Benedikt

Sanctissimi Domini Nostri Benedicti Papae XIV. Bullarium

Bd.: Tomus Primus

Venetiis 1778

SANCTISSIMI
DOMINI NOSTRI
BENEDICTI
PAPÆ XIV.
BULLARIUM.

TOMUS PRIMUS,

IN QUO CONTINENTUR

CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ,

ALIAQUE EDITA

AB INITI PONTIFICATUS ANNO MDCCXL.

USQUE AD SEXTUM EJUSDEM,

SEU AD ANNUM MDCCXLVI.

Editio quarta emendatior & auctior.

VENETIIS, MDCCLXXVIII.

EX TYPOGRAPHIA JOANNIS GATTI,

IN VICO S. RAPHAELIS ARCHANGELI,

SUPERIORUM FACULTATE.

BENEDICTUS PAPA XIV.

DOCTORIBUS ET SCHOLARIBUS UNIVERSIS BONONIÆ COMMORANTIBUS, ET JURI CANONICO ET CIVILI *STUDENTIBUS.*

JAM fere ſextus annus præteriit, ex quo Deus Optimus Maximus Nos, licet immerentes, ad Summum Pontificatum evexit. Hoc temporis ſpatio omnem ſane operam pro tenuitate noſtrarum virium conferre haud prætermiſimus, ut Sacrum Fidei Depoſitum, & Eccleſiaſticam diſciplinam tueremur, corruptelis aditum intercluderemus, quæ ipſam labefactare poterant, ac rationes omnes, & conſilia adhiberemus, quibus in Urbe Roma, totaque Pontificia Ditione unicuique Juſtitia probe adminiſtraretur: Neque populorum, qui a Nobis remotiſſimi ſunt, & totius Orientalis Eccleſiæ (quantum in Domino potuimus) curam ſuſcipere neglexìmus. Id autem conſpici poteſt ex hoc eodem Libro, quem Nos exemplo ducti Prædeceſſorum noſtrorum Typis committi permittimus. Nam etſi ipſorum Conſtitutiones, ac aliqua Brevia congeſta fuerint in Romanum Bullarium, quod quidem privata auctoritate confectum eſt; tamen Innocentii Duodecimi Diplomata alio privato Libro impreſſa continentur, quem Georgius Firmianus, dum Pontifex adhuc inter vivos ageret, evulgavit. Multa quoque præclara Volumina in omnium manibus verſantur, in quibus Clementis Undecimi Conſtitutiones, ac Brevia ſolum habentur; quos quidem Libros magnificenter adornatos, Annibal Cardinalis Albanus, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Camerarius, Nepos ejuſdem Pontificis, in lucem edi curavit. His exemplis permoti Typis emittimus hoc primum Volumen, quod noſtras Conſtitutiones, videlicet Bullas, & aliqua Brevia, Literas Encyclicas, & alia hujuſmodi complectitur, ex quibus non mediocrem utilitatem futuram putavimus: Nonnulla vero, quæ ad privata tantum negotia pertinebant, omiſimus. Etſi autem fere omnia, quæ in hunc Librum congeſſimus, publicam jam lucem adſpexerint; tamen experientia compertum eſt, has exiguas pagellas diuturnitate temporis concidere, ac penitus interire; cum perpauci eo ſtudio teneantur, ut ipſas colligant, & ſimul in volumen redigant. Quare Nos ipſi libenter has laboris partes ſubivimus, ut poſteritatem hac moleſtia levaremus. Quam accurate hæc facta ſint, vel inde cognoſci poterit, quod noſtras Conſtitutiones, ac cætera omnia deſcribi in iſto Codice, atque excudi eo prorſus modo juſſimus, quo primum vulgata fuerunt: Ideo poſt ſingula fere Diplomata notantur illorum nomina, qui nihil præſtiterunt aliud, quam ipſa referre in acta, vel ad fidem faciendam ſubſcribere.

Illud quoque palam, ac manifeſtum facere haud prorſus inutile duximus, nihil omnino contineri in hoc Libro, quod a Nobis inter graviſſimas Paſtoralis officii curas vel confectum integre, vel primo excogitatum, & ſermone Italico digeſtum, & poſtea latine redditum, ac deinde oculis noſtris

exhi-

exhibitum accurato ſtudio non inſpexerimus, ne aliquid vel oſcitantia omiſſum, vel errore immutatum eſſet ex iis, quæ Nobis antea in animo ſtatuenda, edicendaque propoſueramus. Porro harum noſtrarum Conſtitutionum, ac Brevium exemplaria de more ſervantur in iiſdem Archiviis, ubi retineri ſolent aliorum Pontificum Diplomata, quæ vel Romano Bullario, vel privatis Libris conſignata leguntur. Neque illud a Nobis prætereundum eſt Romanis Pontificibus morem perpetuo fuiſſe, ut Epiſcopos univerſos, vel alicujus tantum Provinciæ ad Catholicam Fidem cuſtodiendam, morumque diſciplinam aut ſervandam, aut reſtaurandam, Literis Encyclicis excitarent. Qua in re poſtremis hiſce temporibus uſi ſunt opera Congregationum, vel Romanæ Inquiſitionis, vel de propaganda Fide, & frequentius Congregationum, quibus negotia Epiſcoporum, & Regularium examinandi cura, aut Tridentini Concilii explicandi, interpretandique munus demandatum eſt. Has Literas Præſules, qui erant a Secretis earum Congregationum, plerumque exarabant, deinde Cardinalis Præfecti manu obſignatæ ad Epiſcopos mittebantur: id tamen cautum ſemper fuit, ut ipſas Literas Pontificis auctoritate ſcriptas quiſque intelligeret; earumque exemplaria referri ſolebant in acta ipſarum Congregationum, quemadmodum unicuique cognitum, perſpectumque eſt. Id nos diligentiſſime exequuti ſumus, cum adhuc in minoribus munus a Secretis Congregationis Concilii per decem, & amplius annos obivimus; quo temporis ſpatio tres Pontifices Sedem Apoſtolicam obtinuerunt. Poſtea vero Divinæ largitatis beneficio ad ſummum Pontificatum evecti Literas Encyclicas ad univerſos Epiſcopos, vel alicujus tantum Provinciæ, & nonnullas etiam privatim ad aliquos Epiſcopos dedimus, prout temporum ratio poſtulabat, quæ huic primo Volumini adjunguntur. In his autem conſcribendis Epiſtolis veterem Prædeceſſorum noſtrorum (ſi poſtrema tempora excipiantur) conſuetudinem revocandam duximus, qua ipſi per ſe Literas Epiſcopis dabant, rati majorem vim id habiturum, cum ampliorem Pontificiæ benevolentiæ ſignificationem ipſius Pontificis Epiſtolæ teſtari videantur Epiſcopis, quibuſcum ille Fraternitatis vinculo conjungitur, quam quæ ab aliis, auctoritate licet Summi Pontificis, conſcribuntur. Plura quidem noſtrarum Literarum exemplaria repoſita ſunt in Archiviis Congregationum, ad quas earum Literarum negotia, & argumenta pertinebant. Attamen quia contingere poteſt, ut ipſa aliquando temporum injuria intercidant; & quia fortaſſe non deeſt aliquis, aut etiam non defuit, qui acceptis noſtris Literis, Romæ licet impreſſis, noſtroque Nomine inſcriptis, dubius tamen incertuſque hæreat, utrum Nos ipſarum Auctores eſſemus; (quaſi vero temeritas hominum eo devenire poſſit, ut aliquis, Nobis vitam agentibus, Literas Encyclicas noſtro Nomine falſo inſcribere, eaſque Romanis Typis committere audeat) ad omnem dubitationem tollendam reponi juſſimus duo Codicis hujus exemplaria, quæ manu noſtra ſubſcripſimus, noſtroque Signo obfirmavimus, unum in Archivio Caſtri S. Angeli, alterum in Archivio ſecreto Vaticano, ut hæc monumenta certa, ac perpetua faciamus, nec ullo unquam tempore Literis Encyclicis, aut aliis in hunc Codicem relatis, fides imminuatur. Neque ſane novum, aut inauditum eſt id, quod paulo ante commemoravimus: Quippe Innocentius III. Prædeceſſor Noſter plura decernere neceſſe duxit *Cap. Paſtoralis*, *de Fide Inſtrumentorum*, ut multorum controverſias in hac re componeret: Etenim nonnullas Pontificum Decretales Literas neque certa, neque firma auctoritate præditas aliqui dictitabant, quas tamen alii magno ſtudio tuebantur.

Nemo, qui jus Pontificium primis, ut ajunt, labiis ſolum attigerit, ignorare poteſt quatuor antiquas Decretalium Collectiones, quæ ſuperioribus ſæculis ab Antonio Auguſtino, & quintam, quæ ab Innocentio Cironio in lucem emiſſæ fuerunt, confectas fuiſſe, antequam Gregorius IX.

ſuam promulgaret, quæ vim, & auctoritatem ad hanc uſque diem perpetuo retinuit. Duæ primæ privato ſolum judicio, ſententiaque editæ ſunt; cæteræ vero publica auctoritate: has autem Romani Pontifices Doctoribus & Scholaribus Univerſitatis Bononienſis nuncuparunt; quorum exemplum ſecutus eſt Gregorius IX., & Bonifacius VIII., cum Librum ſextum Decretalium in publicum adſpectum prodire juſſit, ac poſtremo Joannes XXII., cum Decretales Clementis V. poſteritati commendavit. De hac re copioſius verba fecimus in Præfatione noſtri Commentarii: *De Feſtis diebus Domini Noſtri Jeſu Chriſti, ac Beatæ Virginis Mariæ*, quod Italica lingua a Nobis conſcriptum, ac Bononiæ impreſſum fuit: Illud deinde latine redditum eſt, atque editum Patavii abſque ea Præfatione, quam paulo ante memoravimus.

Hoc loco addendum ſupereſt, in Archivio Vaticano a Nobis repertum fuiſſe monumentum Innocentii IV., qui anno 1253. Decretales ſuas colligendas ob eam cauſam exiſtimavit, quod aliæ plures ipſi tribuerentur, quas ille ne cogitatione quidem attigerat: Itaque Pontifex Epiſtolam ſcribit Bononienſi Archidiacono, in qua rationem conſilii ſui plane recenſet, Decretales ſuas propriis ſub titulis diſponit, eique mandat, ut eædem Decretales publicentur, & præſtantium in Bononienſi Accademia Profeſſorum notis illuſtrentur. Equidem ignoremus quam ob cauſam Pontificis juſſa executioni minime mandata fuerint; omnibus tamen notiſſimum eſt, quod Bonifacius VII. in ſextum Librum Decretalium illas Innocentii IV. ſumma diligentia, ac fide congeſſit, eoſdemque titulos retinuit, quos idem Innocentius præpoſuerat.

Nobis profecto, noſtræque in Patriam benevolentiæ deeſſe videremur, niſi hoc tempore, tot illuſtrium Pontificum exemplis adducti, Doctoribus & Scholaribus Univerſitatis Bononienſis Collectionem hanc noſtram inſcriberemus, cum præſertim inter ejus Doctores Nos ipſi recenſiti fuerimus, cum adhuc in minoribus verſaremur. Quod ſi appellatione *Corporis*, ut ajunt, *Juris Canonici* comprehendi tantum debeant congeſtæ a Gregorio IX., Bonifacio VIII., & Clemente V. Decretales, hoc Volumen noſtrum iſto ſane nomine haud contineri, certum eſt; ſin autem appellatione *Corporis Juris Canonici* intelligendum eſt quidquid ab Apoſtolica auctoritate promanat, (qua omnes Romani Pontifices æque prædití ſunt) tum hujuſmodi nuncupatione Librum quoque noſtrum comprehendi, nemo inficiabitur; uti conſtat ex reſponſo Nicolai Primi *Canon. Si Romanorum, diſtinct.* 19. Sed quæſtionem omittamus, quæ ſolo nomine continetur. Illud poſtremum ſit, quod operam noſtram præcipue contulimus, ut viam facilem, ac planam ſterneremus, cum veſtris, tum aliorum ſtudiis, qui hæc noſtra monumenta pervolvent. Siquidem non modo Indices argumentorum, ac verborum diligenter addi juſſimus, ſed etiam eorum verborum, quibus ſingulæ noſtræ Conſtitutiones inchoantur, tum certum ordinem, ita ut ad titulos ipſæ referantur aliarum Decretalium, quibus uti quotidie conſueviſtis. Hanc benevolentiæ noſtræ ſignificationem, ac teſtimonium gratiſſimum fore vobis non dubitamus, quibus etiam Benedictionem Apoſtolicam peramanter impertimur.

CONSTITUTIONES EPISTOLÆ &c. SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI BENEDICTI PAPÆ XIV.

Secundum Titulos

LIBRORUM DECRETALIUM

DISPOSITÆ

LIBER PRIMUS.

De Summa Trinitate & Fide Catholica.

TIT. I.

De Constitutionibus.

TIT. II.

De Rescriptis.

TIT. III.

De Postulatione Prælatorum.

TIT. V.

De Electione & Electi potestate.

TIT. VI.

De Translatione Episcopi.

TIT. VII.

De Authoritate, & usu Pallii.

TIT. VIII.

De Temporibus Ordinationum, & qualitate Ordinandorum.

TIT. XI.

De Ætate, & qualitate, & ordine Præficiendorum.

TIT. XIV.

De Sacra Unctione.

TIT. XV.

De Officio Vicarii.

TIT. XXVIII.

De Officio & potestate Judicis Delegati.

TIT. XXXIX.

De Officio Judicis Ordinarii.

TIT. XXI.

De Officio Judicis.

TIT. XXXII.

De Majoritate, & Obedientia.

TIT. XXXIII.

LIBER SECUNDUS.

De Judiciis.

LIBER TERTIUS.

De vita, & honeſtate Clericorum.

De

De celebratione Missarum, & Sacramento Eucharistiæ, & Divinis Officiis.

Tit. xli.

De Baptismo & ejus effectu.

Tit. xlii.

De Custodia Eucharistiæ, Chrismatis, & aliorum Sacramentorum.

Tit. xliv.

De Reliquiis, & Veneratione Sanctorum.

Tit. xlv.

De observatione Jejuniorum.

Tit. xlvi.

De Ecclesiis ædificandis, vel reparandis.

Tit. xlviii.

LIBER QUARTUS.

De Sponsalibus, & Matrimoniis.

LIBER QUINTUS.

De Simonia, & ne aliquid pro spiritualibus exigatur, vel promittatur.

Tit. iii.

De Magistris, & ne aliquod exigatur pro licentia docendi.

Tit. v.

De Judæis, Saracenis, & eorum Servis.

Tit. vi.

De Hereticis.

Tit. vii.

De schismaticis, & ordinatis ab eis.

Tit. viii.

De Torneamentis.

Tit. xiii.

De Raptoribus, Incendiariis, & Violatoribus Ecclesiarum.

Tit. xvii.

De Usuris.

Tit. xix.

De Clerico percussore.

Tit. xxv.

De Clerico non ordinato ministrante.

Tit. xxviii.

De Privilegiis, & excessibus Privilegiatorum.

Tit. xxxiii.

De Pœnitentiis, & Remissionibus.

Tit. xxxviii.

De sententia Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti.

Tit. xxxix.

INDEX INITIORUM SINGULARUM CONSTITUTIONUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

INDEX ARGUMENTORUM *EARUMDEM* CONSTITUTIONUM.

ANNO MDCCXL.

PONTIFICATUS ANNO I.

ANNO MDCCXLI.

PONTIF. ANNO II.

ANNO MDCCXLII.

PONTIF. ANNO III.

ANNO MDCCXLIII.

PONTIF. ANNO IV.

ANNO MDCCXLIV.

PONTIF. ANNO V.

ANNO MDCCXLIV.

PONTIF. ANNO VI.

IN APPENDICE.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
BENEDICTI PAPÆ XIV.
CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ &c.

PONT. A. I.

JUBILÆUM UNIVERSALE
Initio Pontificatus indicitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentes Litteras inspecturis salutem, & Apostolicam benedictionem.

I. Proemium Pontificis sensus in sua ad Pontificatum electione.

LÆTIORA Apostolicæ servitutis auspicia offerri Nobis minime poterant, quam ut, tanto onere per studiosissima & concordia Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium suffragia tenuitati nostræ imposito, in Domino confideremus, omnia consilia, acta, & opera in Catholicæ Ecclesiæ procuratione a Nobis suscipienda conficiendaque, ad Divini nominis gloriam, & Orthodoxæ fidei præsidium, ad sacrosanctæ Religionis incrementum, & ad æternam animarum salutem semper fore redundatura. Postquam igitur debitas laudes gratiasque persolvimus bonorum omnium largitori Deo, qui, ut ostendat divitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ, dispositione mirabili infirma eligit; eidem, cui aperta & nuda sunt omnia, in simplicitate cordis nostri revelavimus trepidationem nostram, & argumenta omnia solicitudinis ac timoris animo nostro ob ingentem Pontificiarum curarum molem sese undique ingerentia. Nec omisimus cum gemitibus & lacrymis prosternere preces nostras ante faciem Dei nostri, ut per merita Jesu Christi Filii sui Pastorum Principis, cujus supremas in terris vices gerimus, requiescere & faciat super Nos Spiritum Domini, Spiritum Sapientiæ & intellectus, Spiritum consilii & fortitudinis, Spiritum scientiæ & pietatis, & repleat Nos Spiritu timoris Domini; ut non secundum visionem oculorum judicemus, neque secundum auditum aurium arguamus; sed judicemus in justitia pauperes, & arguamus in æquitate pro mansuetis terræ.

Fidelium orationibus juvari expetit.

§. 1. Verum infirmitatem nostram probe agnoscentes, nec de tam cælesti favore ac benedictione Nobis certo polliceri audentes; sed minime dubitantes, quin concors totius Catholicæ Ecclesiæ ad misericordiarum Patrem supplicantis oratio potentissima sit, ut ille uberrimam omnium cælestium Charismatum copiam super Nos benignus effundat; universos Christifideles rogamus, atque in Domino exhortamur, ut nostris suas etiam alacrius conjungant publicas ferventioresque precationes, supplicationes, jejunia, eleemosynas, atque alia pietatis opera, hoc præsertim tempore, in quo, Carolo claræ memoriæ, dum viveret, Romanorum Rege in Imperatorem electo nuper defuncto, pro novi Romanorum Regis futuri Imperatoris electione Comitia habenda sunt; dum Nos, juxta antiquissimum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum morem, cælestes Ecclesiæ thesauros dispensationi nostræ creditos erogamus, atque elargimur.

ANNO 1740. Concessio Indulgentiæ Plenariæ Perficientibus opera injuncta.

§. 2. Itaque, de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, universis & singulis utriusque Sexus Christifidelibus in alma Urbe nostra degentibus, qui solemni Processioni, quam Dominica ultima post Pentecostem, die videlicet vigesima currentis mensis Novembris, ab Ecclesia S. Mariæ Angelorum in Thermis ad Basilicam Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatam de eadem Urbe, una cum Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis, quos in Romana Curia adesse contigerit, ac Christianorum Regum, & Principum Oratoribus apud Nos existentibus, Prælatis quoque, & officialibus ejusdem Curiæ, universoque Clero, & Populo, benedicente Domino, agemus, devote interfuerint, vel Sancti Johannis in Laterano, Principis Apostolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris præfatæ Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam intra spatium ejusdem, vel proxime subsequentis hebdomadæ, saltem semel visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium devote, ut supra, Deum oraverint; ac quarta, & sexta feria, ac Sabbato alterius ex præfatis hebdomadis jejunaverint, & peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in Dominica die immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam reverenter sumserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, cæteris vero extra Urbem prædictam ubicumque degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum, vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, & ipsis deficientibus, per eos, qui ibi curam animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hæ nostræ pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officiales, vel alios, ut præfertur, faciendæ decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique, ut supra, oraverint, ac quarta, & sexta feria, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujusmodi jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam Sanctissima Communione refecti fuerint, & pauperibus aliquam eleemosynam, ut præmittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem, sicut in Anno Jubilæi visitantibus certas Ecclesias intra, & extra Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus, & elargimur.

Quoad existentes in Urbe. Quoad existentes extra.

§. 3. Navigantes vero & iter agentes, ut cum primum ad sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, & visitata Ecclesia Cathedrali, vel Majori, aut Parochiali loci eorum domicilii, eandem indulgentiam consequi possint, & valeant: Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscunque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Secularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua præstare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a locorum Ordi-

Quoad navigantes & iter agentes. Aliisque legitime impeditis.

nariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus prorogare possit, eaque injungere, quæ ipsi pœnitentes efficere poterunt, pariter concedimus & indulgemus.

Facultas eligendi Confessarium,

§. 4. Insuper omnibus, & singulis Christifidelibus utriusque sexus tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Sæcularibus & Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, & Instituti, tam in Urbe præfata, quam extra eam ubique locorum, ut præfertur, degentibus, licentiam concedimus & facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Secularem, quam cujusvis Ordinis, & Instituti Regularem ex approbatis, ut præmittitur, a locorum Ordinariis, qui eos ab Excommunicationis, Suspensionis, & aliis Ecclesiasticis sententiis, & censuris a Jure vel ab homine quavis causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, & delictis quantumvis gravibus, & enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedi Apostolicæ, etiam in litteris die Cœnæ Domini legi solitis contentis, & alias per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum Constitutiones, quarum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro Conscientiæ, & hac vice tantum absolvere & liberare valeant, & insuper vota quæcumque (Religionis & Castitatis exceptis) in alia pia & salutaria opera commutare, injuncta tamen eis, & eorum cuilibet insupradictis omnibus pœnitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis.

Pro absolutione a censuris.

Et peccatis reservatis.

Et pro commutatione votorum.

Præcipitur publicatio Præsentium ubique locorum,

§. 5. Quapropter tenore præsentiam in virtute Sanctæ obedientiæ districte præcipimus atque mandamus omnibus, & quibuscumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis & aliis Ecclesiarum Prælatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque Vicariis, & Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum præsentium litterarum transumta, aut exempla etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione, vel impedimento, per suas Ecclesias & Diœceses, Provincias, Civitates, Oppida, Terras, & loca publicent, & publicari faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent.

Casus excepti.

§. 6. Non intendimus autem per præsentes super aliqua irregularitate publica vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquo modo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, & in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiæ; neque etiam easdem præsentes iis, qui a Nobis, & Apostolica Sede, vel ab aliquo Prælato, seu Judice Ecclesiastico excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in Sententias, & Censuras, incidisse declarati, vel publice denuntiati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere.

Clausulæ, præservativæ, & derogativæ.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolis, præsertim quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles Indulgentiarum, & facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant; nec non Regula nostra de concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum & Congregationum, sive Institutorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis & consuetudinibus: Privilegiis quoque, Indultis, & litteris Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus & Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores præsentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim & expresse ad effectum præmissorum derogamus; cæterisque contrariis quibuscumque. Ut autem præsentes nostræ, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earumdem præsentium transumtis vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, ubique locorum, & Gentium eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ. Demum sciant omnes, qui vel palam, vel in corde adversantur Sedi Apostolicæ, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ judiciis, & signanter Constitutioni *Unigenitus*, indignos esse, qui gratiam, & beneficium Jubilæi participent. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 11. mensis Nov. 1740. Pont. Nostri Anno I.

Transumtis fidem præstari jubetur.

Refractarii judiciis & Constitutionibus S. Sedis excluduntur.

Dat. Pont. A. 1. die 11. Nov. 1740.

D. Card. Passioneus.

EPISTOLA

Encyclica & Commonitoria ad omnes Episcopos.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles fratres salutem, & Apostolicam benedictionem.

II.

Proemium A debito Pastoralis Officii.

UBi primum placuit Deo, qui dives est in misericordia, humilitatem nostram in suprema Beati Petri Sede collocare, & Vicariam Domini nostri Jesu Christi potestatem Nobis, nullo quamvis meritorum suffragio suffultis, ad universæ Ecclesiæ suæ gubernationem committere; auribus insonare nostris visa est Divina illa vox: *Pasce agnos meos: pasce oves meas*: injuncta videlicet Romano Pontifici, ejusdem Petri Successori, cura regendi, non modo Gregis Dominici agnos, qui sunt populi per totum terrarum Orbem diffusi, sed etiam oves, nimirum Episcopos, qui veluti agnorum matres, populos in Christo Jesu generant, iterumque parturiunt. Pastoris igitur etiam vestri voces excipite, Fratres, per has nostras litteras; & in partem solicitudinis, cujus plenitudo commissa Nobis Divinitus est, vocati, intelligite ex ipsis admonitionibus, & cohortationibus nostris, quanta Nos premat cura non prætermittendi ea, quæ officii nostri sunt, quantaque itidem sit vis paternæ nostræ in vos charitatis, qua ad maxime optandum adducimur, ut de profectu sanctarum ovium fiant gaudia æterna Pastorum.

Episcopis commendatur vigilantia in vitam & honestatem Clericorum.

Item Ministrorum Ecclesiæ delectus.

§ 1. In primis vero date operam, omnique studio, atque ope satagite, ut morum integritas, & Divini cultus studium eluceat in Clero, utque Ecclesiastica Disciplina sarta tecta servetur, & ubi collapsa fuerit, redintegretur. Satis enim constat, nihil esse, quod omnem populum ad pietatem, religionem, & Christianæ vitæ institutionem efficacius instruat, excitet, inflammet, quam eorum exemplum, qui Divino se ministerio dedicarunt. Itaque in id mentis vestræ acies primum dirigenda est, ut cum accurato delectu ii Clericali militiæ adscribantur, a quibus merito possit expectari, ut iis in lege Domini ambulantibus, & de virtute in virtutem euntibus, eorum vita cunctis afferat venerationem, & eorum opera Ecclesiis vestris spiritualem afferat utilitatem. Melius enim profecto est pauciores habere Ministros, sed probos, sed idoneos, atque utiles, quam plures, qui in ædificationem Corporis Christi, quod est Ecclesia, nequicquam sint valituri. Quantam idcirco Episcoporum cautionem ea in re Sacri Canones requirant, non ignoratis Fratres; sed ab eorum norma, quæ omnino servari debet, ne patiamini vos abduci humano ullo respectu, vel importunis ambientium suggestionibus, vel fautorum precibus. Apostoli vero præceptum, ut ne manus cuiquam nimis propere imponantur, tunc potissimum servari necesse est, ubi de promovendis ad Sacros Ordines, & ad Sacratissima Mysteria, quibus nihil est divinius, agendum sit: Non enim sufficit ætas, quæ per sacras Ecclesiæ leges unicuique Ordini præscripta est, nec indiscriminatim omnibus, qui in inferiori aliquo Ordine jam sint constituti, suo quasi jure patere debet aditus ad sublimiorem; sed studiose, magnaque adhibita diligentia investigandum a vobis est, an eorum, qui priora susceperint ministeria, talis fuerit vivendi ratio, & in sacris scientiis progressio, ut vere judicandi sint, quibus

Et cauta eorum promotio.

PONT. A. I.

bus dicatur : aſcende ſuperius : cum alioquin expediat in inferiori potius liquos remanere gradu, quam cum ſuo majori periculo, & aliorum ſcandalo ad altiorem provehi.

Seminaria Clericorum inſtituantur, vel augeantur, cum opus fuerit.

§. 2. Et quoniam ſupra quam dici poſſit, intereſt eos, qui in ſortem Domini vocantur, ab ineunte ætate ad pietatem, morumque integritatem, & ad canonicam diſciplinam, veluti novellas plantationes in juventute ſua, informari; cordi idcirco vobis eſſe debet, ut ubi forſan nondum inſtituta fuerint Clericorum Seminaria, quam citiſſime inſtituantur, vel jam inſtituta amplificentur, ſi majori Alumnorum numero pro Eccleſiarum conditione opus ſit, adhibitis in eum finem mediis, quorum parandorum poteſtate Epiſcopi jam ſunt inſtructi, & quibus alia etiam, ſi de eorum neceſſitate edocti a vobis fuerimus, additurі & Nos ſumus. Eadem vero Collegia ſingulari veſtra ſolicitudine foveantur, neceſſe eſt, videlicet ea ſæpe inviſendo, ſingulorum adoleſcentium vitam, indolem, & in ſtudiis profectum explorando, Magiſtros idoneos, viroſque Eccleſiaſtico ſpiritu præditos ad eorum culturam deſtinando, literarias ipſorum exercitationes, ſive Eccleſiaſticas functiones quandoque præſentia veſtra decorando, aliqua demum Beneficia iis, qui virtutum ſuarum ſpecimen clarius præſtiterint, majoremque laudem retulerint, conferendo. Hujuſmodi enim irrigationem arbuſculis hiſce, dum adoleſcunt, miniſtraſſe non vos pœniteat, ſed veſtra opera lætiſſimum deinde vobis referet fructum in uberi bonorum operariorum copia. Conſueverunt quippe Epiſcopi ſæpius dolere meſſem quidem eſſe multam, operarios autem paucos: At fortaſſe eis quoque dolendum eſſet, non eam, quam debuiſſent, induſtriam ipſos adhibuiſſe, ut operarii ad meſſem pares, aptique formarentur: boni namque, & ſtrenui operarii non naſcuntur, ſed fiunt; ut autem fiant, ad Epiſcoporum ſolertiam, induſtriamque maxime pertinet.

Et ab Epiſcopis ſæpe viſitentur.

Qualitates eligendorum ad Curam Animarum.

§. 3. Sed & illud maximi momenti eſt, ut iis animarum cura committatur, qui doctrina, pietate, caſtis moribus, & illuſtribus bonorum operum exemplis ita aliis prælucere poſſint, ut vere lux, & ſal populi ſint, & habeantur. Hi nimirum præcipui adjutores veſtri ſunt in grege vobis credito informando, regendo, perpurgando, in viam ſalutis dirigendo, & ad Chriſtianas virtutes incitando. Ex quo pronum eſt intelligere quanti veſtra etiam referat, eos ad Parochiale officium obeundum eligi, qui ad fructuoſam plebium gubernationem merito judicentur aptiores. In id vero potiſſimum quoque incumbite, ut quicumque animarum curam gerunt, diligenter, diebus ſaltem Dominicis, aliiſque feſtis de præcepto, plebes ſibi commiſſas, pro ſua, & earum capacitate, paſcant ſalutaribus verbis, docendo ea, quæ Chriſtifideles ad ſalutem ſcire oportet, ac explicando Divinæ legis capita, Fideique dogmata, & pueros ejuſdem Fidei rudimentis imbuendo, quacumque prava in contrarium conſuetudine, ubicumque eſſet, prorſus ſublata. Quomodo enim audient ſine prædicante? Aut quomodo recte credendi, recteque agendi normam aſſequi poterunt populi, ſi animarum curatores in ejuſmodi officio ſegnes, remiſſi, ac deſides fuerint? Quare non ſatis animo comprehendi, aut verbis explicari poteſt, quanta Chriſtianæ Reipublicæ perniciei impendat ex eorum, quibus animarum cura demandata eſt, negligentia in pueris præſertim catechiſmo inſtruendis. Proderit autem plurimum, ſi ſtudueritis, ut & qui curam animarum gerunt, & alii, qui ad pœnitentium confeſſiones excipiendas deſtinati ſunt, per aliquot dies ſpiritualibus exercitiis, quotannis vacent: in eo quippe pio receſſu renovabuntur ſpiritu mentiis ſuæ, & induentur virtute ex alto, ad ea impenſius, alacriuſque peragenda, quæ ſuarum partium ſunt pro Divini Numinis gloria, & ſpirituali proximiorum utilitate, & ſalute.

Eorumdem Officium prædicandi, & cathechizandi.

Parochi & Confeſſarii exercitiis ſpiritualibus quotannis incumbant.

Aſſidua Epiſcopis reſidentia in propriis Eccleſiis, vel Diœceſibus, inculcatur.

§. 4. Jam vero ſcitis, Fratres, Divino præcepto mandatum eſſe omnibus animarum Paſtoribus, oves ſuas agnoſcere, eaſque verbi Divini prædicatione, Sacramentorum adminiſtratione, ac bonorum omnium operum exemplo paſcere; hiſque, ac cæteris Paſtoralis Officii muniis ſatisfacere, ut par eſt, minime poſſe eos, qui gregi ſuo non invigilent, neque aſſiſtant, vineamque Domini, in qua poſiti ſunt cuſtodes, non cuſtodiant aſſidue. Itaque in ſtatione veſtra maneatis oportet, & perſonalem in Eccleſia veſtra, vel Diœceſi, ſervetis reſidentiam, ad quam ex vi muneris veſtri

ANNO 1740.

obligati eſtis, quemadmodum pluribus Generalium Conciliorum Decretis, & Prædeceſſorum noſtrorum Conſtitutionibus luculenter declaratur, præſcriptumque eſt. Cavete autem, ne exiſtimetis fas eſſe Epiſcopis per tres Menſes ſingulis annis pro libito, aut quacumque ex cauſa abeſſe. Ut enim hoc vere liceat Epiſcopis, conſtat habendam eſſe rationem, ut abſentiam huhujuſmodi æqua requirat cauſa, ſimulque conſultum ſit, ne gregi detrimentum obveniat. Mementote autem Judicem futurum eſſe eum, cujus oculis omnia nuda, & aperta ſunt, adeoque videte, ut cauſa talis vere ſit, quæ probari jure poſſit ſupremo huic Paſtorum Principi, a quo ovium vobis creditarum ſanguis eſt quantocius requirendus: in quo quidem judicio, fruſtra Paſtor contenderet ea ſe excuſatione tueri, quod lupus oves, abſente ſe, ac inſcio, abductas devoraverit: nam ſi res penitus inſpiciatur, ſatis apparet nullum prope malum, aut ſcandalum in Diœceſi ſic deſtituta contingere, quod non ſit ei adſcribendum, cujus erat, ſubditos a recta ſemita deflectentes revocare monitis, allicere exemplis, voce confirmare, auctoritate, & charitate continere. Porro quis etiam non intelligat, multo ſatius eſſe negotia alibi per alios, ubi oportuerit, peragi, quam per ſe ipſum ab Epiſcopo extra Diœceſim ſuam morante; negotium vero omnium maximum cuſtodiendi, & gubernandi gregis ab eo per ſe non per adminiſtros curari? Sint enimvero quantumvis idonei, probatique Miniſtri, non tamen eorum vocem ſic ſolent audire oves, ut vocem veri ſui Paſtoris: non vicariam illorum operam ſupplere ſatis vigilantiam, atque operam ipſius Epiſcopi, cui peculiaris Sancti Spiritus gratia ad id opitulatur, experientia abunde compertum eſt.

Reprobatis futilibus abſentiæ cauſis.

Viſitatio quoque Eccleſiarum, & Diœceſum.

§. 8. Ad hæc, cum in omni etiam rei domeſticæ cura nihil ſit utilius, quam ſi ipſemet Paterfamilias omnia frequenter inſpiciat, ſuaque vigilantia ſuorum induſtriam, & diligentiam alat, propterea vos monemus, & hortamur, Fratres, atque etiam vobis injungimus, ut Eccleſias, & Diœceſes veſtras, (niſi gravis, ac legitima interveniat cauſa, quæ aliis id committi poſtulet) vos ipſi viſitetis, vos ipſi oves veſtras, & pecoris veſtri vultum agnoſcatis. Formidinis ſane, ac terroris plena eſt certiſſima illa ſententia, quam ſupra memoravimus, non admitti Paſtoris excuſationem, ſi lupus oves comedit, & Paſtor neſcit. Multa vero quidem ignorabit Epiſcopus, multa eum latebunt, vel ſaltem ſerius, quam oporteret, intelliget, niſi ad omnes ſuæ Diœceſeos partes ſe conferat, & niſi per ſe ipſum ubique videat, ubique audiat, ubique exploret, quibus malis medicina facienda ſit, & quænam fuerint eorum cauſæ, quave ratione occurri etiam providentes queat, ne ſublata reviviſcant. Præterea cum ea ſit humanæ imbecillitatis conditio, ut in agro Dominico, cujus cultura commiſſa Epiſcopo eſt, ſenſim vepres, & ſpinæ, ac noxiæ, inutileſque herbæ ſuccreſcant, certe niſi ad eas amputandas cultor crebro redeat, ille ipſe nitor vigiliis ejus, laboribuſque jam partus, progreſſu temporis defloreſcet. Sed neque etiam ſatis eſt luſtrari a vobis Diœceſes, & opportunis præceptionibus veſtris curationi earum eſſe proſpectum: reſtat & illud enixe perficiendum a vobis, ut quæ in viſitationibus conſtituta fuerunt, vere in effectum perducantur; nam legum etſi optimarum utilitas nulla erit, niſi quod ſancitum verbis eſt, re ipſa ab eis, ad quos pertinet, ſtudioſe præſtetur. Quapropter poſtquam ad animarum morbos expellendos, ſive avertendos, ſalutaria paraviſtis medicamenta, non ideo ſolicitudo veſtra conquieſcat oportet, ſed traditorum a vobis præceptorum executio omni virium contentione urgenda eſt; idque potiſſimum per iteratas viſitationes eſtis aſſecuturi.

Atque executio decretorum in Viſitationibus editorum.

Reliqua Epiſcoporum Officia enumerantur, & commendantur.

§. 9. Poſtremo, ut multa paucis complectamur, Fratres, in omni ſacra, & Eccleſiaſtica functione, & in omni Divini cultus, ac pietatis exercitio vos ipſos auctores, vos duces, vos magiſtros eſſe convenit, ut quaſi de veſtræ ſanctitatis ſplendore, tum Clerus, tum grex univerſus lumen hauriat & charitatis veſtræ igne incaleſcat. Itaque in tremendi Sacrificii frequenti, & devota oblatione, in ſolemni Miſſarum celebratione, in Sacramentis adminiſtrandis, in Divinis Officiis obeundis, in cultu, & nitore Templorum, in diſciplina domus, & familiæ veſtræ, in pauperum amore, & ope eis ferenda, in ægro-

PONT. A. I. ægrotis inviſendis, & ſublevandis, in peregrinis hoſpitio excipiendis, in omni denique Chriſtianæ virtutis opere eſtote vos forma gregis veſtri, ut omnes imitatores veſtri ſint, ſicut & vos Chriſti, quemadmodum decet Epiſcopos, quos Spiritus Sanctus poſuit regere Eccleſiam Dei, quam acquiſivit ſanguine ſuo. Apoſtolos identidem reſpicite, in quorum ſucceſſiſtis locum, ut eorum veſtigia ſectemini in laboribus, in vigiliis, in ærumnis tolerandis, in arcendis lupis ab ovilibus veſtris, in vitiorum radicibus extirpandis, in Evangelica lege exponenda, in eis, qui erraverint, ad ſalutarem pœnitentiam reducendis. Aderit profecto vobis omnipotens, & miſericors Deus, in quo nos confortante omnia poſſumus: Non deerit etiam vobis, ut plane confidimus, religioſorum Principum auxilium: Omnia inſuper adjumenta parata vobis erunt ab hac Sancta Sede, quotieſcumque noſtra Apoſtolica Auctoritate opus eſſe cenſueritis. Magno itaque animo, magnaque fiducia venite ad Nos, qui vos cunctos, ut Fratres, & adjutores noſtros, coronam noſtram amamus in viſceribus Jeſu Chriſti: Venite ad veſtram, & omnium Eccleſiarum Matrem, Caput, & Magiſtram, Sanctam Romanam Eccleſiam, unde Religionis origo manavit, ubi Fidei petra, ubi fons Sacerdotalis unitatis, ubi incorruptæ veritatis doctrina; nihil enim Nobis optatius, nihil jucundius eſſe poteſt, quam una vobiſcum Dei gloriæ inſervire, & Catholicæ Fidei cuſtodiæ, ac propagationi allaborare, atque animas ſalvas facere, pro quibus ipſum quoque ſanguinem, & vitam noſtram libentiſſime, ſi oportuerit, impenderemus. Excitet vos demum, ſtimuloſque currentibus vobis addat ingens, ac certa, quæ vos manet, remuneratio; nam cum apparuerit Princeps Paſtorum, percipietis immarceſcibilem gloriæ coronam; coronam utique juſtitiæ, quæ repoſita eſt fidelibus diſpenſatoribus Myſteriorum Dei, & ſtrenuis, vigilibuſque ſpeculatoribus domus Iſrael, quæ eſt Sancta ipſius Dei Eccleſia. Ejus autem vice Nos, quamvis indigni, gerentes in terris, Fraternitatibus veſtris permanenter benedicimus, necnon Clero, ac populo veſtro fideli, eandem Apoſtolicam Benedictionem noſtram paterno affectu impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 3. Decemb. 1740. Pontificatus Noſtri Anno I.

Cum ſpe Divinæ opis. Et auxilii Principum Chriſtianorum.

Et Pontificiæ Auctoritatis, cujus præſidium omnibus exhibetur.

Adhortatio.

Dat. Pont. A. 3. die 3. Dec. 1740.

ABBREVIATORIBUS

De Parco Majori conceditur uſus Redimiculi galeri, vulgo *Cordone*, coloris violacei, etiam dimiſſo Officio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

III. *Exordium a Pontificia munificentia.*

MAXIMO ad labores alacriter ſubeundos, conſtanter perferendos, ac fideliter abſolvendos incitamento ſemper fore eximiis viris meritos conferre honores, ipſa rerum magiſtra experientia edocti ſapientiſſimi Principes, familiarium potiſſimum Miniſtrorumque ſuorum optimum quemque in honore habere, ac præclaris honorum inſignibus decorare ſtuduerunt, intelligentes etiam id & ſibi decus magnum, & maximam in rebus agendis afferre ſecuritatem. Nec minori ſane providentia Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri ſeſe cum iis geſſerunt, qui ad publicam Catholicæ Eccleſiæ utilitatem, & Apoſtolicæ Sedis dignitatem ſumma cum fidei, induſtriæ, prudentiæ, ac dexteritatis laude aſſidue adlaborarent, ut alacrius ſua eidem Sedi impenderent obſequia, & demandata munera ſtudioſius obire ſatagerent.

Varia Privilegia Abbreviatoribus a Summis Pontificibus conceſſa.

§. 1. Hinc eſt quod Nos quoque ad egregia dilectorum Filiorum Majoris Præſidentiæ in Cancellaria noſtra Apoſtolica Abbreviatorum, quos fel. rec. Sixtus IV., Leo X., Paulus V., Urbanus VIII., Clemens X. & Benedictus XIII. Prædeceſſores Noſtri variis prærogativis & privilegiis cumularunt, in Nos, & dictam Sedem fidei, & devotionis, aliaque multiplicia merita paternæ dirigentes conſiderationis intuitum, eorumque virtutem aliqua honoris prærogativa condecorare volentes, & eorum ſingulares perſonas a quibuſvis Excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis cenſuris & pœnis a jure vel ab homine quavis occaſione vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatæ exiſtant, ad effectum præſentium dumtaxat conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes, motu proprio, & ex certa ſcientia, & mera liberalitate Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, eiſdem Majoris Præſidentiæ in Cancellaria Noſtra Apoſtolica prædicta Abbreviatoribus præſentibus & futuris, ut ipſi omnes, & ſinguli Redimiculum galeri, *Cordone* vulgariter nuncupatum, coloris violacei, in quibuſvis functionibus, & actibus publicis, ac privatis, ubique, etiam dimiſſo Officio hujuſmodi, deferre, & geſtare libere & licite poſſint, & valeant, tenore præſentium concedimus & indulgemus.

Eiſdem conceditur Redimiculum Galeri violaceum.

Etiam dimiſſo Officio.

§. 2. Decernentes eaſdem præſentes Literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore ſpectabit, in omnibus & per omnia pleniſſime ſuffragari, ſicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & alios quoslibet quacumque præeminentia & poteſtate fungentes & functuros, ſublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris 13. Septembris 1740. Pont. Noſtri Anno I.

Clauſulæ præſervativæ, & derogatoriæ.

Dat. die 13. Sept. 1740.

D. Cardinalis Paſſioneus.

CONGREGATIONI

IV.

Pro Gubernio Civitatis Firmanæ ejuſque Comitatus, ab Innocentio XII. erectæ, nova forma conſtituitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Proœmium.

NEMO eſt, qui non intelligat, quam ſollicite advigilare debeant Romani Pontifices, ut ea omnia, quæ Prædeceſſores ſui pro ſaluberrimo, non ſolum totius Status noſtri Eccleſiaſtici, ſed uniuſcujuſque etiam Provinciæ, Civitatis, & Oppidi, tam Spiritualì, quam Temporali regimine, poſt adhibitam omnem diligentiam, & maturam deliberationem, ſtatuenda eſſe cenſuerunt, integerrime ſerventur, & ſi aliqua ex parte tractu temporis per deſuetudinem, aut quamcumque contrariam conſuetudinem, non ſine detrimento, immutata eſſe conſtiterit, ut ad priſtinum reducantur, noviſque ſanctionibus confirmentur: Ea propter Nos quoque præcipuum munus noſtrum eſſe ducimus, ut noſtra in hoc potiſſimum ſtudia deſiderari minime patientes, Apoſtolicæ etiam auctoritatis noſtræ partes collocemus.

Eugenius IV. Gubernium Civitatis Firmanæ Cardinali pro tempore Patrono privative conceſſit.

§. 1. Exponi ſiquidem Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Communitas, & Homines Civitatis Noſtræ Firmanæ, quod inter cætera Indulta, & Privilegia, quibus, ut aſſeritur, Civitas ipſa Firmana a fel. rec. Eugenio PP. IV. Prædeceſſore Noſtro decorata fuit, illud etiam continebatur, ut Gubernatoris, & Judicis privativi Civitatis prædictæ munus a Cardinali pro tempore Summi Pontificis Nepote, vulgo Cardinali Patrono nuncupato, obiretur, quemadmodum uſque ad tempora rec. mem. Innocentii PP. XII. Prædeceſſoris itidem Noſtri factum fuerit. Poſtquam autem ipſe Innocentius Prædeceſſor Cardinalis Patroni titulum, & auctoritatem ſuſtulit, & pro rebus, negotiiſque ejuſdem Civitatis Firmanæ, illiuſque Comitatus peragendis, Congregationem, quæ ex Cardinali a Secretis Status Eccleſiaſtici Prædicti, & aliquot Romanæ Curiæ Prælatis conſtabat, inſtituit, cum facultatibus eiſdem, quibus Congregatio Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium ſuper Conſultationibus Civitatum, Terrarum, & Locorum ejuſdem Status Noſtri Eccleſiaſtici deputatorum erecta fuit, ut ex particula Apoſtolicarum ipſius Innocentii Prædeceſſoris in ſimili forma Brevis literarum in forma Motus Proprii die 3. Januarii

Innoc. XII. pro ejuſdem Civitatis & Comitatus negotiis ſpecialem Congregationem inſtituit.

rii MDCXCIII. expeditarum uberius colligitur, quæ particula est tenoris sequentis: *Cum itaque Nos alias, nempe ipsis Pontificatus Nostri primordiis, justis ex causis Animum Nostrum moventibus adducti, pro dictæ Civitatis Firmanæ gubernio Dilectum Filium Nostrum Fabritium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Spada nuncupatum Secretarium Nostrum Status, ac nonnullos Romanæ Curiæ Prælatos, prudentia, doctrina, integritate, & rerum usu eximie præditos deputaverimus; Hi vero subinde, prout rerum, & negotiorum momenta postulabant, insimul convenientes, demandatam sibi a Nobis Provinciam recte, & fideliter, atque ex animi Nostri Sententia hactenus administraverint: Idcirco sperantes in Domino sub eorum prudenti, ac salubri directione Civitatem Firmanam prædictam in futurum quoque optatos, Pacis, Tranquillitatis, & Justitiæ fructus suscepturam esse; Motu Proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine Congregationem memoratorum Fabritii Cardinalis, ac Prælatorum a Nobis, ut præfertur, deputatorum, aliorumque in futurum deputandorum, pro Civitatis Firmanæ hujusmodi, ac Civium, & Incolarum, nec non Territorii, & districtus totius Comitatus, ac Castrorum, Terrarum, & Locorum ejusdem, gubernio, tenore præsentium, ad Nostrum, & Sedis Apostolicæ beneplacitum, erigimus, & instituimus. Ac ipsi Congregationi sic erectæ, & institutæ, ut quoad gubernium hujusmodi, omnibus, & singulis, facultatibus, jurisdictionibus, & indultis, quæ quoad universum Statum nostrum Ecclesiasticum tam per fel. record. Sixtum PP. V., quam alios quoscumque Romanos Pontifices Prædecessores nostros, Congregationi Venerabilium Fratrum nostrorum ejusdem S. R. E. Cardinalium super consultationibus negotiorum Status Ecclesiastici hujusmodi deputatæ quomodolibet, & qualitercumque concessa, & attributa fuerunt, pari modo, & absque ulla prorsus differentia uti, frui & gaudere libere, & licite possit, & valeat, harum serie concedimus, & indulgemus.*

Causæ præsentis innovationis.

§. 2. Quoniam autem, præinserta sanctione, per hoc temporis spatium fere neglecta Congregatio Firmana hujusmodi, præter Cardinalem Secretarium Status prædicti, alios etiam Prælatos, nempe Auditorem Romani Pontificis pro tempore existentem, Secretarium cum duobus Ponentibus secundodictæ Congregationis, & Secretarium Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Bono Regimini Communitatum, & Universitatum ejusdem Status nostri Ecclesiastici deputatæ, atque etiam Procuratorem Fiscalem hujus Almæ Urbis nostræ, cum Voto, ac suffragio habere cæpit, factum est, ut, veluti experientia patuit, in Causis contentiosis, & articulos Juris continentibus, non mediocris confusio inde orta sit, quod ob facilem Prælatorum Ponentium secundodictæ Congregationis mutationem, eædem Causæ jam decisæ, ac terminatæ, iterum atque iterum, non sine gravi Civitatis prædictæ dispendio, in Judicium adductæ fuerint. Hoc autem non aliam ob causam fieri compertum est, quam quod Prælati secundodictæ Congregationis Consultationibus præpositæ, propter plurima negotia totius Status prædicti bis in hebdomada haberi solitæ, eo, quo par est, ordine aliis rebus interesse non possunt. Propterea ipsi Exponentes Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut Congregationem Firmanam hujusmodi de novo, juxta Innocentianæ Sanctionis præinsertam particulam, ad instar Congregationum Lauretanæ, & Avenionensis, quæ Congregationes Prælatos stabiles, ac fixos habent, erigere, & confirmare, cum facultatibus prædictis, de benignitate Apostolica dignaremur.

Incipit dispositiva.

§. 3. Nos igitur ipsos Exponentes specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares Personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & pœnis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ Potestatis plenitudine, nominationem, seu deputationem quorumcumque Romanæ Curiæ Prælatorum Congregationem Firmanam ad hoc usque tempus constituentium, a Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris quomodolibet factam, annullantes, & revocantes, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus eandem

Revocatis anteactis Prælatorum deputationibus.

Congregationem pro Civitatis Firmanæ hujusmodi, ac Civium, & Incolarum, necnon Territorii, & districtus, totiusque Comitatus, & Castrorum, & locorum ejusdem, gubernio, de novo, quatenus opus sit, juxta primævam ejusdem Congregationis erectionem ab Innocentio Prædecessore, cum omnibus, & singulis facultatibus, Jurisdictionibus, & Indultis, sicut præmittitur, concessis, & attributis, & quibus hactenus eadem Congregatio usa, & potita est, factam, erigimus, & instituimus; Ac dilectum filium nostrum Silvium S. R. E. prædictæ Presbyterum Cardinalem Valenti Gonzaga nuncupatum, modernum, ac pro tempore existentem Secretarium Status Nostri prædicti, uti Præfectum, necnon dilectos filios Magistros Ludovicum Merlinum modernum Pro-Auditorem, ac pro tempore existentem Romani Pontificis Auditorem, & in locum aliorum Prælatorum tenore præsentium a Nobis amatorum, Marium Millinum Cappellanum Nostrum, & Causarum Palatii Apostolici Auditorem, Joannem Baptistam Mesmerum Cameræ Nostræ Apostolicæ prædictæ Clericum Præsidentem, necnon Franciscum Felicem Amadeum Signaturæ Nostræ Justitiæ Votantem, cui etiam munus Secretarii hujus Congregationis adjungimus cum Voto, firmis pariter remanentibus moderno, & pro tempore existente Promotore Fiscali generali dictæ Urbis cum Voto consultivo tantum, ac uno Relatore Causarum Civitatis, & Comitatus hujusmodi per eundem Congregationis prædictæ Secretarium nominando, constituimus, & deputamus. In casu vero sive obitus, sive absentiæ, sive Promotionis dictorum Prælatorum, sive alicujus eorum, Nobis, & pro tempore existentibus Romanis Pontificibus Successoribus Nostris in cujuslibet eorum locum, alium, sive alios eligendi, & subrogandi facultatem reservamus.

Eadem Congregatio de novo erigitur.

Composita e Card. Secretario Status; Auditore Sanctissimi; uno Auditore Rotæ; uno Clerico Cameræ; uno Votante Signaturæ Justitiæ, Secretario, Fiscali generali, & uno Causarum Relatore.

§. 4. Decernentes easdem præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, nec de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu Intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet etiam substantiali, & formali, ac incogitato, & inexcogitabili, necessariamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, aut in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reduci ullo modo unquam posse; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. prædictæ Cardinales etiam de Latere Legatos, & alios quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstante quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de Jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon, quatenus opus sit, dictæ Civitatis Firmanæ, aliisve quibusvis, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Consuetudinibus, etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis quibusvis Personis, & locis sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & pluries innovatis: Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus ommisso, & forma in illis tradita observata exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat speciali-

Clausulæ præservativæ.

Aliter judicari prohibetur.

Contrariis derogatur.

PONT. A. I. Dat. die 20. Sept. 1740.

cialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Septembris 1740. Pontificatus Nostri anno I.

D. Cardinalis Passioneus.

ERECTIO

Congregationis Particularis super promovendis ad Archiepiscopatus & Episcopatus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Sollicitudo Pontificis pro delectu Episcoporum, juxta mentem Concilii Tridentini.

AD Apostolicæ servitutis onus, nullis licet nostris opitulantibus meritis, clementissimo Divinæ mentis consilio nuper provecti, statim cogitare cœpimus, quam vere, meritoque Tridentini Concilii Patres edixerint, nihil magis Ecclesiæ Dei esse necessarium, quam ut Romanus Pontifex solicitudinem ex sui muneris officio universæ Ecclesiæ debitam, potissimum in id impendat, ut bonos maxime, atque idoneos Pastores singulis Ecclesiis præficiat, neque erretur in electione eorum, qui tamquam lucernæ super candelabrum positæ lucere debent omnibus, qui in Domo Dei sunt, ne alioquin totius Familiæ Domini statum, & ordinem luctuose nutare contingat, si quod requiritur in corpore, non inveniatur in Capite. Urgebat Nos quoque, angebatque plurimum ejusdem Sacri Generalis Concilii gravissima Romano Pontifici proposita consideratio, videlicet, Dominum Nostrum Jesum Christum de ejus manibus requisiturum sanguinem ovium suarum, quæ ex malo negligentium, & officii sui immemorum Pastorum regimine perierint.

Erectio Congregationis Particularis, cujus consilio hac in re uti statuit.

§. 1. Cupientes itaque tanto huic negotio, quod ad Episcoporum creationem spectat, quantum fieri possit, tutius, salubriusque consulere, præter ea, quæ jam circa id, tum per memorati Concilii Decreta, tum per Prædecessorum Nostrorum Constitutiones sapienter statuta sunt, Congregationem Particularem tenore præsentium erigimus, instituimus, & specialiter deputamus, cujus consilio hac in re & Nos uti volumus, & Romanos Pontifices Successores Nostros usuros itidem esse in Domino confidimus. Huic autem Congregationi quinque, (neque enim pauciores, aut plures censuimis expedire) ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, pietate, doctrina, prudentia, rerumque usu præstantes, nuper a Nobis nominatos, adscribimus, ejusdemque Congregationis Secretarium dilectum filium Auditorem Nostrum deputamus.

Onus Congregationis probandi digniores & aptiores, qui ad Episcopatus promoveri possint.

§. 2. Porro hujus Congregationis partes erunt, omni studio, atque opera adhibita, & quovis humano respectu posthabito, Nobis assistere, ut, juxta enixum desiderium Nostrum, ad Patriarchales, Primatiales, Archiepiscopales, & Cathedrales Ecclesias regendas assumantur Viri, morum integritate, sacra doctrina, rerum Ecclesiasticarum, peritia, zelo Domus Dei, & vero salutis animarum studio præditi, quique non ad propria commoda, sed ad labores, & solicitudines pro Dei gloria sese vocari intelligentes, nec quæ sua sunt, sed quæ Christi quærentes, ministerium suum, juxta Venerabiles Beatorum Patrum, & Sacrorum Canonum sanctiones, laudabiliter sint impleturi; ita ut, pro vacantium Ecclesiarum qualitate, & conditione, omnino digniores, & ad eas fructuose gubernandas eligantur aptiores, quales semper, adjuvante Domino, a Nobis electum iri intendimus, & speramus. Quocirca cum eadem Congregatione communicaturi sumus de quibus Viris ad Episcopatum promovendis mentem Nostram subierit cogitatio, necnon de documentis eorum qualitates, & merita spectantibus.

Et requirendi secreto ab Episcopis, & Superioribus Regularibus, an & qui Episcopatu digni habeantur.

§. 3. Et ne diutius Pastoribus careant Ecclesiæ, si post earum vacationem quærantur, qui ad eas promoveri merito possint; volumus, & mandamus, ut statim quidem post editam hanc Nostram Constitutionem, ac deinde unoquoque biennio, per Cardinalem præfatæ Congregationis Præfectum scribatur diversorum locorum Episcopis juxta a Nobis traditam designationem, præcipiendo eis nomine Nostro, ut sub secreti lege, & eorum conscientias districte onerando, fideliter referant, diligenti investigatione præmissa, an, & qui, sive Seculares, sive Regulares Sacerdotes in eorum Diœcesi, vel in propinquis locis existant, quos Episcopali muneri idoneos secundum Deum existiment, explicando singulorum originem, natalia, ætatem, anteactæ vitæ institutionem, Ecclesiasticarum functionum exercitium, gradus, quos obtinuerint, officia, quæ obierint, doctrinam, pietatem, prudentiam, ceterasque animi dotes, quibus quisque valeat. Epistolæ vero, quas hac de re Episcopi rescripserint, secreto asservabuntur, ut quotiescumque alicui Ecclesiæ de novo Pastore providendum fuerit, absque mora resumi valeant, indeque facile, & expeditum sit recognoscere, quinam Viri digniores, ac vacanti Ecclesiæ congruentiores judicari possint a Nobis. Et quoniam ii, qui in aliqua Regulari Familia vitam ducunt, cognosci penitus possunt, & solent ab eorum Superioribus, tam Generalibus, quam provincialibus, ipsos quoque sub eodem secreti vinculo interrogari ad præmissum effectum volumus.

ANNO 1740.

Tum suggerendi sanctissimo, occurrentibus vacationibus.

§. 4. Præterea cum primum alicujus Ecclesiæ vacatio innotuerit, Auditor Noster certiores de ea faciet memoratos quinque Cardinales, ut & ipsi de Viris tali Ecclesiæ utilius præficiendis, nobisque suggerendis, cogitare specialiter possint, peculiaremque investigationem pro eorum prudentia adhibere: quod quidem præcipue, & a Nobis ipsis fiet. Deinde vero, quanto citius fieri poterit, habenda erit Congregatio, cui antedicti quinque Cardinales una cum Auditore Nostro intererunt, ibique perpensis omnibus qualitatibus, & meritis Virorum, quorum notitia, vel a Nobis ipsis, vel per antedictas Episcoporum epistolas, vel per investigationem a dictis Cardinalibus factam, accepta fuerit, deliberandum erit quid consilii dandum Nobis sit, ut Auditor Noster referre deinde ad Nos possit quicquid prædicti Cardinales in eum finem Nobis duxerint significandum. Quod si alicujus Viri conditiones nondum satis exploratæ visæ fuerint in una Congregatione, differenda in alteram erit consultatio, ut interea per opportuna media accuratior indagatio fieri valeat.

Item examinandi causas translationum.

§. 5. In hac etiam Congregatione a Nobis, ut præfertur, deputata, agendum deinceps esse decernimus de Episcopis ab una ad alteram Ecclesiam auctoritate Nostra transferendis; debita nimirum maturitate examinando, num graves, legitimæ, Sacrisque Canonibus probatæ interveniant causæ, quæ hujusmodi translationem suadeant, inspecta dumtaxat Ecclesiarum necessitate, vel utilitate, ad quam profecto causæ omnes illæ reducuntur; ne alioquin, ob inconsultam facilitatem cupiditas, & ambitio eorum, qui forsan ad ampliores Ecclesias aspirarent, aut ditiores, foveretur, simulque via aperiretur spiritualibus incommodis, quæ Gregibus obvenire ex crebra Pastorum mutatione consueverunt. Ejusdem vero Congregationis consilium postea itidem ad Nos per eumdem Nostrum Auditorem erit referendum, ut determinari a Nobis possit quicquid magis expedire judicabimus.

Indicitur secreti custodia.

§. 6. Utque hæc omnia in antedicta Congregatione liberius, perfectiusque adimpleantur, secretum ad instar illius, quod pro negotiis ad Sanctam Inquisitionem pertinentibus servatur, singulis prædictis Cardinalibus, nec non Auditori Nostro injungimus; cum facultate tamen communicandi de rebus ad ipsam Congregationem spectantibus, sub simili secreti lege, cum uno cujusque ipsorum Auditore, sive Studiorum adjutore, & uno Amanuensi, nec non cum iis, quos iisdem de rebus interrogandos, vel consulendos censuerint, ad assequendas notitias in eum scopum conducentes, quousque eidem pariter secreto obnoxios esse debere statuimus.

Commonitio ad eos qui aliquod jus habent, vel operam præstant, in promotionibus Episcoporum.

§. 7. Confidimus vero etiam omnes eos, qui ad promotionem præficiendorum quodcunque jus quacunque ratione a Sede Apostolica habent, aut alioquin operam suam præstant, (nihil in iis pro præsenti temporum ratione innovando,) ob oculos assidue habituros, in eorumque animo semper hæsuram (prout & hactenus factum, pro ipsorum pietate, ac Religione, putamus) commonitionem illam adeo ponderosam, quam prædictum Concilium Tridentinum censuit inculcandam, videlicet, nihil se ad Dei gloriam, & Populorum salutem utilius posse facere, quam si bonos Pastores, & Ecclesiæ gubernandæ idoneos promoveri studeant; eosque, alienis peccatis communis

cau-

PONT. A. I. cantes, moraliter peccare, niſi quos digniores, & Eccleſiæ magis utiles ipſi judicaverint, non quidem precibus, vel humano affectu, aut ambientium ſuggeſtionibus, ſed eorum exigentibus meritis, præfici diligenter curaverint.

Sanctio Conſtitutionis. §. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ voluntatis, Conſtitutionis, Decreti, Statuti, Hortationis, & Monitionis infringere, vel ei auſu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, ſexto decimo Kalendas Novembris Pont. Noſtri Anno I.

Dat. die 17. Octobris 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Paſſioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

VI.

PROHIBETUR.

Omnibus Regularibus, exceptis Hoſpitalariis S. Joannis de Deo, exercitium artis Aromatariæ pro Sæcularibus)& venditio pharmacorum & medicamentorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

Refertur reſolutio Congregationis particularis an. 1722. *Eſſendo Noi appieno informati, che ſino dall' Anno 1722. in una Particolare Congregazione compoſta dalla fel. mem. di Clemente Papa Duodecimo Noſtro Predeceſſore allora Cardinal Corſini, del fu Cardinal Paolucci, e del Reverendiſſimo Cardinal Annibale Albani Camerlengo della Santa Romana Chieſa, e di alcuni Prelati, ſpecialmente deputata dalla fel. mem. d' Innocenzo Papa XIII. altro Noſtro Predeceſſore, tenutaſi li 25. Gennaro detto Anno, inerendo al Decreto precedentemente emanato dalla Congregazione della Viſita delli 29. Agoſto 1637. e della Riſoluzione preſa li 9. Decembre 1720. fu ſtabilito, che niuno de' Regolari di qualunque ſorta, anche Caſſinenſi, dell' Ordine de' Predicatori, Compagnia di Gesù, e Mmimi, poteſſe per ſe, nè per altri, nè anche a nome della Religione eſercitare l' Arte dello Speziale, fuori che per ſervizio de' loro Religioſi, e che dalli medeſimi non ſi poteſſero vendere Medicamenti preparati, o non preparati, di qualunque genere, ai Secolari, o anche donarli, ſotto preteſto di amicizia, o di familiarità, ſiccome fu approvato dal detto Noſtro Predeceſſore Innocenzo XIII. a riſerva della Teriaca, e Balſamo Apopletico, che permiſe poterſi vendere dalli medeſimi Regolari, ottenutane la licenza del Reverendiſſimo Noſtro Cardinal Vicario; E che in oltre il Noſtro detto Predeceſſore Clemente XII. ſi degnò confermare il ſuddetto ſtabilimento, e Decreto della medeſima Congregazione con un ſuo Breve in data li 20. Luglio 1733. del tenore ſeguente.*

Breve Clementis Papæ XII. §. 1. CLEMENS PAPA XII. *Ad futuram rei memoriam.* Alias a Congregatione Particulari tunc exiſtentium S. R. E. Cardinalium, de quorum numero tunc in minoribus conſtituti eramus, ac Romanæ Curiæ Prælatorum, ac Medicorum, a fel. record. Innocentio Papa XIII. Prædeceſſore Noſtro ſpecialiter deputata, ad favorem dilectorum filiorum Aromatariorum de Urbe emanavit Decretum tenoris, qui ſequitur, videlicet.

Tenor prædictæ reſolutionis. §. 2. Die 25. Januarii 1722. Sacra Congregatio Deputata, in qua interfuerunt Emin. & Rev. Domini Cardinales Paulutius Almæ Urbis Vicarius, Corſinus, & Annibal Albanus S. R. E. Camerarius, ac Reverendi Patres Domini Collicola Theſaurarius Generalis Cameræ Apoſtolicæ, Mareſuſcus Auditor Sanctiſſimi Domini Noſtri Papæ, Pallavicinus Secretarius Sacræ Congregationis Viſitationis Apoſtolicæ, & Ego Viceſgerens, & Secretarius, necnon Illuſtriſſimus D. Nicolaus de Michelangelis Medicus a Secretis Sanctiſſimi Domini Noſtri Papæ, & D. Paſculus unus de Collegio Medicorum, inhærendo Decreto Sacræ Congregationis Viſitationis Apoſtolicæ edito die 19. Auguſti 1637. & reſolutioni, ſeu voto emanato a Congregatione præcedenti in hac Cauſa habita die 9. Decembris 1720. juxta majorum ſuffragiorum calculum, ſtetit in deciſis, ſeu in reſolutis, juxta modum; nempe cenſuit inſinuandum, & conſulendum eſſe Sanctiſſimo Domino Noſtro Papæ Innocentio XIII. feliciter regnanti, ut omnino prohibeantur omnes, & ſinguli Regulares utriuſque ſexus in hac Alma Urbe, ejuſque Diſtrictu degentes, etiam Caſſinenſes, Fratres Prædicatores, Societatis Jeſu, Minimi, aliique omnes quorumcumque Ordinum, & Congregationum, ne per ſe, neque per alios, nec etiam Religionis nomine, Artem Aromatariam, præterquam ſuorum Religioſorum, aut Alumnorum uſibus, exerceant, ac inſuper ne ullo modo Secularibus, aut aliis Religioſis, & Eccleſiaſticis, Pharmaca, aut Medicamenta, ſive compoſita, ſive non compoſita, ſive præparata, ſive non præparata, nec etiam Theriacam, Mitridatum, Hyacinthum, Balſamum, Chinam, Rhabarbarum, atque res ullas chimicas cujuſvis generis, aut ſpeciei, neque ſub prætextu amicitiæ, aut familiaritatis, aut alio quovis titulo, cauſa, vel colore vendant, permutent, aut donent, prævia etiam revocatione omnium, & ſingulorum Decretorum, ſeu Reſcriptorum cujuslibet Sacræ Congregationis quocumque tempore latorum, etiamſi fuerint cum Brevibus Apoſtolicis, Clauſula ſublata, & Decreto irritanti communitis, approbata, ſeu confirmata, ullo modo concedentium Regularibus, ſeu Monialibus licentiam vendendi Theriacam, Hyacinthum, Balſamum, Medicamenta chimica, aut alia quæcumque cujusvis generis, & ſpeciei, ſub pœnis Superioribus utriuſque ſexus Religioſorum contravenientibus, conſulentibus, aut quoquo modo tolerantibus, ſuſpenſionis a Divinis ipſo facto irremiſſibiliter incurrendæ, privationis vocis activæ, & paſſivæ, prohibitionis in poſterum exercendi, aut exercere faciendi Aromatariam in eorum Domibus, Monaſteriis, atque Conventibus, etiam pro eorum uſu, ac ulterius confiſcationis ejuſdem Aromatariæ per R. P. D. Theſaurarium Generalem faciendæ, cum facultate procedendi etiam per ſolam inquiſitionem, & applicandi tertiam partem illius ſecreto Denunciatori.

Et facta relatione Sanctiſſimo Domino Noſtro, Sanctitas Sua præfata inſinuationem, ſeu reſolutionem laudavit, & approbavit, cum his tamen declarationibus, & limitationibus, nempe, ut in præfata generali prohibitione non intelligantur comprehenſi Fratres Hoſpitalarii S. Joannis de Deo Urbis, Diſtrictus, etiam juxta vota nonnullorum RR. PP., ſed eis licitum ſit non ſolum Aromatarias in eorum Conventibus, & Hoſpitalibus pro Infirmorum Religioſorum, atque Alumnorum uſibus habere, ſed etiam de eis vendere Pharmaca, & Medicamenta Secularibus, Religioſis, & Eccleſiaſticis quibuſcumque, dummodo præfatæ Aromatariæ quolibet anno per Medicos, & Pharmacopolas deputandos ab Eminentiſſimo Cardinali Vicario viſitentur, ac inſimul totum lucrum, quod ex ejuſmodi venditione retrahetur, pro manutentione Aromatarum, & ſuſtentatione, & augmento Hoſpitalium in eorum Conventibus, ſeu Domibus exiſtentium, ac Infirmorum inibi degentium, ſeu in beneficium Eccleſiarum, & Sacriſtiarum uniuſcujuſque Domus, aut Conventus, integre, & fideliter erogetur, cujus cognitionem eidem Eminentiſſimo Cardinali Vicario remiſit. Reſpectu vero aliorum Regularium, voluit, & declaravit Sanctitas Sua, poſſe eis indulgeri, ac permitti venditionem Theriacæ, & Balſami Apopletici, tantum pro majori publico Bono, dummodo obtineant ab eodem Cardinali Vicario licentiam in ſcriptis, ad tempus ejus arbitrio duraturam, & lucra exinde retrahenda in beneficium Eccleſiarum, & Sacriſtiarum uniuſcujuſque eorum Domus, Monaſterii, aut Conventus ſimili modo erogent. Et ita prohiberi, ſervari, & reſpective exequi omnino mandavit, ſub pœnis ut ſupra expreſſis. Non obſtantibus, quoad ſupradicta omnia, & ſingula in præſente Decreto contenta, Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis in favorem quarumcumque Perſonarum, atque Ordinum, ſive Congregationis Caſſinenſis, Fratrum Prædicatorum, Societatis Jeſu, Minimorum, aut aliorum quorumcumque tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Congregationum, Societatum, ac cujuslibet alterius Inſtituti etiam neceſſario, & individue expri-

ANNO 1740.

Quæ confirmatur ab Innocent. XIII. cum exceptione quoad Fratres S. Joannis de Deo.

Et pro aliis quoad venditionem theriacæ, & balſami apopletici.

Cum clauſulis opportunis.

primendi, Ecclesiarum, Monasteriorum, Conventuum, Collegiorum, & aliorum quorumcumque Regularium Locorum, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis, quibus quoad ea, quæ præsentibus adversantur, illis alias in suo robore permansuris, Sacra Congregatio, Sanctitatis Suæ auctoritate, specialiter, & expresse derogat, cæterisque contrariis quibuscumque. Et ne præmissorum ignorantia a quoquam prætendi possit, voluit eadem Sacra Congregatio, ut præsentes Ordinationes in Valvis Basilicarum S. Joannis Lateranen. & Principis Apostolorum de Urbe, & in Acie Campi Floræ, ut moris est, affixæ, omnes, ad quos pertinet, ita arctent, & afficiant, ac si unicuique personaliter intimatæ fuissent: utque earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ die 11. Martii 1722. N. Episcopus Bojanen. Vicesgerens præfatæ Congreg. Particularis Secretarius. Joseph Cianetti Secretarius.

Loco ✠ Sigilli.

Sequitur confirmatio Clementis XII. in formaspecifica.

§. 3. Cum autem, sicut pro parte dictorum Aromatariorum Nobis nuper expositum fuit, ipsi Decretum hujusmodi, quo firmius subsistat, & servetur exactius, Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio communiri summopere desiderent: Nos specialem ipsis Exponentibus gratiam facere volentes, & eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum præinsertum auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, & confirmamus. Decernentes easdem præsentes litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore; suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari, Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Julii 1733. Pontificatus Nostri Anno IV.

F. Cardinalis Oliverius.

Edictum Cardinalis Vicarii refertur.

§. 4. *E che in esecuzione di esso Breve fu pubblicato sotto li* 11. *Ottobre* 1735. *un Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, con cui rivocandosi ogni, e qualunque Privilegio, sotto pena della sospensione a Divinis ai Superiori delle Religioni, ed altre pene ivi contenute, si proibisce di esercitare la Speziaria nelle loro Case, Monasteri, e Conventi, e di vendere li suddetti Medicamenti, eccettuata la detta Teriaca, e Balsamo Apopletico, come dalli medesimi Breve, ed Editto a Noi similmente esibiti, non ostante, che per parte de' medesimi Regolari fossero giuridicamente dedotte le loro ragioni, ed avesse in iscritto rilevati la suddetta Congregazione i motivi della loro libertà di vendere li medesimi Medicamenti, quali furono riconosciuti insussistenti, e pregiudiziali al ben pubblico, ed economia del Principato, per non essere sottoposte le loro Speziarie alla visita de' Protomedici, e Consoli de' Speziali: ad ogni modo hanno sempre cercato li sunnominati Regolari di eludere in qualche maniera il detto Breve, e risoluzione della prenominata Congregazione. E perchè dopo il maturo esame, che ne fu fatto, anzi dopo di esser state ridotte con*

Causæ præsentis confirmationis.

Decreto approvato della fel. mem. di Clemente XI. similmente nostro Predecessore delli 8. *Gennaro* 1721. *le Speziarie pubbliche de' Secolari al numero di sessanta, per non esservi il sufficiente mantenimento delle medesime in numero maggiore, merita pur troppo la conferma da Noi tanto il suddetto Breve del defonto Sommo Pontefice, quanto la precedente Risoluzione della prefata Congregazione; tanto più che a norma delle suddette provisioni, anche dagli altri Principi d' Italia n' è stato abbracciato consimile sistema. E noi mossi da puro zelo di Giustizia, e dall' Amore verso li nostri Sudditi di questa nostra Città di Roma, abbiamo determinato di confermare, ed approvare non tanto il suddetto Breve, quanto anche l' Editto come sopra fatto pubblicare dal Reverendissimo Cardinal Vicario, e la Risoluzione precedentemente presa dalla suddetta Congregazione sopra la riduzione del numero delle Speziarie, e rimuovere perciò ogni ostacolo, e pretesto, con ordinare la perpetua osservanza, ed esecuzione, come in appresso.*

Pontifex denuo confirmat omnia supradicta.

§. 5. *Avendo pertanto nella presente Cedola di nostro moto proprio per espresso, e di parola in parola come sopra registrato l' intero tenore del suddetto Breve promulgato, delle condizioni, e dichiarazioni in esso espresse, come anche il tenore dell' Editto come sopra fatto pubblicare dal Reverendissimo Cardinal Vicario, e della sunnominata Congregazione per la riduzione del numero delle Speziarie, ed ogni altra cosa necessaria d' esprimersi: Di nostro moto proprio, certa scienza, e pienezza della nostra Suprema Potestà confermiamo, ed in tutto, e per tutto, ed in tutte le sue parti, e circostanze approviamo, ed autorizziamo il sovraccennato Breve, e l' Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, e la precedente Risoluzione presa dalla suddetta Congregazione particolare sopra la riduzione delle Speziarie di questa nostra Alma Città di Roma; e perciò vogliamo, ed ordiniamo, ed espressamente comandiamo, che quelli, e quella, e tutte le cose ivi contenute, ed espresse debbano sempre, ed in perpetuo avere il loro pieno effetto, ed esecuzione, e che debbansi in ogni futuro tempo inviolabilmente osservare da ogni, e qualunque Persona quantosivoglia privilegiata, e privilegiatissima, anche Ecclesiastica, e Luogo Pio, de' quali dovesse farsi special menzione, nè che sotto qualsisia pretesto, e causa, benche incognita, ed inopinata, si possa mai impugnare, nè controvertere la piena, e total osservanza, ed esecuzione delli medesimi Breve, Editto, e Risoluzione della suddetta Congregazione; anzi che per il suddetto effetto della di loro totale, e pienissima osservanza, ed esecuzione irritiamo, rivochiamo, e cassiamo ogni, e qualunque licenza, e permesso di poter vendere qualunque specie di cose, e da qualsivoglia Persona anche in Dignità constituita fosse stato, e respettivamente concesso tacitamente, o espressamente a qualunque Ecclesiastico Regolare dell' uno e l' altro sesso, di qualunque Ordine, Congregazione, ed Istituto, e Luogo Pio contro la forma del suddetto Breve, ed Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, e così irritati, rivocati, e cassati restino ora, e perpetuamente di niuna forza, e valore, perchè così è mente, e volontà nostra precisa, ed espressa.*

Clausula præservativæ.

§. 6. *Volendo, e decretando, che alla presente Cedola di nostro moto proprio benchè non esibita, nè registrata in Camera, e nè suoi libri, non possa mai darsi, nè opporsi di surrezione, orrezione, nè d' alcun altro vizio, o difetto della nostra volontà, ed intenzione; nè che mai sotto tali, o altri qualunque pretesti, benchè validi, e validissimi, e quantosivoglia sostanziali anche di Jus quæsito, e pregiudizio del Terzo, possa essere impugnato, moderato, o rivocato, o ridotto ad viam Juris, o concedersi verso di esso l' aperizione Oris, e che così, e non altrimenti debba sempre giudicarsi, definirsi, ed interpretarsi da qualunque Giudice, e Tribunale, benchè Collegiale, Congregazione anche di Reverendissimi Cardinali: Camerlengo di Santa Chiesa, Segnatura di Grazia, e di Giustizia, Tesoriere, Presidenti, Rota, Camera, e qualsisia altro, togliendo loro ogni facoltà, e giurisdizione di definire, ed interpretare diversamente; Dichiarando Noi sin d' adesso preventivamente nullo, irrito, ed invalido tutto ciò, che da ciascuno d' essi con qualsivoglia autorità, scientemente, o ignorantemente fosse in qualunque tempo giudicato, o si tentasse di giudicare contra la forma, e disposizione del presente nostro Moto proprio; siccome sin d' adesso, e preventivamente dichiariamo nullo, irrito, ed invalido ogni contrario uso, consuetudine, prescrizione, anche* longissimi temporis, *centenaria, e tutto altro, che fosse atto ad impedire, o fare ostacolo all' osservanza del medesimo, quale vogliamo, che vaglia, e debba avere sempre il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla semplice nostra sottoscrizione, benchè non vi siano stati*

Sublata aliter judicandi facultate.

chia-

chiamati, sentiti, nè citati li Superiori delle sunnominate Religioni, e qualsisiano altre Persone, ancorchè privilegiate privilegiatissime, che vi avessero, o pretendessero avervi qualunque interesse: non ostanti la Bolla di Pio IV. nostro Predecessore de registrandis, la Regola della nostra Cancellaria de Jure quæsito non tollendo, *e qualsisiano altre Costituzioni, ed Ordinazioni Apostoliche nostre, e de' nostri Predecessori, Leggi, Statuti, Riforme, Stili, Usi, Consuetudini, e qualunque altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario, benchè fosse tale, che meritasse speciale, specialissima, ed individua menzione, e nella quale vi fossero clausule derogatorie delle derogatorie, alle quali tutte, e singole, avendone il tenore quì per espresso, e di parola in parola, inserto, e registrato, e supplendo Noi con la pienezza della nostra Potestà Pontificia ad ogni vizio, e difetto quantunque sostanziale, e formale, che vi potesse essere intervenuto per la totale piena esecuzione, ad effetto di quanto si esprime nel presente nostro Moto proprio, ampiamente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal nostro Palazzo Appostolico di Monte Cavallo questo dì 14. Novembre 1740.*

Contrariis derogatur.

Dat. die 14. Nov. 1740.

BENEDICTUS PAPA XIV.

VII.

DE SACRIS LIMINIBUS

Beatorum Apostolorum visitandis. Confirmatur Constitutio Sixti Papæ V. eaque extenditur ad Abbates aliosque habentes Monasteria seu Ecclesias cum Jurisdictione quasi Episcopali, & Territorio separato.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a verbis Concilii Sardicensis de Relationibus Apostolicæ Sedi faciendi.

QUOD Sancta Sardicensis Synodus Divino edocta magisterio edixit, optimum, & valde congruentissimum esse, si ad caput, idest ad Petri Apostoli Sedem, de singulis quibusque Provinciis Domini referant Sacerdotes, attenta animi consideratione revolventes; ubi primum Nos, licet immeritos, Dominus gratiæ suæ præcipuo munere in eadem Sede collocavit, ea subiit cogitatio, ut cunctarum totius Orbis Ecclesiarum ad parvitatem nostram status, & negotia referrentur, quibus necessitatem de omnibus tractandi Christus in S. Petro Apostolo, cum illi claves aperiendi, claudendique daret, indulsit. Siquidem in Speculis a Deo constituti, & vigilantiæ Nostræ diligentiam pro commissi officii munere coram eo comprobare cupientes, noctes diesque soliciti sumus, ut circa quamvis longinqua spiritualis cura non deficiat, sed se per omnia, qua nomen Dei prædicatur, extendat, memores illius objurgationis Dominicæ: *quod infirmum fuit, non consolidastis; & quod ægrotum, non sanastis; quod confractum est, non alligastis; & quod abjectum est, non reduxistis; & quod perierat, non quæsistis; & dispersæ sunt oves meæ, eo quod non esset pastor; & factæ sunt in devorationem omnium bestiarum agri, & dispersæ sunt; erraverunt greges mei in cunctis montibus, & non erat qui requireret, ecce ego ipse super pastores requiram gregem meum de manu eorum.* Cum ergo pastoribus talibus, per quos Dominicæ oves negliguntur, & pereunt, sic Dominus comminetur, quid nos aliud facere oportet, quam colligendis, & resovendis Christi ovibus exhibere diligentiam plenam, & curandis lapsorum vulneribus paternæ pietatis adhibere medicinam? Nulla est enim major, aut melior cura Præpositorum, quam diligenti solicitudine, & medela salubri, fovendis, & conservandis ovibus providere.

Summarium Causarum Constitutionis a Sixto V. editæ.

§. 1. Dudum quidem fel. rec. Sixtus Papa V. serio animadvertens veterem, & laudabilem morem, gravissimis ex causis, & non sine Spiritus Sancti instinctu a Summis Pontificibus Prædecessoribus nostris antiquitus institutum, & per multas ætates magno Ecclesiæ Dei commodo observatum, ut singuli Patriarchæ, Primates, Archiepiscopi, & Episcopi certis præscriptis temporibus per se ipsos, vel per certum eorum Nuntium, Beatissimorum Apostolorum Petri, & Pauli, qui hanc Almam Urbem suo sanguine consecrarunt, Limina se visitaturos jurejurando pollicerentur, ut Episcoporum Romam venientium opera, & adjumento Romanus Pontifex, cui omnium Ecclesiarum solicitudo concredita est, ubique locorum gregis sibi commissi vultum agnosceret, & spiritualium ovium morbos intelligeret, curationesque opportunas adhiberet, nec quicquam omnino illum lateret earum rerum, quas ad Dei gloriam augendam, ad Christianam Religionem propagandam, ad animarum procurandam salutem, necessario eundem scire, atque intelligere oportet, partim hominum culpa, partim antiqui humani generis hostis astutia, variis etiam insurgentibus temporum calamitatibus, & plurimis, in grave animarum suarum periculum, & quibus præerant, Ecclesiarum detrimentum, negligenter observari; ex intimis animi sensibus indoluit, & statim gravi malo quotidie magis ingravescenti occurrere, & congrua adhibere remedia cogitavit.

§. 2. Itaque per suas Apostolicas Literas, quarum initium est: *Romanus Pontifex*, constituit, ut omnes Patriarchæ, Primates, Archiepiscopi, Episcopi per universum terrarum Orbem constituti, & deinceps ordinandi, etiamsi Cardinalatus dignitate præfulgerent, seu eis consecratis Pallium de Beati Petri corpore sumptum traderetur, aut ad aliam Ecclesiam transferrentur, antequam illius regimini, & administrationi se immiscerent, si quidem præsentes in Curia, in manibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Diaconi Cardinalis ordine Prioris, si vero absentes, in manibus Antistitis ad impendendum munus prædictum, aut ad tradendum Pallium hujusmodi a Sede Apostolica delegati, juramento se obstringerent, se Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli Limina, statutis in iisdem literis temporibus, personaliter, ac per se ipsos visitaturos, ac Romanis Pontificibus pro tempore existentibus rationem reddituros de toto eorum Pastorali officio, deque rebus omnibus ad ipsarum, quas regerent, Ecclesiarum statum, ad Cleri, & Populi disciplinam, animarum denique, quæ illorum fidei creditæ sunt, salutem quovis modo pertinentibus, & vicissim mandata Apostolica recepturus, & quam diligentissime executuros, prout latius in iisdem literis continetur.

Et ejusdem dispositivæ.

§. 3. Cum autem Abbatum, Priorum, aliorumque, qui spirituali jurisdictione quasi Episcopali in suis Monasteriis, & Ecclesiis, eorumque Territoriis ab omni alia Episcoporum Diœcesi omnimode separatis potiuntur, nulla mentio in præfatis literis Sixti facta fuerit, hinc est quod Abbates, aliique, qui hujusmodi Ecclesiis, & Monasteriis præerant cum jurisdictione spirituali, & Territorio separato, nunquam Beatorum Apostolorum Limina visitantes, de iisdem Ecclesiis, & Monasteriis, & grege curæ suæ commisso ad Romanos Pontifices referrent, adeo ut hujusmodi Monasteriorum, & Ecclesiarum, quæ Nullius dicuntur, status, & conditio Sedi Apostolicæ incognita esset, & sæpe ignorarentur mala, quibus medendum esset, & laterent bona, quæ Apostolica cura, & studio essent fovenda, & amplificanda.

In qua nulla mentio Abbatum Priorum &c.

§. 4. Nos igitur cupientes omnium Ecclesiarum utilitati, & animarum saluti, quantum in Domino possumus, consulere, ac providere, cum de omnibus, & quod tremendum est, etiam de unius anima ante tribunal Dei rationem reddituri simus, tum etiam volentes ea, quæ salubriter a Prædecessoribus nostris instituta sunt, exactius, diligentiusque observari, ideo easdem literas Sixti V. Prædecessoris, & in eis contenta quæcumque, ex certa scientia, & Apostolica Auctoritate tenore præsentium approbamus, & confirmamus, ac etiam innovamus, omnibusque Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis mandamus, & præcipimus, ut eas sedulo, ac diligenter, & omnia in eis præscripta observare, ac custodire studeant, & Apostolicæ Sedis monitis, ac præceptis in re tanti momenti ea reverentia, atque animi cura & promptitudine, qua par est, pareant, atque obsequantur, & antiquæ traditionis exempla servantes, & Ecclesiasticæ memores disciplinæ, Sacerdotalis Religionis vigorem non minus in judicando, quam in consulendo retineant, scientes quid Apostolicæ Sedi, cum omnes hoc loco positi ipsum sequi desideremus Apostolum, debeatur, a quo ipse Episcopatus, & tota auctoritas nominis hujus emersit.

Pontifex confirmat & innovat Constitutionem Sixtinam.

§. 5. Præterea scientia, & auctoritate prædicta, hac nostra in perpetuum valitura constitutione sancimus, decernimus, & mandamus, ut omnes, & qui-

Eamque extendit ad inferiores Prælatos, jurisdictionem quasi Episcopalem habentes.

quicumque Abbates, Priores, Præpositi, aliique quocumque nomine, ac titulo nuncupati, & quacumque dignitate etiam Cardinalatus honore insigniti, sæculares, & quorumvis ordinum Regulares, ad Monasteriorum, seu Ecclesiarum particulare, & separatum Territorium habentium regimina jam promoti, & imposterum pro tempore, etiam per viam electionis, postulationis, aut aliter quovis modo promovendi, & Monasteria, seu Ecclesias hujusmodi in titulum, commendam, administrationem, aut aliter quomodolibet obtinentes, vel imposterum assecuturi, qui videlicet spiritualem jurisdictionem quasi Episcopalem cum temporali etiam, vel sine, in Monasteriis, & Ecclesiis prædictis, eorumque Territoriis, Districtibus, & quasi Diœcesibus ab omni alia Episcoporum Diœcesi omnino sejunctis, & separatis, quocumque jure, & titulo, vel ex orgine, vel præscriptione, vel ex indulto, & privilegio Apostolico exercent, antequam eorumdem Monasteriorum, seu Ecclesiarum possessionem adipiscantur, & in eorum regimine, & administratione sese de aliquo immisceant; Si quidem præsentes in Curia fuerint, in manibus S. R. E. Diaconi Cardinalis ordine Prioris, si vero absentes in manibus Nuncii, aut Legati Sedis Apostolicæ, si præsens fuerit, sin minus in manibus alicujus Episcopi, aut Archiepiscopi eorum arbitrio eligendi, cum Romana tamen Ecclesia Ecclesiasticam communionem habentis, tanquam ejusdem Apostolicæ Sedis Delegati, jurent, juxta formulam inferius describendam, se Sacras Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli memorias personaliter, ac per se ipsos visitaturos, ac insuper Nobis, & Successoribus Nostris pro tempore existentibus Romanis Pontificibus, statutis hac nostra Constitutione temporibus, rationem reddituros de commissa sibi Monasteriorum, & Ecclesiarum procuratione; in notitiam nostram, nostrorumque Successorum perferentes quæcumque ad ipsorum Monasteriorum, & Ecclesiarum statum, & Ecclesiasticæ disciplinæ in Clero, & Populo observantiam, ad animarum salutem, quæ illorum fidei creditæ sunt, & ad Divinum Cultum, & gloriam pertinent; vicissim recepturos a Sede Apostolica monita, & mandata, quorum censura, & quæ coercenda sunt, resecentur, & quæ observanda sunt, sanciantur, & quæ bene cœpta, atque instituta, approbatione, & confirmatione nostra, nostrorumque Successorum ad debitum finem perducantur.

Qui jurare debebunt se personaliter visitaturos Limina Apostolorum.

Et relationem Status Ecclesiarum facturos.

Vel per suum Nuncium, si legitime impediti fuerint.

§. 6. Quod si legitimo impedimento detenti fuerint, jurent, se prædicta omnia adimpleturos per certum Nuncium ad id speciale mandatum habentem, & de gremio suorum Monasteriorum, & Ecclesiarum, in dignitate Ecclesiastica Sæculari, vel Regulari, constitutum, aut omnino per aliquem Sacerdotem Sæcularem vel Regularem spectatæ probitatis, & religionis, de supradictis omnibus plene instructum: per quem etiam de hujusmodi impedimento docere debeant legitimis probationibus ad Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Præfectum Congregationis Sacri Concilii transmittendis.

Itali & insul. adjac. tertio quoque anno.

§. 7. Ad hoc autem debitum visitationis, & relationis suorum Monasteriorum, & Ecclesiarum officium opportune explendum supradicti omnes Abbates, Præpositi, Priores, & quocumque alio dignitatis, vel officii nomine nuncupati, tam Regulares, quam Sæculares, Itali videlicet, vel ex Italicis Insulis, veluti Siculi, Sardi, Corsi, & alii adjacentium Provinciarum Italiæ, tertio anno; Reliqui vero in aliis Provinciis, Regnis, & Terrarum Orbis partibus, & Regionibus existentes, tam qui nunc sunt, quam qui imposterum erunt, quinto anno teneantur, diligenterque pro viribus adimplere, Nobisque, & nostris Successoribus exhibere studeant, ac curent, idemque institutum tertio quoque, & quinto anno repetant, & observent. Hæc autem annorum spatia a tempore captæ possessionis, & suscepti Monasteriorum, & Ecclesiarum regiminis, & curæ incipiant.

Reliqui quinto quoque anno, a tempore captæ possessionis computando.

Quid de iis, qui jam provisi existunt.

§. 8. Ii vero, qui de Ecclesiis, & Monasteriis hujusmodi jam provisi, in earum pacifica possessione a biennio, & amplius reperiuntur, vel quibus præfinitum a Nobis superius tempus a die habitæ possessionis jam effluxit, intra annum, si in Italia, & Insulis adjacentibus, intra vero biennium, si extra sint, a die publicationis præsentis Constitutionis, ad nos præfatam suarum Ecclesiarum relationem, & deinde singulis trienniis, aut aliis præstitutis temporibus pro locorum conditione, & distantia, ad nos transmittere, & Sacras Apostolorum Basilicas visitare, & nostro conspectui, dummodo impediti legitime non fuerint, se præsentes sistere debeant, ut S. R. E. Matrii suæ complexu recreati, & paterno humilitatis nostræ colloquio confirmati, ad Monasteria, & Ecclesias regendas alacriores, & instructiores revertantur.

Præceptum Pontificis sub pœna suspensionis.

§. 9. Jubemus igitur in virtute sanctæ obedientiæ supradictis omnibus Abbatibus, Prioribus, Præpositis, aliisque quocumque dignitate titulo, vel nomine nuncupatis, vel quacumque dignitate præfulgentibus tam Regularibus, quam Sæcularibus præsentibus, & futuris, ut visitationem prædictam, & insuper relationem, statutis a nobis temporibus faciendam, sibi, suisque Monasteriis, & respective Ecclesiis adeo utilem, ac necessariam, juxta præscriptam alias Episcopis formam, omnino conficiant; Si vero, quod absit, a Nobis præcepta, & constituta prompte exequi neglexerint, eos ab ingressu Ecclesiæ, ac etiam administratione tam Spiritualium, quam temporalium, necnon a perceptione fructuum suorum Monasteriorum, & respective Ecclesiarum ab Episcopo, vel Archiepiscopo, Monasterio, aut Ecclesiæ *Nullius* viciniori, omni exceptione, & mora cessante, interim libere exigendorum, & in opus fabricæ, seu ornamentorum, Ecclesiæ emptionem, prout major exegerit necessitas, insumendorum, ipso facto tamdiu suspensos esse volumus, donec a contumacia resipiscentes, relationem suspensionis hujusmodi a Sede prædicta meruerint obtinere.

Clausulæ derogatoriæ.

§. 10. Non obstantibus privilegiis, absolutionibus, indulgentiis, & aliis concessionibus de non visitandis liminibus ejusmodi, aliisque peragendis, quibuscumque Ecclesiarum, & Monasteriorum Rectoribus, & per quoscumque Romanos Pontifices, ac etiam Nos, & dictam Sedem ex quibusvis causis perpetuo, vel ad tempus concessis, extensis, & innovatis, quæ omnia contra præmissa cuiquam nolumus suffragari, aliisque contrariis quibuscumque. Quia vero difficile nimis esset, præsentes literas, quocumque illis opus fuerit, perferri, volumus quoque, ut earum exemplis etiam impressis, manu Notarii publici, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ obsignatis, eadem prorsus adhibeatur fides, quæ eisdem præsentibus haberetur, si essent exhibitæ, vel ostensæ.

Fides transumptis habenda.

Formula juramenti ab Abbatibus aliisque præstandi.

§. 11. Formula autem juramenti præstandi ab Abbatibus, aliisque Monasteria, seu Ecclesias habentibus cum jurisdictione quasi Episcopali, & Territorio separato, talis est:

*Ego N. ab hac hora in antea fidelis, & obediens ero B. Petro Apostolo, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ, & Domino Nostro Domino Benedicto Papæ XIV. suisque Successoribus canonice intrantibus. Non ero in consilio, aut consensu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, seu capiantur mala captione, aut in eos violenter manus quomodolibet ingerantur, vel injuriæ aliquæ inferantur quovis quæsito colore. Consilium vero, quod mihi credituri sunt, per se, aut Nuntios suos, seu literas, ad eorum damnum, me sciente, nemini pandam. Papatum Romanum, & Regalia S. Petri adjutor eis ero ad retinendum, & defendendum, salvo meo ordine, contra omnem hominem. Legatum Apostolicæ Sedis in eundo, & redeundo honorifice tractabo, & in suis necessitatibus adjuvabo. Jura, honores, Privilegia, & auctoritatem S. R. E. Domini Nostri Papæ, & successorum prædictorum conservare, defendere, augere, & promovere curabo. Neque ero in consilio, vel facto, seu tractatu, in quibus contra ipsum Dominum Nostrum, vel eamdem Romanam Ecclesiam aliqua sinistra, vel præjudicialia personarum, juris, honoris, status, & potestatis eorum machinentur. Et si talia a quibuscumque tractari, vel procurari novero, impediam hoc pro posse: Et quanto citius potero, significabo eidem Domino nostro, vel alteri, per quem possit ad ipsius notitiam pervenire. Regulas Sanctorum Patrum, decreta, ordinationes, seu dispositiones, reservationes, provisiones, & mandata Apostolica totis viribus observabo, & faciam ab aliis observari. Hæreticos, Schismaticos, & Rebelles eidem Domino Nostro, vel Successoribus prædictis pro posse persequar, & impugnabo. Sacras BB. Apostolorum memorias singulis trienniis * personaliter, ac per me ipsum visitabo, & Domino Nostro, successoribusque præfatis rationem reddam de commisso mihi munere, deque rebus omnibus ad mei Monasterii, seu Ecclesiæ statum, ad Cleri, &*

* *seu quinquennis.*

*& Populi diſciplinam, animarum denique, quæ meæ fidei creditæ ſunt, ſalutem quovis modo pertinentibus, & viciſſim Mandata Apoſtolica humiliter recipiam, & quam diligentiſſime exequar: Quod ſi legitimo impedimento detentus fuero, prædicta omnia adimplebo per certum Nuncium ad hoc ſpeciale Mandatum habentem de gremio Conventus Monaſterii mei, * aut alium in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutum, ſeu alias Perſonatum habentem, aut, his mihi deficientibus, per aliquem alium Presbyterum Sæcularem, vel Regularem ſpectatæ probitatis, & religionis, de ſupradictis omnibus plene inſtructum. De hujuſmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad S. R. E. Cardinalem Congregationis Sac. Concilii Præfectum per dictum Nuncium tranſmittendas. Profeſſiones vero ad Monaſterium meum pertinentes non vendam, nec donabo, neque impignorabo, nec de novo infeudabo, vel aliquo modo alienabo, etiam cum conſenſu Conventus Monaſterii mei, inconſulto Romano Pontifice. Et ſi ad aliquam alienationem devenero, pœnas in quadam ſuper hoc edita Conſtitutione contentas, eo ipſo incurrere volo. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*

* ſeu Capituli Eccleſiæ meæ.

Sanctio pœnalis.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ veluntatis, Conſtitutionis, Decreti, Statuti, Hortationis, & Monitionis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit; indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, IX. Kalendas Decembris, Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Dat. die 23. Nov. 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Paſſioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die XV. Decemb. ejuſdem anni.

Anno a Nativitate Domini Noſtri Jeſu Chriſti milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, Indictione Tertia, die vero decimaquinta Decembris Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri Domini Benedicti Divina Providentia Papæ XIV. Anno Primo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum, Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ generalis in monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis Locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Antonium Pelliciam Apoſt. Curſ.

Paulus Biancini Magiſt. Curſ.

Inſtructio circa modum conficiendi Relationem Status Eccleſiarum dabitur in Appendice ad Calcem hujus Tomi.

VIII. ERECTIO

Congregationis Particularis nonnullorum Romanæ Curiæ Prælatorum, Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum adjectæ, pro excipiendis, examinandiſque Relationibus Epiſcoporum, Abbatum &c. ſuper ſtatibus eorumdem Eccleſiarum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a procuranda executione recte conſtitutorum.

DECET Romanum Pontificem, pro Divinitus credita ſibi Dominici gregis cura, non ſolum quæ Catholicæ Eccleſiæ utilia, ac ſalubria ſunt, & Sacris Canonibus, & Apoſtolicis Conſtitutionibus conſona, conſtituere; ſed Evangelici Patriſfamilias exemplo, pro cujuſque ingenii, & facultatum viribus talenta diſtribuendo, celeri etiam eorum, quæ decreta ſunt, executioni proſpicere.

Conſtitutio Sixti V. ſuper viſitationem Liminum Apoſtolorum, & relatione ſtatus Eccleſiarum, ab Epiſcopis faciendo.

§. 1. Alias quidem fel. rec. Sixtus PP. V. Prædeceſſor Noſter per ſuas Apoſtolicas literas, quarum initium eſt: *Romanus Pontifex*, decrevit, ut omnes Patriarchæ, Primates, Archiepiſcopi, Epiſcopi juramento promitterent, ſe certis ſtatutis temporibus BB. Apoſtolorum Petri, & Pauli Limina perſonaliter, ac per ſe ipſos viſitaturos; legitimo autem impedimento detentos, per certum Nuntium id adimpleturos, rationemque reddituros Romanis Pontificibus pro tempore exiſtentibus de toto eorum Paſtorali officio, deque rebus omnibus ad ipſarum, quibus præeſſent, Eccleſiarum ſtatum quovis modo pertinentibus, & idem Sixtus Prædeceſſor deinde per conſimiles literas, quæ incipiunt: *Immenſa*: Congregationis S. R. E. Cardinalium ſuper interpretatione, & executione Concilii Tridentini, demandavit, ut Patriarcharum, Primatum, Archiepiſcoporum, Epiſcoporum eorumdem poſtulata audirent, & quæ per ſe poſſent, ex caritatis, & juſtitiæ norma expedirent; majora ad ſe, ſuoſque Succeſſores referrent. Nos vero neceſſariis, ac legitimis de cauſis animum noſtrum moventibus, per literas noſtras nuper emanatas, præfati Sixti Prædeceſſoris literas de Sacris viſitandis BB. Apoſtolorum Liminibus, & omnia in eis contenta confirmavimns, atque innovavimus; Præcipientes præterea, & mandantes omnibus Abbatibus, Prioribus, Præpoſitis, aliiſque quacumque dignitate etiam Cardinalatus honore inſignitis, tam Regularibus, quam Sæcularibus, qui Monaſteriis, ſeu Eccleſiis, quæ *Nullius* nuncupantur, cum juriſdictione ſpirituali, & Territorio ſeparato, quocumque jure, & titulo præficiuntur, ut antequam ſuorum Monaſteriorum, & reſpective Eccleſiarum poſſeſſionem adipiſcantur, ut in manibus S. R. E. Diaconi Cardinalis ordine Prioris, ſi præſentes Romæ fuerint, ſi autem abſentes, in manibus Nuncii, vel Legati Sedis Apoſtolicæ, ſeu alicujus Catholici Antiſtitis eorum arbitrio eligendi, ſe juramento obſtringant, Sacras BB. Apoſtolorum Petri, & Pauli memorias perſonaliter, ac per ſe ipſos, vel, legitime impeditos, per certum eorum Nuncium viſitaturos; & inſuper certis præſcriptis temporibns rationem reddituros de commiſſa ſibi Monaſteriorum, ſeu Eccleſiarum procuratione, aliiſque omnibus, quæ ad ipſarum Eccleſiarum, & Monaſteriorum ſtatum, Eccleſiaſticam Cleri, & Populi diſciplinam, ad Animarum ſalutem & ad Divinum cultum, & gloriam pertinent, prout in ſingulis ejuſdem Sixti Prædeceſſoris, ac Noſtris reſpective literis prædictis, quarum integros tenores hic pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis haberi volumus, plenius continetur.

Aliaque ejuſdem, qua demandatur Congr. Concilii eorumdem poſtulatorum cognitio.

Pontifex extendit prædictam Legem ad Prælatos Inferiores jura quaſi Epiſcopalia habentes.

Cauſa præſentis Conſtitutionis.

§. 2. Cum autem, ſicut Nobis, dum adhuc in minoribus verſaremur, innotuit, Venerabiles Fratres Noſtri S. R. E. Cardinales Decretorum ejuſdem Concilii Tridentini Interpretes tantis negotiorum curis, cauſarum multitudine, & graviſſimarum occupationum mole diſtineantur, ut ſerius quam optarent, non ſine aliquo Eccleſiarum detrimento, & nonnullorum querela, poſtulata, quæ occaſione viſitationis Sacrorum Liminum fieri ſolent, audire, & reſponſa præbere cogantur literis Patriarcharum, Primatum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum, qui legitimis impedimentis detenti, quo minus ſe in hanc Urbem conferre poſſint, abſentes, vel Romæ præſentes, debitæ ſuarum Eccleſiarum relationis officium in ſcriptis, ut moris eſt, adimplent: Nos hujuſmodi incommodo congruum remedium adhibere, eidemque Congregationi S. R. E. Cardinalium Decretorum prædictorum interpretum opportunum levamen afferre ſatagentes, necnon Venerabilium Fratrum Patriarcharum, Primatum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum, quos in viſceribus caritatis gerimus, votis ac deſideriis, quantum in Domino poſſumus, ſatisfacere, & ſolicitæ literarum, & reſponſorum hujuſmodi expeditioni providere cupientes, inhærentes etiam exemplis SS. Noſtrorum Prædeceſſorum, è quibus B. Damaſum Prædeceſſorem noſtrum in chartis Eccleſiaſticis juviſſe, & Orientis, Occidentiſque conſultationibus reſpondiſſe de ſe B. Hieronymus affirmat, ex certa ſcientia, & Apoſtolicæ poteſtatis Noſtræ plenitudine tenore præſentium perpetuo erigimus, inſtituimus, & decernimus Particularem Congregationem nonnullorum Romanæ Curiæ Prælatorum a Nobis, & Romanis Pontificibus Succeſſoribus Noſtris pro tempore deputandorum, quorum munus, & officium illud dumtaxat eſſe volumus, ut eorumdem Venerabilium Fratrum Patriarcharum, Primatum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum, nec non dilectorum filiorum Abbatum, Priorum, Præpoſitorum, aliorumque tam Secularium, quam Regularium ſeparatum Territorium habentium, & juriſdictionem quaſi Epiſcopalem in locis ſibi ſubjectis exercentium, poſtulata, quæ in ſcriptis exhibita fuerint, & literas eidem Congregationi Cardinalium Decretorum prædi-

Erigitur Congr. Particularis.

Cujus munera deſignantur.

ANNO 1740. ctorum interpretum, vel Nobis directas, & a Nobis ad præfatam Congregationem remissas, diligenter inspicere, omniaque in eis contenta in eorum Conventibus, & Particularibus Congregationibus, quarum prima coram Nobis habenda erit, accurate exponere, ut communi consilio omnibus consideratis, & perpensis, quæ majoris momenti videbuntur, ad ipsos S. R. E. Cardinales interpretes prædictos, & deinde per ejusdem Congregationis Secretarium ad Nos, quoties coram Nobis prædicta Particularis Congregatio habita non fuerit, & Romanum Pontificem pro tempore existentem, referantur; ut, votis eorumdem Cardinalium, & Prælatorum auditis, de rebus gravioribus ex omnibus Provinciis, & Terrarum Orbis partibus ad Sedem Apostolicam a primis Ecclesiæ temporibus referri solitis, prout in Domino videbitur expedire, statuere, & Episcoporum, aliorumque Præsulum postulatis, & desideriis obsequi, quantum ex alto conceditur, valeamus.

Nomina Prælatorum primo loco deputatorum. §. 3. Et quoniam in optatis Nobis est, ut ad hujusmodi munus obeundum Viri eligantur idonei; ideo Nos Venerabilem fratrem Josephum de Saporitis Archiepiscopum Anazarbensem, & dilectos filios Magistros in utraque nostra Signatura Referendarios Antonium Mariam Erbam, Bartholomæum Olivatium, Josephum Mariam Gastellum, Nicolaum Antonellum, in prædictæ Particularis Congregationis a Nobis, ut præfertur, erectæ, & institutæ Prælatos earumdem tenore præsentium deputamus, nominamus, & constituimus; eosdem autem Prælatos a Nobis, ut supra, deputatos, & a Romano Pontifice pro tempore deputandos, præfatæ Congregationi S. R. E. Cardinalium ejusdem Tridentinæ Synodi Decretorum interpretum Apostolica Auctoritate prædicta ita adjungimus, & subjective aggregamus, ut eidem Congregationi tamquam membra capiti in præmissis obsequantur, & in commisso sibi munere suffragentur; *Cardinalis præfecti.* Propterea que Nos eorumdem Prælatorum Particulari Congregationi Præfectorum dilectum filium Nostrum Antonium Xaverium Tituli S. Stephani in Monte Cœlio ejusdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem de Gentilibus nuncupatum, modernum Congregationis prædictæ Cardinalium Decretorum Concilii interpretum pariter Præfectum, Secretarium vero Venerabilem Fratrem Carolum *Secretarii.* Albertum Guidobonum Cavalchini Archiepiscopum Philippensem etiam modernum ejusdem Congregationis Secretarium eorumque in Præfecturæ, & Secretarii respective munere Successores itidem perpetuo constituimus, & deputamus. Insuper quia opportunum, & congruum arbitramur, ut is, qui eidem Congregationi S. R. E. Cardinalium Decretorum Concilii interpretum in latinis litteris Episcopis rescribendis operam præbet, de rerum tractationibus in particularibus prædictorum Prælatorum Conventibus, seu Congregationibus habendis plene sit instructus, ad hoc, ut per eum prædictæ Congregationis Cardinalis Præfectus eisdem Fratribus Episcopis, aliisque Præsulibus supradictis, eorumque potissimum postulatis diligentius, ac commodius possit satisfacere, volumus, & eadem Apostolica auctoritate statuimus, ut dilectus quoque filius Magister Æneas Silvius Picolomineus, qui nunc est, & qui fuerit deinceps, eidem Congregationi latinarum Epistolarum hujusmodi a Secretis, in eorumdem Prælatorum Conventibus, seu Congregationibus locum habere, & personaliter interesse, non tamen in eis votum ferre, possit, & valeat.

Et illius, qui Congregationis nomine ad Episcopos, aliosque præsules rescribet.

Clausulæ salutares. §. 4. Non obstantibus quacumque contraria consuetudine, quam ad præmissorum effectum, quatenus opus sit, abrogamus, & abolemus, & abrogatam, & abolitam esse volumus, nec non quibusvis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. *Fides transumptis habenda.* Ut autem hæc omnibus innotescere possint, volumus, & mandamus, ut præsentium exempla etiam impressa, & manu Cardinalis Præfecti supradicti subscripta, ejusque Sigillo munita eamdem ubique locorum fidem faciant, quam præsentes facerent, si in medium exhibitæ essent, vel ostensæ. *Sanctio.* Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ voluntatis, Constitutionis, Ordinationis, Decreti, Statuti, Erectionis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo, Nono Kalendas Decembris, Pontificatus Nostri Anno Primo.

PONT. A. I. *Dat. die 23. Novembris 1740.*

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

I. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die xv. Decembris ejusdem anni.

INDULGENTIÆ.

Seu Relaxationes centum dierum de injunctis, seu debitis Pœnitentis, pro recitantibus flexis genibus singulis Feriis Sextis quinquies Orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam, ad sonum Campanæ, hora Tertia post meridiem, in memoriam Passionis, & Agoniæ Domini Nostri Jesu Christi.

BENEDICTUS PAPA XIV. IX.

Ad perpetuam rei memoriam.

AD Passionis & Agoniæ Redemptoris, & Domini Nostri Jesu Christi, unde nobis vita, salus, & resurrectio manavit, memoriam in omnium Christifidelium animis excitandam atque fovendam Cœlestibus Ecclesiæ Thesauris, quorum dispensationem Nobis credidit Altissimus, omnibus & singulis Christifidelibus, qui singulis Feriis Sextiis totius anni, hora tertia post meridiem, ad sonum Campanæ Ecclesiarum Metropolitanarum, Cathedralium, & Parochialium (quarum Parochis, Rectoribus, aliisque quocumque nomine appellatis Superioribus, ut Campanam uniuscujusque Ecclesiæ hujusmodi pulsari faciant, injungimus, & in virtute sanctæ obedientiæ mandamus) flexis genibus quinquies Orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam devote recitaverint, & oraverint, ac pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione, necnon salutari perditorum hominum emendatione pias ad Deum preces effuderint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxamus, præsentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut earundem præsentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 13. Decembris 1740. Pontificatus Nostri Anno Primo. *Dat. die 13. Decembris 1740.*

D. Cardinalis Passioneus.

CONCEDITUR

P. Guardiano Sancti Sepulchri Ordinis Minorum de Observantia, ut absentibus Episcopis Latini Ritus valeat conferre Sacramentum Confirmationis cum Oleo, & Chrismate a Catholico Antistite benedictis.

BENEDICTUS PAPA XIV. X.

Ad futuram rei memoriam.

Dubium super facultate conferendi Sacramentum Confirmationis, delatum ad Congregationem S. Officii.

CUm ad infrascriptam Cardinalium congregationem delatum fuerit dubium: *An Custos & Guardianus Sancti Sepulchri Domini Nostri Jesu Christi, ex speciali hujus Sanctæ Sedis delegatione, & vigore nonnullorum privilegiorum per dilectos filios Superiores Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum exhibitorum, necessarias facultates habeant conferendi Sacramentum Confirmationis:* Nos pro commissa Nobis cœlitus Pastoralis Officii cura, omnes difficultates, ac in posterum dubitandi hac in re occasionem tollere cupientes, ac dilectum filium Paulum a Laurino Fratrem expresse pro-

PONT. A. I. professum dicti Ordinis, ac custodem, & Guardianum dicti Sancti Sepulchri, specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a jure vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, auditis votis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum auctoritate Apostolica deputatorum, eidem Paulo Custodi, & Guardiano ejusdem Sancti Sepulchri, durante ejus Officio, & pro Locis Terrae Sanctae hujusmodi, ubi non erunt Episcopi Ritus Latini in propria Dioecesi residentes, potestatem, & facultatem conferendi Sacramentum Confirmationis hujusmodi Oleo, & Chrismate etiam antiquis, si nova haberi non possint, per Catholicum Antistitem gratiam, & communionem Sedis Apostolicae habentem benedictis, dicta auctoritate, tenore praesentium concedimus, & delegamus; salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis Cardinalium. Non obstantibus praemissis, ac Apostolicis, & in Universalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 9. Januarii 1740. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Pontifex cum illius Voto facultatem controversam concedit cum conditionibus opportunis.

Non obstantibus quibuscumque.

Dat. die 9. Jan. 1740.

XI.

CONSECRATIO.

Joannis Petri Meindarts intrusi in Archiepiscopatum Ultrajectensem damnatur, atque excommunicationis & suspensionis censura in ipsum edicitur.

Dilectis Filiis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii salutem, & Apostolicam Benedictionem.

AUGET Pastoralem nostram solicitudinem filius iniquitatis Joannes Petrus Meindarts, qui nec Paternis monitis delinitus, nec anathemate perculsus ullum sibi facit furendi modum. Cum enim undique admonitus, & publicis monumentis edoctus ignorare non posset, sibi detractam fuisse a fel. rec. Clemente XII. ludricam illam Ultrajectensis Archiepiscopatus larvam, quam induere inaniter conabatur; Ac propterea vigore literarum in simili forma Brevis die VI. Octobris MDCCXXXIX. super nullitate Electionis severissimis Censuris illigatus fuisset; tamen non abstinuit falsum illud nomen usurpare, sed, ut abyssus abyssum invocat, patratum scelus novo scelere cumulavit.

Ostenditur pervicacia Joannis Petri Meindarts nulliter electi, & censuris irretiti.

§. 1. Siquidem non sine horrore, & in amaritudine animae nostrae intelleximus eo temeritatis pervenisse, ut Sacra omnia polluens, solemnibus caeremoniis initiari, consecrarique voluerit. Quid fieri debeat Filio tam degeneri, non audienti amantissimi Patris vocem, & ad Ecclesiasticae districtionis plagas obdurescenti, jamdiu consulimus Dominum, atque utinam auribus nostris non resonet horribilis vox illa: *Curavimus Babylonem, & non est sanata, derelinquamus eam*; quo diro fulmine nullum profecto majus.

Qui tamen Consecrationem suscepit.

§. 2. Quare ad Vos, Dilecti Filii, gaudium & corona nostra, omnem convertimus curam; & quo magis in proximo objecti estis lupo huic insidioso, atque implacabili, eo Vos diligentius hortamur & commonemus, ut resistatis fortes in fide, quam ab Apostolica Sede omnium Ecclesiarum Matre & Magistra a primis usque temporibus accepistis. Nolite a semita justitiae abduci subdolis, ac venenatis illius vocibus, quas infundere conatus est sua illa captiosa, & in simplicium subversionem, & schisma aperte tendente Epistola Pastorali, data die 1. Decembris elapsi anni 1739. ad Gregem ex iis fortasse collectum, qui secum ambulant in tenebris, non alio sane animo conscripta, quam ut inconsutilem Christi vestem scindat. Scimus, & in Domino gaudemus, Vos ab hac vera fide non aberrare; Nostra tamen Paterna charitas, & commissi Nobis licet imparibus Apostolici Ministerii ratio postulant, ut soliciti vigilemus ad vestram custodiam, nec a Vobis dejiciamus oculos, quos vaferrimus ille seductor disjungere studeat ad vero Christi Ovili, ut secum per vias non bonas errantes pereatis. Nam, utcumque blandiatur sibi, nemini suadebit se in Ecclesia manere, quam dilacerat pertinaci schismate.

Adhortatio ad Fideles in Foederato Belgio commorantes.

ANNO 1740.

§. 3. Ad quam profecto Ecclesiam, ut aliquando intelligat pertinere se nullo modo posse, nisi resipiscat; Nos, praedecessorum Nostrorum, Sacrarumque Legum morem, atque exempla sequuti, tradita Nobis a Coelo potestate, primum hujusmodi nefariam Consecrationem illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremae Sedis mandata, & Sacrorum Canonum sanctionem factam declaramus.

Praedicta Consecratio illicita, & illegitima declaratur.

§. 4. Deinde eumdem Joannem Petrum, & quotquot huic execrabili facinori operam, consilium, consensum praestiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Ecclesiae communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, & evitandos esse iterum constituimus.

Jo: Petrus cum fautoribus excommunicatur, & Schismaticus pronunciatur.

§. 5. Sciat autem idem Joannes Petrus non solum ab iis, quae sunt Jurisdictionis, exercendis esse suspensum, prout vigore earumdem literarum Praedecessoris Nostri fuit suspensus, sed etiam ab iis, quae sunt Ordinis. Mandamus illi propterea, districteque interdicimus, sub poena Excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendae, ut nullo pacto, aut Chrisma conficere, aut Clericos ordinare, aut Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti omnes, & singulos alios actus, quos attentare praesumpserit. Ac proinde, qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se esse obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exercuerint.

Suspenditur ab exercitio tam jurisdictionis, quam Ordinis.

Idem statuitur de his, qui ab illo ordinati fuerint.

§. 6. Hanc ad sanandum prope desperatum hominis furorem, extremam medicinam adhibemus, acrem illam quidem, sed certe necessariam: cujus profecto vim si non intelligit, miser; multo vero miserior, si intelligit, & contemnit. Reliquum est, ut, quoniam vehementer soliciti sumus, ne propinquitas morbi saniores partes trahat Christianae Reipublicae, Vos, Dilecti in Christo Filii, iterum, atque iterum moneamus, ut ab eo quam diligentissime caveatis. Quod quidem facilius promptiusque perficietis, si illud saepius cogitetis, quod certum omnino est, atque exploratum: Neminem vere in Christi Ecclesia esse posse, nisi ejus Capiti Visibili, atque Divi Petri Cathedrae communione consocietur. Atque Apostolicam Benedictionem Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Cavendum ab eodem monetur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

24. Januarii 1741.

Jo: Vincentius Lucchesinius.

DECLARATUR.

Quod omnes, qui provisi fuerint a S. R. E. Cardinalibus Ordinariis Collatoribus, sive vigore exceptuationis Regulae IX. Cancellariae, sive vigore Indulti Apostolici, de Beneficiis Ecclesiasticis vacatis in mensibus Sanctae Sedi reservatis, & valorem vigintiquatuor Ducatorum excedentibus; semper teneantur ad reportandum infra certum tempus novam provisionem a Sede Apostolica.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

CUM, sicut accepimus, nonnulli Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, qui Metropolitanas, Patriarchales, Episcopales, aut etiam Abbatiales Ecclesias ex Concessione, & Dispensatione Apostolicis obtinent, quamvis Indulta conferendi Beneficia Ecclesiastica Sedi Apostolicae affecta, & reservata, etiam ratione mensium Apostolicorum nuncupatorum, acceptaverint, in quibus litteraliter injungitur, quod ab eisdem Cardinalibus pro tempore provisi teneantur, infra certum in eisdem Indultis praefixum tempus, novam Beneficiorum hujusmodi provisionem a Sede Apostolica praefata impetra-

Obligatio impetrandi novam provisionem a Sede Apostolica oritur ex tenore Indultorum Cardinalibus concessorum.

ANNO 1740.

trare, & Jura Cameræ Apostolicæ, aliisque propterea debita persolvere; nihilominus, sub prætextu exceptuationis eorumdem Cardinalium in Regula nona Cancellariæ appositæ, authumant, quod ubi vacatio contingit in octo mensibus Apostolicis, provisi ab ipsis Cardinalibus novam hujusmodi provisionem capere non teneantur, quod plurium Doctorum sententiæ repugnare comperitur. Nos, cui tanquam Romano Pontifici spectat lites ac controversias declarationis Oraculo terminare, prout, negotiorum qualitate, & temporum conditione inspectis, conspicimus in Domino salubriter expedire, Motu simili &c. & de Apostolicæ potestatis plenitudine declaramus, statuimus, atque decernimus, quod deinceps pro tempore provisi a prædictæ S. R. E. Cardinalibus ordinariis Collatoribus, sive Cardinales ipsi tanquam Ordinarii vigore exceptuationis prædictæ regulæ, sive tanquam Indultarii, Beneficia vacantia in mensibus Apostolicis prædictis contulerint, semper, & quandocumque novam provisionem eorumdem Beneficiorum a prædicta Sede Apostolica impetrare, ac Annatam, & Taxas Datariæ, Cancellariæ, & Cameræ nostrarum Apostolicarum, aliaque Jura, & emolumenta Officialibus debita persolvere omnino teneantur, dummodo tamen Beneficia sic vacantia, etiam nullius deductis eorum oneribus, valorem annuum vigintiquator ducatorum auri de Camera excedant. Decernentes etiam Motu pari &c. ut nemo deinceps ab eisdem Cardinalibus Ordinariis Collatoribus provisus de Beneficio in aliquo ex mensibus Apostolicis præfatis vacato, possit se quocumque prætextu eximere ab Expeditione literarum Apostolicarum in forma novæ Apostolicæ provisionis, juxta formam in Indultis Cardinalibus concedi solitis præscriptam, alias, elapso tempore ibidem præfixo, possit idem beneficium a Sede Apostolica prædicta impetrari: Præsentes quoque, & desuper, si videbitur, expediendas litteras, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostræ, aut alio quantumvis substantiali defectu notari, impugnari, invalidari, aut adversus eas quodcumque Juris, vel facti, aut gratiæ remedium impetrari posse, sed illas semper validas, & efficaces fore, & esse, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus ad quos quomodolibet spectat, & spectabit in futurum, inviolabiliter observari. Sicque, & non alias per quoscumque Judices &c. etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictæque Sedis Nuncios, sublata &c. judicari &c. debere, irritum que &c. attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Cancellariæ præfatæ regula de jure quæsito non tollendo, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis quibusvis Personis, etiam quavis Auctoritate fungentibus, ac qualibet præeminentia, & dignitate fulgentibus, ac specialem, & specialissimam mentionem requirentibus, sub quibuscumque tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis Clausulis, necnon irritantibus, & aliis decretis in genere vel in specie per quoscumque Romanos Pontifices Prædecessores Nostros, ac Nos, & Sedem Apostolicam præfatam, etiam Motu pari &c. ac alias quomodolibet, etiam Consistorialiter ac iteratis vicibus concessis, & quantocumque tempore etiam pacifice observatis. Quibus omnibus &c. etiam si de illis &c. eorum tenores &c. illis alias &c. permansuris, latissime, & plenissime, ac specialiter, & expresse Motu pari &c. harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Præterea in contrarium allegari solita.

Quibus rejectis, Pontifex declarat, dictam obligationem semper procedere, & implendam esse.

Sub pœna admittendi impetrationem contra provisos.

Clausulæ solutares.

Sublata aliter judicandi facultate.

Cum derogationibus necessariis, & opportunis.

Fiat Motu proprio P.

ET quod dictæ Regulæ, necnon Indultorum, & Privilegiorum præfatorum quomodolibet, ut præfertur, concessorum tenores etiam veriores, ac Data habeantur pro expressis, seu in toto, vel in parte exprimi possint in literis, ac de perpetuis declaratione, statuto, decreto, derogatione, aliisque præmissis, ut in literis latissime extendendis. Volumus autem, quod sola præsentis Nostri Motus proprii signatura sufficiat, & ubique fidem faciat supra in Judicio, & extra illud, regula quacumque contraria non obstante, seu si videbitur literæ desuper etiam per viam de Curia quandocumque expediri possint.

Decretum pro valore solius signaturæ, & expeditione Literarum per viam de Curia.

Fiat P.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem VIII. Kalendas Februarii Anno Primo.

PONT. A. I.

Dat. 25. Januarii 1741.

CLERICIS

Interdicitur quælibet negotiatio, etiam sub alieno Laici nomine, exceptis casibus, & circumstantiis in Constitutione expressis, sub pœnis alias contra Clericos negotiatores emanatis: & extenditur pœna spolii ad eos etiam, qui ab illo exempti sunt per Indulta personalia, aut generalia, ad effectum testandi, vel transmittendi.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICÆ servitutis commissum Nobis divinitus officium assidue vigilare Nos admonet, ut ex prava hominum cupiditate suborientia mala, quantum in Nobis est, provida solicitudine coercentes, Dominici ovilis gregem, Superna opitulante gratia, ad æternam patriam dirigamus. Sed præcipua cura constringit de iis, qui Ecclesiastico Ordini ascripti, & ad sanctioris vitæ genus electi aliis in via salutis actuum suorum claritate prælucere debent. Vehementer enim timidi, ac soliciti sumus, ne cæteros Christifideles, quos pro gradus sui Sanctitate verbis, & exemplo ædificare debent, morum suorum pravitate, a cœlestium rerum amore ad terrena desideria avertant.

Exordium a debito dirigendi mores Populi, & Cleri.

§. 1. Cum itaque, ut non sine gravi animi Nostri mœrore accepimus, vesana humanarum rerum cupiditas ita nonnullorum Clericorum invaserit animos, ut illicitam Ecclesiasticis negotiationem, ad evitandas Pœnas adversus illam exercentes a Sacris Canonibus, & Apostolicis Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutionibus sancitas, sub alieni nominis velamine, Dei timore, Ecclesiastici nominis decore, & æterno suarum animarum periculo posthabitis, temere, nulliterque exercere non dubitent; &, quod palam temporalium pœnarum metu aggredi non audent, quæsitis deinde coloribus, & vanis inanium rationum prætextibus clam efficere non timeant; quasi vel Dei oculos, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium, latere, vel Supremi Judicis, qui non fallitur, examen effugere possint. Nos attendentes, quod Clericus, qui tantopere mundanis divitiis parandis inhiat, cœlestia despicere, & pro nihilo putare convincitur, & quod Clericus negotiator ex inope dives, & ex ignobili gloriosus, tanquam pestis, ut Beatus Hieronymus docet, fugiendus est; ad exitiosam hujusmodi labem ab Ecclesiastico Cœtu eliminandam, & ut Sancto Ecclesiæ Dei famulatui addicti, ab omni turpis lucri cupiditate abhorrentes, studeant bene agere, & divites fieri in bonis operibus, thesaurizantes sibi fundamentum bonum in futurum; omnes & singulas Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum prædictorum Constitutiones, illarumque quamlibet contra quoscumque Clericos illicitos negotiatores desuper quomodolibet respective, cum omnibus, & singulis pœnis, contra eosdem Clericos illicite negotiantes, editas, quas Constitutiones hujusmodi, ac earum quamlibet præsentibus de verbo ad verbum, nihilo penitus omisso, pro insertis haberi volumus, Motu proprio, & ex certa scientia, maturaque deliberatione, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine Nostris innovamus, confirmamus, & approbamus, eisque, & earum cuilibet novum Apostolicæ firmitatis, & inviolabilis observantiæ robur adjicimus, illasque sic innovatas, confirmatas, & approbatas, cum omnibus, & singulis pœnis in eis, & earum qualibet adversus Clericos illicitos negotiatores hujusmodi contentis, ad Clericos illicite sub alieno laici nomine quomodolibet negotiantes, perinde ac si per se ipsos, ac proprio eorum nomine negotia ipsa illicita exercerent, omnesque, & singulæ Constitutiones, earumque quælibet adversus eos desuper editæ fuissent, & in eis, & earum qualibet expressi, & denominati reperirentur, motu & potestatis plenitudine præfatis perpetuo extendimus, & ampliamus; illorumque omnia,

Clericorum negotiatio sub alieno Laici nomine improbatur.

Dispositiones Constitutionum Apostolicarum contra illos innovantur.

Et ad eos expresse extenduntur.

Eorumque bona Spolio subjiciuntur.

nia, & singula bona sic ab eis alieno nomine illicite acquisita, sub inevitabili spolii pœna, ad formam Constitutionis fel. recor. Pii Papæ IV. similiter Prædecessoris Nostri, quæ incipit: *Decens esse:* subjicimus, & subjecta esse volumus, & declaramus.

Negotia a Laicis inchoata, & ad Clericos de lata, statim dimittantur.

§. 2. Insuper, ut in sortem Domini vocati, depositis quocumque mundanarum curarum onere, & humanarum cupiditatum impedimentis, Christum Dominum, qui propter Nos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia Nos divites essemus, per calcatas mundi opes liberius, & expeditius sequantur, memores salutaris illius Beati Apostoli moniti, qui clamat, & dicit: *nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus, ut ei placeat, cui se probavit*, per easdem Nostras præsentes perpetuo valituras, motu, & potestatis plenitudine præfatis decernimus, ac pariter declaramus, quod si aliquod negotium Ecclesiasticis illicitum personis, licet ab eis minime institutum, sed a laica persona inchoatum, & ad eosdem Clericos, sive hæreditario jure, aut quocumque alio titulo, sive singulariter, sive communiter, sive separatim, sive conjunctim cum aliis bonis, & aliis cohæredibus, vel sociis laicis existentibus delatum fuerit, vel per se ipsos, eorumque nomine proprio, vel per alios, aut alieno nomine etiam per suos cohæredes, aut socios prosequuti sint, illud statim dimittere teneantur. Si vero negotium hujusmodi sine ipsius Clerici temporali detrimento statim dimitti nequeat, tunc, si intra Italiam, Insulasque adjacentes existat Clericus, a Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Decretorum Concilii Tridentini interpretum Congregatione, si vero extra Italiam, ab eadem Congregatione, vel ab Ordinario Loci licentiam illud ad aliquod tempus retinendi, proviso interim, quod negotium hujusmodi a laico administretur, impetrare teneatur; dictaque Congregatio, aut Ordinarius Loci, perpensis singulorum casuum circumstantiis, licentiam impertiatur, tempusque in eo ad idem negotium dimittendum præscribat; & si Clericus negotium præfatum, licet a Laico, ut præfertur, institutum, absque licentia hujusmodi gratis semper sibi impertienda, aut illud ultra tempus sibi permissum retinuerit, vel etiam intra tempus prædictum negotium per se ipsum administraverit, pro negotiatore illicito haberi, illumque omnibus, & singulis etiam spolii pœnis præfatis subjectum esse, motu, & potestatis plenitudine dictis perpetuo volumus, & definimus.

Nec nisi necessitate urgente continuari possint, de licentia tamen Congregationis Concilii, aut etiam Ordinarii extra Italiam.

Et ad tempus dumtaxat, ac per interpositam laici personam.

Pœnæ in contraventores.

Exempti a Spolio ad effectum testandi, aut transmittendi, non intelligantur exempti quoad bona per interdictam negotiationem acquisita.

§. 3. Ac demum, eo quod fel. rec. Prædecessor Noster Pius Papa IV. per suas literas, quarum initium est: *Romanus Pontifex:* declaravit, præfata Constitutione super Spoliis Clericorum ob illicitam negotiationem a se edita, Prælatos, Officiales, ac alios Sæculares, & cujusvis Ordinis Regulares Clericos, aliosque cujuscumque status, gradus, ordinis, conditionis, & præeminentiæ in Urbe, & Curia, ejusque Districtu decedentes, testandi tamen, codicillandi, & alias de bonis suis quibuscumque quomodolibet disponendi, vel ad ipsorum proximiores, decedentibus illis ab intestato, transmittendi facultatem ex speciali Sedis Apostolicæ indulto, vel suorum Officiorum privilegio, vel alio quovis titulo obtinentes, nullatenus comprehendi, & quod Paulus papa V. pariter Prædecessor Noster suas Literas, quæ incipiunt: *In eminenti:* Clericos Cives, & Curiales, sive Incolas hujus Nostræ Almæ Urbis, tunc suæ, exemit a spolio, quoad bona in eadem Urbe, ejusque Districtu intra decem milliaria consistentia, etiam ex redditibus Ecclesiasticis per eos acquisita, unde dubitari contigit, an suffragetur quoque ad evitandum Spolium Cameræ Nostræ Apostolicæ competens pro bonis ex illicita negotiatione provenientibus: Nos Constitutiones Pii, & Pauli Prædecessorum Nostrorum præfatas, quoad bona ex illicita negotiatione hujusmodi a Civibus, & Curialibus, sive Incolis Clericis cujuscumque Ordinis, ac Dignitatis, quibuscumque indultis, ac privilegiis munitis, comparata, & in Urbe, ejusque Districtu præfatis, & ubicumque existentia, minime ad præmissorum effectum suffragari, sed illa sic provenientia Cameræ Nostræ Apostolicæ vero jure spolii deberi, perinde ac si Constitutiones Pii, & Pauli Prædecessorum hujusmodi ad præmissorum omnium, & singulorum effectum impediendum nomine emanatæ fuissent, Motu simili pariter declaramus, & statuimus, dictasque Pii, & Pauli Prædecessorum Constitutiones, quoad præmissorum effectum sortiendum, plenarie abrogamus, & abolemus.

Clausula sublata, & Decretum irritans.

§. 4. Decernentes sic in præmissis omnibus, & singulis per quoscumque Judices, & Commissarios quavis auctoritate fungentes, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane quidquid secus super his a quovis quavis auctoritate scienter, vel ignoranter congerit attentari. Quocirca Venerabili Fratri Nostro Annibali S. R. E. Cardinali Episcopo Sabinen. Albani nuncupato Camerario Nostro, & ejus in Camerariatus officio successoribus, per Apostolica scripta mandamus, quatenus spolia ipsa ex bonis ex illicita negotiatione provenientia, uti vere spolia, prout alia ipsius Cameræ jura, exigi, & recuperari, ac præsentes Nostras Literas inviolabiliter observari faciat, nec permittat, Cameram ipsam, vel pro ea agentes desuper modo aliquo molestari, perturbari, aut inquietari, Contradictores quoslibet, & Rebelles per censuras, & pœnas Ecclesiasticas, & appellatione postposita compescendo, nec non legitimis super his habendis servatis processibus, censuras, & pœnas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis. Non obstantibus prædicti Pii, & Pauli Prædecessorum, aliisque Apostolicis, ac in Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, ac quibusvis facultatibus testandi, aliisque privilegiis, indultis, & literis Apostolicis quibusvis concessis, approbatis, & innovatis, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus specialis, & expressa mentio facienda esset, illorum tenores pro sufficienter expressis habentes, illis in reliquis in suo robore permanentibus, cæterisque contrariis quibuscumque; etiam si aliquibus communiter, vel divisim ab Apostolica sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint, per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam de indulto hujusmodi mentionem. Et quia difficile foret præsentes Nostras Literas ad singula quæque loca deferri, volumus, & declaramus, quod earum transumptis etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, & alicujus Prælati sigillo munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, approbationis, confirmationis, innovationis, declarationis, statuti, ordinationis, concessionis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo, quinto Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno Primo.

Camerarii pro tempore executores deputantur.

Contrariis derogatur.

Fidem transumptis haberi jubetur.

Sanctio pœnalis.

Dat. die 25. Febr. 1741.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.
VISA DE CURIA
N. Antonellus.
J. B. Eugenius

Loco ✠ Plumbi.
Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die viij. Martii ejusdem anni.

LITTERÆ PROCESSUS — XIV.

Publicatæ die Cœnæ Domini
Anno MDCCXLI.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exorditur ab obligatione Romani Pontificis conservandi fortam tectam Fidem Catholicam.

PASTORALIS Romani Pontificis vigilantia, & sollicitudo, cum in omni Christianæ Reipublicæ pace, & tranquillitate procuranda, pro sui muneris officio,

ANNO 1741.

ficio, aſſidue verſatur, tum potiſſimum in Catholicæ Fidei, ſine qua impoſſibile eſt placere Deo, unitate, atque integritate retinenda, & conſervanda, maxime elucet; nimirum, ut fideles Chriſti non ſint parvuli fluctuantes, neque circumferantur omni vento doctrinæ in nequitia hominum, ad circumventionem erroris, ſed omnes occurrant in unitatem Fidei, & agnitionis Filii Dei in virum perfectum, neque ſe in hujus vitæ ſocietate, & communione lædant, aut inter ſe alter alteri offenſionem præbeat, ſed potius in vinculo charitatis conjuncti, tanquam unius corporis membra ſub Chriſto capite, ejuſque in terris Vicario Romano Pontifice, Beatiſſimi Petri Succeſſore, a quo totius Eccleſiæ unitas dimanat, augeantur in ædificationem, atque ita divina gratia adjutrice, ſic præſentis vitæ quiete gaudeant, ut futura quoque beatitudine perfruantur. Ob quas ſane cauſas Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri, hodierna die, quæ anniverſaria Dominicæ Cœnæ commemoratione ſolemnis eſt, ſpiritualem Eccleſiaſticæ diſciplinæ gladium, & ſalutaria juſtitiæ arma, per miniſterium Summi Apoſtolatus, ad Dei gloriam, & animarum ſalutem ſolemniter exercere conſueverunt. Nos igitur, quibus nihil optabilius eſt, quam Fidei inviolatam integritatem, publicam pacem, & juſtitiam, Deo auctore, tueri, vetuſtum, & ſolemnem hunc morem ſequentes:

Excommunicat Hæreticos cujuſcumque Sectæ, eorum Fautores, necnon legentes & imprimentes eorum libros, & demum Schiſmaticos.

§. 1. Excommunicamus, & anathematizamus ex parte Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, auctoritate quoque Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac Noſtra, quoſcumque Huſſitas, VVicleſiſtas, Lutheranos, Zuinglianos, Calviniſtas, Ugonottos, Anabaptiſtas, Trinitarios, & a Chriſtiana Fide Apoſtatas, ac omnes, & ſingulos alios Hæreticos cujuſcumque Sectæ exiſtant, ac eis credentes, eorumque receptores, fautores, & generaliter quoslibet illorum defenſores, ac eorumdem libros hæreſim continentes, vel de Religione tractantes, ſine auctoritate noſtra, & Sedis Apoſtolicæ ſcienter legentes, aut retinentes, imprimentes, ſeu quomodolibet defendentes ex quavis cauſa, publice, vel occulte, quovis ingenio, vel colore, nec non Schiſmaticos, & eos, qui ſe a Noſtra, & Romani Pontificis pro tempore exiſtentis obedientia pertinaciter ſubtrahunt, vel recedunt.

Excommunicat, ac reſpective interdicto ſupponit quaſcumque perſonas & Univerſitates a Rom. Pontifice ad futurum Concilium appellantes.

§. 2. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & ſingulos cujuſcumque ſtatus, gradus, ſeu conditionis fuerint; Univerſitates vero, Collegia, & Capitula quocunque nomine nuncupentur, interdicimus, ab ordinationibus, ſeu mandatis Noſtris, ac Romanorum Pontificum pro tempore exiſtentium ad univerſale futurum Concilium appellantes: necnon eos, quorum auxilio, conſilio, vel favore appellatum fuerit.

Excommunicat Piratas Mare Sedis Apoſtolicæ infeſtantes, eorumque fautores.

§. 3. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes Piratas, Curſarios, ac Latrunculos maritimos, diſcurrentes Mare noſtrum, præcipue a Monte Argentario uſque ad Terracinam, ac omnes eorum fautores, receptores, & defenſores.

Naufragorum Chriſtianorum in quacumque maris regione bona ſurripientes.

§. 4. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & ſingulos, qui Chriſtianorum quorumcumque Navibus, tempeſtate, ſeu in tranſverſum (ut dici ſolet) jactatis, vel quoquomodo naufragium paſſis, ſive in ipſis Navibus, ſive ex eiſdem ejecta in mari, vel in litore inventa, cujuſcumque generis bona, tam in Noſtris Tyrrheni, & Adriatici, quam in cæteris cujuſcumque Maris Regionibus, & littoribus, ſurripuerint; itaut nec ob quodcumque privilegium, conſuetudinem, aut longiſſimi, & immemorabilis temporis poſſeſſionem, ſeu alium quemcumque prætextum excuſari poſſint.

Imponentes nova Pedagia, & Gabellas, vel ea augentes.

§. 5. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, qui in Terris ſuis nova Pedagia, ſeu Gabellas, præterquam in caſibus a jure, ſeu ex ſpeciali Sedis Apoſtolicæ licentia permiſſis, imponunt vel augent, ſeu imponi, vel augeri prohibita exigunt.

Falſificantes literas Apoſtolicas, ſupplicationes ſignatas, necnon falſo publicantes literas Apoſtolicas.

§. 6. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes falſarios Litterarum Apoſtolicarum, etiam in forma Brevis, ac ſupplicationum, gratiam, vel juſtitiam concernentium, per Romanum Pontificem, vel S. R. E. Vicecancellarios, ſeu gerentes vices eorum, aut de mandato ejuſdem Romani Pontificis ſignatarum, nec non falſo publicantes Litteras Apoſtolicas, etiam in forma Brevis, & etiam falſo ſignantes ſupplicationes hujuſmodi ſub nomine Romani Pontificis, ſeu Vicecancellarii, aut gerentium vices prædictorum.

PONT. A. I.

Deferentes ad Chriſtiani nominis hoſtes, & hæreticos arma, & alia uſui bellico apta: nec non nunciantes ad ſtatum Reipublicæ Chriſtianæ pertinentia in Chriſtianorum damnum.

§. 7. Item excommunicamus, ac anathematizamus omnes illos, qui ad Saracenos, Turcas, & alios Chriſtiani nominis hoſtes, & inimicos, vel hæreticos per Noſtras, ſive hujus Sanctæ Sedis ſententias expreſſe, & nominatim declaratos, deferunt, ſeu tranſmittunt, equos, arma, ferrum, filum ferri, ſtamnum, chalybem, omniaque alia metallorum genera, atque bellica inſtrumenta, lignamina, canapem, funes, tam ex ipſo canape, quam alia quacumque materia, & ipſam materiam, aliaque hujuſmodi, quibus Chriſtianos, & Catholicos impugnant, necnon illos, qui per ſe, vel alios, de rebus ſtatum Chriſtianæ Reipublicæ concernentibus, in Chriſtianorum perniciem, & damnum, ipſos Turcas, & Chriſtianæ Religionis inimicos, necnon Hæreticos in damnum Catholicæ Religionis, certiores faciunt, illiſque ad id auxilium, conſilium, vel favorem quomodolibet præſtant, non obſtantibus quibuſcunque privilegiis, quibuſvis perſonis, Principibus, & Rebuſpublicis per Nos, & Sedem prædictam hactenus conceſſis, de hujuſmodi prohibitione expreſſam mentionem non facientibus.

Impedientes eos, qui victualia, & alia neceſſaria ad Urbem deferunt.

§. 8. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes impedientes, ſeu invadentes eos, qui victualia, ſeu alia ad uſum Romanæ Curiæ neceſſaria adducunt, ac etiam eos, qui, ne ad Romanam Curiam adducantur, vel afferantur, prohibent, impediunt, ſeu perturbant, ſeu hæc facientes defendunt per ſe, vel alios, cujuſcumque fuerint ordinis, præeminentiæ, conditionis, & ſtatus, etiamſi Pontificali, ſeu Regali, aut alia quavis Eccleſiaſtica, vel mundana præfulgeant dignitate.

Offendentes ſua, vel aliorum opera eos, qui ad Sedem Apoſtolicam veniunt, & ab ea recedunt: & ſine Juriſd. vexantes qui Romæ commorantur.

§. 9. Item excommunicamus, & anathematizamus illos, qui ad Sedem Apoſtolicam venientes, & recedentes ab eadem, ſua, vel aliorum opera interficiunt, mutilant, ſpoliant, capiunt, detinent, necnon illos omnes, qui juriſdictionem Ordinariam, vel delegatam a Nobis, vel Noſtris judicibus non habentes, illam ſibi temere vendicantes, ſimilia contra morantes in eadem Curia audent perpetrare.

Offendentes eos, qui ad Urbem devotionis cauſa peregrinantur, vel ibi degunt, ac recedunt.

§. 10. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, detinentes, capientes, ſeu deprædantes Romipetas, ſeu Peregrinos, ad Urbem, cauſa devotionis, ſeu peregrinationis, accedentes, & in ea morantes, vel ab ipſa recedentes, & in eis dantes auxilium, conſilium, vel favorem.

Offendentes S.R.E. Cardinales, alioſque Eccleſiarum Prælatos, necnon Legatos, & Nuncios Sedis Apoſtolicæ.

§. 11. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, percutientes, capientes, carcerantes, detinentes, vel hoſtiliter inſequentes S. R. E. Cardinales, Patriarchas, Archiepiſcopos, Epiſcopos, Sediſque Apoſtolicæ Legatos, vel Nuncios, aut eos a ſuis Diœceſibus, Territoriis, Terris, ſeu Dominiis ejicientes; necnon ea mandantes, vel rata habentes; ſeu præſtantes in eis auxilium, conſilium, vel favorem.

Offendentes eos, qui pro ſuis negotiis ad Rom. Curiam recurrunt, ac eorum Procuratores, & Judices ex cauſa dd. negotiorum.

§. 12. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes illos, qui per ſe, vel alios, perſonas Eccleſiaſticas quaſcumque, vel ſæculares, ad Romanam Curiam ſuper eorum cauſis, & negotiis recurrentes, ac illa in eadem Curia proſequentes, aut procurantes, negotiorumque geſtores, Advocatos, Procuratores & Agentes, ſeu etiam Auditores, vel Judices ſuper dictis cauſis, vel negotiis deputatos, occaſione cauſarum, vel negotiorum hujuſmodi, occidunt, ſeu quoquomodo percutiunt, & bonis ſpoliant: ſeu qui per ſe, vel per alios directe, vel indirecte, delicta hujuſmodi committere, exequi, vel procurare, aut in eiſdem auxilium, conſilium, vel favorem præſtare non verentur, cujuſcumque præeminentiæ, & dignitatis fuerint.

Appellantes a gravamine, vel futura executione Literarum Apoſt. ad Sæcularem poteſtatem.

§. 13. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes tam Eccleſiaſticos, quam Sæculares cujuſcunque dignitatis, qui prætexentes frivolam quandam appellationem a gravamine, vel futura executione Literarum Apoſtolicarum, etiam in forma Brevis, tam gratiam, quam juſtitiam concernentium, necnon citationum, inhibitionum, ſequeſtrorum, monitoriorum, proceſſuum, executorialium, & aliorum decretorum, a Nobis, & a Sede prædicta, ſeu Legatis, Nunciis, Præſidentibus, Palatii Noſtri, & Cameræ Apoſtolicæ Auditoribus, Commiſſariis, aliiſque Judicibus, & Delegatis Apoſtolicis emanatorum, & quæ pro tempore emanaverint, aut alias ad Curias ſæculares, & laicalem poteſtatem recurrunt, & ab ea, inſtante etiam Fiſci Procuratore, vel Advocato, ap-

pella-

pellationes hujusmodi admitti, ac literas, citationes, inhibitiones, sequestra, monitoria, & alia prædicta, capi, & retineri faciunt; quive illa simpliciter, vel sine eorum beneplacito, & consensu, vel examine, exequutioni demandari, aut ne Tabelliones, & Notarii, super hujusmodi literarum, & processuum exequutione, instrumenta, vel acta conficere, aut confecta, parti, cujus interest, tradere debeant, impediunt, vel prohibent: ac etiam partes, seu eorum Agentes, Consanguineos, Affines, Familiares, Notarios, Exequutores, & Subexequutores literarum, citationum, monitoriorum, & aliorum prædictorum, capiunt, percutiunt, vulnerant, carcerant, detinent, ex Civitatibus, Locis, & Regnis ejiciunt, bonis spoliant, perterrefaciunt, concutiunt, & comminantur per se, vel alium, seu alios, publice, vel occulte, quive alias quibuscumque personis in genere, vel in specie, ne pro quibusvis eorum negotiis prosequendis, seu gratiis, vel literis impetrandis, ad Romanam Curiam accedant, aut recursum habeant, seu gratias ipsas, vel literas a dicta Sede impetrent, seu impetratis utantur, directe, vel indirecte prohibere, statuere, seu mandare, vel alias apud se, aut Notarios, seu Tabelliones, vel alias quomodolibet retinere præsumunt.

Impedientes editionem actorum executionis Literarum Apostolicarum, necnon vexantes quomodolibet Partes, Notarios, aliosque Officiales ex causa hujus executionis.

§. 14. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & quoscumque, qui per se, vel alios, auctoritate propria, ac de facto, quarumcumque exemptionum, vel aliarum Gratiarum, & Literarum Apostolicarum prætextu, beneficiales, & decimarum, ac alias causas spirituales, & spiritualibus annexas ab Auditoribus, & Commissariis nostris, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, avocant, illorumque cursum, & audientiam, ac personas, Capitula, Conventus, Collegia, causas ipsas prosequi volentes, impediunt, ac se de illarum cognitione tanquam Judices interponunt; quive partes actrices, quæ illas committi fecerunt, & faciunt, ad revocandum, & revocari faciendum citationes, vel inhibitiones, aut alias literas in eis decretas, ad faciendum, vel consentiendum, eos, contra quos tales inhibitiones emanarunt, a censuris & pœnis in illis contentis absolvi, per statutum, vel alias compellunt, vel exequutionem Literarum Apostolicarum, seu exequutorialium, processuum, ac decretorum prædictorum, quomodolibet, impediunt, vel suum ad id favorem, consilium, aut assensum præstant, etiam prætextu violentiæ prohibendæ, vel aliarum prætensionum, seu etiam donec ipsi ad Nos informandos, ut dicunt, supplicaverint, aut supplicari fecerint, nisi supplicationes hujusmodi coram Nobis, & Sede Apostolica legitime prosequantur; etiamsi talia committentes fuerint Præsidentes Cancellariarum, Consiliorum, Parlamentorum, Cancellarii, Vicecancellarii, Consiliarii ordinarii, vel extraordinarii, quorumcumque Principum sæcularium, etiam Imperiali, Regali, Ducali, vel alia quacumque præfulgeant Dignitate, aut Archiepiscopi, Episcopi, Abbates Commendatarii, seu Vicarii fuerint.

Temere avocantes a Delegatis Sedis Apostol. aliisque Judicibus Ecclesiasticis causas Beneficiales & spirituales.

Impedientes executionem Literarum Apostolicarum, aliarumque expeditionum supradictorum Indicum.

§. 15. Quive ex eorum prætenso officio, vel ad instantiam partis, aut aliorum quorumcumque, personas Ecclesiasticas, Capitula, Conventus, Collegia Ecclesiarum quarumcumque, coram se ad suum Tribunal; Audientiam, Cancellariam, Consilium, vel Parlamentum, præter Juris Canonici dispositionem trahunt, vel trahi faciunt, vel procurant directe, vel indirecte, quovis quæsito colore, necnon qui statuta, ordinationes, constitutiones, pragmaticas, seu quævis alia decreta in genere, vel in specie, ex quavis causa, & quovis quæsito colore, ac etiam cujusvis consuetudinis, aut privilegii, vel alias quomodolibet fecerint, ordinaverint, & publicaverint, vel factis, & ordinatis usi fuerint, unde libertas Ecclesiastica tollitur, seu in aliquo læditur, vel deprimitur, aut alias quovis modo restringitur, seu Nostris, & dictæ Sedis, ac quarumcumque Ecclesiarum juribus quomodolibet directe, vel indirecte, tacite, vel expresse præjudicatur.

Judices Sæculares, qui Ecclesiasticas personas trahunt ad sua Tribunalia.

Publicantes Statuta Ecclesiasticæ libertati præjudicialia, iisque utentes.

§. 16. Nec non qui Archiepiscopos, Episcopos, aliosque Superiores, & inferiores Prælatos, & omnes alios quoscumque Judices Ecclesiasticos ordinarios quomodolibet hac de causa directe, vel indirecte carcerando, vel molestando eorum Agentes, Procuratores, Familiares, necnon consanguineos, & affines, aut alias impediunt, quo minus sua jurisdictione Ecclesiastica contra quoscumque utantur, secundum quod Canones, & Sacræ Constitutiones Ecclesiasticæ, & Decreta Conciliorum generalium, & præsertim Tridentini, statuunt; ac etiam eos, qui post ipsorum Ordinariorum, vel etiam ab eis Delegatorum quorumcumque sententias, & Decreta, aut alias fori Ecclesiastici judicium eludentes, ad Cancellarias, & alias Curias sæculares recurrunt, & ab illis prohibitiones, & mandata, etiam pœnalia, Ordinariis, & delegatis prædictis decerni, & contra illos exequi procurant, eos quoque, qui hæc decernunt, & exequuntur, seu dant auxilium, consilium, patrocinium, & favorem eisdem.

Impedientes Ecclesiarum Prælatos, aliosque Judices Ecclesiasticos, ne sua jurisdictione utantur.

Recurrentes ad Curias Sæculares ad eludenda Judicia Fori Ecclesiastici; & qui in his decreta edunt vel præstant auxilium.

§. 17. Quive jurisdictiones, seu fructus, redditus, & proventus ad Nos, & Sedem Apostolicam, & quascumque Ecclesiasticas personas, ratione Ecclesiarum, Monasteriorum, & aliorum Beneficiorum Ecclesiasticorum pertinentes usurpant, vel etiam quavis occasione, vel causa, sine Romani Pontificis, vel aliorum ad id legitimam facultatem habentium expressa licentia, sequestrant.

Usurpantes, & sequestrantes Jurisdictionem, & fructus spectantes ad Sedem Apostolicam, & personas Ecclesiasticas.

§. 18. Quive collectas, decimas, talleas, præstantias, & alia onera Clericis, Prælatis, & aliis personis Ecclesiasticis, ac eorum, & Ecclesiarum, Monasteriorum, & aliorum Beneficiorum Ecclesiasticorum bonis, illorumque fructibus, redditibus, & proventibus hujusmodi, absque simili Romani Pontificis speciali, & expressa licentia imponunt, & diversis etiam exquisitis modis exigunt, aut sic imposita, etiam a sponte dantibus, & concedentibus recipiunt: necnon qui per se, vel alios directe, vel indirecte prædicta facere, exequi, vel procurare, aut in eisdem auxilium, consilium, vel favorem præstare non verentur, cujuscumque sint præeminentiæ, dignitatis, ordinis, conditionis, aut status, etiamsi Imperiali, aut Regali præfulgeant dignitate, seu Principes, Duces, Comites, Barones, & alii Potentatus quicunque, etiam Regnis, Provinciis, Civitatibus, & Terris quoquomodo Præsidentes, Consiliarii, & Senatores, aut quavis etiam Pontificali dignitate insigniti: innovantes decreta super his per Sacros Canones, tam in Lateranensi novissime celebrato, quam aliis Conciliis generalibus edita, cum censuris, & pœnis in eis contentis.

Imponentes collectas, & alia onera personis Ecclesiasticis, eorumque bonis.

§. 19. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & quoscumque Magistratus, & Judices, Notarios, Scribas, Executores, Sub-Executores quomodolibet se interponentes in causis capitalibus, seu criminalibus contra personas Ecclesiasticas, illas processando, banniendo, capiendo, seu sententias contra illas proferendo, vel exequendo, sine speciali, specifica, & expressa hujus Sanctæ Sedis Apostolicæ licentia: quique hujusmodi licentiam ad personas, & casus non expressos extendunt, vel alias illa perperam abutuntur, etiamsi talia committentes fuerint Consiliarii, Senatores, Præsidentes, Cancellarii, Vice-Cancellarii, aut quovis alio nomine nuncupati.

Judices Sæculares, qui se interponunt in causis criminalibus contra Personas Ecclesiasticas.

§. 20. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes illos, qui per se, seu alios directe, vel indirecte sub quocumque titulo, vel colore invadere, destruere, occupare, & detinere præsumpserint, in totum, vel in partem, Almam Urbem, Regnum Siciliæ, Insulas Sardiniæ, & Corsicæ, Terras citra Pharum, Patrimonium Beati Petri in Tuscia, Ducatum Spoletanum, Comitatum Venaissinum, Sabinensem, Marchiæ Anconitanæ, Massæ Trebariæ, Romandiolæ, Campaniæ, & Maritimas Provincias, illarumque terras, & loca, ac terras specialis commissionis Arnulforum, Civitatesque Nostras, Bononiam, Cæsenam, Ariminum, Beneventum, Perusium, Avenionem, Civitatem Castelli, Tudertum, Ferrariam, Comaclum, & alias Civitates, terras, & loca, vel jura ad ipsam Romanam Ecclesiam pertinentia, dictæque Romanæ Ecclesiæ mediate, vel immediate subjecta; necnon supremam jurisdictionem in illis Nobis, & eidem Romanæ Ecclesiæ competentem de facto usurpare, perturbare, retinere, & vexare variis modis præsumunt: necnon adhærentes, fautores, & defensores eorum, seu illis auxilium, consilium, vel favorem quomodlibet præstantes.

Occupantes almam Urbem, aliasque Civitates, & Provincias Ecclesiæ Romanæ, illiusque jurisdictionem usurpantes.

Volentes, præsentes Nostros Processus, ac omnia, & quæcumque his literis contenta, quousque alii hujusmodi Processus a Nobis, aut Romano Pontifice pro tempore existente fiant, aut publicentur, durare, suosque effectus omnino sortiri.

Cæterum a prædictis sententiis nullus per alium quam

Absolutionem a censu-

Anno 1741. quam per Romanum Pontificem, nisi in mortis articulo constitutus, nec etiam tunc, nisi de stando Ecclesiæ mandatis, & satisfaciendo, cautione præstita, absolvi possint; etiam prætextu quarumvis facultatum, & indultorum, quibuscumque Personis Ecclesiasticis, Sæcularibus, & quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, ac Militiarum Regularibus, etiam Episcopali, vel alia majori dignitate præditis, ipsisque Ordinibus, & eorum Monasteriis, Conventibus, & Domibus, ac Capitulis, Collegiis, Confraternitatibus, Congregationibus, Hospitalibus, & Locis Piis, necnon Laicis, etiam Imperiali, Regali, & alia mundana excellentia fulgentibus, per Nos, & dictam Sedem, ac cujusvis Concilii decreta, verbo, literis, aut alia quacumque scriptura in genere, vel in specie concessorum, & innovatorum, aut concedendorum, & innovandorum.

ris, ut supra latis, Rom. Pontifici reservat.

Excommunicat absolvere præsumentes contra tenorem Præsentium.

Quod si forte aliqui contra tenorem præsentium talibus excommunicatione, & anathemate laqueatis, vel eorum alicui, absolutionis beneficium impendere de facto præsumpserint, eos excommunicationis sententia innodamus, gravius contra eos spiritualiter, & temporaliter, prout expedire noverimus, processuri.

Pontificis absolutio eos tantum comprehendit, qui a præmissis destiterint.

Declarantes, ac protestantes, quamcumque absolutionem, etiam solemniter per Nos faciendam, prædictos excommunicatos sub præsentibus comprehensos, nisi prius a præmissis cum vero proposito ulterius similia non committendi, destiterint, ac quoad eos, qui contra Ecclesiasticam libertatem, ut præfertur, statuta fecerint, nisi prius statuta, ordinationes, constitutiones, pragmaticas, & decreta hujusmodi publice revocaverint; & ex Archiviis, seu Capitularibus Locis, aut Libris, in quibus annotata reperiuntur, deleri, & cassari, ac Nos de revocatione hujusmodi certiores fecerint, eos non comprehendere, nec eis aliter suffragari, quin etiam per hujusmodi absolutionem, aut quoscumque alios actus contrarios, tacitos, vel expressos, ac etiam per patientiam, & tolerantiam nostram, vel Successorum Nostrorum quantocumque tempore continuatam, in præmissis omnibus, & singulis, ac quibuscumque juribus Sedi Apostolicæ, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ undecumque, & quandocumque quæsitis, vel quærendis, nullatenus præjudicari posse, aut debere.

Derogat contrariis.

Non obstantibus privilegiis, indulgentiis, indultis, & literis Apostolicis generalibus, vel specialibus, supradictis, vel eorum alicui, seu aliquibus aliis, cujuscunque ordinis, status, vel conditionis, dignitatis, & præeminentiæ fuerint, etiamsi, ut præfertur, Pontificali, Imperiali, Regali, seu quavis Ecclesiastica, & mundana præfulgeant dignitate, vel eorum Regnis, Provinciis, Civitatibus, seu locis a prædicta Sede, ex quavis causa, etiam per viam contractus, aut remunerationis, & sub quavis alia forma, & tenore, ac cum quibusvis clausulis etiam derogatoriarum derogatoriis concessis, etiam continentibus, quod excommunicari, anathematizari, vel interdici non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de privilegiis, indulgentiis, & indultis hujusmodi, ac de Ordinibus, locis, nominibus propriis, cognominibus, & dignitatibus eorum mentionem, necnon consuetudinibus, etiam immemorabilibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & aliis quibuslibet observantiis, scriptis, vel non scriptis, per quæ contra hos nostros Processus, ac sententias, quominus includantur in eis, se juvare valeant, vel tueri, quæ omnia, quoad hoc, eorum omnium tenores, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, insererentur, præsentibus pro expressis habentes, penitus tollimus, & omnino revocamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Etiam Indulto, quod quis excommunicari non possit, nisi facta ejusdem Indulti mentione.

Affixio præsentium in Urbe vim habet personalis præsentationis.

Ut vero præsentes nostri Processus ad publicam omnium notitiam facilius deducantur, chartas, seu membranas Processus ipsos continentes, valvis Basilicæ S. Joannis Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe appendi faciemus, ut ii, quos Processus hujusmodi concernunt, quod ad ipsos non pervenerint, aut quod ipsos ignoraverint, nullam possint excusationem prætendere, aut ignorantiam allegare, cum non sit verisimile, id remanere incognitum, quod tam patenter omnibus publicatur. Insuper, ut Processus ipsi, & præsentes literæ, ac omnia, & singula in eis contenta eo fiant notiora, quo in plerisque Civitatibus, & locis fuerint publicata, universis, & singulis Patriarchis, Primatibus, & Archiepiscopis, Episcopis, & locorum Ordinariis, & Prælatis ubilibet constitutis, hæc scripta committimus, & in virtute sanctæ obedientiæ directe præcipiendo mandamus, ut per se, vel alium, seu alios, præsentes literas, postquam eas receperint, seu earum habuerint notitiam, semel in anno, aut si expedire viderint, etiam pluries in Ecclesiis suis, dum in eis major Populi multitudo ad divina convenerit, solemniter publicent, & ad Christifidelium mentes reducant, nuncient, & declarent.

Pont. A. I.

Mandat præsentes annuatim publicari per quoslibet Prælatos in propriis Ecclesiis.

Cæterum Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, aliique locorum Ordinarii, & Ecclesiarum Prælati, necnon Rectores, cæterique curam animarum exercentes, ac Presbyteri sæculares, & quorumvis Ordinum Regulares ad audiendas peccatorum confessiones quavis auctoritate deputati, transumptum præsentium literarum penes se habeant, easque diligenter legere, & percipere studeant. Volentes earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, Notarii publici manu subscriptis, & sigillo Judicis ordinarii Romanæ Curiæ vel alterius personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem in judicio, & extra illud ubique locorum adhiberi, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si essent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ excommunicationis, anathematizationis, interdictis, innovationis, innodationis, declarationis, protestationis sublationis, revocationis, commissionis, mandati, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Singuli Prælati, & animarum curam habentes, ac simplices Confessarii has litteras penes se retinere debeant.

Fides habenda Transumptis.

Sanctio pœnalis.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, III. Kalendas Aprilis. Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. die 30. Martii 1741.

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

I. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

CANONICI, ET MONIALES XV.

Ordinis Hospitalarii S. Spiritus, in Hispaniarum, & Poloniæ Regnis commorantes, a jurisdictione Præceptoris Generalis S. Spiritus in Saxia de Urbe eximuntur, & Locorum Ordinariis subjiciuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

SÆPE Romanorum Pontificum animos vehementer angit, ac solicitat ea cura, & cogitatio, ne gratiæ, favores, & privilegia ex prudenti Apostolici regiminis dispensatione in animarum salutem, & spiritualem Christifidelium profectum, & ædificationem, eorum præsertim, qui sub suavi Religionis jugo Domino famulantur, benigne liberaliterque impertita, in eorum perniciem, ac detrimentum, vel Hominum culpa, vel infernalis Hostis astutia, vel ipsa mutabili, ac fluxa rerum humanarum natura vertantur. Itaque nonnunquam, quæ justis impellentibus causis concessa sunt, rerum subinde experientia suadente, Romana Sedes solum Deum præ oculis habens, revocat, atque immurat, & providæ solicitudinis studium prudenter interponit, prout, personarum, & rerum, temporumque qualitatibus mature pensatis, conspicit in Domino salubriter expedire.

Privilegia Apostolica nonnunquam juxta temporum circumstantias moderanda.

§. 1. Alias siquidem Romani Pontifices, & præsertim fel. rec. Innocentius III. in sua, quæ incipit: *Inter opera*; ac Nicolaus IV. in sua, quæ similiter incipit: *Inter opera pietatis*; & Sixtus IV. Prædecessores nostri in una, quæ incipit: *Et si universis*: nec

Quorum plura Ordini S. Spiritus olim indulta.

ANNO 1741.

necnon in altera, quæ incipit: *Religionis zelus*: suis respective Constitutionibus, Regularem, & Hospitalarium Ordinem Sancti Spiritus in Saxia, ob varia, & laudabilia Christianæ charitatis opera, quæ ab ordine ipso erga debiles, saucios, atque ægrotos exercentur, plurimis gratiis, indultis, & privilegiis diversis eorumdem Prædecessorum temporibus cumulaverunt; Inter quæ privilegia illud existit, per quod omnes eumdem Ordinem expresse professi, una cum eorum Conventibus, Domibus, & Bonis, sub Sedis Apostolicæ protectione, eique immediate subjecti, ac ab omnimoda superioritate, jurisdictione, visitatione, correctione, & potestate Ordinariorum perpetuo exempti declarantur, & jurisdictioni, superioritati, & auctoritati Præceptoris Generalis Ordinis prædicti, in hac nostra Alma Urbe apud Archihospitale Sancti Spiritus residentis, plenarie subjiciuntur.

Et præcipue exemptio a jurisdictione Ordinariorum cum subjectione Præceptori Generali S. Spiritus de Urbe.

§. 2. Cum autem, sicut accepimus, & diuturna experientia compertum est, non satis per ipsius Generalis Præceptoris curam, operam, & auctoritatem, debitæ integritati disciplinæ eorum, qui prædicto Hospitalario Ordini adscripti reperiuntur, & procul in remotis præsertim Regionibus degunt, consuli valeat; Nos igitur, qui ad salubriorem dicti Ordinis, illumque profitentium statum præcipuas Apostolicæ nostræ solicitudinis, & Paternæ providentiæ dirigimus partes, & ut eorum charitas per debitum cœterarum virtutum cultum uberior efflorescat in dies coram Domino, & bonum exhibeat sanctæ conversationis odorem, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, omnes, & singulos Hospitalarios, Ordinis Sancti Spiritus prædicti intra Hispaniarum Regna, ac intra Poloniæ Regnum nunc existentes, & pro tempore extituros, etiamsi Priores, vel Præpositi, aut Canonici nuncupati dicti Ordinis, & sive in Conventibus, aut Hospitalibus, aut Prioratibus, & Præceptoriis: sive extra Conventus, Hospitalia, Prioratus, & Præceptorias nunc commorantur, vel pro tempore commoraturi fuerint, ab omnimoda jurisdictione, & obedientia Magistri, seu Præceptoris Generalis Archihospitalis Sancti Spiritus in Saxia de Urbe, non tamen quoad solutionem annui Canonis a Conventibus prædicti Ordinis dicto Archihospitali Sancti Spiritus, tanquam Capiti Ordinis Hospitalarii hujusmodi, persolvi consuetam, quam semper firmam & illæsam esse, & perinde ac si præsentes a nobis minime emanassent, persolvi volumus, motu proprio, ex certa scientia, matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ nostræ potestatis plenitudine tenore præsentium eximimus, & liberamus, eosque sic exemptos, & liberatos visitationi, correctioni, & omnimodæ jurisdictioni Ordinariorum Locorum, in quibus Ordinem Hospitalarium professi nunc existunt, & pro tempore extiterint, eadem Apostolica Auctoritate etiam perpetuo per easdem præsentes subjicimus, eisque subjacere volumus, ac semper subjectos esse decernimus, statuimus, & mandamus. Necnon Ordinariis prædictis, & eorum cuilibet, ut ipsi, tanquam a Sede Apostolica delegati, rebelles, & eis subjacere renuentes, per Censuras Ecclesiasticas ad se subjiciendos compellere libere, & licite valeant, facultatem concedimus, & impertimur.

Causæ præsentis Constitutionis.

Hospitalarii dicti Ordinis in Regnis Hispaniarum & Poloniæ existen. eximuntur a jurisdictione Præceptoris Generalis.

Salva præstatione annui Canonis Archihospitalis S. Spiritus de urbe facien.

Et subjiciuntur omnimodæ jurisdictioni Ordinariorum.

Delegata Ordinariis facultate eosdem compellendi.

§. 3. Insuper Moniales ejusdem Ordinis Sancti Spiritus in prædictis Hispaniarum Regnis, & Poloniæ Regno existentes, tam in spiritualibus, quam temporalibus, curæ, & regimini, & omnimodæ Ordinariorum prædictorum, in quorum Diæcesi ipsarum Monasteria sita reperiuntur, jurisdictioni pariter perpetuo eadem Apostolica Auctoritate subjicimus, & subjectas esse volumus; easque propterea a quacumque Fratrum Hospitalariorum Ordinis prædicti subjectione, & regimine penitus, & omnino dicta auctoritate similiter perpetuo tenore earumdem præsentium eximimus, & liberamus: eisdemque Fratribus, ne ipsis in iis, quæ Monasteriorum prædictorum gubernium, & regimen quomodolibet pertinent, in posterum, sub excommunicationis, ac privationis utriusque vocis, aliisque arbitrio nostro imponendis pœnis, se ullatenus ingerere audeant, Apostolica Auctoritate prædicta, earundem præsentium tenore etiam perpetuo inhibemus, penitusque prohibemus.

Moniales item Ordinariorum regimini subjiciuntur.

Et eximuntur a regimine Fratrum Hospitalariorum.

Cum inhibitione, ne isti amplius in earum gubernio se immisceant.

§. 4. Omnes autem, & singulos Ordinem Hospitalarium prædictum professos, in Hispaniarum Regnis, & in Poloniæ Regno nunc, & pro tempore existentes, & in eisdem Regnis pro tempore commorantes, in virtute sanctæ obedientiæ monemus, ut eosdem Ordinarios, tanquam Sedis Apostolicæ Delegatos, pro debita Nobis, & Apostolicæ Sedi reverentia, congruo honore, & convenienti observantia, promptaque obedientia venerentur; ipsos quoque Ordinarios hortamur in Domino, ac per Viscera Misericordiæ Dei nostri requirimus, ut Ordinem Hospitalarium hujusmodi profitentes paterno amore prosequentes, benevole tractent, ac benigne foveant, seque illis pia munificentia liberales exhibeant, ac in omnibus prædictis tanquam in Agro Dominico cooperatores, & laboris participes, congrua benignitate recipiant, eorumque jura omni studio, & cura custodiant, atque tueantur, ut ipsi Ordinem Hospitalarium hujusmodi profitentes, quorum opera, veluti lucernæ ardentes in conspicuo loco positæ, omnibus Christifidelibus erga miseros, & afflictos vulneribus, morbis, variisque ægritudinibus corporis, & nonnunquam simul etiam animi, languentes, charitatis lumen præbere debent, ad Dei laudem, & Fidei Catholicæ exaltationem, & animarum salutem, in tam sublimi, excellentique virtute de die in diem proficientes, exinde a largissimo bonorum omnium retributore Domino perennis vitæ præmium consequi mereantur.

Et præcepto obediendi Ordinariis tamquam Sedis Apostolicæ delegatis.

Quibus prædicti Ordinis Professores eorumque jura enixe commendantur.

§. 5. Ac demum Constitutioni piæ memoriæ Benedicti Papæ XIII. similiter Prædecessoris nostri editæ sub datum Idibus Februarii Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo vicesimosexto, Pontificatus sui Anno secundo, & quæ incipit, *Sacra*: inhærentes, transitum prohibemus a quocumque Regulari, & Claustrali Ordine ad prædictum Hospitalarium Sancti Spiritus in Saxia nuncupatum Ordinem, nisi servata in omnibus, & per omnia, & quoad omnia, forma, & tenore dictæ Constitutionis prædicti Benedicti Prædecessoris, quam potiori pro cautela etiam quoad prædictum Ordinem Hospitalarium Sancti Spiritus in Saxia nuncupatum extendimus per præsentes, & ampliamus, eamque omnino servandam esse, auctoritate, motuque nostris prædictis, earundem tenore præsentium declaramus, & statuimus.

Constitutio Bened. XIII. super transitu ab aliis Ordinibus Regularibus ad Ordines Hospitalarios, innovantur, & ad Ordinem S. Spiritus expresse extenditur.

§. 6. Præsentes quoque nostras literas, nullo unquam tempore, etiam ex eo, quod Præceptorias, Prioratus, & alia Beneficia dicti Ordinis Hospitalarii in Hispaniarum, & Poloniæ Regnis prædictis obtinentes, & in dictis Regnis existentes, vel quicumque alii in præmissis interesse quomodolibet habentes, eisdem præmissis expresse non consenserint, nec ad id vocati, aut requisiti, ac omnes causæ, propter quas eadem præmissa emanaverint, examinatæ, verificatæ, & approbatæ fuerint, seu etiam enormis, vel enormissimæ, & totalis læsionis, aut alio quovis prætextu, & ex quocumque capite, aut quavis causa, vel occasione quantumcunque notabili, & juridica, etiam necessario exprimenda, intentionis nostræ, vel alio quocumque defectu, notari, impugnari, in toto, vel parte rescindi, retractari, annullari, invalidari, in jus, vel controversiam vocari, ad terminos iuris reduci, seu adversus illas quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari posse, minusque sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, & aliis contrariis dispositionibus a Nobis, seu quibusvis aliis Romanis Pontificibus Successoribus nostris, ac dicta Sede, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, ac Consistorialiter pro tempore emanatis, nullatenus comprehendi, nec comprehensas censeri, sed semper ab illis exceptas, & contra quascumque alias exceptiones quantumvis graves, omnino, & semper validas, & efficaces fore, & esse, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & perpetuo suffragari in omnibus, & per omnia, ac si vocatis omnibus, & singulis, quorum interest, de illorum consensu emanassent; neque Locorum Ordinarios prædictos, nunc, & pro tempore existentes, vel alios quoscumque, ad præmissa in toto, vel in parte verificanda, seu probanda ullo unquam tempore teneri, nec ad id quavis necessitate cogi, aut compelli posse; sed solam earumdem præsentium narrationem absque alia verificatione, vel probatione sufficere, eisque in judicio, & extra illud stari, nec aliquam probationem, seu exceptionem, cujusvis naturæ, & spe-

Clausulæ salutares.

Anno 1741.

& speciei illa sit, vel fuerit, in contrarium adduci, vel admitti. Sicque, & non alias, per quoscumque Judices Ordinarios, & extraordinarios, quacumque facultate fungentes, etiam Causarum Palatii nostri Apostolici Auditores, necnon Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictæque Sedis Nuncios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, definiendi, & interpretandi auctoritate, in quamvis causa, & instantia judicari, & definiri debere, ac quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus. Non obstantibus, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, necnon prædictis Innocentii, Nicolai, & Sixti Prædecessorum nostrorum quoad præmissa dumtaxat, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis specialibus, vel generalibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis Hospitalarii Sancti Spiritus in Saxia, illiusque Præceptoriarum, Prioratuum, & Conventuum, ac Monialium Monasteriorum in Hispaniarum, & Poloniæ Regnis prædictis existentium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia respective roboratis statutis, consuetudinibus, stabilimentis, usibus, naturis, erectionibus, & exemptionibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, illis, eorumque Præceptoribus, Prioribus, & Fratribus, ac Abbatissis Monasteriorum prædictorum, illorumque Monialibus, & respective personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, necnon irritantibus, & aliis decretis per prædictos, & quoscumque alios Romanos Pontifices similiter Prædecessores, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, ac ex certis tunc expressis, etiam Consistorialiter propositis, & diligenter examinatis causis, concessis, approbatis, & innovatis; quibus omnibus, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, inserta essent, præsentibus pro sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse, ac latissime derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sublata aliter judicandi facultate.

Derogationes generales & particulares.

Ac præsentium exemplis, sive transumptis.

§. 7. Cæterum, quia difficile foret præsentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu tamen Notarii publici, subscriptis, vel alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ Sigillo munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, Constitutionis, derogationis, subjectionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, Nonis Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Primo.

Sanctio.

Dat. die 5. Apr. 1741.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

Visa De Curia

N. Antonellus.

A. S. Sisti.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Pont. A. I. XVI.

ADMONITIO

Ad Episcopos in Poloniæ Regno constitutos, ut cautius procedant in admittendis conjugiorum dissolutionibus.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Regni Poloniæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles fratres, salutem, & Apostolicam benedictionem.

Matrimonium jure naturali, Divino & Canonico indissolubile.

Matrimonii perpetuum indissolubilemque nexum, cujus firmitatem ab Adamo tanto ante pronunciatam Christus Dominus, & his verbis, *quod Deus conjunxit, homo non separet*, confirmare, & Evangelica gratia, unde magnum in Ecclesia Sacramentum est, augere dignatus fuit, tanta facilitate, perinde ac si neque lege naturæ, neque Divino Jure, neque Evangelicis præceptis, & Canonicis Sanctionibus initum esset Connubium, in aliquot Catholici Orbis partibus, atque in isto præsertim florentissimo Poloniæ Regno in dies dissolvi audientes; neque lacrymis, neque verbis explicare possumus allatam inde Nobis incredibilem sollicitudinem, conceptamque in Pontificio animo Nostro ingentem molestiam. Etsi autem plurimum dolentes, facile adducimur, ut credamus hujusmodi dissolvendorum Conjugiorum licentiam, propter quam, non sine gravi bonorum offensione, sive vir unus, sive mulier una pluribus vicissim adhuc viventibus sibi antea copulatis Conjugibus, tertium, aut quartum matrimonium contrahere cernitur a nimia Curiarum vestrarum libertate, quemadmodum alibi evenire accepimus, ortum ducere; tamen facere non possumus, quin justissimas ad vos, Venerabiles Fratres, querelas nostras deferamus; atque insimul tantæ licentiæ refrænandæ, & intra præscriptos a Catholica Ecclesia fines coercendæ, salutares Leges modumque meditemur.

Ejusdem dissolvendi facilitas improbatur.

Episcoporum zelus adversus hoc malum Divini judicii interminatione, excitatur.

§. 1. Ad Sacerdotalem igitur virtutem vestram, vestrumque pro Ecclesiastica disciplina zelum, magna cum Pontificii animi fiducia, pastorales curas conferimus, ut inde opportunum huic malo ab inclyta Polona Natione avertendo propulsandoque, & abstergendæ nomini vestro inustæ notæ, subsidium interea repetamus. Eapropter Fraternitates Vestras in Domino rogamus, & hortamur, ut memores rationum Cælesti Catholicæ Ecclesiæ Sponso Jesu Christo Judici reddendarum, Apostolicis vocibus Nostris obtemperantes, ministerium vestrum ea, qua decet, vigilantia adimplere satagatis. Ac, dum pares muneri, pietati, & religioni vestræ de hisce rebus successus præstolamur, Fraternitatibus Vestris Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Præsentium transumptis fidem haberi præcipitur.

§. 2. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die undecima mensis Aprilis millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus nostri Anno I.

Dat. die 11. Apr. 1741.

D. Card. Passioneus.

XVII.

BEATIFICATIO

Beati Alexandri Saulii, ex Clericis Sæcularibus Sancti Pauli Barnabitis nuncupatis, primum Aleriæ, deinde Papiæ Episcopi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Glorificatio B. Viri ad laudem Dei & Fidelium utilitatem necessaria dicitur, cum mentione perturbationum Regni Corsicæ.

Benignitatem Dei nostri, & divitias bonitatis ejus in Servi Dei Alexandri Saulii, primum Aleriæ, deinde Papiæ Antistitis virtutibus, ac meritis, extollere, & prædicare, non religionis modo debitum esse ducimus officium, sed nihil etiam intelligimus in hac temporum conditione esse opportunius, euam, ut universis Christifidelibus, & animarum maxime Pastoribus, uberiora suppetant ad imitationem exempla, atque in ejusdem patroci-

nio-

nio, factisque admirandis, præsidia ad pacem, tranquillitatem, & salutem, tuam inter Christianos omnes, quam inter eos potissimum populos procurandam, quos ab illo per viginti, & amplius annos, non tanquam solius Alexiæ Episcopo, sed totius Corsicæ Apostolo, olim salutaribus monitis, ac legibus instructos, & moribus correctis, extinctis odiis, conciliatis animis, reformatisque Clericis, viam mandatorum Dei currere edoctos, ipsa rerum humanarum divinarumque perturbatio jamdudum inibi exorta, a tradita sanctissima disciplina alienos tenet. Eapropter inter præcipuas partes Apostolici muneris, quod altissimo Divinæ Sapientiæ consilio infirmitati Nostræ impositum est, illam ministerio Nostro rite sancteque obeundo magis congruentem reputamus, ut, ad cœlestem Nobis promerendam opem, studeamus, quantum Nobis ex alto conceditur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicæ Ecclesiæ decus, bonumque Christiani populi exemplum promovere cultum, & venerationem ejusdem Servi Dei, qui, pueritiæ curriculo summa cum pietatis, & doctrinarum laude confecto, severioris disciplinæ institutum in Congregatione Clericorum Regularium S. Pauli, Barnabitarum nuncupata, amplexus, omnium religiosarum virtutum splendore longe lateque præfulsit, ad Pastorales Ovium sibi commendatarum curas evocatus, ita se gessit, ut optimi Pastoris officio perfunctum, e Pastorum Principe Jesu Christo æterna mercede donatum fuisse non dubitemus.

Beati vita strictim attingitur.

§. 1. Cum itaque, mature, diligenterque discussis, atque perpensis per Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum processibus de Apostolicæ Sedis licentia confectis super vitæ sanctitate, & virtutibus tam theologicis, quam moralibus in gradu heroico, quibus idem Servus Dei Alexander Saulius multipliciter claruisse, necnon miraculis, quæ ad ejus intercessionem, & ad manifestandam hominibus ipsius Sanctitatem, a Deo patrata fuisse asserebantur, eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam Consultorum suffragiis, uno spiritu, unaque voce censuerit, posse, quandocumque Nobis videretur, prædictum Servum Dei Beatum declarari, cum consuetis Indultis.

Item ordo in causa servatus.

§. 2. Hinc est, quod Nos, piis atque enixis quamplurium Venerabilium Fratrum Archiepiscoporum, & Episcoporum, necnon dilectorum filiorum Magistratuum, Procerum, & Populorum Italiæ præsertim, ac totius insuper antedictæ Congregationis, Clericorum Regularium S. Pauli, supplicationibus (quas olim etiam humiliter datas fel. rec. Prædecessoribus Nostris Innocentio PP. X., cl. mem. Ferdinandus Romanorum Rex in Imperatorem electus, Clementi PP. X, bo: me: Emmanuel Sabaudiæ Dux, & Innocentio PP. XI., Cosmus itidem bo: me: Etruriæ sibi subjectæ Magnus Dux, piarum usarum precum accessione roboraverant, & fel: pariter rec. Clementi PP. XII. itidem Prædecessori Nostro, Charissima in Christo filia Nostra Maria Amalia utriusque Siciliæ & Hierusalem Regina Illustris, ac Nobis ipsis nuper Dilecti filii Nobiles Viri Dux, & Republica Januensis renovarunt) Nobis super hoc humiliter porrectis benigne inclinati, de supradictæ Congregationis consilio, & assensu, auctoritate Apostolica, tenore præsentium indulgemus, ut idem Dei Servus Alexander Saulius in posterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi Fidelium (non tamen in processionibus circumferendæ) exponantur, Imagines quoque Radiis, seu Splendoribus exornentur, ac de eo quotannis die xxiii. mensis Aprilis recitetur Officium, & Missa de communi Confessoris Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata juxta Rubricas Breviarii, & Missalis Romani. Porro recitationem Officii & Missæ celebrationem hujusmodi fieri concedimus dumtaxat in universa Congregatione eorundem Clericorum Regularium S. Pauli Barnabitarum, in Civitate Mediolanensi, ubi natus, & Regularem emisit professionem, in Diœcesibus, tam Aleriensi, quam Ticinensi, quibus Episcopus præfuit, & in Civitate Januensi, unde originem duxit, & ubi adhuc ejus Nobilis Gens, & Familia perstat, ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus, tam Secularibus, quam Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur, & quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus festum peragetur, confluentibus.

Et supplicationes a Præsulibus & Principibus porrectæ.

Beati nomen Corporis Veneratio, Imaginum ornatus, Officii, & Missarum recitatio conceduntur.

§. 3. Præterea primo dumtaxat anno, a datis hisce literis, & quoad Indias, a die, quo eædem literæ illuc pervenerint, inchoando, in Ecclesiis Congregationis, Civitatum, & Diœcesum antedictarum solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei, cum Officio, & Missa sub ritu duplici majori, die ab Ordinariis respective constituta, postquam in Basilica nostra S. Petri in Vaticano de Urbe celebrata fuerint eadem solemnia ipsa die xxiii. currentis Mensis Aprilis, pariter celebrandi facimus potestatem.

Nec non celebratio solemnium Beatificationis in Urbe, & alibi.

§. 4. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu Secretarii dictæ Congregationis Cardinalium subscriptis, & sigillo Præfecti ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides ab omnibus, & ubique tam in Judicio, quam extra illud habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIII. Aprilis MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno I.

Cum derogationibus opportunis Fides transumptis haberi jubetur.

D. Cardinalis Passioneus.

APPROBANTUR.

Decreta a Congregatione Cæremoniali particulari edita pro Archiepiscopis, sive Episcopis, & Præsidibus, Gubernatoribus, ac Vice-Legatis per Ditionem Ecclesiasticam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

QUOD Apostolus universis Christifidelibus consulebat, ut inter cætera Officia sibi pariter exhibenda, honore etiam sese invicem prævenirent, & honorem tamquam debitum, cui deferendus esset honor, redderent; id maxime ab Antistitibus, & Præsulibus vicissim inter sese, in mutua tam civilium, quam sacrorum Officiorum exhibitione, præstandum esse intelligentes Romani Pontifices Prædecessores Nostri, per Cæremoniales Episcoporum, juxta uniuscujusque Ordinis, gradus, & dignitatis conditionem, Leges, & Statuta, quibus integerrime servatis, & unicuique ratio habetur, & nemini inferretur præjudicium, sapientissime præscripserunt.

Honores ab Antistitibus, & Præsulibus invicem deferendi a Romanis Pontificibus præscripti.

§. 1. Quoniam autem quosdam abusus in honoribus sibi invicem deferendis inter Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos ex una, & inter Dilectos Filios Provinciarum Status nostri Ecclesiastici Præsides, Gubernatores, Prælatos, & Apostolicos Vice-Legatos ex altera parte, quocumque pacto, ac tempore etiam immemorabili irrepsisse jamdudum, etiam dum in minoribus essemus, noveramus, ut eosdem penitus adimeremus, ne ullus unquam in posterum querelis, ac dissidiis inter utrosque forsan oborientibus pateat aditus, nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, qui Congregationibus Sacrorum Rituum, & Cæremoniarum præpositi sunt, negotium dedimus, ut Leges, & Instituta Cæremonialia pro corrigendis, & auferendis iisdem abusibus opportuna, & salutaria conderent.

Abusus ea in re oborti.

Quos Pontifex tollere intendit.

§. 2. Hujusmodi vero Leges, & Instituta Cæremonialia ab iisdem Cardinalibus præscripta, & Nobis inspecta cum probassemus, quo firmius subsistant, & serventur exactius, tenore præsentium, Apostolica auctoritate approbamus, & confirmamus, atque ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, perpetuo observanda esse statuimus, præcipimus, & mandamus.

Decreta a Congregatione particulari super eo edita, approbantur, & confirmantur.

§. 3. Decernentes easdem præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existeret, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quando cumque spectabit in omnibus, & per omnia plenissime suffragari. Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus quibuscumque in contrarium præmissorum quomodolibet facientibus.

Clausulæ salutares.

Decretum irritans.

Derogatio contrariis.

§. 4. Volumus autem, ut earumdem præsentium Lite-

Exemplorum fides.

ANNO 1741. Literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides tam in judicio, quam extra illud adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris die XV. Maj. MDCCXLI. Pontificatus Noſtri Anno I.

Dat. die 15. Maji 1741.

D. Card. Paſſioneus.

Decreta ipſa dantur infra in Appendice.

XIX.

PROVIDETUR.

Abuſibus adverſus Jejunii Quadrageſimalis obſervantiam invectis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis univerſis, gratiam, & communionem Sedis Apoſtolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Jejunii Quadrageſimalis origo utilitas, & ſcopus.

NON ambigimus, Venerabiles Fratres, quin univerſis Catholicæ Religionis Cultoribus notum ſit, a tota per Chriſtianum Orbem Eccleſia inter præcipua Orthodoxæ diſciplinæ capita perpetuo adnumeratum retineri Quadrageſimale Jejunium; quod olim in Lege, & Prophetis primitus adumbratum, ipſius Domini Noſtri Jeſu Chriſti exemplo veluti conſecratum, ab Apoſtolis traditum, a Sacris Canonibus ubique præſcriptum, & ab univerſali Eccleſia ab ipſo ſui primordio retentum, & obſervatum eſt. Hoc nimirum, ut veteres tradidere Patres, nobis quotidie peccantibus communis pœnitentiæ conſtituto remedio, per conſortium Crucis Chriſti, nos etiam aliquid in eo, quod ipſe propter nos præſtitit, agimus; ſimulque ad recolenda ſacratiora Redemptionis noſtræ myſteria, quæ per Dominicæ Paſſionis, ac Reſurrectionis memoriam, Quadrageſimali potiſſimum tempore ſolemnius celebrantur, purificatis Jejunio corporibus, & animis, dignius paramur. Hoc, veluti noſtræ militiæ teſſera, ab inimicis Crucis Chriſti ſecernimur, flagella Divinæ ultionis avertimus, & cœleſti præſidio in die adverſus principes tenebrarum munimur. Hoc deſpectui habito, non contemnendum divinæ gloriæ detrimentum, non leve Catholicæ Religioni decus, nec dubium animabus Chriſtifidelium periculum oboritur: nec aliunde populis calamitates, rebuſque publicis, & privatis cladem exitiumque importatum eſſe conſtat.

Pravæ conſuetudines inter Fideles inductæ.

§. 1. Ab hoc vero inſita inhærentique in omnium Catholicorum hominum animis de ſacratiſſima Quadrageſima, aliiſque diebus jejunio conſecratis perſuaſione, & reverentia, quam aliena, quam diſcors, quam abſona ſit hodierna Jejunantium conſuetudo, quantam ab ipſa Jejuniorum inſtitutione, & ſervata ſemper ubique, & ab omnibus diſciplina quam longiſſime diſtet; Vos, Venerabiles Fratres, qui populorum curæ veſtræ commiſſorum mores, & uſus probe noſtris, pro ſingulari ſapientia veſtra, præ cæteris clarius intelligitis. Nos ſane, quibus in hac ſublimi Apoſtolicæ procurationis ſpecula conſtitutis undique gentium nuntii afferuntur, lacrymis ſatis deplorare non poſſumus, auguſtiſſimam Quadrageſimalis Jejunii obſervantiam ob nimiam, nullis legitimis urgentibus cauſis, ubique indiſcriminatim diſpenſandi facilitatem, plane ſublatam eſſe; ita ut Othodoxæ quidem Religionis Cultores merito querantur; hæreſum vero Sectatores illudant, & exultent. Pernicioſæ huic corruptelæ plurimorum inſuper licentiam adjunctam eſſe graviter dolemus; quæ uſque adeo invaluit, ut nulla Apoſtolici Inſtituti, ſacratiſſimique præcepti habita ratione, Jejuniorum tempore, palam, & impune ab iiſdem agitentur convivia, & epulæ interdictæ, promiſcue inferantur.

Excitantur Epiſcopi ad eas evellendas.

§. 2. Eapropter, quemadmodum quibus curis, ſollicitudinibus, & angoribus urgeamur, cum Fraternitatibus Veſtris communicamus; ita facere non poſſumus, quin pro injuncto Nobis ſupremo ſacroſancti Apoſtolatus officio, & ardentiſſimum Fraternitatum Veſtrarum zelum ad opportunum hiſce malis adhibendum remedium excitemus, & ad congruentes hujuſmodi abuſibus penitus extirpandis leges præſcribendas meditemur. Interea, Venerabiles Fratres, gaudium, & corona noſtra, nobiſcum conſiderantes, nihil Deo acceptius, nihil Paſtorali miniſterio noſtro dignius, nihil gregibus curæ noſtræ commiſſis utilius, quam ut verbo, & exemplo præeuntes, Chriſtifideles ad tam ſalutarem Chriſtianæ pœnitentiæ, & pietatis exercitationem alacrius ſuſcipiendam, conſtantiſſime retinendam, & ea, qua inſtituta fuit, diſciplina peragendam vehementius inflammemus; omni opera atque induſtria ſtudeamus, ut fideles populi in conſpectu Dei, per auſteriorem Jejuniorum obſervantiam, tales permaneant, quales in ipſo Paſchali feſto dignum eſt inveniri.

PONT. A. I.

Diſpenſatio nemini concedatur ſine legitima cauſa, nec Univerſitatibus, ſine urgente neceſſitate.

§. 3. Debitum igitur paternæ unicujuſque veſtrum ſedulitatis, & caritatis officium jure poſtulat, ut omnibus notum faciatis, & annuntietis, nemini quidem ſine legitima cauſa, & de utriuſque Medici conſilio; multitudini vero, veluti populo, aut civitati, aut genti indiſcriminatim integræ, nonniſi graviſſima, & urgente neceſſitate, & in caſibus per ſacra Canonum ſtatuta præſcriptis, cum debita Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis reverentia, a Quadrageſimali Jejunio diſpenſationem, toties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque uſurpandam, nec ſuperbe, & arroganter ab Eccleſia, ſicut alicubi in more poſitum eſſe accepimus, eſſe poſtulandam.

Unica comeſtio ſemper ſervetur.

§. 4. Graviſſimam vero urgentemque neceſſitatem etſi non eſt cur Vobis explicemus: Nolumus tamen Vos ignorare, cum hujuſmodi neceſſitate, & ſervandam eſſe potiſſimum Unicam Comeſtionem, ſicut alias hic Romæ, ac Nos ipſi hoc anno urgentibus cauſis diſpenſantes, expreſſe præſcripſimus: & licitas atque interdictas Epulas promiſcue minime apponendas eſſe.

Epulæ vetitæ cum licitis non apponantur. Pontifex onerat conſcientiam Epiſcoporum.

§. 5. Porro quemadmodum de ejuſmodi indulgentia tam caute impertienda, ſi ſecus fieret, Nos perſuaſum habemus, diſtrictam ſupremo Divino Judici redditum iri rationem, ita conſcientiam uniuſcujuſque Veſtrum onerandam eſſe ducimus. Inſimul Fraternitates Veſtras rogamus, & in Domino exhortantes, obſecramus, ut populos, qui communem omnium Chriſtifidelium pœnitentiam, ac diſciplinam ſervare nequeant, commonere ſatagatis, ne per alia pietatis opera, ut ſua cuique devotio ſuggeret, peccata ſua expiare, & Deo ſatisfacere negligant; quinimmo ſanandis vulneribus, quibus humana infirmitas ſauciatur, diligentem adhibere ſtudeant curationem, ut culpas, de mundano pulvere contractas, dum caſta jejunia decoquere non poſſunt, pia opera, orationum ſuffragia, & eleemoſynæ munera redimat. Interim ſolatium, & levamen non leve mœrori noſtro a Paſtorarali vigilantia, & caritate veſtra præſtolantes, ac certo Nobis pollicentes; Apoſtolicam benedictionem, cum uberi cœleſtium chariſmatum copia conjunctam, in eoſdem populos veſtros redundaturam, vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Diſpenſatos moneri jubet, ut alia pia opera jejunii loco ſubſtituant.

Præſentium tranſumptis fidem tribuit.

§. 6. Volumus autem, ut præſentium tranſumptis, ſive exemplis etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus ubique fides adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, & adhiberi poſſet, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die trigeſima menſis Maji anno milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Pontificatus Noſtri Anno I.

Dat. die 30. Maji 1741.

D. Cardinalis Paſſioneus.

INNOVANTUR.

Pœnæ adverſus Confeſſarios, qui pœnitentes ad turpia ſollicitant; cum præcepto hujuſmodi denunciandi, & reſervationem abſolutionis quoad Calumniatores. Admitur præterea Sacerdotibus facultas Sacramentum Pœnitentiæ adminiſtrandi complicibus in peccato contra caſtitatem, cum pœnis &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a fine inſtituti a Deo Pœnitentiæ Sacramenti.

SACRAMENTUM Pœnitentiæ, quam ſecundam, poſt naufragium deperditæ gratiæ, tabulam Sancti Patres

Patres apte nuncuparunt, Nos licet immerentes ad universi Dominici Gregis curam superna dispositione vocati, omne studium, & Pastoralem solicitudinen adhibere tenemur, ne quod post amissam Baptismi innocentiam datum est divina benignitate perfugium, per Dæmonum fraudem, & hominum Dei Beneficiis perverse utentium malitiam, naufragis, ac miseris peccatoribus luctuosum evadat exitium; & quod in salutem, & curationem Animarum, a Deo, qui dives est in misericordia, institutum est, execrabili scelestorum quorumdam Sacerdotum improbitate, in earum perniciem, atque interitum vertatur.

Constitutio Gregor. XV. contra Confessarios solicitantes ad turpia.

§. 1. Dudum quidem a fel. recor. Gregorio Papa XV. Prædecessore Nostro per suas literas in forma Brevium sub datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XXX. Augusti MDCXXII. Pontificatus sui anno secundo, sapienter provisum fuit contra quoscumque Sacerdotes audiendis Confessionibus deputatos, ad turpia, & inhonesta solicitantes; Et deinceps successivis temporibus, ad earum literarum interpretationem, ac declarationem, plura subinde a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium adversus hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum sub die XI. mensis Februarii Anno Domini MDCLXI. prodierunt decreta, & a rec. mem. Alexandro PP. VII. pariter Prædecessore Nostro in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ Universalis Inquisitionis die XXIV. Septembris MDCLXV. coram eo habita, inter alias ab Evangelica veritate, & Sanctorum Patrum doctrina alienas, & dissonas propositiones, sexta videlicet, & septima, huc revocandæ, damnatæ, & prohibitæ fuerunt; Nos itaque mature perpendentes quanti momenti sit ad æternam animarum salutem ea ubique exacte observari, & quanti ad infirmas oves curandas, & decorem Sanctæ Ecclesiæ Dei retinendum, intersit, ne aliqui Sacerdotes Penitentiæ Sacramento nefarie abutentes, Pœnitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro medicina venenum porrigant, sed animo secum recolentes, se a Christo Domino Præsides, & Judices animarum constitutos, ea sanctitate, quæ sublimitati, ac dignitati muneris convenit, tam venerandum Sacramentum administrent: Motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostra, præfatas literas hujusmodi, ac omnia, & singula decreta prædicta ad illarum interpretationem, & declarationem emanata, Apostolica Auctoritate tenore præsentium approbamus, & confirmamus, illisque omnibus, & singulis inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; Atque etiam, quatenus opus sit, denuo committimus, & mandamus omnibus hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, & Locorum Ordinariis omnium Regnorum, Provinciarum, Civitatum, Dominiorum, & Locorum universi Orbis Christiani, in suis respective Diœcesibus, ut diligenter, omnique humano respectu postposito, inquirant, & procedant contra omnes, & singulos Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apostolicæ immediate subjectos, quorumcumque Ordinum, Institutorum, Societatum, & Congregationum, & cujuscumque Dignitatis, & Præeminentiæ, aut quovis Privilegio, & Indulto munitos, qui aliquem Pœnitentem, quæcumque persona illa sit, vel in actu Sacramentalis Confessionis, vel ante, vel immediate post Confessionem, vel occasione, aut prætextu Confessionis, vel etiam extra occasionem Confessionis in Confessionali, sive in alio loco ad Confessiones audiendas destinato, aut electo, cum simulatione audiendi ibidem Confessionem, ad inhonesta, & turpia solicitare, vel provocare, sive verbis, sive signis, sive nutibus, sive tactu, sive per scripturam, aut tunc, aut post legendam, tentaverint, aut cum eis illicitos, & inhonestos sermones, vel tractatus temerario ausu habuerint; Et quos in aliquo ex hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate, & circumstantiis, severe animadvertant, per condignas pœnas, juxta memoratam Gregorii Prædecessoris Nostri Constitutionem, quam hic de verbo ad verbum pro inserta haberi volumus: Dantes etiam, si opus sit, & rursus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme, & Ecclesiæ Dei injuriosum, remaneat, ob probationum defectum, impunitum, jam alias in præfata Constitutione tributam, procedendi cum Testibus etiam singularibus, dummodo præsumptiones, indicia, & alia adminicula concurrant.

Declaratio-nes Congregationis Sancti Officii,

Propositiones in hac materia damnatæ ab Alexandro VII.

Prædicta omnia confirmantur, & innovantur.

Cum præcepto Inquisitoribus, & Ordinariis exequendi omnia, & singula in eisdem contenta.

§. 2. Meminerint præterea omnes, & singuli Sacerdotes ad Confessiones audiendas constituti, teneri se, ac obligari, suos Pœnitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra, solicitatos, sedulo monere, juxta occurrentium casuum circumstantias, de obligatione denunciandi Inquisitoribus, sive Locorum Ordinariis prædictis, Personam, quæ solicitationem commiserit, etiamsi Sacerdos sit, qui Jurisdictione ad absolutionem valide impertiendam careat, aut solicitatio inter Confessarium, & Pœnitentem mutua fuerit, sive solicitationi Pœnitens consenserit, sive consensum minime præstiterit, vel longum tempus post ipsam solicitationem jam effluxerit, aut solicitatio a Confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracta fuerit. Caveant insuper diligenter Confessarii, ne Pœnitentibus, quos noverint jam ab alio solicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nisi prius denunciationem prædictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti Judici, vel saltem se, cum primum poterunt, delaturos spondeant, ac promittant.

Confessarii injungant Pœnitentibus ab aliis solicitatis, ut solicitantes denuncient.

Denegando absolutionem, nisi paruerint, aut parere promiserint.

§. 3. Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio posthabito, & Ecclesiæ auctoritate contempta, innoxios Sacerdotes apud Ecclesiasticos Judices falso solicitationis insimulant; Ut igitur tam nefaria audacia, & tam detestabile facinus metu magnitudinis pœnæ coerceatur, quæcumque persona, quæ execrabili hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsam innocentes Confessarios impie calumniando, vel scelestæ procurando, ut id ab aliis fiat, a quocumque Sacerdote quovis privilegio, auctoritate, & dignitate munito, præterquam a Nobis, Nostrisque Successoribus, nisi in fine vitæ, & excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendæ, quam Nobis, & Successoribus prædictis reservamus, perpetuo careat.

Calumniatores extra mortis articulum privantur beneficio absolutionis, quæ Summo Pontifici reservatur.

§. 4. Demum magnopere cupientes a Sacerdotalis Judicii, & Sacri Tribunalis sanctitate omnem turpitudinis occasionem, & Sacramentorum contemptum, & Ecclesiæ injuriam longe submovere, & tam exitiosa hujusmodi mala prorsus eliminare, & quantum in Domino possumus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam, Dæmonis potius, quam Dei Ministri, loco eas per Sacramentum Creatori suo, ac nostro reconciliandi, majori peccatornm mole onerantes, in profundum iniquitatis barathrum nefarie submergunt, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, & aliquorum in Theologia Magistrorum consilio desuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium Episcoporum supplicationibus, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione, quemadmodum a pluribus Episcopis per Synodales suas Constitutiones jam factum esse novimus, omnibus, & singulis Sacerdotibus, tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, ac Dignitatis, tametsi alioquin ad Confessiones excipiendas approbatis, & quovis Privilegio, & Indulto, etiam speciali expressione, & specialissima nota, & mentione digno suffultis, Auctoritate Apostolica, & Nostræ Potestatis plenitudine interdicimus, & prohibemus, ne aliquis eorum, extra casum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem Sacramentalem personæ complicis in peccato turpi, atque inhonesto, contra sextum Decalogi Præceptum commisso, excipere audeat, sublata propterea illi ipso jure quacumque auctoritate, & jurisdictione ad qualemcumque personam ab hujusmodi culpa absolvendam; adeo quidem, ut absolutio, siquam impertierit, nulla, atque irrita omnino sit, tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, ac facultate ad valide absolvendum necessaria privatus existit, quam ei per præsentes has nostras adimere intendimus; Et nihilominus, si quis Confessarius secus facere ausus fuerit, majoris quoque excommunicationis pœnam, a qua absolvendi potestatem Nobis solis, Nostrisque Successoribus dumtaxat reservamus, ipso facto incurrat.

Providentia Pontificis ulterius extenditur.

Adimit Sacerdotibus facultatem excipiendi Confessiones complicum in peccato turpi, extra casum extremæ necessitatis.

Sub pœna nullitatis absolutionis.

Et excommunicationis ipso facto incurrendæ, & Summo Pontifici reservatæ.

§. 5. Declarantes etiam, & decernentes, quod nec etiam in vim cujuscumque Jubilæi, aut etiam Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, aut alterius cujus-

Etiam tempore Jubilæi &c.

Anno 1741.

cujuslibet Indulti, Confessionem dicti complicis hujusmodi quisquam valeat excipere, eique sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, & in hoc casu, nullus Confessarius, utpote qui in hujusmodi peccati, & Poenitentis genere, jurisdictione, ut praefertur, careat, & absolvendi facultate a Nobis privatus existat, habendus sit pro Confessario legitimo, & approbato.

Cum derogationibus necessariis, & opportunis.

Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, praesertim, quae nuncupantur Cruciatae Sanctae, vel Jubilaei Universalis, & plenarii, necnon quibusvis Ecclesiarum, & Monasteriorum, & ordinum quorumlibet, quorum ipsi Sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet concessis, etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; Quibus omnibus, eorum tenores praesentibus pro expressis habentes, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Dispositio praesentium Confessariis inculcanda.

§. 6. Volumus demum, ac praecipimus, ut omnes Locorum Ordinarii, tam praesentes, quam futuri pro tempore existentes, in approbatione Confessariorum, tam praedictam Constitutionem Gregorii Praedecessoris, quam praesentem hanc nostram, ab omnibus Sacerdotibus approbandis attente legi, & accurate observari curent, moneantque eos in Domino, atque hortentur, ut Sacrum Ministerium ipsorum fidei commissum summa animi innocentia, morum puritate, judicii integritate peragant, exhibeantque semetipsos, ut Ministros Christi, & Dispensatores Mysteriorum Dei; Memores praeterea sint, se locum tenere, ac vices obire Summi, atque aeterni Sacerdotis, qui Sanctus, innocens, impollutus, per Spiritum Sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conscientiam nostram ab operibus mortuis, ad serviendum Deo viventi: Sedulo igitur studeant, diligenterque caveant, ne quaerentibus, & pulsantibus eorum culpa Coelum claudatur; ne deperditae Oves ad Ovile Dominicum redire properantes, eorum manibus ferarum dentibus dilaniandae tradantur; ne prodigi Filii egentes, & saucii ad coelestem Patrem revertentes, nefaria eorum improbitate, gravioribus peccatorum vulneribus, dum adhuc in via sunt, confodiantur.

Earumdem publicationi in Urbe factae vis personalis intimationis, transumptis vero fides in judicio, & extra, tribuitur.

§. 7. Ut autem praesentes Literae ad omnium notitiam facilius deveniant, & nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiae Lateranensis, & Basilicae Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Florae de Urbe, ut moris est, affigi, & publicari, sicque publicatas, & affixas, omnes, & singulos, quos illae concernunt, perinde arctare, & afficere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatae fuissent: utque ipsarum praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in judicio, quam extra illud, ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrae voluntatis sanctionis, praecepti, mandati, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 1. Jun. 1741.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Kalendis Junii Pontificatus Nostri Anno I.

X. Sub-Datarius.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die xvij. ejusdem Mensis, & Anni.

Pont. A. I.

MONIALIBUS

In Portugalliae, & Algarbiorum Monasteriis rigorosam Clausuram professis, & extra illa degentibus, injungitur reditus ad Claustra, & egressus in posterum prohibetur.

Venerabilibus Fratribus, Antistitibus Regnorum Portugalliae, & Algarbiorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium a cura servandarum Virginum Deo sacrarum.

CUM Sacrarum Virginum, quae se Christo intra claustra dicaverunt, & tam carne, quam mente se Deo voverunt, ut consumment opus suum magno praemio destinatum, quo sublimior gloria est, eo major & cura esse debeat; inter praecipuas Apostolicae nostrae solicitudinis partes, illam non ultimam reputamus, ut, ceteris inter Apostolicam hanc Sanctam Sedem, & Portugalliae, Algarbiorumque Regna jamdiu exortis dissidiis, benedicentes Domino, compositis, salutarem quoque nostram, ad majorem Monialium in iisdem Regnis degentium progressum in via mandatorum Dei, & vocationis suae semita faciendum, operam conferamus.

Abusus inter Moniales Regnorum Portugalliae, & Algarbiae invecti, quoad exitum extra Claustra.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, quamplurimae Moniales variarum Dioecesum Regnorum hujusmodi, quae Regularem in Monasteriis quorumcumque Ordinum rigorosae, & perfectae clausurae emiserunt Professionem, variis, & in speciem quaesitis coloribus, & simulationibus, ac praesertim praetensis curandarum infirmitatum causis, non solum e Monasteriis exeunt, nec ad breve tempus, nec ad Civitates, & Oppida, ubi cujuslibet Monialis Monasterium reperitur, divertunt, verum etiam per integrum unius, ac plurium annorum spatium, & in locis a proprio uniuscujusque Monasterio longissime dissitis, moram ducunt: Eapropter fit, ut quamplurima inde scandala, & abusus incredibiles, ac Regularis perfectionis detrimenta, non sine gravi bonorum hominum offensione, oriantur: Conspiciuntur enim nonnullae earumdem Monialium per plateam incedere, ad publica Spectacula, & Theatra, Comaedias, Tragaedias, & Dramata, audiendi, spectandique causa, convolare; & ad alia loca nullo pacto religiosis Virginibus convenientia pergere; His accedit, quod non religiosae consuetudinis, sed, licentiosae vitae exemplo, iis, quibuscum in eorumdem Domibus commorantur, sint offensioni, & scandalo.

Praecipitur Ordinariis earum prompta ad Clausuram revocatio, sub poenis contra violantes Clausuram, ipso facto incurrendis.

§. 2. Hinc est, quod Nos, non quod, humilitatis nostrae admodum conscii, aliquid ad censuram licentiae vindicemus, sed quod, ad solicitudinem magis cauti, plus de Diaboli infestatione timeamus, opportunum hisce malis remedium afferre, & quantum cum Domino possumus, debitae earumdem Sacrarum Virginum custodiae, decori, atque honestati providere cupientes, motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine vobis omnibus, & singulis, Venerabiles Fratres, injungimus, & mandamus, ut statim ac ad Fraternitates Vestras praesentes nostrae in forma Brevis literae, aut earumdem transumpta, sive exempla, etiam typis impressa, & manu alicujus publici Notarii subscripta, & sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munita pervenerint, illico notum faciatis, & nuntietis omnibus, & singulis Monialibus Monasteriorum, sive vestrarum respective, sive aliarum Dioecesum, in uniuscujusque vestrum Dioecesi, quacumque auctoritate, facultate, licentia, Indultis, ac privilegiis, sive per hanc Sanctam Sedem, sive per Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Episcoporum, & Regularium praepositam, sive per Vos ipsos, sive per Praedecessores vestros Antistites, sive per ordinarios Nostros, & ejusdem Sanctae Sedis pro tempore Nuntios quomodolibet concessis, extra claustra suorum Monasteriorum quacumque etiam infirmitatis causa commorantibus, in virtute sanctae obedientiae praecipiatis, ut intra quindecim, aut viginti dies, & non amplius, ab earumdem praesentium nostrarum literarum publicatione, & affixione,

Pont. A. I.

xione, ad proprium Monasterium, in quo regularem Professionem emiserunt, redeant, ibique permaneant, aliter ipso facto pœnas a Sacris Canonibus contra violantes clausuram Monialium inflictas, præter alias vestro arbitrio irrogandas, incurrere, & incurrisse sciant, quibus sane pœnis, aliisque vestro etiam arbitrio imponendis, obnoxios, & ipso facto subjectos esse decernimus, & declaramus omnes, & singulos consilium, auxilium, commodum, aliaque hujusmodi dantes, aut præstantes, ne eædem præsentes suum sortiantur effectum.

Adhortatio ad eosdem pro præsentium executione.

§. 3. Cæterum, Venerabiles Fratres, rogamus Vos, & in Domino hortamur, ut pro eximia pietate vestra, religionis zelo, Ecclesiasticæ disciplinæ amore, & æterna Sacrarum Virginum salute Fraternitatibus Vestris potissimum credita, statim hisce nostris acceptis, omnia & singula in ipsis contenta debitæ executioni mandanda curetis, super quibus vestras conscientias oneramus, ac significamus districtam Supremo Divino Judici Jesu Christo Cœlesti Sacrarum Virginum Sponso reddendam esse rationem. Contendite igitur omni ope, consilio, prudentia, & auctoritate vestra, Sacerdotale Ministerium vestrum cumulate explere; Nos enim omnes opportunas, & necessarias ad ejusmodi effectum facultates, etiam auxilium Brachii Sæcularis, quatenus opus fuerit, invocandi, Apostolica auctoritate earum præsentium tenore impertimur.

Cum facultatibus opportunis.

Sublata eisdem, atque etiam Congregationi Episcoporum & Regularium facultate in posterum indulgendi egressus e Monasteriis.

§. 5. Verum, ne imposterum Indulta exeundi e Monasteriis, & extra Claustra permanendi, ob quamcumque causam, tanta facilitate Monialibus in iisdem Portugalliæ, Algarbiorumque Regnis concedantur, tum Fraternitatibus Vestris, vestrisque successoribus, tum ordinariis ejusdem Apostolicæ Sedis pro tempore isthic Nuntiis, tum denique ipsi Congregationi Cardinalium Episcoporum, & Regularium, quamcumque facultatem tribuendi, expediendique Indulta hujusmodi, quacumque auctoritate, potestate, privilegiis, & Indultis, quibus omnibus quoad hanc partem earumdem præsentium tenore derrogamus, attributam omnino inhibemus, & inhibitam esse volumus, & declaramus. Quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Junii anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. die 1. Junii 1741.

D. Card. Passioneus.

XXII.

MERCIMONIA

Super eleemosynis Missarum vetantur, sub pœna Censurarum, quarum absolutio Summo Pontifici reservatur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

A Missarum celebratione quælibet aviditatis species arcenda.

Quanta cura adhibenda sit, ut Sacrosanctum Missæ Sacrificium non solum omni Religionis cultu ac veneratione celebretur; verum etiam ut a tanti Sacrificii dignitate cujusvis generis mercedum conditiones, pacta, & importunæ atque illiberales eleemosynarum exactiones potius, quam postulationes, aliaque hujusmodi, quæ a simoniaca labe, vel certe a turpi quæstu non longe absunt, e medio tollantur, nemo est ex Catholicæ Fidei cultoribus, qui ignoret.

Abusus in hac materia introducti.

§. 1. Verum eousque tandem progressa est, sicut non sine ingenti cordis nostris mœrore undique accepimus, nonnullorum, sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum Virorum avaritia, quæ est idolorum servitus, ut eleemosynas quidem seu stipendia propter Missarum celebrationem, juxta locorum consuetudines, vel Diœcesanarum Synodorum Sanctiones, in subsidium alimentorum uniuscujusque Sacerdotis duntaxat, pro regionum opportunitatibus præscripta, colligant; Missas vero celebrari curent alibi, ubi eleemosynæ, seu stipendia, vel consuetudine, vel Synodali lege, pro singulis Missis attributa sunt minoris pretii, quam illic, ubi accipiuntur, darentur.

Anno 1741.

Quibus frustratur offerentium voluntas.

§. 2. Id quam absonum sit, atque alienum ab ipsa, sive expressa, sive tacita pie offerentium voluntate, omnes plane intelligunt. Nec aliter existimandum est; in illa enim potius Missas esse celebrandas quisque vult, ad quam, religionis, & pietatis stimulis ductus, eleemosynas confert, aut in qua quispiam fortasse tumulatus est, quam in alia Ecclesia sibi prorsus ignota. Quod sane, veluti mercaturis faciendis a turpis lucri cupiditate inductum, non solum ab avaritiæ suspicione, & vitio, verum etiam a furti crimine, unde restitutioni subjacet, haud immune, in causa est, ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura hujusmodi venit, graviter offensi, ab eleemosynis ad celebrandas Missas amplius offerendis sese abstineant.

Iidem alias a Summis Pontificibus damnati.

§. 3. Execrabilem hujusmodi abusum alicubi sensim irrepetem detestantes Romani Pontifices Prædecessores Nostri, de consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem, tum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, decretum voluerunt, nimirum a quolibet Sacerdote, stipendio, seu elemosyna minoris pretii pro celebratione Missæ a quocumque accepta, non posse alteri Sacerdoti Missam hujusmodi celebraturo stipendium, seu eleemosynam minoris pretii erogari, etsi eidem Sacerdoti Missam celebranti, & consentienti, se Majoris pretii stipendium, seu eleemosynam accepisse indicasset.

Adhortatio ad Episcopos pro extirpanda avaritiæ labe.

§. 4. Eapropter Vos, Venerabiles Fratres, in Apostolici Ministerii, & solicitudinis Nostræ partem adscitos, rogamus, & maximopere in Domino hortamur, ut custodientes vigilias super gregibus vestris, enitamini, ne ea pestis amplius pervagetur, sed ut penitus extinguatur. Ab avaritia enim, tamquam a radice, mala omnia germinant; quam quidam appetentes, erraverunt a Fide, & inseruerunt se doloribus multis. Avaritia quidem nulla potior contagio, quæ conceptam apud omnes Sacerdotalis dignitatis perfectionisque opinionem magis inficiat evellatque. Avaritia opibus Deum posthabere, ac servire Mammonæ docens, efficit, ut Avari hæreditatem non habeant in Regno Christi, & Dei. Quod si hæc in Laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda, quid in Ecclesiasticis viris, qui terrenis rebus nuntium miserunt, qui in sortem Domini vocati, qui Deo mancipati sunt? Quid, quod non per mundana lucra, sed per Altaris ministerium, tam sordide, & cum sanctissimarum legum contemptu, & cum Sacerdotalis characteris dedecore, in avaritiam præcipiti animo rapiuntur? Contendite igitur, Venerabiles Fratres, quibus Christi ovium cura demandata est, non solum ut verbo, & exemplo præeuntes, Christi sitis bonus odor in omni loco, unde populi vestigia vestra sequantur; verum etiam ut Ecclesiasticos primum, deinde Laicos viros ab infectis vitiorum pascuis avertentes, per viam mandatorum Dei ad Cæleste Ovile currere doceatis.

Injungitur publicatio Edictorum contra illicitos quæstus.

§. 5. Quoniam autem ita comparatum est, ut præsentis pœnæ metu salutaribus monitis facilius obtemperetur; per Edictum in vestris Diœcesibus proponendum affigendumque, universis notum facite, quemcumque, qui eleemosynas, seu stipendia majoris pretii pro Missis celebrandis, quemadmodum locorum consuetudines, vel Synodalia Statuta exigunt, colligens, Missas, retenta sibi parte earumdem eleemosynarum, seu stipendiorum acceptorum, sive ibidem, sibi alibi, ubi pro Missis celebrandis minora stipendia, seu eleemosynæ tribuuntur, celebrari fecerit, Laicum quidem, seu Sæcularem, præter alias arbitrio vestro irrogandas pœnas, Excommunicationis pœnam, Clericum vero, sive quemcumque Sacerdotem, pœnam Suspensionis ipso facto incurrere; a quibus nullus per alium, quam per Nos ipsos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, absolvi nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit. Fore autem in Domino confidimus, ut unusquisque memor conditionis suæ, posthac bene consultum velit animæ suæ, nec tam salutares leges censurasque Ecclesiasticas parvipendant. Interea Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem, in populos etiam

Cum pœna Excommunicationis a Laicis, & suspensionis a Sacerdotibus ipso facto incurrendæ & Summo Pontifici reservatæ.

curæ vestræ commissos redundaturam, peramanter impertimur.

Præsentium transumptis fidem præstari sancitur.

§. 6. Volumus autem, ut præsentium literarum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxx. mensis Junii, anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. die 30 Junii 1741.

D. Cardin. Passioneus.

XXIII.

DE EODEM ARGUMENTO

Breve encyclicum ad Episcopos Provinciæ Pedemontanæ.

Venerabili Fratri, Archiepiscopo Taurinensi

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Abusus super Missarum eleemosynas in Diœcesibus Pedemontii tunc temporis vigentes.

PRO eximia tua pietate observantiaque, quam canonicæ disciplinæ præstare debes, Venerabilis Frater, quem pastoralis creditarum Tibi ovium cura jamdiu laudabiliter impensa commendat, plane non dubitamus, quin permolestum quoque Fraternitati Tuæ accidat, quod Nos per alias nostras in simili forma Brevis literas ad universos Catholici Orbis Antistites, hac ipsa die datas, ac typis impressas Tibique cum hisce insimul reddendas, non sine effusis lacrymis communicamus. Etsi autem detestabilem in Missarum celebratione mercaturam, de qua tantopere querimur, alibi etiam fieri accepissemus, non ea tamen, nec tanta cum turpis lucri aviditate exerceri noveramus, quam a nonnullis Pedemontii Ecclesiasticis, & Laicis viris frequentari recedentibus nuntiis certiores facti fuimus, ut salutare, ad tam sordidæ negotiationis, & criminis notam a Diœcesibus Pedemontii penitus delendam, remedium adhibere satageremus. Verum Nos, ne opinionem, quam omnes de Ecclesiasticæ disciplinæ decore, & observantia in Pedemontii Diœcesibus vigente habent, minuere videremur, & ut debitis Apostolicæ sollicitudinis officiis faceremus satis, id scribendi inivimus consilium.

Episcoporum zelus excitatur ad eos evellendos.

§. 1. Itaque quemadmodum facile hinc perspicis, Venerabilis Frater, non obscurum hac in re peculiaris nostræ erga unumquemque Pedemontii Antistitem caritatis testimonium, ita vehementer enitaris oportet, ut omnem tam pro negotii gravitate, quam pro nostræ providentiæ ratione operam colloces, ut de contagione mercaturæ hujusmodi penitus, extincta Tecum gratulemur.

Implorato etiam auxilio brachii sæcularis.

§. 2. Verum si malorum hominum pervicacia tanta fuerit, ut pœnis per easdem literas nostras irrogandis arroganter despectis, ad eam confringendam Brachii sæcularis auxilio Tibi opus sit, illud invocare ne omittas, minime dubitans, quin libentius quam optas, Tibi præsto sit.

Commendatur Religio Ser. Sardiniæ Regis.

§. 3. Tanta namque est Carissimi in Christo Filii Nostri Caroli Emanuelis Sardiniæ Regis illustris in Nos, & Apostolicam hanc Sanctam Sedem observantia sæpissime rebus ipsis probata, ut majora in dies Regiæ, non solum erga Nos ipsos, sed etiam erga Fraternitatem Tuam pietatis, & pro Ecclesiastica disciplina zeli, ac patrocinii argumenta Nobis certo polliceamus. Interea Fraternitati Tuæ Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxx. Jun. MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. die 30 Junii 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

XXIV

CONFIRMATUR

Militia S. Januarii Episcopi, & Martyris a Carolo Rege utriusque Siciliæ erecta: ejusque Officialibus, & Militibus plura Indulta, & Privilegia conceduntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

ROmanæ Ecclesiæ benignitas spirituales gratias, & favores liberaliter impertire solet Catholicis Principibus quorum eximia devotio, fideique sinceritas, & præclara Majorum virtutum merita in ejus conspectu clarere noscuntur, & piis eorum Votis annuens, quæ ad augendum Divinum Cultum, fovendamque Christianorum pietatem laudabiliter ab eis instituta sunt, Apostolicæ confirmationis præsidio munire non recusat, prout in Domino conspicit salubriter expedire.

Militia S. Januarii a Rege utriusque Siciliæ erecta.

§. 1. Nuper quidem exposuit Nobis dilectus Filius Noster Trojanus Tit. S. Cæciliæ S. R. E. Cardinalis de Aquaviva nuncupatus, nomine Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Siciliæ, & Hierusalem, & Terræ citra Pharum Regis Illustris, & Infantis Hispaniarum, quod ipse Carolus postquam de præfato Regno ex gratia, & liberalitate Sedis Apostolicæ a Sede prædicta meruit investiri, atque ea, quæ ad ejusdem Regni felix regimen, ac firmum præsidium conducerent, provide disposuit, volens religionem suam, ac pietatem erga Deum, per quem Reges regnant, & legum Conditores justa decernunt, & piam animi devotionem erga gloriosum Martyrem, & Episcopum Januarium Neapolitanæ Civitatis, & totius Regni Patronum, illustri actu omnibus testatam facere, necnon aliquod præcipuum habere, unde gratis, acceptisque personis, optime de se, ac Regno meritis, Regiæ voluntatis testimonium posset provenire, ad laudem, & gloriam Omnipotentis Dei, ad Catholicæ Religionis propagationem, & defensionem, ac Christianæ pietatis augmentum unam laudabilem Confraternitatem, seu Societatem Nobilium Militum, ad instar alterius celebris Societatis, seu Militiæ Velleris aurei nuncupatæ, pro sexaginta Fratribus, seu Militibus, vel etiam pro quocumque majori, vel minori eorumdem numero, prout ut Primati ejusdem Societatis magis placuerit, una cum Cancellario, Thesaurario, Secretario, & Cæremoniarum Magistro, quorum Caput, & Primas Ipse, & qui in dicto Regno Siciliæ ei legitime succederet, esse deberet, sub titulo, seu invocatione, & patrocinio ejusdem S. Januarii Episcopi, & Martyris, quibusdam præscriptis Regulis, ac Capitulis, instituit: Ut vero præfatæ Societati ab Eo, ut præfertur, institutæ spiritualium gratiarum dona, honor, firmitas, & decus valeant accedere, Nobis pro parte dicti Regis Caroli humiliter supplicavit, ut Apostolicis gratiis, & favoribus eam prosequi, & de Nostra benignitate pro prædictæ Societatis, seu Militiæ majori stabilitate, ac spirituali directione, conservatione, decore, & ornamento opportune providere dignaremur.

Militum numerus, & Officialium munera.

Confirmatio summi Pontificis.

§. 2. Nos igitur, qui eumdem Carolum Regem speciali dilectionis affectu ex visceribus charitatis prosequimur, & ejus commendabile institutum promovere in Domino desideramus, hujusmodi supplicationibus inclinati prænominatam Societatem, seu Militiam sub invocatione, & protectione S. Januarii Episcopi, & Martyris, cum quibusdam laudabilibus Regulis, Ordinationibus, & Statutis erectam, de nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, & confirmamus, & perpetuæ, ac inviolabilis firmitatis robur adjicimus.

Conceditur Cancellario facultas absolvendi vel Confessarium deputandi.

§. 3. Præterea eumdem Carolum Regem, & dictam Societatem, seu Militiam specialibus gratiis, & favoribus prosequi volentes, Primati, Cancellario, Thesaurario, Secretario, & Cæremoniarum Magistro Societatis, seu Militiæ hujusmodi nunc, & pro tempore existentibus, & præterea sexaginta Confratribus, vel etiam majori eorum numero, dummodo tamen numerum centum Fratrum, seu Militum, comprehen-

hensis etiam dictis Officialibus non excedant, auctoritate prædicta concedimus, & impartimur, ut Cancellarius ipsius Societatis pro tempore existens in Episcopali, seu Archiepiscopali dignitate, prout in Statutis ejusdem Societatis continetur, constitutus, seu Presbyter ad audiendas confessiones idoneus, per ipsum tamen Cancellarium ad hoc deputandus, vel per ipsos Confratres, eosdemque Officiales extra fines dicti Regni utriusque Siciliæ commorantes, ex approbatis tamen a Locorum Ordinariis eligendus, ipsos, & eorum singulos ab omnibus, & singulis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure quavis occasione, vel causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus eorum peccatis, criminibus, excessibus, & delictis, quantumcumque gravibus, & enormibus, etiam Apostolicæ Sedi qualiterumque reservatis, (non tamen de reservatis Locorum Ordinariis, de quibus ore confessi, & corde contriti fuerint: de reservatis autem qualitercumque Sedi Apostolicæ semel in vita, & in mortis articulo; etiamsi mors secuta non fuerit; de aliis eidem Sedi non reservatis, quoties opus fuerit,) in Foro conscientiæ dumtaxat absolvere, ac eis, & eorum cuilibet pro commissis debitam absolutionem impendere, & pœnitentiam salutarem injungere; necnon vota per eos pro tempore emissa (ultramarino, visitationis Liminum BB. Apostolorum Petri, & Pauli, ac S. Jacobi in Compostella, necnon castitatis, & Religionis Votis dumtaxat exceptis) in alia pietatis opera commutare; necnon in mortis articulo, etiamsi mors non subsequatur, plenariam omnium peccatorum suorum remissionem, & indulgentiam, & Apostolicam Nostram benedictionem, per se ipsum, vel per alium quemcumque idoneum Sacerdotem per singulos Fratres eligendum, impendere possit, ac valeat.

Eligendis vero Militibus extra Regnum existen.

Pro absolutione a censuris, & peccatis S. Sedi reservatis semel in vita, & in morte.

Et pro commutatione Votorum.

Et concessione Indulg. Plenariæ in artic. mortis.

§. 4. Insuper ut liceat eisdem Primati, Officialibus, Confratribus Societatis, seu Militiæ prædictæ in privatis domorum suæ habitationis in quacumque Civitate, ejusque Diæcesi existentibus Oratoriis ad hoc decenter muro extructis, & ornatis, seu extruendis, & ornandis, ab omnibus domesticis usibus liberis, per Ordinarium Loci prius visitandis, & approbandis, ac de ipsius Ordinarii licentia, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in iisdem domibus celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri concessa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab eodem Ordinario approbatum, sæcularem, seu de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque jurium Parochialium præjudicio, ac Paschatis, Resurrectionis, Pentecostes, & Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque solemnioribus anni Festis diebus exceptis, in sua, ac familiæ, & in hospitum Nobilium suorum præsentia, etiam per unam horam ante auroram, & itidem per horam post meridiem, si aliqua urgente necessitate detenti fuerint, celebrari facere; necnon, si forsan ad Loca, & Terras Ecclesiastico interdicto, tam Ordinaria; quam Apostolica auctoritate suppositas, eos declinare contigerit, dummodo causam non dederint hujusmodi interdicto, nec eis specialiter interdictum sit, & fecerint quantum in eis fuerit, ut in iis, propter quæ interdictum ipsum dicta auctoritate Apostolica pro tempore appositum fuerit, partitio fiat, & ea executioni debitæ demandentur, ac per eos non steterit, quo minus pareatur, per quemcumque Sacerdotem ab Ordinario approbatum, in sua, & cujuslibet ipsorum Familiarium, Domesticorum, Parentum, Consanguineorum pro tempore existentiam præsentia, Missas, & alia Divina Officia in dictorum Locorum, & Terrarum Ecclesiis, submissa voce, clausis januis, & non pulsatis Campanis, ac excommunicatis, & interdictis exclusis, celebrari facere, illaque audire, & eis interesse, necnon tempore Interdicti hujusmodi Sacram Eucharistiam, & cætera Sacramenta recipere, ipsisque dicto tempore decedentibus, eorum corpora Ecclesiasticæ Sepulturæ, sine tamen funerali pompa, tradi possint, salvis juribus Parochialium Ecclesiarum.

Eisdem conceditur Oratorium domesticum.

Cum facultate celebrari faciendi una hora ante Auroram, & post meridiem.

Et recipiendi sacramenta durante interdicto.

§. 5. Singulis autem anni diebus, & per eorum octavas, quibus ejusdem Beati Martyris Januarii memoria recoli, & festum celebrari solet, nempe primo Sabbato mensis Maji, die decimasexta Decembris, omnibus, & singulis Confratribus, seu Militibus, & Officialibus Societatis, seu Militiæ prædictæ ubicumque existentibus, vere pœnitentibus, & confessis, ac Sacra Communione refectis, qui aliquam Ecclesiam devote visitaverint, & pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ Exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem, de Omnipotentis Dei misericordia, & Beatorum Apostolorum ejus Petri, & Pauli auctoritate confisi, misericorditer in Domino concedimus: Quodque unam, vel duas Ecclesias, seu duo vel tria Altaria unius, vel diversarum, in partibus, ubi singulos eorum pro tempore residere contigerit, per eos, & eorum quemlibet eligendas, seu eligenda, quadragesimalibus, & aliis diebus Stationum Ecclesiarum Urbis, & extra muros ejus, devote visitando, omnes, & singulas Indulgentias, & peccatorum remissiones etiam plenarias consequantur, quas consequerentur, si eisdem temporibus, & diebus Stationum, Basilicas, & alias Ecclesias Urbis, & extra ejus muros ad id deputatas personaliter visitarent.

Indulgentia Plenaria in diebus Festis in honorem S. Januarii.

Indulgentiæ stationales.

§. 6. Et demum tam quadragesimalibus, quam aliis anni temporibus, & diebus, quibus usus carnium, ovorum, casei, butyri, & aliorum lacticiniorum est prohibitus, eisdem ovis, caseo, butyro, & aliis lacticiniis, ac etiam, si necessitas, vel infirma corporis valetudo, ac alia quæcumque indigentia exegerit, carnibus, de utriusque Medici consilio, exceptis tamen diebus Majoris hebdomadæ, die Cinerum, seu feria quarta in capite jejunii, Vigiliis Natalis Christi Domini, Pentecostes, BB. Apostolorum Petri, & Pauli, Assumptionis B. Mariæ Virginis, & quatuor temporum, uti, & vesci, servata tamen lege jejunii per unicam comestionem, aliisque contentis in nostris Literis novissime emanatis, sub Datum Romæ die 30. Maji 1741. quibus nullatenus per has præsentes intendimus derogare, libere, & licite valeant, Apostolica Auctoritate prædicta eorumdem tenore præsentium de speciali gratia concedimus, & indulgemus.

Indultum vescendi lacticiniis in Quadragesima, ac etiam carnibus, cum opus fuerit.

§. 7. Non obstantibus quibusvis Apostolicis, necnon in Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibns, & ordinationibus, statutis, & consuetudinibus, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, ac quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similium remissionum, & facultatum per Nos, & Sedem prædictam quomodolibet factis, & faciendis, quibus quoad præmissa, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogatur contrariis.

§. 8. Volumus autem (ne, quod absit, propter hujusmodi concessionem, & remissionem, Confratres, ac alii prædicti reddantur procliviores ad illicita in posterum committenda) quod si a sinceritate fidei, unitate Romanæ Ecclesiæ, ac obedientia, & devotione Nostra, vel Successorum Nostrorum canonice intrantium hujusmodi destiterint, aut ex confidentia ejusdem concessionis, vel remissionis aliqua commiserint, concessio, & remissio prædicta, ac quoad illos præsentes literę eis nullatenus suffragentur.

Rebelles Fidei, & S. Sedi, Privilegiis privantur.

§. 9. Cæterum, quia difficile foret præsentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impresis, manu tamen Notarii publici subscriptis, & Cancellarii ejus Societatis, seu Militiæ Sigillo munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hoc paginam nostri Decreti, confirmationis, concessionis, indulti, constitutionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, pridie Kal. Julii, Pontificatus Nostri Anno I.

Exemplorum Fides.

Sanctio.

Dat. die 30. Julii 1741.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

A. S. Sisti.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

JURISDICTIO

In Ægyptios aliosque Ritus Cophtici ad Ecclesiam Catholicam conversos, cujuscunque sint Diœcesis, tribuitur Episcopo Hierosolymitano ejusdem Ritus.

Venerabili Fratri, Athanasio Episcopo Hierosolymitano Ritus Cophtorum

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontificis gaudium in conversione hæreticorum, & schismaticorum. Et cura de ipsorum regimine, & gubernatione.

QUemadmodum ingenti lætitia exultat cor nostrum, cum ad veram Catholicæ Fidei, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, cujus universali procurationi per immensam Divinæ Bonitatis abundantiam plane immerentes præfecti fuimus, cognitionem, sinum, & obedientiam, ejuratis hæresum, ac schismatum erroribus, Animas pretioso Jesu Christi Domini Nostri sanguine redemptas convolare accipimus; ita non minori solicitudine, ac dolore afficimur, cum intelligimus tot Christifideles ab ejusdem Romanæ Ecclesiæ amplexibus longe distractos, & in sinceritate Fidei Orthodoxæ Deo famulari cupientes, veluti Oves sine Pastore errare, & veluti parvulos cœlestem panem petere, nec esse, qui ipsis frangat, Benedictus Deus, & Pater Domini Nostri Jesu Christi pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur Nos in omni tribulatione nostra, ut possimus & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt.

Cophti ad Catholicam Fidem conversi Pastoribus destituuntur,

§. 1. Cum itaque quamplurimi Ritus Cophtici Fideles, tam sæculares, quam Ecclesiastici, paucis ab hinc annis, veritatis lumine illustrati, qui sub Antistitibus sive hæresis labe infectis, sive in schismatis pertinacia obstinatis, per vastissimas inferioris superiorisque Ægypti regiones reperiuntur, non habeant Catholicum Antistitem, a quo in iis, quæ ad Deum sunt, & ad æternam suarum Animarum salutem in Orthodoxæ Fidei unione procurandam conducunt, saluberrime instituantur, opportune confirmentur, & sapienter regantur.

Pontifex de Consilio &c. eorum curam interim demandat Episcopo Hierosolymitano ejusdem Ritus, quem laudibus prosequitur.

§. 2. Eapropter de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, Te, Venerabilis Frater, quem, sicut justus Noe ab aquarum inundatione, & Lot a Sodomis erepti fuerunt, ita ab aliorum Nationis tuæ Antistitum erroribus immunem, ac liberum esse in Domino gratulamur, super omnibus, & singulis Christifidelibus Ritus Cophtici, tam in superiori inferiorique Ægypto, quam alibi commorantibus Præsulem, ad nostrum, & Sedis Apostolicæ beneplacitum, & quousque Pastorum Princeps Jesus Christus alios animarum Pastores tui similes ad ovile suum ibidem regendum dare dignetur, Apostolica auctoritate Nostra, quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus, constituimus.

Cum facultatibus specialiter ipsi significandis.

§. 3. Jurisdictionem vero super iisdem Christifidelibus a Te exerceri volumus, & mandamus cum iis omnibus facultatibus, quas tam ab ipsis Cardinalibus Congregationis Propagandæ Fidei, quam a Cardinalibus in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus præscriptas accipies.

Adhortatio ad eundem Episcopum.

§. 4. Enitere igitur, Venerabilis Frater Sacerdotale ministerium tuum ea, qua decet, solicitudine, pietate, fortitudine, caritate, & orthodoxæ Fidei zelo adimplere, certa bonum certamen, ut coronam legitime certantibus in Cœlo propositam consequi merearis; ad cujus auspicium, & pignus, Fraternitati Tuæ Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die IV. Augusti MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno I.

Data die 4. Aug. 1741.

RESIDENTIA

In propriis Diœcesibus Episcopis Hiberniæ inculcatur.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Hiberniæ

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex refert, & improbat negligentiam Episcoporum non residentium.

GRave, & permolestum Nobis accidit compertum habere, nonnullos Hiberniæ Episcopos adeo muneris sui, & animarum curæ sibi commissarum esse oblitos, ut alter, ex quo jampridem Episcopale regimen susceperit, nunquam hactenus in Diœcesi resederit, alter, transacto vix cum ovibus suis mense, Angliam, deinde Galliam, Belgium, Germaniamque peragraverit, nonnulli vero semel in anno æstivo tempore, paucis quidem diebus, quasi relaxandi animi causa, ad Ecclesiam sibi traditam accedere consueverint. Hoc autem quanto Nos dolore confecerit, verbis explicare satis non possumus. Quid enim aliud ex tam absurda Episcoporum absentia cogitare possumus, nisi certam Populorum calamitatem, æternamque animarum perniciem? Experientia quippe didicimus, & oculis prope Nostris vidimus in ipsa Italia Ecclesiasticam disciplinam, pietatem, & mores in deterius ire, si quando Episcopum a Sede sua diutius abesse contigerit; quamquam in Italia non desint & Parochi vigilantes, & Ecclesiastici plurimi docti, ac probi tam Sæculares, quam Regulares, imo & Vicarius probitate vitæ, scientia, usuque Ecclesiasticarum rerum valde peritus, qui absentis Episcopi partes pro viribus expleat. Quid vero sperandum, aut quid mali non metuendum, ubi summa Ecclesiasticorum paucitas, ubi Catholici inter Heterodoxos versari debent, & ab ipsis Magistratibus sæpe Religionis causa vexari solent?

Ecclesiasticæ leges super residentia innuit.

§. 1. Non est autem, cur Nos in præsens novas leges, aut pœnas, ad exercendam ejusmodi licentiam, statuamus; cum dubitare minime possimus, Vos non ignorare, quam graviter, stricteque per Sacros Canones, Apostolicasque Constitutiones, tum maxime per Concilium Tridentinum Episcopis injungatur in Ecclesiis suis residere, & Oves sibi creditas nullo unquam tempore extra summam necessitatem deserere. Qua de re etiam nomine Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum nonnullos ex Vobis admonitos fuisse certo scimus. Cui sane residendi debito satis nequaquam faciunt, qui per alium a se substitutum, seu Vicarium, Ecclesiam regunt, nisi foret ad breve tempus, & gravi de causa id fieret.

Quæ sit residentia materialis, & formalis.

§. 2. Neque vero opus esse censemus, Viros doctos, & sacrarum literarum apprime callentes, quales Vos estis, docere de differentia residendi, quam materialem, & formalem vocant. Quis enim Vestrum, Venerabiles Fratres, ignorat, tunc Episcopum materiali modo in Ecclesia sua residere, cum neque Verbum Dei voce, & exemplo disseminat, neque a semita justitiæ deflectentes revocat, neque perclitantibus opem, & auxilium desert, neque demum adversus Lupos rapaces, qui vestimentis ovium sæpe intrant ovile, ut rapiant, & mactent, sedulo invigilat, fortiterque se opponit? In qua sane vigilantia, ac Pastorali solicitudine potissimum sita est vera, & formalis residendi ratio. Alloquimur profecto Viros Theologos, humanarum, Divinarumque rerum scientissimos, qui probe intelligitis, curam, & salutem animarum opus esse Divinum, & onus Angelicis, aut ajunt, humeris formidandum, Oves Dominicas pascere: quarum de manibus vestris sanguinem Summus Pastor aliquando requiret, si quæ forte vitio, aut negligentia vestra perierit. Neque enim se quisquam excusatione tuebitur, quod illæ se inscio, aut absente, substituti alicujus, aut Vicarii oscitania aberraverint. Unicuique enim vestrum singulatim ab Oraculo Divino districte denunciatur: Attendite Vobis, & universo gregi, in quo Vos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo. Vobis igitur, non alteri, pascendi oves præceptum datum est: Vobismetipsis spiritualis animarum salus innititur, & Vos illam suscepistis, de ipsis rationem reddituri. Proinde Vobis non immerito tribuetur inopia Verbi Dei, Sacramentorum neglectus, corruptela morum, & omnis eorum, qui ignorant, & errant, miseranda pernicies.

Muneris Episcopalis gravitas, & periculum.

Adhortatio ad Episcopos ab exemplis Prædecessorum.

§. 3. Nos itaque hæc omnia non sine lacrymis considerantes, hortamur Vos, & per amantissima Jesu Christi Viscera, cujus vices in terris, licet immerenter, gerimus, obsecramus, ut animarum vestrarum non minus, quam earum, quæ Fidei vestræ traditæ sunt, miseratione moti, malis hisce tempestive occurratis, habentes præ oculis judicium illud durissimum, quod Princeps Pastorum faciet iis, qui Ecclesiæ præsunt, & Populum suum salvum non faciunt. Ponite Vobis ante oculos clarissima, & quidem domestica tot Sanctorum Episcoporum exempla, qui charitate ple-

PONT. A. I.

pleni, & de animarum salute, ultra quam dici possit, soliciti, Hiberniam Catholicæ fidei zelo illustrarunt, eamque pietate, religione florentissimam effecerant.

De S. Patritio.

§. 4. Memoria recolite Sanctum Patritium, Hiberniæ Apostolum nuncupatum, quem Sanctus Cœlestinus Prædecessor Noster ad Vos misit: cujus Apostolicæ Legationis, & prædicationis uberrimus fructus extitit, ut Hibernia antea Idolorum cultrix, mox Sanctorum Insula diceretur, & esset.

De S. Malachia Archiepiscopo Armachano.

§. 5. Recolite Sanctum Malachiam Archiepiscopum Armachanum, & Legatum Apostolicum per universam Hiberniam ab Innocentio II. Prædecessore Nostro constitutum, cujus ingens animarum studium a S. Bernardo quasi coloribus expressum legimus: *Stetit Pastor intrepidus, omnimodis argumentosus, quomodo faceret oves de lupis, monere communiter, secreto arguere, flere per singulos, nunc aspere, nunc leniter convenire, prout cuique expedire videbat...... Circumiens Civitatem, perquirebat anhelus, quem Christo acquireret. Sed & foris rura, & oppida nihilominus sæpius percurrebat; ibat & erogabat, vel ingratis cœlestis tritici mensuram, nec vehebatur equo, sed pedes ibat, & in hoc se Virum Apostolicum probans:* hæc S. Bernardus.

De S. Laurentio Archiepiscopo Dublinen.

§. 6. Sed & sinceriora percurrite S. Laurentii Archiepiscopi Dublinensis acta, quem Regio sanguine ortum, Legatum Apostolicum in Hiberniam Alexander III. Prædecessor Noster Concilio Lateranensi III. selegit, eique postea Honorius III. pariter Prædecessor Noster solemni ritu Sanctorum honores decrevit; atque inde facile intelligetis, quæ quantaque pro grege suo Vir Apostolicus fecerit, atque pertulerit.

De aliis Sanctis Hiberniæ.

§. 7. Quod si recensere voluerimus Sanctissimos Viros, Columbanum, Kilianum, Virgilium, Rumoldum, Gallum, aliosque plures, qui ex Hibernia in alias Provincias Catholicam fidem invexerunt, aut illam per martyrium effuso sanguine collustrarunt, plus nimio epistolæ modum excederemus. Satis sit eos breviter indicasse, quo facilius in memoriam revocetis, quæ fuerit majorum vestrorum religio, ac pietas, quæ, quantaque dignitatis Episcopalis solicitudo, quæ quidem illos gloriosos, ac beatos effecit. Horum sane vestigiis ut Vos, quantum fieri potest, insistatis, iterum in Domino rogamus, & obtestamur.

Invalidis suadet, ut Coadjutors petant.

§. 8. Confidimus autem plurimum, ut Vos, non tam paternæ hujus admonitionis officio, quam conscientiæ vestræ stimulis excitati, in Diœcesibus Vestris in posterum resideatis, & gravissimum pascendi oves debitum serio, accurateque persolvatis. Quod si vestrum quispiam, vel ratione provectioris ætatis, aut ægræ valetudinis impedimento, se Pastorali muneri revera imparem sentiat, is Coadjutorem sibi dari a Nobis petat, Nobisque simul indicet, quem ipse idoneum ad illud munus fore judicaverit: Nam statim ac erimus de ejus probitate, doctrina, aliisque ad Episcopatum necessariis satis instructi, Coadjutorem haberi indulgebimus. Apostolicam interim Benedictionem Nostram paterno affectu Vobis impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 15. Augusti 1741. Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. die 15. Aug. 1741.

XXVII.

DECLARATUR,

Unicam comestionem diebus Jejunii ab omnibus servandam esse, etiam ab iis, quibus ob peculiares causas permittitur esus carnium, ovorum &c.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Litteræ Apostolicæ pro observantia jejunii jam emanatæ.

IN suprema Universalis Ecclesiæ procuratione, meritis licet imparibus, per ineffabilem Divinæ bonitatis abundantiam, ut Orthodoxæ Fidei assertores, sic etiam Ecclesiasticæ disciplinæ custodes, ac vindices constituti, Quadragesimale præsertim Jejunium, quod inter præcipua orthodoxæ disciplinæ capita semper, & ubique ad ipso Ecclesiæ exordio numeratum esse nemo ex Catholicis inficiatur, ab hodierna Jejunantium corruptela vindicare, & in pristinam, quantum, benedicente Domino, fieri posset, observantiam revocare cupientes, per alias nostras in simili forma Brevis literas ad Fraternitates Vestras die xxx. proxime elapsi mensis Maji currentis anni datas, eximium Fraternitatum vestrarum zelum excitandum curavimus, ut adlaborare studeretis, ne hac in parte, & optatum Apostolicæ nostræ solicitudinis angoribus levamen, & salutare abolendæ sacratissimi Jejunii corruptelæ remedium deesset. Quoniam autem paternæ Pontificiæ caritatis, quæ novit imbecillitates infirmorum sustinere, atque etiam cum infirmantibus infirmari, non immemores, quemadmodum a Jejunio aliquando, legitima causa, aut gravissima urgentique necessitate exigente, dispensandum esse ex Apostolica benignitate censuimus, ita inter cætera præscripsimus Unicam Comestionem servandam, & licitas, atque interdictas Epulas minime esse apponendas.

ANNO 1741.

Quæstio exorta super earum sensu.

§. 1. Hinc factum esse accepimus, quod defuerunt, qui per humanas, & hominibus a Christiana pœnitentia abhorrentibus dumtaxat dignas illationes, sibi aliisque persuadeant, unicam potissimum Comestionem servari, atque Epulas licitas, & interdictas minime apponi debere, cum multitudini indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, non vero singulis ob legitimam causam, & de utriusque Medici consilio dispensatur.

Declaratur.

§. 2. Quam sane persuasionem a sententia nostra alienam ut ex omnium animis penitus evellamus, Nos quibuscumque, quacumque occasione, sive multitudini indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, sive singulis ob legitimam causam, & de utriusque Medici consilio, dummodo nulla certa, & periculosa affectæ valetudinis ratio intercedat, & aliter fieri necessario exigat, in Quadragesimæ, aliisque anni Temporibus, & diebus, quibus carnium, ovorum, & lacticiniorum esus est prohibitus, dispensari contigerit, ab omnibus omnino, nemine excepto, Unicam Comestionem servandam, & licitas, atque interdictas minime esse apponendas, tenore præsentium declaramus, & edicimus; quemadmodum per singulas nostras in pari forma Brevis literas singulis utriusque sexus Christifidelibus, ob corporis infirmitates, quibus obnoxii reperiuntur, in sacratissima Quadragesima, aliisque Jejunio consecratis diebus, vescendi prohibitis licentiam dantes, unicuique expresse præscribimus, atque præcipimus.

Adhortatio ad Episcopos.

§. 3. Eapropter Fraternitates Vestras rogamus, atque in Domino obsecramus, ut populos vestræ curæ commissos ad tam opportunum sanandis vulneribus, quibus per humanam infirmitatem quisque sauciatur, sanctissimi Jejunii remedium alacriter adhibendum cohortantes, sedulo, ac paterne moneatis, rem agi non quidem exiguam, sed longe gravissimam, de observando, sustinendoque Jejunio purificandis animis corporibusque salutari. In spem igitur illos erigite cœlestium præmiorum, quibus assequendis non sunt condignæ passiones hujus temporis; imo leve, ac momentaneum non tribulationis, sed modicæ abstinentiæ nostræ incommodum, magnum gloriæ pondus operatur in Cœlis. Ab omnibus se abstinent, qui in agone contendunt, ut corruptibilem coronam accipiant; pudeat tam imbelles, ac delicatos Christianæ militiæ milites, refugientes a consortio Crucis Christi, qui coronam legitime certantibus propositam sperare præcipit incorruptam; ad cujus auspicium, & pignus, Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem, iisdem etiam Populis vestris Nostro nomine impertiendam, peramanter elargimur.

Præsentium transumptis fides, habenda.

§. 4. Volumus autem, ut præsentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, & adhiberi posset, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 22. Aug. 1741.

§. 5. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die vigesima secunda mensis Augusti anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

D. Cardinalis Passioneus.

COM-

XXVIII.

COMMISSIONES

Causarum ad partes non aliis dirigendas esse statuitur, quam Judicibus Synodalibus, quorum electio Ordinariis Locorum commendatur, & permittitur fieri extra Synodum, cum consilio Capituli.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Abusus committendi causas Judicibus imperitis, aut minus integris,

QUamvis Paternæ vigilantiæ, qua de justitia unicuique integre, sapienterque administranda soliciti esse debemus, jamdiu innotuerit, quod Causæ extra nostram Romanam Curiam, pro Litigantium commodo, ad partes (ut ajunt) committi solitæ, iis quandoque decidendæ, ac fine terminandæ delegentur, qui tum congrua Juris peritia, tum quoque probitatis, spectatæque Fidei præsidio destituuntur: Acerbiori nihilominus doloris sensu perculsi fuimus, postquam hujusmodi abusum, rumore publico evulgatum, multorum querelis ad Apostolicam Sedem delatis, eorumque literis ad Nos crebro datis apertius sensimus confirmari. Rationes præterea, & peculiares Causæ dicti abusus cum Nobis plures in eisdem literis obtenderentur, eas potissimum referri perspeximus eximio Protonotariorum non Participantium numero, quibus, utpote in Dignitate Ecclesiastica constitutis, in more positum est dictas Causas delegari, licet tempore quo ad hujusmodi Dignitatis, & Officii gradum provehuntur, nulla meritorum, & qualitatum fiat diligens inquisitio, nec sedulo examinetur, an polleant requisitis ad Jus dicendum, & Justitiæ habenas moderandas necessariis.

Tribuitur nimio Protonotariorum non participantium numero.

Pontificis cesus.

§. 1. Quam graves curas id animo nostro ingesserit, quamve intimo mœrore affecti simus, ubi aliorum res, & negotia, ob Judicum ignorantiam, & malitiam, periclitari, & in discrimen adduci rescivimus; intelliget plane cui perspectus erit ille, quo semper incensi sumus, Justitiæ administrandæ zelus. Sed cum silere diutius, pro commissa Nobis Populorum salute, Paterna Charitas non pateretur, & ad propulsandam hanc corruptelam, restituendamque judiciorum integritatem, congruis remediis manus admoveremus; novimus non recentes, sed obsoletas esse hujusmodi querelas, atque rem esse non de morbo nunc ingruente, sed jamdudum invecto: Remedia ad illum avertendum non esse modo excogitanda, sed antiquitus præstituta: Originem vero non Curiæ nostræ Romanæ, sed iis adscribi oportere, qui de praxi ejusdem Curiæ injuste nimis conqueruntur.

Sancta Sedes alias super hoc providit, ut in Cap. Statutum de Rescript. in 6.

§. 2. Si enim longe præteriti temporis ratio habeatur, facile quisque conjiciet fel. recor. Bonifacio Papæ VIII. hac querimonias fuisse suggestas, eundemque Pontificem ad implendas Apostolici regiminis partes, sua Decretali *Statutum de Rescriptis in 6.* consulto præscripsisse, ne a Sede Apostolica, ejusque Legatis Causæ imposterum aliis delegarentur, quam Personis in Ecclesiastica Dignitate constitutis, & quibus sive Personatus, sive Canonicatus in aliqua Cathedrali Ecclesia obtigisset: Judicia præterea non in obscuro, sed in insigni, & populoso Oppido, ac in Urbibus instrui oportere, in quibus Peritorum Judicum copia commode haberi posset. Sacro etiam Concilio Tridentino hanc ipsam imperitorum Judicum querelam propositam fuisse, fas est credere: Postquam etenim *sess. 25. de Reform. cap.* 10. præmissum fuit, a Sede Apostolica Judicibus non undequaque idoneis Causas in partibus delegari, & id fieri tum ob malitiosam petentium suggestionem, tum quoque ob locorum longinquitatem, a quibus notitia Personarum, quibus Causæ mandentur, haberi non potest: *Statuit eadem Sancta Synodus, in singulis Conciliis Provincialibus, aut Diœcesanis, aliquot personas, quæ qualitates habeant juxta Constitutionem Bonifacii VIII. & alioquin ad id aptas designari, quibus imposterum Causæ committerentur; Et si aliquem interim ex designatis mori contingeret, substitueret Ordinarius Loci cum consilio Capituli alium in ejus locum, usque ad futuram Provincialem, aut Diœcesanam Synodum: Itaut haberet quævis Diœcesis quatuor saltem, aut etiam plures probatas, & qualificatas Personas, quibus hujusmodi Causæ committerentur; Alioquin post designationem factam, quam statim Episcopi ad Summum Romanum Pontificem transmitterent, delegationes quæcumque aliorum Judicum, aliis, quam his factæ, subreptitiæ censerentur.*

Item Concilium Tridentinum, demandata Judicum Synodalium designatione,

§. 3. Cum vero Concilia Provincialia quolibet Triennio, Diœcesana anno quolibet ex præscripto Tridentini cogenda, ob varia, quæ obversantur impedimenta, longius protrahantur, nec Episcopis subsit quandoque certa spes, quod iis propere sublatis, dicta Concilia haberi possint, atque illis designari novi Judices Synodales, in locum illorum, qui defecerunt: Sæpe idcirco Congregatio Concilii Tridentini Interpres a Locorum Ordinariis requisita, consultissime respondit, subrogandorum Judicum electionem ab Episcopis esse faciendam cum Consilio Capituli.

Horum electio permissa fuit etiam extra Synodum.

§. 4. Providæ igitur, & vetustæ hujusmodi leges palam evincunt, antiqua esse vulnera in hac parte disciplinæ illata, illaque modo recrudescere, non quia congrua desit medela, sed quia negligitur ad præscriptum Canonicarum Sanctionum Judicum Synodalium designatio, quorum notitia si Romano pro tempore Pontifici exhibita fuisset, eisdem tantummodo Judicibus facta fuisset Causarum delegatio, semota quavis querelarum occasione.

Vera abusus inducti causa.

§. 5. Dum minoribus in hac Curia muneribus, atque illo præsertim Secretarii Congregationis Concilii fungeremur, nihil Nobis fuit antiquius, quam Episcopis, aliisque Ecclesiarum Prælatis hosce sensus ingerere, eosque pro viribus ad has Ecclesiasticas leges custodiendas sedulo commonere: Nunc vero imperscrutabilis Consilii altitudine ad Supremum Apostolatus fastigium licet immerentes evocati, Pastoralis officii exigit ratio, ut nostris hisce literis certa vobis imposterum methodus præscribatur, ad quamcumque dubiorum, & querelarum occasionem avertendam. Volumus itaque, & mandamus, quod in iis Diœcesibus, in quibus vigiles Ecclesiarum Antistites ad tramites Tridentinæ Synodi Judices elegerunt in Conciliis sive Provincialibus, sive Diœcesanis, electorum Nomina quamprimum Nobis renuncient; & si forte unum, vel plures illorum mori contingat, antequam denuo eadem Concilia cogantur, decedentibus subrogentur novi Judices, eligendi ab Episcopo cum Consilio Capituli qui Nomina subrogatorum in dicto munere, usque ad diem Synodi duraturo, Nobis itidem significent. Ubi vero Concilia Provincialia, & Synodalia jamdiu coacta non sunt, nec ulla idcirco facta dignoscitur Judicum electio: pro injuncta humilitati nostræ omnium Ecclesiarum solicitudine, Archiepiscopos, & Episcopos in Domino jugiter hortamur, & obtestamur, ut sublatis quibusvis impedimentis, eadem Concilia, sicubi commissa sunt, quamprimum haberi curent; interim vero cum consensu suorum Capitulorum Judices eligant, & Nomina Electorum in Albo redacta Nobis remittant; & si mori aliquem contingat, alios cum Consilio Capituli sufficiant, suffectosque Nobis indilate denuncient. Quo autem ad Numerum eligendorum, etsi Tridentini Decreto cautum sit quatuor saltem in unaquaque Diœcesi eligi debere, plures nihilominus eligi volumus, si Diœcesis amplitudo, aliæque peculiares circumstantiæ id probe exposcere videantur.

Cui Pontifex occurrere intendit.

Jubet sibi renunciari nomina Judicum Synodalium.

Eosque eligi, coactis Conciliis, & Synodis.

Vel interim extra Synodum, cum consilio Capituli.

In numero sufficienti pro Diœcesum amplitudine.

§. 6. Monitos tamen esse volumus Locorum Ordinarios, quod licet ad tramites præmissæ Decretalis Bonifacii VIII. cui etiam consona sunt disposita a Tridentino, facultas judicandi tribuenda sit Personis, Dignitate aliqua Ecclesiastica, Personatu, vel Canonicatu Cathedralis Ecclesiæ insignitis; hujusmodi qualitates ita esse accipiendas, ut non desit in persona ad hoc munus assumenda, altera potissimum requisita qualitas Doctrinæ, & idoneitatis, in qua summa Negotii est constituta. Hoc pacto designati, & electi Judices Nostro Supplicum Libellorum Secretario denuncientur ab Ordinariis, vel immediate per se ipsos, vel mediante per suos in Urbe Negotiorum Gestores: Nostræque erit vigilantiæ solerter cavere, ne imposterum ab Officialibus nostræ Curiæ ad id Deputatis, Causæ aliis, quam dictis Judicibus, delegentur. Quæ quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apostolica scripta nota esse volumus, in felicitatis auspicium, & paternæ dilectionis pignus, Apostolicam Benedictionem vobis impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam

Qualitates Judicum, eligendorum.

Eorum nomina Secretario Supplicum Libellorum denuncianda.

Nec aliis deinceps Causarum commissiones dirigendæ.

riam

Pont. A. II. Dat. die 26. Aug. 1741.

riam Majorem die 26. Augusti 1741. Pontificatus Nostri Anno II.

XXIX.

CESSIONES

Commodi exigendi fructus Beneficiorum prohibentur, sub poena excommunicationis, & nullitatis contractus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a praecavenda Clericorum criminosa depauperatione.

UNIVERSALIS Ecclesiae cura, quam inscrutabilis Divinae Sapientiae, atque Bonitatis altitudo humilitati nostrae committere dignata est, inter caeteras solicitudines exigit etiam, ac postulat, ut diligenter invigilemus, ne Clerici Ecclesiasticis Beneficiis, quae e liberali Ecclesiae manu acceperunt, abutentes, eorum redditus, non sine aliorum fidelium scandalo, inconsulta prodigalitate disperdant, sed tanquam boni dispensatores ita administrent, ut & vitae suae necessaria provideant, & pauperum inopiae, & Ecclesiarum necessitatibus succurrant.

Alienatio redituum Beneficiorum, obtentu cedendi commodum exactionis, improbatur.

§. 1. Relatum est ad aures nostras, quosdem Clericos Ecclesiasticis Beneficiis cum onere, vel sine onere residentiae provisos, turpibus ut plurimum ex causis impulsos, annuos eorumdem Beneficiorum redditus, quos, donec viverent, percipere possent, unico actu alienare sub nomine cedendi commodum, seu utilitatem percipiendi fructus eorumdem Beneficiorum, quos alteri, quoad vixerint, vendunt, recepta pecunia ad eam summam, & quantitatem, quam ipsi, habita ratione eorum aetatis, & corporis valetudinis, durante vita, verisimiliter consequi potuissent. Cum autem isti improvidi Clerici instar illius prodigi filiifamilias, de quo in Evangelio scriptum est: *cum substantiam suam a Patre recepisset, totam statim consumpsisse luxuriose vivendo, & deinde, facta fame valida, coactum esse vivere de siliquis immundorum animalium*; pia Ecclesiae subsidia, & Ecclesiasticos proventus in suas explendas cupiditates improbo hujusmodi contractu profundant; multa hinc, & gravia mala, ut experientia ipsa compertum est, evenire solent. Nam primum non leve dedecus Ecclesiastico Ordini inuritur, & grave reliquis fidelibus

Quae mala inde proveniant.

scandalum generatur, dum vident, Ecclesiasticas pecunias, quae sunt vota fidelium, bona pauperum, patrimonium Christi, in pravos usus insumi, vel improvisa profusione dissipari, quae ab Ecclesiasticis, tamquam probis dispensatoribus, in solamen pauperum, & Ecclesiarum restaurationem impendi deberent. Praeterea saepe hujusmodi Clerici ad summam rediguntur egestatem, & ut se sustentare possint, vel indecore, non sine infamia Clericalis gradus, mendicant, vel indignis quaestibus, & negotiis operam praebent; Ecclesiam autem, & Ecclesiasticas res quodammodo aversantur, quasi fraudati mercede, vel stipendiis suis, quae nullius culpa, sed solum vitio, & flagitiis suis amiserunt; Ideo Ecclesiastica munera, vel nunquam, vel negligenter obeunt, Divinam Psalmodiam, si ad eam in publicis Ecclesiis ratione suorum Beneficiorum teneantur, frequenter omittunt, vel oscitanter persolvunt, Ecclesiasticos coetus non frequentant, animarum salutem non curant, Divina fastidiunt, mundana sectantur.

Dictus abusus prohibetur sub poenis contra alienantes bona Ecclesiae.

§. 2. Volentes igitur hanc improbam consuetudinem, & non ferendam pravitatem, qua non mediocriter Clericalis ordinis fama minuitur, & honor conculcatur, Ecclesiae autem debito servitio, pauperes opportunis subsidiis, & sacrae aedes necessariis reparationibus, & ornamentis fraudantur, penitus abolere, Motu proprio, ac certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnibus Clericis quacumque dignitate, praeeminentia, honore, & privilegio insignitis interdicimus, & prohibemus, ne in posterum audeant sub nomine alienandi utilitatem, & commodum percipiendi fructus, vel alio quovis titulo, pretextu, & colore vendere, ac distrahere suorum respective Beneficiorum redditus, & proventus, vel ad vitam, vel in longum tempus, recepta ab Emptore, per unam, vel plures solutiones, pecuniarum quantitate, quam ipsi Beneficiati per ejusdem temporis, vel vitae spatium probabiliter consequi potuissent: sub poena excommunicationis, & nullitatis actus, seu contractus, & omnium inde consecutorum, aliisque poenis inflictis, praescriptis, & statutis contra alienantes bona Ecclesiae, quas rursus hic contra eosdem Clericos sic contrahentes renovare, decernere, ac statuere intendimus, & volumus.

Anno 1741.

Contractus, & actus ejusmodi annullantur ad quoscumque effectus.

Et insuper ad uberiorem cautelam, & quatenus opus sit, omnes hujusmodi contractus, quos in futurum fieri contigerit, motu, scientia, deliberatione, & potestate simili damnamus, reprobamus, cassamus, irritamus, & annullamus, eosque nullos, cassos, ac irritos decernimus, & declaramus, illosque suis auctoribus tanquam invalidos, cassos, irritos, atque inanes, viribusque, & effectu ab initio vacuos, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum suffragari debere, neminemque ad eorum observantiam obligari, etiamsi pluries juramento firmati, & vallati sint, sed nullum inde jus cuicumque, aut actionem, vel titulum etiam coloratum possidendi, aut praescribendi per quodvis longissimum temporis spatium acquiri unquam posse pariter praecipimus, & jubemus.

Clausulae salutares.

§. 3. Decernentes easdem praesentes literas, & in eis contenta quaecumque nullo unquam tempore impugnari, aut retractari posse, sed semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari: Sicque, & non aliter in praemissis omnibus, & singulis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praedictae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apostolicae praefatae Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari:

Decretum irritans.

Derogationes opportunae.

Non obstantibus quibuscumque privilegiis, indultis, concessionibus, & gratiis Apostolicis tam generalibus, quam particularibus quantumvis speciali mentione, & nota dignis, quibuscumque Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Superioribus, & Inferioribus Ecclesiarum Praelatis, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, ac eorum, & nostris familiaribus continuis commensalibus, nec non literarum Apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, caeterisque Romanae Curiae Officialibus, concessis, & confirmatis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis praesentium vigor.

§. 4. Ut autem facilius praesentes Literae omnibus innotescant, & nemo praetextu illarum ignorantiae excusari possit, jubemus, easdem ad valvas Ecclesiae Lateranensis, & Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Florae de Urbe, aliisque locis solitis, & consuetis, ut moris est, publicari, earumque exempla affigi: Volumusque, eas sic publicatas, omnes, & singulos perinde afficere, & obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimatae:

Exemplorum auctoritas.

Exemplis quoque praedictis etiam impressis, manuque Notarii publici, & Sigillo Praelati Ecclesiastici, vel ejus Curiae obsignatis, eamdem prorsus fidem adhiberi, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio poenalis.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 29. Aug. 1741.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLI. IV. Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno II.

D. Card. Passioneus.

V. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Public. die 3. Octobris ejusdem Anni.

RE-

ANNO 1741. XXX.

RESIGNATIONES

Beneficiorum cum reservatione Pensionis, & pacto eam cassandi, prohibentur, & annullantur; adjecta pœna privationis Beneficii, inhabilitationis ad alia assequenda, restitutionis pecuniæ, &c. & irritantur cessationes, & extinctiones pensionum, intra sex menses a capta possessione Beneficii obtentæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a conservatione Ecclesiasticæ disciplinæ.

IN sublimi Beati Petri Cathedra Divina dispensatione, licet immerentes, collocati, gravi dolore coöstringimur, quoties considerationis nostræ oculos convertimus ad præstantiorem Dominici Gregis partem, hoc est ad Ecclesiasticum cœtum, eumque conspicimus, vel pravis moribus, vel indecoris actibus dehonestari; non enim ignari sumus, quanta sit inde in populis corruptionis timenda pernicies, si sal, unde cætera condiri debent, evanuerit.

Exponitur abusus resignationum, cum reservatione pensionis, & pacto eam abolendi.

§. 1. Pervenit quidem ad aures solicitudinis nostræ, non raro contingere solere, ut quidam Clerici in minoribus, vel majoribus ordinibus constituti, aut sola Ecclesiastica tonsura decorati, Beneficia, seu Officia simplicia, vel cum onere residentiæ possidentes, aliis resignent, annua sibi pensione sub Apostolico beneplacito reservata, inito eodem tempore pacto cum Resignatario, cassandi, & abolendi dictam pensionem, repræsentata pecunia, nempe factis quibusdam anticipatis solutionibus pecuniarum ad eam summam, quæ ad abolitionem, & extinctionem prædictæ pensionis, vel potius ad palliatam ipsius beneficii venditionem nefarie perficiendam, expressa inter Partes conventione, stabilita fuit. Et quoniam profani isti Beneficiorum distractores non ignorant, quod si hujusmodi improba pacta Datariæ Apostolicæ nostræ Ministris, aut Nobis innotescerent, nunquam resignationes hujusmodi a Datario, vel Prodatorio Nostro, vel a Nobis, aliisque Romanis Pontificibus pro tempore existentibus admitterentur; ut circumspectam eorumdem Datariæ Apostolicæ Officialium, & Nostram, aliorumque Pontificum vigilantiam fallerent, callida malorum hominum improbitas hanc perditionis viam, & rationem excogitavit: Arcano, & clandestino pacto inter Resignantem, & Resignatarium, ad pensionem cassandam, & extinguendam, conventa pecuniæ quantitate, eaque quandoque etiam deposita apud publicum mercatorem, seu mensam argentariam, unitim, ac simul expedire curant Bullam resignationis Beneficii, & alteram Pensionis reservatæ super eodem Beneficio favore Resignantis; ita tamen, ut prope eodem, vel non multo post tempore, quo Supplicationi pro reservatione Pensionis solita Data apponitur, alia Supplicatio subscribatur, seu signetur pro cassatione, atque extinctione ejusdem Pensionis per anticipatas, seu anticipandas solutiones facienda, nulla mentione facta de præcedenti abominanda conventione, & simoniacam labem redolente pacto, quo Beneficii resignatio in occultam ipsius Beneficii venditionem execrabili transformatione commutatur.

Fraudes adhiberi solitæ ad extorquendum assensum Apostolicum.

Mala inde consequentia.

§. 2. Cum autem hujus generis pacta improba, reprobata, damnata sint, & gratiæ hujusmodi cassationis, seu extinctionis Pensionis, tamquam subreptitiæ, & dolosa calliditate obtentæ, & quæ, rei veritate, & totius negotii serie expressa, nunquam a Sede Apostolica concessæ fuissent, nullæ, irritæ, ac inanes sint, & in maximum animarum eas fraudulenter impetrantium damnum, ac detrimentum tendant, & præterea scandalo simplicibus, & bonis abominationi, & pluribus æterno exitio sint: Siquidem gratiarum hujusmodi impetratores, qui Ecclesiastica Beneficia tali infami mercatu negotiantur potius, quam resignant, non solum gravissimo peccato, quod præ oculis habere deberent, animas suas illaqueant, sed insuper palam apud omnes in populo, non sine infamia Ecclesiastici ordinis, exsecrantur, & contemnuntur; Et si pro aliis Beneficiis obtinendis ad Datariam Apostolicam accedere ausi fuerint, tanquam Beneficiorum Venditores male audiuntur, & publice redarguuntur; cum stati m ipsis ab eorum competitoribus opponatur Resignatio facta, cum cassatione Pensionis per anticipatas, seu anticipandas solutiones, hoc est, indigna Beneficii jam antea obtenti negotio, & clandestina sub ambagibus, & fraudulentis conventionibus detestanda venditio.

Pacta cassationis Pensionis contemporanea Resignationi damnantur, & annullantur.

§. 3. Nos igitur hoc execrabile malum, quo non leve Ecclesiastico Ordini dedecus, & infamiæ nota inuritur, prout necessitas, & pastorale munus postulat, coercere in futurum volentes, & longe a Sanctuario Dei profanam hujusmodi abominationem removere, Motu proprio, ac certa scientia, & matura deliberatione Nostris deque Apostolicæ potestatis plenitudine statuimus, & declaramus, omnia hujusmodi pacta, & conventiones pro cassatione, seu abolitione Pensionum per anticipatas, vel anticipandas solutiones contemporanee ad Resignationes Beneficiorum, cum reservatione Pensionis, per quascumque personas quavis dignitate, honore, ac præeminentia insignitas mita, tanquam a Sacris Canonibus, & Apostolicis Constitutionibus improbata, & simoniacam labem redolentia, nulla, cassa, ac irrita esse; & omnes cassationes, abolitiones, & extinctiones Pensionum hujusmodi, quas in posterum intra sex menses, a die captæ possessionis Beneficii per Resignatarium computandos, fieri contigerit, etiam si nullum præcedens pactum intervenisse inter partes probari possit, & cassatio prædicte secuta sit vigore Supplicationis manu nostra, vel Romani Pontificis pro tempore signatæ, quam nullatenus, tanquam per subreptionem, & fraudes obtentam, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum eis suffragari volumus, irritas, nullas, & inanes esse, ac omnibus viribus, ac effectu vacuas, & quatenus opus sit, motu, scientia, & deliberatione simili, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium damnamus, revocamus, annullamus, cassamus, & abolemus, & insuper tam Resignantem, quam Resignatarium ab omni jure Beneficii decidisse, eosque ipso facto, absque alia declaratione, vel Judicis sententia, privatos, & ad alia obtinenda inhabiles esse, ac fore, & a quocumque Beneficium hujusmodi, tamquam de jure, & de facto vacans, impetrari posse; & præterea Resignantem ad restituendas pecunias pro cassatione Pensionis hujusmodi indebite, & simoniace perceptas, quæ arbitrio Ordinarii erunt piis locis applicandæ, vel pauperibus personis distribuendæ, sub peccato gravi teneri, & Ecclesiasticis remediis, ac pœnis, si renuat, ipso jure, absque alia scientia, & declaratione, cogi posse, motu, scientia, & potestate pari decernimus, & declaramus.

Irritantur abolitiones pensionum per anticipatas solutiones obtentæ intra sex menses a capta possessione Beneficii.

Tam Resignans, quam Resignatarius Beneficio privantur ipso facto & inhabiles ad alia asseq. declarantur. Pecuniæ pro cassatione Pensionis perceptæ restitui jubentur.

Irritantur, etiam cessione commodi exigendi Pensiones factæ intra sex menses a capta possess.

§. 4. Et quoniam multa malitia hominum est in terra, ut omnis aditus fraudibus, & dolis, quos perversa nonnullorum calliditas, & in exitium sui ingeniosa excogitare consuevit, quoad fieri potest, intercludatur, volumus, præcipimus, & declaramus, sub hac Nostra voluntate, constitutione, & dispositione comprehendi omnes, & singulas cessiones, seu translationes in ipsum Resignatarium, aut in aliam personam, commodi, seu utilitatis percipiendi fructus pensionum hujusmodi, necnon alias quascumque cessiones, translationes, resignationes, extinctiones, abolitiones, quovis modo, titulo, nomine, colore, & auctoritate, per anticipatas solutiones, seu præsentata pecunia factas intra dictum tempus sex mensium; & etiam ultra id temporis spatium, dummodo reprobum illud, & detestabile pactum præcessisse constiterit.

Clausulæ salutares.

§. 5. Mandamus præterea, & jubemus, easdem præsentes literas perpetuo firmas, validas, & efficaces existere, & fore, & nullo unquam tempore sub quovis colore, & prætextu, etiam defectus nostræ intentionis, impugnari posse: Sicque, & non alias, in præmissis omnibus, & singulis, per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedi Apostolicæ præfatæ Nuncios, aliosque quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus Resignantium, seu Cedentium voluntatibus, conditionibus, protestationibus, & clausulis in ipsismet resignationibus, & ces-

Derogationes amplissimæ, etiam quoad præservationes in Resignationibus adjectas.

Reservationes in Resignationibus adjectas.

& cessionibus, seu Procuratorum constitutionibus, & Mandatis, ac alias, etiam ad præservationem suorum jurium, & significationem, quod non aliter, nec alio modo resignant, seu cedunt, appositis, & quacumque verborum vi, formula, & multiplicatione & amplitudine expressis, necnon quibusvis indultis, privilegiis, & gratiis Apostolicis, tam generalibus quam particularibus, quantumvis speciali mentione, & nota dignis, quibuscumque Archiepiscopis, Episcopis, & aliis superioribus, & inferioribus Ecclesiarum Prælatis, etiam S. R. E. Cardinalibus, ac eorum, & nostris familiaribus continuis commensalibus, nec non Literarum Apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, cæterisque Romanæ Curiæ Officialibus concessis, & confirmatis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis vigor.

§. 6. Cæterum, ut facilius præsentes Literæ omnibus innotescant, & nemo prætextu illarum ignorantiæ excusari possit, jubemus, easdem ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliisque locis solitis, & consuetis, ut moris est, publicari, eorumque exempla affigi: Volumusque, eas, sic publicatas, omnes, & singulos perinde afficere, & obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimatæ. Exemplis quoque prædictis etiam impressis, manuque Notarii publici, & sigillo Prælati Ecclesiastici, vel ejus Curiæ obsignatis, eamdem prorsus fidem adhiberi, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Fides transumptis habenda.

Sanctio.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 29. Aug. 1741.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, quarto Kal. Septembris, Pontificatus Nostri Anno II.

D. Cardinalis Passioneus.
X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.
Loco ✠ Plumbi.
J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicata die 3. Octobris ejusdem Anni.

XXXI. CONFIRMATIO

Synodi Nationalis Maronitarum, habitæ in Monte Libano Anno Domini MDCCXXXVI.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

S. Sedis Cathol. Fidem, & disciplinam ubique promovet variis mediis.

SINGULARIS Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum in Suprema Catholicæ Ecclesiæ procuratione solicitudo, cura, atque providentia, tum ad Sacrosancta Orthodoxæ Religionis dogmata, tum ad tradita Ecclesiasticæ Disciplinæ præcepta, sive declaranda, sive sustinenda, sive confirmanda, sive tuenda, sive in pristinum, ubi fortasse excidissent, aut in aliquod quamvis minimum, erroris, vel corruptelæ vitium inclinassent, observantiam revocanda instaurandaque, acuratissime semper servata, in eo maximopere commendatur, quod minime passi fuere omnia opportuna, ac necessaria charitatis, sapientiæ, vigilantiæ, atquæ auctoritatis Apostolicæ remedia suaviter, fortiterque, ubicumque terrarum, ac gentium, ubi Catholica Fides colebatur, adhibenda fuissent, unquam desiderari. Sæpe enim per Apostolicas Literas arguebant errantes; sæpe vero de Apostolico fonte per omnes Provincias petentibus responsa dabant; interdum quidem aliis, cum longius abessent, suæ curæ vices gesturis, causas cognoscendas, definiendasque committebant; interdum etiam viros dignitate, ac doctrina insignes, per quos ibi, ubi præsentes esse non poterant, sua repræsentaretur auctoritas, decernebant; alias Cœtus, ac Synodos, ut a Fratribus, & Coepiscopis ibi congregatis, Canonica, & Apostolica integritate causæ discussæ Deo placita æquitate definirentur, indicendas mandabant; nonnunquam & Legatos suos mittebant, qui Cœtus, & Synodos, sive Generales, sive Nationales, aut Provinciales convocarent; in quibus Apostolicæ Sedis, nomine aut adstantes, aut præsidentes, postquam salubriter, servata æquitate, omnia discussa, & canonica integritate fuissent definita, ad eorumdem Prædecessorum Nostrorum studerent perducere notionem, quatenus ab ipsis valerent congrua sine dubio sententia terminari atque confirmari.

Inter cætera, Conciliorum celebrationem.

Eorum utilitas semper agnita.

§. 1. Quantum autem ad Catholicæ Religionis veritatem illustrandam, confirmandamque, quantum ad ecclesiasticæ disciplinæ observantiam procurandam, quantum ad Christianæ pietatis, & sanctimoniæ studium promovendum prodessent hujusmodi Cœtus, & Synodi, satis superque experimento comprobavit ipsa antiquitas. *Qua sane ex causa*, inquit Sanctus Martyr, & Episcopus Cyprianus, *necessario apud Nos fit, ut per singulos annos seniores, ac Præpositi in unum conveniamus ad disponenda ea, quæ curæ nostræ commissa sunt, ut, si quæ graviora sunt, communi consilio dirigantur*. Eapropter Tridentina Synodus præcepit, ut Concilia quidem Provincialia, sicubi omissa fuissent, pro moderandis moribus, corrigendis excessibus, controversiis componendis, aliisque ex Sacris Canonibus permissis, quolibet saltem triennio; Diœcesanæ vero Synodi quotannis renovarentur.

Et a Conc. Trid. commendata.

Maronitarum rebus necessarium erat Concilium Nationale.

§. 2. Etsi autem Venerabiles Fratres Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, aliique pro tempore existentes Inclytæ Nationis Maronitarum, quæ ab ipsa sua origine Orthodoxam Romanam Fidem professa semper intactam ab Infidelibus, Hæreticis, Schismaticis undique circumsedentibus custodire, atque Apostolicæ huic Sanctæ Sedi arctissime adhærere, debitaque obedientia obsequi studuit, ac pergit, Cœtus, & Synodos ejusmodi veluti in speciem inter se celebrare non destiterint; nunquam tamen apud illos Provinciale, seu totius Nationis Concilium habitum fuisse constat. Quo factum fuit, ut, cum nonnulla ad Disciplinam Ecclesiasticam potissimum spectantia sensim a primæva institutione, ac splendore declinare viderentur, ad eadem sustinenda reparandaque assidue per Congregationum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, tum Generalis adversus hæreticam pravitatem Inquisitionis, tum Propagandæ Fidei, Decreta super propositis dubiis, & exortis controversiis edita, quantum fieri potuit, consuleretur. Quæ certe providentia jamdudum inita, ac servata, etsi quodammodo salutaris, haud tamen satis visa fuit modernis Venerabilibus Fratribus Josepho Petro Patriarchæ Antiocheno, cæterisque Archiepiscopis, & Episcopis ejusdem Nationis Maronitarum, ut votorum suorum compotes fierent. Quamobrem per supplices Literas eximiis singularis erga Apostolicam hanc Sanctam Sedem reverentiæ, & obedientiæ notis insignes, iterum atque iterum datas, non modo abusus sensim irreptos, ac controversias, & confusiones pacem plerumque interturbantes, e medio tollendas significabant: verum enixis etiam precibus tandem postularunt; ut ad gravissimum hujusmodi negotium cum ejusdem Nationis decore atque utilitate conficiendum, adlegare dignaretur Apostolica Sedes Dilectum Filium Josephum Simonium Assemanum, ejusdem Nationis Virum, primæ in Bibliotheca nostra Vaticana Custodiæ Præfectum, Canonicum Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, Magistrum in utraque Signatura nostra Referendarium, Prælatum domesticum, & intimum Cubicularium nostrum, quem triginta fere ab hinc annis Nobis notum, & acceptum, tum propter obsequia sua in earumdem Congregationum Inquisitionis, & Propagandæ Fidei negotiis Nationum Orientalium expediendis laudabiliter præstita, & tot volumina, de Orientalibus præsertim, aliisque rebus, jam typis edita, plurimi facimus.

Ideo recurrunt ad S. Sedem.

Et petunt allegari R. P. Assemanum.

Clemens XII. annuit.

§. 3. Itaque fel. record. Clemens PP. XII. Prædecessor noster, ex ejusdem Congregationis Propagandæ Fidei consilio, supplicationibus: hujusmodi inclinatus, laudatum Josephum Simonium, tum suis Apostolicis in simili forma Brevis Literis, tum Decreto, & Instructione super nonnullis articulis peculia-

Ablegatus, cum Mandatis Apost. ad Mont. Libanum accedit; & Synodus indicitur.

ri reformatione dignis habitis, & facultate Synodum Provincialem, seu totus Nationis, si opus fuisset, congregandi instructum, ablegare dignatus fuit. Hic autem supremis ejusdem Clementis Prædecessoris jussibus, ea, qua decebat, obedientia obtemperans, Orientem contendit. Postquam ad Libanum Montem accessit, Apostolica Mandata, Decreta, & Instructionem dictæ Congregationis in Apostolicis Literis, & Decretis, ut præmittitur, contenta, iisdem Josepho Petro Patriarchæ, aliisque Præsulibus Maronitis exposuit. Quibus omnibus cum veneratione Apostolicæ Sedi debita exceptis, lectisque, unanimi consensu statutum fuit, ut Synodus hujusmodi haberetur, in qua non solum recitarentur, atque observanda proponerentur decreta, & ordinationes dictæ Congregationis Propagandæ Fidei; verum etiam alia decreta, & canones, si aliquo pacto id, ad Ecclesiasticam Disciplinam cum ejusdem Nationis laude reformandam illustrandamque, necessarium, atque opportunum fuisset visum, concederentur.

Locus Concilii, & Personæ in eo convenientes.

§. 4. Interea variis profusionibus, & congressibus ante peractis, Synodus hujusmodi, quæ jam indicta fuerat, in Ecclesia sub Invocatione Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ Monasterii de Loaisa Dilectorum Filiorum Monachorum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani in Provincia Chesroanensi Phœniciæ convocata fuit. In ea sane, præter Patriarcham, & Ablegatum hujusmodi, interfuerunt Archiepiscopi, & Episcopi, nimirum quatuordecim Maronitæ, duo Syri, & totidem Armeni, Abbates Generales Monachorum tum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani, tum Sancti Isaiæ, singuli cum quatuor Diffinitoribus, & aliis Abbatibus localibus, tam ejusdem Congregationis Montis Libani, quam Monasteriorum antiqui Instituti, Locumtenens Custodiæ Hierosolymorum, ac totius Terræ Sanctæ, Apostolici Missionarii omnium Ordinum; qui in Syria, & Palæstina commorantur, nempe Sancti Francisci Minorum de Observantia, & Capuccinorum, Sanctæ Mariæ de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum, & Clerici Regulares Societatis Jesu, ac quamplures Archipresbyteri, Parochi, Presbyteri, Theologi, Collegii Pontificii de Urbe olim Alumni, aliique Clerici, Monachi, Principes, ac Magnates Gazeni, Hebaiscii, & aliarum Familiarum insignium Montis Libani, & Antilibani.

Conduntur decreta juxta Instructiones, & acceptantur.

§. 5. Antedicti omnes in sessionibus, tam matutinis, quam vespertinis trigesima mensis Septembris, ac prima, & secunda diebus mensis Octobris anni MDCCXXXVI. habitis, insimul convenientes, postquam recitata, & proposita fuerant decreta, canones, & articuli juxta instructionem dictæ Congregationis Propagandæ Fidei, ut præmittitur, in Synodo hujusmodi condita, & contenta, non solum omnia, & singula comprobarunt laudaveruntque, iisque omnes, & singuli, qui suffragium, & votum habebant, aliique subscripserunt; verum etiam Literas, quibus & ea, quæ gesta erant, significabant, & ipsum Ablegatum propter suum zelum, prudentiam, doctrinam, pietatem, sapientemque in rebus gestis habitam rationem, maximopere commendabant, diebus tertia, quarta, quinta, septima, decimaquinta ejusdem mensis, & annis datas, ad Clementem Prædecessorem præfatum, & sæpe dictam Congregationem perferendas curarunt; suppliciter expostulantes, ut Synodus hujusmodi, prævio Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis examine, censura, & correctione, quatenus necessitas exegisset, Apostolica auctoritate approbata, & confirmata, Typis etiam Arabicis dictæ Congregationis Propagandæ Fidei in lucem prodiret.

Petitur examen, & confirmatio S. Sedis.

Dissensiones exortæ circa nonnullorum executionem.

§. 6. Interea, dum ipse Joseph Simonius Ablegatus Instructioni memoratæ Congregationis, & bonæ mem. Felicis Cardinalis Zondadari, dum viveret, Nationis Maronitarum Protectoris, & hujusmodi ad Montem Libanum Ablegationis Ponentis, mandatis obtemperaturus, & iis, qui in dicta Synodo suffragati fuerant, morem gesturus, statim nonnulla in quibusdam articulis, ut præmittitur, contenta, ac primum hic Romæ, deinde in memorata Synodo jam discussa atque decreta, executioni mandanda curat, ac præsertim omnimodam Monialium a Monachis separationem, non levis eundem Ablegatum inter, & Patriarcham, quoad modum separationis, emersit dissensio. Accessit deinde controversia de inhibita quacumque vel modica pecuniæ summa, aut aliarum rerum contributione, tum in Sacrorum Oleorum distributione, tum in Sacrorum Ordinum collatione, Patriarchæ, aut Episcopis alias solvi, & erogari solita. Demum de statuta uniuscujusque propriæ Ecclesiæ Antistitis firma incardinatione, & Episcopatum ad certum numerum, juxta folium ab ipso Patriarcha, Archiepiscopis, & Episcopis subscriptum, reductione, dissidium erupit. De hisce omnibus idem Patriarcha, & per suas Literas anno MDCCXXXVII. scriptas, & per suum Nuntium anno MDCCXXXVIII. hanc Almam Urbem assequutum, Apostolicam Sedem consuluit.

Quæ pariter ad S. Sedem deferuntur.

Eadem examinantur in Congregat. de Prop. Fide.

§. 7. Narratis autem, relatisque prius in sæpedicta Congregatione Propagandæ Fidei non semel habita, imo quamplurimis, tum quoad puncta in antedictis articulis contenta, tum quoad auctoritatem legitimitatemque Synodi præfatæ, rationum momentis hinc inde adductis, & accuratissime expensis; audita tum Venerabilis Fratris Gabrielis Eva Archiepiscopi Cypri Maronitæ, tum Dilectorum Filiorum Thomæ Budi Abbatis Generalis Monachorum Sancti Antonii dictæ Congregationis Montis Libani, & Pompilii Rodata in Bibliotheca nostra Vaticana Græci Scriptoris, & de rebus Orientalibus non ignari, quibus Synodus præfata revidenda, & examinanda commissa fuerat, relatione; Particularem Congregationem eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum Propagandæ Fidei jam a Nobis deputatam, coram Nobis die XXVII. proxime elapsi mensis Augusti, Ponente Dilecto pariter Filio nostro Vincentio Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali Petra ejusdem Congregationis Propagandæ Fidei Præfecto, in locum Dilecti itidem Filii nostri Caroli Sanctæ Romanæ Ecclesiæ præfatæ Cardinalis Rezzonici Ponentis absentis suffecto, habendam indiximus.

Ac demum coram Sanctissimo.

Dubia in Congr. proposita.

§. 8. Proposita fuerunt in Congregatione hujusmodi dubia, quæ sequuntur: I. *An constet de legitimitate dictæ Synodi?* II. *An Canon quoad cohabitationem prohibitam Monialium, seu Mulierum, cum Monachis, sustineatur, vel quomodo moderandus?* III. *An Canon prohibens Patriarchæ quamcumque exactionem in distributione Olei Sancti Parochis, sustineatur, & mereatur confirmationem?* IV. *An Canon quoad residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis Titulis Ecclesiarum Episcopalium, sit approbandus; & quid quoad Appendicem Synodi Cap.* XLI. *in quo adest divisio Sedium Episcopalium, cum limitibus Diœcesum Maronitarum, pro distributione Diœcesum in tot Episcopis, itaut non possint amoveri a Patriarcha?* V. *An sit consulendum Sanctissimo pro approbatione dictæ Synodi etiam per Breve Apostolicum?* Ad quæ sane dubia, omnibus sedulo expensis, per eosdem Cardinales responsum fuit. Ad Primum. *Constare de legitimitate Synodi, omnibus suffragantibus.* Ad secundum. *Pro approbatione Canonis, citra tamen approbationem Monasteriorum.* Ad tertium. *Approbandum: & ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchæ.* Ad quartum. *Pro approbatione Canonis demandantis Residentiam Episcoporum: & ad Sanctissimum quoad contenta in Appendice Cap.* XLI. *in quo proponuntur Metropolitarum, & Episcoporum Maronitarum Sedes, & limites.* Ad quintum. *Ad Sanctissimum, qui dignetur approbare Synodum, cum Brevi Apostolico.*

Congreg. Respons.

Pontifex de illius consilio, Synodum approbat, & confirmat.

§. 9. Hinc est, quod Nos, qui in sublimi Sacrosancti Apostolatus specula per Divinæ bonitatis abundantiam constituti, nihil optamus impensius, quam ut per universum Catholicum Orbem evangelizemus, & dogmata Orthodoxæ Fidei omnes Christifideles edoceamus, & Ecclesiasticæ disciplinæ præcepta intacta sanctissime servanda curemus: eapropter, omnibus, & singulis dissidiis, controversiis, dissensionibus, cæterisque quibuscumque, quæ ad hanc usque diem super præmissis omnibus quocumque pacto, & quomodolibet excitata fuerunt, perpetuum silentium imponentes; necnon omnium, & singulorum supra memoratorum Patriarchæ, Ablegati, Archiepiscoporum, Episcoporum, cæterorumque Nationis Maronitarum hominum votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eorumque singulares personas specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, atque Apostolicis laudibus commendantes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis

PONT. A. II. vis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes; supplicationibus eorumdem nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, Synodum hujusmodi, omniaque, & singula in ea, ut præmittitur, edita Statuta, Decreta, Ordinationes, & Canones, auctoritate Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; ita tamen, quod per nostram prædictæ Synodi confirmationem nihil derogatum esse censeatur Constitutionibus Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, & Decretis Conciliorum Generalium super Ritibus cæterarum quarumcumque Nationum, sive specialiter, sive generaliter factis, quæ, non obstante hujusmodi confirmatione, in suo robore permanere debeant; ac salva semper in præmissis auctoritate dictæ Congregationis Propagandæ Fidei, Nobis tam, ac Successoribus nostris Romanis Pontificibus, toties, quoties opus fuerit, super præmissis omnibus prius consultis.

Salvis Constitutionibus superstitibus aliarum Nationum editis.

Et facultatibus ejusdem Congregationis.

Clausulæ pro Decretorum observantia, sublata &c.

§. 10. Decernentes easdem præsentes Literas, ac Synodum, in eaque edita Statuta, Ordinationes, Decreta, & Canones hujusmodi, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia inviolabiliter, & inconcusse observari: sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, definiri, atque interpretari debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam, sive Patriarcha, Archiepiscopis, & Episcopis Nationis Maronitarum, tam singulatim, quam una insimul convenientibus, sive Apostolicis Operariis, qui ab eadem Congregatione ad quascumque Orbis Terrarum partes mittuntur, quavis auctoritate, etiam per hanc Sanctam Sedem concessa, nisi expressa quoad Synodum hujusmodi a Nobis & Successoribus nostris Romanis Pontificibus data fuerit facultas, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis omnibus, & Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogationes.

Reliquorum dubiorum Declaratio differtur.

§. 11. Cæterum quidquid quoad omnia, & singula dubia antedicta, aliaque quæcumque pro totius nationis Maronitarum splendore, utilitate, pace, ac concordia proficuum, ac salutare fore noverimus, per alias nostras in simili forma Brevis Literas cumulare declarabimus.

Fides Transumptis habenda.

§. 12. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Septembris 1741. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 1. Sept. 1741.

D. Cardin. Passioneus.

XXXIII. ERECTIO SEX OFFICIORUM

Ecclesiasticorum in Ordine Equestri Sancti Georgii Martyris in Bavaria auctoritate Apostolica confirmatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

MILITARES Equestres Ordines, ad Orthodoxæ Religionis præsidium, & firmissimum adversus Infidelium, Turcarum, & Acatholicorum insultus propugnaculum, a Regibus, & Summis Principibus institutos, in quibus Equites Milites præclara nobilitate, spectata virtute, prudentia, ac pietate præditi adscriberentur, tam ipsi Reges, & Summi Principes, quam Romani Pontifices Prædecessores Nostri certatim insignibus honoribus, prærogativis, beneficiis, commendis, ac privilegiis, augere, & cumulare studuerunt, ut unusquisque Equitum Militum ad injunctum sibi muneris sui ministerium accuratissime obeundum magis, magisque incitaretur.

ANNO 1741.

Ordo S. Georgii a Duce Bavariæ institutus.

§. 1. Quoniam autem, sicut Nobis nuper pro parte Dilecti Filii Nobilis Viri Caroli Alberti Ducis Bavariæ, & Sacri Romani Imperii Electoris expositum fuit, ipse, ut eximiis bon. mem. Maximiliani Emmanuelis parentis sui, belli, pacisque laudibus, dum viveret, florentissimi, & Sacrosanctæ Religionis studio cum primis flagrantis, qui Equestrem Militiæ Ordinem in honorem Intemeratæ Deiparæ Virginis Mariæ, sub invocatione, & protectione Beati Georgii Martyris erigere constituerat, etsi propter varios bellorum eventus executioni demandare non potuit, eidem tamen Alberto Carolo in supremis tabulis commendavit, ut votis, ac mandatis obsecundaret, suæque pietati faceret satis, eumdem Militarem Equestrem Ordinem non solum instituit, verum etiam Apostolica auctoritate confirmandum curavit a fel. recordat. Benedicto Papa XIII. Prædecessore Nostro per Apostolicas ejusdem Benedicti sub plumbo literas Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo vigesimo octavo XV. Kalendas Aprilis, Pontificatus sui Anno Quinto datas, quarum tenorem præsentibus pro plene, & sufficienter expresso, ac de verbo ad verbum inserto haberi volumus & in quibus de Ordinis hujusmodi institutione, & confirmatione uberius continetur. Ut autem eumdem Ordinem, cujus laudatus Carolus Albertus Dux & Elector, Institutor, ac Magnus Magister existit, & cui quamplurimi Nobiles Viri nomen dederunt, majori decore, & incremento adaugeat; pro singulari sua pietate, & avita erga res Sacras reverentia, sex Nobiles Viros in Ecclesiastica Dignitate constitutos, prout infra, in Ordinem hujusmodi cooptare desiderans, in Capitulo Militum Equitum memorati Ordinis ad antedictum effectum habito, unanimi omnium suffragantium consensu, decretum voluit, ut iidem sex Nobiles Viri Ecclesiastici, si Nostrum hac in re Apostolicum beneplacitum accederet, adlegerentur.

A Benedicto XIII. confirmatur.

Erectio sex Officiorum Ecclesiasticorum.

§. 2. Præcipuus vero ejusdem Caroli Alberti in ea sententia finis in hoc vertitur, ut, ad majorem Dei gloriam, & Ordinis splendorem, Sacra Officia, quæ in Ecclesia dicti Ordinis pro tempore obeunda sunt, quam maxima potest majestate, ac dignitate peragantur. Horum itaque sex Virorum Nobilium Equitum Ecclesiasticorum primum quidem exoptat Episcopali Dignitate, & Charactere, ut Pontificalia munera in Ordinis præfati Ecclesia sub invocatione Sancti Georgii Martyris Deo dicata, quæ in Ducalibus & Electoralibus Ædibus posita, & ab omni Ordinarii Episcopi loci jurisdictione immunis, & exempta est, exercere valeat, insigniri; alterum vero cum Præpositi nomine, & Pontificalium usu constituit, ut vices Antistitis, hoc absente, vel legitime impedito, expleat; tertium, ac quartum Decanorum itidem nominibus dici, qui Divinis Officiis, sive Horis Canonicis, cum aliorum Militum Equitum interventu, in dicta Ecclesia persolvendis in Choro intersint; quintum, ac sextum denique Eleemosynarios ab honore appellari, a quibus Decanorum munera, ipsis absentibus pariter, aut legitime impeditis præstentur. Porro pro congruenti, idoneoque antedictorum in suis respective Dignitatibus, & muneribus debito cum decore sustinendis emolumento, idem Carolus Albertus Dux & Elector primos duos, nempe Episcopum, & Præpositum pro tempore existentes, ad Præpositurās, ad quas quemlibet nominandi sibi jus, cui non est in aliquo hactenus derogatum, competit, nominabit; duobus Decanis Collegiales Præbendas conferet, reliquis duobus ab honore Eleemosynariis, servata antianitatis regula, eas, quibus alii Milites Equites donantur, commendas, pensiones, & beneficia impertietur. Quo autem debitus honor, auctoritas, & reverentia Episcopo, & Præposito pro tempore existentibus concilietur, uterque Magnam Crucem cum Stella super Pallio, & Vestibus; Decani, ad instar Equitum Commendatariorum, Mediam, & Eleemosynarii Parvam eamdem prorsus, e collo vitta serica cœrulei coloris pendentem, quam cæteri Equites ferre solent, Crucem gesta-

Eorum munera.

Emolumenta.

Insignia.

Anno 1741.

stare teneantur. Quae quidem omnia, ut praemittitur, per ipsum Carolum Albertum, in Capitulo cum unanimi Equitum Militum consensu statuta, & decreta, ut debitae executioni demandentur, & imposterum firmius subsistant, ac serventur exactius, ejusdem Caroli Alberti nomine Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in praemissis opportune providere, & de benignitate Apostolica indulgere dignaremur.

Confirmatio Apostolica.

§. 3. Nos igitur ipsum Carolum Albertum Ducem, Electorum, & Ordinis praefati Institutorem, ac Magnum Magistrum, de Catholica Religione, atque Apostolica hac Sancta Sede praeclare mereri pergentem, specialibus gratiarum favoribus prosequi volentes, eumque a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus, quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, supplicationibus hujusmodi Nobis ejusdem nomine porrectis inclinati, praemissa omnia, & singula, tenore praesentium, Apostolica auctoritate approbamus indulgemus & confirmamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, omnesque & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, & sanamus.

Clausulae, & Derogationes.

§. 4. Decernentes easdem praesentes literas, & in eis contenta quaecumque, semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicae Sedis Nuntios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Militaris Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Forma jurisjurandi ab Ecclesiasticis praestanda.

§. 5. Caeterum earumdem praesentium tenore, ac pari auctoritate volumus, & mandamus, primum, ut Episcopus, Praepositus, Decani, & Eleemosynarii pro tempore existentes, quippe qui Ecclesiastici Ordinis, cum in Militarem Equestrem Ordinem praefatum cooptari contigerit, votum seu jusjurandum, scilicet ut prompti semper, & quacumque oblata occasione parati sint, Sanctam Fidem Catholicam, & Apostolicam Romanam, ejusque propagationem, honoremque Deiparae Virginis, sanguine ipso impavide contra quoscumque palam tueri, & defendere, ita concipiant, ut nullo unquam tempore iidem ad apertum bellum quibuscumque inferendum, inconsulta Apostolica hac Sancta Sede, & nonnisi de expressa ejusdem Sedis toties, quoties opus fuerit, pro eorum singulis impetranda licentia accedere teneantur: ac propterea hoc ipsum sibi in emittendo voto, ac jurejurando dicendo, expresse caveant; aliter nullum sit, & inane, ac nullius prorsus roboris, ac momenti.

Pontificalia quatenus ipsis liceat exercere.

§. 6. Deinde, ut Episcopus, & Praepositus, qui Pontificalia ut praemittitur, sive statis, sive indictis solemnitatibus, aliisque diebus exercebunt, nonnisi in ipsa dumtaxat Ecclesia in Aedibus Ducalibus & Electoralibus, sita, & Militum Equitum dicti Ordinis Conventui assignata, quae ab omni Ordinarii Episcopi Loci jurisdictione, ut asseritur, immunis est, atque exempta, obire debeant: in quacumque enim alia Ecclesia Pontificalia hujusmodi qualibet de causa exerceri contigerit, nullo pacto, nisi de Ordinarii Locorum permissu, toties, quoties occasio postulaverit, sub poenis juxta Canonicas sanctiones inflictis fieri liceat.

Pont. A. II.

Episcopi nominatio conceditur Duci Magno Magistro.

§. 7. Tertium, ut cum Episcopus hujusmodi viam universae carnis ingressus fuerit, idem Dux Elector, ac Ordinis praefati Magnus Magister Virum pietate, ac doctrina insignem, toties quoties id acciderit, nominet, qui, postquam omnia, & singula de more institutoque majorum servanda in Antistitum, sive Residentialium, sive Titularium, ut dicitur, inauguratione, fuerint confecta, & omnino servata, ac dignus ea dignitate repertus fuerit, in Episcopum inauguretur.

Dat. die 6. Oct. 1741.

§. 8. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLI. Pontificatus Nostri anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

CAUSARUM XXXIII.

Matrimonialium judicia coram quibus, & quo ordine, ac forma peragenda sint, constituitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium.

Dei miseratione, cujus judicia incomprehensibilia sunt, & viae investigabiles, in suprema Ecclesiae specula immerentes constituti, ut super universum Dominicum gregem excubias sedulo agamus, ad commissum Pastoralis officii munus pertinere dignoscimus, subnascentes ex infernalis hostis astutia, & hominum malitia, abusus, quibus & animarum saluti pernicies, & Sacramentis Ecclesiae injuria infertur, radicitus evellere, & potestatis Nobis desuper traditae operam interponere, ut & humana cohibeatur temeritas, & veneranda Divinae Legis servetur auctoritas.

Matrimonium jure naturali, & Divino indissolubile.

§. 1. Siquidem Matrimonii foedus a Deo institutum, quod, & quatenus naturae officium est, pro educandae prolis studio, aliisque Matrimonii bonis servandis, perpetuum, & indissolubile esse convenit; & quatenus est Catholicae Ecclesiae Sacramentum, humana praesumptione dissolvi non posse, Salvator ipse ore suo pronuntiavit, dicens: *Quod Deus conjunxit, homo non separet*: ad aures Apostolatus nostri pervenit, in quibusdam Ecclesiasticis Curiis inconsulta nimis Judicum facilitate infringi, & temere, atque inconsiderate de eorumdem Matrimoniorum nullitate latis sententiis, potestatem Conjugibus fieri transeundi ad alia vota. Quos sane improvidos Judices humanae naturae conditione, & voce ipsa quodammodo admoneri oportebat, ne tam praecipiti audacia Sanctum Matrimonii nexum frangerent, quem perpetuum, atque indissolubilem primus humani generis Parens praemonuit, inquiens: *Hoc nunc os ex ossibus meis, & caro de carne mea*: Et illud additum est: *Quamobrem relinquet homo Patrem suum, & Matrem, & adhaerebit uxori suae, & erunt duo in carne una.*

Excessus abusuum in connubiorum dissolutionibus admittendis.

§. 2. Hujusmodi autem abolendae pravitatis notitia diversis ex partibus Nobis delata est, atque etiam indicata sunt exempla nonnullorum Virorum, qui post primam, & secundam, ac tertiam, quam duxerant, uxorem, ob nimiam Judicum praecipitantiam in nullitate Matrimoniorum declaranda, adhuc illis primis uxoribus superstitibus, ad quartas contrahendas nuptias devenerant; & similiter foeminarum, quae post primum, secundum, & tertium maritum, quarto etiam, illis quoque viventibus, se junxerant, non sine pusillorum scandalo, & bonorum omnium detestatione, qui sacra Matrimonii vincula ita contemni, & temere perfringi dolebant. Nos autem, his intellectis, gravi affecti dolore, intimo animo ingemuimus, & non praetermisimus Apostolicae nostrae solicitudinis partes in Domino adimplere. Siquidem primo Pontificatus Nostri Anno ad Episcopos illarum Partium, in quibus praedicta acciderant, plenissimis datis literis, graviter conquesti sumus de hujusmodi pravitate, quae in Ecclesia Dei tolerabatur, & ad eam abolendam eorum animos erigere, & pastoralem zelum accendere curavimus, quod etiam egimus cum aliis aliarum Regionum Epi-

Episcopis ubi hujusmodi pravum dirimendorum Matrimoniorum usum irrepsisse cognovimus.

Causæ, quibus tribuitur hujusmodi pravitas.

§. 3. Verum Nobis responsum est, id sæpe contingere partim ex culpa illorum Judicum, quibus, vel in prima instantia, cum Causa coram Judice Ordinario ex aliqua legitima causa cognosci nequit, vel in secunda, cum in partibus nullus adest Judex, ad cujus Tribunal Causa in gradu appellationis devolvatur, vel si adest, justa de causa coram eo disceptari nequit, Causæ Matrimoniales hujusmodi a Sede Apostolica committuntur; qui vel ob inscitiam, vel ob malam voluntatem, proclives sunt ad Matrimonia dissolvenda, atque eadem Matrimonia, levi, vel etiam nullo habito examine, irrita, ac invalida declarant: partim etiam ex facto Conjugum super nullitate suorum Matrimoniorum litigantium; cum frequenter unus tantum eorum, qui dissolutionem Matrimonii postulat, in judicio compareat, & Sententia, nullo contradicente, secundum sua vota obtenta, ad alias nuptias convolat; vel ambobus Conjugibus in Judicium venientibus, altero, qui pro Matrimonio, altero vero, qui contra agit, Sententia de nullitate Matrimonii prolata, nullus est, qui ad superiorem Judicem appellationem interponat; vel quia litigantes in specie quidem discordes, re vera inter se concordes sunt & invicem colludentes, contractum matrimonium dissolvi cupiunt; vel quia Pars, quæ pro validitate Matrimonii stabat, ejusque nullitatem acriter contra adversarium impugnabat, lata a Judice Sententia contra Matrimonium, mutat voluntatem, vel pecunia sibi ad sumptus litis non suppetente, vel aliis deficientibus auxiliis ad litigandum necessariis, & incœptum opus, ac Causam post primam Sententiam deserit: Quo fit, ut deinde ambo Conjuges, vel unus eorum, ad aliud contrahendum Matrimonium se conferat.

Pontificis providentia circa commissiones caussarum ad partes.

§. 4. Quod autem ad Judices pertinet, quibus extra Romanam Curiam pro Litigantium commodo causæ Matrimoniales committuntur, paterna illa vigilantia, qua de justitia unicuique integre sapienterque administranda soliciti esse debemus, encyclicis Literis ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos scriptis vicesima sexta Augusti anno secundo Pontificatus Nostri, providere curavimus, in quibus ea præscripsimus, quæ Sacris Canonibus, & Concilii Tridentini decretis consona, si diligenter, ut speramus, serventur, in posterum Causæ non nisi personis congrua juris peritia, & necessario probitatis, spectatæque fidei munitis præsidio committentur. Insuper ad ea, quæ in iisdem encyclicis literis constituta sunt, id etiam in præsenti adjungimus: Quod, quamvis Concilii Tridentini Decretum, quo causæ Matrimoniales subtractæ fuerunt Decani, Archidiaconi, & aliorum inferiorum judicio, & Episcoporum tantum examini, & jurisdictioni reservatæ, duntaxat procedat de Archidiaconis, Decanis aliisque inferioribus, qui in eadem Diœcesi constituti, vel privilegio aliquo, vel præscriptione, saltem in visitatione, Causarum Matrimonialium cognitionem sibi adrogabant; ac idcirco minime obstet commissionibus, quæ, pro iisdem causis matrimonialibus definiendis, a Sede Apostolica alicui eorum in secunda instantia fierent: nihilominus præcipimus, ac mandamus iis, ad quos, hujusmodi Commissionum, seu Delegationum expediendarum cura pertinet, ut in futurum causarum matrimonialium cognitionem non committant nisi Episcopis, præsertim vicinioribus, vel si nullus sit Episcopus, cui ex legitima causa commode committi possit, tum commissio, & delegatio dirigatur uni ex iis, qui, secundum ordinem, & modum a Nobis in præfatis encyclicis Literis præscriptum, pro Judice idoneo ab Episcopo cum consilio sui Capituli nominatus fuerit.

Causæ Matrimoniales nonnisi Episcopis, & his deficientibus, Judicibus Synodalibus committendæ.

Defensor Matrimoniorum in singulis Diœcesibus eligatur.

§. 5. Quod vero ad ordinem, & seriem judiciorum in causis matrimonialibus pro debita, & congrua earum terminatione, servandum spectat; motu proprio, certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deve Apostolicæ potestatis plenitudine hac Nostra in perpetuum valitura sanctione constituimus, decernimus, ac jubemus, ut ab omnibus, & singulis Locorum Ordinariis in suis respective Diœcesibus persona aliqua idonea eligatur, & si fieri potest, ex Ecclesiastico cœtu, juris scientia pariter, & vitæ probitate prædita, quæ Matrimoniorum Defensor nominabitur, cum facultate tamen eam suspendendi, vel removendi, si justa causa adfuerit, & substituendi aliam æque idoneam, & iisdem qualitatibus ornatam; quod etiam fieri poterit, quotiescumque persona ad Matrimoniorum defensionem destinata, cum se occasio agendi obtulerit, erit legitime impedita.

Defensoris officia.

§. 6. Ad officium autem Defensoris Matrimoniorum hujusmodi, ut supra electi, spectabit, in judicium venire, quotiescumque contigerit, matrimoniales causas super validitate, vel nullitate coram legitimo Judice disceptari, eumque oportebit in quolibet actu judiciali citari, adesse examini testium, voce & scriptis Matrimonii validitatem tueri, eaque omnia deducere, quæ ad Matrimonium sustinendum necessaria censebit.

Idem semper adsit Judicio.

§. 7. Et demum Defensoris hujusmodi persona, tanquam Pars necessaria, ad judicii validitatem, & integritatem censeatur, semperque adsit in Judicio sive unus ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii agit, sive ambo, quorum alter pro nullitate, alter vero pro validitate in judicium veniant. Defensor autem, cum ei munus hujusmodi committetur, juramentum præstabit fideliter officium suum obeundi, & quotiescumque contigerit, ut in judicio adesse debeat pro alicujus Matrimonii validitate tuenda, rursus idem juramentum præbebit: quæcumque vero, eo non legitime citato aut intimato, in judicio peracta fuerint, nulla, irrita, cassa declaramus, ac pro nullis, cassis, ac irritis haberi volumus, perinde, ac si citata, & intimata non esset ea Pars, cujus citari intererat, & quam, juxta legum, & canonum præscripta, ad legitimam judicii validitatem, citari, aut intimari omnino necessarium erat.

Juramentum præstet.

Et citetur in omnibus actibus.

Non appellabit a Sententia pro validitate Matrimonii probata.

§. 8. Cum igitur coram Ordinario, ad quem causas hujusmodi cognoscere pertinet, controversia aliqua proponetur, in qua de Matrimonii validitate dubitabitur, & existentibus in judicio, vel uno ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii, vel ambobus, quorum alter pro validitate, alter vero pro nullitate actionem intendat, Defensor Matrimonii partes omnes officii sui diligenter adimpleat. Itaque si a Judice pro Matrimonii validitate judicabitur, & nullus sit, qui appellet, ipse etiam ab appellatione se abstineat; idque etiam servetur, si a Judice secundæ instantiæ pro validitate Matrimonii fuerit judicatum, postquam Judex primæ instantiæ de illius utilitate Sententiam pronunciaverat; sin autem contra Matrimonii validitatem Sententia feratur, Defensor inter legitima tempora appellabit adhærens Parti, quæ pro validitate agebat; cum autem in judicio nemo unus sit, qui pro Matrimonii validitate negotium insistat, vel si adsit, lata contra eum Sententia, judicium deseruerit, ipse ex officio ad superiorem Judicem provocabit.

Contra, si pro invaliditate pronunciatum fuerit.

Post unicam Sententiam, sive appellatum sit, sive non nemini liceat ad alia vota transire.

§. 9. Appellatione a prima Sententia pendente, vel etiam nulla, ob malitiam, vel oscitantiam, vel collusionem Defensoris, & Partium, interposita, si ambo, vel unus ex Conjugibus novas nuptias celebrare ausus fuerit, volumus, ac decernimus, ut non solum serventur, quæ adversus eos, qui Matrimonium contra interdictum Ecclesiæ contrahunt, statuta sunt, præsertim, ut invicem a cohabitatione separentur, quoadusque altera Sententia super nullitate emanaverit, a qua intra decem dies non sit appellatum, vel appellatio interposita deserta deinde fuerit; Sed ulterius ut contrahens, vel contrahentes Matrimonium hujusmodi, omnibus pœnis contra Poligamos a Sacris Canonibus, & Constitutionibus Apostolicis constitutis, omnino subjaceant, quas in eos, quatenus opus sit, motu, scientia ac potestate, simili rursus statuimus, decernimus, ac revocamus,

Sub pœnis contra Poligamos statutis.

Defensoris officia eadem in secunda instantia.

§. 10. Posteaquam vero, appellationis beneficio, ad alterum Judicem causa in secunda instantia delata fuerit, omnia, & singula quæcumque coram Judice in prima instantia servanda præfinita fuerunt, etiam coram altero in secunda exacte, ac diligenter custodientur, citato in quolibet Judicii actu Defensore matrimonii, qui voce, & scripto matrimonii validitatem strenue, ac pro viribus tuebitur. Et si Judex in secunda instantia fuit Metropolitanus, aut Sedis Apostolicæ Nuncius, aut Episcopus vicinior; Matrimonii Defensor sit, qui ab ipsis fuerit deputatus, quemadmodum ipsis deputare mandamus, ut quæ a Nobis superius constituta sunt, peragere possit; si au-

Illius electio ad quem spectet.

autem Judex in secunda instantia erit Judex Commissarius, cui a Sede Apostolica causæ cognitio demandata sit, & qui Tribunal, & jurisdictionem ordinariam non habeat, & propterea careat Defensore Matrimonii, volumus, ut illo Defensore Matrimonii utatur, qui constitutus fuerit ab Ordinario, in cujus Diœcesi causam cognoscet, etiam si idem Ordinarius sit, qui primam Sententiam in eadem causa pronunciaverit.

Novas nuptias contrahere liceat post duas conformes, nisi appellatam sit. Vel alias prohibitum.

§. 11. Instructo autem in hunc modum judicio, si secunda Sententia alteri conformis fuerit, hoc est, si in secunda, æque ac in prima, nullum, ac irritum matrimonium judicatum fuerit, & ab ea Pars, vel Defensor pro sua conscientia non crediderit appellandum, vel appellationem interpositam prosequendam minime censuerit: in potestate, & arbitrio Conjugum sit novas nuptias contrahere; dummodo alicui eorum, ob aliquod impedimentum, vel legitimam causam id vetitum non sit. Potestas tamen post alteram Sententiam conformem, ut supra, Conjugibus facta intelligatur, & locum habeat, salvo semper, & firmo remanente jure, seu privilegio causarum matrimonialium, quæ ob cujuscumque temporis lapsum nunquam transeunt in rem judicatam; sed si nova res, quæ non deducta, vel ignorata fuerit, detegatur, resumi possunt, & rursus in judicialem controversiam revocari; quod si a secunda Sententia super nullitate, vel altera Pars appellaverit, vel hujusmodi sit, ut ei, salva conscientia, Defensor Matrimonii acquiescendum non putet, vel quia sibi videtur manifeste injusta, vel invalida, vel quia fuerit lata in tertia instantia, & sit revocatoria alterius præcedentis super validitate in secunda instantia emanatæ, volumus, ut, firma remanente utrique Conjugi prohibitione ad alias transeundi nuptias, quas si contrahere ausi fuerint, pœnis, ut præfertur, a Nobis constitutis subesse decernimus, causa in tertia, vel quarta instantia cognoscatur, servatis diligenter omnibus, quæ a Nobis in prima, & secunda instantia demandata fuerunt, nempe, in quolibet judiciali actu, citato, & audito Defensore matrimonii, qui a Judice tertiæ instantiæ deputatus fuerit.

Vel nisi aliquid novi detegatur.

Appellatio semper suspendit executionem. Et in quavis instantia idem Ordo servandus.

Salarium Defensori volenti a quo, & unde constitui debeat?

§. 12. Defensor autem Matrimonii, quem ad munus suum gratis obeundum pro amore Dei, & proximi utilitate & Ecclesiæ reverentia, in Domino exhortamur, si operam suam sine mercede, aut salario, aliqua ex causa exhibere recusaverit, ab ipsius Causæ Judice ei constituatur, & ab ea Parte, quæ pro validitate Matrimonii agit, si ipsi facultas sit, solvatur; sin minus, a Judice primæ, vel secundæ, vel tertiæ instantiæ respective subministrabitur, qui pecunias ex mulctis suorum Tribunalium redactas, vel redigendas, & in opera pia erogandas, in hujusmodi sumptus insumere poterunt. Cum vero Judices causæ erunt Judices Commissarii, qui neque forum habent, & consequenter neque pecuniam ex mulctis collectam, volumus, ac mandamus, ut Defensori Matrimonii satisfiat ex pecunia mulctarum illius Episcopi, in cujus Diœcesi Judex Commissarius, juxta Sedis Apostolicæ mandatum, judicium exercebit.

Eadem omnia serventur in Curia.

§. 13. Hactenus quidem quoad Causas Matrimoniales, quæ extra Romanam Curiam pertractantur: Quoad Causas vero, quæ Romæ disceptandæ sunt, cum earum cognitio in prima instantia ad S. R. E. Cardinalem in præfata Urbe, ejusque Suburbiis, & Districtu Vicarium nostrum in Spiritualibus pro tempore spectet; mandamus, ac jubemus, ut omnia, & singula, quæ in aliis causis extra Romanam Curiam pertractandis præscripta fuerunt, nempe ut judicium peragatur, citato, & audito Defensore Matrimonii ab eodem Cardinali Vicario deputato, aliaque, ut supra, omnino serventur: Tum etiam in aliis causis, quæ in prima instantia, ex consensu Partium, vel in secunda, per appellationem ad Sedem Apostolicam, omisso medio, interpositam, vel in tertia, Romam deferuntur; quas omnes judicari volumus, vel in Congregatione S. R. E. Cardinalium super interpretatione, & executione Concilii Tridentini, vel in causarum Palatii nostri Auditorio, dummodo Nobis, & Romano Pontifici pro tempore justis ex causis non videatur particularis Congregatio S. R. E. Cardinalium, vel Romanæ Curiæ Prælatorum deputanda. Cum autem causa super matrimonii nullitate agitabitur in dicta Congregatione S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, Defensor Matrimonii a Cardinali Præfecto ejusdem Congregationis, si vero in Palatii nostri Auditorio, ab Auditore Decano præfati Tribunalis, si demum in Congregatione particulari, a Persona ejusdem Congregationis digniore deputetur.

Defensoris electio ad quem ibi pertineat.

Interatum examen Causæ semper necessarium.

§. 14. Unica quidem resolutio pro nullitate Matrimonii emanata, si causa in Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, vel in Congregatione particulari deputata cognoscatur, & similiter in Palatii nostri Auditorio, unica Sententia super eadem nullitate pronunciata minime sufficiat ad tribuendam liberam Conjugibus facultatem novas nuptias contrahendi. Sed, si causa in præfata Congregatione Cardinalium Tridentini Concilii Interpretum introducta fuerit, rursus in eadem, ad Defensoris Matrimonii instantiam, reproponatur; Si vero Congregationi particulari commissa fuerit, ad petitionem ejusdem Defensoris, alteri etiam particularis Congregatio deputabitur; Si vero in Palatii nostri Auditorio judicata sit a præfato Defensore appellatione interposita, ab aliis Auditoribus juxta ordinem in gyrum, seu turnum definiatur; Si autem causa universo Tribunali commissa fuerit, ab omnibus Auditoribus rursus examinabitur; nolentes omnino, ut ullo in casu Matrimonii vinculum dissolutum censeatur, nisi duo judicata, vel resolutiones, aut Sententiæ penitus similes, & conformes, a quibus neque Pars, neque Defensor Matrimonii crediderit appellandum, emanaverint. Quod si secus factum fuerit, & novum initum Matrimonium, nostræ voluntatis hujusmodi transgressores pœnis a Nobis, ut supra, statutis submittantur.

Coram quibus respective faciendum sit.

Instantiæ pro dispensatione Matrimonii rati, & non consummati, non recipiantur, absque remissione Pontificis.

§. 15. Et quoniam sæpe apud Sedem Apostolicam preces porrigi solent pro dispensatione Matrimonii rati, & non consummati, quæ ut plurimum pro voto consultivo ad Congregationem S. R. E. Cardinalium Concilii Interpretum, vel nonnunquam ad aliquam Congregationem particularem deputatam, a Romanis Pontificibus pro tempore remitti solent; ut hujusmodi instantiæ ordine, ac rite procedant, volumus, ac mandamus, ut supplex libellus Nobis, vel Romano Pontifici pro tempore exhibeatur, in quo plena, & accurata totius facti species contineatur, causæque omnes in eo exprimantur, quæ ad obtinendam petitam dispensationem conducere posse a supplicante censentur, ut Romanus Pontifex, eo lecto, & mature considerato, secum deliberare possit, an petitionem rejiciat, vel ejus examen alicui ex dictis Congregationibus committat; a qua posteaquam suum votum consultivum editum fuerit, a Secretario ejusdem Congregationis totius negotii series exacte Romano Pontifici pro tempore referatur, qui pro sua prudentia judicabit, an Congregationis Resolutio sit approbanda, vel potius totius causæ examen alteri Congregationi, vel Tribunali, prout eidem Pontifici videbitur, rursus committendum.

Nec absque ejus Oraculo definiantur.

Perpetuus præsentium vigor, sublata &c.

§. 16. Demum volumus, ac decernimus, easdem præsentes literas semper firmas, & validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime, & inviolabiliter observari. Sicque, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & S. Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, ubique judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus verborum, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de

Quibuscumque non obstantibus.

PONT. A. II.

de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma in aliis tradita observata eisdem præsentibus pro expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis effectus, & exemplorum auctoritate.

§. 17. Volumus autem, ut præsentes Literæ in valvis Ecclesiæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, publicentur, & affigantur, sicque publicatæ, & affixæ, omnes & singulos, quos illæ concernunt, perinde arctent, & afficiant, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent, quodque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, statuti, constitutionis, prohibitionis, revocationis, annullationis, declarationis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, tertio nonas Novembris, Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 3. Nov. 1741.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Public. die 29. ejusdem Mensis & Anni.

XXXIV.

DECLARATIO,

Cum Instructione, super Dubiis respicientibus MATRIMONIA in Hollandia, & Belgio contracta, & contrahenda.

Dubium super validitate Matr. cum Hæreticis contract. in Dominiis Ordinum Fœderat. non servata forma Concilii Tridentini.

MAtrimonia, quæ in locis Fœderatorum Ordinum dominio in Belgio subjectis iniri solent, sive inter Hæreticos ex utraque parte, sive inter Hæreticum ex una parte Virum, & Catholicam Fœminam ex alia, aut viceversa, non servata forma a Sacro Tridentino Concilio præscripta, utrum valida habenda sint, nec ne, diu multumque disceptatum est, animis hominum, ac sententiis in diversa distractis: Id quod satis uberem anxietatis, ac periculorum sementem per multos annos subministravit, quum præsertim Episcopi, Parochi, atque illarum Regionum Missionarii, nihil certi hac super re haberent, nihil vero inconsulta Sancta Sede auderent statuere, ac declarare. Cum autem, proxime evolutis annis, in tam ancipiti, gravique causa Apostolicæ Sedis judicium vehementius exposceretur, urgeretque id imprimis vigilantissimus Iprensis Episcopus, dum pro debito Officii sui, & sua erga B. Petri Cathedram observantia, de Ecclesiæ sibi concreditæ statu ad Romanum Pontificem referebat, ponendumque omnino esse tam prolixæ dubitationi finem, gravissimis verbis, ac rationibus persuaderet, Clemens XII. id temporis Romanus Pontifex, qui rei gravitatem, quantum oportebat, æstimaret, Sacræ Congregationi Eminentiss. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum in mandatis dedit, ut de tota controversia diligenter more suo cognosceret. In re itaque tanti momenti volens eadem Sacra Congregatio quam accuratissime procedere, commissæ sibi cognitionis initium ab exquisitis aliorum quoque Belgii Episcoporum Relationibus, atque sententiis, quas desuper explorari satégit, petendum duxit, eodemque tempore audire voluit præstantes aliquot hujus Almæ Urbis Theologos, quibus injunxit, ut rem totam ea qua decet, maturitate discuterent, suamque opinionem proferrent.

Quod a Clemente XII. remittitur Congreg. Concilii.

ANNO 1741. BENEDICTUS XIV.

Congregatio. nem coram se convocat.

§. 1. At dum hæc maxime agerentur, supersedendum per aliquot Menses fuit ab istiusmodi Causæ expeditione, propter viduitatem, quæ intercidit Romanæ Ecclesiæ, donec ad Summum Pontificatum feliciter evectus Sanctissimus D. N. BENEDICTUS XIV. inter primas Regiminis sui curas, Causæ hujus cognitionem repeti jussit a memorata Sacra Congregatione Concilii, quam voluit coram se haberi, ut, auditis Eminentissimorum Patrum Sententiis, ipse demum, quid hac de re tenendum foret, supremo suo pronunciaret oraculo. Cum igitur Congregatio præfata sub die 13. Maji currentis anni 1741. coram Sanctitate Sua fuerit habita, idem Sanctissimus D. N. spatio aliquo temporis ad rem secum expendendam accepto, hanc nuper Declarationem, & Instructionem exarari præcepit, qua veluti certa regula, ac norma, omnes Belgii Antistites, Parochi, earumque Regionum Missionarii, & Vicarii Apostolici deinceps in hujusmodi negotiis uti debeant.

Declarat valida Matrimonia ibidem inter Hæreticos contracta.

§. 2. Primo scilicet, quod attinet ad Matrimonia ab Hæreticis inter se in locis Fœderatorum Ordinum dominio subjectis celebrata, non servata forma per Tridentinum præscripta, licet Sanctitas Sua non ignoret, alias in casibus quibusdam particularibus, & attentis tunc expositis circumstantiis, Sacram Congregationem Concilii pro eorum invaliditate respondisse; æque tamen compertum habens nihil adhuc generatim, & universe super ejusmodi Matrimoniis fuisse ab Apostolica Sede definitum, & alioquin oportere omnino ad consulendum universis Fidelibus in iis locis degentibus, & plura avertenda gravissima incommoda, quid generaliter de hisce Matrimoniis sentiendum sit, declarare; negotio mature perpenso, omnibusque rationum momentis hinc inde sedulo libratis, declaravit, statuitque, Matrimonia in dictis Fœderatis Belgii Provinciis inter Hæreticos usque modo contracta, quæque imposterum contrahentur, etiamsi forma a Tridentino præscripta non fuerit in iis celebrandis servata, dummodo aliud non obstiterit canonicum impedimentum, pro validis habenda esse; Adeoque si contingat, utrumque Conjugem ad Catholicæ Ecclesiæ sinum se recipere, eodem, quo antea, conjugali vinculo ipsos omnino teneri, etiamsi mutuus consensus coram Parocho Catholico ab eis non renovetur; Sin autem unus tantum ex Conjugibus, sive Masculus, sive Fœmina, convertatur, neutrum posse, quamdiu alter superstes erit, ad alias nuptias transire.

Ideo, si ambo Conjuges ad Fid. Cath. redeant, consensum non esse renovandum.

Si unus convertatur, eum ad alias nuptias transire non posse.

Nuptias a Catholicis cum Hæreticis contractas detestatur.

§. 3. Quod vero spectat ad ea Conjugia, quæ pariter in iisdem Fœderatis Belgii Provinciis, absque forma a Tridentino statuta, contrahuntur a Catholicis cum Hæreticis, sive Catholicus Vir Hæreticam Fœminam in Matrimonium ducat, sive Catholica Fœmina Hæretico Viro nubat, dolens imprimis quam maxime Sanctitas Sua, eos esse inter Catholicos, qui insano amore turpiter dementati, ab hisce detestabilibus Connubiis, quæ S. Mater Ecclesia perpetuo damnavit, atque interdixit, ex animo non abhorrent, & prorsus sibi abstinendum non ducunt, laudansque magnopere zelum illorum Antistitum, qui, severioribus propositis spiritualibus pœnis, Catholicos coercere student, ne sacrilego hoc vinculo se se Hæreticis conjungant; Episcopos omnes, Vicarios Apostolicos, Parochos, Missionarios, & alios quoscumque Dei, & Ecclesiæ fideles Ministros in Partibus degentes, serio, gaviterque hortatur, & monet, ut Catholicos utriusque sexus ab hujusmodi nuptiis in propriarum Animarum perniciem ineundis, quantum possint, absterreant, easdemque Nuptias omni meliori modo intervertere, atque efficaciter impedire satagant. At, si forte aliquod hujus generis Matrimonium, Tridentini forma non servata, ibidem contractum jam sit, aut imposterum (quod Deus avertat) contrahi contingat; declarat Sanctitas Sua, Matrimonium hujusmodi, alio non concurrente canonico impedimento, validum habendum esse, & neutrum ex Conjugibus, donec alter eorum supervixerit, ullatenus posse, sub obtentu dictæ formæ non servatæ, novum Matrimonium inire. Id vero debere sibi potissime in animum inducere Conjugem Catholicum, sive Virum, sive Fœminam, ut pro gravissimo scelere, quod admisit, pœnitentiam agat, ac veniam a Deo precetur, conetur que pro viribus alterum Conjugem a vera Fide deerrantem ad gremium Catholicæ Eccle-

Validas tamen pronunciat, etiam non servata forma &c.

Quid faciendum Conjugi Catholico?

siæ

ANNO 1741.

ſiæ pertrahere, ejuſque Animam lucrari, quod porro ad veniam de patrato crimine impetrandam opportuniſſimum foret, ſciens de cetero, ut mox dictum eſt, ſe iſtius Matrimonii vinculo perpetuo ligatum iri.

Idem judicandum edicit quoad perſonas addictas Præſidiis Locorum „ di „ Barriera,

§. 4. Ad hæc declarat Sanctitas Sua, ut quidquid hactenus ſancitum, dictumque eſt de Matrimoniis ſive ab Hæreticis inter ſe, ſive inter Catholicos, & Hæreticos initis in locis Fœderatorum Ordinum dominio in Belgio ſubjectis, ſancitum, dictumque intelligatur etiam de ſimilibus Matrimoniis extra fines Dominii eorumdem Fœderatorum Ordinum contractis ab iis, qui addicti ſunt Legionibus, ſeu Militaribus Copiis, quæ ab iiſdem Fœderatis Ordinibus tranſmitti ſolent ad cuſtodiendas, muniendaſque Arces conterminas, vulgo dictas *di Barriera*; Ita quidem, ut Matrimonia ibi præter Tridentini formam, ſive inter Hæreticos utrinque, ſive inter Catholicos, & Hæreticos inita, valorem ſuum obtineant, dummodo uterque Conjux ad eaſdem Copias, ſive Legiones pertineat; Et hanc declarationem vult Sanctitas Sua complecti etiam Civitatem Moſæ Trajectenſis, a Republica Fœderatorum Ordinum, quamvis non jure dominii, ſed tantum oppignorationis, ut ajunt, nomine poſſeſſam.

Et incolas Civitatis Moſæ Traject.

Domiciliarii Provinciarum Fœd. nubentes in regionibus Catholicorum, & viceverſa, ſubſint juri communi.

§. 5. Tandem circa Conjugia, quæ contrahuntur, vel in Regionibus Principum Catholicorum ab iis, qui in Provinciis Fœderatis domicilium habent, vel in Fœderatis Provinciis ab habentibus domicilium in Regionibus Catholicorum Principum, nihil Sanctitas Sua de noſto decernendum, aut declarandum eſſe duxit; volens, ut de iis, juxta canonica juris communis principia, probataſque in ſimilibus caſibus alias editas a Sacra Congregatione Concilii reſolutiones, ubi diſputatio contingat, decidatur. Et ita declaravit, ſtatuitque, ac ab omnibus impoſterum ſervari præcepit. Die 4. Novembris 1741.

Die 4. Novemb. 1741.

A Card. Gentili S. C. Concilii Præf.

C. A. Arch. Philippen. Secr.

XXXV.

MATRIMONIA

Occulta, quibus, & quomodo ſint permittenda; quibuſque cautelis celebranda, & in actis deſcribenda: Quomodo conſulendum educationi, & indemnitati Prolis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Matrimonia palam celebrari jubet Eccleſia.

SAtis Vobis compertum eſſe non dubitamus, *Venerabiles Fratres*, eam ſemper fuiſſe piæ Matris Eccleſiæ vigilem curam, ut Sacramentum Matrimonii, *Magnum* ab Apoſtolo nuncupatum, publice, & palam a Fidelibus celebretur. Quod quidem, ut diligentius, quam antea factum fuerat, impoſterum ab omnibus obſervaretur, Sancta Tridentina Synodus, Lateranenſis Concilii ſub Innocentio III. celebrati veſtigiis inhærendo, præcepit, ut impoſterum, antequam Matrimonium contrahatur, ter a proprio Contrahentium Parocho tribus continuis diebus feſtivis in Eccleſia inter Miſſarum ſolemnia publice denuntietur; deindeque, nullo legitimo concurrente impedimento, ad illius celebrationem in facie Eccleſiæ, coram Parocho, vel alio Sacerdote, de ipſius Parochi, ſeu Ordinarii licentia, & duobus, vel tribus Teſtibus præſentibus, rite procedatur. Voluit etiam eadem Sancta Synodus, apud Parochum diligenter Librum cuſtodiri, in quo Conjugum, & Teſtium nomina, dieſque, & locus Matrimonii deſcribantur.

Concilii Tridentini Decretum.

Contrarius uſus nimis frequens.

§. 1. Providæ tamen hujuſmodi leges, tanta auctoritate ſaluberrime inſtitutæ, prava horum temporum conditione ſenſim prolabi viſæ ſunt, & enerves propemodum reddi, ob Matrimonia uſu nimis recepta, quæ occulte adeo celebrantur, ut illorum notitia, quantum fieri poteſt, obliteretur, & in tenebris ignorantiæ perpetuo jaceat conſepulta. In more etenim poſitum eſt, illa celebrari nullis præviis factis Denunciationibus, coram ſolo Parocho, vel alio Sacerdote de ejus licentia adhibita præſentia tantum duorum Teſtium appoſite a Contrahentibus advocatorum, quorum fides nemini illorum eſt ſuſpecta; remque peragi ſæpe extra Eccleſiam, quandoque etiam intra illam, januis tamen occluſis, vel eo temporis momento, quo ſemota alterius cujuſvis præſentia, ſcientia initi Matrimonii, præter Parochi, Contrahentium, Teſtiumque perſonas, alios penitus effugiat.

PONT. A. II.

Mala & peccata inde conſequentia.

§. 2. Quantum a Sacramenti dignitate, & ab Eccleſiaſticarum legum præſcripto occulta hæc Matrimonia, *Conſcientiæ* vulgo nuncupata, ut plurimum abhorreant, ſatis ſuperque conjicere quis poterit, qui mentis aciem ad exitioſos illorum effectus convertat. Hinc enim gravia ortum habent peccata, præſertim vero eorum, qui Divini Judicii interminatione poſthabita, priore Uxore, cum qua clam contraxerunt, relicta, cum alia ſpe futuri Matrimonii decepta, & in turpem ſecum vivendi licentiam abducta, palam contrahere promittunt. Quorundam vero mentem ita pravæ cupiditates excœcant, ut novum contrahere ſecretum Matrimonium audeant, poſt alterum ſecreto itidem contractum, & nondum prioris Conjugis morte ſolutum ſeſeque magno ſcelere polygamos reddant. Alii etiam eo impudentiæ devenere, ut in hujus magni Sacramenti contemptum, poſt primas ſecreto initas, alteras aut publice, aut privatim nuptias contrahendo, ſeſe audacius polygamia pariter innodare non perhorreſcant. Age vero quam gravia, quam nullo pacto ferenda ex his Matrimoniis mala oriantur. Si enim ad quamcumque Matrimonii ſuſpicionem ſubmovendam, Vidurum ſeorſim a Muliere vivere contingat, ſublata eſt illico individua vitæ conſuetudo, & contemptum eſt verbum Domini: *Adhærebit homo Uxori ſuæ, & erunt duo in carne una*: Sin hæc vitæ conſuetudo ſervetur, nemo eſt, qui illam criminis non arguat, & utpote deteſtabilem, in ſcandali materiam non traducat. Neque illata per ſcandala diſpendia rependit ſubſecuta celebratio occulti Matrimonii, quod in tenebris deliteſcit, & ab omnibus ignoratur.

Prolis damna ſpiritualia & temporalia.

§. 3. Leviora quoque damna non ſunt, quæ ſuſceptæ Proli irrogantur. Sæpe enim contingit, illam a Parentibus, & a Matre præſertim amotam, nec pie, nec liberaliter inſtitui; ſed incertis fortunæ caſibus objectam relinqui, niſi etiam Parentes ipſi, contra naturæ leges, auſu nefario illius vitæ inſidientur. Ubi vero tam immane facinus Parentes deterreat, illoſque ad ſobolem alendam, inſtituendamque humanitas ipſa compellat; alia imminet Liberis ſuſceptis ex occulto Matrimonio lugenda Avitarum facultatum, & Bonorum jactura, pro quorum poſſeſſione aſſequenda quamvis clament jura ſanguinis, illis tamen careant neceſſe eſt, propter occulta Parentum Matrimonia, & ademptam legitimatis, & Filiationis probationem.

Filiorum familias, & Clericorum exceſſus.

§. 4. Huic etiam malorum origini ſunt referenda ipſa quoque ſecreta Matrimonia contracta a Filiisfamilias contra Patris juſte diſſentientis voluntatem: ex quibus quam gravia incommoda exoriri ſoleant, neminem latet. Quid plura? Adeo invaluit malitia, ut quandoque in Minoribus Ordinibus conſtituti Penſiones, & Beneficia, ad Divinum Cultum, & Eccleſiaſtica munia inſtituta, etiam poſt initum clam Matrimonium retinuerint, ſibique de mammona iniquitatis loculos miſerrime comparaverint.

Ideo monentur Epiſcopi, ne facile diſpenſent a publicationibus.

§. 5. Deflenda hæc igitur potius uberibus lacrymis, quam latiore calamo explicanda malorum congeries, cum ex hac Apoſtolicæ Sedis ſpecula omnes ſibi vindicet noſtræ vigilantiæ curas; temperare non poſſumus, quin Vos ipſos, Venerabiles Fratres, in partem noſtræ ſolicitudinis evocantes, veſtram pietatem, & zelum excitemus ad cuſtodiendas vigilias noctis ſuper Grege Vobis credito, quem luctuoſa horum temporum conditio in diſcrimen adducit. Primum itaque periculi non infrequens occaſio Vos reddat difficiliores ad remittendum Publicationes, a quibus contracturi Matrimonium ſæpe per malitioſam ſuggeſtionem petunt diſpenſari. Quam caute, ſolerterque oporteat ea in re Epiſcopos verſari, non obſcura Vobis a Concilio Tridentino exhibentur argumenta. Si enim (ait eadem San-

Sancta Synodus) probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si praecesserint Denunciationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat; vel saltem Parocho, & duobus Testibus praesentibus, Matrimonium celebretur, & deinde ante illius consummationem Denunciationes in Ecclesia fiant, ut si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur. Praeterea licet Episcopo relictum sit omnimode super Denunciationibus dispensare, haec tamen facilitas, non a sola Dispensantis voluntate pendet, sed a Tridentino coercetur arctis prudentiae, discretique arbitrii legibus; quod idem est, ac legitimam causam dispensationis requirere.

Nec temere permittant Matrimonia secreto iniri.

§. 6. Parem quoque, imo fortasse majorem vigilantiam necesse est a Vobis adhiberi, ne, post remissas Denunciationes, celebretur Matrimonium coram Parocho, vel alio Sacerdote ab ipso Parocho, vel a Vobis deputato, praesentibus duobus, vel tribus Testibus confidentibus, ne ulla celebrationis notitia, vel rumor oriantur. Id enim, ut ad praescriptum Sacrorum Canonum licite fieri possit, non satis est obvia quaevis, & vulgaris causa, sed gravis, urgens, & urgentissima requiritur. A Sacro Nostrae Penitentiariae Tribunali, eo potissimum casu fit potestas ita celebrandi Matrimonium, quo Vir, & Foemina in figura Matrimonii publice degentes, & de quibus nulla viget criminis suspicio, in occulto tamen Concubinatu perseverent: Facile enim quisque conjiciet, quam absonum esset, eos, a statu damnationis per gratiam Sacramenti revocandos, ad publice contrahendum Matrimonium praeviis Denunciationibus compelli. Hanc vero praxim Vobis duximus proponendam, non quia Dispensatio praemisso casui solum congruat, cum alii similes, & fortasse urgentiores esse possint, in quibus dispensari expediat; sed quia Vestri Pastoralis Officii partes versari debent in sedulo investiganda legitima, & urgenti causa Dispensationis, ne Matrimonia oculte caelebrata luctuosos habeant exitus, quos intimo cordis moerore recensuimus.

Qualitates Petentium diligenter expendant.

§. 7. Hunc porro in scopum Vos hortamur, & impense admonemus, ut Personarum Matrimonium secreto contrahere petentium diligens fiat a Vobis inquisitio: An scilicet ejus qualitatis, gradus, & conditionis sint, quae id probe exposcant; an sint sui, vel alieni juris; An Filiifamilias, quorum nuptiae Patri juste dissentienti sint invisae: ab Episcopali etenim, quod geritis, munere nimium esset alienum, facilem praeberi Filio inobedientiae occasionem; An res sit de Personis Ecclesiasticis, licet in Minoribus Ordinibus constitutis, Pensiones, & Beneficia Ecclesiastica obtinentibus, ut detestabilis illorum retentio in statu Uxorato congruis remediis postea compescatur.

Et praecipue eorum statum liberum

Potissimum vero curet Vestra solicitudo, antequam secreti Matrimonii licentia concedatur, quod Contrahentes clara, & indubia, & a quavis fraude immunia exhibeant documenta status liberi, ad avertendum ab iis, qui improbi sint ingenii, polygamiae periculum.

Sacerdotem extraneum sine causa non deputent.

§. 8. Quod attinet ad Ministrum secreti Matrimonii, volumus ad id munus deputari Parochum alterius ex Contrahentibus, quem notitia Personarum, experientia, & diuturnus rerum usus, quovis Sacerdote extraneo peritiorem effecisse praesumuntur. Si quae tamen Vobis occurrant circumstantiae, quae alium Sacerdotem loco Parochi exposcere videantur; gravi impellente causa: is Sacerdos a Vobis eligatur, qui probitate, & doctrina, & obeundi muneris peritia commendetur.

Contrahentes moneantur de ipsorum debito.

§. 9. Uni tamen, aut alteri Sacramenti Ministro a Vobis deputando districte praecipiatur, ne Matrimonio intersit, nisi prius paterna charitate Conjuges in Domino monuerit, Sobolem procreandam regenerari quamprimum oportere sacro Baptismatis lavacro; ac Christo Judici districtam reddituros esse rationem, nisi Filios ut legitimos agnoverint, eosque pietate, bonisque moribus imbuerint, & frui patientur Bonis temporalibus, a Majoribus in supremis tabulis relictis, vel provida legum auctoritate delatis.

Matrimonii occulti documenta Episcopo exhiberi, in acta referri, & caute servari jubentur.

§. 10. Celebrato autem Matrimonio, indilate a Parocho, vel alio Sacerdote, coram quo initum est, exhibeatur Episcopo illius scriptum documentum, cum nota loci, & temporis, Testiumque, qui celebrationi interfuerunt. Vestrum erit postea diligenter incumbere, quod ad perennem gestae rei memoriam praefatum documentum fideliter transcribatur in Libro prorsus distincto ab altero, in quo Matrimonia publice contracta de more adnotantur. Hujusmodi Liber pro Matrimoniis secretis apposite compactus, clausus, & Sigillis obsignatus, in vestra Episcopali Cancellaria caute erit custodiendus: Et eo tantum casu resignari, & aperiri vestra accedente licentia patiemini, quo alia id genus Matrimonia describi oporteat, vel id sibi vindicet justitiae administrandae necessitas, vel demum aliquod documentum ab eo exposcant verum interesse habentes, quibus probationum aliunde petendarum non suppetit copia: Sedulo tamen animadvertentes, quod, re absoluta, denuo claudatur, & Sigillis, ut antea, obsignetur. Fides, seu Attestationes clam celebrati Matrimonii, a Parocho, vel Sacerdote, qui vices Parochi gessit, exarandae, Vobisque exhibendae, transcribantur in dicto Libro, prout jacent, de verbo ad verbum, a Persona a Vobis deputanda, quae apud omnes integritatis, probatique nominis luculentum habeat testimonium. Fides vero, & Attestationes ipsae in secretiori loco, sartae, tectaeque a Vobis serventur.

Proles tempestive baptizari.

§. 11. Quod si ex occulto hujusmodi Matrimonio Prolem nasci contingat, eadem mundetur salutari Aqua Baptismi in Ecclesia, in qua aliis Infantibus hoc Sacramentum indistincte confertur.

Ejusque nativitas Episcopo denunciari.

Et quia ad operiendum clam initum Matrimonium, facile est in Libro Baptizatorum nullam fieri mentionem Parentum, & eorum Nomina consulto reticeri: Volumus, ac expresse mandamus, quod a Patre Baptizati, eoque defuncto, ab illius Matre, suscepta Proles vobis denuncietur; dictaque Denunciatio fiat, vel immediate per Parentes ipsius, vel per literas eorum charactere exaratas, vel per fide dignam Personam ab ipsis Parentibus designatam, ut certo, & clare Vobis constet, quod Proles tali loco, & tempore, vel reticitis, vel falso expressis nominibus Parentum, baptizata, est legitima, licet occulti Matrimonii foedere procreata.

Et in Actis rite describi debet.

Quae sane omnia cum Vobis innotuerint, ne illorum excidat memoria, in Libro fideliter describentur ab eo, cui facta a Vobis est potestas adnotandi Matrimonia occulte celebrata. Liber, in quem Baptizatorum, ac utriusque Parentis nomina referentur, quamvis distingui debeat ab altero Matrimoniorum; eadem tamen diligentia, iisdemque cautelis in Cancellaria Episcopali clausus, & sigillis obsignatus, erit custodiendus, prout Librum Matrimoniorum caute custodiri supra mandavimus.

Contravenientium poena, Matrimonii divulgatio.

§. 12. Quia vero nonnulli deesse non possunt, qui propriae conscientiae vocibus obsurdescant, & nostris hisce mandatis parere negligant; debita poenarum districtione pro modo culpae a Vobis puniantur. Quinimmo cum satis Nobis experientia compertum sit, in hujusmodi negotiis homines, in terram oculos declinantes, ob humanos respectus tardiores effici, & a recte agendi semita revocari: Mandamus idcirco, Matrimonia occulta a Vobis evulgari, & nota fieri, si certo Vobis constiterit, ex aliquo Matrimonio occulto procreatam fuisse Sobolem, & baptizatam suppressis Parentum nominibus, nulla paestita Vobis notitia, ut par erat, ab illius Parentibus, intra triginta dies a Nativitate numerandos.

Praedicta omnia contrahentibus edicenda.

§. 13. Ne autem Contumaces, & Inobedientes, violatae fidei, proditique Secreti Pastores suos insimulent; sedulo a Vobis curandum est, ut a Parocho, vel alio Sacerdote pro secreta celebratione Matrimonii a Vobis deputando, Conjuges clare, & aperte moneantur, ea lege, & pacto illis permitti Secreti Matrimonii celebrationem, ut Soboles inde procreanda non solum regeneretur Sacro Baptismate, sed post Baptisma denuntietur Episcopo cum nota loci, & tempori administrati Sacramenti, ac sincera indicatione Parentum, a quibus ortum habuit, quemadmodum supra praemissum est; alioquin matrimonium, licet contractum data per Episcopum Secreti fide, in lucem proferetur, in gratiam Filiorum, & ad propulsandam ab illis gravem, nulloque pacto ferendam jacturam.

Regestis secretis auctoratas tribuitur.

§. 14. Volumus denique, ac mandamus, Fides, seu Attestationes Matrimonii clam initi, & Sobolis ex eo procreatae, excerptas ex dictis Libris, modo, quo dictum est, apud Vos caute custodiendis, tantam promereri fidem, quantam sibi alii Libri Parochiales Baptismatis, & Matrimonii vindicare consueverunt.

Adhortatio ad Episcopos.

§. 15. Haec a Vobis, Venerabiles Fratres, in hac temporum calamitate observari enixe praecipimus, ad communem Animarum salutem, & ad praesidium Ecclesiasticae disciplinae, propter invalescentem hominum mali-

malitiam nova ſemper detrimenta vel patientis, vel reformidantis. Cæterum noſtris hiſce literis ſublata nolumus ea validiora remedia, quæ huic malo in diem ingruenti conſona dignoſcet prudentia veſtra, ad Paſtorale officium cumulate obeundum. Vobis interea paternæ charitatis, & benevolentiæ teſtem, Apoſtolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 17. Nov. 1741.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 27. Novembris 1741. Pontificatus Noſtri Anno II.

XXXVI.

BEATIFICATIONES

Servorum Dei, & Beatorum Canonizationes in Baſilica Principis Apoſtolorum peragi debere ſtatuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

AD Sepulcra Apoſtolorum, quorum conſecrata Sanguine Roma, quæ fuerat Magiſtra errorum, facta eſt diſcipula veritatis, ad Sacros Beati Petri cineres, ſuper cujus fidei firmitate extructa totius ſacri ædificii Cœlo inſerenda conſurgit ſublimitas, Romana Mater Eccleſia in ſuis triumphat Filiis, qui, calcatis Mundi blanditiis, & infernalis hoſtis ſuperatis inſidiis, ad præmia pervenerunt æterna, & quos inter Sanctos Dei Servos, & cœleſtis beatitudinis conſortes, congruo devotionis cultu venerandos, Romani Pontificis a Chriſto Domino accepta, & per Petrum ad Succeſſores ſuos derivata decernit auctoritas. Quæ igitur a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris prudenti conſilio, & provida ratione inſtituta ſunt, & longo deinde uſu recepta, pie ſancteque ſervata, Nos, quorum humilitatem ineffabilis Dei benignitas ad Cathedram Petri evehere dignata eſt, decet diligenter ſervare, & ſtudioſe cuſtodire, & ſi quid vel temporum, vel rerum varietate immutatum eſt, in integrum reſtituere, & ad priſtinam rationem, ac formam revocare, atque alia diſponere, prout in Domino videtur expedire.

Pontifex refert morem peragendi Canonizationes in Baſilica Vaticana.

§. 1. Sane quidem omnes, & ſingulas Beatorum Canonizationes in Urbe noſtra peragendas in Baſilica B. Petri Apoſtolorum Principis ſemper peractas fuiſſe, antiqua ac fide digna teſtantur monumenta: Cum autem fel. record. Benedictus Papa XIII. Prædeceſſor noſter, a quo ad Cardinalatus honorem aſſumpti fuimus, in eadem Vaticana Baſilica Beatos Turribium ex Majorga, Jacobum a Marchia, Agnetem a Monte Politiano, Peregrinum Latioſum, Johannem a Cruce, Franciſcum Solanum, Aloyſium Gonzagam, Stanislaum Koſtkam, & biennio poſt Beatam Margaritam a Cortona, Sanctorum cultu honorandos ſolemniter de more conſtituiſſet; ac deinde Beatum Joannem Nepomucenum in Sanctorum numerum ſimiliter referre vellet; ei perſuaſum eſt, ut id in Baſilica noſtra Lateranenſi ſolemni ritu perageret. Nos, qui per id temporis Eccleſiæ Anconitanæ ex conceſſione, & diſpenſatione Apoſtolica præeramus, eumdem Benedictum Prædeceſſorem per noſtras litteras certiorem facere non prætermiſimus, Beatorum Canonizationes, quoties in Urbe faciendæ erant, nonniſi in Vaticana Baſilica ab antiquo tempore celebrari conſueviſſe; & ad hujuſmodi officium præſtandum eo magis Nos teneri credimus, quia per plures annos, dum in minoribus eramus, unus ex inſignis ejuſdem Baſilicæ Capituli Canonicis extitimus, & per plures etiam annos munere Promotoris Fidei functi fuimus. Tum autem Roma benigne Nobis reſponſum eſt, quod in Baſilica Lateranenſi ſolemnis apparatus pro Canonizatione ibidem habenda jam nimium proceſſerat, noſtræque literæ ſerius, quam oportebat, ad Urbem pervenerant.

Qui, ipſo diſſentiente, ſemel interruptus fuit ſub Bened. XIII.

Et iterum ſub Clement. XII.

§. 2. Poſtmodum a piæ mem. Clemente PP. XII. ſimiliter Prædeceſſore noſtro ab Eccleſiæ Anconitanæ, ad Eccleſiæ Bononienſis regimen Apoſtolica ejus auctoritate tranſlatis Nobis ſignificatum eſt, prædictum Clementem Prædeceſſorem BB. Vicentii de Paulis, Johannis Franciſci Regis, Catherinæ Fieſchi Adorni, & Julianæ Falconeriæ Canonizationem propediem in Eccleſia Lateranenſi ſolemniter celebraturum: Sed quoniam per id tempus jam primus Tomus Operis Noſtri de Servorum Dei Beatitudine, & Beatorum Canonizatione in publicum editus fuerat, in quo nullam, ante præfati Benedicti Prædeceſſoris tempora, Beatorum Canonizationem in Urbe ſolemniter, niſi in dicta Baſilica, celebratam fuiſſe ſatis ſuperque demonſtratum fuerat, ulterius animi noſtri ſenſus aperire ſuperfluum duximus.

Idem accidit quoad Beatificationes.

§. 3. Præterea, cum ante fel. rec. Alexandri PP. VII. pariter Prædeceſſoris noſtri tempora, nulla ſtatuta eſſet ſolemnitas in Beatificatione Venerabilium Servorum, & Ancillarum Dei obſervanda, idemque ritum, & ſolemnitatem adhibendam in ſacra functione hujuſmodi, eamque debita cum pompa in Vaticana Baſilica explendam decreverit, ita ſemper poſterioribus temporibus ſervatum eſt, ut omnes Beatificationes, in eadem Vaticana Baſilica celebrarentur, uſque ad præfati Benedicti XIII. tempora, quo Romanam Eccleſiam gubernante, quamvis in Vaticana Baſilica Beatificatio Ancillæ Dei Beatæ Hiacynthæ Mariſcottæ, & Servi Dei B. Joannis de Prado facta ſit; nihilominus Beatificatio Servi Dei B. Fidelis a Sigmaringa, paulo poſt Canonizationem B. Johannis Nepomuceni, in Baſilica Lateranenſi celebrata fuit. Poſt hanc vero Beatificationem in ejuſdem Benedicti Pontificatu in Baſilica Vaticana ſolemni ritu relati fuerunt in Beatorum numerum Servus Dei poſteà Beatus, & nunc Sanctus Vincentius de Paulis, & Servus Dei Beatus Petrus Forerius; in Pontificatu autem Clementis XII. paulo poſt ſupradictas Canonizationes in Baſilica Lateranenſi uno eodemque die unica ſolemnitate peractas, in eadem Baſilica ſolemniter adſcriptus eſt inter Beatos Servus Dei nunc Beatus Joſeph a Leoniſſa: Cum autem a Nobis, ob ineffabilem Dei benignitatem Pontificatus honorem, ac onus gerentibus, decretum fuiſſet, ut inter Beatos Servus Dei Alexander de Saulis adſcriberetur, ſolemnis ejuſdem Beatificationis functio in Baſilica Vaticana celebrata eſt.

Non tamen ſub Pontificatu SS. D. N.

Qui veterem conſuetudinem Decreto ſuo firmat.

§. 4. Matura igitur conſideratione perpendentes, quod a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris omnes Venerabilium Servorum & Ancillarum Dei Sanctificationes in Urbe noſtra ſolemniter peragendæ, laudabili inſtituto, optimiſque ex cauſis ab antiquiſſimo tempore in Vaticana Baſilica, & quod ab Alexandri PP. VII. Prædeceſſoris noſtri, & ſucceſſivis deinde temporibus, Beatificationes quoque in eadem Vaticana Baſilica, exceptis nonnullis ſupramemoratis Canonizationibus, & Beatificationibus ab iiſdem Prædeceſſoribus noſtris Benedicto, & Clemente in Baſilica Lateranenſi peractis, ſemper celebratæ fuerunt: Ne igitur commendabili, & antiquæ conſuetudini, prædictæ Vaticanæ Baſilicæ prærogativæ hujuſmodi, ex B. Johannis Nepomuceni Canonizatione, ac Venerabilis Servi Dei Fidelis a Sigmaringa Beatificatione a Benedicto, nec non ex Beatorum Vincentii de Paulis, & Johannis Franciſci Regis, ac Beatarum Catharinæ Fieſchi Adorni, & Julianæ Falconeriæ, reſpective Canonizatione, & Venerabilis Servi Dei Joſephi a Leoniſſa Beatificatione, a Clemente, Prædeceſſoribus prædictis, in Eccleſia Lateranenſi celebratis, præjudicium aliquod afferatur; hac noſtra perpetuo valitura conſtitutione veterem conſuetudinem, ac venerandum Prædeceſſorum noſtrorum inſtitutum, decretumque Alexandri Prædeceſſoris prædicti, ac integrum ejus tenorem Apoſtolica auctoritate approbantes, confirmantes, & innovantes, ac illis quodcunque Apoſtolicæ firmitatis robur adjicientes, motu proprio, ex certa ſcientia, ac Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, decernimus, præcipimus, & conſtituimus, ut in poſterum, & perpetuis inde futuris temporibus, omnes, & ſingulæ Venerabilium Servorum, & Ancillarum Dei Beatificationes, ac BB. Canonizationes in Urbe noſtra prædicta pro tempore celebrandæ, non in aliis, quam in Baſilica Principis Apoſtolorum de Urbe prædicta, privative quoad reliquas Baſilicas, Eccleſiaſve ejuſdem Urbis, celebrari omnino debeant; utque Canonizationes, & Beatificationes in eadem Eccleſia Lateranenſi a Benedicto, & Clemente Prædeceſſoribus prædictis, ut præfertur, peractæ, nullo unquam tempore, perinde ac ſi in ea celebratæ non fuiſſent, præjudicium aliquod antiquo inſtituto, & Vaticanæ Baſilicæ prærogativæ afferre valeant.

Et prædictas Functiones deinceps in Baſilica Sancti Petri fieri mandat, non obſtantibus &c.

Confirmat Decretum Alex. VII cir-

§. 5. Inſuper quoniam ab eodem Alexandro Prædeceſſore

decessore nostro, usque ab anno 1659. alterum emanavit decretum super contributione, tam in Beatificationibus, quam in Canonizationibus, favore Sacrarii ejusdem Basilicæ facienda, quod a Nobis in prædicto Tomo primo Operis Nostri de Beatorum Canonizatione relatum est, motu, scientia, & potestate simili illud approbamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, quæ ab ipso Alexandro Prædecessore decreta sunt, rursus decernimus, & constituimus, & in futurum ab omnibus inviolabiliter observari volumus, & mandamus.

[margin: ... præstationes ejusdem Basilicæ Sacrario debitas.]

Clausulæ salutares. §. 6. Præsentes quoque, ex eo quod interesse ad præmissa habentes ad hoc vocati, & auditi non fuerint, aut ex alia quavis juridica, & legitima, etiam necessario exprimenda causa, vel quocumque pretextu, de intentionis nostræ, aut alio quovis defectu notari, vel impugnari nullo unquam tempore posse, sed semper firmas, validas, & efficaces fore, & esse: Sicque, & non alia, per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, ac quoscumque alios Judices quacumque judicandi facultate suffultos, judicari, & definiri debere, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate: irritum quoque, & inane, quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. *Decretum irritans.*

Derogationes. §. 7. Non obstantibus Canonizationibus, & Beatificationibus in prædicta Ecclesia Lateranensi, ut præfertur, celebratis, ac nostræ, & Cancellariæ Apostolicæ regula, de jure quæsito non tollendo; necnon Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, siquæ contra literarum nostrarum hujusmodi tenorem editæ existant, statutis, consuetudinibus, privilegiis quoque, & indultis, quibus, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio. §. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, statuti, constitutionis, confirmationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, nono Kal. Decembris Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Secundo. *Dat. die 23. Nov. 1741.*

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA,

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 13. Decembr. ejusdem anni.

XXXVII.

PRÆSCRIBITUR

Forma, & solemnitas in Exequiis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium servanda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga S. R. E. Card. viventes atque defunctos. PRÆCIPUUM intimi amoris nostri, & sinceræ in Christo caritatis erga Venerabiles Fratres Nostros Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, quos in Apostolicæ nostræ solicitudinis partem superna cælestis Patrisfamilias evocat dispositio, a Nobis exigit studium, ut quemadmodum omnia & singula, eis viventibus, eorumque sublimi dignitati debita privilegia, quantum in Domino possumus, firmo constantique animo tuemur, ita & eorumdem ex hac mortali vita decedentium curam geramus, ut & ipsorum funera a Nobis, Romanisque Pontificibus Successoribus nostris, & ipsorum Cardinalium superstitum cœtu, stabili, ac solemni, etsi lugubri, decorentur honore, & ipsorum animæ incruento Altaris Sacrificio, Ecclesiasticis precibus, ac supplicationibus juventur, quibus adjutæ, omni macula diluta, quam in terreno hujus Sæculi pulvere contraxerunt, per merita Salvatoris nostri Christi Domini, cœlestem patriam ingrediantur; ibique apud Patrem misericordiarum pro Nobis intercedant, Divinamque opem Nobis implorent in gravissimo Apostolici hujus ministerii onere ferendo, ut in fine diei repromissum laborantibus in Vinea sua æternæ beatitudinis denarium a Domino recipere mereamur.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, postquam piæ memoriæ Benedictus Papa XIII. Prædecessor noster, pie provideque attendens, quod ab aliquo tempore, & ante ejus Pontificatum, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium pro tempore in Romana Curia decedentium exequiæ, quæ olim, & veteribus temporibus multifarie, sed augusta semper, & decenti pompa celebratæ fuerunt, tunc vero cum assistentia Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium superstitum cœtus, decantatis in eisdem exequiis a Regularibus ex Ordinibus Mendicantium tribus nocturnis Defunctorum Officii, ut plurimum de Vespere, & aliquando de mane, aliqua sic suadente causa, habitæ fuerant, numquam cum solemni Defunctorum Missæ celebratione, præsente defuncti Cardinalis corpore, peragebantur; propterea, ut in exequiis celebrandis hujusmodi, solemnis Missa prædicta semper, prout exigit pia Ecclesiæ consuetudo, præsente defuncti Cardinalis Cadavere, celebraretur, Cardinalibus ab onere interveniendi de vespere recitationi Officii Defunctorum, non autem Fratribus ex Ordinibus Mendicantium a decantandi Nocturnos Officii prædicti obligatione exemptis, laudabilem personaliter, una cum omnibus, & singulis Ordinibus Capellas Pontificias constituentibus, ad exequias prædictas de mane celebrandas, in quibus præfacta Missa solemnis a Cardinale reliquorum Cardinalium cœtus Camerario pro tempore existente solemniter celebrabatur, conferendi se ipsum, & in exequiarum hujusmodi fine, supra defuncti Cardinalis corpus per se absolutionem impertiendi, introduxerat morem; quem, usquequo in hac terrena peregrinatione permansit, religiose servavit; felicis recordationis Clemens Papa XII. similiter Prædecessor noster, provida animi consideratione secum perpendens, quod ad peragendas de mane, & vespere exequias prædictas, pro duplici videlicet uno, & altero lugubribus apparatibus, celebratio hujusmodi majores exigebat sumptus, gravioribus dispendiis parcere cupiens, exequias ipsas ad Primævum statum redegerit.

[margin: Cardinalium exequiæ vario ritu celebratæ. — Duplices sub Bened. XIII. qui ipsi deinde interesse solebat. — Clem. XII. eas ad primævum statum redegit]

§. 2. Nos igitur animo nostro attente, ac diligenter considerantes, quod antiquitus, sicut ex veteribus sacrarum Cœremoniarum libris compertum est, in more Romanæ Ecclesiæ fuit, ut, adsistente Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Collegio, Missæ, præsente Cardinalis defuncti cadavere, celebrarentur, & pro ejus anima offerrentur Deo salutare immaculatæ Hostiæ Sacrificium, quemadmodum nunc in omnibus, etiam infirmi Ordinis personarum, exequiis pie, sancteque servari solet, cupientesque antiquam, & laudabilem consuetudinem in usum revocare; & insuper rationi congruum, maximeque conveniens existimantes, ut Romanus Pontifex pro tempore existens eis, qui sibi in oneroso Pontifici regimine adjutores extiterunt, ultimum debitumque sui amoris, suæque pietatis persolvat officium, absque eo tamen, quod eorum patrimonia majori expensarum onere graventur; præsenti hac nostra perpetuo valitura Constitutione, motu proprio, ex certa scientia, Apostolica Auctoritate, de consensu etiam Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium quibuscum deliberationem nostram in Consistorio nostro secreto communicavimus, decernimus, & statuimus quod in posterum Cardinalium in Romana Curia decedentium exequiæ semper de mane, nunquam vero de vespere, celebrentur, & celebrari debeant, infrascripta forma servata, videlicet, quod Fratres ex Ordinibus Mendicantium de mane diluculo ad Ecclesiam, in qua defuncti Cardinalis corpus expositum reperitur, pro inibi prædictis tribus Officii defunctorum Nocturnis de more decantandis, solicite accedant; quibus quidem Nocturnis decantatis, eodem mane, absque ulla lugubris apparatus mutatione, vel aliarum expensarum augmento, Capella Pontificia, intervenientibus Romano Pontifice, ac Sacro Cardinalium Cœtu, necnon omnibus, & singulis Capellam Pontificiam constituentibus, habeatur, & in

[margin: Pontifex, inhærendo veteri consuetudini, — Ac de consensu Collegii S. R. E. — Præscribit hujusmodi exequias de mane tantum celebrari. — Et Capellam Pontificiam haberi ad Missam.]

ANNO 1741. & in ea Sacrum Missæ Defunctorum Sacrificium a prædicto Cardinale Cardinalium Cœtus pro tempore Camerario existente, eoque impedito, ab altero Cardinale ab eodem Cardinale Camerario delegato, solemniter celebretur, quodque supra defuncti Cardinalis corpus absolutio ab eodem Pontifice præsente, eoque absente, a dicto Cardinale Camerario, seu eo pariter absente, a Cardinale, ut præfertur, delegato impertiatur.

Successoribus commendat præsentium executionem.

§. 3. Quocirca Romanum Pontificem pro tempore existentem, Sacrumque nunc & pro tempore etiam existentem prædictæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Cœtum enixe obsecramus, ut in celebratione exequiarum Cardinalium in Curia decedentium, omnia & singula a Nobis per præsentes perpetuo statuta & decreta debitæ executioni demandari, eaque semper, & inviolabiliter servari studeant; qua de re minime dubitamus, sed certa spe in Domino confidimus, quod quisque Romanorum Pontificum Successorum nostrorum memor erit, se vicem gerere in terris Cœlestis æternique Pontificis, qui in morte Lazari amici sui lacrymatus est adeo, ut mirarentur Judæi, & dicerent: *Ecce quomodo amabat eum*; ita & ipse, exemplo Christi Domini, eosdem Cardinales, sibi Coadjutores a Domino datos, in visceribus caritatis complectens, in eorum ab hac luce discessu, supremis paterni amoris officiis, & solemni Pontificalium exequiarum, ac propitiatorii Missæ Sacrificii celebratione, aliisque piarum orationum subsidiis prosequi libenter curabit, ut & defunctorum animæ, ob eorum Apostolatus munus laudabiliter expletum, una cum Beatis Apostolis manere mereantur in Cœlis, & erga sublimem Cardinalatus dignitatem, ex solemni celebratione hujusmodi, populorum obsequium, & veneratio in terris augeatur.

Sanctio Constitutionis.

§. 4. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, exhortationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, nono Kal. Decembris, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 23. Nov. 1741.

✠ Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

Subscriptiones S. R. E. Cardinalium.

✠ *Ego T. Episcopus Ostien., & Valiternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.*
✠ *Ego A. Episcopus Sabinensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*
✠ *Ego L. Episcopus Portuensis Card. Picus.*
✠ *Ego Petrus Episcopus Tusculanus Card. Corradinus.*
✠ *Ego V. Episcopus Prænestinus Card. Petra Major Pœnitentiarius.*
✠ *Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.*
✠
✠
✠ *Ego A. M. Tit. S. Marci Presbyter Card. Quirinus S. R. E. Bibliothecarius.*
✠ *Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, & Pauli Presbyter Card. Lercari.*
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.*
✠ *Ego Joseph Tit. S. Mariæ Transtiberim Presbyter Card. Accorambanus.*
✠ *Ego Camillus Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Cybo.*
✠ *Ego F. Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Card. Burghesius.*

✠
✠
✠ *Ego V. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Bichius.*
✠ *Ego J. Tit. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Firrao.*
✠ *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. Gentili.*
✠ *Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silvestri, & Martini Presbyter Card. Guadagni.*
✠ *Ego T. Tit. S. Ceciliæ Presbyter Card. de Aquaviva.*
✠ *Ego D. Tit. Basilicæ Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.*
✠ *Ego P. Tit. S. Eusebii Presbyter Card. Aldrovandus.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.*
✠ *Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.*
✠
✠ *Ego P. Tit. SS. Nerei, & Archilei Presbyter Card. de Tencin.*
✠
✠ *Ego Alexander S. Agatæ Diaconus Card. Albanus.*
✠ *Ego N. S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Judice.*
✠ *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*
✠ *Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Mosca.*
✠ *Ego J. B. S. Cæsarei Card. Spinula.*
✠
✠ *Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.*
✠ *Ego M. S. Adriani Diaconus Card. Corius.*
✠ *Ego P. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.*
✠ *Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠

P. Card. Pro-Datarius.
D. Card. Passioneus.
VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
Loco ✠ Plumbi.
J. B. Eugenius
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 10. Januarii 1742.

INDORUM. XXXVII.

In Provinciis Paraquariæ, Brasiliæ, & ad Flumen *de la Plata* existentium, libertati, & indemnitati consulitur.

Venerabilibus Fratribus, Antistitibus Brasiliæ, aliarumque Ditionum Carissimo in Christo Filio Nostro Joanni Portugalliæ, & Algarbiorum Regi, in Indiis Occidentalibus, & America subjectarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontificia caritas omnes homines ubique terrarum degentes amplectitur.

IMMENSA Pastorum Principis Jesu Christi, qui ut homines vitam abundantius haberent, venit & se

& se ipsum tradidit redemptionem pro multis, caritas urget Nos, ut, quemadmodum ipsius vices plane immerentes gerimus in terris, ita majorem caritatem non habeamus, quam ut animam nostram non solum pro Christifidelibus, sed pro omnibus etiam omnino hominibus ponere satagamus. Etsi autem, pro suprema Catholicæ Ecclesiæ procuratione infirmitati nostræ injuncta, Apostolicam hanc Sanctam Sedem, ad quam undique gentium in dies concurritur, ut opportunum, ac salutare emergentibus in Christiana Republica, sive negotiis, sive detrimentis remedium afferatur, hic Romæ, more institutoque Majorum, tenere, ac regere cogimur; nec longinquas dissitasque regiones, ut qualemcumque inibi Apostolici ministerii nostri pro lucrandis animabus pretioso Jesu Christi sanguine redemptis operam impendamus, ac vitam ipsam, quemadmodum cupimus, profundamus, adire non possumus: tamen sicut nolumus omnes Apostolicæ providentiæ, auctoritatis, benignitatisque partes ab omni natione, quæ sub Cœlo est, desiderari; ita Vos, Venerabiles Fratres, quos ad excolendam Vineam Dei Sabbaoth Cooperatores eadem Apostolica Sedes sibi adscivit, in Pontificiæ solicitudinis vigilantiæque nostræ partem libenter advocamus; ut & imposito Vobis muneri magis magisque satisfacere, & coronam legitime certantibus in Cœlo repositam facilius consequi valeatis.

Episcoporum operam in subsidium advocat.

Apostolicæ Sedis studium pro Infidelium conversione.

§. 1. Porro Fraternitatibus Vestris compertum est, quæ & quanta Romani Pontifices Prædecessores nostri, & Catholici Principes de Christiana Religione benemerentissimi, laborum incommoda, ac pecuniarum dispendia alacri constantique animo passi fuerint, ut hominibus, qui ambulabant in tenebris, & in umbra mortis sedebant, per Sacros Operarios, tum sacris prædicationibus bonisque exemplis, tum donis, tum opibus, tum subsidiis, tum auxiliis, lumen Orthodoxæ Fidei illucesceret, & ad agnitionem veritatis venirent: & quibus etiam nunc muneribus, quibus beneficiis, quibus privilegiis, quibus prærogativis, quemadmodum semper factum est, Infideles cumulentur, ut iis illecti, Catholicam Religionem amplectantur, in eaque manentes, per bona Christianæ pietatis opera æternam salutem adipiscantur.

Nonnullorum asperitas in Indos tum Infideles, tum etiam Christianos.

§. 2. Ea propter non sine gravissimo paterni animi nostri mœrore accepimus, post tot inita ab iisdem Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus Apostolicæ providentiæ consilia, post editas Constitutiones, opem, subsidium, ac præsidium Infidelibus omni meliori modo præstandum esse, non injurias, non flagella, non vincula, non servitutem, non necem inferendam esse, sub gravissimis pœnis, & Ecclesiasticis censuris, præscribentes; adhuc reperiri, præsertim in istis Brasiliæ regionibus, homines Orthodoxæ Fidei cultores, qui veluti caritatis in cordibus nostris per Spiritum Sanctum diffusæ sensuum penitus obliti, miseros Indos non solum Fidei luce carentes, verum etiam sacro regenerationis lavacro ablutos, in montanis asperrimisque earumdem Brasiliæ, tam occidentalium, quam meridionalium, aliarumque regionum desertis inhabitantes, aut in servitutem redigere, aut veluti mancipia aliis vendere, aut eos bonis privare, eaque inhumanitate cum iisdem agere præsumant, ut ab amplectenda Christi Fide potissimum avertantur, & ad odio habendam maximopere obfirmentur.

Ea improbatur a pietate Serenissimi Lusitaniæ Regis.

§. 3. Hisce malis, quantum cum Domino possumus, occurrere satagentes, primum quidem eximiam pietatem, & in Catholica Religione propaganda incredibilem Carissimi in Christo Filii nostri Johannis Portugalliæ, & Algarbiorum Regis illustris zelum excitandum curavimus, qui pro filiali sua erga Nos atque hanc Sanctam Sedem observantia, statim se omnibus & singulis suarum Ditionum Officialibus, & Ministris in mandatis daturum pollicitus est, ut quemcumque suorum Subditorum aliter, quam Christianæ caritatis mansuetudo exigit, erga Indos hujusmodi sese gerere comperissent, gravissimis juxta Regia edicta pœnis afficerent.

Pontifex hortatur Episcopos ut ipsi quoque eam refrænare curent.

§. 4. Deinde Fraternitates Vestras rogamus atque in Domino hortamur, ut nedum debitam ministerii vestri vigilantiam, solicitudinem, operamque vestram hac in re, cum nominis dignitatisque vestræ detrimento, deesse non patiamini; quin imo, studia vestra Regiorum Ministrorum officiis conjungentes, unicuique probetis, Sacerdotes animarum pastores quanto, præ Laicis Ministris, ad Indis hujusmodi opem ferendam, eosque ad Catholicam Fidem adducendos, ardentiori Sacerdotalis caritatis æstu ferveant.

Confirmat Prædecessorum Constitutiones.

§. 5. Præterea Nos, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, Apostolicas in simili forma Brevis Literas a fel. rec. Paulo Papa III. Prædecessore nostro, ad tunc existentem Johannem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem de Tavera nuncupatum Archiepiscopum Toletanum die 28. mensis Maji anno MDXXXVII. datas, & a rec. mem. Urbano Papa VIII. itidem Prædecessore nostro, tunc existenti jurium, & spoliorum Cameræ Apostolicæ in Portugalliæ & Algarbiorum Regnis debitorum Collectori Generali, die XXII. mensis Aprilis anno MDCXXXIX. scriptas renovamus, & confirmamus; necnon eorumdem Pauli, & Urbani Prædecessorum vestigiis inhærendo, ac impiorum hominum ausus, qui Indos prædictos, quos omnibus Christianæ Caritatis & mansuetudinis officiis ad suscipiendam Christi Fidem inducere oportet, inhumanitatis actibus ab illa deterrent, reprimere volentes, unicuique Fraternitatum vestrarum, vestrisque pro tempore Successoribus committimus, & mandamus, ut unusquisque vestrum, vel per se ipsum, vel per alium, seu alios, editis atque in publicum propositis affixisque edictis, omnibus Indis, tam in Paraquariæ, & Brasiliæ Provinciis, ac ad Flumen *de la Plata* nuncupatum, quam in quibusvis aliis regionibus, & locis in Indiis Occidentalibus, & Meridionalibus existentibus, in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, universis & singulis personis, tam sæcularibus, etiam Ecclesiasticis cujuscumque status, sexus, gradus, conditionis, & dignitatis, etiam speciali nota, & mentione dignis existentibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, etiam Jesu, Religionis, & Instituti Mendicantium, & non Mendicantium, ac Monachalis, Regularibus, etiam quarumcumque Militiarum, etiam Hospitalis Sancti Johannis Hierosolymitani, Fratribus Militibus, sub excommunicationis latæ sententiæ per Contravenientes eo ipso incurrendæ pœna, a qua, nonnisi a Nobis, vel pro tempore existente Romano Pontifice, præterquam in mortis articulo constituti, & satisfactione prævia, absolvi possint, districtius inhibeant; ne de cætero prædictos Indos in servitutem redigere, vendere, emere, commutare, vel donare, ab Uxoribus, & Filiis suis separare, rebus, & bonis suis spoliare, ad alia loca deducere, & transmittere, aut quoquo modo libertate privare, in servitute retinere; necnon prædicta agentibus consilium, auxilium, favorem, & operam quocumque pretextu, & quæsito colore præstare, aut id licitum prædicare, seu docere, ac alias quomodolibet præmissis cooperari audeant, seu præsumant; Contradictores quoslibet, & rebelles, ac unicuique Vestrum in præmissis non parentes, in pœnam excommunicationis hujusmodi incidisse declarando, ac per alias etiam censuras, & pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, appellatione postposita, compescendo, legitimisque super his habendis servatis processibus, censuras, & pœnas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis. Nos enim unicuique Vestrum, vestrorumque pro tempore Successorum, desuper plenam, amplam, & liberam facultatem tribuimus, & impertimur.

Mandat publicari Edicta in favorem Indorum.

Inhibendo quibuslibet, ne eos in servitutem redigant, vendant, spolient &c.

Contravenientes anathemate, & censuris puniant.

Contrariis derogat.

§. 6. Non obstantibus similis memoriæ Bonifacii Papæ VIII. etiam Prædecessoris nostri de una, ac Concilii Generalis de duabus diætis, ac aliis Apostolicis, & in Conciliis Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, Legibus quoque etiam municipalibus, ac quorumcumque locorum piorum, & non piorum, & generaliter quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda, foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficien-

cienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis fidem tribuit.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Episcopos obtestatur pro præsentium executione.

§. 8. Cæterum, Venerabiles Fratres, custodientes Vos vigilias super grege unicuique vestrum credito, ministerium vestrum satagite atque enitamini, ea, qua obstricti estis, diligentia, sedulitate, & caritate adimplere, assidue in animis vestris recolentes rationem, quam & Vos Pastorum Principi Jesu Christo æterno Judici de ovibus suis reddituri eritis, & quam ille acratissime a Vobis exacturus erit. Ita enim fore confidimus, ut unusquisque Vestrum omnem operam atque conatum adhibeat, ne debitum in hoc tam eximiæ caritatis opere officium desideretur. Interea ad prosperi eventus successum, Apostolicam benedictionem, cum uberrima cœlestium Charismatum copia conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Dat. die 20. Dec. 1741.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Decembris MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno II.

D. Card. Passioneus.

XXXIX.

CLAUSURA

Monasteriorum quorumcumque Virorum Regularium asseritur, sublata quibuslibet dispensandi facultate.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Veteris disciplinæ rigor in arcendis Mulieribus a Regularium domibus, & Ecclesiis.

Regularis disciplinæ observantiam, ante etiam quam & Generalium, ac Particularium alicujus Nationis, aut Provinciæ Conciliorum decretis confirmaretur, & Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum legibus sanctionibusque præscriberetur, quoad vetitum Mulieribus quibuscumque, etiam consanguineis, intra quorumcumque religiosum Virorum Clausuram ingressum, tam integerrime custoditam fuisse constat; ut, ne dum fœminis quibuscumque, sed masculis quoque, non tam ad Monasteriorum claustra, seu septa, quam ad ipsa eorumdem Monasteriorum Oratoria, & Ecclesias nullus patuerit aditus, & accessus; quin imo sub gravissimis pœnis fuerit interdictus; ne scilicet, ut inquit S. Gregorius PP. I. Prædecessor Noster, in Servorum Dei secessibus occasio præbeatur popularibus conventibus, & simpliciores ex hoc animas plerumque, quod absit, in scandalum trahat.

Nihil remissum quoad earum ingressum intra Monasteria.

§. 1. Hujusmodi autem regularis disciplinæ observantia, etsi, pro temporum varietate, ac necessitate, tot tantasque subiit vices, ut iidem Prædecessores nostri aditum & accessum ad publicas Monasteriorum Ecclesias dumtaxat, sive masculis, sive fœminis, Sacrosanctum Missæ Sacrificium audiendi, Prædicationibus Verbi Dei interessendi, & Sacramentnm Sanctissimæ Eucharistiæ sumendi, ac peccata sua confitendi causa, sine tamen Parochorum præjudicio, interdum concesserint; vicissim tamen ipsi Prædecessores nostri, tam ante Concilii Tridentini decreta, quam post eorumdem Decretorum promulgationem denuntiationemque, providis saluberrimisque Constitutionibus ordinationibusque, sub pœna etiam excommunicationis latæ sententiæ, fœminis quibuscumque aditum ingressumque hujusmodi intra Monasteriorum clausuram interdixerunt.

Sed nimia dispensationum facilitas invecta.

§. 2. Quoniam autem, sic ut dolentes accepimus, alii quidem Apostolicas leges, ac præcepta hujusmodi, vel ad eorum arbitrium interpretantes, fœminis quibuscumque aditum ingressumque, tam manifeste, ac tanta sollemnitate vetitum, permittunt; alii vero privilegia, indulta, prærogativas, facultates, licentias, & alias quocumque pacto excogitatas concessiones sibi a jure, sive ab homine factas, & impertitas, seu facta, & impertita, ac quorumcumque munerum, dignitatum, ac præeminentiarum ratione debitas, seu debita arrogantes, prætendentes, obtendentesque; fœminas quaslibet intra Monasteriorum claustra, septa, cœnacula, cubicula, aliasque officinas aut admitti, ac recipi sinunt mandantque, aut una secum ducunt; alii denique sub pietatis, ac religionis prætextu, cum Supplicationes, sive cum Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, sive cum sacris Sanctorum Sanctarumque Reliquiis, Statuis, & Imaginibus, per claustra, septa, & alia Monasteriorum loca de more, ut asserunt, habentur, sine ullo prorsus discrimine masculos, & fœminas Supplicationes hujusmodi per eadem loca sequi, & comitari licitum, quin imo, ut Indulgentias lucrari valeant, necessarium esse obtendunt.

Pontifex eam tollere statuit.

§. 3. Hinc est, quod Nos, qui, dum in minoribus essemus, quamplurimos hujusmodi abusus compertos habebamus, in hac sublimi Sacrosancti Apostolatus specula constituti, non tam assiduis nonnullorum aliarum Ecclesiarum Antistitum documentis, quam justis etiam Superiorum, aliorumque Virorum ex Religiosis Ordinibus, Dei honorem, & instituti sui disciplinam zelantium, expostulationibus, de antedictis similibusque abusibus in dies admonemur, ut opportunum, ac salutare iisdem abusibus tollendis, quantum cum Domino possumus, remedium afferamus; auctoritate Apostolica, tenore præsentium, primum quidem omnes, & singulas Constitutiones, Sanctionesque a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, tam ante, quam post Concilii Tridentini decreta, super Clausura Monasteriorum quorumcumque religiosorum Virorum editas, renovamus, & confirmamus, necnon in posterum ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, sub iisdem pœnis in Constitutionibus, Sanctionibusque eorumdem Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, & decretis ejusdem Concilii Tridentini contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus.

Renovat, & confirmat Prædecessorum Sanctiones.

Abolet, & revocat quascumque facultates dispensandi quibuslibet concessas.

§. 4. Deinde motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, earumdem præsentium tenore, omnia & singula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas concessiones, omnibus & singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis quacumque auctoritate, dignitate, honore, præeminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, sive singulis, sive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive qui Provinciis, & Legationibus Status nostri Ecclesiastici pro tempore præsunt, sive quos ad Carissimos in Christo Filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, & Reginas illustres, aliasque summas Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti, & ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistites, tamen tamquam Apostolicæ hujus S. Sedis Legati de Latere alias nuncupati, & habiti sunt, & fortasse habentur, aut haberi, & esse prætendunt, & in posterum habendi sunt; sive Ordinarii, sive Extraordinarii nostri & ejusdem Apostolicæ Sedis ubicumque, etiam ad ipsos Imperatorem, & Reges, ac summas Potestates, Nuntii, sive Inter-Nuntii resident; ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, & expressione nuncupatis personis, quocumque tempore, a quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, & prætextu, per quascumque Apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub Plumbo expeditas literas, sub quibuscumque verborum formis, facta, data, concessa, & impertita, sive factas, datas, concessas, & impertitas, super hujusmodi accessu, & ingressu revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus, necnon a datarum earumdem præsentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, & fore, neminique cuilibet quocumque tempore suffragari statuimus, decernimus, & declaramus.

Earum usum interdicit, & irritum fore declarat.

§. 5. Quemadmodum etiam statuimus, decernimus, & declaramus, quemlibet omnium antedictorum,

 rum, etiam speciali mentione digniorum, quacumque facultate hujusmodi temere uti audentem, ipso facto absque ulla alia declaratione, pœnas, & Ecclesiasticas censuras, a quibus, præter quam a Nobis, & pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi possit, incurrere, & incursum esse, licentiamque hujusmodi cuicumque concessam nullo modo suffragari, atque nullius momenti, perinde, ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, & haberi, ac pœnas, & censuras Ecclesiasticas ipso etiam facto, ut præmittitur, per contrafacientem incurri, & incursas esse.

Præsentium firmitati consulit. §. 6. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu alia specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, causæque, propter quas præsentes emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausula sublata, & Decretum irritans.

Derogat contrariis. §. 7. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, ac usibus, & stylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis prædictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quacumque Ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, & alias quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitundie similibus, ac consistorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo, ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus proplene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 8. Cæterum per præsentes non intendimus derogatum esse iis concessionibus, quæ ad favorem quarumcumque Nobilium fœminarum, ex eo, quod sive earumdem Majores, ac pro tempore existentes de familia, fuerint, & habeantur Fundatores, vel insignes Benefactores illius Monasterii, intra cujus claustra, vel septa fœminas etiam de familia ingredi, vel concessum, vel cautum esse sibi voluerunt, & de concessione hujusmodi confirmationem ab Apostolica hac Sancta Sede obtinuerunt; sive fœminæ hujusmodi sint Consanguineæ, & Affines eorum, qui sunt Domini in Temporalibus locorum, in quibus Monasteria sita reperiuntur, & quacumque legitima tituli, vel consuetudinis causa, & occasione, ingressu hujusmodi de præsenti gaudent, factæ, & impertitæ fuerunt; dummodo concessiones hujusmodi per Apostolicas in simili forma Brevis, vel sub Plumbo desuper expeditas literas dumtaxat, & non aliter omnino facta, & impertitas fuisse prius Ordinariis locorum Antistitibus, vel Præsulibus, per legitima, & autentica documenta constare fecerint; & dummodo nec vagandi, nec otiandi, nec comedendi cænandique, nec per ambulacra, cubicula, cœnacula aliaque loca, & officinas discurrendi causa, sed ad Ecclesias accedendi, Sacrosanctum Missæ Sacrificium audiendi, aliaque erga Deum pietatis officia, & opera exercendi studio ingrediantur; & dummodo de earum adventu, & ingressu interdiu, & opportune faciendo, Superiores pro tempore existentes prius certiores fiant, ad hoc ut, absque Fratrum incommodo, & offensione, recto tramite ad Ecclesiam pergatur, & alia de jure servanda serventur.

Præservat privilegia a S. Sede legitime concessa Patronis &c.

Dummodo sola pietatis causa iis utantur.

§. 9. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die tertia Januarii millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno II.

Transumptis fidem tribuit.

Dat. die 3. Jan. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

DE CLAUSURA MONIALIUM. XL.

Confirmantur Sanctiones Ecclesiasticæ, antea editæ. Revocantur facultates extraordinariæ permittendi ingressum, & egressum e Monasteriis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

SAlutare in Catholica Ecclesia institutum, ab ipsa antiquitate susceptum, ac tanta cum solicitudine & pastorali zelo custoditum, ut flos ille Ecclesiastici germinis, decus, atque ornamentum gratiæ spiritualis, læta indoles, laudis & honoris opus integrum, atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini, illustrior portio gregis Christi, Sacræ Virgines, quarum, quo sublimior gloria est, major & cura est, intra Monasteriorum septa, & claustra vigili solicitaque custodia servarentur, tam ante, quam post Tridentinæ Synodi Decreta, Romani Pontifices Prædecessores nostri tot sanctissimis Legibus, & initis Apostolicæ providentiæ caritatisque consiliis communire, & confirmare studuerunt, ut, quæ se Christo dicaverint, & a carnali concupiscentia recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverint, consumment opus suum magno præmio destinatum.

Exacta Monialium Clausura semper in Ecclesia servata fuit.

§. 1. Quoniam autem, etsi providas hujusmodi Sanctiones, Constitutionesque, si ea, qua decet, regularis disciplinæ observantia custodirentur, satis esse scimus, ut Virgines ea, quæ Cœlestis earumdem Sponsi Jesu Christi sunt, cogitantes, sint sanctæ & corpore, & spiritu; longa tamen experientia edocti, & assiduis Venerabilium Fratrum aliarum Ecclesiarum Antistitum querelis admoniti, supremas Apostolicæ au-

Relaxatio hujus disciplinæ ab aliquibus invecta.

ANNO 1742.

auctoritate providentiæ partes requiri, ut abusibus quamplurimis ex nimia quorumcumque, aut sibi quocumque pacto arrogantium, aut prætendentium, aut obtendentium facultatem alias sibi quomodolibet, sive a jure, sive ab homine concessam, vel demandatorum munerum ratione debitam esse, ut sive ipsi, sive alii, ingredi clausuram Monialium, aut ipsæ Moniales e clausura ob quascumque etiam non legitimas causas egredi, & extra clausuram hujusmodi commorari possint, licentiam concedendi, indulgentia sensim invectis, opportune occurratur.

Pontifex confirmat Prædecessorum Constitutiones.

§. 2. Hinc est, quod Nos, pro suprema omnium Christifidelium procuratione imbecillitati nostræ in universalis Orthodoxæ Ecclesiæ regimine divinitus imposita, opportunum abusibus hujusmodi remedium, quantum cum Domino possumus, adhibere satagentes, Auctoritate Apostolica, tenore præsentium, omnes, & singulas Constitutiones a Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris, tam ante, quam post Conciliis Tridentini Decreta, super clausura Monialium editas renovamus, & confirmamus, necnon imposterum ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, sub iisdem pœnis in Constitutionibus eorumdem Prædecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum, & Decretis Concilii Tridentini præfati contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus.

Addimit, & revocat facultates dispensandi quibuslibet concessas.

§. 3. Præterea motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, earumdem præsentium tenore, omnia, & singula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas concessiones, omnibus & singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis, quacumque auctoritate, dignitate, honore, præeminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus sive singulis, sive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive, qui Provinciis, & Legationibus Status Nostri Ecclesiastici pro tempore præsunt, sive quos ad Carissimos in Christo Filios Nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges & Reginas illustres, aliasque Summas

Salva auctoritate Ordinariorum.

Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti, & ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistites, tamen tamquam Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis Legati de Latere alias nuncupati, & habiti sunt, & fortasse habentur, aut haberi, & esse prætendunt, & imposterum habendi sunt; sive Ordinarii, sive Extraordinarii Nostri, & ejusdem Apostolicæ Sedis ubicumque, etiam apud ipsos Imperatorem, & Reges, ac Summas Potestates Nuntii, sive Inter-Nuntii resident (exceptis dumtaxat locorum Ordinariis, iisque omnibus Superioribus, quibus tamquam Ordinariis, & ordinaria jurisdictione utentibus, Monialium Monasteria subjecta, & addicta sunt, in casibus tamen necessariis, & servatis alia de jure servandis, & non aliter omnino) ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, & expressione nuncupatis personis, quocumque tempore, a quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, & prætextu, per quascumque Apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub Plumbo expeditas Literas, sub quibuscumque verborum formis facta, data, concessa, & impertita, sive factas, datas, concessas, & impertitas, super hujusmodi ingressu, revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus; necnon a datarum earumdem præsentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, & fore, neminique cuilibet quocumque tempore suffragari.

Usum facultatum hujusmodi sub Censuris interdicit, & irritum decernit.

§. 4. Ac quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione dignorum, quacumque facultate hujusmodi, sive pro se, sive pro aliis temere uti audentem, ipso facto, absque ulla alia declaratione, pœnas, & Ecclesiasticas censuras contra violantes Clausuram Monialium inflictas, a quibus, præterquam a Nobis, & pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi possit, incurrere, & incursum esse; licentiamque hujusmodi concessam nullo modo suffragari, atque nullius momenti, perinde ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, & haberi, ac pœnas, & censuras Ecclesiasticas ipso etiam facto, ut præmittitur, per contrafacientem incurri, & incursas esse, statuimus, decernimus, ac declaramus.

PONT. A. II.

Clausulæ præservativæ, & de perpetuo præsentium vigore.

§. 5. Decernentes easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis, existant, seu alia specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, causæque, propter quas præsentes emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse

Sublata cuilibet secus judicandi, & interpretandi facultate.

observari: sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes amplissimæ.

§. 6. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Constitutionibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus, ac usibus, & stylis, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis prædictis, aliisque, quibuslibet personis, etiam quacumque Ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, & alias quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita, observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, alias illas in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum auctoritas.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsen-

PONT. A. II. Dat. die 3. Jan. 1742.

sentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romę apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die 11. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

D. Card. Passioneus.

Public. die 5. ejusdem Mensis & Anni.

XLI.

INDULTUM

Pro celebratione Missarum super Triremibus Militiæ Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Summarium precum, & rationum.

EXPONI Nobis nuper fecit Dilectus Filius Magnus Magister Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, quod ipse, considerans tam Fratres Milites, quam Officiales, Nautas, & Turmam Catholicam, qui super Classe Triremium Hospitalis præfati reperiuntur, tempore expeditionum, præsertim in Littore Maris Africi, & Lybici, aliisque partibus communi Christiani nominis hosti subjectis, longo tempore, & multoties in solemnioribus anni Festis diebus, prout etiam quando in oris maritimis Catholicorum Principum, & illorum portubus existunt, tum propter anni tempestates sibi adversas, quæ minime permittunt tentorium in terra figere, & obtendere, sub quo Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrari possit, tum propter distantiam Terræ firmæ, Sacrosanctum Missæ Sacrificium hujusmodi audire non posse; ut incommodis, & inconvenientibus hujusmodi, ne pietas, & devotio Fratrum, Subditorumque ejusdem Hospitalis minuatur, occurri possit, idem Missæ Sacrificium in Triremibus prædictis celebrari posse plurimum desiderat: Nobis propterea dictus Magnus Magister humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Pontifex annuit.

§. 1. Nos igitur piis dicti Magni Magistri votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eumque specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, moderno, ac pro tempore existenti Magno Magistro, & Dilectis Filiis Consilio Hospitalis præfati, petitam facultatem celebrari faciendi Sacrosanctum Missæ Sacrificium hujusmodi, tum tempore navigationis, quo Triremes hujusmodi anchoratæ sunt, in quibusvis oris, littoribus, & portubus habitatis, & non habitatis, & dummodo celebratio Missæ hujusmodi eo tempore, quo mare tranquillum, & Cœlum serenum reperiatur, & cum assistentia alterius Presbyteri, seu Diaconi, fiat; itaut periculum effusionis Sanguinis in dicta celebratione minime adsit, auctoritate Apostolica tenore præsentium concedimus, & indulgemus. Non obstantibus Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Cum conditionibus opportunis.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XV. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

D. Cardin. Passioneus.

XLII.

DE DOCTRINA CHRISTIANA

Populis tradenda: Qua ratione, & methodo Fidelium indigentiæ hac in re consulendum sit.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Cura Pontificia de Fidelium instructione.

ETSI minime Nobis dubitandum sit, omnes, quibus animarum cura credita est, Vosque præsertim, Venerabiles Fratres, ad Apostolatus officium evectos, atque in Prælationis fastigio a Deo constitutos, in id potissimum solicitudinem intendere, ut Christianus Populus Cœlestis Doctrinæ pabulo enutritus, & rudimentis Fidei saluberrime instructus, in semitam Mandatorum Domini, facem Vobis præferentibus, feliciter dirigatur: temperare tamen non possumus, quin vos ipsos Nostræ Auctoritatis, ac Paternæ dilectionis stimulis excitemus ad tam pium, tamque salutare Opus Doctrinæ Christianæ impensiori cura provehendum, sublatis iis impedimentis, quæ animarum saluti adversantur.

ANN. 1742.

Aliqua Mysteria Fidei explicite credenda de necessitate medii, aliqua de necessitate præcepti.

§. 1. Quia vero scientibus Legem loquimur, & vigiles Ecclesiarum hortamur Antistites, quibus nec Pietatis, nec alia sacrarum Literarum desunt præsidia, supervacaneum ducimus plurimis urgere argumentis, non satis esse ad cœlestem Beatitudinem assequendam, confusim, & involute credere a Deo revelata, & ab Ecclesia Catholica proposita Mysteria; sed hanc cœlestem Doctrinam divinitus traditam, & quæ ex auditu concipitur, Doctoris legitimi ac fidelis ministerio ita esse accipiendam, ut singillatim illius capita explicentur, & eorum aliqua necessitate *medii*, aliqua vero necessitate *præcepti* Fidelibus, ad credendum proponantur: Præterea licet per Fidem justificari dicamur, cum ea sit humanæ salutis initium, & fundamentum; ad futuram tamen, quam inquirimus Civitatem, ut pervenire aliquando mereamur, satis compertum est, solam Fidem non sufficere; sed viam nosse, constanterque tenere oportere, nempe præcepta Dei, & Ecclesiæ, tum virtutes, quas persequi, tum vitia, quæ studiose declinare debemus.

Tenenda quoque morum præcepta.

Episcoporum officium quoad traditionem Doctrinæ Christianæ.

§. 2. Quæ quidem omnia cum primis Catholicæ Fidei rudimentis, sive *Doctrina*, ut ajunt, *Christiana*, continerantur; Episcopalis muneris exigit ratio, ut illa in singulis Diœcesibus, & ubique locorum recte, atque ex ordine explicetur; nec posse Episcopos sine tacito conscientiæ convicio illam negligere, sed in hoc opus maxime necessarium omnem curam, & diligentiam conferre debere. Id tamen oneris non ita Episcopo impositum esse intelligimus, ut ipse per se Doctrinæ Christianæ semper intersit, pueros interroget, & Mysteria Fidei, quam profitemur, aperiat: Nimium quippe novimus, in Pastoralis solicitudinis munere prægravari Apostolicæ servitutis sarcinam, ac plane intelleximus, cum Anconitanam primum, tum deinde Bononiensem Ecclesiam regeremus, multis, variisque curarum veluti fluctibus jactari Præsulem suo satis muneri facere cupientem. Id vero futurum affirmamus, ut si Episcopus, alieno etiam a Visitatione Diœcesis tempore, quandoque adsit ubi doctrina traditur Christiano homine digna, pueros, puellasque de rebus antea auditis sciscitetur, ac Mysteria nostræ Religionis evolvat, & annunciet; Pastoris operam in maximam crediti sibi Gregis utilitatem cessuram, ejusdemque exemplum alios excitaturum ad Vineam Domini Sabaoth pro viribus excolendam.

Quatenus extendatur.

Exempla Sanctorum Episcoporum.

§. 3. Hanc administrandæ Ecclesiæ quasi legem sibi duxerunt nedum veteres, sed recentiores etiam Præsules, Beatorum Civium Albo adscripti; Carolus nempe Borromæus, Franciscus Salesius, Turribius, Alexander Sauli, quorum aliqui (ut literis consignatum est) cum gravioribus distenti, atque impediti curis, adesse coram non possent, operæ, ac diligentiæ suæ Vicarium aliquem ex Canonicis, aut ex Sacerdotibus designabant, qui, susceptis Pastoralis Ministerii partibus, Adolescentulos ad omnia Religionis Officia Fidei elementis informarent.

Inferiorum Pastorum opera ab Episcopis dirigenda.

§. 4. Optimum ergo, & ad profectum animarum maxime accommodatum erit Antistitis exemplum, si, quod antea dictum est, id omni tempore; præsertim vero dum obit Diœcesim, in singulis Paræciis impleverit. Sed ut quisque facile conjiciet, ad hoc vires ejus non suppetunt: Ideoque ut propositum assequatur, necesse est, diligentia, quanta potest maxima, curet, ne in aliis, quos tam laudabilis, tamque fructuosi operis Vicarios constituit, studium, ac sedulitas desideretur.

Parochorum munus duplex, prædicandi, & catechizandi.

§. 5. Duo potissimum onera a Tridentina Synodo Curatoribus animarum sunt imposita: alterum ut Festis diebus de rebus divinis sermonem ad Populum habeant; alterum, ut pueros, & rudiores quosque, Divinæ Legis, Fideique rudimentis informent. Si statis diebus eam Parochi concionem habebunt, quæ non persua- sibi-

sibilibus humanæ Sapientiæ verbis obstrepat auribus, sed captui Auditorum accommodata in eorum animos ostensione spiritus illabatur; si Mysterium aliquod annunciabunt, in primis vero, quod eo tempore Ecclesia recolit, ea differentes, quæ ad virtutum incitamento sint, & ad vitia fugenda, graviora præsertim, & quæ fœdius grassantur in Populo; si diebus ipsis (hoc enim pariter debent suo muneri) pueros, tamquam infantes modo genitos, nutriant Doctrinæ lacte, nunc hos, nunc illos interrogando, dubia, atque involuta explicando; Si demum cum Apostolo attendant lectioni, exhortationi, & doctrinæ, ut perfectus sit homo Dei, & ad omne opus bonum instructus: fas est credere, exitum optatis respondere posse, & Populum acceptabilem sectatorem bonorum operum facile extiturum.

Eorum labor ab aliis de Clero sublevandus.

§. 6. Verum satis experientia compertum est, imparem esse solius Parochi laborem; cum nequeat unus omnes instruere, ubi Doctoris diligentiam numerus vincit. Quoties tamen Episcopus toto animo, ac studio in Ecclesiam sibi commissam incumbat, nunquam necessariis, & opportunis destituetur auxiliis. Semper enim invenias, qui Tonsura initiari, qui per Minorum, qui per Sacrorum Ordinum gradus ad Sacerdotii fastigium promoveri, qui denique ad Ecclesiastica Beneficia viam sibi munire studeant. Gravissimis idcirco verbis (& verbis facta respondeant) affirmet Episcopus, numquam se facturum, ut Tonsura inauguret grandiores ætate, aut Minores, præsertim vero Majores Ordines iis conferat, qui in tradenda Christiana Doctrina operam suam Parochis commodare neglexerint. Hunc porro Clericorum numerum idem Episcopus in singulas suæ Civitatis, & Diœcesis Parochias apte distribuat, & eorum aliquos determinatæ Ecclesiæ adscribat. Denunciet præterea, ac fidem præstet, in conferendo Parochiarum, & aliorum Beneficiorum Jure, plurimum apud se ponderis, & momenti habiturum studium, & diligentiam in hoc opus a Clericis collatam: atque in re ipsa constabit, non Rectori tantum impositum esse docendi munus, sed plures illi præsto esse, ut omnes Officii sui numeros cumulate implere possit.

Item a Puerorum, & Puellarum Magistris.

§. 7. His accedit, Sacris Apostolicis Constitutionibus, & septima præsertim fel. rec. Leonis X. Prædecessoris Nostri edita in Concilio Lateranensi, saluberrime cautum fuisse, ut tam Ludimagistri discipulos suos, quam Piæ Fœminæ Puellas instituentes, sana, & incorrupta Doctrina, (Episcopo id potissimum urgente) tamquam pabulo vitæ, nutriant, & confirment. Constat etiam, ipsum Episcopum posse, ac debere Sacris Oratoribus quam diligentissime commendare,

A patrefamilias.

ut pro concione in Parentum aures animosque ingerant, sua interesse Mysteriis nostræ Religionis susceptam prolem imbuere: & si ad id minus idonei fuerint, filios in Ecclesiam adduci oportere, in qua Divinæ Legis præcepta explicantur.

Ab aliis Laicis viris, & mulieribus.

Pluribus itidem in locis pia, ac laudabilis, & ubi non sit recepta, inducenda consuetudo invaluit, ut Parocho idem munus persequenti auxilium ferant Laici tum viri, tum mulieres, in Christiana institutione veluti adjutricem operam navantes, qui audiunt pueros, ac puellas Orationem Dominicam, Angelicam Salutationem, Symbolum Apostolorum, aliaque id genus memoriter pronunciantes.

Et a piis Sodalitiis, in hunc finem erectis.

Alibi quoque Sodalitia exacta sunt, quorum cura in explicanda Christianæ Religionis disciplina versatur, & quorum Institutum nedum meritis laudibus cumulat san. mem. Pius V. in sua Constitutione, quæ incipit, *Ex debito*; sed in omnibus etiam Diœcesibus propagari enixe exposcit. Quæ quidem omnia in unum collecta si sedulo perpendantur, certum omnibus, atque exploratum erit, ubi multa sit messis, paucos nequaquam esse Operarios, nec eos deesse, qui parvulis panem petentibus frangant.

Christiana Institutio omni ætati necessaria.

§. 8. Sed quia compertum est, non solum Adolescentulos, illosque qui confirmata sunt jam ætate, in divinarum rerum ignoratione versari, sed etiam viros, ipsosque senes salutaris Doctrinæ esse omnino expertes; vel quia numquam illam perceperunt, vel quia jamdiu perceptam paullatim delevit oblivio: huic etiam malo provida Episcoporum occurret vigilantia, si operis sui Vicarios cogent, quæ parata sunt, remedia sedulo adhibere.

Quid agendum cum pueris.

§. 9. Ut autem ab iis, qui in prima sunt ætate, sermo instituatur, ad Sacram Eucharistiam, & Confirmationem admitti plures postulant: Pauci enim enixam hanc voluntatem, ac fere impatiens studium non præseferunt. Moneat igitur Episcopus Parochos, eisque districte præcipiat, ne quis eorum sacrum Eucharistiæ Sacramentum administret, *Schedulam*, ut ajunt, confirmationis iis tradat, qui graviora Fidei, & Doctrinæ capita, & Sacramenti virtutem, & vim ignoret; vel quia parum in hoc Tirocinio profecerint, vel quia ea neglexerint audire, quæ ad hujusmodi Sacramenta pie, riteque suscipienda statis temporibus tradita sunt. Hoc sane pacto primæ ætatis satis videri potest consultum.

Quid cum Adolescentibus, qui ad Ordines promoveri cupiunt.

§. 10. Si vero loquamur de Adolescentia, quoniam unusquisque proprium donum habet ex Deo, usu satis constat, alios Ecclesiasticæ, alios vero sæcularis vitæ rationem inire. De primo hominum genere verba jam fecimus, cum de iis ageremus, qui Ordinibus initiari volunt. Id unum addi posse videtur, rem fore magni commodi, multæque utilitatis plenam, si qui se sistunt examini, eos Præsul potissimum interroget de iis, quibus Christiani hominis scientia continetur. Etenim magistra rerum experientia edocuit, ex his aliquos, tametsi latini sermonis nitore, & elegantia excultos, in scientiarum curriculo liberaliter institutos, & quæ ad Ordines pertinent apprime callentes, de Doctrina tamen Christiana percunctanter parum, aut nihil apposite respondere.

Quid cum iis, qui Matrimonio jungendi sunt.

§. 11 Si autem ad eos, qui in sæculo degunt, mentis aciem convertimus, palam fit, illos ut plurimum sacri conjugii fœdera inire. Verum cum Matrimonio jungendi non sint, si Parochus, ut debet, prius interrogando deprehenderit, Marem, seu Fœminam, quæ ad salutem necessaria sunt, ignorare; Vix tantæ, ac tam luctuosæ ignorantiæ locum relinquet Episcopus, qui Pastores animarum admonet officii sui, & huic si desint, negligentiæ repetat pœnas.

Ignorantibus quæ scire oportet necessitate medii deneganda est absolutio.

§. 12. Omnes denique omnium ætatum, atque ordinum homines solent identidem sordes animæ Pœnitentiæ Sacramento detergere. Curabit itaque Episcopus, ut Sacerdos excipiens Confessiones, fixum illud, immotumque animo semper habeat, invalidam esse Absolutionem Sacramentalem, quam quis ignoranti res necessarias necessitate *medii* impertitur, nec posse homines Deo per hujusmodi Sacramentum reconciliari, nisi prius excussa hujus ignorantiæ caligine, ad agnitionem Fidei educantur.

Quid agendum cum ignorantibus quæ scienda sunt necessitate præcepti.

Sedulo etiam animadvertet Confessarius, in aliud tempus rejiciendam esse Absolutionem illius, qui necessaria necessitate *præcepti* suo vitio nescit, & eo quandoque casu Pœnitentem absolvi posse, quo se vincibilis hujus ignorantiæ reum agnoscat, & accuset; ac intime dolens, tum a Deo veniam precetur, tum Confessario serio promittat, operam se impense daturum, qua, Divinæ Gratiæ præsidio, discat etiam necessaria necessitate *præcepti*.

Occurrendi impedimentis.

§. 13. Hanc profecto Christiani Populi instituendi rationem si Pastores sibi proposuerint, si eorum consilia, labores, & studia ad propositam methodum duxerint referenda; sperare fas est, Fide, & Opere Gregem ita in dies profecturum, ut coædificetur in habitaculum Dei in Spiritu Sancto. At vero cum maximi momenti ea res sit, nullaque alias ad Dei gloriam, & ad animarum salutem utilius instituta, mirari nemo debet, quod plurima passim objiciantur impedimenta.

In aliquibus Ecclesiis ruralibus non permittenda Missarum celebratio, nisi post Missam Parochialem.

§. 14. Sitæ quandoque sunt in agro parvæ, humilesque Ecclesiæ, aliæ Parochiali proximæ, aliæ vero longo intervallo disjunctæ, ad quas diebus festis Patresfamilias una cum liberis accedunt, Sacerdotem Sacris operantem audituri; ex quo fit, ut suæ Parochiæ nunquam fere intersint, nec ullum de Mysteriis Fidei, de Præceptis, de Sacramentis verbum accipiant. Episcopus huic malo occurret, suamque objiciet auctoritatem. Et primo quidem, quoad parvas Ecclesias Parochiali proximas, expressa lege caveatur, ne quis antea Sacrificium faciat, quam Parochus Missam celebraverit, sermonem habuerit, ceterasque sui muneris partes absolverit. Hoc enim pacto Ecclesia Parochialis confluentium Parochianorum numero celebrabitur.

In aliis injungendum Presbyteris non Curatis ut Populum instruant.

Quo vero ad parvas Ecclesias a Parochiali longe sepositas, cum difficile admodum sit, Parochianos ob locorum distantiam, longum iter, atque asperum, hyemali præsertim tempore, cum pluviæ inundant, Parochialem adire, ibique Divinis Officiis interesse, relicta Ecclesia proximiore, decernat Episcopus, gravibus etiam statutis pœnis, quod Sacerdotes ibi operantes Christianæ Doctrinæ summam Populo tradant, Divinamque Legem annuncient. Monendus tamen est Parochus, ne alienæ ope-

operæ nimium tribuat, ſed videat ipſe quo loco res ſint, cum pueri Sacramentum Euchariſtiæ, & Confirmationis, alii vero Matrimonii, ſibi adminiſtrari expoſcant.

In Civitatibus præſcribenda ratio celebrandi Feſtivitates in Eccleſiis non parochialibus.

§. 15. Præterea ſua etiam Urbes habent impedimenta: Sepe enim contingit, in aliis Eccleſiis, ac præſertim Regularium, ſolemni ritu, magnaque Populi frequentia, Feſtum aliquem diem celebrari; ideoque ſi in Eccleſia Parochiali, ſummo mane, aut ſtatim a prandio Catechiſmus habeatur; aut nemo, aut pauci admodum ſunt, qui eidem Catechiſmo interſint, quique præſcriptas horas non cauſentur. Sin vero captentur horæ Civitatis commodo magis appoſitæ, uſu compertum eſt, populum ad Eccleſiam confluere, in qua Feſtus dies agitur; & celebritate pompe illectum, Doctrinam Chriſtianam non ſine gravi animæ detrimento deſerere. In hoc articulo quia certa, & communis regula præſcribi non poteſt, id totum relictum eſſe volumus Prudentiæ vigilis Eccleſiæ Antiſtitis, qui attenta loci, temporis, perſonarum qualitate, expenſiſque rerum omnium momentis, ita ſtudeat ſolemnis diei celebritatem cum Doctrina Chriſtiana componere, ne alteri altera ſit impedimento. Quod ſi Regulares, & Exempti contradixerint, & ſanctum hoc Doctrinæ opus, licet ab Epiſcopis prius admoniti, ſuis functionibus perturbare præſumpſerint; Noſtram locorum Ordinariis auctoritatem, qua potimur in exemptos, pollicemur; nec alia Pontificiæ vigilantiæ deerunt remedia, ne Parochiales Eccleſiæ debitis fraudentur obſequiis.

Viſitatores per Civitates, & Diœceſes deputandi.

§. 16. Plurimum quoque ad Chriſtiani Populi inſtitutionem conferre poterit, ſi Viſitatores eligantur, quorum alii Civitatem, alii Diœceſim luſtrantes, omnia ſedulo inquirant, ut certior factus Epiſcopus, pro meritis cujuſque Paſtoris, aut præmia decernat, aut pœnas.

Commendatur liber Card. Bellarmini de Doctrina Chriſtiana.

§. 17. Clementis Papæ VIII. aliorumque Prædeceſſorum noſtrorum veſtigiis inhærentes, hortamur in Domino, & enixe commendamus, in Doctrina Chriſtiana tradenda adhibere libellum de Clementis ejuſdem mandato a Cardinali Bellarmino conſcriptum, mox in deputata Congregatione diligenter examinatum, & approbatum; ac denique ab eodem Clemente in lucem eo ſaluberrimo conſilio edi juſſum, ut unus deinceps, idemque modus in docendo, & diſcendo Chriſtianam Doctrinam, ab omnibus teneretur. Nihil hac uniformitate optabilius; nihil ad præcavendos, qui in multiplicem Catechiſmorum varietatem irrepere poſſent errores, conducibilius, atque opportunius. Sicubi vero contigat, ob peculiares regionum neceſſitates, alium quempiam adhiberi forte libellum; ſedulo invigilandum erit, nequid ille contineat, nequid in eum unquam inducatur, a Catholica veritate abſonum. Curandum inſuper, ut in eo fidei dogmata clare, & dilucide ſint explicata, additis, ſi quæ deſunt, neceſſariis, ac ſublatis quæ redundant. Brevis enim, & univoca docendi methodus multum prodeſſe ſolet ad faciliorem interrogationem, cum quis periculum facit progreſſus puerorum.

Et generaliter uniformitas in methodo, & ratione docendi.

Actus Fidei, Spei, & Charitatis Populo tradendi.

§. 18. Complectatur Liber hujuſmodi etiam Fidei, Spei, & Charitatis Actus, quos recte ſcienterque compoſitos eſſe, minime dubitandum. Sed ſi aliter ſe res habeat, caſtigati emendato prælo donentur. Actus prædicti paucis potius, quam multis verbis efferri gaudent; dum illis tamen tota vis, & natura virtutis explicetur: Et quia Chriſtianam Religionem profitenti maxime neceſſaria eſt conſuetudo, & exercitatio ſæpius eliciendi dictos Actus, idcirco ne illorum uſus circumſcribatur anguſtis finibus, & exiguo numero a quibuſdam ſingulis annis præfinito; Epiſcopus ſuæ non minus, quam alienæ ſalutis ſtudioſus, provide ſtatuat, ut in Parochiis, tum Urbis, tum Diœceſis, Rectores Animarum, poſt Miſſam Feſto die celebratam, ſtatim ante Aram provoluti, clara, & intelligibili voce dictos virtutum actus eliciant, & præire ſatagant Populo, verba ab ipſis prolata devote reddituro. Hoc enim pacto Fideles ſenſim illos memoriæ mandabunt, & aſſueſcent, nedum Feſtis, ſed aliis etiam diebus, in hac pia exercitatione verſari.

Et publice Eccleſiis frequentandi.

Adhortatio Pontificis ad Epiſcopos, cum mentione Inſtructionum Paſtoralium ab ipſo editarum.

§. 19. Saluberrimas has erudiendi Gregis rationes, quas Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apoſtolica ſcripta notas eſſe volumus, quiſque veſtrum facile intelliget, conſonas eſſe: *Monitis Noſtris Paſtoralibus* prælo jam demandatis, cum Sponſam Noſtram Bononienſem Eccleſiam Paterna Charitate cominus amplecteremur: illaſque præterea ex Pontificis Conſtitutionibus hauſtas eſſe, & ſpectabilium Antiſtitum Teſtimonio, & exemplo comprobatas. Quia vero maximam inde utilitatem proficiſci experimento cognovimus; quo majori poſſumus ſtudio Vos hortamur, & admonemus, ac per Viſcera Miſericordiæ Dei noſtri enixe obteſtamur, ut pro injuncto Vobis Paſtoralis Miniſterii debito, præmiſſorum executioni ſtrenuo, conſtantique animo incumbatis: ſedulo recogitantes, quidquid laboris, ſtudii, ac vigilantiæ in hunc ſcopum collatum fuerit, Deum omnium Bonorum Datorem uberi mercede retributurum, & Apoſtolicam Benedictionem ex animo Vobis impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die VII. Februarii MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

Dat. die 7. Febr. 1742.

MARONITARUM XLIII.

Patriarchæ attribuitur annuum caritativum ſubſidium; abrogata conſuetudine colligendi præſtationes pecuniarias in diſtributione Sacrorum Oleorum. *Epiſcopis* Maronitis certæ Sedes aſſignantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Diſciplina Eccleſiæ, quoad reſidentiam Epiſcoporum, & gratuitam Sacrorum adminiſtrationem.

APOSTOLICA Prædeceſſorum noſtrorum Romanorum Pontificum Jeſu Chriſti Paſtorum Principis, cujus Supremas vices plane immerentes gerimus, in terris Vicariorum ſolicitudo, ac providentia ad æternam Chriſtifidelium ſalutem procurandam ſemper intenta, in eo maximopere commendatur, quod inter cætera ad iiſdem animabus ejuſdem Jeſu Chriſti ſanguine redemptis opportune, ac frugifere conſulendum, ſapientiſſime inſtituta atque ſanctiſſime cuſtodita, omni etiam cura, ac labore confirmare, & ſub canonicis cenſuris, ac pænis exigere ſtuduerint, nimirum, ut & Eccleſiarum Paſtores, quibus ovium ſalus commiſſa eſt, non Mercenariorum more, ſed attendentes ſibi, atque univerſo gregi, in quo Spiritus Sanctus poſuit eos regere Eccleſiam Dei, præſidentes, inque ſuis reſidentes Eccleſiis vigilarent; & ab Eccleſiaſtico Ordine omnes vel minima avaritiæ ſuſpicio, aut ſimoniacæ labis ſpecies, in iis præſertim, quæ ad Sacramentorum adminiſtrationem ſpectant, penitus amoveretur. Non alia ſane ratione Antiſtitum inauguratio ſpirituale dicitur fœdus conjugii, quod eſt inter Epiſcopum, & Eccleſiam, cui præficitur, in electione initiatum, inconfirmatione ratum, in conſecratione conſumatum, ita ut tranſcurſiones etiam de una ad aliam Eccleſiam, nulla intercedente legitima graviſſimaque cauſa, veluti ſpiritualis adulterii ſpecies exiſtimatæ fuerint a Sanctis Patribus & Sacrorum Canonum ſanctionibus, per maximas pœnas coercitæ. Eodem prorſus modo, ut non ſolum ſine Simoniæ labe, verum etiam ſine avaritiæ ſuſpicione Sacramenta adminiſtrarentur, inhibitum fuit, ne pro paſtu, vel alicujus conſuetudinis obtentu, in iis, quæ Sacramenta reſpiciunt, etiam a ſponte dantibus, non ſecus ac voluntariæ antiquitus fiebant oblationes, quidquam directe, vel indirecte accipiatur, aut exigatur.

Laudantur Canones Synodi Nationalis Maronitarum circa utrumque caput.

§. 1. Eapropter Apoſtolicis laudibus proſequimur Venerabiles Fratres Joſephum Petrum Antiochenum & Antiſtites Maronitas, cæteroſque, qui in Synodo Provinciali, ſive totius Nationis Maronitarum, Apoſtolica fel. rec. Clementis PP. XII. Prædeceſſoris noſtri, qui ad hujuſmodi effectum ad Montem Libanum dilectum Filium Magiſtrum Joſephum Simonium aſſemanum in utraque Signatura noſtra Referendarium, Prælatum noſtrorum Domeſticum, & Intimum Cubicularium ablegaverat, primum indicta, & celebrata, deinde noſtra quoque auctoritate, per alias noſtras in ſimili forma Brevis Literas die prima menſis Septembris anno MDCCXLI. proxime elapſo datas, quarum tenorem præſentibus pro expreſſo, & inſerto haberi volumus, & in quibus uberius continentur, approbata confirmataque, interfuerunt. Enimvero, cum Antiocheni pro tempore Patriarchæ Maronitarum, ob jus quoddam, quod nullius canonicis documentis ſuffultum, ſed antiquiſſima con-

ANNO 1742. consuetudine, sive propria auctoritate, sive quomodolibet invectum erat, non solum Antistites, qui jam suis Ecclesiis addicti, ab iisdem propter Turcarum tyrannidem absentes ipsarum Ecclesiarum populis præesse minime possent, aliis, sed prioribus, quibus incardinati erant, & haud dimissis, Ecclesiis in Chesroani, & Montis Libani Diœcesibus existentibus, veluti suos ad nutum amovibiles præficere Vicarios; verum etiam oblationes pecuniarias, vel alterius rei præstationes, pro necessaria victus dignitatisque Patriarchalis, aliis deficientibus congruentibus redditibus, substentatione, ut asserebatur, tempore, & occasione distributionis Sacrorum Oleorum fieri consuetas exigere solerent; hujusmodi asserto juri tamquam non legitimo, quin immo Sacris Canonibus inviso, per duos Canones in eadem Synodo conditos derogatum fuit.

Eorum examen institutitur in Congr. particulari de Prop. Fide.

§. 2. Verum inter alia dubia, quæ proposita, & examinata fuerunt in particulari Congregatione aliquot Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis propagandæ Fidei præpositorum pro approbatione dictæ Synodi a Nobis deputata, & coram Nobis habita, etiam hæc duo fuere discussa, nempe primum: *An Canon prohibens Patriarchæ quamcumque exactionem in distributione Olei Sancti Parochis, sustineatur, & mereatur confirmationem?* Secundum: *An Canon quod residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis Titulis Ecclesiarum Episcopalium, sit approbandus, & quid quoad Appendicem Synodi Cap.* XLI. *in quo adest divisio Sedium Episcopalium, cum limitibus Diœcesum Maronitarum, pro distributione Diœcesum in tot Episcopis, itaut non possint amoveri a Patriarcha?*

Articulus Appendicis Synodi de numero, & limitibus Maronitarum.

§. 3. Tenor autem memoratæ Appendicis est, qui sequitur. *Appendix* XLI. *post Synodum Montis Libani, Metropolitanorum, & Episcoporum Maronitarum Sedes, & Limites. Patriarcha Antiochiæ, ac totius Nationis Maronitarum Sedem habet in Monte Libano in Cœnobio, quod Canubinense dicitur: Sub eo erant Archiepiscopi, & Episcopi sequentes. I. Tyri. II. Damasci. III. Cypri. IV. Alepi. V. Beryti. VI. Tripolis. VII. Botri. VIII. Aco, seu Ptolemaidis. IX. Laodiceæ. X. Apameæ. XI. Arcæ. XII. Eden. XIII. Sareptæ. XIV. Paneadis. XV. Listræ, seu Bybli. XVI. Neapolis. Sed in Synodo Montis Libani die* XXX. *Septembris* MDCCXXXVI. *decreverunt Patres, ut Maronitarum Diœceses imposterum ad octo tantum redigerentur; salva Reverendissimo Domino Patriarchæ Episcopos nonnullos titulares ordinandi potestate; videlicet* I. *Alepi, seu Beroæ, & adjacentium Locorum.* II. *Tripolis: Hujus Pontificis jurisdictio extenditur a Tripoli, & Jania ad Arcam Balaneam, Aradum Orthosiadem, Gabalum, Laodiceam, usque ad finem Alepi.* III. *Bybli, & Botri; hujus jurisdictio extenditur in Diœceses Bybli, & Botri, Acuræ, Dairalamari, & Regionis Bisarajæ.* IV. *Heliopolis, seu Baalbech: hujus jurisdictio extenditur in Diœceses Heliopolis, & Phathuchæ in Bybliensis Regionis confinio, & dimidiæ partis ditionis Gazirensis, cujus caput Gusta, & Gazir.* V. *Damasci: hujus jurisdictio extenditur in Diœcesim Damascenam, necnon ampliatur ad alteram dimidiam partem ditionis Gazirensis, cujus caput est Agelton, complectitur præterea Cascontam Zuc-Charabam, & Zabbugam.* VI. *Cypri; hujus jurisdictio complectitur universa Insulæ illius Castella, ac præterea in Chesroena Regione habet Bacafajam, Bat-schebabam, earumque Villas, necnon Villas Chesroeniæ usque ad Pontem Beryti.* VII. *Beryti; hujus jurisdictio extenditur a Beryto usque ad Mathanam, & Giordam, & Algarbam, & Sciacharam Mathanæ, & usque ad Pontem Flavii Cadi, seu Tamyris.* VIII. *Tyri, & Sidonis; hujus jurisdictio complectitur Sidonem, Tyrum, earumque Villas, necnon Suph-Bacaam, Vallem Tainæ, & adjacentes Terras a Fluvio Tamyri, usque ad Sanctam Civitatem Hierusalem. Nos subscripti hanc Diœcesum distributionem approbamus. Datum in Sancta nostra Synodo in Monasterio Deiparæ de Loaisa die* XXX. *Septembris* MDCCXXXVI. *Joseph Petrus Patriarcha Antiochiæ. Gabriel Sareptæ, Simeon Damasci. Abdalla Beryti. Elias Arcæ. Basilius Tripolis. Philippus Lystræ. Stephanus Botri. Gabriel Aco. Johannes Laodiceæ. Ignatius Tyri. Gabriel Alepi. Michael Paneadis. Tobias Cypri.*

Congregationis judicium.

§. 4. Ad primum autem responsum fuit. *Approbandum, & ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchæ.* Ad secundum etiam responsum fuit. *Pro approbatione Canonicis demandantis Residentiam Episcoporum, & ad Sanctissimum quoad contenta in Appendice Cap.* XLI. *in quo proponuntur Metropolitanorum, & Episcoporum Maronitarum Sedes, & Limites.* PONT. A. II.

Pontifex, expensis iterum capitibus in suspenso relictis.

§. 5. Nos igitur, qui nihil optamus impensius, quam ut Ecclesiastica disciplina per universum Catholicum Orbem, ubi quidem integra viget, magis magisque confirmetur, ubi vero collapsa est, opportune instauretur; ut in rebus tanti momenti ea, qua opus est, consilii, maturitatis, & examinis ratione procederemus, Venerabili Fratri Nostro Vincentio S. R. E. præfatæ Cardinali Petra nuncupato ejusdem Congregationis Propagandæ Fidei Præfecto commisimus, ut postquam cum dictæ Synodi Revisoribus, aliisque rerum Maronitarum peritis super præmissis accuratissime egisset, ad Nos referret. Quoniam autem ipse Venerabilis Frater Noster Vincentius Cardinalis, auditis Revisoribus aliisque, ut præmittitur, rerum Maronitarum peritia instructis, erutisque ex Archivio dictæ Congregationis Propagandæ Fidei documentis, iisque invicem expensis, ad Nos retulit, oblationes pecuniarias, vel alterius rei præstationes, fieri quidem tempore, & occasione distributionis Sacrorum Oleorum, revera esse, ut ab initio cæptum fuit, pecuniarias oblationes, vel alterius rei præstationes Patriarchis pro tempore existentibus, alimentorum, & dignitatis tuendæ, munerisque Patriarchalis commodum obeundi causa, debitas atque præscriptas; necnon residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis titulis Ecclesiarum, & divisionem Sedium Episcopalium, cum limitibus Diœcesum, earumque reductionem, prout in Appendice præinserta continentur, omnino necessariam, utilem, ac salutarem esse: Hinc est, quod Nos, qui inclytam Nationem Maronitarum quamvis Hæreticis, Schismaticis, Maumethanis, & Idololatris, undique circumseptam, tamen veluti rosam inter spinas, & scopulum inter undas, semper in Catholica Romana Fide constantem, ac propterea a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris tantopere existimatam, ad eorumdem Prædecessorum nostrorum exempla plurimi facimus, & Apostolica caritate complectimur; motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, primum utrumque Canonem, & in eis contenta quæcumque, ac præinsertam Appendicem approbamus, & confirmamus, illisque Apostolicæ firmitatis robur perpetuo adjicimus, atque in perpetuum deinceps observari præcipimus, & mandamus.

Canones, & Appendicem confirmat.

Patriarcham, ejusque Decessores, ab avaritiæ, aut Simoniæ nota purgatos, declarat.

§. 6. Deinde modernum Patriarcham, ejusque Prædecessores, nec non tam eos, qui dedissent, quam qui accepissent dictas oblationes pecuniarias, vel alterius rei præstationes, easque sive datas, vel dandas, sive acceptas, vel accipiendas pro Sacrorum Oleorum distributione esse existimassent, ab omni Simoniacæ labis pravitate, & turpi avaritiæ quæstu immunes fuisse, & esse, neque imposterum a quoquam ausu temerario, veluti Simoniacos, & avaros, insimulari posse, & debere declaramus.

Eidem, ejusque Successoribus, annuum Caritativum Subsidium, pro alimentis attribuit.

§. 7. Præterea, ne moderno, & pro tempore existenti Patriarchæ, ut præmittitur, desint alimenta, & subsidia, statuimus, & quatenus opus sit, præcipimus, & mandamus omnibus, & singulis Ecclesiarum, Monasteriorumque Parochis, & Superioribus Nationis Maronitarum, ut singuli Parochi, & Superiores hujusmodi, juxta designationem instructionemque ab ipsa Congregatione Propagandæ Fidei confectam, atque una iisdem nostris Literis adjungendam, & in virtute Sanctæ Obedientiæ, & sub pœnis ad Apostolicæ Sedis, & pro tempore existentis Patriarchæ arbitrium imponendis omnino servandam, singulis annis die Dominica infra Octavam solemnitatis Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ in Celum Assumptæ, a currenti anno MDCCXLII. incipientes, in perpetuum Patriarchæ pro tempore existenti antedictas pecuniarias oblationes sub nomine Caritativi Subsidii contribuant, & solvant; necnon statum Animarum, quarum curam gerunt, ad sæpedictæ Synodi scriptum, & normam, eidem Patriarchæ deferant, a quo & literas instructivas, sive pastorales, de more, sicut antea in Sacrorum Oleorum distributione fiebat, accipiant, ipse vero pro tempore existens Patriarcha alio opportuno tempore Sacra Olea gratis

Sacra vero Olea absque ullius oblationis exactione distribui jubet.

gratis omnino transmittat, sive distribuat, & nihil penitus, vel pecuniæ, vel alterius cujuscumque rei, etiam a sponte dantibus recipiat, aut exigat.

Diœcesum numerum septenarium, præter Patriarchalem præfinit.

§. 8. Insuper motu, scientia, potestate, ac tenore paribus statuimus; & declaramus numerum Sedium, ac Diœcesum Episcopalium, & Episcoporum Maronitarum, ad septem dumtaxat, excepta Patriarchali Sede & Archidiœcesi, quacum octo existunt, redigendum reducendumque esse, prout in præinserta Appendice cum suis respective distinctis Diœcesibus, Oppidis, Terris, Ecclesiis, ac Monasteriis, juxta præscriptos fines, ac terminos, redactus reductusque est, & Nos, quatenus opus sit, de novo redigimus, & reducimus, & redactum reductumque esse & haberi, decernimus, & definimus.

In quibus Episcopos perpetuo incardinari decernit.

§. 9. Item volumus, & mandamus ut, postquam reductio hujusmodi, ut infra, locum habuerit, in hisce octo Diœcesibus distinctis, & ab invicem divisis, ac separatis, tam Patriarcha in sua, (quam ad sui arbitrium semel eligendam, sed semel electam, & Archidiœcesim nuncupatam, Patriarcham eligentem ejusque Successores nunquam permutare posse decernimus, & definimus,) quam singuli septem Episcopi in suis respective Diœcesibus constituti, & incardinati perpetuo sint, & habeantur; ita, ut nunquam ad Patriarchæ pro tempore existentis nutum amoveri possint, nisi vel per canonicam, ob gravissima crimina, juris ordine servato, privationem, vel per legitimam de una ad aliam Diœcesim, juxta Sacrorum Canonum regulas, & Juris communis dispositiones; translationem.

Patriarchæ jura, & facultates enunciat.

§. 10. Præter hæc modernus, & pro tempore existens Patriarcha jus habeat Antistites juxta morem, & non alias, in qualibet Sede, & Diœcesi pastoris solatio destituta constituendi, & incardinandi; singulis triennis singulas Diœceses per se ipsum visitandi; Decimas consuetas (Decima tamen Decimarum singulis Antistitibus in suis respective Diœcesibus relicta) in iisdem Diœcesibus colligendi; & Emolumenta Dispensationum, quæ ad Patriarcham spectant, exigendi; nec non Legata, vel dictæ Diœcesi, quæ Sedi Patriarchali unita fuerit, vel ipsi pro tempore Patriarchæ relicta acquirendi; & pro hujusmodi effectu unum aut plures Collectores, & Ministros in Dictis Diœcesibus deputandi; Sacra Olea consecrandi, & in singulas septem Diœceses privative distribuendi, & ut ante statutum est, & non aliter, mittendi; Cæterum aliis, si quæ sunt Patriarchæ pro tempore existenti reservata, & debita tam præscripto jure, quam invecta consuetudine, juribus, de quibus nulla in hisce præsentibus fit mentio, nullum ideo præjudicium per ipsas præsentes inferri, & illatum esse volumus, & intendimus.

Sine præjudicio aliorum hic non expressorum.

Executio reductionis Diœcesum provide differtur.

§. 11. Denique ut reductio Sedium Episcopalium e tredecim ad septem, præter Patriarchalem, dumtaxat, prout in præinserta Appendice contenta atque præscripta, debitæ executioni juxta commendatissimum caritatis, & providentiæ Ordinem demandetur; volumus atque præcipimus, ut moderni Antistites Maronitæ, qui veluti Patriarchæ Vicarii missi, dum reductio hujusmodi statuta fuit, tredecim in Chesroano in humanis agebant, etsi, interea temporis duobus eorumdem viam universæ carnis ingressis, undecim in præsentia numerentur, eodem pacto, quemadmodum antea servabatur, veluti ipsius Patriarchæ Vicarii ad nutum amovibiles eousque sint, & habeantur, donec septenarius eorumdem superstitum numerus remanserit: Quo facto, reductio septem Sedium hujusmodi tunc, & non antea, locum habeat, & constituta intelligatur; atque idem pro tempore existens Patriarcha, electa prius Patriarchali Sede, singulos singulis Sedibus Antistites ad sui libitum, sed secundum prudentiæ, & caritatis leges præficiat, & assignet, ita tamen, ut assignatio hujusmodi perpetuo facta, & unusquisque Antistes perpetuo constitutus, & incardinatus sit, & intelligatur, Sedi, & Diœcesi, quæ semel unicuique assignata fuerit.

Præsentium Literarum perpetuo vigori consulitur.

§. 12. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni existant, iisdem præsentibus non consenserint, nec vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, & audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensu, aliove quolibet etiam quantumvis magno & formali, ac substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse, sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque, & quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari: sicque, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, præeminentia, aut potestate fungentes, & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & dictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata secus judicandi facultate.

Contrariis non obstare decernitur.

§. 13. Non obstantibus præmissis omnibus, ac nostra, & Cancellariæ nostræ Apostolicæ, quatenus opus sit, regula de jure quæsito non tollendo, nec non Apostolicis, atque in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, præsertim pro universa Natione Maronitarum Constitutionibus, & Ordinationibus, aliisque etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, sivæ universæ Nationi, sive Patriarchæ, Antistitibus, & populis Maronitis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, in genere, vel in specie, aut alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenore præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Earumdem Literarum exemplis, & versionibus auctoritas tribuitur.

§. 14. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, tam latine, quam Syriace, aut Arabice, tum manuscriptis, tum typis impressis, & manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Februarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

D. Card. Passioneus.

ABOLITIO TRIBUNALIUM, XLIV.

Et Judicum particularium ab Innocentio XII. facta confirmatur, & innovatur quoad Judicaturas deinceps erectas; Nonnullarum Congregationum, & Tribunalium facultates, & jurisdictiones præfiniuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium pro expeditiori justitiæ administratione.

QUantum ad procurandam Reipublicæ temporalem felicitatem conducat, si cuique petenti jus fuum prompte, & expedite reddatur, initio Pontificatus nostri animo revolventes, solicito mentis oculo circumspeximus, si qui abusus, aut pravæ consuetudines paulatim, ut contingere solet, irrepsissent, quæ judiciorum ordinem bene, ac sapienter a

Præ-

ANNO 1742.

Prædeceſſoribus Noſtris in hac alma Urbe conſtitutum perturbarent, juſtitiæque curſum impedirent, ut opportuna Paternæ Noſtræ Provinciæ remedia afferremus.

Congregationis particularis deputatio, ejuſque conſilium.

§. 1. Cum itaque Congregatio nonnullorum Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium, ac nonnullorum dilectorum Filiorum Romanæ Curiæ Prælatorum, & Juris Peritorum, ad ſubmovendos hujuſmodi abuſus, qui in Romana Curia propter nimium frequentes Judicum particularium, aliorumque privativam ex privilegio juriſdictionem in certis cauſis exercentium deputationes exorti fuerant, a Nobis Apoſtolica auctoritate ſpecialiter deputata, cenſuerit ad huic malo, & incommodo occurrendum, ut novæ noſtræ perpetuo valituræ literæ per Nos, ut infra, promulgentur, per quas nedum ſpecifice confirmetur auctoritate Noſtra, cum inſertione totius tenoris, provida Conſtitutio fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædeceſſoris Noſtri, quæ incipit: *Romanus Pontifex*; ſed ulterius omnes judicaturæ particulares quæcumque & cujuslibet generis, poſt præfatam Conſtitutionem reſtitutæ, vel denuo hactenus erectæ, & conſtitutæ, vigore literarum Noſtrarum, & aliorum Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum, tam ſub Plumbo; quam ſub Annulo Piſcatoris, aut Motus Proprii, ſeu Chirographi deſuper expeditarum, de medio tollantur, expliciteque abrogentur: Nos; qui ex Paſtoralis Officii Noſtri munere, Tribunalia quæcumque Judicum Ordinariorum, veluti juſtitiæ fontes in agro Dominico Nobis ex Alto commiſſo conſtitutos, ab omni impedimento, & perturbatione eximere cupimus, providum Congregationis prædictæ conſilium, noſtriſque conſonum deſideriis, libenter amplectentes, Motu proprio, ex certa ſcientia, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine Noſtra, prædicti Innocentii Prædeceſſoris Conſtitutionem præfatam, cujus tenor talis eſt, videlicet:

Innoc. XII. Conſtitutio pro ſuppreſſione Tribunalium particularium. Proœmium.

§. 2. INNOCENTIUS *Epiſcopus Servus Servorum Dei ad perpetuam rei memoriam. Romanus Pontifex curæ agri Domini more diligentis Patrisfamilias indeſinenter invigilans, ut, juxta verbum Propheticum, noxia evellat, & deſtruat, utilia vero, plantet, & ædificet, ea etiam, quæ alias rationabilibus tunc ſuadentibus cauſis a Sede Apoſtolica conceſſa fuerunt, ex aliis validioribus, ſeu ſupervenientibus rationibus; quibus præſertim faciliori, ordinario, & juridico juſtitiæ curſui in Romana Curia cæterarum Magiſtra, uberius conſulitur, ad viam juris reducere, moderari, immutare, & revocare non deſinit, & in his ſolicitudinis ſuæ ſtudium interponit, quando, & prout in Domino conſpicit ſalubriter expedire.*

Numerus & facultates Tribunalium particularium ordinem juſtitiæ retardant.

§. 3. *Hinc eſt, quod Nos ſedula meditatione penſantes, privilegia privativarum, ſeu cumulativarum juriſdictionum, etiam cum facultate proprios, ſeu beneviſos Notarios habendi; ſeu deputandi, quampluribus præfata Curiæ particulariter inſtitutis Judicibus, ſeu Tribunalibus a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus Noſtris aliquorum ſæculorum ſpatio conceſſa, ita paulatim quidem, ſed in immenſum excreviſſe, ut Judicum, & Tribunalium Ordinariorum juriſdictio magnopere decreverit, & ſuper hujuſmodi juriſdictionum conflictu, & Judicum competentia frequentes contentiones, expeditam Cauſarum terminationem cum Litigantium damno, & Cauſidicorum incommodo differentes, irrepſerint, ac propterea inter alia, quæ circa eamdem Curiam emendanda, reformanda, & rectius ordinanda ſuſcepimus, quantum Nobis ex alto conceditur, hujuſmodi abſurdis occurrere, ac præfatæ Curiæ, ejuſque Judicum, & Tribunalium majori decori, & ordini, ſicut juſtitiæ ratio, & publica utilitas poſtulant, hac noſtra ſpeciali conſtitutione proſpicere volentes: Motu proprio, ex certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, necnon de nonnullorum dilectorum filiorum ejuſdem Curiæ Prælatorum, & Virorum pietate, & doctrina, prudentia, & rerum uſu præſtantium, ad hunc effectum de mandato Noſtro pluries congregatorum, conſilio, omnia, & ſingula hujuſmodi particularia Tribunalia, & ſpeciales Judices vigore præfatorum privilegiorum in eadem Curia hactenus conſtituta, ſeu conſtitutos, tenore præſentium penitus, & omnino ſupprimimus, abolemus, & abrogamus.*

Ideo revocantur Indulta habendi, aut deputandi Judices particulares.

Ac propterea ad viam juris reducimus omnia, & ſingula indulta, & facultates, & privilegia habendi, ſeu deputandi tam in prima, quam in ulterioribus inſtantiis, omnes prædictos particulares Judices quocumque nomine nuncupatos, ac etiam Aſſeſſores, Congregationibus, etiam S. R. E. Cardinalium, Eccleſiis, & Baſilicis, etiam Patriarchalibus, Monaſteriis, Abbatiis, Collegiis, etiam Nationalibus, etiam ſub cura, & adminiſtratione Presbyterorum, ſeu Clericorum Regularium Societatis Jeſu exiſtentibus, Archihoſpitalibus, & Hoſpitalibus, etiam Sancti Spiritus in Saxia, & Neophitorum, Archiconfraternitatibus, Confraternitatibus, etiam Annuntiationis Beatæ Mariæ Virginis, Montibus etiam Pietatis, Monaſteriis, etiam Mulierum Pœnitentium, Ordinibus, Congregationibus, & Inſtitutis, etiam Societatis Jeſu, Curiis, & Judicibus, etiam Burgi, & Arcis S. Angeli, Militiis, etiam S. Joannis Hieroſolymitani, quibuſcumque Univerſitatibus, & Conſulatibus, etiam Artium, Conſervatoriis, Domibus Piis, etiam Almæ Domui Lauretanæ, Capellis, etiam ad Præſepe Jeſu Chriſti, & Imaginis Beatæ Mariæ Virginis in Baſilica Sanctæ Mariæ Majoris, Altaribus, cæteriſque aliis Locis Piis quocumque pariter nomine nuncupatis, ſeu Cardinalibus eorum Protectoribus, Archipresbyteris, Abbatibus, Vicariis, aliiſque adminiſtratoribus quibuſcumque, ac Præfectis, etiam Palatii noſtri Apoſtolici, in quibuſvis Cauſis Civilibus, Criminalibus, aut mixtis, activis, & paſſivis, dictarum Eccleſiarum, Locorum Piorum, aliorumque ut ſupra, necnon eorum Officialium, Dignitatum, Canonicorum, Beneficiatorum, Affictuariorum, Emphyteutarum, Colonorum, aliorumque quomodolibet inſervientium iiſdem Locis Piis, illorumque bonis, & Tenutis, etiam cum quibuſvis facultatibus, & auctoritatibus eligendi Notarios ſibi beneviſos, ac procedendi ſummarie de plano, ſola facti veritate inſpecta, ſine ſtrepitu, & figura Judicii, manu Regia, ac quacumque appellatione, reclamatione, recurſu, reviſione, ſupplicatione, ſeu reſtitutione in integrum remotis, ſeu cum aliis ſimilibus, aut majoribus facultatibus, etiam per Nos, & quoſcumque Romanos Pontifices Prædeceſſores noſtros, ſub quibuſvis verborum tenoribus, & formis, & cum quibuſcumque etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, ac irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in ſpecie, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, ac conſiſtorialiter, vel ad Imperatoris, Regum, Reginarum, Rerumpublicarum, & Principum quorumlibet preces, & inſtantiam, ſeu eorum contemplatione, & intuitu, ac etiam in limine fundationis, ſeu ex quacumque cauſa, non tamen vere oneroſa, videlicet congruæ, & effectivæ ſolutionis Cameræ noſtræ legitime factæ, & non alias, vel pro bono publico Spirituali, aut temporali, etiam ex cauſa ſtudii, & Catholicæ fidei, ac alias quomodolibet in contrarium præſentium conceſſa, confirmata, & approbata, ac pluries, & quantiſcumque vicibus innovata, quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita, & certa forma ad hoc ſervanda foret, illorum omnium, & ſingulorum tenores, formas, cauſas, & occaſiones, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ſervatis, & ſpecificatis reſpective habentes, perinde ac ſi præfata indulta, facultates, & privilegia conceſſa confirmata, & innovata non fuiſſent, ad effectum præſentium ſpecialiter, expreſſe, pleniſſime, & ampliſſime derogamus, & derogatum eſſe volumus, & mandamus.

Cum facultatibus eligendi Notarios, aliiſque etiam quomodocumque conceſſis,

Non tamen conceſſis ex cauſa vere oneroſa,

PONT. A. II.

Juriſdictio Card. Vicarii Urbis reducitur ad priſtinum ſtatum.

§. 4. *Iiſdem pariter modo, & forma, omnia & quæcumque indulta, facultates, & privilegia dilecto Filio noſtro, ac pro tempore exiſtenti in Urbe, ejuſque diſtrictu Vicario in Spiritualibus Generali, ſub quibuſvis formis, decretis, clauſulis, aliiſque ſupradictis, per quoſcumque Romanos Pontifices Prædeceſſores noſtros, & præſertim per fel. rec. Clementem Papam X. etiam Prædeceſſorem Noſtrum quibuſdam ſuis pridie Idus Auguſti anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſexcenteſimo ſeptuageſimo primo expeditis literis conceſſa, ad ſtatum, in quo erant ante literas piæ mem. Pauli Papæ V. pariter Prædeceſſoris Noſtri Kalendis Martii anno ejuſdem Incarnationis milleſimo ſexcenteſimo undecimo ſuper reformatione Tribunalium Urbis editas, & reſpective juxta eaſdem literas, in judicialibus, reducimus.*

§. 5.

Causæ jam contestatæ expediri permittuntur intra certum tempus.

§. 5. *Liceat tamen Judicibus: ut supra, suppressis, & abrogatis, qui vigore privilegiorum, ut præfertur, processerunt, causas eorum iisdem hactenus jam instructas, seu alias legitime contestatas, prædictis non obstantibus, per totum mensem Decembris proxime venturi, prout juris fuerit, expedire, ita ut eo tempore elapso, hujusmodi causæ ad Judices Ordinarios, & competentes Romanæ Curiæ, in statu, & terminis, ipso facto devolvantur,*

Recursus tamen, & appellationes ad Judices Ordinarios sive ad Signaturam Papæ fieri jubentur.

§. 6. *Quod si hujusmodi causis interim expeditis, appelari, reclamari, supplicari, recurri, aut restitutionem in integrum peti contigerit, appellationes hujusmodi, reclamationes, supplicationes, recursus, & restitutionis in integrum petitiones, non amplius ad Tribunalia antiquorum privilegiatorum, sive ad Protectores, Archipresbyteros, aliosque, ut supra, sed ad Signaturam Justitiæ, & respective ad suos Superiores, & Ordinarios, prout in cæteris causis per Judices Ordinarios expeditis servatur, devolvantur, & devoluta sint, & esse censeantur.*

Item quoad recursus & appellationes extra Curiam interponendas.

§. 7. *Similiter etiam in casu appellationum, reclamationum, supplicationum, recursum, ac restitutionis in integrum petitionum a sententiis, & decretis Judicum per eosdem privilegiatos extra Curiam præfatam deputatorum, seu deputandorum in posterum interponendarum, eædem appellationes, reclamationes, supplicationes, recursus, ac restitutionis in integrum petitiones non amplius ad supranominatos cujuscumque dignitatis, etiam Cardinalitiæ sint, qui etiam ratione Episcopatuum, Gubernioruum, Abbatiarum, Commendarum, aut ex alio quovis titulo, vel privilegio, hujusmodi jurisdictionem tum in committendo, tum in decernendo, vel in judicando, usque ad præsens in Urbe per se, vel per alios exercuerunt, sed ad Judices Ordinarios, & competentes ejusdem Romanæ Curiæ devolvantur indifferenter, & pari modo, sicuti in cæteris causis per alios Judices de Partibus expeditis servatur, nulla habita ratione privilegiorum, & antiquarum facultatum.*

Quomodo procedendum in secunda, tertia, & ulterioribus instantiis.

§. 8. *Habentes autem facultatem eligendi in partibus Judicem secundarium instantiarum, teneantur illum ibidem per unicam, & universalem deputationem ad omnes hujusmodi causas constituere, & si vel super recusatione, vel super modo procedendi coram dicto Judice deputato, emerget controversia, ad Signaturam Justitiæ, prout in ceteris causis; & negotiis fieri solet, recurratur. In terris vero, seu ulterioribus instantiis, eo modo, quo in causis appellationum a Judicibus de Partibus ad Romanam Curiam legitime devolutarum procedi solet, observetur.*

Jurisdictiones Consulatuum, & Universitatum extinguuntur, & transferuntur ad Judices Ordinarios.

§. 9. *Quoad Consulatus artium, & Universitates, etiam Medicorum, & Mercatorum sublatis omnibus Assessoribus, & Abrogata in Judicialibus quacumque Consulum, & Universitatum jurisdictione, ita ut eorumdem, & earumdem jurisdictio ex nunc, etiam quoad causas instructas, & legitime contestatas, penitus, & omnino cessare debeat, & cessasse intelligatur, succedant, & procedant competentes Judices Ordinarii, juxta eorum ordinarias facultates; nulla, ut supra, habita ratione privilegiorum, & antiquarum facultatum; inter quos sit locus præventioni: adhibitis, quatenus Judicibus ipsis opus videatur, iisdem Consulibus solummodo tanquam peritis in rebus, & negotiis eorum artem concernentibus. Excipimus tamen, & sub præsenti nostra Constitutione comprehensos esse nolumus tum Consules Agriculturæ, illorumque Assessorem, tum Notarios Curiæ Burgi, Mercatorum, & Aromatariorum pro eorum officiis titulo oneroso acquisitis, seu administratis, donec aliter provideatur.*

Excepto Consulatu Agricolturæ, & Notariis Curiæ Burgii, Mercatorum & Aromatariorum.

De Notariis respectu Locorum Piorum.

§. 10. *Ad hæc Basilicæ, Collegia, Hospitalia, cæteraque memorata Loca Pia, quæ ex concessione Apostolica, vel inveterata consuetudine, electionem, & usum proprii Notarii in primis, & ulterioribus istantiis habebant, in posterum in causis, in quibus agatur de vero, ac proprio interesse dictarum Ecclesiarum, & Locorum Priorum, non teneantur ad aliquam solutionem extractus, seu registri; sed Notarii quorumvis Tribunalium debeant in dictis Causis, & in qualibet instantia, conficere instrumentum Actorum, prout jacent, nihilque ab eis ultra quartam partem ejus mercedis, quæ solvenda esset pro extractu, seu registro, pro dicto Instrumento actorum, sub quovis prætextu, etiam excessivitatis scripturæ, petere vel exigere valeant.*

Præservatur jurisdictio Cathed. Archipresbyt. Titularium &c. quoad servitium Ecclesiarum.

§. 11. *Postremo declaramus, per præsentes nostras literas nullatenus ademptam esse Cardinalibus, Archipresbyteris, Titularibus, seu Protectoribus, eorumque Vicariis, aliisque Deputatis, facultatem, seu jurisdictionem in iis, quæ servitium Ecclesiæ, seu Loci Pii, circa tamen disciplinam Ecclesiasticam, & morum correctionem dumtaxat, concernunt; minusque sub iisdem præsentibus Tribunalia Cameræ Apostolicæ, Legatum Avenionensem, Judicem Fabricæ S. Petri, neque ipsas Congregationes in solito liberculo, seu Elencho Congregationum, ac Tribunalium Urbis descriptas, comprehendi.*

Item facultates Judicum, & Tribunalium intus enunciatorum.

Clausulæ pro omnimoda Literarum executione.

§. 12. *Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes, vel singuli supradicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu alia specifica, & individua mentione, & expressione digni existant, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & fore. suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & protempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari. Sic, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos quavis auctoritate, præeminentia, aut potestate fungentes, & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate judicari, & definiri debere, irritum quoque, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.*

Adempta secus judicandi facultate.

Derogationes.

§. 13. *Non obstantibus, & singulis præmissis, & quatenus opus sit nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, & pariter, quatenus opus sit, rec. mem. Pii Papæ IV. similiter Prædecessoris nostri de gratiis qualecumque interesse Cameræ Apostolicæ concernentibus in dicta Camera intra certum inibi præscriptum tempus præsentandis, & registrandis; ita ut præsentes in ea præsentari, & registrari nullo unquam tempore, vel modo necesse sit; necnon aliis Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, ac Urbis nostræ, dictarumque Ecclesiarum, omniumque, & singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium præmissorum roboratis, seu confirmatis, & innovatis Statutis, ac usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, & tenore præmissis, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permansuris, amplissime, ut præfertur, derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.*

Sanctio.

§. 14. *Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum suppressionis, abolitionis, abrogationis, reductionum, derogationum, voluntatis, mandati, declarationis, & decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo nonagesimo secundo, xv. Kalendas Octobris, Pontificatus Nostri Anno Secundo:* Apostolica Auctoritate prædicta confirmamus, & approbamus, illamque, perinde, ac si a Nobis sub præsentium data emanasset, in omnibus, & per omnia innovamus, exceptis tamen, quæ præsentibus hisce nostris in aliquo adversari comperiuntur.

Dat. die 27. Sempt. 1692. Pontifex insertam Constitutionem confirmat & renovat.

Præterea abolet Judicaturas particulares quavis auctoritate deinceps erectis

§. 15. Insuper omnes, & singulas Judicaturas particulares quascumque, & cujuslibet generis, post præinsertam Constitutionem restitutas, vel de integro hactenus erectas; & constitutas vigore literarum Nostrarum, & aliorum Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum, tam sub plumbo, quam sub Annulo Pi-

ANNO 1742.

Piscatoris, aut Motus proprii, seu Chirographi desuper expeditarum, etiam ex causa privatæ, seu publicæ utilitatis, & ex quacumque etiam onerosa causa, aut pro bono Religionis, etiam cum quibusvis derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & efficacissimis clausulis, irritantibusque decretis, quibuscumque Universitatibus, Locis Piis quocunque nomine nuncupatis, seu Cardinalibus eorum Protectoribus, aliisque tam Ecclesiasticis, quam Sæcularibus Personis, quantumvis speciali, & specialissima mentione dignis, eorumque domibus, ac familiis quomodolibet concessas, comprehensis etiam Archihospitali Sancti Spiritus in Saxia, & Hospitio Apostolico S. Michaelis ad Ripam nuncupato, eisdem præsentibus eas pro expresse habentes, in totum, ac si nunquam concessæ fuissent, abolemus, penitusque abrogamus.

Facultates Congregat. Boni Regim. ad primævum statum reducit.

§. 16. Ne autem pro infrascriptarum Congregationum respective parte occasio aliqua controversiarum quomodolibet in posterum oriatur, præfatæ Congregationis Particularis a Nobis, ut præfertur, deputatæ consilio inhærentes, quoad Congregationem Boni Regiminis a rec. memor. Clemente Papa VIII. jamdiu institutam, deinde a fel. rec. Paulo V. & Innocentio XI. Romanis Pontificibus similiter Prædecessoribus Nostris, facultatibus auctam, servandam esse volumus, & mandamus decretum prædicti Innocentii XII. Prædecessoris Nostri sub die 9. Augusti 1693. promulgatum, abrogatis, quatenus opus sit, in iis, quæ concernunt Causas mere judiciales, & contentiosas, amplioribus facultatibus, si quæ eidem Congregationi Boni Regiminis contra formam prædicti Decreti Innocentii XII. Prædecessoris præfati per Constitutionem piæ mem. Clementis Papæ XII. similiter Prædecessoris Nostri, quæ incipit: *Divina Providentia*; sub datum apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Februarii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIII. concessæ videri possent, firmis de cæteris remanentibus aliis in eadem Constitutione, signanter in §. *Insuper*, circa Ministrorum œconomiæ Communitatum Præpositorum electionem, & deputationem.

Salva electione Ministrorum œconomicorum.

Causæ Lauretanæ per appellationem ad Judices Ordinarios devolvantur.

§. 17. Et quoad Lauretanam, nullam ei competere jurisdictionem in causis Lauretanis quibuscumque, per appellationem, seu recursum a Judicatis de Partibus; appellationesque, & recursus hujusmodi a prædictis Judicatis, pertinere dumtaxat ad Judices Ordinarios Romanæ Curiæ Nostræ, prout præinserta Innocentii XIII. Constitutio disponit.

Item Firmanæ in civilibus.

§. 18. Ac quoad Firmanam, nullam ei competere judicialem cognitionem in causis civilibus in gradu appellationis, seu recursus a Judicatis Judicum Civitatis, & Status Firmani.

Congregationum generalium facultates ad veterum Decretorum normam.

§. 19. Quo vero ad alias Congregationes generales in liberculo, aut Elencho descriptas, seu quoad causas in illis cognoscendas, omnino servanda esse disposita per rec. mem. Sixti V. similiter Prædecessoris Nostri Constitutionem, quæ incipit: *Immensa*; cum declarationibus contentis in decreto a Congregatione Particulari jussu prædicti Innocentii XII. Prædecessoris Nostri sub die IX. mensis Augusti anno Domini MDCXCIII. promulgato, prout alias similiter demandatum extitit a Congregatione reformationis Tribunalium Urbis Nostræ, approbante prædicto Clemente XII. Prædecessore præfato sub die IV. mensis Aprilis anni MDCCXXXI. & non aliam eis respective jurisdictionem competere, motu, auctoritate prædictis Nostris, declaramus, decernimus, statuimus, ac sancimus.

Visitatorum autem, ad viam Juris, & Literarum Innoc. XII. rediguntur.

§. 20. Ac insuper sub præsentium dispositione Visitatores Apostolicos, quantumvis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, deputatos cum certis facultatibus pro Sacra Visitatione Ecclesiarum, Locorumque Piorum, eorum facultates prædictas ad tramites juris, & literarum Apostolicarum ab Innocentio Prædecessore prædicto in forma Brevis sub annulo Piscatoris sub die XVI. Januarii anni Domini MDCXCIII. desuper expeditarum reducendo, comprehensos esse.

De jurisdictione Præfecti Arcis S. Angeli.

§. 21. Præfecti vero, seu Castellani Arcis Nostræ S. Angeli jurisdictionem, quam dumtaxat quoad Balistarios, & ejusdem Arcis auxiliatores, in eorum ministeria concernentibus, præservatam esse volumus, in cæteris omnibus causis, & negotiis indifferentibus, seu prædicta officia militaria neutiquam concernentibus, & ad tramites decretorum alias ab eodem Innocentio Prædecessore XXVIII. Septembris MDCXCII. ac tertia Maji MDCXCIII. editorum, comprehendi pariformiter earumdem tenore præsentium declaramus.

PONT. A. II.

Privilegia Card. Vicarii Urbis reducuntur ad tramites Reformationis Pauli V.

§. 22. Ac demum indulta, & facultates, nec non privilegia quæcumque, & præsertim super cumulativa in causis laicalibus, Tribunali Venerabilis Fratris Nostri prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, Nostri, & Romani Pontificis pro tempore existentis in Urbe Nostra, ejusque districtu Cardinalis Vicarii competentia, & præsertim per literas fel. rec. Clementis X. quæ, *Supremæ Majestatis*, sub pridie Idus Augusti MDCLXXI. ac per alias Benedicti XIII. quæ, *In Supremo*, sub XVI. Kal. Septembris MDCCXXIV. nec non per alias literas Clementis XII. Prædecessorum Nostrorum, quæ, *Romanus Pontifex*, respective incipiunt, novissime de anno MDCCXXXV. pomulgatas, ad statum, in quo erant ante reformationem rec. mem. Pauli Papæ V. similiter Prædecessoris Nostri, & ad ejusdem reformationis tramites Apostolica auctoritate redigimus, necnon utriusque Clementis, & Benedicti Prædecessorum prædictorum literas, tenore præsentium abrogamus, & de medio in hac parte tollimus, & abolemus.

Permittitur Judicibus abrogatis expedire Causas pendentes intra semestre.

§. 23. Volumus autem, quod propter præmissa, hujusmodi Judicibus suppressis, & abrogatis jurisdictio quoad causas actu coram eis pendentes, seu hactenus jam instructas, dummodo ipsi per totum mensem Augusti præsentis anni MDCCXLII. ad earum expeditionem omnino deveniant, non censeatur eo ipso adempta, sed præfato tempore elapso, causæ prædictæ ad suos competentes Judices in statu, & terminis devolvantur, & eo ipso devolutæ censeantur, & quoad jura coram suppressis Judicibus producta, eorum stetur judicationi.

Clausulæ & Decreta pro Constitutionis observantia.

§. 24. Ac omnia, & singula præmissa, necnon præsentes nullo unquam tempore, pro eo, quod quicumque in præmissis jus, seu interesse habentes, seu habere prætendentes, ad id vocati, & auditi non fuerint, seu ex quavis alia causa, vel quocumque prætextu, quæsito colore, vel ingenio, notari, impugnari, invalidari, retractari, & ad terminos juris reduci, seu in jus, vel controversiam revocari, nec sub quibusvis similium, vel dissimilium revocationibus, limitationibus, & aliis contrariis dispositionibus comprehendi, sed semper ab illis excepta, validaque, & efficacia fore, & esse, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere; sicque & non alias per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Nostri Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de latere Legatos, Vicelegatos, dictæque Sedis Nuntios, sublata eis aliter judicandi; & definiendi forma, & facultate, judicari, & definiri debere; & quidquid secus super præmissis contra earumdem præsentium tenore quomodolibet attentari contigerit, irritum ex nunc decernimus, & declaramus.

Derogationes amplissimæ.

§. 25. Non obstantibus nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula, de jure quæsito non tollendo, necnon Nostris, & prædictorum Prædecessorum Nostrorum, & eorum cujuslibet Constitutionibus, Ordinationibus, & Decretis prædictis, atque omnium, & singularum Congregationum prædictarum, & earum cujuslibet respective erectionibus, necnon & cujuslibet illarum; etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, statutis, & consuetudinibus, nec non privilegiis, indultis, & literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, & formis, etiam motu pari, & consistorialiter, etiam in earum, & earum cujuslibet respective erectione prædicta, seu alias quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis: Quibus omnibus, quæ præsentibus quomodolibet obesse possent, etiamsi de illis specialis, specifica, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio; seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi etiam veriores præsentibus pro expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad effectum præsentium, & validitatis omnium, & singulorum præmissorum, hac vice dumtaxat harum serie specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, omnibusque contrariis quibuscumque.

Facultates Cardinalis Decani, nec non Præfecti Palatii Apostolici præservantur.

§. 26. Per præsentes autem non intendimus, facultatibus Venerabilis Fratris Nostri Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Collegii Decani nunc & pro tempore existentis, ratione Ostien. & Veliternen. Ec-

PONT. A. II. Ecclesiarum, quibus nunc & pro tempore præesse dignoscitur, tum etiam existentis Palatii Nostri Præfecti pro tempore etiam existentis Palatii Nostri Præfecti, ratione Præfecturæ Palatii prædicti, ad formam literarum Benedicti XIII. Prædecessoris Nostri sub Annulo Piscatoris in forma Brevis sub datum diei XXIV. mensis Septemb. anni Dom. MDCCXXVIII. desuper expeditarum, eis, & eorum cuilibet competentibus, in aliquo præjudicare.

Sanctio Constitutionis. §. 27. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, revocationis, annullationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem quintodecimo Kalendas Martii anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 15. Febr. 1742.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 27. ejusdem Mensis, & Anni.

XLV.

DISPENSATIONUM

Matrimonialium causas veraciter exponendas, & ab Executoribus omnino verificandas esse statuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Dispensationes nonnisi justis ex causis concedi debent. AD Apostolicæ servitutis Nostræ ministerium pertinet sedula invigilare cura, ut dispensationes super gradibus affinitatis, seu consanguinitatis, intra quos Matrimonia contrahi prohibentur; vel super aliis a Sacris Canonibus statutis impedimentis, nisi ex debitis causis non concedantur, & omnia inde amoveantur, unde nota aliqua ab improbis aspergi possit nomini, ac decori Romanæ Ecclesiæ, cui, licet immerito, Divina benignitate præsidemus.

Earum expediendarum ratio. §. 1. Sane quidem ad Dispensationes obtinendas, ab iis, qui eas postulant, in supplici libello causæ pro illis consequendis exprimi solent; quæ si ejusmodi fuerint, ut juxta canonicas Sanctiones, & prudens Ecclesiasticæ Provisionis arbitrium, locus ad dispensandum esse videatur, dispensatio concedi solet, ejusque executio Ordinario, ut plurimum committi, cui onus incumbit diligenter inquirere, an causæ expositæ veritate nitantur, ut veris illis existentibus, gratia executioni demandetur, secus vero, si causæ nullatenus veritati consentaneæ sint. Si autem contingat, ob causas minime veras existentes, ut dispensatio executioni non tradatur; qui eam impetrarunt, apud negotiorum Gestores, seu Literarum Apostolicarum Expeditores conqueruntur; a quibus nonnunquam responderi solet, executionem perperam, & injuria denegatam fuisse, quia expressio causarum, earumque verificatio, in dispensationibus non est aliquid substantiale, sed formalitas quædam, & Forensis styli consuetudo: quod non minus veritati adversatur, quam executionis ordinem, ac modum bene, ac prudenter constitutum subvertit; cum expressio causarum, earumque verificatio, ad substantiam, & validitatem dispensationis pertineat, illisque deficientibus, gratia nulla, ac irrita sit, nullamque executionem mereatur.

Opinio quorumdam circa causarum exprimendarum veritatem, reprobatur. Ubi preces obreptitiæ, gratia nulla est.

Periculum vitæ specialiter verificandum. §. 2. Id autem, ut plurimum evenit in dispensationibus, in quibus apponi solet clausula: *& Oratoribus vitæ periculum immineret*: quæ cum sæpe in dispensationibus in primo, vel in secundo gradu, & in nonnullis alii canonicis impedimentis, sine ulla ratione, causa, & veritate, expressa reperiatur; Ordinarii Locorum, qui cautius, & accuratius se gerunt, nisi vitæ periculum immineat, dispensationem exequi recusant; alii vero, fortasse falso rumore inducti, quod hujusmodi clausula sit mera formalitas, indulgentius quam necesse est procedentes, periculo vitæ neque argumentis probabilibus verificato, eoque Oratoribus saltem verisimiliter imminere comperto, gratiam Dispensationibus exequuntur.

ANNO 1742.

Decretum Sancti Pii V. contra Officiales falsa exprimentes. §. 3. S. M. Prædecessor noster Pius PP. V. in sua Constitutione per viam Motus proprii expedita; & publicata sub die V. Decembris anno MDLXVI., cujus initium est: *Sicut accepimus*; decrevit, omnes, & singulos Procuratores, tam Officii Sacræ Pœnitentiariæ, seu Contradictarum, quam alios quoscumque Solicitatores, & Scriptores, qui veritatem facti, a narratione, quam ab ipsis Partibus habuerunt, quoad substantialia, & qualitates necessario exprimendas, diversam faciunt, seu quoquomodo intervertunt, aut immutant, aut depravant, & per subreptionem, & obreptionem gratias a Romanis Pontificibus extorquent, pœnam falsi incurrere, & ea puniri omnino debere.

Admonitio ad omnes negotiorum gestores &c. §. 4. Hujusmodi autem Constitutio quamquam videatur pertinere dumtaxat ad Procuratores, Solicitatores, & Scriptores Officii Sacræ Pœnitentiariæ, ubi per id temporis matrimoniales Dispensationes etiam in foro externo concedi solebant, nihilominus pro Pastorali Nostra, & Paterna cura ex Alto Nobis commissa, hortamur, monemus, ac præcipimus omnibus, & singulis negotiorum Gestoribus, Procuratoribus, & Expeditoribus Literarum Apostolicarum, etiam Datariæ Nostræ, ut cum supplices preces pro aliqua Matrimoniali Dispensatione porrecturi sunt, id primum ante omnia agant, ut plenam atque exactam facti notitiam assequi curent, sciscitantes ab ipsis Oratoribus, an hæ, & illæ causæ adsint, ex quibus sciunt dispensationem concedi solere in hoc, vel illo gradu; deinde in supplici libello facti speciem nitide, ac sincere exponant; caveantque diligenter, ne illam aliquatenus in rebus substantialibus alterent, immutent, invertant, corrumpant, sed stricte adhæreant iis, quæ ab Oratoribus sibi exposita fuerunt; & multo magis abstineant, ne quid falsi, aut facti proprio ingenio inventum, vel excogitatum, ad gratiam dispensationis facilius obtinendam, in precibus obtrudant; demum, præ oculis habentes, se operam suam in Ecclesiasticis negotiis in hac Alma Urbe exhibere, ubi Cathedra veritatis est, ipsam solam ament, & sectentur veritatem, non lucrum, aut gratiam, & favorem supplicantium; diligenterque videant, ne mendacii, aut erroris merito argui, cum animæ suæ detrimento possint, falso, & perperam afferentes causas, earumque verificationes, ex provida Nostrorum Prædecessorum dispositione, in hujusmodi gratiis, ad Ecclesiasticæ disciplinæ vigorem, & Canonicarum legum, & Apostolicarum Constitutionum voluntatem servandam, apponi, & respective demandari solitas, vanas, & superfluas esse, & tanquam inanes Curiæ formalitates, parvi aut nihili esse faciendas.

Ad quos extenditur pœna falsi, si in exponendis dispensationum Causis delinquerint. §. 5. Præterea hujusmodi graves abusus, quibus honor & decus hujus Almæ Urbis dehonestatur, & Sedis Apostolicæ splendori ac dignitati officitur, penitus abolere cupientes; motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine præfatam Constitutionem s. m. Pii V. Prædecessoris Nostri extendimus, dilatamus, ac producimus ad omnes prædictos negotiorum Gestores, Procuratores, & Expeditores literarum Apostolicarum, cujuscumque status, gradus, ordinis, & conditionis, & quocumque indulto, privilegio, & dignitate munitos; & quatenus opus sit, eam de novo ferimus, statuimus, & innovamus; volentes, ac decernentes, ut in omnibus superius expressis casibus, pœna falsi contra Delinquentes locum habeat; sine tamen præjudicio obligationis refundendi expensas Oratoribus, qui, ob illorum culpam, ejusmodi dispensationes, quæ executioni demandari nequeunt, obtinuerunt.

Executoribus injungitur verificatio causarum in Litt. express. §. 6. Denique omnes, & singulos Venerabiles Fratres, Archiepiscopos, Episcopos, & Locorum Ordinarios, cæterosque Executores Literarum Apostolicarum, quibus hujusmodi Dispensationum exequutio committi solet, enixe rogamus, & obsecramus, ut sedulo, ac diligenter attendant, priusquam Dispensationis gratiam exequantur, an causæ in Apostolicis literis expressæ, & quarum verificatio eorum curæ, & vigilantiæ a Sede Apostolica commissa est; veræ ne, an secus existant, an

ANNO 1742.

an potius Sedi Apostolicæ falsum expositum, & veritas reticita fuerit: qua super re eorum conscientiam oneramus.

Literæ Dispensationum in quibusdam distinctius concipi jubentur.

§. 7. Et quoniam in iisdem Apostolicis literis super Dispensationibus in gradibus prohibitis, aliisque præfatis impedimentis, nonnulla observata sunt, quæ negotium Executoribus quandoque exhibere, & scrupulos eorum animis ingerere solent, Apostolicæ Nostræ solicitudinis erit, ea dilucidius, & apertius in iisdem dispensationum literis Apostolicis exponere, ac declarare, ut omni dubitatione sublata, & causis coram Executore hujusmodi probationum genere probatis; quo de illarum veritate moraliter certus reddatur, Apostolicæ literæ Matrimonialium Dispensationum sine ulla hæsitatione ad debitam executionem deduci possint.

Delinquentium punitio Datariis demandatur.

§. 8. Mandamus quoque, & injungimus dilecto Filio Nostro Pompejo Tituli S. Eusebii S. R. E. Presbyrero Cardinali Aldrovando nuncupato Prodatario Nostro, ejusque Successoribus Datariæ Apostolicæ Prodatariis, seu Datariis pro tempore existentibus, ut in præmissis reos, & culpabiles repertos, pæna falsi, ut præfertur, puniant, cum potestate citandi, etiam per edictum, constito summarie de non tuto accessu, aliaque dicendi, & faciendi in præmissis necessaria, seu quomodolibet. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordina-

Non obstantibus quibuscumque.

tionibus Apostolicis, statutis, & consuetudinibus, & quibusvis indultis, & privilegiis, quibuscumque personis etiam speciali mentione dignis, datis, & concessis; cæterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio.

§. 9. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri Decreti, constitutionis, monitionis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus noverit incursurum. Datum

Dat. die 25. Febr. 1742.

Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Kal. Martias, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Locp ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Martii 1742.

XLVI. PRO ELEVATIONE

Corporis Ven. Servi Dei Camilli de Lellis.

Dilecto Filio, Magistro Ludovico Valenti in utraque Signatura nostra Referendario, ac Fidei Promotori.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Beatificatio Servi Dei jam decreta.

DE Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositæ consilio, & assensu, ut Servus Dei Camillus de Lellis Fundator Clericorum Regularium Congregationis Ministrantium Infirmis imposterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi Fidelium (non tamen in Processionibus circumferenda) exponantur, alias, prout in aliis nostris in simili forma Brevis Literis desuper expediendis uberius

Ideo ipsius Corpus in nobiliorem locum elevari jubetur.

continebitur, quamprimum Auctoritate Apostolica inculgere intendentes; ac cupientes, ut ejusdem Servi Dei Corpus ex tumulo in Ecclesia sub invocatione Sanctæ Mariæ Magdalenæ de Urbe ejusdem Congregationis Ministrantium Infirmis sito, in quo conditum reperitur, elevatum, in decentiorem nobilioremque locum transferetur, & collocetur, ad quem accedentes Christifideles venerentur; necnon ut ea omnia, quæ in hujusmodi elevationibus servari solent, exacte serventur; Tibi, qui Promotoris Fidei munus, quod Nos, dum in minoribus essemus, præstitimus, tanta cum sapientia, integritate, pietate, zelo, ac sedulitate obire pergis, per præsentes committimus, & mandamus, ut Te ipsum ad locum, in quo positum est ejusdem Dei Servi Corpus, conferas, & clausis Januis, & quibuscumque aliis (præter publicum Notarium acta omnia per Te conficienda rogaturum; nec non Dilectos Filios moder-

Præscribitur recognitionis forma.

nos Præpositum Generalem, ac Assistentes, & Postulatorem Causæ dicti Servi Dei in eadem Congregatione Sacrorum Rituum, atque eos Ministros, seu Fossores, quos ad hujusmodi Ministerium & opus necessarios esse duxeris tantum, nec omnino alios) sub excommunicationis latæ sententiæ pœna ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente absolutionis beneficium, præterquam in mortis articulo constitutus, obtinere queat, & ipso facto ab omnibus cujuscumque status, dignitatis, conditionis, auctoritatis, præeminentiæ, etiam S. R. E. prædictæ Cardinalibus statim incurrenda, aliisque ad nostrum arbitrium imponendis pœnis, & censuris, penitus exclusis, tumulum, in quo Corpus dicti Servi Dei jacet, per antedictos Ministros effodi, arcamque, seu loculum, in quo conditur, reserari facias; necnon omnia, & singula accuratissime inspicias, quæ ad authenticitatem ejusdem Corporis firmandam apposita fuisse memoriæ traditum est, ac præsertim signa, aliaque hujusmodi recognoscas, cæteraque scruteris, quæ, pro tua hac in re singulari peritia duxeris notanda. Præterea Tibi committimus, & man-

Reliquiarum detractio prohibetur.

damus, ut singulis antedictis, quos solos tecum dumtaxat, ut præmittitur, interesse statuimus, sub suspensionis, interdicti, & excommunicationis latæ sententiæ, allisque pœnis, & censuris Nobis, ut præfertur, reservatis, denunties, & inhibeas, ne quilibet eorum, Nobis insciis, & inconsultis, quidpiam, vel minimam Corporis partem dicti Servi Dei auferre, detrahere, ac

Loculi obsignatio.

secum asportare audeat. Postquam vero hæc omnia præstiteris, idem Corpus in aliqua arca, seu loculo recondas, tuo in cera hispanica signo munias, & in aliquo decentiori loco diligentissime, ac tutissime custodiendum cures, donec opportuno tempore debitis cum honore, & cautelis in eo loco, in quo in futurum servandum colendumque erit, collocetur. Eapropter Tibi

Conceduntur facultates &c.

omnes, & singulas super negotio hujusmodi ea, qua decet & opus est, fide, ac diligentia perficiendo, necessarias & opportunas facultates auctoritate Apostolica tenore præsentium tribuimus, & impertimur. Non obstantibus Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contraris quibuscumque. Datum Romæ apud

Dat. die 5. Mart. 1742.

Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die v. Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

D. Cardin. Passioneus.

DE NON IMPEDIENDA XLVII.

Executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanæ Curiæ, seu Sedis Apostolicæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium.

PASTORALIS regiminis solicitudo ex alto Nobis immerentibus commissa exigit, ut non solum curemus novas leges, si quando rerum conditio, aut necessitas postulat, condere; sed etiam, quæ a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris provide, ac salubriter constituta sunt, si vel hominum culpa, vel ipsa rerum humanarum fluxa, ac volubili natura in desuetudinem abierunt, in usum revocare, eaque Apostolicæ confirmationis robore communire.

§. 1. Alias siquidem a Congregatione Particulari super reformatione Tribunalium Urbis a piæ memoriæ Innocentio XI. Prædecessore Nostro deputata, per

per ejusdem Prædecessoris Literas, quæ incipiunt: *Decet Romanum* : datas IV. Kalen. Julii Anno Domini MDCLXXXIX: in forma specifica deinde confirmatum emanavit Decretum tenoris sequentis, videlicet; *Quoniam vero fertur, quod Ministri, & Officiales Civitatum, & Oppidorum, & Locorum, in quibus DD. Clerici, & Commissarius Cameræ aliique Prælati, ratione Episcopatuum, vel Abbatiarum, & Commendarum, & Præfectus Sac. Palatii Apostolici, exercent Jurisdictionem temporalem, ac etiam Ministri, & Officiales Baronum, & Domicellorum, & aliorum quorumcumque de facto, quamvis indebite, quandoque præstare audent impedimentum, ne in dictis locis, eorumque Territoriis exequantur per Cursores, & Mandatarios, aliosque Ministros, & Executores Tribunalium Urbis, & alios, quibus demandatum fuerit, Citationes, & mandata, aliæque provisiones Judicum, & Tribunalium Curiæ, & præsertim Auditoris Cameræ, absque eorum licentia, & beneplacito inscriptis ut vulgo dicitur*, exequatur; *Idcirco declaratum, & decretum fuit, quod tam Citationes verbales, & personales, vel domi, sive in manibus Domesticorum, aut per edicta, quam etiam mandata quæcumque, pariter tam in Personis, quam in bonis, in quibuscumque Caussis civilibus, & criminalibus, libere possint fieri, & exequi absque alia licentia, beneplacito, vel exequatur, aut requisitione Officialium, & Ministrorum loci: neque dictos Officiales, & Ministros, etiam ipsosmet Cardinales, & Prælatos, & clericos, & Commissarium Cameræ, ac Barones, & Domicellos, & alios quoscumque, posse in hoc aliquod directum, vel indirectum impedimentum præstare, sub pœnis contentis in Constitutionibus Apostolicis contra usurpantes jurisdictionem Sedis Apostolicæ, vel illam, ejusque liberum exercitium impedientes, aut Curiæ resistentiam facientes; & inadvertenter, ac indebite requisiti de aliqua licentia, vel beneplacito, nullatenus possint, nec debeant, sub eisdem pœnis, apponere Exequatur, vel alias in scriptis apponere manus in ipsis expeditionibus Tribunalium Romanæ Curiæ.*

Decretum sub Innoc. XI. editum, pro omnimoda executione Citationum, Mandatorum &c. a tribunalibus Romanæ curiæ expeditarum &c.

Quod a pluribus observatum non fuit.

§. 2. Hujusmodi autem tam providum, ac salubre Decretum non modo in nonnullis Ecclesiasticæ nostræ Ditionis Locis nunquam observatum fuisse, neque in præsenti observari comperimus: Sed insuper, præter eos, qui in eodem Decreto nominati sunt, alios quoque ex multorum fide dignorum relatione, & experientia ipsa, , dum in minoribus essemus, Nosmetipsi, non sine animi nostri dolore & indignatione, cognovimus reperiri, qui debitam citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Judicum, & Tribunalium Romanæ Curiæ executionem minime permittere, sibi laudi, atque honori ducunt, nisi prius ipsis exhibita fuerint, & eorum licentia, seu beneplacitum oretenus, vel in scriptis, quod vulgo dicitur, *Exequatur*, fuerit impetratum, quinimmo nonnunquam eo audaciæ, ac temeritatis processerunt, ut etiam impedimentum præstare ausi sint, interdicentes suis Officialibus, ac Ministris, ne iisdem obsequerentur, negantesque eam exhibere commoditatem, opem, atque auxilium, quod pro illis exequendis præbere tenebantur.

Prætextus obeundi foliti.

§. 3. Et quoniam tanti ausus deformitatem, quo Apostolicæ Sedis dignitas contemnitur, & auctoritas conculcatur, per se ipsi agnoscunt; modo obtegere curant eo prætextu, quod locus eorum regimini, & potestati subjectus ejusmodi potiatur privilegio, ut ex eo Caussæ extrahi nequeant, sed in eodem debeant debito fine terminari; modo autem quod ipsi volunt, Patres inter se litigantes ad concordiam adducere, ne substantias suas in rerum minimarum litibus sustinendis insumant.

Pontifex præinsertum Decretum innovat.

§. 4. Ut autem hujusmodi malo, quod pessimi exempli, & pravi effectus esse dignoscitur, priusquam magis invalescat, opportuno Pastoralis Providentiæ nostræ remedio occurramus, motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, præfatum Innocentii XI. Prædecessoris nostri Decretum approbamus, confirmamus, & de novo, quatenus opus sit, ferimus, statuimus, ac innovamus, atque illud ab omnibus cujuscumque ordinis, gradus, status, ac dignitatis in perpetuum servari, & custodiri volumus, & mandamus.

Et ab omnibus, & quibuscumque servari jubet.

§. 5. Præterea decernimus, ac definimus, eodem Decreto omnes, & quoscumque Gubernatores, Rectores, Præsides quorumvis Locorum, Terrarum, ac Civitatum Status, nedum immediate, sed etiam mediate in temporibus Sedi Apostolicæ subjectos, atque insuper omnes Præfectos, seu Præsides Provinciarum ejusdem Status, quibuslibet suffultos privilegiis, seu facultatibus, etiam Legatorum a Latere; atque insuper Pro-Legatum Avenionensem, atque etiam S. R. E. Cardinales, etiam a Latere nostro Legatos, eorumque Ministros, atque Officiales comprehendi, & comprehensos censeri debere.

Pœnæ in contravenientes.

§. 6. Et quoniam in impedienda executione hujusmodi citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Romanæ Curiæ, vel Sedis Apostolicæ, ut plurimum primas partes tenent, aut certe in causa & culpa sunt, vel ligitantes, vel ii, quorum interest, executiones prædictas impediri; vel alii in caussis, vel rebus, de quibus agitur, nullum interesse habentes; vel Notarii, sive Tabelliones publici, qui acta ad executiones hujusmodi explendas necessaria conficere, & muneris sui partes obire recusant: Nos ad intolerabilem hanc pravitatem prorsus abolendam ex omni parte opportune providere volentes, cupientesque, ut qui Apostolici culminis reverentia, ut par est, non commoventur, pœnarum metu in officio contineantur; motu, & auctoritate simili, hac nostra perpetua Constitutione statuimus, ac definimus, ut omnes & singulæ Personæ tam Sæculares, quam Ecclesiasticæ, & Regulares cujuscumque dignitatis, status, & præeminentiæ, seu ordinis, interesse quodcumque in Caussis, vel rebus, de quibus agitur, habentes, quæ Citationes, & Causarum Commissiones, decretas, vel decernendas, aut quævis alia mandata Romanæ Curiæ, seu rescripta Apostolica justitiam, vel gratiam continentia, quo minus juxta illorum tenorem executioni demandentur, per se, vel per alium quovis quæsito colore impedire, aut impediri facere præsumpserint, aut pro illis impediendis ad Sæculares, vel Ecclesiasticos, seu Regulares in quavis dignitate, vel ordine constitutos, seu eorum Officiales publice, vel occulte, per se, vel per alium, quovis quæsito colore recursum habuerint, causam perdant, & omne jus tam in petitorio, quam possessorio, in re, vel ad rem, de qua agitur, eis competens eo ipso amittant.

In ipsos litigantes, aut interesse habentes.

In Judices, Magistratus, aliosque impedientes.

§. 7. Aliæ vero Personæ sive Sæculares, sive Ecclesiasticæ, aut Regulares; quæ in Caussis, vel rebus hujusmodi nullum interesse, habent, executionem Citationum hujusmodi, Causarum, Commissionum, & aliorum quorumcumque mandatorum, seu rescriptorum, & provisionum Apostolicarum, ut præmittitur, impedientes, aut impedientibus hujusmodi auxilium, consilium, vel favorem publice, vel occulte, directe, vel indirecte præstantes, cujuscumque ordinis, gradus, conditionis, vel præeminentiæ existant, si Sæculares fuerint, sententiam excommunicationis, si vero Ecclesiasticæ, aut Regulares, pœnam suspensionis, tam ab exercitio Ordinum, quam cujuscumque Officii, aut dignitatis ipso facto incurrant, a quibus (excepto quoad excommunicationem mortis articulo) non ab alio, quam a Romano Pontifice pro tempore existente, absolutionis beneficium possint obtinere.

In Notarios.

§. 8. Notarii autem, sive Tabelliones publici, qui de executionibus citationum, causarumque commissionum, & mandatorum, ac provisionum hujusmodi faciendis, aut quo minus fiant, de inhibitionibus requisiti fuerint, & instrumenta publica desuper ad instantiam interesse habentium, seu interesse prætendentium, soluto tamen congruo salario, conficere recusaverint, exercitium Officii Tabellionatus amittant, fiantque perpetuo infames, & ad Instrumenta, sive Scripturas publicas in posterum conficiendas inhabiles reddantur, donec ab hujusmodi reatu absolutionem, & infamiæ abstersionem obtinuerint.

Derogatur Legibus, Consuetudinibus & Indultis in contrarium facientibus.

§. 6. Non obstantibus ordinationibus, & Constitutionibus Apostolicis, Decretis, & Statutis, etiam Apostolica auctoritate confirmatis, quibusvis privilegiis, indultis, & concessionibus, quacumque possessione, & consuetudine etiam immemorabili, & titulo colorato ex ea resultante, scientia, & patientia, & tolerantia quorumcumque Superiorum, etiam Sedis Apostolicæ, roborato, cæterisque contrariis quibuscumque; aut si aliquibus communiter, vel divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, & excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de ver-

ANNO 1742.

verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem: quod quidem indultum decernimus eis, quacumque auctoritate muniti sint, in hoc aliqualiter suffragari non posse, quo minus hujusmodi sententiis, & pœnis subjaceant.

Salvis Privilegiis, de non avocando.

§. 10. Per præsentes autem non intendimus in aliquo derogare privilegiis, gratiis, indultis, a Nobis, aut a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris concessis nonnullis locis, Civitatibus, Provinciis, aut Regnis, ut causæ extra eorum territoria extrahi nequeant, dummodo citationes, causarumque commissiones, & alia quæcumque mandata, & provisiones Apostolicæ, debitam in iisdem obtineant executionem.

Publicationis vigor, & exemplorum auctoritas.

§. 11. Volumus autem Constitutionem, & Decretum hujusmodi, postquam Valvis Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, affixa, & publicata fuerint, omnes & singulos tam in Romana Curia, quam extra eam existentes perinde afficere, & arctare, ac si unicuique eorum personaliter, & nominatim intimata fuissent; quodque illorum exemplis etiam impressis, manu tamen Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in judicio, quam extra ubique locorum adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibita, vel ostensa.

Sanctio.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, statuti, decreti, mandati, voluntatis, ac derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 30. Martii 1742.

P. Pro-Datarius.
D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
J. B. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 13. Aprilis ejusdem Anni.

XLVIII.

DE APPELLATIONIBUS,

Et Inhibitionibus concedendis, vel denegandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium pro recto Judiciorum Ecclesiasticorum Ordine.

AD militantis Ecclesiæ reginem nullo meritorum Nostrorum suffragio, sed imperscrutabilis consilii altitudine evocati, inter graves curas, quas assiduo pro Nostro munere sustinemus, postrema illa non est, in quam totis viribus Nobis incumbendum esse ducimus, ut graves nimium, diuturnæ, nulloque unquam tempore intermissæ Episcoporum, aliorumque ordinariam Jurisdictionem habentium querelæ adversus Majora Tribunalia, atque illa etiam Nostræ Romanæ Curiæ, propositæ, tandem compescantur.

Ordinariorum querelæ adversus Judices superiores.

§. 1. Intimo siquidem animi Nostri mœrore, cum in minoribus adhuc essemus, jamdiu intelleximus, plerosque Locorum Ordinarios conqueri, sensim abusum irrepsisse, quod ad malitiosam petentium suggestionem, a Patriarchis, Metropolitanis, Sanctæ Sedis a latere Legatis, & diversis dictæ Romanæ Curiæ Judicibus, *Inhibitionis* fine dilectu Causæ, & rei, de qua agitur, examine, passim concedantur; Et quamvis in more positum sit, dictas Inhibitiones indebite expeditas pro causæ meritis revocari, & aboleri; remedium tamen inflicto vulneri non satis esse dicunt, cum interea oporteat Episcopos, aliosque inferiores Judices, in ipso causarum, & Judiciorum cursu, otiosos immorari, jus suum judicialiter asserere, & vindicare, & ad continendos in officio Populos gravia sæpe incommoda, & dispendia subire.

PONT. A. II.

Superiorum excusationes.

§. 2. E contrario Nobis quoque, dum etiam in minoribus essemus, Superiorum Judicum responsiones audire contigit, asserentium, memoratas querelas inanes esse, nec ulli innixas fundamento, utpote ex hac unica re causam, & originem habentes, quod inferioribus grave est obedientiæ, ac subjectionis jugum erga majora Tribunalia, ipsisque nimis displicet, sibi subditis appellationis beneficio succurri.

Pontifex dissidia componere intendit, ad normam Canonum, & Constit. Apostolicarum.

§. 3. Porro cum facile hæc dissidia componi, & succrescentia litium semina avelli possint; si, quæ a Sacra Tridentina Synodo, ab Apostolicis Constitutionibus, & Congregationum Decretis provide sancita sunt, debitæ executioni mandentur: Nos idcirco ad conservandam Ecclesiæ disciplinam, restituendamque Tribunalibus formam eisdem canonicis legibus consentaneam, pro credito Nobis Apostolicæ servitutis Officio, opportune duximus consulendum.

Enumerat Prædecessorum Sanctiones hac de re editas.

§. 4. Inhærentes itaque Decretis ejusdem Sacri Concilii, necnon Congregationis Episcoporum, & Regularium, jussu, & approbatione rec. mem. Clementis PP. VIII. Prædecessoris Nostri alias editis die XVI. Octobris MDC. Itemque aliis Congregationis particularis, jussu pariter, & approbatione fel. rec. Urbani PP. VIII. similiter Prædecessoris Nostri, promulgatis die V. Septembris MDCXXVI. eorumque declarationibus nuper superadditis a piæ mem. Benedicto XIII. etiam Prædecessore Nostro in Appendice Concilii Romani, aliisque Apostolicis Constitutionibus, hac de re alias editis, & innovatis, & præsertim Constitutioni piæ memor. Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili*, sub Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXII. nonis Februarii.

Appellationes, cum Inhibitione concedi prohibet.

In causis, quarum executio a Conc. Trid. dependemandata est Ordinariis, appellatione remota.

§. 5. Districte præcipimus, & mandamus, ne deinceps ab exequutione Decretorum dicti Sac. Concilii Tridentini, in omnibus illis causis, & negotiis, in quibus exequutio hujusmodi Episcopis, & Locorum Ordinariis, etiam uti Sedis Apostolicæ Delegatis, ab eodem Sacro Concilio, vel dictis Apostolicis Constitutionibus, *appellatione, vel inhibitione quacumque postposita*, commissa est, appellatio aliqua in Tribunalibus prædictis recipiatur, vel Inhibitiones, Citationes generales, vel speciales, cum Commissione inserta, Monitoria, & alia hujusmodi, per quæ dictorum Decretorum exequutio retardetur, aut Processus ad ulteriora in eadem exequutione suspendatur aut impediatur, quoquo modo concedantur.

A Decretis circa Cultum Divinum, & celebrationem Missæ.

§. 6. Itaque a quibuscumque Mandatis, prohibitionibus, provisionibus, & statutis tam in Visitatione, quam extra, pro Divino cultu conservando, & augendo, & præsertim circa ea, quæ observanda, & evitanda sunt in celebratione Missæ, aut alio quovis modo respiciunt exequutionem Decreti Sac. Concilii *Sess. 21. de Refor. cap. 8. & sess. 22. in Decret. de obser. & evit. in celebrat. Miss.*

A Decretis circa Ritus Ecclesiasticos.

§. 7. Item a Decretis cogentibus Clericos tam Sæculares, quam Regulares, etiam Monachos, & exemptos, ad publicas Processiones, servata tamen forma Constitutionis san. mem. Pii V. quæ incipit: *Etsi Mendicantium*: Prout etiam a Decretis, & provisionibus super præcedentia inter Personas Ecclesiasticas, tam Sæculares, quam Regulares in eisdem Processionibus, vel associatione Defunctorum, delatione Umbellæ, & hujusmodi: Necnon super observatione Censurarum, etiam Episcopalium, & Festorum Diœcesis, juxta dispositionem ejusdem Sacri Concilii *sess. 25. de Regular. cap. 12. & cap. 13.*

A Decretis circa curam Animarum, & Sacramentorum administrationem.

§. 8. Item in omnibus iis, quæ ad curam Animarum, & Sacramentorum administrationem quoquo modo pertinent, & præsertim adversus Monitiones, Censuras, aut alias provisiones, per quas Parochi, aut alii Curam Animarum exercentes, diebus saltem Dominicis, & Festis solemnibus Plebes sibi commissas salutaribus verbis pascere compellantur, docendo ea, quæ ad salutem necessaria sunt, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 5. de Reform. cap. 2.*

A deputatione Vicariorum cum assignatione

§. 9. Item adversus deputationem Vicariorum etiam perpetuorum, cum assignatione Congruæ, per quos Cura Animarum exerceatur, quoties plura Beneficia curata

Congruæ, in Parochialibus unitis &c.

rata ex Dispensatione Apostolica ab aliquo obtineantur; vel quoties eadem Beneficia Curata Cathedralibus, Collegiatis, seu aliis Ecclesiis, vel Monasteriis, Beneficiis, seu Collegiis, aut piis Locis quibuscumque perpetuo unita, & annexa reperiuntur; juxta præscriptum dicti Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. cap. 5. & cap. 7.* & juxta Constitutionem san. mem. Pii V. quæ incipit: *Ad exequendum*.

A Visitatione Parochialium sic unitarum, etiam exemptarum & decretis quoad Cultum Divinum, & Curam Animarum.

§. 10. Item adversus Visitationem Beneficiorum Curatorum, ut supra, perpetuo unitorum, necnon quarumcumque Ecclesiarum quomodolibet exemptarum, prout etiam adversus Decreta, & provisiones ab Ordinario capiendas, ut quæ in eis reparatione indigent, reparentur, & cura Animarum, si qua illis imminet, aliisque debitis obsequiis minime defraudentur, juxta dispositionem Sacri Concilii eadem *sess. 7. de Reform. cap. 8. & sess. 21. cap. 7.*

A provisionibus capiendis pro meliori Eccles. Paroch. servitio, & regimine.

§. 11. Item a Decretis, seu Mandatis, per quæ Episcopi, etiam uti Apostolicæ Sedis Delegati, in Ecclesiis Parochialibus, aut Baptismalibus, in quibus Populus ita numerosus est, unus Rector non possit sufficere Ecclesiasticis Sacramentis ministrandis, & Cultui Divino peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos pertinent, sibi tot Sacerdotes ad hoc munus adjungere, quot sufficiant ad Sacramenta exhibenda, & Cultum Divinum celebrandum: Aut etiam invitis Rectoribus, procedant ad Constitutionem novarum Parochiarum, cum assignatione competentis portionis, ubi ob locorum distantiam, sive difficultatem, Parochiani, sine magno incommodo, ad percipienda Sacramenta, & Divina Officia audienda accedere non possunt, vel denique propter paupertatem, & in cæteris casibus a jure permissis, deveniat ad uniones perpetuas aliorum Beneficiorum simplicium, non tamen Regularium, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 21. de Reform. cap. 5. & sess. 24. similiter de Reform. cap. 13.*

A correctione Parochorum, & a Coadjutorum, aut Vicariorum deputatione.

§. 12. Item a deputatione Coadjutorum, aut Vicariorum pro tempore, vel aliis provisionibus ab Episcopo capiendis, etiam tanquam Apostolicæ Sedis Delegato, quando illiterati, & imperiti Parochialium Ecclesiarum Rectores sacris minus apti sunt officiis; cum assignatione partis fructuum pro sufficienti illorum victu: Nec non a suspensione, atque etiam a privatione illorum, qui turpiter, & scandalose vivunt, & postquam præmoniti sunt, in sua nequitia incorrigibiles perseverant, juxta præscriptum ejusdem Concilii *d. sess. 21. Reform. cap. 6.*

A translatione Beneficiorum, & decretis pro Ecclesiarum instauratione.

§. 13. Item a translatione Beneficiorum simplicium, etiam Jurispatronatus, ex Ecclesiis, quæ vetustate, vel alias collapsæ sunt, & ob earum inopiam nequeant instaurari, vocatis iis, quorum interest, in Matrices, aut alias Ecclesias, cum omnibus emolumentis, & oneribus: ptout etiam a Decretis cogentibus Patronos, Rectores, Beneficiatos, aut Parochianos, sive Populum, ad refectionem, & instaurationem Ecclesiarum Parochialium, servata forma Sacri Concilii *sess. 21. cap. 7.*

A provisionibus adversus Curatos non residentes.

§. 14. Item a censuris, sequestratione, & subtractione fructuum, aut aliis quibuscumque provisionibus, pro cogendis ad residentiam Parochis, cæterisque omnibus, quibus Cura Animarum incumbit, juxta Decretum ejusdem Sacri Concilii *sess. 23. de Reform. cap. 1.*

A denegatione, suspensione, aut limit. facultatis audiendi Confessiones.

§. 15. Item a denegatione, revocatione, suspensione, vel restrictione, & limitatione facultatis audiendi Confessiones, respectu eorum, qui Parochiale Beneficium non obtinent, etiam si fuerint Regulares, pro excipiendis Confessionibus Sæcularium, juxta ordinationem Sacri Concilii *sess. 23. cap. 15.* & Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, ac præcipue illam fel. rec. Clementis X. quæ incipit; *Superna*.

A distinctionibus, & institutionibus Parochiarum.

§. 16. Item in illis Civitatibus, aut Locis, ubi vel Parochiales Ecclesiæ certos non habent fines, nec earum Rectores proprium Populum, quem regant, sed promiscue petentibus Sacramenta administrant, vel etiam nullæ sunt Parochiales, a divisione, seu distinctione Parochiarum, earumque ordinatione, sive institutione in titulum perpetuum, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 24. de Reform. cap. 13.*

A deputatione OEconomi, indictione Concursus, & provisione Parochiarum.

§. 17. Item a deputatione Vicarii, vel OEconomi, cum assignatione Congruæ, pro tempore, quo vacat Ecclesia Parochialis: Prout etiam ab indictione Concursus, relatione examinatorum, necnon prælectione, & provisione Episcopi in eodem Concursu, juxta definitionem Sacri Concilii eadem *sess. 24. de Reform. cap. 18.*

A Decretis circa prædicationem Verbi Dei, vel publicas lectiones.

§. 18. Item a Mandatis, seu Decretis inhibentibus prædicationem, vel publicas lectiones, aut coercentibus, vel punientibus quoscumque, etiam exemptos, tam Sæculares, quam Regulares, qui in alienis Ecclesiis, quæ suorum Ordinum non sunt, absque Episcopi licentia, & in Ecclesiis suis, aut suorum Ordinum, non petita illius benedictione, aut ipso contradicente, prædicare præsumpserint; juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 5. de Reform. cap. 2. & sess. 24. similiter de Reform. cap. 4.* & Constitutionem piæ mem. Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili §. fin.* Una cum declarationibus contentis in Constit. Clementis PP. X. quæ incipit: *Superna*.

A Visitatione, & correctione omnium pertinentium ad curam Animarum, & Sacramentorum administrationem.

§. 19. Et generaliter in omnibus iis, quæ pertinent ad Curam Animarum, & rectam Sacramentorum administrationem, adversus visitationem, correctionem, coercitionem, & quascumque alias provisiones Episcopi Diœcesani, etiam quoad exemptos, sive Sæculares, sive Regulares, juxta laudatam Constitutionem Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili*.

A Decretis, & provisionibus ad Monialium Clausuram, earumque regimen, spirituale, & temporale.

§. 20. Item adversus quascumque Provisiones, & Decreta pro conservanda, aut restituenda clausura Sancti-Monialium, aut pro correctione, seu punitione eorum, qui circa Personas intra Monasteria degentes, aut circa Clausuram, vel circa Bonorum administrationem, deliquerint. Prout etiam ab examine pro approbatione, vel reprobatione Confessariorum sive Regularium, sive Sæcularium, quomodocumque exemptorum, & tam ordinariorum, quam extraordinariorum, pro excipiendis Confessionibus Monialium, etiam Regularibus subjectarum. Itidemque a Decretis, vel aliis quibuscumque provisionibus cogentibus Administratores, sive Sæculares, sive Regulares quomodolibet exemptos, ad reddendam singulis annis rationem Bonorum ad Monasteria Sancti Monialium hujusmodi pertinentium: Ac demum a quibuscumque Decretis super amotione Capellanorum, Sacristarum, & aliorum quorumcumque Officialium, & Ministrorum, tam Sæcularium, quam Regularium, ipsis Monialibus, vel eorum Ecclesiis inservientium, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 25. de Regular. & Monial. c. 5. c. 9. & cap. 10.* servata tamen, quoad Regulares, & exemptos forma prædictæ Constitutionis rec. mem. Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili*.

A Visitatione Diœcesis, etiam quoad Monasteria, in quibus Regularis observantia non viget; & decretorum executione.

§. 21. Item adversus pastoralem Visitationem Diœcesis, & præsertim Monasteriorum Commendatorum, Abbatiarum, Prioratuum, & Præposituratum, in quibus non viget Regularis Observantia, necnon Beneficiorum, tam Curatorum, quam non Curatorum Sæcularium, & Regularium qualitercumque commendatorum, etiam exemptorum: Prout etiam ab exequutione eorum, quæ in ipsa Visitatione mandata, decreta, aut judicata fuerint. Necnon similiter a quibuscumque Decretis, & Provisionibus, etiam extra Visitationem, pro conservatione, vel reparatione Ecclesiasticæ, quoad vita, mores, & honestatem quorumcumque Clericorum, luxum, comessationes, choreas, lusus, crimina, & sæcularia negotia fugienda, atque evitanda; juxta plura Decreta dicti Sacri Concilii, & præsertim *sess. 6. de Reform. cap. 4. sess. 13. cap. 1. sess. 14. c. 4. sess. 21. cap. 8. sess. 22. cap. 1. & cap. 8. & sess. 24. cap. 10.* ad formam tamen Decretorum Sac. Congr. Episcoporum de mandato san. mem. Clementis VII. editorum Ann. MDC.

A Decretis, circa vitam, & honestatem Clericorum &c.

Ab Examine instituendorum, & confirmandorum in Benef. Eccl.

§. 22. Item a Decretis cogentibus Præsentatos, electos, vel nominatos a quibusvis Ecclesiasticis Personis, etiam Nostris & Sedis Apostolicæ Nunciis, ad quævis Ecclesiastica Beneficia, ad se subjiciendum examini Ordinarii, antequam instituantur, confirmentur, vel admittantur, quemadmodum cavetur *sess. 7. Reform. cap. 13.*

A denegatione promotionis ad Ordines, & a suspensione ob occultum crimen.

§. 23. Item a denegatione Sacrorum Ordinum, vel adscensus ad alios Majores; prout etiam adversus suspensionem ab Ordinibus jam susceptis, ob crimen occultum, sive ex informata conscientia, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 14. de Reform. c. 1. & cap. 3. & sess. 21. cap. 1. & sess. 23. cap. 16.*

A præfixione termini pro punitione in casibus &c.

§. 24. Item a præfixione termini, intra quem Regularis Episcopo non subditus, qui intra Claustra Monasterii degat, & extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo scandalo sit, a suo Superiore puniri debeat, ac

ANNO 1742.

ac de punitione ipse Episcopus certior fieri, juxta Decretum Sacri Concilii *sess.* 25. *de Regul. c.* 14. & Constit. fel. rec. Clementis PP. VIII. quæ incipit: *Suscepti muneris:* Necnon adversus punitionem, & correctionem eorumdem Regularium, qui circa Personas intra septa degentes, aut circa Clausuram ipsam deliquerint; juxta prædictam Constitutionem Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili*.

A provisionibus, & pœnis contra Concubinarios.

§. 25. Item a Censuris, aut aliis provisionibus contra Concubinarios, & præsertim Clericos etiam retinentes domi, aut extra, Mulieres suspectas: juxta præscriptum Sacri Concilii *sess.* 24. *de Refor. Matrim. cap.* 8. & *sess.* 25. *de Reform. cap.* 14.

A privatione Privilegii Fori &c.

§. 26. Item adversus privationem Privilegii Fori, & alias provisiones contra Clericos non incedentes in habitu, & tonsura, & in aliis casibus a Sacro Concilio præscriptis *sess.* 14. *de Reform. cap.* 6. & *sess.* 23. *similiter cap.* 6.

Ab approbatione, vel ejectione Tituli, quoad promovendos ad Ordines.

§. 27. Prout etiam ab examine, approbatione, vel reprobatione patrimonii Sacri, Pensionis Ecclesiasticæ, aut beneficii, quoad Clericos promovendos ad Sacros Ordines; juxta dispositionem ejusdem Concili *sess.* 21. *de Reform. c.* 2.

A convocatione Capituli.

§. 28. Item adversus convocationem Capituli, quam faciat Episcopus ad aliquid deliberandum, & juxta vota ipsorum Capitularium concludendum, quoties de re ad suum, vel suorum commodum spectante non agatur, juxta Decretum Sacri Concilii *sess.* 25. *de Reform. c.* 6.

Ab institutione, & divisione Distributionum quotidianarum.

§. 29. Item a Mandatis, seu Decretis super conversione tertiæ partis fructuum, & quorumcumque proventuum, & obventionum, tam Dignitatum, quam Canonicatuum, Personatuum, portionum, & officiorum, in distributiones quotidianas, earumque divisione inter Dignitates obtinentes, & cæteros Divinis interessentes, in Ecclesiis tam Cathedralibus, quam Collegiatis, in quibus nullæ sunt distributiones hujusmodi quotidianæ, vel ita tenues, ut verisimiliter negligantur; juxta Constitutionem ejusdem Concilii *sess.* 21. *de Reform. cap.* 3. & *sess.* 22. *similiter de Reform. c.* 3.

Ab executione piarum dispositionum.

§. 30. Item adversus exercitium facultatum Episcopis competentium super executione omnium piarum dispositionum, tam in ultima voluntate, quam inter vivos, in casibus a Jure concessis, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess.* 22. *de Reform. c.* 8.

A visitatione Locorum piorum, Collegiorum, Confraternitatum &c.

§. 31. Item a Visitatione Hospitalium, Collegiorum quorumcumque, & Confraternitatum Laicorum, Eleemosynarum, Montium Pietatis, sive Charitatis, & omnium Piorum Locorum quomodocumque nuncupatorum, etiamsi eorum Cura ad Laicos pertineat, aut exemptionis Privilegio sint munita: Ac denique a cognitione, & exequutione eorum omnium, quæ ad Dei Cultum, aut Animarum salutem, seu Pauperes sustentandos instituta sunt juxta dictum Decretum Sacri Concilii *sess.* 22. *de Reform. c.* 8.

A Decretis super reddenda ratione administrationis bonorum Fabricæ, aut cujusvis Loci pii.

§. 32. Item a Decretis; seu Mandatis cogentibus Administratores tam Ecclesiasticos, quam Laicos, etiam exemptos, Fabricæ cujusvis Ecclesiæ, etiam Cathedralis, Hospitalis, Confraternitatis, Eleemosynæ, Montis Pietatis, & quorumcumque Piorum Locorum, ad reddendam singulis annis ipsi Ordinario rationem suæ administrationis, nisi aliud in institutione, & ordinatione talis Ecclesiæ, seu Fabricæ expresse cautum fuerit; juxta Decreta Sacri Concilii *sess.* 7. *de Reform. c.* 15. *sess.* 22. *c.* 9. & *sess.* 25. *c.* 8.

Ab examine, remotione, vel suspensione Notariorum scribentium in Caus. Eccles.

§. 33. Item a Decretis compellentibus Notarios, etiam Apostolica, Imperiali, aut Regia auctoritate creatos, & scribentes in Causis Ecclesiasticis, vel Spiritualibus, ad se subjiciendum examini: Eorumque remotione, vel suspensione in casu delicti, vel imperitiæ; juxta præscriptum Sacri Concilii *dicta sess.* 22. *cap.* 10.

Ab erectione Seminarii, præfixione Taxæ, unione Beneficiorum, aliisque ad Seminarii regimen pertinen.

§. 34. Item ab erectione Seminarii, & taxatione quarumcumque Dignitatum, Personatuum, Officiorum, Præbendarum, Portionum, Abbatiarum, & Prioratuum cujuscumque Ordinis, etiam Regularis, Hospitalium, quæ dantur in titulum, vel administrationem, & Beneficiorum quorumcumque, etiam Regularium, etiam Jurispatronatus, etiam exemptorum, etiam nullius Diœcesis, vel aliis Ecclesiis, Monasteriis, Hospitalibus, & aliis quibusvis Locis piis, etiam exemptis, annexorum, ac quorumcumque aliorum Ecclesiasticorum redituum, seu proventuum ad Fabricas Ecclesiarum, Confraternitates, & Monasteria omnia, non tamen Mendicantium, pertinentium, necnon Decimarum quacumque ratione ad Laicos, atque etiam Milites cujuscumque Militiæ, aut Ordinis, Hierosolymitano excepto, spectantium, pro ejusdem Seminarii manutentione: Prout etiam ab unione, & applicatione aliquot Beneficiorum simplicium; necnon a Decretis cogentibus eos, qui Scholasterias obtinent, vel quibus lectionis, vel Doctrinæ munus est annexum, ad docendum per se ipsos, vel idoneos Substitutos; & generaliter a Mandatis, & provisionibus, quæ quoquo modo respiciunt Curam, directionem, & administrationem Seminarii, plenamque exequutionem Decreti editi a Sacro Concilio super Collegio Puerorum in singulis Cathedralibus instituendo, *sess.* 13. *de Reform. c.* 18.

PONT. A. II.

A decretis super reddenda ratione administrationis gestæ Sede Vacante.

§. 35. Item a Mandatis, seu Decretis cogentibus OEconomos, Vicarios Capitulares, ad reddendam rationem Administrationis per eos gestæ Sede Episcopali vacante; juxta præscriptum Sacri Concilii *sess.* 24. *de Reform. c.* 16.

A Censuris earumque absolutionibus.

§. 36. Item a comminatione excommunicationis a Jure latæ, & a Sententia excommunicationis latæ ab homine, suspensionis, & interdicti, nisi appellatio fuerit interposita ex capite nullitatis: Et e converso a Sententia absolutionis ab eisdem Censuris Ecclesiasticis.

Ab executione eorum omnium, quorum executio Ordinariis est demandata.

§. 37. Et generaliter ab exequutione aliorum quorumcumque Decretorum dicti Sacri Concilii Tridentini, Episcopis, atque Ordinariis locorum demandata ab ipso Concilio, & in Constitutione fel. recor. Pii Papæ IV. quæ incipit: *Benedictus Deus*.

In omnibus præmissis appellatio suspensiva concedi prohibetur.

§. 38. Volumus, præcipimus, & mandamus, quod Ab Archiepiscopis, Patriarchis, seu Primatibus, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostris & Sedis Apostolicæ Nunciis, vel de latere Legatis, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, atque etiam Cameræ nostræ generali Auditore, Signaturæ Justitiæ Præfecto cæterisque Judicibus Romanæ Curiæ, eorumque Vicariis, & Officialibus, Citationes generales, vel speciales cum Commissione inserta, Monitoria, & alia hujusmodi cum Inhibitione, per quam exequutio Decretorum, Mandatorum, & Provisionum hujusmodi retardetur, suspendatur, aut impediatur, minime concedantur, & quatenus nunc, aut imposterum concessa fuerint, nullatenus inhibeant, atque ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis impune sperni possint; quacumque Consuetudine etiam immemorabili, vel quovis Privilegio, aut stylo concedendi Inhibitiones in Causis prædictis, tametsi temporarias, penitus exclusis. Non enim Citationes, & Monitoria, aliter quam ut præfertur, concessa, vel imposterum concedenda, nulla, atque irrita declaramus, & pro nullis, atque irritis haberi volumus, & mandamus:

Concessam vero non inhibere statuitur; cum Decreto irritante.

Decernentes, quod adversus Decreta, Mandata, & Provisiones ejusmodi, quas vel quæ ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis, fieri, vel capi contigerit in Causis, & negotiis prædictis, vel simplex dumtaxat, & extrajudicialis Recursus per viam supplicis libelli, ad Nos, & Successores nostros Romanos Pontifices, vel respective, & juxta Causarum naturam, & qualitatem. Appellatio ad quos de Jure, in solo devolutivo, & sine retardatione, vel præjudicio legitimæ exequutionis, recipi, & admitti possit.

Permittitur solum recursus, & appellatio in devolutivo.

Excipiuntur casus particulares a Judice superiore expendendi.

§. 39. Quoniam vero in hisce ipsis negotiis, & Causis, in quibus Inhibitiones Canonicam exequutionem impedientes, aut suspendentes, concedi non debent dari possunt casus, qui per ipsum Sacrum Concilium Tridentinum, vel juxta ejus Mentem, per Apostolicas Constitutiones, & Sacrarum Congregationum declarationes, aut communem Doctorum Sententiam, a præfata generali regula de non concedendis Inhibitionibus, eisque posthabendis, excipiuntur, quique ut plurimum non aliter, quam prudentis Judicis arbitrio secundum particulares Facti circumstantias æstimari possunt: Hinc Nos, ne sub ejusmodi prætextu, Inhibitiones, ut supra prohibitæ, vulgo, & sine ullo delectu etiam in Casibus non exceptis concedantur: Statuimus, & mandamus, quod in dictis Causis, & negotiis superius expressis, Metropolitani, Patriarchæ, Primates, aliique Judices prædicti, & præsertim Cameræ nostræ generalis Auditor, ejusque Locumtenentes, & Signaturæ Justitiæ Præfectus, ejusque Auditor, ad quos in contigenti casu pro

In quibus poterit admittere appellationem in suspensivo, sub certa forma hic præscripta.

pro obtinenda Inhibitione recursum haberi contigerit, etiamsi afferatur, casum illum a Sacro Concilio, vel Apostolicis Constitutionibus, quacumque de Causa exceptum esse: Nihilominus literas Citatorias, vel Monitorias cum Inhibitione hujusmodi non concedant, nisi prius ex facti circumstantiis, in supplici libello a Parte recurrente clare ac dilucide exponendis, & cum aliquo documento semiplene saltem verificandis, eisdem summarie apparuerit, casum illum esse de exceptis, & propterea Episcopo, vel Ordinario Loci inhibendum esse, ne ad ulteriora procedat; Tunc enim, & non alias, & postquam ipsi Judices, quorum conscientiam hac in parte oneramus, super dicto supplici libello manu sua rescripserint, quod Inhibitio concedi potest, libellusque cum rescripto ejusmodi in Actis productus fuerit, diligenter ibidem custodiendus, & asservandus, liceat eorum Notariis, sive Actuariis literas Citatorias cum dicta Inhibitione expedire, & Parti recurrenti tradere, ita tamen, ut in earum calce expresse adjiciatur sequens clausula: *Non enim, attentis Juribus, & supplici libello Nobis præsentatis, atque in Actis exhibitis, sic, ut præfertur, inhibendum esse, speciali Rescripto mandavimus:* Alias literæ ejusmodi sine tali clausula nullam vim inhibendi habeant in casibus prædictis.

Decernuntur pœnæ in Notarios aliter se gerentes.

§. 40. Et nihilominus si Notarii, sine dicto speciali Rescripto super supplici libello, aut sine productione illius in Actis, aut sine prædicta clausula, Citationes ullas, aut Monitoria cum inhibitione, sub quocumque prætextu, seu colore, expedire, ac tradere præsumpserint, etiamsi illæ, aut illa a Judice subscripta fuerint, pœnem infamiæ, & perpetuæ inhabilitatis, ad Officium Notarii in Causis Ecclesiasticis exercendum, & quoad illos Cameræ Nostræ generalis Auditoris, aut aliorum Romanæ Curiæ Judicum superius expressorum, etiam quinquaginta ducatorum auri de Camera, pro una medietate Cameræ Nostræ Apostolicæ, & pro alia ipsi Parti recurrenti, & in causa interesse habenti, sin minus alicui ex Locis Piis, arbitrio Nostro, Nostrorumque Successorum destinando, applicandam, ipso facto incurrant.

Clerici Sæculares, & Regulares exempti, in causis mercedum & miserabilium personarum, Judicem certum non habentes in omnibus subjiciuntur Ordinariis.

§. 41. Ad hæc, similiter inhærentes dispositioni ejusdem Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. cap. 14. & sess. 14. cap. 5.* necnon etiam decreto Piæ mem. Benedicti XIII. hac in re promulgato inter additiones ad decreta Urbani Papæ VIII. in appendice ad Concilium Romanum, volumus, & mandamus, quod Clerici Sæculares, aut Regulares extra Monasterium degentes, quomodolibet exempti, in Civilibus Causis Mercedum, & miserabilium Personarum, etiamsi certum Judicem a Sede Apostolica deputatum in partibus habeant: In aliis vero, si ipsum Judicem non habuerint, coram Locorum Ordinariis, tamquam ab ipsa Sede delegatis, conveniri in prima instantia, & Jure medio ad solvendum debitum cogi possint.

Causæ omnes in prima instantia, exceptis Privilegiatis, ab Ordinariis cognoscantur, nec avocari possint.

§. 42. Quo vero ad Personas non exemptas, inhærendo similiter dispositioni ejusdem Sacri Concilii *sess. 13. de Reform. cap. 1. & sess. 22. cap. 7. & sess. 24. cap. 20.* necnon supradictis Decretis generalibus Congregationis Episcoporum editis anno MDC: cum novissimis additionibus, seu declarationibus Piæ mem. Benedicti XIII. in Appendice Concilii Romani; Volumus, statuimus, & mandamus, quod Causæ omnes, tam Civiles, quam Criminales, ad Forum Ecclesiasticum pertinentes, exceptis Privilegiatis, quæ ex eodem Concilio, vel alias juxta Canonicas Sanctiones apud Nos, & Sedem Apostolicam tractari possunt, aut debent, coram Ordinariis Locorum dumtaxat in prima Instantia cognoscantur, neque a Metropolitanis, Patriarchis, aut Primatibus, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostris & Sedis Apostolicæ Nuntiis, vel de latere Legatis, aut Cameræ Nostræ generali Auditore, & cæteris quibuslibet Curiæ nostræ Judicibus ad se avocari, vel aliis committi possint; nisi per viam legitimæ appellationis, & in casibus, ut supra non prohibitis, ad ipsorum Tribunalia deferantur.

Judex AD QUEM non procedat, nisi constito de appellatione legitime interposita, & in casibus a jure permissis.

§. 43. Appellationes autem non recipiantur, neque inhibitiones vigore illarum concedatur, nisi prius constiterit, quod nedum per legitimam Personam, & intra legitima tempora vere appellatum fuerit; Sed etiam, quod appellatum fuerit a Sententia definitiva, vel habente vim definitivæ, aut a gravamine, quod per definitivam Sententiam reparari non possit: Idque per publica Documenta, quæ realiter in Actis exhibeantur; Tunc enim, & non antea, Judici, ad quem appellatum fuerit, in causa se intromittere, citationes, & inhibitiones concedere liceat; dummodo tamen concedantur cum inscriptione tenoris Sententiæ, aut Decreti definitivi, seu vim definitivæ habentis, vel damnum per definitivam irreparabile inferentis; Alias citationes, inhibitiones, Processus, & inde sequuta quæcumque, sint ipso Jure nulla, atque impune sperni possint.

Quid faciendum, denegato Instrumento Decreti, vel sententiæ, a qua appellatum fuerit.

§. 44. Quod si appellans asserat, Sententiæ, aut Decreti Exemplum authenticum, culpa Judicis *a quo*, vel Notarii, sive Actuarii, habere non posse, tunc saltem copiam simplicem Sententiæ, seu Decreti, in Actis producere teneatur, ejusque tenori, in literis Inhibitorialibus inserto adjicienda erit, prout adjici volumus, & mandamus, in earum corpore expressa conditio: *Quatenus tamen tenor insertus vere, & in substantialibus cum Originali concordent, eodemque Originali præsentes literæ sunt in tempore posteriores, alioquin nullæ, & irritæ censeantur:* Et si secus factum fuerit, inhibitiones aliter concessæ nullatenus afficiant, & Notarii, sive Actuarii, qui illas expediverint, incidant in pœnas superius expressas.

Gravamen quoque legitime probandum.

§. 45. Cum vero a gravamine, quod per definitivam reparari nequit, appellatum fuerit, si quidem res sit de carceratione jam sequuta cum Mandato verbali, non aliter expediri poterant Inhibitiones vigore Appellationis, quam constito prius de ipsa carceratione per depositionem saltem duorum Testium. Interim tame Appellans in eodem, quo reperitur, carcere permanebit, donec aliter serio judicatum fuerit. Ubi vero agatur de censuris jam prolatis, vel de comminatione Carcerationis, Torturæ, aut Censurarum, observetur omnino dispositio dictorum Decretorum Congregationis Episcoporum sub rec. mem. Clemente VIII. juxta additiones, & declarationes piæ mem. Benedicti XIII. juxta additiones, & declarationes piæ mem. Benedicti XIII.

Orationes ad comparendum vel pro adeunda Signatura Justitiæ, non suspendant processum ad ulteriora.

§. 46. Ulterius in prædictis Causis in prima Instantia pendentibus, vel aliis superius expressis, in quibus non admittitur appellatio in suspensivo, Citationes, quæ expediri solent coram Cardinali Signaturæ Justitiæ Præfecto, ad effectum comparendi; vel pro adeundo eamdem Signaturam, tametsi ab ejus Auditore suscriptas, vim inhibendi nullatenus sortiri posse volumus, easque ad prædictos alios dumtaxat effectus, comparendi scilicet, vel adeundi Signaturam, expeditas censeri, non autem ad retardandam exequutionem, vel suspendendum processum ad ulteriora.

In causis privilegiatis, Monitoria coram A. C. de more expediantur.

§. 4. Denique quoad Causas privilegiatas, quæ, ut præfertur, in prima etiam Instantia apud Nos, & Sedem Apostolicam tractari possunt, nihil ex antiquo mutandum esse volumus, sed Monitoria in illis coram Cameræ nostræ generali Auditore, vel ejus Locum tenentibus, prout hactenus laudabiliter observatum est, expedienda esse, juxta præscriptum Apostolicarum Constitutionum, & præsertim fel. record. Pauli V. Prædecessoris Nostri in Constitutione, quæ incipit: *Universi*; nec non prædictarum additionum, & declarationum Benedicti XIII. exceptis tamen Monitoriis intimandis ultra Montes, in quibus ad evitanda scandala, & litigantium incommoda, volumus omnino renovari, & observari stylum, qui olim in eo Tribunali vigebat, idest, quod ad ejusmodi Monitoriorum expeditionem non aliter procedatur, quam oblato prius ipsi Auditori, vel aliter ex ejus Locumtenentibus, coram quo Monitorium expediendum erit, supplici Libello universam Facti speciem clare & dilucide continentes, & prævio etiam ejusdem Judicis rescripto, quod Monitorium expediri possit, penes Causæ Notarium, vel Actuarium, diligenter custodiendo. Et si aliter, quam præfertur, & absque dicto supplici libello, ac speciali Judicis rescripto, dicta Monitoria ultra Montes intimanda expedita fuerint, Notarius, sive Actuarius, & Substitutus, qui illa expediverit, ipso facto incidat in pœnas superius expressas.

Sed in causis ultra Montes adsit speciale Judicis rescriptum.

Admonitio ad Judices pro præmissorum executione.

§. 48. Omnia, & singula hactenus a Nobis disposita ad rectam Judiciorum methodum restituendam, eo impensius ab omnibus exacte custodiri, & observari mandamus, quo clarius constat, hac nostra Constitutione non novas fieri, sed antiquas instaurari leges, provide, sapienterque institutas, & temporum injuria, ac hominum fraude obsoletas, & novo Pontificiæ auctoritatis præsidio communiti ordinem proceden-

cedendi in Cauſis, jamdiu præſcriptum Superioribus, & inferioribus Tribunalibus a Sacra Tridentina Synodo, Congregationum Decretis, & Prædeceſſorum Noſtrorum Romanorum Pontificum Conſtitutionibus, aliiſque Ordinationibus Apoſtolicis. Ideoque ſi ipſi Judices omni ſemoto, ut par eſt, humanæ cupiditatis affectu, præ oculis ſolum habuerint, quæ tam maturo, tamque ſaluberrimo ſunt conſtituta & ordinata conſilio, facile eorum quilibet agnoſcet, quæ ſui, & quæ alieni Miniſterii partes eſſe debeant in admittendis, ac reſpective rejiciendis Cauſarum Appellationibus, & Inhibitionibus: Atque ita fiet, ut non ſolum unicuique in ſuo ordine debita Juriſdictionis, & auctoritatis, prærogativa ſervetur; Sed etiam ut, extinctis prorſus, ac radicitus avulſis omnium contentionum, & diſcordiarum ſeminibus, mutuo charitatis vinculo Tribunalia ſocientur, & inter illa recte agendi diſciplina Chriſtiano Populo utilis, & neceſſaria reſtituatur.

Actorum viſitatio, & examen indicitur. §. 49. Demum, ut, exemplo Noſtro, omnes præmiſſorum executioni caute, & pro viribus incumbant, & ut præſertim Notariis, Tabellionibus, & eorum Actuariis, & Subſtitutis omnis contraveniendi anſa præcidatur, volumus, & expreſſe mandamus, Proceſſus, & Acta Cauſarum in Noſtra Romana Curia coram quovis Judice pendentium, ac Inhibitiones, Appellationes, Monitoria, aliaſque Citatoriales, & Inhibitoriales literas, quas ab iiſdem Notariis, eorumque Subſtitutis, ſcientibus, vel inſciis Judicibus, vel alias quomodolibet in poſterum expediri contigerit, ſedulo cognoſci, & examinari per fide dignas Perſonas a Nobis opportune deputandas, quæ ſi deprehenderint, eaſdem Inhibitiones contra hujus Conſtitutionis formam, & ad ſubterfugienda Ordinariorum, & Epiſcoporum judicia, quæſito gravaminis colore, fuiſſe perperam conceſſas, & expeditas, in eoſdem Notarios, & Subſtitutos Canonicis pœnis, aliiſque a Nobis ſupra expreſſis, ſevere pro modo culpæ animadvertant.

Clauſulæ, & Decreta omnes arctantia. §. 50. Decernentes has præſentes literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari; Sicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ præfatæ Cardinales, etiam de latere Legatos, & ejuſdem Sedis Nuncios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes opportunæ. §. 51. Non obſtantibus præmiſſis, ac quatenus opus ſit, noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula de jure quæſito non tollendo, aliiſque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon quibuſvis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus, ac uſibus, & ſtylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis, præfatis, aliiſque quibuslibet Judicibus, Curiis, Tribunalibus, & Perſonis, etiam quantumvis ſublimibus, & ſpecialiſſima mentione dignis, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque decretis, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, ac conſiſtorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiſcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis: Quibus omnibus, & ſingulis, etiam ſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & publicatis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Publicationis præceptum, ejuſque effectus. §. 52. Ut autem eædem præſentes literæ ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus illas, ſeu earum exempla ad valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris eſt affigi, & publicari, ſicque publicatas, & affixas omnes, & ſingulos, quos illæ concernunt, perinde arctare, ac afficere, ac ſi unicuique eorum nominatim, & perſonaliter intimatæ fuiſſent: ipſarum autem literarum tranſumptis, ſeu exemplis etiam impreſſis, manu tamen alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eamdem prorſus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. (Exemplis auctoritas tribuitur.)

Sanctio conſtitutionis. §. 53. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, annullationis, admonitionis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Noſtri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Cardinalis Paſſioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 18. Aprilis ejuſdem Anni.

REVOCATIO XLIX.

Peculiaris Statuti Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci Capuccinornm nuncupatorum, quo ipſis vetitum erat, ne Confeſſariis extra proprium Ordinem unquam confiteri poſſent.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Diſpenſationes ab hujuſmodi ſtatuto alias petitæ & conceſſæ, fuerant. QUOD communi auctoritatis juri innixum in Religioſis Familiis, etiam per peculiares Generalium Comitiorum ſanctiones in aliquibus Ordinibus præceptum ſtatutumque eſt, ut nimirum Alumni cujuslibet Inſtituti peccata ſua non niſi ejuſdem dumtaxat Religionis Confeſſariis, quibus, utpote omnium rerum in ipſa Religione ſervandarum cavendarumve notitia inſtructis, facilius eſt pro culpis ſalutare adhibere remedium, confiteri teneantur: illud, etſi aliquo pacto tamquam neceſſarium, & laudabile, ac propterea ab Apoſtolica hac Sancta Sede fortaſſe alias confirmatum etiamnum ſervatur, ea tamen ſecum afferre incommoda, propter quæ non ſint aut conſcientiæ angore, aut populorum offenſione, adimpleri poſſe, alias nonnulli Fratrum præſertim Ordinum Prædicatorum, Minorum Sancti Franciſci, aliorumque Superiores ſerio cogitantes, ſuper hujuſmodi Statutis Ordinum ſuorum diſpenſationem ab eadem Apoſtolica Sede, ſibi impertiendam curarunt.

Rationes diſpenſandi. §. 1. Quoniam autem, ſicut accepimus, in Ordine Fratrum Minorum Sancti Franciſci Capuccinorum nuncupatorum, idem quoque Statutum a Diffinitorio generali jamdudum editum, & in pluribus Capitulis generalibus dicti Ordinis comprobatum ea, qua decet, obſervantia viget, atque exigitur; ut nemo Frater expreſſe profeſſus ordinis præfati, ſive Presbyter, ſive Laicus fuerit, ſive iter agens, ſive alicubi quocumque pacto de ſuorum Superiorum tamen licentia commorans, etiamſi ad prædicandum Verbum Dei, tam Adventus, quam Quadrageſimæ temporibus, & ad Sacras Miſſiones quoque perrexerit, nemini, niſi ſui Ordinis Fratris Confeſſario, per ſuum Superiorem ad Confeſſiones audiendas approbato, peccata ſua confiteri, ab eoque Sacramentalem

PONT. A. II.

talem Absolutionem obtinere licite, & valide possit.

Rationes dispensandi.

§. 2. Hinc est, quod Nos, qui licet ejusdem Ordinis Alumnos, propter severioris disciplinæ cultum, summam animi demissionem, arctissimam paupertatem, & insignem in pietate, doctrinis, disciplinisque laudem, plurimi facere pergimus, & paternæ benignitatis testimoniis complectimur, tamen scientes, de mundano pulvere religiosa etiam corda sordescere, nec ad susceptum religiosæ vitæ institutum proficere, quin imo plurimum obesse, ut iidem Alumni, ac præcipue prædicationi Verbi Dei sacrisque Missionibus addicti, a suis Conventibus, quacumque de legitima causa, & longe, & diu absentes, ob Confessarii defectum, vel a faciendo Sacro, aut Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento percipiendo, non sine populorum, quibuscum interea temporis conversantur, scandalo abstineant, vel ad Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrandum, aut Angelorum panem sumendum, ne scandalum oboriatur, cum conscientiæ angore accedant; hisce malis opportunum Apostolicæ providentiæ nostræ remedium afferre cupientes; motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ac prævia cujuscumque Statuti, seu Decreti, ut præmittitur, a generali Diffinitorio editi, & per generalia dicti Ordinis Capitula approbati, etiam ab Apostolica Sede præfata confirmati, revocatione; tenore præsentium statuimus, decernimus, & mandamus, ut quilibet ex Fratribus dicti Ordinis, sive in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus, cujuscumque status, gradus, dignitatis, & conditionis, sive Laicus, seu Conversus fuerit, qui de Superiorum suorum licentia, quacumque de legitima causa, titulo, & occasione, sive prædicandi Verbum Dei quocumque tempore, sive sacras Missiones peragendi, sive iter agendi, & alicubi commorandi, ubi nullus Conventus, seu Hospitium, nullusque Frater dicti Ordinis Confessarius reperitur, libere, & licite possit ac valeat quemlibet Presbyterum Secularem ab Ordinario Loci, vel Regularem a suo Superiore Regulari ad Sacramentales Confessiones excipiendas approbatum adire, eique peccata sua confiteri, atque ab ipso obtinere sacramentalem absolutionem, etiam quoad casus, per Constitutiones, & Statuta Regularia dicti Ordinis reservatos, incursasque proinde censuras, recepta salutari pœnitentia, præstitaque obligatione se statim, quoad ipsi permissum fuerit, coram suo Regulari Superiore præsentandi, ac de novo super casibus, & censuris hujusmodi absolutionem impetrandi.

Conceditur Indultum confitendi extraneis Confessariis deficiente Confessario approbato sui Ordinis.

Etiam quoad absolutionem a casibus reservatis, sub conditione &c.

Clausulæ, & derogationes.

§. 3. Decernentes easdem præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, & illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari: sicque in præmissis, per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ, Sedis Nuntios, ac quosvis alios quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi; & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum, quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum fides.

§. 4. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in Judicio, quam extra illud adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XXX. mensis Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

ANNO 1742.

Dat. die 30. Martii 1742.

D. Card. Passioneus.

L.

BEATIFICATIO

Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

In virtutibus, rebusque a Servo Dei Camillo de Lellis Congregat. Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatore ad Divini honoris Cultum promovendum, augendumque, & ad opportuna procurandæ animarum Christifidelium saluti commoda, ac remedia comparanda præclare gestis, in quibus magnificata est dextera Excelsi, & amplissime triumphavit virtus Spiritus Sancti, divina ipsius misericordiarum Patris, qui mirabilis est in Servis suis, opera revelare, & confiteri, non solum honorificum, sed in hac potissimum aspera temporum conditione salutare etiam, ac necessarium esse ducimus, ut & universi Christifideles benignitatem Dei nostri, & divitias bonitatis ejus prædicantes, nova, atque uberrima habeant ad imitationem exempla, & ipse Servus Dei meritis honoribus mactatus in terris, certa e Cœlis patrocinio suo in diebus nostris impetret perpetuæ inter Christianos Principes pacis, communis Populorum tranquillitatis, & æternæ salutis auspicia, atque præsidia.

Summarium virtutum, & meritorum Beati viri.

§. 1. Erraverat ille quidem a semita, quam tenuerant Servi Dei, qua iter ad Cœlestem Patriam intenditur, & ipsum fore persecuturum capta quædam in nativitate auguria addicebant; sed peculiari miserentis Dei providentia in viam rectam, in solemni die Purificationi Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ sacra, revocatum, adeo replevit spiritus timoris Domini, spiritus consilii, & fortitudinis, ut ejusdem amoris igne accensus, amare fleverit, atque arduum Christianæ pœnitentiæ, & perfectionis stadium ingressus, curriculum omnium virtutum, relicto aliis, atque sui præsertim Instituti Alumnis ad præeuntem impigre sectandum incitamento, confecerit: Unde a bonorum omnium largitore Deo immortalis beatitudinis bravium accepisse, nullus ambigendi sit locus. Quamobrem nihil ad supremum, gravissimumque Apostolicæ servitutis, in Catholicæ Ecclesiæ procuratione, imbecillitati nostræ per ineffabilem Divinæ bonitatis abundantiam demandatum ministerium rite sancteque obeundum intelligimus esse aptius, aut magis idoneum, quam ut, quantum Nobis ex Alto conceditur, ejusdem Servi Dei Camilli de Republica Christiana, atque hac Alma Urbe nostra, in qua maxime luculentissima suarum virtutum præsetulit specimina, & mortali vitæ finem imposuit, benemerentissimi, cultum, & venerationem, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicæ Ecclesiæ decus, & Christiani populi utilitatem, promoveamus.

Ordo in ejus causa servatus.

§. 2. Cum itaque, mature, diligenterque discussis, atque perpensis per Congregationem Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum, Processibus de Apostolicæ Sedis licentia confectis, super vitæ sanctitate, & virtutibus, tam Theologicis, quam Moralibus in gradu heroico, quibus eumdem Servum Dei Camillum de Lellis multipliciter claruisse, necnon miraculis, quæ ad ejus intercessionem, & ad manifestandam hominibus ipsius sanctitatem, a Deo patrata fuisse asserebatur, eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam Consultorum suffragiis, uno spiritu, unaque voce censuerit, posse, quandocumque Nobis videretur, prædictum Servum Dei Beatum declarari, cum consuetis indultis: Hic est, quod Nos piis, atque enixis antedictæ Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, jamdudum sæpius porrectis supplicationibus, quibus olim suas, & cl. mem. Hispaniarum Reges Catholici, tum Philippus III. tum Philippus IV. ad fel. rec. Paulum Pa-

Preces Sanctæ Sedi porrectæ pro ipsius Beatificatione.

ANNO 1742. pam V. Gregorium PP. XV. & Alexandrum PP. VII. Prædecessores nostros, & utriusque sexus Principes, ac Duces, necnon Nobiles Viri Electi Civitatis Neapolitanæ, aliique ex Ordine Ecclesiastico preces, & vota conjunxerant, Nobis nuper iterum porrectis, benigne inclinati, de supradictæ Congregationis consilio, & assensu, auctoritate Apostolica, tenore præsentium indulgemus, ut idem Servus Dei Camillus de Lellis, in posterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi fidelium (non tamen in processionibus circumferendæ) exponantur; Imagines quoque radiis, seu splendoribus exornentur; ac de eo quotannis die xv. mensis Julii recitetur Officium, & Missa de Communi Confessoris non Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata juxta Rubricas Breviarii, & Missalis Romani. Porro recitationem Officii, & Missæ celebrationem hujusmodi, fieri concedimus dumtaxat in universa Congregatione eorumdem Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, & in civitate, ac Diæcesi Theatina, ubi natus, ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus, tam Sæcularibus, quam Regularibus, qui ad Horas Canonicas tenentur, & quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus Festum peragetur, confluentibus. Præterea primo dumtaxat anno, a datis hisce literis, & quoad Indias, a die, quo eædem literæ illuc pervenerint, inchoando, in Ecclesiis Congregationis, Civitatis, & Diœcesis antedictæ, solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei, cum Officio, & Missa, sub ritu duplici majori die ab Ordinariis respective constituta, postquam in Basilica nostra Sancti Petri in Vaticano celebrata fuerint eadem solemnia Dominica Secunda post Pascha Resurrectionis Domini Nostri Jesu Christi currentis anni MDCCXLII. pariter celebrandi facimus potestatem:

Eidem Beati nomen, & honores decernuntur.

Clausulæ. §. 3. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Decretis de non cultu editis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu Secretarii dictæ Congregationis Cardinalium subscriptis, & sigillo Præfecti ejusdem Congregationis munitis eadem prorsus fides ab omnibus, & ubique, tam in judicio, quam extra illud habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. M. Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 7. Aprilis 1742.

D. Card. Passioneus.

LI.

LITERÆ

Canonizationis Beatæ Elisabethæ Lusitanorum Reginæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

RATIONI congruit, & convenit æquitati, ut ea, quæ Romani Pontificis provida deliberatione, ac Venerabilium Fratrum suorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum tunc in Romana Curia commorantium unanimi consilio, decreta, definita, & statuta fuerunt, licet ipsius superveniente obitu, Literæ Apostolicæ desuper confectæ non fuerint, suum debitum consequantur effectum.

Exordium. §. 1. Gaudeat in Domino, & in donis gratiæ suæ glorietur felix Lusitaniæ Regnum; sed laudent alii Cœli illius temperiem, amœnas Tagi ripas, divitias ex toto Orbe navibus eo illatas, & congestas nobilitatem Urbium, hominum ingenium, & solertiam, & in remotissimis Terrarum Orbis regionibus deregendis, subjiciendisque felicitatem. Una est, quæ præcipuam ex Sacerdotali ore laudem meretur, & quæ in Sancta Dei Ecclesia merito extolli, & prædicari debet, suorum scilicet Regum piëtas, & religio. Hæc enim Lusitanum Regnum fundavit, hæc ampliavit, hæc ad summam gloriæ, & laudis magnitudinem evexit, hæc in ea amplitudine, qua nunc floret, servat, & custodit. Nam Princeps ille, & genere, & virtute clarus Henricus, qui Lusitaniæ Regni decus, ac gloriam, barbararum gentium incursu, ac veluti inundatione afflictam exerit, atque instauravit, cum in Hispania adversus Mauros Alphonso Sexto strenuam navasset operam; & Therasiam ejus filiam in Uxorem, & Lusitaniæ partem in dotem, & præmium virtutis accepisset, eam statim, ereptis e Maurorum potestate aliis oppidis, plurimum auxit. Posteaquam vero e Hierosolymitana expeditione, quam pietatis, & Religionis studio susceperat, reversus est, nunquam bello contra Mauros abstinuit. Nam quinque supra viginti de Mauris reportatis victoriis, multisque de manubiis, ac spoliis hostium, Templis, ac Cænobiis erectis, ad Asturicam, quam obsidebat, in armis, prout Fidei propugnatorem decebat, ultimum diem obiit. Nec ejus filius Alphonsus tanto Patre inferior fuit: Testes sunt Leiria Urbs munitissima Mauris erepta, Scalabis inexpugnabile Oppidum in potestatem redactum, Olyssippo expugnata, innumerabiles Maurorum, & Barbarorum copiæ pauco militum numero pluries disjectæ, unus, & triginta Barbarorum Reges armis devicti. Siquidem numquam a persequendis bello Crucis hostibus terra marique cessavit, donec eliminata e Lusitaniæ finibus Mahumetana superstitione, Catholica Religio a pluribus annis exul, veluti triumphans in propriam sedem reduceretur: Cujus non minus virtus in bello, quam pietas in pace resplenduit. Nam egregio pietatis documento, cum ex acie domum redibat, in Monasterium Sanctæ Crucis se recipere, ibique cum Religiosis Viris Chorum adire, orare, psallere, sacrisque mysteriis adesse solitum fuisse traditur. Difficilis quidem res esset; si quis Lusitanorum Principum, qui Henrico, & Alphonso successerunt, fortiter, ac pie gesta persequi, & præstita ab eis in Catholicam Religionem officia recensere vellet. Innumera enim non solum in vicinis, sed in remotissimis partibus, adversus Mauros, Turcas, Saracenos, Idololatras, bella pro Religione suscepta, relatæ victoriæ, parta pietatis trophæa. Ingentes classes adversus Christianorum hostes maximo sumptu paratas, & omni re instructas in ultimas, & prorsus ignotas Orbis regiones missas, quis ignorat; Et antiqua Lusitanorum Regum virtutis exempla adversus Christiani nominis inimicos renovata nostra memoria vidimus; & contra ferales Turcarum debacchantium impetus, præsens in Lusitanorum Regum pietate Roma, & Italia sensit auxilium. Sed Christianum nomen non solum armis, opibus, & sanguine suo Lusitani Reges tutati sunt; verum etiam longe lateque studio, cura, ac solicitudine propagarunt, ut hanc unam egregiam laudem propriam sibi facere velle, visi sint, Evangelium Christi Domini disseminare, Catholicæ Fidei lucem diffundere, superstitiosos cultus abolere, Crucis vexillum in longe dissitas, & nunquam ab aliis aditas regiones inferre. Nam eorum opera ora Punica arcibus occupata, Mari Atlantico emenso, Insulisque per illud sparsis, totaque ulteriore Lybia qua mari lustrata, qua terra penetrata, Arsinario Promontorio, Guinea, Zanguebaria, & Promontoriis intra, & sub Æquatore constitutis, & ultra ad Cancri tropicum utraque Æthiopia; Insulisque vastis, Persici, & Arabici freti finibus pervasis, qua Asia ab Africa disjungitur, barbaris atque efferis Nationibus venerandum Christi nomen, ac salutaris Evangelii doctrina annunciata est, Insuper India, quam late intra Indum, & Gangem protenditur, transmissa, in Auream Chersonesum, & Sumatram, plurimasque immensi illius Archipelagi insulas, ad Molucas usque, ultimamque Japoniam, & in Sinicum Imperium, & Tartarico Regno proximas regiones; insuper ad Occidentales Indos cursu deducto, in Phernambucum, Marananiam, cæterasque vastissimæ Brasiliæ Terras, sacris Ministris, & Verbi Dei Concionatoribus Regio sumptu, & Apostolicæ Sedis auctoritate missis, populis habitantibus in Regione umbræ mortis Lusitanorum Regnum, aliorumque Catholicorum Principum pietate Lux Evangelicæ Fidei affulsit. Profecto admiratione suscipi potius, quam pro meritis laudari in Domino potest munificentia, & Religio Lusitanorum Regum, in large ac

PONT. A. II.

ge ac splendide protegendi, sublevandisque populis ad Catholicam Veritatem recens adductis, in alendis, ac sustentandis Sacrarum Missionum Ministris, in ædificandis inter barbaras gentes immortali Deo Templis, in extruendis Religiosorum Virorum Cœnobiis, in erigendis, pro erudienda in Catholica Religione, & Ecclesiastica Disciplina juventute, Sacris Ædibus, & Seminariis, aliisque peragendis, quæ ad expellendas Mahumethanæ impietatis, vel Idololatriæ errorum tenebras, & ad diffundendum Christianæ veritatis lumen conducebant. Itaque tantis pietatis operibus, & tam præclare a Lusitanis Regibus in bello, & pace pro Religione gestis, hanc inter cætera amplam mercedem retulit benignissimus Deus, ut in Regia Domo, ac Familia existerent fœminæ morum integritate, & vitæ sanctitate illustres, quæ Deo dilectæ, & mundo mirabiles, in Servorum Dei numerum a Catholica Ecclesia adscribi mererentur; ut si Lusitaniæ Regnum in terris suorum Regum virtute, & pietate maxime consideret, majus in Cœlis in suorum Principum sanctitate, & meritis incolumitatis suæ præsidium haberet. Ex hoc numero fuerunt Therasia, Sancia, Mafalda, Joanna. Sed præ omnibus, & Sanctarum operationum laude, & cælestium miraculorum magnitudine emicat Beata Elisabeth Regina, quam fel. rec. Urbanus Papa Octavus Prædecessor Noster pro sua pastorali solicitudine tanquam sanctam, & electam Dei in universali Ecclesia colendam, & venerandam Apostolica auctoritate decrevit. Et Nos, quos in Apostolatus ministerio, licet immerentes, Divini consilii altitudo succedere voluit, ejus vitam, & res mirabiliter sanctèque gestas Christiano Populo considerandas proponimus; ut Principes Fœminæ, inter Regales delicias, & mundanos aulæ fastus, præ oculis habeant, quam imitentur; omnes vero, ad quam calamitosis hisce temporibus, & in tanta rerum omnium perturbatione, supplices confugiant: ut quæ in terris contrarias dissidentium Principum voluntates miro gratiæ Dei dono in concordiam reducebat, modo in Cœlis Beata, precibus apud Deum pro Nobis intercedere velit, quo tanti gravissimorum bellorum motus, armorumque turbines, potentissimæ Divinæ voluntatis jussu compescantur & diremptis dissidiis, reconciliatisque inter se discordantium Principum animis, Sancta Dei Ecclesia Regi pacifico, & omnium bonorum Datori gratiarum hymnos, & debitas laudes persolvens in tranquillitate quiescat, ac pace & concordia filiorum suorum lætetur.

In lucem edita Elisabeth Avo ejus Jacobo Regi educanda traditur, & futuræ Sanctitatis indicia præfert.

§. 2. Nata est Elisabeth anno a Virginis partu millesimo ducentesimo septuagesimo primo: Pater ei fuit Rex Aragoniæ Petrus, Jacobo Rege natus, & Violantia Regis Hungariæ filia: Mater Constantia, filia Manfredi Siciliæ Regis, & Friderici Secundi Imperatoris neptis. Præluxit in ea fax illa virtutum, quæ cum ætate ipsa adolescens, & in diem magis magisque relucens in hoc sæculo, tanquam in tenebricoso loco, lumine ac splendore suo viam salutis aliis præmonstraret. Recens enim a partu ad Regem Jacobum Avum allata, atque ab eodem ad sextum ætatis annum Christianis moribus imbuta, de ipsa prædicare, ac bene prædicare ille solebat, neptem illam atque alumnam suam, feminarum omnium optimam, clarissimamque futuram, quæ ex Aragoniorum Regum stirpe natæ unquam fuissent. Ex humanis erepto Jacobo, sexennis puella reducta in Patris domum, ibi, quam ab Avo didicerat, prosecuta est integerrimæ vitæ rationem. Pueriles ludos, ornatum corporis, voluptatum delicias, tenera adhuc, & infantili ætate, sed cœlo matura, fugiebat: Divinis precibus, ciborum abstinentiæ, Caritatis operibus impense vacabat; ut Pater ipse fuerit solitus affirmare, suarum rerum, ac Regni felicitatem Elisabethæ virtutibus, ac meritis apud Deum acceptam esse referendam.

Lusitaniæ Regi Dionysio nubit, ac susceptam Prolem optimis moribus, ac documentis imbuit.

§. 3. Educata pudice, ac sobrie, ubi plenis annis nubilis facta est, longe clarescens honestis moribus suis, quibus eam Deus etiam mortalibus oculis pulchram faciebat, & reverenter amabilem, atque mirabilem, a pluribus Christianorum Principum Filiis, per crebras legationes, & literas in matrimonium expetitur. Sors obtigit Lusitaniæ Regi Dionysio, Alphonsi III. filio; cui Regiis, & Christianis ritibus nuptui tradita, non tanquam viro, sed tanquam domino subdita fuit, studens eum demereri conjugalibus obsequiis, & Deo lucrifacere. Et quoniam bonum conjugii est, & Dei donum, proles ex legitimis nuptiis suscepta; hanc quoque Deus largitus est famulæ suæ, ut pudicitia, sanctisque moribus, & fæcunditate etiam Viro suo probaretur. Nam ætatis anno decimo septimo Constantiam filiam peperit, vicesimo vero Regni hæredem Alphonsum. Sed quos in hanc mortalem lucem ediderat, iterum parturiens Deo, bonis erudiebat monitis, sanctisque moribus informabat, & exemplo suo, quod longe efficacius verbis est, ad pietatem, omnemque virtutem instituebat.

Sanctis operibus, ac cælestium rerum contemplationi vacat.

§. 4. Etenim illa non minorem in excolendis in se virtutibus, quam in liberis educandis, aliisque necessariis rebus procurandis, dabat operam: In sacris precibus assidua, frequens ad rem Divinam erat; ubicumque versaretur, Sacellum habeat religiose constructum, ac magnifice ornatum, Sacerdotibus, aliisque Sacris Ministris instructum, quo a tumultuantibus sæculi curis secedens, in Sancta Dei contemplatione quiesceret; ibi enim ejus erat requies, ibi fere semper habitabat, soli Deo intenta, & cœlestibus inhians divitiis, terrenas opes, & vana corporis ornamenta, quibus animæ pulchritudo non augetur, sed corrumpitur, contemnebat: decenti, & modesto induta cultu, composito vultu, & demissis oculis incedens, externo præferebat in habitu virtutem, quæ intus latebat in corde. Ubique enim Deum sibi præsentem habebat, & quo magis in eum amore ferebatur, eo vehementius vitia, & peccata odio prosequebatur, ut si quando Divinam lædi Majestatem animadverteret, injuriam sibi fieri, & se ipsam læsam existimaret.

Jejuniis, aliisque pœnis corpus macerat.

§. 5. Hujus etiam vis Sancti amoris dulces ei reddebat acerbissimas pœnas, quibus subjicere corpus, & in servitutem redigere curabat, ne ad Creatorem suum tendentem animum cænosis terrenarum cogitationum motibus impediret, & rebellantium passionum turbis ad terrena a Cœlestibus avocaret. Quadruplex illa jejunium ab adolescentia solemne habuit: quadragenarium, & commune Christianorum omnium; alterum, quo præparari solent homines Religiosi ad Christi adventum; tertium, quod Angelorum appellant, a die festo Beatæ Virginis Assumptæ, ad Archangeli Michaelis diem; postremum a feriis S. Joannis Baptistæ ad diem Assumptæ Virgini Sacrum. His igitur jejuniis, & insuper nocturnis vigiliis, diurnisque laboribus, aliisque pœnis, in Regum deliciis enutritum corpus macerabat; a vino, in quo est luxuria, adeo assueverat abstinere, ut mediam fere anni partem solo pane transigeret, & aqua;

Gravi morbo correpta aquam potui sibi dari imperat, quæ Dei omnipotentia bis in vinum convertitur.

§. 6. Cum aliquando jaceret gravi stomachi morbo laborans in Oppido *Alenquerio*, præscripserunt ei Medici, ut vino uteretur; illa vero, cum id curationi valetudinis necessarium esse minime duceret, & sanctum suum propositum in abstinendo a vino levi ex causa mutare timeret, renuit id facere, jussitque aqua sibi afferri. Sed æterni Dei benignitas, qui voluntatem timentium se facit, dignata est voluntati famulæ suæ obsequi, ne hominum consilio, indictam sibi abstinentiæ legem transgredi cogeretur, voluitque simul, eam uti remedio, quod per os Apostoli sui discipulo ejus Timotheo ægrotanti suggesserat, scribente ad eum Paulo: *utere modico vino propter stomachum*: Itaque renovato mirabili illo prodigio, quod primum, cum inter homines Christus Dominus versaretur, in nuptiis Canæ factum est, aqua bis ad eam allata, bis Omnipotentis voluntatis suæ nutu, quo res omnes e nihilo eduxit, in vinum commutata est.

Pauperum, & Miserorum necessitatibus subvenit: Monasteria ædificat, eaque redditibus donat, atque alia pietatis officia præstat.

§. 7. Ex amore Dei summa illa Caritas erga proximum oriebatur, qua consolabatur afflictos, succurrebat egenis, pauperibus inserviebat, curabat ægrotos, omnes in Christo complectebatur, sublevabat pecunia, reficiebat alloquio. Nullus inopum occurrebat, in quem illa stipem benignissime non conferret, atque ex infinita multitudine debilium, languentium, pauperum, infirmorum, qua se videbat assidue circumfusam, vacuum abire, aut solatio destitutum neminem patiebatur; Quos intelligebat præ pudore stipem cogere non audere, quamvis id suaderet necessitas, non solum prompta eis subveniebat pecunia, sed etiam quotidianis sumptibus sustentabat: Non exiguum frumenti numerum dabat Religiosis familiis, quæ in quibuslibet Lusitaniæ partibus versabantur; Cœnobiis Monachorum, quacumque iter faceret,

ceret, certam pecuniæ summam quotannis assignabat in vestem. Almosteriense Monasterium prope Scalabim a Berengaria nobili fœmina inchoatum ipsa perfecit: Aliam domum, ubi partus a Parentibus expositi educarentur, quam Martinus Episcopus Guardiensis morte occupatus absolvere non potuit, non modo absolvit, sed redditibus etiam, & excipiendorum numero puerorum amplificavit: Xenodochium e regione suæ domus prope Conimbricam erexit, ubi triginta pauperes certis attributis sumptibus alebat, ac vestiebat, atque identidem præsentia, allocutione, ministrandi quoque officio solabatur; denique communis omnium Parens, & Patrona censebatur, & temporalibus necessitatibus miserorum subveniens, animas, quorum corporibus succurrebat, humanitate, ac benignitate sua ad Deum trahere satagebat.

Quotannis feria sexta majoris hebdomadæ leprosis abluit pedes, quorum unum ab Atriensi servo graviter percussum reddit incolumen.

§. 8. Consueverat Beata Elisabeth feria sexta majoris hebdomadæ elephantiacis aliquot, seu leprosis, pedes abluere, & stipem elargiri. Id aliquando cum perfecisset in oppido quodam Scalabi appellato, ex iis unus, quibus id præstiterat officium, reliquis tardior, ob morbi vim vehementiorem, substitit parumper in Regia; quod ubi Atriensis quidam Servus animadvertit, ferox, & asper, ac rei gestæ ignarus, acerrimis eum conviciis est insectatus: cumque ille reclamaret, fustem arripiens, hominis, qui se præ morbo commovere vix poterat, caput summa vi percussit, & graviter vulneravit. Concidit infelix in terram ea plaga accepta, & calamitatem suam cœpit ejulans lamentari. Accurrit, & vocibus, & miserabili spectaculo Urraca Vaschia, renunciatque Reginæ, cui ob studium pietatis erat familiarissima, quid factum fuerit; illa hominis miseri atque innocentis calamitate commota, in suum cubiculum eum imperat deportari, deinde album ovi exceptum stupa vulneri suis ipsa manibus imponit, additaque pecunia in reliquos sumptus, eum dimittit. Postridie quam hæc gesta fuerant, sciscitatum mittit, quomodo se æger habeat; optime responsum fuit; & cicatricem, post factam a Regina medicinam, statim fuisse obductam. Ita Regii famuli injuriam Beatæ Reginæ Sanctitas, & clementia compensavit.

Feria quinta hebdomadæ præfatæ, duodecim mulierum elephantiasi laborantium pedes lavat ex quibus unam cancro infirmam osculo simul ac Crucis signo mirabiliter sanat.

§. 9. Ejusdem majoris hebdomadæ feria quinta, lavare duodecim mulierum elephantiasi, seu lepra laborantium pedes, iisque etiam pecuniam, & vestes donare, & ad mensam splendide acceptis ministrare consueverat. Earum una pedem alterum cancro affectum tam male habebat, ut parum abesse, quin duo digiti deciderent; altero igitur abluto pede, alterum in pelvim immittere, Regina postulante, renuebat. Conscia enim latentis mali, & turpis deformitatis, pedem illum aut Reginæ manibus attingi, aut oculis videri indignissimum judicabat. Sed Urraca Vaschia, quæ Elisabethæ aderat, ejus jussu recusantis pedem in aquam mittit. Id ubi factum est, odor illico afflatus est tam gravis, ac pestilens, ut omnes Reginæ Ministræ, cum eum præ fastidio ferre non possent, se proripuerint foras: sola imperterrita mansit Regina, quæ Christiana magnanimitate, & Caritate memorabili, ulcus non modo non horruit, sed suis manibus tractare, ac medicinam aliquam adhibere aggressa est. Accedit ergo plena misericordiæ, plena humanitatis, procumbit ante miseram fœminam, fovet aqua calida pedem, & ulcus leniter, ac molliter expurgat; postremo ejus, *qui vulneratus est propter iniquitates nostras, & reputatus est quasi leprosus, & percussus a Deo* amoris impetu acta, ipsum cancrum, cujus vel odor erat intollerabilis, osculatur, & salutare Signum Crucis imponit. Mirum dictu, sed tanta virtute dignissimum! nulla interposita mora, & Signo Crucis, & osculo, & simul Beatæ Reginæ merito, insanabile ulcus Dei omnipotentia factum est sanum.

Humilitatis amans, oculorum usu puellæ restituto, vetat miraculum divulgari.

§. 10. Cum aliquando proficisceretur Conimbrica in Urbem Portum, per vicum quemdam iter habuit, nomine Arisanam; hic illi obviam processit rusticana quædam fœmina, filiolam secum ducens ab ortu cœcam; oravit Reginam supplex, ut oculos puellæ manibus tantum attingeret; illa obsecratione simul, ac miseratione permota, morem gessit matris voluntati, post paucos dies exultans, & gestiens venit ad Elisabetham cum filiola quæ statim atque tacta fuerat, usum oculorum acceperat, agunt immortales Reginæ gratias, ipsa vero a Magistro humilitatis edocta, qui pertransiens benefaciendo, & sanando omnes, se tamen beneficiorum auctorem probari nolebat, vetuit illis rem palam facere, utque facilius impetraret, veste utramque donavit.

Margaritam Freilam ab insanabili tubere in Stomaco liberat.

Nobilis quædam & religiosa mulier, Margarita Freila, quæ in Æde Sacrarum Virginum, cui nomen est Chelis, prope Ulyssipponem morabatur, Reginam in Urbe commorantem adivit, a qua statim ac pallido vultu, & macie confecta visa est, causam rogatur; tuberculum, respondit, super stomachum natum; signum illa Crucis ægræ parti imponit, quo facto, resedit omnis tumor, dolorque decessit. Margarita tam gravi morbo liberata præ gaudio continere se nequivit, quin illico omnibus manifestaret Elisabetham tam insperatæ curationis auctricem. Quod cum ad aures ejus pervenisset, non parum inde molestiæ accepit, dolens laudem sibi, aut gloriam ullam tribui, quam soli Deo debitam intelligebat. Itaque accersita ad se muliere, graviter cum ea conquesta est, silentiumque in posterum imperavit. Et quoniam profusa in egenos Caritate maxime erat liberalis, in sinu sæpe ferebat, quæ iis benignissime dispensaret. Accidit, ut eam hæc in sinu clam gerentem Vir ipsius Rex Dionysius observaret, qui forte ei factus obviam, interrogavit, quod in sinu portaret; rosas, inquit; ac Dionysii jussu explicato sinu, opes illæ distribuendæ pauperibus in recentes rosas versæ conspiciuntur. Ita omnipotens Deus, qui aridam Aaron virgam germinare fecit, & turgentibus gemmis erumpere flores, ad dictum Beatæ Elisabethæ, opes pauperibus destinatas in fragrantes rosas media hyeme commutavit, ut quantum sibi gratum, ac suave esset Famulæ suæ misericordiæ in pauperes sacrificium, tam mirabili prodigio ostenderet.

Opes pauperibus dispensandas in recentes rosas commutat.

Variis exercetur tribulationibus; Parentum, & Constantiæ Filiæ jacturam æquo animo sustinet, quam in Cœlum proficiscentem videt.

§. 11. Necessitatem tribulationum non uno in loco nos monet Spiritus Sanctus in Sacris Scripturis, dicens: *Sicut Socii passionum estis, sic eritis & consolationis*: & rursus: *Hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi, si tamen compatimur, ut & conglorificemur*. Itaque benignissimus Deus, qui per ineffabiles providentiæ suæ vias, amarissimis offensionibus etiam illa adspergens, quæ licito quidem, sed fortasse nimio amore a Servis suis tenentur, totis cordis affectibus, & intimis animi conatibus, ad se, misericorditer sæviens, eos ire compellit, B. Elisabetham maximis perturbationum fluctibus, & adversitatum tempestatibus jactari sinit. Et quidem Constantiam Filiam præreptam sibi inverso quodammodo naturæ ordine, graviter doluit, tum etiam aliorum Carissimorum jacturam non mediocri animi sui dolore fortiter sustinuit. At Constantia Filia, permittente Deo, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, exacto unius anni spatio, quo ipsius anima Sacrum quotidie fieri per integrum castumque Sacerdotem curaverat, Matrem consolata est, cum per quietem e purgantis ignis pœnis in æternam felicitatem transeuntem se illi præsentem exhibuit.

Aversum a se Dionysii Regis animum, ac spreti Conjugalis thalami injuriam humiliter tolerat.

§. 12. Sed inter alia multa adversa, & aspera, quæ ipsi acciderunt, maximo quidem mærore afflixit Regis mariti abalienatus animus, & ad illicitos amores abreptus. Nam Dionysius, qui aliquot annos cum illa conjuncte, integreque vixerat, quibusdam quasi voluptatis injustæ præstigiis fascinatus, voluntatem ab ea cœpit avertere, omnemque amorem ad quasdam transtulit mulieres, ex quibus liberos etiam suscepit. Toleravit illa patienter spreti cubilis injurias, & fracti maritalis fœderis crimen; atque humili cordis oculo indignas mulieres sibi prælatas respexit; neque cum aliquo de Mariti infidelitate conquesta est, neque ullam hac de re cum eo habuit simultatem; sed expectans in silentio misericordias Domini, qui solus facere potest mundum de immundo conceptum semine, loquebatur ei sanctis operibus suis, pietate sua, mansuetudine sua, tolerantia sua, humilitate sua. Tantæ igitur virtutis luce e lethali peccati somno excitus Dionysius aperuit mentis oculos, agnovitque turpitudinem suam, eamque detestatus, reliquum vitæ tempus caste, sancteque traduxit.

Exortas inter Dionysium Regem & Alphonsum Fratrem, ac inter eundem

§. 13. At vero piissimæ Reginæ animum non minori mœrore, ac tristitia perculerunt exorta inter summa, & carissima sibi capita dissidia. Sed hoc quoque Servæ suæ grande donum concesserat ille, cui juxta Prophetam nomen est, *Admirabilis*, *Consiliarius*,

Dionysium inter, & Ferdinandum Castellæ Regem discordias dirimit.

rius, Deus, Fortis, Pater futuri Seculi, Princeps Pacis, ut inter discordes animas tam se fortem gereret, ut labores, ærumnas, & extrema vitæ pericula pro earum salute contemneret; tam mitem, ut irarum morsibus exasperata pectora alloquio suo leniret; tam prudentem & pacificam, ut irreconciliabili odio dissidentes ad pacem, & concordiam reduceret. Ac primo quidem gravem inter Dionysium Regem, & ejus Fratrem Alphonsum ortam discordiam, vel potius apertum bellum, copiis utrinque coactis, scissaque universa Lusitania in contrarias partes, compressit, ac diremit amatissima pacis Regina, fusis, ad Deum precibus, Sacrorum Antistitum & Principum Virorum opera adhibita, suis postremo ad utrumque adhortationibus, atque obsecrationibus sæpius interpositis. Deinde vero non inferiori laboravit cura, atque industria, ut revocarentur mota jam arma a Rege Dionysio in Ferdinandum Puerum Castellæ Regem, ejusque tutores: Tum gravissimæ aliorum Principum affinium dissensiones per eam pacatæ sunt, quæ perniciosa mala universæ Hispaniæ allaturæ videbantur.

Alphonsum ejus Filium qui defecerat a Patre, ex imminenti vitæ discrimine vindicat.

§. 14. Sed nulla illustrior, ac magis necessaria conciliata pax ab Elisabetha, quam cum Dionysius Parens, & Filius Alphonsus plusquam civilia inter se bella suscepissent. Indignatus enim Dionysius ob Filii contumaciam, qui facinorosorum turmis stipatus, Patris auctoritatem, & imperium contemnebat, Regnoque dejicere minabatur, statuerat ex improviso eum opprimere. Appositis igitur ad omnes vias Custodibus: ne quis periculi nuncius ad Alphonsum iret, armatos raptim milites, & expeditos, secum proficisci jussit, ut acerbas de filio pœnas sumeret. At Elisabetha rei certior facta, per Nuncios diversis itineribus emissos, quanto in discrimine versetur, Filio significat, monetque, ut iram Patris declinet. Ipsa interim precibus, & lacrymis apud Deum exposcebat, ut tantum a viro, a Filio, & a regno malum averteret. Ejus itaque diligentia, atque pietate factum est, ut Filius digressus e loco, ubi opprimendus erat, saluti suæ provideret, cujus contumacem in Patrem animum pia Mater, ad quam de tanto beneficio gratias acturus se contulerat, monitis, ac precibus infringere aggressa est. Verum in nihilo melior factus, sceleratum parare cœpit in Patrem bellum, qui facinoris indignitate commotus, aliorumque consiliis stimulatus, omnem viam ad vindicandam impietatem Filii quærebat. Exulcerabant hæc animum Elisabethæ, quæ demisse, atque assidue a Deo precabatur mitiorem Viro mentem, Filio saniorem. Accusata vero apud Dionysium nimiæ caritatis in Filium; & muliebris indulgentiæ, ademptis Castellis, bonisque fere omnibus erepta, ne qua Filium ope juvaret, in liberam custodiam tradita est, jussaque ne statuto loco egrederetur. Æquo animo indignam passa est calumniam pissima Regina, neque conquesta est de acerbo Viri imperio; sed statim paruit, & aliorum reclamantium querelas compescuit. Interea Alphonsus expugnandis atque in suam potestatem redigendis Urbibus; Dionysius iis, quæ a sua potestate defecissent; diruendis, atque evertendis; uterque in Lusitania misere devastanda, ope omnes, operamque ponebant. Quo tempore Beata Regina, religiosissimis quibusque fœminis undique ad se convocatis, cum iis tota erat jejuniis, precibus, lacrymis, aliisque piis operibus ad exorandum Deum, *qui ventis, & mari imperat, & obediunt ei*, ut horridam tempestatem, quæ ingentem ruinam secum ferebat, superna ope sedaret. Ubi vero accepit, bellum vehementius in diem inflammari, neque extingui posse nisi vel Viri, vel Filii sanguine, Civium strage, Civitatum excidio; continere se nequivit, quin Caritatis pennis e custodia convolaret ad Castra, Virum obsecraret, Filium obtestaretur, cum utroque per se, & per Principes Viros ageret, ut Patris in gratiam Filius restitueretur. Concessum est Dei munere, quod Elisabethæ pietas merebatur; Sed non diuturna fuit illa concordia. Etenim cum Alphonsus, contra voluntatem Patris, ad Oppidum Scabalin accedere instructo agmine conaretur, obviam illi cum exercitu processit Dionysius. Itaque armatas acies contra Filium jam Pater direxerat, datum utrinque fuerat belli signum, concurrebant ex utraque parte cognatis armis milites, ventum erat ad manus; cum Elisabeth sui oblita, de animarum salute tantummodo sollicita, sine famularum comitatu, sine cultu, raptim accurrit, interponit se inter Virum, & Filium, non a telis utro citroque jactis deterrita, non a suæ vitæ periculo retardata, Filium adhortationibus morigerum Patri, Virum obsecrationibus placatum Filio reddit, utrique vitam, utrique salutem, operante Domino, & loquente ad eorum corda, dum Famulæ suæ ad aures verba insonabant, restituit.

Jussu Regis in libera custodia, ne quam illi opem ferat, detinetur.

Sed, utrinque comparato exercitu, convolat ad castra, ac ad primas acies progressis votis, & lacrymis mutuam Pacem obtinet.

Dionysio morti proximo assidue extremum usque Spiritum inservit, ac ultima Caritatis & obsequii persolvit.

§. 15. Jam vero Dionysius ætate gravis, & imbecillis valetudine effectus, in lethalem morbum incidit: tum vero vel maxime enituit conjugalis Elisabethæ assiduitas, diligentia. Præstitit enim se non uxorem, sed ancillam, adeo in rebus omnibus demisse diligenterque ministrabat, non minus operi intenta, quam orationi, cui quod ab infirmi Mariti cura supererat temporis, die ac nocte vacabat, magnis de illius animæ, quam de corporis salute solicita. Dionysius autem annum agens sexagesimum quartum, omnibus rite peractis, quæ vel Christianum hominem, vel prudentem Regem decebant, ex hac mortali vita excessit, cum annos sex, & quadraginta regnasset.

Post Viri obitum, pauperem vestem induit, ac totam se Deo tradit.

§. 16. Mariti morte sui juris facta Elisabeth totam se Deo tradidit, & secuta est exemplum fortissime mulieris Judith, quæ post obitum Viri, *in superioribus Domus suæ fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur, & habens super lumbos suos cilicium, jejunabat omnibus diebus vitæ suæ*: Ita Beata Elisabeth, statim ac Vir decessit, in cubiculum se recepit, cum una e carioribus ancillis, ibique ab ea suscepit eximio animi sensu pauperem vestem Religiosarum Virginum propriam, tum rudi funiculo præcincta, candido linteo caput velavit; domesticas autem opes, vel in sacros usus convertit, vel egentibus dispensavit: Ædes insuper aliquas, secus Sacrarum Virginum domum, quam prope Conimbricam Beatæ Claræ nomine ædificandam summo studio curaverat, sibi poni voluit, ubi ex illarum Virginum cœtu quinque apud se integritate conspicuas habebat assidue, cum quibus Religiosam extra Claustra degebat vitam. Siquidem de multa nocte vigilans, cum Virginibus piorum studiorum sociis, matutinis precibus recitandis vacabat; diluculo Sacrum fieri jubebat in suo cubiculo, inde in publico Sacello cum omni familia interesat alteri Sacrificio, quod cum lugubri cantu fiebat pro demortuo Rege, ac Marito; tertium denique Sacrum ejus diei proprium coram se supplice volebat celebrari, Divini Officii reliquas horas postea peragebat, tum ad juvandos alios, vel re, vel verbis incumbebat, inde ad sese colligendam, vel contemplationi, vel sacri cujuspiam libri lectioni se dabat; ad feram postremo noctem Divinas res mente pertractabat, cum incredibili sensu voluptatis, & dulcium copia lacrymarum, ut integros dies non terræ, sed cœlo vivere videretur.

Misericordiam, liberalitatem cœterasque virtutes mirifice excolit.

§. 17. Præterea cæteras omnes virtutes, quas in Viduis exigit Beatus Apostolus Paulus scribens ad Timotheum, in se diligenter, atque eximie expressit, pietatis scilicet officium, hospitalitatis studium, humilitatis obsequium, misericordiæ ministerium, liberalitatis subsidium, omnisque boni operis executionem. Nam in ædiculis prope memoratam Virginum domum extructis, quindecim egentes viros, ac totidem fœminas ali perpetuo certis sumptibus jussit, Sacerdotemque proximum cum Sacello, & Cœmeterio constituit, qui Sacrum iis præsentibus quotidie faceret, & solemnibus statutarum horarum precationibus præesset. Misericordia autem, & liberalitas maxime in Beata Vidua excelluit, cum ingens annonæ caritas, ac fames Conimbricam Urbem vexaret; tanta enim fuit largitate in omne hominum genus sublevando, adeoque liberalem se cunctis præbuit, ut ab opum administratoribus admonita fuerit, ne ob alienorum opitulationem, ac sustentationem nimis assiduam, sibi postmodum, suisque deesse cogeretur; Sed illa Deo freta, non minus ac Sareptana Vidua, quæ, ut Prophetæ Domini subveniret, omne vitæ suæ subsidium ultro ei deferens, nihil sibi reliquit, angustos aliorum animos reprehendit.

Sexagesimo quarto ætatis anno ad B. Jacobi Apostoli Templum invisendum, pedibus, & mendicans, pergit.

§. 18. Quæ vero ad pietatem erga Deum, curam erga suos, humilitatem, mansuetudinem, abstinentiam pertinent, longum, ac difficile esset omnia referre. Absoluto Beatæ Claræ Cœnobio, in quo perficiendo plurimum pecuniæ, atque operæ impenderat,

quo

quo die primum in nova cœnatione Moniales discubuerunt, ministravit eis cum sua Nuru, raro Christianæ demissionis, & Caritatis exemplo. Quartum & sexagesimum ætatis annum agens, Jacobi Apostoli Templum iterum adire decrevit; tantum suscepit itineris Fœmina id ætatis, & Regina, paucis comitata, mutato vestitu ignobilis, imo, quod prorsus mirabile est, sua sarcina gravis, per Vicos, & domos mendicans, pedibus ivit, & reversa est intuens certe in præclarum illud impigræ devotionis exemplar, Beatam videlicet Mariam Virginem, quæ per omnes annos in die solemni Paschæ cum Joseph Hierusalem petebat.

Alphonsum Castellæ Regem a prava fœminæ consuetudine revocat.

Pervenit ad illius aures, Alphonsum Nepotem suum Castellæ Regem alterius ab uxore fœminæ consuetudine teneri: ad eum nulla interposita mora proficiscitur, tantumque præsentia sua, ac verbis effecit, ut ab eo fidem acciperet, honestius in posterum vivendi. Inter ipsum Alphonsum Nepotem, & Alphonsum Filium gravi enato dissidio, ad sedandas exortas discordias, pacifici, & Cælestis Regis disciplina, in Oppidum Eborense Stremotium appellatum, ubi tunc Filius versabatur cum Conjuge, se contulit; sed partim ætatis imbecillitate, partim itineris defatigatione in morbum incidit, qui supremus illi fuit.

In suprema ægritudine. Ecclesiæ Sacramentis rite munita, ac Deiparæ Virginis præsentia recreata, sanctissime obit.

Cum autem jam se morti proximum intelligeret, Divinis mysteriis, ac supremis Ecclesiæ Sacramentis ad ultimum illud certamen sese sanctissime muniit; ut piæ vitæ religiosa mors optime responderet. Postquam autem cum Alphonso necessaris de rebus Regni colloquuta aliquantulum est, a Filio, quem relinquebat; ad Cœlestem conversa Parentem, quam adibat, & quæ paulo ante se videndam ei præbuerat, sacris illis Ecclesiæ vocibus Beatam Virginem compellavit: *Maria Mater gratiæ, Mater Misericordiæ, Tu me ab hoste protege, & hora mortis suscipe:* deinde fidem ex Apostolorum symbolo professa, Dominicam orationem, aliasque recitavit voce paulatim, ac sensu deficiente, donec die quarta Julii anno a Christo nato millesimo trecentesimo tricesimo sexto, ab ipsius Beatæ Elisabethæ ortu sexagesimo quinto, sanctissimam animam Auctori suo reddidit.

Pluribus post mortem patratis miraculis, fama ejus Sanctitatis percrebescit.

§. 19. Divulgato autem obitus nuncio, maximum cujusvis generis hominum concursus ad ejus funus factus est. Nam fama illa sanctitatis, quæ de ipsa, dum adhuc viveret, universum Lusitaniæ Regnum impleverat postea quam ex hac mortali vita discessit, maxime percrebuit. Itaque ejusdem Defunctæ patrocinium bono suo imploravere complures, singularibus a Deo beneficiis per ejus intercessionem obtentis. Nam Clementissimus Deus, cujus natura bonitas, cujus voluntas potentia, cujus opus misericordia est, Beatam Elisabetham non solum in humanis agentem Divinis illustravit miraculis, sed etiam ad æternæ felicitatis Regna translatam admirabilibus rerum eventibus nobilitavit in terris. Ex quibus Nos ea solum, quæ in causæ Canonizationis examine rite discussa, & perpensa, tanquam ejus Sanctitatis cœlestia indicia, & argumenta, cunctorum suffragiis approbata fuerunt, hoc loco referemus.

Corpus corruptione expers servatur.

Ac primo quidem ejus corpus a corruptione liberum, integrumque a Deo servatum est. Quoniam delatum ex Oppido Stremotio, ubi ultimum diem obiverat, Conimbricam, per longissimum iter septem dierum æstivo tempore non modo fœtoris nihil afflavit, sed potius tam suaves circumfusæ multitudini inspiravit odores, ut in eo loculo, pro putrescente cadavere, omnia aromatum genera conclusa viderentur. Sed quod longe mirabilius est, cum anno Domini millesimo sexcentesimo duodecimo Beatæ Reginæ sepulcrum apertum, & sacrum ejusdem corpus recognitum fuit, inventum est integrum, atque incorruptum, cum carne, capillis, auribus, oculis minime tabefactis, & quæ tacta non frangebantur, aut liquescebant. Manabat autem ex toto corpore suavis admodum, ac jucundus odor, & Divinum incorruptibilitatis beneficium cum vestibus ipsis circumjectis, & pluribus linteis superimpositis quodammodo communicaverat, quæ solida, & integra post adeo diuturnum tempus permanebant.

Dominicus Machadus Faber lignarius ex alto delapsus, ejus ope implorata, permanet illæsus.

§. 20. Pars quædam ædium in Monasterio Sanctæ Claræ recens fabricata erat, eique imponebantur ligna tecti, dabatque operam in ligna clavis configenda Dominicus Machadus Faber lignarius, cum inopinato aliquot ex iis lignis refixa dilabuntur in terram, secumque Fabrum illum præcipitem trahunt. Tum ille Beatæ Elisabethæ opem implorat. Extemplo ipse una cum lignis occulta quadam vi sursum relatus, & in eumdem locum, e quo ceciderat, restitutus fuit, & ligna etiam suis reddita sedibus, & coaptata.

Annæ Azpilcuetæ crurium usus, quem amiserat, restituitur.

§. 2. Anna Azpilcueta Virgo Sacra in Cœnobio Beatæ Mariæ prope Conimbricam, in Vico, cui nomen Cellis, diu capta cruribus, & resolutis nervis ita tenebatur, ut per se incedere nullo modo posset, nulloque a Medicis remedio sanari. Proximus erat solemnis Beatæ Elisabethæ dies; nocte vero, quæ antecedebat, Annæ Magistra, expositis pluribus beneficiis illius imploratione susceptis, hortatur eam, ut ab ipsa præsens auxilium petat. Morem gessit illa diligenter, & in arctissimum somnum soluta est. Ecce autem per quietem audire sibi videtur imperantem, ut surgat, valetudine jam Elisabethæ ope restituta. Excitata Virgo exilit e lecto, vestes induit, in odeum, vulgo chorum, venit, ubi cæteræ matutinas preces canebant. Mirantur omnes, & præ animi gaudio, & pietate lacrymantes, agunt gratias omnium bonorum Auctori, qui mirabilis est in Sanctis suis.

Nutrici fœminæ, quæ siccis uberibus duos infantes enutrire nequibat, largiter lac redditur.

§. 22. In Oppido Sarnacensi Maria Antonia Michaelis Aloysii uxor jam quinquagenaria, & quæ jampridem ex quodam morbo in sinistro ubere lacte carebat, Nepotem ex paupere filia parvulum susceperat enutriendum, & cujusdam Equitis Filium lactabat. Nepotem cibis dulcibus, lacte sibi deficiente, enutrire tentavit, eos tamen ille respuit. Inops igitur consilii, venit una cum eo Conimbricam ad Beatæ Claræ Cœnobium, & Monialium hortatu sumit vinum cum croco, quod Beata Elisabeth ad hujusmodi mali remedium præscripserat; supplex deinde ad ejus sepulcrum accedit, oratque summis precibus, ut lac sibi a Deo impetret. Exaudita est precatio, lac statim sensit uberius affusum, ut abunde potuerit in posterum donatum Cœlitus alimentum utique Infanti sufficere.

Agnes de Almeida anginæ morbo cruciata liberatur, restituto etiam ejus uberibus lacte.

§. 23. Agnes de Almeida Joannis de Guerres Medici uxor, septima post filii partum hebdomada in anginæ morbum incidit, quo vehementer cruciata, & cibum sumere, & verba proferre impediebatur. Lac etiam defecerat ad natum puerum nutriendum. Vir, omni artis suæ opera frustra adhibita, desperans de salute conjugis, Berensem in agrum se contulit ad accersendam filio nutricem. Ibi dum nocte curis anxius commoratur, subit animum Sanctitas Beatæ Elisabethæ, illi suam enixe, religioseque commendat uxorem; summo mane reversus domum uxorem reperit sanam. Quærit ex illa, qua hora se morbo liberam senserit, comperitque ab omni ægritudine liberatam eodem temporis momento, quo ipse procul domo Beatam Reginam oraverat. Subinde Templum adit, ubi Reginæ corpus asservabatur, interest Sacro, iterumque suppliciter ab eadem exposcit uxori lac, quo natus infans nutriri possit; domum regressus, hoc etiam se beneficio cumulatum agnovit.

Constantia Anja, labiis, gingivisque ab ulcere corrosis, ore Sacris Elisabethæ exuviis applicito, sanatur.

§. 24. Constantiæ Anjæ Civi Eborensi, in Cœnobio Beatæ Claræ, pestiferum quoddam ulcus labia gingivasque cum maximo cruciatu corrodebat, senimque serpebat latius; præ doloris impetu vociferabatur assidue, cæterarumque Virginum tranquillitatem, religiosamque quietem imperturbabat, nullaque Medicorum arte ea pestis depelli poterat. Allato Beatæ Reginæ corpore ab Oppido Stremotio Conimbricam in Beatæ Claræ Cænobium, statim Constantia magna cum pietate, ac fide accessit ad pheretrum, ubi corpus adhuc insepultum jacebat; & ita loculum osculata est, ut oris partem lue infectam applicaret. Recedit deinde cum cæteris; ubi vero sacrum B. Elisabethæ corpus ad sepulchrum deferri cæpit, se cruciatu liberatam sentiens, advocat Socias, iis os inspiciendum præbet, & nulla amplius pestis illius indicia apparebant. Quo mirabilis rei eventu omnes attonitæ, admirantur Dei potentiam, & Beatæ Reginæ sanctitatem laudibus efferunt, quam tam insigni miraculo Deus omnibus testatam, atque exploratam esse volebat.

Leo X. Beatæ Elisabethæ venerationem indulget.

§. 25. Cum igitur fama Sanctitatis Beatæ Reginæ, ob frequentiam miraculorum, quæ ipsius apud Deum meritis edebantur, magis, ac magis increbresceret, atque in ejus venerationem Christianorum hominum animi vehementius incitarentur, fel. rec. Leo Papa X. Prædecessor noster anno millesimo quingentesimo decimo sexto, instante cl. mem. Emanuele Lusitaniæ Rege, per Literas Apostolicas in forma

Bre-

Brevis concessit, ut in Ecclesiis, & Monasteriis Civitatis, & Diœcesis Conimbricensis de præfata Dei Famula semel in anno commemorationem, vel officium recitari, & in eorumdem locorum Ecclesiis, & domibus, juxta piorum Fidelium devotionem ejusdem imagines teneri, & ut Beatam coli, & reputari liceret, possentque Christifideles ad illam preces effundere; & ab ea petere, ut pro ipsis apud Altissimum intercederet; & subinde fel. pariter rec. Paulus Papa IV. similiter Prædecessor noster, instante clar. mem. Sebastiano Lusitaniæ Rege, qui ad Regni tranquillitatem, ac salutem, B. Elisabethæ meritis a Deo dicebatur impetratus, concessionem, & indultum hujusmodi ad totum Portugalliæ Regnum extendit, & ampliavit: postea piæ memoriæ Gregorius Papa XIII. similiter Prædecessor noster, Officium, & Missam pro Cathedrali, & Diœcesi Conimbricensi, & nondum Indulgentias Confratribus cujusdam Confraternitatis sub ejusdem B. Elisabethæ invocatione erectæ, & omnibus Christifidelibus Ecclesiam dictæ Confraternitatis die festo ejusdem B. Elisabethæ visitantibus, de Apostolica auctoritate elargitus est.

Paulus IV. ipsius cultum extendit.

Item Gregorius XIII.

§. 26. Anno vero millesimo sexcentesimo undecimo, universo Lusitaniæ Regno pro dictæ Beatæ Canonizatione instanter agente, rec. mem. Paulus Papa V. pariter Prædecessor noster cognitionem causæ demandavit tribus Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, Francisco nempe Veniæ Decano, Francisco Sacrato, & Alphonso Manzanedo, qui Processus Apostolica auctoritate conficiendos decreverunt, atque ad id munus peragendum Conimbricensem, & Leiriensem Episcopos, & Doctorem a Regis Consiliis Franciscum Vazium eadem auctoritate deputarunt; utque Episcopi, & Doctor Franciscus præfati diligenter demandato negotio perfuncti fuere, omnia acta eisdem Auditoribus transmiserunt. Cumque interim, dum processus hujusmodi conficiebatur, præfatus Paulus Prædecessor, & recolendæ etiam memoriæ Gregorius Papa XV. similiter Prædecessor noster humanitatis debitum persolvissent, & præfatus Urbanus Prædecessor ad Sacrum Apostolatus apicem Divina Providentia assumptus fuisset, ac pro parte præfati Lusitaniæ Regni instanter requisitus esset, ut negotium hujusmodi promovere, & ad ulteriora procedere dignaretur; accederentque aliorum idem suppliciter exposcentium preces; præfatus Urbanus Prædecessor, ut ea maturitate, quæ rem tantam decebat, negotium transigeretur, habitam a præfatis Auditoribus de statu causæ relationem, ad S. R. E. Cardinales Sacris Ritibus Præpositos remisit, qui eam diligentissime inspicerent, ac de tota causa accurate cognoscerent. Quod cum illa ita perfecissent, ac pro Beatæ Reginæ Canonizatione omnes unanimiter censuissent, bonæ memoriæ Franciscus Maria Episcopus Ostiensis S. R. E. Cardinalis a Monte nuncupatus totius Processus summam, & suam, Collegarumque sententiam coram dicto Urbano Prædecessore in Consistorio suo secreto exposuit; quibus auditis, reliqui Cardinales, qui aderant, ad ulteriora fore procedendum communi suffragio pronunciarunt. Igitur cum in publico Consistorio quondam Joannes Baptista Mellini tunc Aulæ Consistorialis Advocatus pro ejus Canonizatione perorasset, ac nomine prædicti Lusitaniæ Regni, ut ad eam procedere dignaretur, humiliter supplicasset, dictus Urbanus Prædecessor de re tanta Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, & Episcopos in Romana Curia præsentes consulendos esse respondit; atque interim Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos præfatos intimo cordis sui affectu vehementer in Domino hortatus est, ut orationibus instantes, jejunii, & eleemosynis animas suas coram Deo secum humiliantes, exposcerent a Deo Patre luminum, ut ex alto super ipsum lucem & veritatem suam emitteret, quæ ipsum ad voluntatem, & beneplacitum ejus cognoscendum, & perficiendum deduceret. Sequeni itaque semipublico Consistorio, vocatis ad illud non modo Cardinalibus, sed Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis in Curia existentibus, præsentibus etiam Sedis Apostolicæ Notariis, ac Palatii Apostolici Causarum Auditoribus, cum plura ab eo de eximia Sanctitate Beatæ Reginæ, ac miraculorum frequentia, & celebritate populorumque erga eam devotione commemorata fuissent, expositis etiam instantiis præfatis, quæ coram ipso fiebant, omnes concorditer, ac uno ore benedicentes Deum amicos suos honorificantem, Beatam Reginam Elisabetham canonizandam esse, atque inter Sanctas Viduas adscribendam censuerunt: Quorum omnium audito consensu, intimo cordis affectu exultavit in Domino & jubilavit in salutari ejus, gratias agens Deo, & Filio ejus Domino Jesu Christo, quod Ecclesiam misericorditer respexisset, ac tanta gloria illustrare decrevisset. Canonizationis inde publicavit diem, eosdem Fratres, & Filios suos monuit, in orationibus, & eleemosynis perseverandum esse, ut in tanto opere exequendo splendor Dei esset super ipsum, mentemque suam ad perficiendam ejus voluntatem dirigeret. Demum peractis omnibus, quæ ex Sacris Constitutionibus, ac Romanæ Ecclesiæ consuetudine peragenda erant, anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo vicesimo sexto, octavo Kalendas Julii, Pontificatus sui anno tertio, in Sacrosancta Principis Apostolorum Basilica cum eisdem Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, Romanæque Curiæ Prælatis, Officialibus, & Familiaribus suis, necnon Clero Sæculari, & Regulari, ac maxima Populi frequentia, convenit; ubi repetitis pro Canonizationis decreto petitionibus nomine totius Lusitaniæ Regni a Michaele Suarez Pereyra per Joannem Baptistam Mellini Consistorialis Aulæ suæ Advocatum præfatum, decantatis sacris Precibus, & Litaniis, ac Spiritus Sancti gratia humiliter implorata, ab honorem Sanctissimæ, & Individuæ Trinitatis, & Fidei Catholicæ exaltationem, auctoritate Omnipotentis Dei Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac sua, de eorumdem S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia præsentium consilio, ac unanimi consensu, gloriosæ memoriæ Reginam Elisabetham, de cujus vitæ Sanctitate, fidei sinceritate, & miraculorum excellentia plene constabat, Sanctam esse definivit, ac in Sanctarum Viduarum Catalogo adscribendam esse decrevit, & adscripsit, illamque ab universis Christifidelibus tanquam vere Sanctam honorari, ac venerari mandavit; statuens ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesias, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offeruntur, ædificari, & consecrari, & singulis annis die quarta Julii, qua ad Cœlestem gloriam translata fuit, ejus Officium, ut de Sancta Vidua, ad præscriptum Romani Breviarii celebrari posse. Eademque auctoritate omnibus Christifidelibus vere pœnitentibus, & confessis, qui singulis annis ad Sepulchrum, in quo corpus ejus requiescit visitandum accessissent, festo die præfato unum annum, & unam quadragenam, in ejus vero octava quadraginta dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiis misericorditer in Domino relaxavit. Postremo gratiis Deo actis, quod Ecclesiam suam insigni hoc, novoque luminari illustrare dignatus esset, cantata in Sanctæ Elisabethæ honorem infrascripta a se se composita oratione temporum illorum calamitatibus, ac Sanctæ Reginæ virtutibus accommodata, videlicet: *Clementissime Deus, qui Beatam Elisabetham Reginam, inter cæteras egregias dotes, bellici furoris sedandi prærogativa decorasti, da Nobis ejus intercessione, post mortalis vitæ, quam suppliciter petimus pacem, ad æterna gaudia pervenire. Per Dominum nostrum &c.* Ad Altare Principis Apostolorum Missam celebravit cum ejusdem Sanctæ Reginæ Viduæ commemoratione, omnibusque Christifidelibus tunc præsentibus plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam concessit.

Causæ Canonizationis sub Paulo V. introducta.

Acta sub Urbano VIII.

Solemnis Canonizatio die 24. Junii 1626.

Oratio in ejus Officio, & Missa recitanda.

§. 27. Ne autem de definitione, decreto, adscriptione, mandato, statuto, relaxatione, aliisque præmissis, pro eo quod super illis per eumdem Urbanum, ejusque Successores piæ memoriæ Innocentium Decimum, Alexandrum Septimum, utrumque Clementem, Nonum, & Decimum, Innocentium Undecimum, Alexandrum Octavum, Innocentium Duodecimum, Clementem Undecimum, Innocentium Decimumtertium, Benedictum Decimumtertium, atque Clementem Duodecimum Pontifices Prædecessores Nostros, Literæ de more conscriptæ, & promulgatæ non fuerunt, unquam possit in posterum quomodolibet hæsitari; Nos, qui iisdem Romanis Pontificibus, disponente Domino, in Cathedra Beati Petri licet immeriti successimus, volumus, & Apostolica auctoritate decernimus, quod definitio, decretum, adscriptio, man-

Pontifex præsentes Literas in forma concedit.

ANNO 1742. PONT. A. II.

mandatum, statutum, relaxatio, aliaque præmissa a dicta die octavo Kalendas Julii anni millesimi sexcentesimi vicesimi sexti suum debitum sortiantur effectum, acsi super illis ipsius Urbani Prædecessoris Literæ sub datum ejusdem diei confectæ fuissent, prout superius enarratur; quodque præsentes Literæ ad probandum plene definitionem, decretum, adscriptionem, mandatum, statutum, relaxationem, & alia præmissa ubique sufficiant, nec ad id probationis alterius adminiculum requiratur. Cæterum, quia difficile foret, præsentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri; volumus, ut earum exemplis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si essent exhibitæ, vel ostensæ.

Quarum transumptis fidem haberi jubet.

Sanctio.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrorum decreti, & voluntatum infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 28. Apr. 1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem quarto Kalendas Maji, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri Anno II.

Subscriptiones S. R. E. Cardinalium

✠ Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

✠ *Ego T. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.*

✠ *Ego A. Episcopus Sabinensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*

✠ *Ego L. Episcopus Portuensis Cardinalis Picus.*

✠ *Ego Petrus Episcopus Tusculanus Cardin. Corradinus.*

✠ *Ego V. Episcopus Prænestinus Card. Petra Major Pœnitentiarius.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠

✠ *Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠

✠ *Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ord. Prædicatorum.*

✠ *Ego Joseph S. Mariæ Transtyberim Presbyter Card. Accorambonus.*

✠
✠
✠
✠

✠ *Ego V. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Bichius.*

✠ *Ego J. Tit. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Firrao.*

✠ *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. Gentili.*

✠

✠ *Ego T. Tit. S. Cæciliæ Presbyter Card. de Aquaviva.*

✠ *Ego D. Tit. Basilicæ Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.*

✠ *Ego P. Tit. S. Eusebii Presbyter Card. Aldrovandus.*

✠ *Ego F. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Pieri Ordinis Servorum B. Mariæ Virginis.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠

✠ *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.*

✠ *Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.*

✠

✠ *Ego P. Tit. SS. Nerei, & Archilei Presbyter Card. de Tencin.*

✠

✠ *Ego Alexander S. Agatæ Diaconus Card. Albanus.*

✠ *Ego N. S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Judice.*

✠ *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*

✠ *Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Mosca.*

✠ *Ego J. B. S. Cæsarei Card. Spinula.*

✠

✠ *Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.*

✠ *Ego P. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.*

✠ *Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠

P. Card. Pro-Datarius.

D. Cardinalis Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 18. Aprilis ejusdem Anni.

INDULTUM LII.

Celebrandi Missas super Triremibus Pontificiis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Summarium rationum, & precum.

EXponi Nobis nuper fecit dilectus filius Magister Marius Bolognetti, Noster & Apostolicæ Sedis Notarius Protonotarius nuncupatus de numero participantium, Cameræ nostræ Apostolicæ Thesaurarius Generalis, ac Classis, & Triremium Nostrarum Commissarius Generalis, quod ipse considerans, tam Officiales, & Milites, quam Nautas, & Turmam, qui super Classe Triremium Nostrarum reperiuntur, tempore Expeditionum, in littore Maris, aliisque partibus, tum Catholicis, tum communi Christiani Nominis hosti subjectis interdum longo tempore, & multoties in solemnioribus anni festis diebus, prout etiam quando in Oris maritimis Catholicorum Principum, & in illorum portubus existunt, tum propter anni tempestates sibi adversas, quæ minime permittunt Tentorium in Terra figere, & obtendere, sub quo Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrari possit, tum propter distantiam terræ firmæ, Sacrosanctum Missæ Sacrificium hujusmodi audire non posse; ut incommodis, & inconvenientibus hujusmodi, ne pietas, & devotio personarum supradictarum minuatur, occuri possit, idem Missæ Sacrificium in Triremibus præfatis celebrari posse plurimum desiderat. Nobis propterea dictus Magister Marius Thesaurarius Generalis humiliter supplicari fecit, ut in Missis opportune providere de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 1.

PONT. A. II.

Pontifex indulget, ut Missæ celebrari valeant super Triremibus.

§. 1. Nos igitur piis ejusdem Magistri Marii Thesaurarii Generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eumque specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium tantum consequendarum, harum serie absolventes & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, eidem Magistro Mario, ac pro tempore existenti Cameræ Nostræ Apostolicæ Thesaurario Generali, petitam facultatem celebrari faciendi Sacrosanctum Missæ Sacrificium hujusmodi qualibet die in Triremibus nostris præfatis, tum tempore, quo Triremes hujusmodi anchoratæ sunt, in quibusvis oris, littoribus, & portubus habitatis, & non habitatis, & dummodo celebratio Missæ hujusmodi tempore navigationis facienda, dum Mare tranquillum, & Cælum serenum reperiatur, & cum assistentia alterius Presbyteri, seu Diaconi, fiat, ita ut periculum effusionis sanguinis in dicta celebratione minime adsit, auctoritate Apostolica tenore præsentium concedimus, & indulgemus. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVIII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri anno II.

Cum præscriptis conditionibus.

Dat. die 28. Apr. 1742.

D. Card. Passioneus.

LIII.

PRO INSTITUTIONE

Apostolicæ Missionis in Regno Batgao in magno Thibet.

Illustri, ac Potentissimo Regi Batgao

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illustris, & Potentissime Rex, salutem, & Lumen Divinæ gratiæ.

Desiderium Regis habendi Missionarios.

ADILECTO Filio Vito Recinetensi Ordinis S. Francisci Capuccinorum faustus nuntius ad Nos pervenit, optare Celsitudinem Tuam, ut aliquot ex ea Religiosa Familia isthuc ire, & in Regno tuo commorari jubeamus, qui populos imperio tuo subjectos Christianam fidem edoceant, dirigantque in viam salutis æternæ, quæ una a sapiente viro quærenda est, & haberi in desiderio debet. Hinc enimvero cognovimus, Celsitudinem Tuam prudentissimi ingenii vi pollere, consiliique sagacitate. Cum enim Civium tuorum felicitas expetenda Tibi sit, maximeque curandum, ut eos tuæ penitus voluntati obnoxios habeas, promptaque obedientia marigeros, aliam nullam in toto Orbe Terrarum Religionem invenies, quæ Regibus eorumque Magistratibus majori severitate parere jubeat, quæque implacabile magis bellum indicat vitiis omnibus, unde humana Societas, velut pestifero veneno imbuta, quam maxime labefactatur. Huc siquidem spectant tradita Nobis a Supremo Cœli Terræque Domino Nostræ Sanctissimæ Religionis auctore, agendæ vitæ præcepta, servata utique diligenter.

Quod a Pontifice commendatur, exposita Christianæ Disciplinæ præstantia.

Missionis institutio conceditur.

Itaque pro Nostra in universum genus hominum caritate, pro utraque in Missionarios Nostros benevolentia, libenter mandavimus, ut aliquot ex eodem Capuccinorum cœtu statim ad Vos iter arripiant, ferantque in vestras Orientis partes Divinæ scientiæ lumen, ac sternant Tuæ Genti facilem munitamque viam ad Cœlestem Patriam, & ad gaudium sempiternum. Utinam vero ipse, qui Regio assensu permittis Missionariis Nostris, una commotis caritate, in id suo labore, sua pecunia, tantoque per Maris Terræque immensa spatia vitæ suæ discrimine, sedulam navare operam, exemplo præire velis subditæ Tibi Gentis docilitatem.

Et Regis Patrocinio commendatur.

Nihil profecto Nobis jucundius, Tibi salubrius evenire posset. In hujusmodi spem Nos adducit data tuis literis fides, eosdem Missionarios Regiæ auctoritatis præsidio fultum iri, & liberum fore, per tuum Regnum Christianam doctrinam palam prædicare, eamque amplecti nullo impedimento. Qua de re amplissimas Celsitudini Tuæ agimus gratias; Deumque idcirco bonorum omnium Auctorem assiduo studio solicite obsecrabimus, ut Tibi suo Numine propitius adsit, Teque omni cumulet prosperitate. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Maji anni MDCCXLII., Pontificatus Nostri Anno secundo.

ANNO 1742.

Dat. die 1. Maji 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.

PRO MISSIONIS

LIV.

Apostolicæ Fundatione in Regno Bittia in magno Thibet.

Illustri, ac Potentissimo Regi Bittiæ

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illustris, & Potentissime Rex, salutem & Lumen Divinæ gratiæ.

Missionis institutio a Rege per Literas expetita.

LITERÆ Celsitudinis Tuæ, quas Dilectus Filius Vitus Recinetensis e Sacro Franciscanorum Capuccinorum Ordine repræsentandas Nobis curavit, mirifice exhilararunt animum nostrum, eumque Tibi summopere obstrinxerunt. Dum enim postulas erudiri in Christiana Doctrina populos imperio tuo subjectos, atque idcirco apud Vos sub Regia protectione diversari Missionarios Capuccinos, ingenti Nos lætitia affecisti; quippe quibus, pro commissa humilitati nostræ Suprema Ecclesiæ potestate, quam maxime cordi est, universum hominum genus æternam consequi felicitatem; nec aliter fieri possit, quam si Evangelica veritate imbuatur. Qua de re maximas Celsitudini Tuæ gratias agimus, precamurque Deum Optimum Maximum, ut apertus abs Te ad Cives tuos ejusdem percipiendæ veritatis aditus amplissimam Tibi tuoque Regno felicitatem afferat, eamque in primis, ut veritas ipsa pateat oculis sagacissimi animi tui. Nam intelliges, id unum sternere Tibi posse viam ad æternam salutem, & nihil ad retinendos in imperio suaviter populos, & ad vitiorum illecebras expellendas magis conducere, ac Sacrosanctam Religionem Nostram, cujus inter præcipua præcepta illud est, ut Regibus, & Magistratibus eximio studio obedire debeat, & prorsus pura mente, atque inviolatis naturæ legibus vivendum sit, unde pax publica, quies & honestum otium exsurgit.

Christianæ Legis præstantia.

Conceditur Missionis fundatio eaque Regi commendatur.

Quod ut per tuam Ditionem feliciter eveniat, jussimus isthic, ut rogas, degere aliquos Capuccinos Missionarios, ac Te auctore, tuoque Regio præsidio, in opus istud gravissimum omnes curas cogitationesque intendere. Nec dubitamus quin Celsitudo Tua ope, ac patrocinio foveat ipsorum labores, qui nullo rerum humanarum præmio, sed una ardentissima erga Vos charitate, immensa propemodum terræ marisque spatia emensi isthuc Evangelii Lucem diffundere susceperunt. Hæc autem ut & Celsitudini Tuæ fulgeat, & omni cumuleris prosperitate, vehementer cupimus atque ominamur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die prima Maii 1742. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 1. Maji 1742.

J. Vicentius Lucchesinus.

DECLARATUR

LV.

Quæ fuerint mens Pontificis in Constitutionibus super Jejunio editis.

Venerabili Fratri Andreæ Archiepiscopo Valentiæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Recursus Archiepiscopi ad Summum Pontificem.

COGNOVIMUS in Fraternitatis Tuæ literis inveteratum Hispaniæ pietatis morem, cui semper solemne, & proprium fuit, explicandum proponere Apo-

Apostolicæ Sedi, quicquid obscuratis ejus decreta habere videantur. Laudavimus autem Pastoralem solicitudinem, qua sedare voluisti obortam inter aliquos tuæ Diœcesis disputationem de sensu literarum Nostrarum, quibus pro pacto Ecclesiastici jejunii lex observanda, aut solvenda sit, constituimus. Respondemus igitur postulato tuo, Nos in iisdem literis definiendum non suscepisse, an qui Ecclesiastica auctoritate a jejunio excusantur, non solum vetitis cibis uti, sed jussæ pariter vespertinæ abstinentiæ fines egredi queant. Præcipimus autem Episcopis, eorumque Delegatis, ut nemini vescendi carnibus aliisque Cibis vetitis veniam tribuant, nisi sub gravi, imperata simul unicæ comestionis norma. Ita universale istud præceptum pro tua spectatissima vigilantia Gregi tuo indicendum jubeto. Interea Fraternitatis Tuæ, haud ignari, qua ipsa excellas religione, virtute, atque in Nos Romanamque Sedem eximia observantia, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XII. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Qui quæstionem in abstracto definire non intendit.

Sed præscribere legem concedendæ dispensationis.

Dat. die 12. Maji 1742.

J. Vincentius Luchesinius.

LVI.

SPICARUM COLLECTIO.

Post absolutam Messem, Pauperibus permittenda.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Ditionis Ecclesiasticæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pauperum querelæ ad Pontificem præsentem delatæ.

ACERBI pleni doloris argumentum paterno cordi nostro præbuerunt clamores Pauperum, quos mense Junio superioris anni mole accepimus, cum ad Arcem nostram Gandulphi secedentes, quæsita ad valetudinem saluberrimi aeris amœnitate, ad proxima eidem Arci loca diverteremus. Multorum siquidem vocibus, ac lacrymis proposita Nobis est querela contra Agrorum Dominos, qui oculos suos in terram declinantes, pio, & antiquo immutato more Pauperes, Messe jam absoluta, Spicas colligere non patiuntur: sed illas, vel Agrorum Conductoribus aucto censu colligendas, vel gregibus animalium vorandas relinquunt, in proprium traducentes compendium pie sanctequc instituta misericordiæ præsidia. Hujusmodi querelas nostris quotidie obstrepentes auribus confirmarunt supplices Egenorum libelli, eum in finem Nobis exhibiti, ut antiqua colligendarum Spicarum libertas, non sine injuria sublata, auctoritate nostra in commune solatium restituetur.

Eædem aliorum relationibus confirmantur.

§. 1. Verum etsi hujusmodi licentia, ultra dominii jura fortasse provecta, plurimum Nos commoveret, nulloque pacto ferendam esse intelligeremus, apertis Sacrarum Literarum testimoniis; Nihilominus magni momenti negotium in aliud tempus duximus rejiciendum, ut in eo absolvendo Sacræ Scripturæ Interpretes, qui tunc Nobis deerant, facem præferrent, totaque lege, ut ajunt, perspecta consultius aliquid deliberare possemus. Id vero longe fuit opportunum, tum quia tantum Nobis otii, ac quietis in summa temporum difficultate postea datum est, quantum ad rem sedulo investigandam necesse fuit: Tum quia interea perspeximus, hujusmodi abusum irrepsisse in alia Ecclesiasticæ Ditionis loca magno detrimento Pauperum, qui causam suam prece, & lacrymis apud Nos tuentur.

Sacræ Scripturæ loci pro pauperibus.

§. 2. Tacti igitur intimo charitatis sensu, eo alacriores calamo manus nunc admovemus, quo clarius, & luculentius constat Agrorum Dominos ad exercendam hanc in Pauperes liberalitatem Dei ipsius oraculo edoceri. Probe enim nostis, Venerabiles Fratres, scriptum *Levitici cap.* 19. *Cum messueris segetes Terræ Tuæ, non tondebis usque ad solum superficiem Terræ, nec remanentes Spicas colliges: Neque in Vinea tua racemos, & grana decidentia congregabis, sed Pauperibus, & Peregrinis carpenda dimittes: Ego dominus Deus vester.* Et rursus *Deuteronomii cap.* 24. *Quando messueris segetem in Agro tuo, & oblitus manipulum reliqueris, non reverteris, ut tollas illum, sed Advenam, & Pupillum, & Viduam auferre patieris, ut benedicat Tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum. Si fruges collegeris olivarum, quidquid remanserit in arboribus, non reverteris ut colligas, sed relinques Advenæ, Pupillo, ac Viduæ. Si vindemiaveris Vineam tuam, non colliges remanentes racemos, sed cedent in usus Advenæ, Pupilli, ac Viduæ.*

Exemplum ex Libro Ruth.

§. 3. Illud etiam accedit, quod in libro *Ruth cap.* 2. legimus, Eam Socrui suæ Noemi dixisse *Vadam in Agrum & colligam Spicas, quæ fugerint manus metentium, ubicumque clementis in me Patrisfamilias repero gratiam;* Et paulo post in Agrum Booz ingressam, Spicas collegisse, ut sacræ testantur Literæ: *Abiit itaque, & colligebat Spicas, post terga metentium:* Cum vero percunctanti Booz, quænam illa esset Mulier, Moabitidem esse responderetur; nec deessent qui testarentur, illam a primo mane ad eam usque horam spicas collegisse: *Audi* (inquit) *Filia, ne vadas in alterum Agrum ad colligendum, nec recede ab hoc loco; sed jungere Puellis meis, & ubi messuerint, sequere: Mandavi enim Pueris meis, ut nemo molestus sit tibi:* Præterea tantum pii Viri animus a contumeliis abfuit, ut eam non colligere tantum relictas, sed & integras spicas metere passus fit, jubens ea de causa Messoribus: *Etiamsi vobiscum metere voluerit, ne probibeatis eam:* Quare cum sese domum Ruth recepisset, tantamque frumenti copiam Socrui suæ ostendisset acceptam; illa memori ac grato animo, collectas fruges Datori censuit referendas, inquiens: *Sit benedictus qui misertus est tui.*

Interpretum & Doctorum opiniones variæ.

§. 4. Longa Nobis oratione uti necesse esset, si Sacrorum Interpretum, si Juris quoque Consultorum sententias ea de re afferre vellemus; ipsis diu, multumque perquirentibus, an veteri lege cessante, permittendarum Spicarum præceptum obsoleverit: An charitatis officiosæ monitum, vel potius justitiæ exigentis imperium fuerit. Si enim ex præcepto Divinæ Legis proflueret hæc pietas in Pauperes exercenda: quæsito veluti ex præcepto jure Mulier in Agro Booz decidentes Spicas sibi vindicasset, nec ad eas obtinendas caute inita fuissent prudentiæ, & artis ingeniosa consilia.

Pontifex hortatur agrorum Dominos ad misericordiam in pauperes.

§. 5. His consulto omissis, in id potissimum collimant nostræ Apostolicæ solicitudinis partes, ut Agrorum Domini tanto commoti exemplo, nostrisque vocibus incensi, Pauperes exigua hac ope fraudari non patiantur. Meminerint, non humano labore, sed singulari Dei beneficio, qui dat escam in tempore, uberes terræ fructus comparari, & copioso veluti fœnore augeri quidquid in Pauperes pie erogatur. Quod quidem, cum sæpe in Sacris Paginis cautum sit, tum maxime pollicitus Deus Deuteronomio Spicas Pauperibus ultro largientibus, in iis verbis: *Ut benedicat tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum.*

Et horum causam commendat Episcopis.

§. 6. Injuncto tamen Apostolico muneri deesse videremur, nisi nostra etiam studia, & Officia ad Vos converteremus, Venerabiles Fratres, quibus solemne semper fuit, causam Pauperum, quæ Causa Dei est, omni ope, & conatu tueri. Ideoque majori quo possumus paternæ charitatis sensu hortamur, & obtestamur, ut in vestram veluti clientelam suscipientes Pauperes, dignum pietate vestra zelum exhibeatis. Vestris primum vocibus, & exhortationibus, ac mandatis etiam in singulis Diœcesum vestrarum Parochiis inter Missarum solemnia evulgandis, commendetur Egenorum causa, agnoscatque Populus, quam turpe, ac Christiano nomini indecorum sit, messe jam absoluta, Pauperes ab Agri finibus amoveri. Potissimum vero intelligant Agrorum Domini, colligendarum Spicarum morem immaturo consilio sublatum fuisse in iis locis, in quibus diuturno usu jam invaluerat, ibique restitui omnino oportere: Ubi vero pia hæc consuetudo recepta adhuc non sit, pro viribus inducatur, in solatium Egenorum, qui gravi saltem, si non extrema laborant inopia, quique in difficilium temporum angustiis magis, magisque conficiuntur.

Item reliquis animarum Pastoribus.

§. 7. Demum Curatores Animarum in Populi aures, animosque ingerant, certa non satis ratione constare, an quod veteri lege cautum est, nova abrogatum sit: & an Pauperes quæsito ex præcepto jure, vel impetrato a misericordia beneficio, colligen-

PONT. A. II. darum Spicarum libertate fruantur. Plura de hoc argumento subjicere non finit evidens æquitas Causæ: Sed afflictis Pauperum rebus solatium a perspecto zelo, & pie te vestra polliciti, Apostolicam Vobis benedictionem ex animo impertimur. Datum Romæ, apud Sanctam Mariam Majorem die XXII. Majì MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 22. Maji 1742.

LVII. DE DOGMATIBUS ET RITIBUS

Ab Italo-Græcis tenendis, atque servandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

ETSI Pastoralis Romani Pontificis vigilantia ad omnes Christifideles longissimis etiam Locorum intervallis distantes, ac vitæ, rituum, & linguarum genere inter se maxime differentes paterna charitate sese extendant, omnemque curam, ac studium adhibeat, ubique Terrarum Catholicæ Fidei integritas, Ecclesiasticæ Disciplinæ nitor, probitasque morum, sarta tecta serventur; majoribus tamen Pontificiæ solicitudinis studiis in eos intendit, qui in Ditione Ecclesiastica, & in reliquis Italiæ partibus, ejusque Insulis adjacentibus sive orti, sive aliunde advecti Incolæ commorantur. Cum itaque factum sit, ut grassantibus jamdudum per totum Orientem, tum barbaram infidelium immanitate, tum etiam Schismaticorum perfidia, plurimis ex Græcia, Epiro, Albania, aliisque Asiæ regionibus, ad Italiam, eique adjacentes Insulas, tanquam ad fidei, & tranquillitatis portum confugientes, ibidem Sedes, ac domicilium collocaverint, & tam ipsi, quam eorum Filii, Græcorum mores, instituta, ritus, & consuetudines a Græcis Progenitoribus sibi traditas studiose, enixeque servare pergant; ita tamen, ut debitam Romanæ Ecclesiæ obedientiam, ac devotionem omnino profiteantur; hinc est, quod Nos, qui ineffabili Dei clementia, meritis licet imparibus, ejus vicem gerimus in terris, apud quem non est Græcus, & Judæus, Barbarus, & Scytha, (omnes enim unum sunt in Christo Jesu), Græcos & Albanenses Græci Ritus, tam in Ditione nostra Ecclesiastica, & utraque Sicilia, quam in reliquis Italiæ partibus, & Insulis adjacentibus, in Diœcesi Latinorum Episcoporum commorantes, specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes; omnia & singula, quæ laudabililiter provida Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum ordinatione Græcis, & Albanensibus prædictis, tum quoad rituum Græcorum, sive consuetudinum observantiam, tum quoad privilegia, immunitates, exemptiones, favores, indulta, & gratiis, concessa, statuta, ordinata, indulta, & facta dignoscuntur, ut pleniorem roboris firmitatem obtineant, eoque firmius, & stabilius illibata, inconcussaque perdurent, quo sæpius funt in genere, & specie Sedis Apostolicæ præsidio communita, per præsentes nostras Literas innovamus, confirmamus, & approbamus, illisque nostræ approbationis, confirmationis, & innovationis robur adjicimus; ut iisdem privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, indultis, gratiis, favoribus, perinde ac Clerici Latini tam Sæculares, quam Regulares, eorumque Ecclesiæ, Monasteria, & Bona in iisdem Locis, ubi Italo Græci commorantur, utuntur, potiuntur, & gaudent, uti, potiri, & gaudere libere possint, ac valeant; ut privilegiis, ac gratiis hujusmodi sibi concessis in Domino plene gaudentes, in tranquillitate pacis conquiescant, & per semitam mandatorum Dei gradientes, ferventiori erga Apostolicam Sedem devotione perseverent.

Causa hujus Constitutionis, & confirmationis Privilegiorum quælitalo Græcis tam Sæcularibus, quam Regularibus a Sancta Sede concessa fuere.

Quoniam vero pro diversis rerum, ac temporum circumstantiis plures, ac diversæ editæ fuerunt ab iisdem Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus, & a nonnullis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Congregationibus circa eosdem Græcos, & Albanenses, eorumque ritus, consuetudines, instituta, debitamque latinis Præsulibus, in quorum Diœcesi degunt, subjectionem Apostolicæ Constitutiones, ordinationes, responsa, edicta, & decreta; eamque ob causam tam de ritibus ipsorum Græcorum, Albanensium, quam de eorundem Sacerdotum potestate, & Latinorum etiam Præsulum, atque Parochorum jurisdictione, & auctoritate sæpe obortæ sunt, & oboriri solent quæstiones & controversiæ: Nos pro nostra Pastoralis officii solicitudine, quantum in Nobis est, hisce malis opportunum remedium adhibere, causasque omnes litium, jurgiorum, dissidiorum, contentionum, quæstionum, & controversiarum amputare, certamque super rebus hujusmodi tum præfatis Græcis, & Albanensibus Græci ritus, tum Latinis Episcopis, & Parochis regulam, normam, & instructionem, cui potissimum sese in posterum conformare, & in singulis occurrentibus pubiis, & casibus inhærere debeant, tradere cupientes f omnia & quæcumque per eosdem Romanos Pontifices Prædecessores nostros, ac præsertim Innocentium IV. Leonem X. Clementem VII. Paulum III. Julium etiam III. Pium IV. & V. Gregorium XIII. Clementem VIII. & forsan alios Romanos Pontifices circa memoratos Græcos, & Albanenses, eorumque ritus, & consuetudines ordinata, & constituta fuisse comperimus, ut quo sæpius fideles ipsi illa perspicient innovari, eo ferventius, ac promptius ad illorum observantiam excitentur; in aliis omnibus, præterquam in iis, quæ præsentibus nostris adversantur, confirmanda & innovanda, nostroque auctoritatis munimine roboranda esse censemus, & confirmamus, atque innovamus, aliaque insuper Motu proprio, & ex certa scientia, maturaque deliberatione nostra, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, hac nostra perpetuo valitura sanctione, & Constitutione, disponimus, constituimus, ordinamus, decernimus, & declaramus, prout in Domino conspicimus expedire.

Confirmatio & innovatio Constitutionum Apostolicarum quoad Italo-Græcos.

ANNO 1742.

§. I.

De Fide Catholica.

AC primo quidem cum Catholica Fides sit ejusmodi, ut nisi eam quisque integram inviolatamque servaverit, salvus esse non possit, quæcumque credit, ac docet Sacrosancta Romana Ecclesia, ac omnia, & singula iidem Græci, & Albanenses Græci Ritus integre, firmiter, indubitanterque credere atque affirmare tenentur; prout in Sacra OEcumenica Synodo Florentina super unione Occidentalis, & Orientalis Ecclesiæ, definitum & declaratum fuit; & in professione Orthodoxæ Fidei a Grecis jussu Gregorii Papæ XIII. Prædecessoris nostri emittenda continetur, videlicet.

I. Quod Spiritus Sanctus a Patre, & Filio æternaliter est, & essentiam suam, suumque esse subsistens habet ex Patre simul, & Filio, & ex utroque æternaliter tamquam ab uno principio, & unica spiratione, procedit: Et quod ea Verborum illorum: *Filioque*: explicatio, veritatis declarandæ gratia; & imminente tunc necessitate, licite ac rationabiliter Symbolo fuit apposita. Etsi autem Græci teneantur credere, etiam a Filio Spiritum Sanctum procedere, non tamen tenentur in Symbolo pronunciare; contraria tamen consuetudo ab Albanensibus Græci ritus laudabiliter recepta est, quam ab iisdem Albanensibus, aliisque quibuscumque, in Ecclesiis, ubi ea viget, servari volumus; quin etiam a Grecis Presbyteris aliarum quarumcumque Regionum commorantibus in Italia, ejusque Insulis adjacentibus, si ab Ordinariis Locorum, vel ob suspicionem hæresis, vel ob scandalum: vel ob aliam justam causam requisiti fuerint, particulam illam: *Filioque*: in Symbolo pronunciari præcipimus, ac mandamus.

De Processione Spiritus Sancti ex Patre, Filioque.

II. Item profiteri tenentur, tam in azymo, quam in fermentato pane triticeo, Corpus Christi veraciter confici: & Sacerdotes in alterutro ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet juxta suæ Ecclesiæ sive Occidentalis sive Orientalis consuetudinem.

De azymo, & fermentato.

III. Item si vere pœnitentes in Dei charitate decesserint, antequam dignis pœnitentiæ fructibus de commissis, & omissis satisfecerint, eorum animas pœnis Purgatorii post mortem purgari: & ut a pœnis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium virorum suffragia, Missarum scilicet Sacrificia, orationes, & eleemosynas, & alia pietatis officia, quæ a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt secundum Ecclesiæ instituta.

De Purgatorio.

De visione beatifica Sanctorum.

IV. Illorumque animas, qui post baptisma susceptum, nullam omnino peccati maculam incurrunt, tum illas etiam, quæ post contractam peccati maculam, vel in suis Corporibus, vel eisdem exutæ corporibus, prout superius dictum est, sint purgatæ, in Cœlum mox recipi, & intueri clare ipsum Deum Trinum, & Unum, sicuti est, pro diversa tamen meritorum ratione, aliam alia perfectius.

De animabus in peccato actuali mortali, vel originali degentibus.

V. Illorum autem animas, qui in Actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in infernum descendere, pœnis tamen disparibus puniendas.

De Romani Pontificis primatu.

VI. Item Sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem in universum Orbem tenere primatum, & ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiæ Caput, & omnium Christianorum Patrem, & Doctorem existere, & ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, & gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam in actis OEcumenicorum Conciliorum & in Sacris Canonibus continetur.

De recipiendis, & rejiciendis cæteris quæcumque recipit, & rejicit Sancta Romana Ecclesia.

VII. Cœtera item omnia, quæ a Sacris Canonibus, & OEcumenicis Conciliis, ac præcipue a Sacrosancta Tridentina Synodo, & a Gregorio XIII. Prædecessore nostro in professione prædicta Orthodoxæ Fidei a Græcis emittenda, tradita, definita, & declarata fuerunt, indubitanter recipere, ac profiteri debent, simulque contraria omnia, & Schismata, atque hæreses quascumque, a Sancta Catholica, & Apostolica Ecclesia Romana omnium Ecclesiarum Matre, & Magistra damnatas, rejectas, anathematizatas, pariter damnare, rejicere, anathematizare, & abjurare omnino tenentur.

§. II.

De Sacramento Baptismi, pueris baptizatis, ritusque in Baptismate suscepti mutatione.

Sacramenti Confirmationis Collatio, quæ in Eucologio Græcorum post Baptismum præscribitur, a Græcis Presbyteris est prætermittenda.

I. PRESBYTERI Græci baptizatos Chrismate in fronte non consignent; & ideo ab ipsis in ordine baptismi apud eorum Euchologium prætermittantur, quæ sequuntur post illa verba, καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν &c. usque ibi: εἶτα ποιεῖ ὁ ἱερεὺς σχῆμα κύκλου: hoc est: *& post orationem &c.*: ubi habetur forma hujus consignationis, usque ad illa: *Postea facit Sacerdos figuram circuli &c.*

Non sunt inquietandi Presbyteri Græci quoad Sacramentum baptismi.

II. Cum Presbyteris Græcis in Euchologio hæc Baptismi forma præscribatur: *Baptizatur Servus Dei N. in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*: quæ latinæ formæ: *Ego te baptizo in nomine &c.* æquivalet: trinaque aquæ immersione, seu aspersione in eo conferendo utantur, non sunt his super rebus a Latinis Locorum Ordinariis inquietandi.

In unctionibus, quæ circa Baptisma fiunt, ritum suum in Euchologio descriptum sequi permittuntur.

III. Etsi Græcis in Regno Cypri commorantibus Innocentius IV. Prædecessor noster olim injunxerit, ut in unctionibus; quæ circa Baptisma fiunt, morem Ecclesiæ Romanæ teneant, & observent; Si tamen Presbyteri Albanenses ritum ungendi pectus, & dorsi medium, aures, pedes, atque manus, in Euchologio descriptum servare voluerint, ubi non est contraria consuetudo, non sunt impediendi.

Toleratur ritus ungendi per totum Baptizandorum corpora, si tolli sine scandalo non possit.

IV. Ritus autem, seu consuetudo, quam habere dicuntur Græci Orientales; ungendi per totum baptizandorum corpora, si alicubi tolli, vel removeri sine scandalo non potest, cum sive fiat, sive non, quantum ad baptismi efficaciam, vel effectum, non multum referat, in iisdem toleretur.

Nec refert, utrum in frigida, vel calida aqua baptizent.

V. Nec refert etiam utrum frigida, vel calida aqua baptizent, cum in utraque Baptismum habere parem vim, atque effectum, affirmare, & tenere dicantur.

Græci Parochi rite Baptismum conferunt aqua per ipsos Græco more benedicta.

VI. Si eadem Ecclesia infantes utriusque Ritus baptizentur, Græcus Parochus Subditis suis aqua per ipsum Græco more benedicta rite Baptismum confert; ac propterea molestandus non est, si non utatur aqua baptismali, quæ a Parochis Latinis juxta morem Romanæ Ecclesiæ adhibetur: Curent tamen Ordinarii, ut adsit aqua baptismalis latine consecrata, quam omnino (præter casum urgentis necessitatis) Sacerdos Latinus adhibeat, quoties ei occurrerit latinos pueros ad Baptismum excipere.

Prohibentur Græci, ne Infantibus in Baptismo, nec Pueris in Missa Sacramentum Eucharistiæ ministrent.

VII. Cum administratio Sacramenti Eucharistiæ; quod sub una, vel sub utraque specie Infantibus in Baptismo, & Pueris in Missa solent Græci exhibere; nihil contra Orthodoxam fidem, bonosque mores contineat (dummodo iidem Græci credant, firmiterque teneant, communionem hujusmodi non esse necessariam ad salutem, & Baptismum sine communione valide, ac licite posse ministrari); quia tamen ad decentiam, & reverentiam Sacramenti magis expedit, si illud eisdem denegetur: propterea ne Greci, vel Albanenses Græci Ritus Eucharistiæ Sacramentum sub una, vel sub utraque specie Infantibus rationis usu carentibus in Baptismo, nec Pueris in Missa ministrent, interdicimus, ac prohibemus.

Proles Parente utroque Græco progenita Græco ritu baptizetur.

VIII. infantes nati ex Patre, & Matre Græcis, ritu Græco, nisi aliter Parentes, accedente Ordinarii consensu, voluerint, baptizari debent.

Latine baptizetur infans ex Patre Latino, & Matre Græca natus.

IX. Nati vero ex Patre Latino, & Matre Græca, Latinis sunt cœremoniis baptizandi; Proles enim sequi omnino debet Patris Ritum, si sit Latinus.

Ex Patre autem Græco Latina Matre natus Latine Baptismum suscipere potest, si Latina Uxor prævaluerit.

X. Si vero Pater sit Græcus, & Mater Latina, liberum erit eidem Patri, ut Proles, vel ritu Græco baptizetur, vel etiam ritu Latino, si Uxor Latina prævaluerit, idest si in gratiam Uxoris Latinæ, consenserit Græcus Pater, ut Latino ritu baptizetur.

Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem spectant & ab eo sunt sepeliendi, si ante usum rationis decesserint, cujus ritu sunt baptizati, sive Græco sive latino: Et quid post usum rationis.

XI. Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem pertinent, cujus ritu sunt baptizati, cum per Baptismum fiat suscepti ritus Græci, vel Latini professio; itaut ad Latinum ritum spectent qui latinis cœremoniis baptizati fuerint; qui vero ritu Græco Sacramentum Baptismi susceperint, in Græcorum numero sint habendi; adeoque si ante usum rationis decesserint, a proprio, cujus ritu baptizati sunt, Parocho, & in propria Parochia sunt jure communi seppeliendi, nisi iis Baptismus collatus fuerit, vel ob gravem necessitatem, cum nimirum morti proximi fuerint, nec haberi potuerit proprii Parochi, vel ritus copia, vel ex dispensatione Apostolica, cum videlicet facultas data fuerit, ut Latine quidem baptizentur, sed in suo ritu Græco permaneant; In his enim casibus non censentur a proprio, ad alium ritum transiisse. Post usum autem rationis idem dicendum; nisi quis in alieni ritus Ecclesia seppeliri cupiat; si quis enim Græco ritu baptizatus, in Latina Ecclesia, vel latine Baptismate initiatus, in Ecclesia Græca sepulturam eligat, juris regulæ sunt servandæ: nimirum cadaver extra propriam Parochiam a proprio Parocho esse associandum, quarta funerali ei minime imminuta, & ubi tumulandum est cadaver, ibi a Parocho illius Ecclesiæ, sive Latinæ, sive Græcæ sunt exequiæ celebrandæ.

Cum Infantibus, sive adultis, ritu Græco in Ecclesia Græca sunt exequiæ celebrandæ, nullum Jus est Latino Parocho interessendi aut partem stolæ percipiendi, & e contra.

XII. Quando vero Infantibus prædictis, seu etiam adultis, exequiæ ritu Græco, & in Ecclesia Græca, ut præfertur, jure communi sunt celebrandæ, tunc nullum jus habet Latinus Parochus interessendi cum Græco Parocho, nec partem aliquam Stolæ percipiendi; similiter nullum jus competit Parocho Græco, quando exequiæ in Ecclesia Latina, & per Latinum Parochum sunt peragendæ; sed servanda sunt utrobique Statuta de juribus Parochorum circa sepulturam eorum, qui ad propriam Parochiam spectant.

In quo quis ritu est baptizatus, in eo educari, & vivere debet: Ritus Latinus semel assumptus deseri nequit.

XIII. Quem ritum semel in baptismo sunt professi, sive Latinum, sive Græcum, in eo instituti, & educari debent, nec ad alium possunt transire, si Latinum semel susceperint; ritus enim Latinus propter suam præstantiam, eo quod sit ritus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ omnium Ecclesiarum Matris, & Magistræ, sic supra Græcum ritum prævalet, maxime in Italicis regionibus, ubi Latinis Episcopis Græci subjecti sunt, ut non modo ab ipso ad Græcum transitus nullatenus permittatur; verum etiam a Græcis semel assumptus, absque Apostolica dispensatione deseri nequeat.

Quando de ritu Græco ad Latinum transire liceat.

XIV. Quod si infans Græcum ritum in Baptismate susceperit, tunc requirendus est primum Patris Græci consensus, deinde Episcopi Latini licentia, ut possit Mater Latina Filium suum Græce baptizatum ad Latinas cœremonias traducere. Adultis autem, si quidem sunt Ecclesiastici, in quocumque Ordine minori, vel etiam majori constituti, Sæculares, vel Regulares, a Ritu Græco ad Latinum sine expressa Sedis Apostolicæ licentia transire non liceat: si Laici, ut ad ritum Latinum transire possint, Episcopus Diœcesanus pro sua prudentia permittere valeat; Non tamen Communitati Græcorum, sive Albanensium hujusmodi, sine Sedis Apostolicæ licentia, sed solum privatis personis, attenta uniuscuiusque necessitate.

§. III.

§. III.

De Sacramenta Confirmationis.

Episcopi Latini Infantes a Græcis Presbyteris baptizatos, & absolute Chrismate consignatos confirment.

I. Episcopi Latini Infantes, seu alios in suis Diœcesibus baptizatos a Presbyteris Græcis absolute Chrismate in fronte consignatos confirment; cum neque per Prædecessores nostros, neque per Nos Græcis Presbyteris in Italia, & Insulis adjacentibus, ut infantibus baptizatis Sacramentum confirmationis conferant, facultas concessa sit, aut concedatur; quinimo usque ab anno 1595. a fel. rec. Clemente VIII. Prædecessore nostro fuit Presbyteris Italo-Græcis expresse interdictum, ne baptizatos Chrismate consignent.

Sub conditione autem, si verosimiliter dubitari potest quod ab Episcopis Græcis fuerint baptizati.

II. Secus sub conditione, & cum cautela eos confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari potest, utrum ab Episcopis Græcis ordinem Baptismi juxta eorum Euchologium servantibus, fuerint baptizati.

Idem dicendum si Episcopus Latinus ordinet aliquem Græcum ab Episcopo Græco baptizatum, de quo non constet fuisse Chrismate consignatum.

III. Idem dicendum, si Episcopus Latinus ex dispensatione Apostolica Græcum aliquem ordinaverit, qui a Presbytero Græco in Italia, vel adjacentibus Insulis fuerit baptizatus, nec constet, illum ab aliquo Episcopo, sive Latino, sive Græco, chrismate in fronte fuisse consignatum, debet nimirum illum antea absolute confirmare; sub conditione autem, si verosimiliter dubium esse possit, an ab Episcopo Græco fuerit baptizatus.

Confirmati a simplici Sacerdote cogendi non sunt recipere ab Episcopo Confirmationis Sacramentum.

IV. Quamvis confirmati a simplici Sacerdote, cogendi non sint ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent: cum Sacramentum Confirmationis ejusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo salvus quis esse non possit; monendi tamen sunt ab Ordinariis Locorum, eos gravis peccati reatu teneri, si cum possunt ad confirmationem accedere, illam renuunt, ac negligunt.

Ubi Græcus Catholicus Episcopus habetur, Sacramentum Confirmationis Episcopi Latini non administrent.

V. Ubi Græcus Catholicus Episcopus haberi potest, prout habetur constitutus in Collegio Corsino Italo-Græcorum in Calabria, curent omnino Latini Ordinarii, ut ab illo potius Græcis cæremoniis juxta Græcum Euchologium, quam a se latino ritu, Sacramentum Confirmationis Subditis suis Græco ritu viventibus Chrismate a Latinis Episcopis accepro ministretur, ne scilicet Ecclesiarum ritus, quoad fieri potest, misceantur.

§. IV.

De Oleo Sancto Chrismatis, Catechumenorum, & infirmorum.

Non sunt cogendi Presbyteri Græci, præter Chrisma, alia Olea sancta ab Episcopo Latino accipere.

I. Non sunt cogendi Presbyteri Græci Olea Sancta, præter Chrisma, ab Episcopis Latinis Diœcesanis accipere, cum hujusmodi Olea ab eis in ipsa Oleorum, & Sacramentorum exhibitione, ex veteri ritu, conficiantur, seu benedicantur; nisi tamen contraria consuetudo introducta sit, quam servari volumus, ac mandamus. Chrisma autem, quod nonnisi ab Episcopo, etiam juxta eorum ritum, benedici potest, cogantur accipere.

Prohibeantur Chrisma accipere ab Episcopis Schismaticis.

II. Non audeant tamen ab Episcopis Græcis externis Schismaticis, seu Sanctæ Romanæ Ecclesiæ communionem non habentibus, illud accipere, vel eo uti.

Item a quocumque alio Episcopo etiam Catholico, præter Ordinarium Latinum.

III. Item abstineant Chrisma accipere a quocumque alio Episcopo Latino, seu Græco Catholico, præter suum Ordinarium Latinum, cujus jurisdictioni subjiciuntur.

§. V.

De Sacramentis Pœnitentiæ, & extremæ Unctionis.

Unctio non est sufficiens satisfactio pœnitentiæ.

I. Nulli per Sacerdotes, vel Confessarios, pro satisfactione pœnitentiæ, unctio aliqua solummodo injungatur.

Extrema Unctio infirmis exhibenda.

II. Infirmis vero, juxta verbum Jacobi Apostoli, unctio exhibeatur extrema.

Per unum, vel plures Presbyteros administrari potest.

III. Nec refert, utrum eadem Extrema Unctio per unum, vel plures Presbyteros fiat, ubi hujusmodi viget consuetudo; dummodo credant, & asserant, illud Sacramentum, servata debita materia, & forma, ab uno Presbytero valide, & licite confici.

Qui ungit, idem formam proferat Sacramenti.

IV. Idem Sacerdos materiam adhibere, formamque pronunciare respective debet; ac propterea, qui ungit, idem dicat formam respondentem, nec alius ungat, & alius formam pronuntiet.

Forma absolutionis in Concilio Florentino præscripta utantur.

V. In casu necessitatis Presbyteri Græci Catholici possunt Latinos absolvere; utantur tamen forma absolutionis in Concilio Generali Florentino præscripta, postea vero, si voluerint dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma hujusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

Extra necessitatis casum prudentiæ, & arbitrio Ordinariorum relinquitur, ut Presbyteri Albanenses Latinorum etiam confessiones excipere valeant.

VI. Extra vero casum necessitatis, si quos ex Presbyteris Albanensibus peritos, & ad confessiones omnium audiendas idoneos Ordinarius Latinus judicaverit, ut non solum Græcos, sed etiam Latinos ad se accedentes possint absolvere, id eorumdem Ordinariorum prudentiæ, & arbitrio relinquitur.

Sacerdotes Conjugati possunt, & curam suscipere Parochiarum, & Parochianorum confessiones audire.

VII. Sacerdotes quoque Conjugati, aliique, quibus Parochiarum cura, vel Ecclesiarum Parochialium regimen per Episcopos suos committitur, licite, & libere possint Parochianorum suorum confessiones audire, ipsisque pœnitentiam injungere pro peccatis; quia cui licet, vel conceditur, quod est majus, competit quoque, nec negari convenit, quod est minus.

Ecclesiarum Parochialium regimini præficiendi sunt, qui in Seminariis Italo-Græcorum, seu Albanensium trium ad minus annorum spatio versati sunt.

VIII. Ecclesiarum Parochialium regimini præficiant Ordinarii Latini, si habere possunt, eos, qui in Seminariis Italo-Græcorum erectis, altero quidem Panormi, altero autem in Calabria in Oppido Sancti Benedicti Ullano, vel in Collegio Græcorum in Urbe, trium ad minus annorum spatio versati sunt, studiisque literarum incubuere, dummodo cætera ad curam animarum exercendam requisita non desint, atque Episcopis ejusdem Seminarii Præsidis, seu respective Rectoris literas exhibeant, quæ de recta eorum vitæ ratione, deque in Græcis, Latinisque scientiis progressu testimonium ferant.

Possunt Ordinarii Latini alios Presbyteros idoneos Parochis Græcis, velut Coadjutores, & Cooperatores, adjungere.

IX. Liberum tamen sit ipsis Episcopis, Viros alios idoneos Coadjutores, & Cooperatores Parochis Græcis, si opus fuerit, adjungere in audiendis confessionibus, & pœnitentiis injungendis, ac cæteris, quæ ad salutem pertinent animarum, ipsisque in his per eorum Diœceses absque Sacerdotum ipsorum præjudicio, & gravamine, committere vices suas, cum propter occupationes multiplices, & occasiones varias, possit contingere, ut nequeant per easdem Diœceses officium suum exequi per seipsos.

Monac. Græcis, nisi ex justa causa, non est cura animarum committenda.

X. Nunquam Monacis Græcis, seu Calogeris, Animarum cura committatur, nisi ex necessitate, vel alia justa causa.

Presbyteri Sæculares advenæ, abjuratis erroribus; & Schismate, in Parochos Græcorum institui possunt.

XI. Presbyteri Sæculares Græci ex Albania, vel aliis Orientis partibus advenientes, abjuratis Schismate, & erroribus, atque in fide Catholica bene instructi, in Parochialibus, seu Curatis Ecclesiis Græcorum institui possunt.

Vir, & Uxor non debent simul confiteri.

XII. Tollendus abusus, ubi est, ut vir, atque uxor simul, & eodem tempore eidem Presbytero confiteantur.

Aquæ benedictæ usus.

XIII. Aqua ex ritu Græco in die Epiphaniæ, vel primo die mensis benedicta, conservetur in Ecclesia, ut illa Fideles adspergantur.

§. VI.

De Sacramento Eucharistiæ, & Missæ Sacrificio.

Sacerdotes ad Sacramentum Pœnitentiæ frequenter accedant; cum præsertim Divinum Sacrificium sunt peracturi.

I. Sacerdotes ad pœnitentiæ Sacramentum frequenter accedant, ut cum Divinum Mysterium peracturi sunt, nulli coram Deo crimini sint obnoxii; sed cor habeant omni pravitate vacuum, mundum, quoad fieri potest, ac purum: Indignum enim, ac auribus plane horrendum est, ut qui animum habet aliquo scelere fœdatum, Sanctum Sanctorum impuris manibus contrectet, & placare Deum attentet, qui in peccatis existens, ipsius Dei furorem, & iracundiam provocat.

Permittitur etiam, ut aquam ferventem in calicem infundant.

II. Item permittitur eisdem, facta jam consecratione, antequam Sacerdos communicet, juxta ritum in Liturgia præscriptum, aquam ferventem, seu tepidam in Sacrum Calicem infundere.

Interdicitur abusus tundendi, vel exsiccandi species Sacramenti Eucharistiæ.

III. Tollatur abusus tundendi, vel etiam miscendi Sacro Oleo, ac iterum coquendi, vel alias exsiccandi species Sacracramenti Sacræ Eucharistiæ Feria quinta Cœnæ Domini, ut deinde illud asservent.

§. IV,

Euch. pro infirmis renovanda singulis octo, aut quindecim diebus.

IV. Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, quod pro Infirmis asservatur, singulis octo diebus, aut saltem quindecim renovetur.

Non asservanda toto anno.

V. Non asservetur idem Sacramentum toto anno: Si tamen asservatum fuerit, in fine anni sumatur.

Servandus Græcorum ritus in celebratione Missarum sub certis conditionibus.

VI. In celebratione Solemnium, & aliarum Missarum, & de hora celebrandi eas, dummodo in confectione, vel consecratione formam verborum a Domino expressam, & traditam observent, & celebrando non transgrediantur horam nonam, suam sequi consuetudinem permittantur: ita tamen, ut jejunii lex de unica comestione in die religiose servetur; & si alicubi viget consuetudo producendi jejunium cum Missa usque ad vesperam, minime aboleatur, sed in suo robore, ac firmitate permaneat.

Ne Monachi iter agentes Eucharistiam secum ferant.

VII. Si inter Græcos, qui in Italia, & Insulis adjacentibus degunt, viget abusus, quem in Orientalibus regionibus vigere perhibent, ut Monachi Eucharistiæ particulam suspensam ad collum, vel aliter secum deferant, necnon in privatis Domibus, ubi eos commorari contingat, retineant, ut eo auxilio freti, liberi a quibuscumque periculis evadant; vel cum in longiora itinera se committunt, ea refici valeant; eum omnino aboleri volumus, & expresse mandamus: præfatisque Monachis, ne id in posterum facere audeant, severissime prohibemus. Obsequium enim, ac reverentia, qua singuli Fideles Augustissimum hoc Sacramentum prosequi debent, non patitur, ut privatim ac latenter, cujuscumque arbitrio & voluntate, domi illud retineatur, aut in itineribus, ac peregrinationibus asportetur.

Permittuntur Græci Presbyteri suum servare ritum, nonnisi semel in die super uno, eodemque Altari Missam celebrandi, & prohibentur Sacerdotes Latini in Parochialibus ipsorum Græcorum Ecclesiis Missas, & Divina Officia celebrare.

VIII. Cum in Parochialibus Ecclesiis ipsorum Græcorum, ex antiquissimo, & hactenus servato ritu, nonnisi semel in die per unum Sacerdotem celebrare liceat, permittitur quidem Presbyteris Græcis suum, si velint, morem hac in parte servare: Interdicitur autem Latinis Sacerdotibus, ne Missas, & alia Divina Officia in dictis Græcorum Ecclesiis, & super eorum Altaribus Majoribus extra casum alicujus necessitatis, & aliorum Altarium, Ecclesiarumque defectus, & nisi ex Parochi Græci consensu, quem nullatenus hujusmodi in casibus negare possit, celebrent.

Conceditur Presbyteris Græcis, & Albanensibus, ut in Ecclesiis suis præter Altare majus; alia quoque Altaria erigant; in quibus ipsi Græci, vel Latini Missas celebrare possint.

IX. Quia tamen ipsi Græci, & Albanenses Presbyteri Nobis humillime supplicarunt, ut sibi liceat pro Sacerdotum numero plures in die in suis Ecclesiis Missas celebrare: Nos ipsorum precibus annuere volentes, per præsentes nostras concedimus, ac indulgemus, ut in suis Parochialibus, vel aliis Ecclesiis, præter Altare Majus, alia etiam minora Altaria, seu Cappellas, Sacris Indumentis Græcorum, seu Latinorum more, ornata, seu ornatas, erigant, in quibus Latini, vel Græci Presbyteri respectiva suo quisque ritu celebrare valeant.

Prohibentur Græci celebrare ritu Latino, & Latini ritu Græco.

X. Cum in Sacro Generali Florentino Concilio præscriptum sit, ut unusquisque Sacerdos Eucharistiam juxta Ecclesiæ suæ ritum, sive Latinæ, sive Græcæ, in azymo, seu fermentato conficere debeat, vetitumque a Summis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, ne Latinus Sacerdos Græco ritu, aut Græcus Latino utatur; districtius inhibemus, etiam sub pœnis perpetuæ suspensionis a Divinis, ne Presbyteri Græci Latino more, & Latini Græco ritu, sub quovis licentiarum, & facultatum Missas, & alia Divina Officia, Græci Latino more, & Latini Græco ritu celebrandi, ab Apostolica Sede, vel ejus Legatis, ac etiam Majori Pœnitentiario pro tempore existente obtentarum prætextu, Missas, & alia Divina Officia celebrare, vel celebrari facere præsumant.

Prohibet, ne Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Græcorum, aut Parochus Græcus sub specie azymi pro communione Latinorum retineant.

XI. Eadem quoque ratione, tam ubi sunt duæ Parochiæ, Latina altera, & altera Græca, quam in una eademque Parochiali Latinorum, vel etiam Græcorum Ecclesia, in qua, ut præmittitur, præter Altare majus, quod pro solis Græcis Sacerdotibus erectum est, minora quoque Altaria pro Latinorum Sacerdotum usu extructa conspiciuntur, statuimus, & decernimus, ut neque Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Græcorum, neque Parochus Græcus sub specie azymi pro communione Latinorum, in quocumque Ecclesiæ suæ Altari retineat; sed unusquisque Sacerdos nonnisi in suo sive Græco, sive Latino ritu Eucharistiam Fidelibus porrigere debeat.

Præcipit Laicis Latinis, ne unquam sub specie fermentati communicent.

XII. Ne Laici autem Latini communionem a Græcis Presbyteris sub specie fermentati recipiant, prohibemus omnino, & interdicimus.

Permittit Græcis Laicis, ut ubi propriam Parochiam non habent, possint communicare in Ecclesia Latina sub specie azymi.

XIII. Græcis tamen Laicis permittimus, ut ubi Parochiam Græcam non habent, possint, si velint, in Ecclesia Latina Eucharistiam sub specie azymi a Latinis Sacerdotibus sumere.

Contrariam consuetudinem curent Ordinarii Locorum suavissimis modis tollere.

XIV. Quod si in Locis, in quibus Græci, & Latini simul moram trahunt, & sunt utriusque ritus Ecclesiæ, Latini quidem in Fermentato, & Græci in azymo Sacram Eucharistiam quandoque sumere soleant; si quidem hæc consuetudo sine Populi offensione, animorumque commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut Latini semper in azymo, Græci autem, ubi propriam Parochiam habent, in fermentato communicent.

Communio sub utraque specie permittitur in illis dumtaxat Locis, in quibus hactenus fuit introducta.

XV. Ut autem iidem Laici Græci Eucharistica sub utraque specie communione refici valeant, permittimus, in illis dumtaxat Locis, in quibus ejusmodi ritus introductus est, & ad præsentem usque diem servatur, ac viget: ita tamen, ut sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi firmiter credant, ac propterea, quoad fructum attinet, nulla gratia ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem solam accipiunt: ubi vero præfatus ritus consuetudine hactenus receptus non est, Episcopis, quorum jurisdictioni Græci subjiciuntur, curæ sit, ne in posterum admittatur.

Indulget Presbyteris Græcis, seu Albanensibus, ut præter Dominicas, & Sabbata, in reliquis Feriis Quadragesimæ, excepto ultimo triduo ante Pascha, possint Missas integras celebrare; Sic tamen, ut ab Hebdomadario, seu Parocho Missa Præsanctificatorum non omittatur.

XVI. Volentes autem specialem ipsis Græcis, & Albanensibus Presbyteris gratiam facere, tenore præsentium, ut tempore jejunii quadragesimalis, quo, exceptis Dominicis Sabbatis, & nonnullis solemnioribus festivitatibus, ex antiquo more, nonnisi Missa Præsanctificatorum celebratur, Græci, & Albanenses prædicti, servato tamen, nec prætermisso in Parochialibus Ecclesiis Præsanctificatorum ritu, in aliis Altaribus, seu Ecclesiis, sive Capellis, pro sua, ac Fidelium Populorum devotione, Missas integras quibuslibet hebdomadæ diebus, ac præsertim cum dies Festi de præcepto Latinæ Ecclesiæ occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo majoris hebdomadæ triduo, celebrare possint, & valeant, concedimus, & indulgemus.

Possunt, si velint, Græci Altaria portatilia a Latinis accipere.

XVII. Si Græci velint accipere Altaria portatilia ab Episcopis Latinis consecrata, bene erit; sin minus tolerentur eorum antimensia, sive Throni, super Altaria lapidea ponendi, cum celebrant.

Græci Thronis pro corporalibus uti possunt.

XVIII. Corporalia ut latini habeant, nisi Thronis etiam pro corporalibus utantur.

Presbyteris Latinis non licet super Antimensio Græcorum Sacrum facere, si careant proprio Altare lapideo portatili.

XIX. Latinis Presbyteris Latino ritu in Græcorum Catholicorum Ecclesiis celebrantibus, si careant proprio Altari portatili lapideo, super Antimensiis, seu Thronis Græcorum Sacrum facere non licet.

De Vestibus, & aliis Sacris.

XX. Unusquisque Sacerdos in aureo, vel argenteo solum, aut saltem stamneo Calice sacrificet, habens Thronos, seu Corporale de lino, candidum, & nitidum, & Altare mundis vestimentis opertum, vel decenti paratu ornatum.

De Mulierum servitio ad Altare.

XXI. Mulieres autem servire ad Altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

§. VII.

De Sacramento Ordinis.

Ut Græci a Græcis Episcopis ordinentur.

I. Romani Pontifices Prædecessores nostri necessitatibus Italo-Græcorum occurrere volentes, ut commode possent a proprii ritus Præsulibus ad Ordines promoveri, simulque caventes, ne si ab Ordinariis Latini ad Græcos Antistites in Græciam, vel Epirum, aut alias Orientis partes cum dimissoriis remitterentur, ad Schismaticos Episcopos pro ordinatione confugerent, constituerunt: Clemens quidem VIII. anno 1595. Romæ habendum esse Episcopum Græcum Catholicum, qui Græcos Episcopis Latinis Italiæ, & adjacentium Insularum subjectos Sacris Ordinibus initiaret: Clemens vero XII. anno 1735. ut Italo-Græcorum in utraque Sicilia commorantium commodis consuleret, alterum ejusdem Græci ritus Episcopum in Seminario Corsino a se in Calabria erecto, propter Græcorum hujusmodi Ordinatione, manere jussit, quorum laudatissimum Institutum Nos quoque per præsentes nostras perpetuo valituras Literas confirmamus, & innovamus.

II.

Ecclesiasticum Beneficium, vel Patrimonium, ad Sacros Ordines promovendis necessarium.

II. Ne quis Clericus Sæcularis ritus Græci, quamvis alia sit idoneus moribus, scientia, & ætate, ad Sacros Ordines promoveatur, nisi prius legitime constet, eum Ecclesiasticum Beneficium, vel Patrimonium, quod sibi ad vitam honeste sufficiat, pacifice possidere: ac propterea deficiente titulo Beneficii, per legitima documenta Ordinarium suum certiorem reddere debet de sufficienti Patrimonio, ut valeat Sacris Ordinibus initiari: loco autem dicti Patrimonii, nec Clericus Uxoris suæ dotem assignare præsumat, nec Ordinarius eam recipere audeat.

Nemo ex Græcis, seu Albanensibus, ad Ordines promoveatur, qui trium saltem annorum spatio in Seminario Græcorum non fuerit commoratus.

III. Quemadmodum etiam nemo ex Græcis, seu Albanensibus in Calabria, & Sicilia commorantibus ad sacra ministeria assumatur, qui trium saltem annorum spatio, Græcis, latinisque literis non dederit operam in altero ex Seminariis Italo-Græcorum, vel in Collegio Græcorum in Urbe.

De examine Ordinandorum.

IV. Promovendi ad Sacerdotium, & Presbyteri, qui præficiendi fuerint Ecclesiarum Regimini, examinentur antea diligenter, si præcipue de Horis Canonicis, & Missarum Officiis secundum distinctionem temporum exequendis sint sufficienter instructi, ut ad hæc nonnisi digni admittantur.

De Horis Canonicis

V. Sacerdotes, & quicumque sunt in Sacris Ordinibus constituti, Horas Canonicas more suo dicant: & priusquam Missam celebrent, Officium matutinale recitare curent.

Episcopi Græci in Ordinibus conferendis Euchologio Græco utantur.

VI. Episcopi Græci in Ordinibus conferendis ritum proprium Græcum in Euchologio descriptum servent, in quo, etsi nonnulli de Minoribus Ordinibus prætermissi videantur, eos tamen vel nunquam habuisse, vel eorum exercitium aliis Ordinibus esse adnexum iidem Græci affirmant.

Quidam Ordines ritu Latino supplendi sunt ab eo, qui ritu Græco aliquos Ordines suscepit.

* VII. Inde tamen dubitationes quandoque oriri solent, quinam nimirum Ordinis supplendi sint ab eo, qui primum ritu Græco aliquibus Ordinibus fuit initiatus, deinde ritu Latino ad reliquos est promovendus. Quas controversias ut de medio penitus tollamus, certamque tradamus regulam in posterum servandam, ita decernimus; si quis ritu Græco Clericus, & Lector tantum fuit initiatus, atque ex benignitate Sedis Apostolicæ obtinuit, ut Majores Ordines latinis cæremoniis sibi conferantur, is antequam Subdiaconus ordinetur, tres minores Ordines omissos debet ritu Latino suscipere. Si vero, præter Lectoris Ordinem, ad Subdiaconatum etiam Græco ritu ascendit, & ex dispensatione itidem Apostolica facultas sibi facta sit, cæteros Ordines ritu Latino suscipiendi, antequam inter Diaconos cooptetur, ex minoribus Ordinis Exorcistatum tantummodo supplere cogitur; cum per Subdiaconatum Græco ritu collatum, Acolythatum, & Ostiariatum recepisse censeatur. Idem dicendum de eo, qui una cum reliquis inferioribus Ordinibus, Diaconatum, aut etiam Presbyteratum Græce suscepit, & Latino postea ritu ad Sacrum Presbyteratus respective Ordinem, aut Episcopatum promovendus sit, ex Apostolica concessione: nimirum Exorcistatus Ordinem in ipso, antequam Presbyter ordinetur, aut Episcopus consecretur, esse supplendum.

Non ordinentur, nisi cum dimissoriis Latini Ordinarii.

VIII. Græci sine Literis dimissoriis Episcopi Latini Diœcesani nullatenus ad primam Tonsuram, vel aliquem Ordinem recipiendum admittantur.

De suspensione, & irregularitate.

IX. Promoti ad primam Tonsuram, vel ad alium quemcumque Ordinem sine Dimissoriis Latini Ordinarii, suspensi sint; & si suspensi in Sacris Ordinibus ministraverint, efficiuntur irregulares, sicut & Latini.

Solus Papa in Irregularibus dispensat.

X. Super hujusmodi autem, & similibus irregularitatibus dispensandi facultatem a Sancta Sedes Apostolica obtineri oportet.

Episcopi Schismatici nec Ordines nec alia Sacramenta conferant.

XI. Non sunt admittendi Episcopi Schismatici sive pro Ordinibus, sive pro aliis Sacramentis conferendis, sed impediendi, quoad Sancta Sedes Apostolica desuper consulatur, & responsum habeatur.

De Episcopis Græcis Catholicis.

XII. Quos vero communionem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ habere constiterit, eis Pontificalia exercendi facultatem Ordinarii Latini in suis Diœcesibus libere concedere possunt.

De Ordinatis a Schismaticis.

XIII. Ordinati ab Episcopis Schismaticis alias rite ordinatis, servata debita forma, recipiunt quidem ordinem, sed non executionem.

De eorumdem absolutione.

XIV. Proinde ipsi Ordinati ab Episcopis Schismaticis, correcti, vel emendati reconciliandi sunt, & absolvendi, cum pœnitentiis salutaribus, dummodo errores, si quos amplexi fuerint, sin minus Schisma Ordinatoris abjurent in judicio, vel publice, vel secreto pro qualitate facti.

Et dispensatione super irregularitate.

XV. In ordinibus autem per eos alias rite susceptis ministrare non permittantur, nisi cum ipsis super irregularitate, hujusmodi occasione contracta, auctoritate Sanctæ Sedis Apostolicæ fuerit dispensatum.

Interstitiorum lex cum Græcis, seu Albanensibus relaxatur.

XVI. Cum ex Ecclesiæ disciplina a Græcis olim recepta, promoti ad aliquem Ordinem Sacrum, si per aliquod temporis intervallum in eo non fuerint versati, ad altiorem gradum ascendere non possint, quo nimirum Ordinandorum fides, morumque probitas eo temporis spatio cognosci valeat; qua lege Græci, seu Albanenses in Italia, & Insulis adiacentibus commorantes dubio procul tenentur: Nihilominus cum prædicti Græci, seu Albanenses Ordinarios suos, quibus subjiciuntur, habeant latinos, a quibus tanquam alieni ritus sacris ordinibus initiari prohibentur; ac proinde cum Romam, vel in Calabriam, ubi sunt Episcopi a Sancta Sede Apostolica ad Ordinationes ritu Græco exercendas deputati, repetitis vicibus, non sine quamplurimis incommodis, & expensis, ad Sacros Ordines juxta temporum intervalla suscipiendos sese conferre deberent, Nos, eosdem Græcos, seu Albanenses gratiis, & favoribus prosequi, eorumque incommodis consulere volentes, de Apostolicæ plenitudine potestatis, præfatis Episcopis Græcis Romæ, & in Calabria pro tempore degentibus, licentiam, & facultatem impertimus, ut Græcos, seu Albanenses hujusmodi ex longinquis regionibus accedentes, qui Minoribus, sive Majoribus Ordinibus initiari cupiunt, ad omnes Ordines promovere in posterum valeant tribus diebus festivis, non autem continuis, sed aliquo temporis intervallo Antistitis ordinantis arbitrio separatis, non servata Interstitiorum lege, nec requisita ad hoc ab iis, qui initiantur, suorum respective Ordinariorum Latinorum licentia, sive dispensatione,

Tribus diebus festivis, non tamen continuis, si ex longinquis regionibus se conferant ad Ordines suscipiendos ordinari possunt.

Non tamen dispensatur cum illis, qui domicilium habent, seu commorantur in ea Provincia, in qua Episcopus ritus Græci solet Sacras Ordinationes exercere: Alumni, & Convictores Collegii Græcorum Urbis, & Italo Græcorum in Calabria, & Sicilia, tribus diebus festivis ordinari possunt, si Collegiorum utilitas, vel necessitas exegerit.

XVII. At cum illis Græcis, seu Albanensibus, qui domicilium habent, seu alias commorantur in ea Provincia, in qua Episcopus ritus Græci solet sacras ordinationes exercere, ad quem propterea sine gravi incommodo per temporum intervalla accedere possunt, ab intestitiorum lege minime dispensamus, præterquam cum Alumnis, & Convictoribus ritus Græci Collegii Græci Urbis, & Italo-Albanensium, in Calabria, & Sicilia, si eorumdem Collegiorum necessitas, vel utilitas, arbitrio Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Administratoris, & Protectoris præfati Collegii Græcorum Urbis, & Episcopi præsidentis, seu Rectoris utriusque Collegii Italo-Albanensium prædicti respective pro tempore existentium exegerit, ut præfati Alumni, & Convictores absque temporis intervallo tribus diebus festivis, non tamen continuis, ut præfertur, ad Ordines promoveantur; quo casu eos sic initiari posse, plenam facultatem facimus, atque concedimus.

Cum iis, qui, non servata interstitiorum lege, sunt hactenus bona fide ordinati, dispensatur, ut in susceptis Ordinibus ministrare valeant, & ad majores etiam ascendere.

XVIII. Illis autem, qui non servata Interstitiorum lege, sunt hactenus bona fide ordinati, ex Apostolica benignitate etiam concedimus, ut in susceptis Ordinibus ministrare, & ad majores etiam servatis servandis ascendere, absque alia dispensatione valeant.

Quoad ætatem Ordinandorum servandum est, quod a Sacrosan. Trident. Synodo est præscriptum

XIX. Quod tamen de ætate Ordinandorum a Sacrosancto Tridentino Concilio præscriptum est, omnino servari volumus. Nullus proinde ex prædictis Græcis, seu Albanensibus ad Subdiaconatus Ordinem ante vigesimum secundum, ad Diaconatus ante vigesimum tertium, ac ad Presbyteratus ante vigesimum quintum suæ ætatis annum absque Apostolica dispensatione promoveatur. Præfatorum autem Græcorum Præsulum conscientiam oneramus, ut dignos dumtaxat, & quos literis, & iis, quæ ad Ordines exercendos pertinent, bene instructos esse noverint, ad sacra ministeria assumant.

Latinus Antistes Græcos etiam sibi subjectos Ordinibus initiare prohibetur, sic etiam Græcus Episcopus Latinos ordinare non debet.

XX. Ut in Ordinibus conferendis quælibet rituum confusio, & commixtio penitus tollatur, & unius ritus Antistes alterius ritus Clericos initiare in posterum minime valeat, sub perpetuæ suspensionis a Divinis pœnis prohibemus, ne Latinus quicumque Episcopus etiam subjectos suæ jurisdictioni Græcos, neque Græcus quilibet Antistes Latinos quovis prætextu, sine speciali Sedis Apostolicæ licentia, ad primam Tonsuram, vel ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem promovere præsumat; alioquin tam Ordinans, quam Ordinatus, perpetuam, ut præfertur, suspensionem se subituros intelligant.

XXI.

Prohibet Latinos ex Latinis progenitos, ac Latino ritu educatos, juxta ritum Græcum sub spe retinendi Uxores, ad Sac. Ordines promoveri, etiam in locis, ubi Græcus ritus servatur.

XXI. Maxime autem neque permittendum, neque ullo modo tolerandum, ut Latini ex Latinis progeniti, ac Latino ritu educati, qui continentiam profiteri nolunt, juxta ritum Græcum, sub spe retinendi Uxores, ad Sacros Ordines a quocumque Antistite quavis auctoritate fulgente promoveantur, tam in locis, in quibus non sunt Populi, Græco ritu viventes, sed Latini, quam in Locis, in quibus sunt Populi, qui a Græcis antiquitus fuerint oriundi, seu a Græcis originem ducant, vel alias retroactis temporibus ritum Græcum servaverint, seu apud illos, vel in eorum aliquibus Ecclesiis ritus hujusmodi ab antiquo hactenus fuerit observatus.

Dispensatur cum Italo-Græcis, qui ad hanc diem a Latino Episcopo sunt ordinati, cum animo tamen in ritu Græco permanendi, ut possint in eodem ritu permanere, & ad majores etiam Ordines a Græco Episcopo cum Dimissoriis tamen Latini Ordinarii, Græce promoveri; cum clausula, ne id in posterum inconsulta S. Sede attentetur.

XXII. Cum iis tamen Italo-Græcis, qui ad hanc diem, vel propter antiquam consuetudinem, vel propter quædam sibi, ut ajunt, a Romanis Pontificibus prædecessoribus nostris concessa privilegia, quibus permittebatur Episcopis Latinis, ut Græcos sibi subjectos, vel ipsi ordinarent, seu ab aliis tam Græcis, quam Latinis Episcopis ordinari facerent, ab Episcopis Latinis bona fide, & absque dispensatione Apostolica, ad Clericalem Tonsuram, vel Minores, seu Majores Ordines sunt promoti, cum animo tamen proprium Græcum ritum retinendi, & absque actuali Latini ritus in susceptis Ordinibus exercitio; per præsentes nostras hac vice tantum dispensamus, ut eis liceat in suo Græco ritu permanere, in eoque ad ulteriores Ordines (dummodo per suum Ordinarium approbati fuerint) a Græco Episcopo promoveri: per easdem nostras expresse prohibentes, ne quid hujusmodi de cætero, vel a Græcis ipsis, vel a Latinis Episcopis, inconsulta Sancta Sede, attentetur.

Italo-Græci si ab Episcopo Latino, cum dispensatione Apostolica, ad aliquos Ordines ob defectum Græcorum Præsulum promoveantur, possunt sine alia dispensatione cum Dimissoriis Ordinarii ad majores Ordines Græce a Græco Antistite provehi.

XXIII. Insuper ut omnibus, circa præfatas Italo-Græcorum hujusmodi per latinos Præsules ordinationes, controversiis, ac dubiis opportuna ratione obviemus, hac nostra Constitutione decernimus, & declaramus, quod si Episcopus Latinus, sive Ordinarius, Italo-Græcis primam Tonsuram, vel Ordines Minores ritu Latino contulerat, cum dispensatione Apostolica, itaut ordinati ab illo in suo Græco ritu ministrare debeant, (quod ex defectu Græcorum Præsulum per sedem Apostolicam concedi solet); licite possit idem Latinus Ordinarius literas dimissoriales Italo-Græcis hujusmodi a se, vel ab alio Latino Præsule, ut præmittitur, ordinatis concedere, ut ad Sacros Ordines Græco ritu, absque alia dispensatione Apostolica, promoveantur.

Secus, si absque dispensatione Apostolica a Latino Episcopo fuerint ordinati, debent in Latino ritu permanere, nec possunt amplius sine dispensatione Apostolica ad Græcum redire, aut in eo ministrare.

XXIV. Si vero absque Apostolica dispensatione Italo-Græci hujusmodi a Latino Episcopo ad aliquos Ordines ritu Latino promoverentur, (id quod illicite tam ab Ordinante, quam ab Ordinatis fieret, utpote huic nostræ Constitutioni contrarium), Græci Clerici hujusmodi sic latino ritui alligantur, ut ab eo ad Græcum redire amplius non liceat, sine Apostolica dispensatione; neque Latino Episcopo, seu Ordinario amplius fas sit Græcum Clericum, a se, ut præmittitur, Latino ritu in minoribus Ordinibus constitutum, cum literis dimissorialibus ad Græcum Antistitem remittere, ut ab eo ad Sac. Ordines Græce promoveatur, sine dispensatione Apostolica; sed debeat, illum potius, si quidem idoneum judicaverit, post obtentam absolutionem a suspensione, vel ipse ritu Latino ordinare, vel ab alio Latino Præsule ordinari facere. A ritu enim Latino ad Græcum, ut prædiximus, nec transire, nec redire fas est, absque dispensatione Apostolica.

Maxime si post susceptos a Latino Episcopo Ordines, Latine vixerint: Nam Latinus ritus semel assumptus, absque licentia Sedis Apostolicæ deseri nequit.

XXV. Hinc eædem literæ dimissoriales potiori jure denegandæ sunt Italo-Græcis, qui quanquam baptizati ritu Græco, non modo primam Tonsuram, & Minores Ordines Latino ritu susceperunt; sed etiam Latine vixerunt, & postea ad Majores ordines ritu Græco provehi cupiunt, nam Latinus ritus semel assumptus, ut præfati sumus, absque specialis Sedis Apostolicæ auctoritate, deseri nequit: ut igitur Italo-Græci hujusmodi ad ritum Græcum redeant, indigent Apostolica dispensatione; ut vero ad Majores Ordines ritu latino ascendant, dispensatione non indigent.

Matrimonium Presbyterorum cum unica, & virgine non reprobatur.

XXVI. Etsi expetendum quam maxime esset, ut Græci, qui sunt in Sacris Ordinibus constituti, castitatem, non secus ac Latini servarent: Nihilominus, ut eorum Clerici, Subdiaconi, Diaconi, & Presbyteri Uxores in eorum ministerio retineant, dummodo ante Sacros Ordines, Virgines, non Viduas, neque corruptas, duxerint, Romana non prohibet Ecclesia. Eos autem, qui Viduam, vel corruptam duxerunt, vel ad secunda vota, prima Uxore mortua, convolarunt, ad Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum promoveri omnino prohibemus.

Post Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum, contractum, irritum declaratur,

XXVII. Præterea si quis Subdiaconus, Diaconus, vel Presbyter, post Sacram Ordinationem, Uxore mortua, aliam duxerit, vel si Uxorem non habebat, ducere præsumpserit, nedum excommunicationi latæ sententiæ pœna, aliisque nostro, & Successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis, severissime punietur; verum etiam statim ab Ordine erit deponendus, & ab illegitima Uxore separandus. Matrimonium enim post recensitos Ordines contractum, nullum irritumque declaramus.

De Presbytero Græco conjugato.

XXVIII. Presbyter Græcus conjugatus, antequam ad Sacrum Sacrificium, seu Sanctam Missam celebrandam accedat, vel per hebdomadam, vel per triduum ab Uxore curet abstinere.

§. III.

De Sacramento Matrimonii.

Decretum Concilii Tridentini de Matrimonio servandum.

I. CURENT Ordinarii Locorum, ut Decretum Sacri Generalis Concilii Tridentini de reformatione Matrimonii vertatur in linguam Græcam vulgarem, & in locis, & Parochiis Græcorum, & Albanensium, quoties expedire viderint, evulgetur, & publicetur.

Matrimonia dirimi nequeunt.

II. Matrimonia inter Conjuges Græcos dirimi, seu divortia, quoad vinculum, fieri nullo modo permittant, aut patiantur. Et si qua de facto præcesserunt, nulla & irrita declarent.

De secundis, & ulterioribus nuptiis.

III. Quia vero, secundum Apostolum, Mulier mortuo Viro ab ipsius est lege soluta, & nubendi cui vult in Domino liberam habet facultatem, secundas, & tertias, & ulteriores etiam nuptias Græci non condemnent, sed illas tanquam legitimas, & validas approbent inter Personas, quæ alias licite de jure ad invicem Matrimonio jungi possunt.

De Bigamis.

IV. Secundo tamen nubentes Presbyteri nullatenus benedicant: nec ipsos Bigamos ad Sacros Ordines, sine speciali dispensatione Apostolica, promovere liceat.

De gradibus Consanguinitatis, & Affinitatis.

V. Et quoniam apud Græcos consueverunt contrahi matrimonia inter personas contingentes se, juxta eorum computationem, octavo gradu, qui secundum computationem, & distinctionem graduum, quam Latini faciunt, apud hos quartus habetur: ne id præsumatur deinceps, firmiter prohibemus; ac districte præcipimus, ut cum in ulterioribus gradibus licite matrimonia contrahantur, in prædicto quarto Consanguinitatis, vel Affinitatis gradu copulari ulterius non præsumant; Statutum, quoad hoc, Generalis Concilii observantes.

De Cognatione spirituali.

VI. Item in cognationis spiritualis, quæ in Baptismo, & Confirmatione contrahitur, gradibus, servetur id quod in Tridentina Synodo definitum est. In Baptismo videlicet inter suscipientem, & Baptizatum, & illius Patrem, & Matrem, necnon inter Baptizantem, & Baptizatum, Baptizatique Patrem, & Matrem tantum, cognationem contrahi; eamque rursus, quæ ex Confirmatione oritur, Confirmantem, & Confirmatum, illiusque Patrem, & Matrem, ac Tenentem non egredi: omnibus inter alias Personas spiritualis hujus Cognationis impedimentis Matrimonii sublatis.

De Ritu Conjugum.

VII. Maritus Latinus Uxoris Græcæ ritum non sequatur.

VIII. Latina Uxor non sequatur ritum Mariti Græci.

IX. Græcus Maritus potest, si velit, ritum Uxoris Latinæ sequi: Item Græca Uxor potest, si velit, sequi ritum Mariti Latini, post cujus obitum, ad ritum Græcum redire nequeat.

X. Quod si nolint, unicuique Conjugum in suo ritu, Catholico tamen, manere permittatur.

XI. Matrimonium inter Maritum Latinum, & Græcam mulierem, Latine coram Parocho Latino contrahatur: Inter maritum vero Græcum, & Mulierem Latinam, potest contrahi vel Græce coram Parocho Græco, duobus, vel tribus testibus præsentibus, vel Latine coram Latino, ubicumque Maritus Græcus voluerit.

XII. Ejus autem loci, ac ritus Parochus debet assiste-

assistere, ubi, & quo ritu matrimonium contrahitur.

§. IX.

Ritus Græcus qua ratione in Italia, & Insulis adjacentibus servandus: De Græcorum, seu Albanensium subjectione Episcoporum Latinorum jurisdictioni.

Ut Græci in Missis, & Divinis Officiis ritus suos observare valeant nec super his a quoquam molestentur.

I. QUONIAM Orientalis Ecclesiæ ritus, utpote non minima ex parte a Sanctis Patribus profecti, vel a Majoribus traditi, sic animis Græcorum, aliorumque insederunt, ut Prædecessores nostri Romani Pontifices satius, consultiusque duxerint, ritus hujusmodi, qua in parte nec fidei Catholicæ adversantur, nec periculum generant animarum, aut Ecclesiasticæ derogant honestati, approbare seu permittere, quam illos ad Romanarum cæremoniarum normam reducere; idcirco Græcis ipsis, & Albanensibus ritus Græci inter Latinos degentibus tam Prælatis, Parochis, & Presbyteris Sæcularibus quam Regularibus, & Laicis, ut suis ritibus, atque observantiis, sive consuetudinibus uti, ac illos, & illas observare, Missasque, & alia Divina officia secundum eorum antiquam consuetudinem celebrare libere, ac licite possint, concedimus, & indulgemus. Nec super his a quoquam Latino Ordinario illos, vel illorum quemlibet molestari, vel inquietari permittimus: Inhibentes omnibus & singulis Prælatis aliisque, ne quis ritus, & cæremonias Græcorum in Concilio Florentino, vel alias approbatas blasphemare, aut, reprobare, seu improbare ausit.

In quibus debeant Italo-Græci ritum Latinum sequi.

II. Sic vero dictis Græcis, & Albanensibus in suis ritibus permanere concessum esse, atque indultum declaramus, ut quæ a Fidelibus in Diœcesi ubi ipsi habitant, universim, & sine ullo Personarum, ac rituum discrimine, juxta Sacros Canones servanda sunt, ad eadem etiam ipsi, non obstante rituum diversitate, obligati censeantur.

Kalendarium Gregorianum, quoad Festa, servare tenentur.

III. Cujusmodi sunt in primis Kalendarii Gregoriani observatio, juxta quod iidem Græci, & Albanenses tenentur universalis Ecclesiæ jejunia, & festa celebrare, ut, puta, jejunium quadragesimale, Pascha, Ascensionem Domini, Pentecosten, Natalem Domini, Circumcisionem, Epiphaniam, & cætera hujusmodi, quæ in Latina, & Græca Ecclesia æque celebrantur.

Item Romani Pontificis & Ordinarii Loci nomen in Missis, & Divinis Officiis commemorare; non autem Antistitum Orientalium.

IV. Deinde Summi Romani Pontificis, & Ordinarii Loci in Missis, ac Divinis Officiis commemoratio; non Patriarcharum, neque Antistitum Orientalium, quibus nulla est in Italia, & adjacentibus Insulis jurisdictio: ubi tamen Græco Catholico Antistiti, ex licentia Sedis Apostolicæ, vel Ordinarii Loci, Pontificalia exercere permittitur, ejus quoque nomen juxta Græcorum morem post Summum Romanum Pontificem, & Ordinarium Loci commemorare liceat.

Subjiciuntur Constitutionibus contra Sollicitantes in Confessione editis.

V. Tum subjectio omnibus, & singulis Romanorum Pontificum Constitutionibus, contra Sollicitantes præsertim in Confessione editis, quæ in singulas Nationes universim vires suas extendunt, ac Latinos æque, ac Græcos sua amplitudine comprehendunt.

VI. Demum dies Festos de præcepto Latinæ, ubi degunt, Ecclesiæ servare tenentur.

Dies festos de præcepto Latinæ Ecclesiæ observare tenentur. Possunt, si velint, Latinæ Ecclesiæ jejunia, & vigilias servare, non tamen ad id cogi debent.

VII. Ad observationem autem jejuniorum, & vigiliarum ejusdem Latinæ Ecclesiæ, si tota Loci illius Græcorum communitas, vel potior Laicorum pars cum Parochis, & Presbyteris conjuncta induci posset, optimum esset; idque absque alia Sedis Apostolicæ dispensatione, arbitrio Ordinariorum relinquimus Latinorum: Non tamen ad id cogi debent, si velint ritum suum in jejuniis sequi; cum ipsis qualibet hebdomada feria quarta, & feria sexta, ut asseritur, soleant jejunare; neque privatis personis fas sit, ubi Parochiam Græcam habent, ibi contra proprium ritum, Latinorum more jejunia, & vigilias servare; sed omnes vel græce cum Græcis, vel latine cum Latinis jejunent. Ubi vero propriam Parochiam non habent, ibi libere, & licite possunt in omnibus latino ritui sese conformare, sive Laici sint, sive Presbyteri, excepto Græco ritu, qui in Missis, ac Divinis Officiis a Presbyteris est servandus.

Tolerandus esus carnium die Sabbati apud Italo-Græcos.

VIII. Hinc ubi Parochiam Græcam habent, tolerandus est apud Græcos esus carnium die Sabbati, si sine scandalo fieri potest; in locis autem ipsorum, & inter eos tantum.

Latini Famuli Græcorum, Latinum ritum debent servare.

IX. Prohibentur tamen Græci suis Famulis Latinis cibos vetitos apponere, sive die Sabbati, quando præfatis Græcis carnes comedere licet, sive alio quocumque tempore, quo Latini debent ab illis abstinere; Latini enim Famuli Græcorum latinum ritum servare tenentur.

Non sunt cogendi ad jejunandum die Sabbati, præter Sabbatum Sanctum.

X. Item tolerandum est, ut ad jejunium eodem die Sabbati in Quadragesimam, excepto uno Sabbato Sancto, ex antiqua traditione, non teneantur, sed dumtaxat ad abstinentiam.

Jejunium a Latinis die Sabbati indictum ad aliam diem pro Italo-Græcis ab Ordinariis Latinis transferri conceditur.

XI. In jejuniis quoque biduanis, vel triduanis, vel alias a Diœcesanis, vel in Jubilæis a Summo Pontifice Romano indictis, die Sabbati in eis comprehensus, vel præscriptus, in alium diem pro Græcorum plebe ab ipsis Diœcesanis Apostolica Auctoritate permittitur commutari.

Italo-Græcis in tota Italia, & Insulis adjacentibus permittitur, ut in Quadragesima, & aliis ipsorum jejuniis, piscibus, oleo, & vino uti possint.

XII. Verum quia pro parte dilectorum Filiorum Græci ritus in Corsica habitantium Nobis nuper humillime preces porrectæ fuerunt, ut Auctoritate Apostolica declararemus, ipsos non teneri ad abstinentiam a piscibus sanguinem habentibus, oleo, & vino tam in Quadragesima, quam in quartis, & sextis Feriis, & in aliis anni jejuniis, vel si ad abstinentiam hujusmodi tam ex præcepto, quam ex consuetudine Ecclesiæ Græcorum, ut Nobis exponitur, tenerentur, cum iis eadem auctoritate dispensare dignaremur, ut piscibus, oleo, & vino in dictis quartis, & sextis Feriis, & in Quadragesima, aliisque per annum occurrentibus jejuniis, vesci ipsis liceret. Nos paternæ Pontificiæ charitatis, quæ novit imbecillitates infirmorum sustinere, non immemores, tam dictis Græcis in Corsica habitantibus, quam omnibus & singulis Albanensibus, & Græcis, qui in Italia, & Insulis adjacentibus commorantur, tenore præsentium, ut ad instar Latinorum, in quorum Diœcesibus degunt, in memoratis Quadragesima, quartis, & sextis Feriis, & reliquis anni jejuniis, vino, oleo, & piscibus cujuscumque generis possint uti, concedimus & indulgemus. Atque Literas Clementis Papæ XII. Prædecessoris nostri in forma Brevis datas ad Abbatem & Monachos Monasterii Ordinis Sancti Basilii Magni Ritus Græci Orientalis Terræ Dimidii Jussi Panormitanæ Diœcesis, pro Monachis Græcis, & Episcopis eorumdem Ordinis, & Ritus fundati, quibus concessit, ut piscibus sanguinem habentibus libere, & licite nonnullis anni quadragesimis vesci possint, non obstantibus ritus Græci ordinationibus, hac nostra Constitutione confirmamus, & roboramus.

Ne Italo-Græci a Latino Diœcesano Episcopo latine ordinati Plebibus Italo-Græcis præficiantur.

XIII. Cum autem Sedi Apostolicæ semper curæ fuerit Græcum ritum custodire, illiusque abolitionem nunquam intenderit, aut in animo habuerit: Hinc Nos, Prædecessorum nostrorum exemplo, quantum cum Deo largiente possumus, conservationi rituum Græcorum intenti, neque expedire dicimus, neque facultatem facimus, ut Latini Ordinarii juxta ritum Latinum ad Sacerdotium promoveant aliquem Italo-Græcum Diœcesanum, qui Græcorum more baptizatus fuerit, atque etiam vixerat, ut scilicet Græcorum plebi Latino ritu ipse ministrans præsit: præsertim quia id Græcis plebibus nullam utilitatem affert, quibus magis acceptus Parochus esse solet, si eumdem cum ipsis Ritum Græcum colat, quam si Latinum sequatur.

Sed Græci, vel Albanenses, Catholici tamen, sive advenæ, sive indigenæ, Græco ritu viventes præficiantur.

XIV. Sed in Terris, seu Locis, & Casalibus Græcorum, & Albanensium, seu in quibus fuerint Græci, vel Albanenses, sive sint indigenæ, sive ex Græciæ Provinciis, & Insulis, vel ex Epiri, & Albaniæ partibus, ut alias undequaque advenerint, Græco ritu in præsentiarum usque viventes; ad illorum Ecclesias, seu curam animarum exercendam, non Latini, neque Latinis orti Parentibus, aut latino more viventes, ad eumdem Ritum Græcum initientur, sed Græci, vel Albanenses ritus Græci respective, Catholici tamen, & alioquin idonei, & sufficientes, atque alias qualitates a Sacris Canonibus habentes, sive sint indigenæ, sive in defectu indigenarum, etiam advenæ, ordinentur, & eorumdem Græcorum, seu Albanensium animarum curæ præficiantur.

Presbyteri Latini, nisi vocati, non se immisceant Græcorum functionibus.

XV. Cæterum ad tollendam omnem rituum commixtionem, & confusionem, Presbyteri, & Clerici Latini Ecclesiis Græcorum neque Missas celebrare, neque funeribus, nuptiis, ac Baptismis, & aliis Græcorum actibus publicis, & privatis interesse, aut

aut sese immiscere, nisi ad hæc specialiter per ipsos Græcos vocati fuerint, audeant, vel præsumant.

Presbyteri, & Clerici Græci Missas & Divina Officia in Ecclesiis Latinorum cum solemnitatibus & cantu celebrare prohibentur absque Episcopi licentia.

XVI. Nec Presbyteri, & Clerici Græci in Ecclesiis Latinorum, inconsulto Episcopo, cui illæ subjiciuntur, vel ejus in Spiritualibus Vicario Generali, Missas, & alia Divina Officia cum solemnitatibus, & cantu celebrent. Ut autem præfatus Episcopus, sive Vicarius Generalis, præfatam licentiam rite concedere valeant, nulla præcisa necessitas pro causa requiritur, sed satis est, ut aliqua spiritualis utilitas inde speretur.

In præcedentiis Clericorum Latinorum, & Græcorum, non attenditur diversitas ritus, sed tempus Ordinationis vel qualitas Ecclesiasticæ Dignitatis.

XVII. Cum inter Latinos, Græcosque Clericos, in processionibus, sessionibus, aliisque Ecclesiasticis solemnitatibus, quas ex consuetudine, aut proprio arbitrio, & voluntate promiscuo usu peragere solent, lites quandoque, & controversiæ quibus charitas, & mutua animorum concordia violatur, ob præcedentiæ ordinem exoriantur, quia Græci Latinis, & Latini Græcis præcipuum locum dare renuunt; has in posterum dirimere, atque amputare volentes, præcipimus, ut in præcedentiis hujusmodi, nisi consuetudo aliter obtineat, non attendatur ritus Græci, & Latini diversitas, sed tempus Ordinationis prædictorum Clericorum, vel qualitas Ecclesiasticæ dignitatis, si aliqui eorum ea insigniti reperiantur, vel cæteræ qualitates, quæ jure suo in præfatis solemnitatibus principem locum sibi vindicare solent.

Non nisi Ecclesiasticis Libris per Congregationem a S. Sede eorumdem emendationi deputatam correctis utuntur.

XVIII. Quia in Ecclesiasticis Græcorum libris nonnulli errores irrepsere, quibus primævam Ecclesiæ Græcæ puritatem fraude potissimum, ac dolo Schismaticorum corruptam esse, Orthodoxi dolent: Ideo Pastoralem Latinorum Ordinariorum, in quorum Diœcesibus iidem Græci, & Albanenses degunt, vigilantiam per præsentes nostras literas excitamus, ut omni ope, & studio curent, non aliis Græcos ipsos, seu Albanenses tam Prælatos, ac Presbyteros Sæculares, quam Regulares, Ecclesiasticis libris in Sacramentorum administratione, & Missis, Divinisque Officiis celebrandis uti, nisi iis, qui per Congregationem a Sancta Sede Apostolica emendationi librorum hujusmodi deputatam, correcti, typisque impressi fuerint.

De Italo-Græcorum subjectione Episcopis Latinis, in quorum Diœcesi degunt.

XIX. Ita autem Græcos, seu Albanenses in suo ritu, ut præfertur, permanere, Græcasque ceremonias custodire permittimus, ut Latinorum Episcoporum, in quorum Diœcesi degunt, jurisdictioni subjecti censeantur. Itaque Greci, seu Albanenses ritus Græci, tam Ecclesiastici, & Regulares, quam Laici, in utraque Sicilia, vel aliis Italiæ partibus, Insulisque adjacentibus commorantes, cum suos Ordinarios Græcos non habeant, non obstantibus quibuscumque exemptionibus, aliisque privilegiis dictis Græcis, eorumque Prælatis, Rectoribus, Abbatibus, & aliis tam Sancti Basilii, & alterius Ordinis Regularibus, qui privatam vitam ducunt, nec in Congregationem sunt redacti, quam Sæcularibus, ac etiam Laicis Personis quocumque nomine nuncupatis, per fel. rec. Leonem X. Paulum III. Julium etiam III. & forsan alios Romanos Pontifices, & Sedem Apostolicam, in genere, vel in specie hactenus concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; ita Latinis Ordinariis Locorum quæ habitant, debent esse subjecti, ut ipsi Locorum Ordinarii quascumque eorumdem Græcorum, & Albanensium Ecclesias, Monasteria, Prioratus, & alia Pia Loca, tam Secularia, quam cujusvis Ordinis Regularia, eorumque Prælatos, etiamsi Episcopali, Archiepiscopali, ac majori dignitate præfulgeant, necnon Abbates, Rectores, Ministros, & quasvis alias ejusdem Nationis Personas in suis Civitatibus, & Diœcesibus consistentia, quoties opus fuerit, visitare, ac in illis suam Ordinariam jurisdictionem, plenamque, & omnimodam auctoritatem, in iis, quæ Dei cultum, Sacramentorum administrationem, ac animarum salutem, hæresumque extirpationem concernunt, exercere, & sequi libere, & licite valeant; reliquis ipsorum Græcorum, & Albanensium, in Divinis celebrandis, aliisque ritibus a Sede Apostolica approbatis, necnon privilegiis, & gratiis Apostolicis intactis remanentibus: Nec ipsis Græcis: & Albanensibus Clericis, vel Laicis, eorumve Prælatis, Ecclesiis, Cœnobiis, aut aliis piis Locis dictas exemptiones, seu privilegia in aliquo suffragari, sed illos omnes, & singulos Locorum, in quibus moram traxerint, Ordinariorum visitationi, correctioni, punitioni, jurisdictioni, & omnimodæ auctoritati in præmissis subesse, illisque tanquam Superioribus suis, suarumque animarum Pastoribus humiliter obedire.

Ubi duo Episcopi sunt ejusdem Loci, Episcopus Latinus Latinorum, Græcus Græcorum dumtaxat jurisdictionem & curam habeant.

XX. Ubi vero duo essent Episcopi ejusdem Loci a Sancta Sede Apostolica deputati, unus Latinus, alter Græcus, (quemadmodum in Calabriæ partibus, & in Sicilia olim fuisse perhibentur, & nunc in quibusdam Græciæ insulis existunt); Episcopus Latinus de Personis Ecclesiasticis, & Sæcularibus Græcis, ac de jurisdictione Episcopi Græci, vel aliis quibuscumque ad Episcopum Græcum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere præsumat; sed Episcopus Latinus Latinorum, Episcopus vero Græcus Græcorum dumtaxat curam, regimen, & jurisdictionem respective habeant, & exerceant. Id, quod de Episcopis Græcis pro ordinatione Italo-Græcorum, Romæ, vel in Calabria per Sedem Apostolicam, ut supra diximus, constitutis, minime intelligendum esse declaramus: cum ii facultatibus Ordinariorum careant, nec quemquam ex iis, qui non sunt Alumni Collegii Græcorum Romæ, & Collegii Italo-Græcorum, seu Albanensium in Calabria, ad primam Tonsuram, aut ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem, nisi cum dimissoriis sui Ordinarii, promovere valeant.

Episcopus Latinus circa causas Græcorum Vicarium Græcum ipsius salario retinendum deputet.

XXI. In Diœcesi, ubi Latini, & Græci inhabitant, & solum Archiepiscopum, sive Episcopum Latinum Ordinarium habent, dictus Archiepiscopus, sive Episcopus, circa negotia, & causas dictorum Græcorum, Vicarium Græcum ipsis Græcis gratum, vel per ipsos Græcos eligendum (ex quo Græcus Vir melius Græcos mores novit, quam Latinus) ipsorum stipendio, & salario retinendum deputet; & in causis appellationis ad Metropolitanum, qui forsan Græcus non esset, dictus Metropolitanus similiter in dictis causis Judicem Græcum deputare teneatur.

De Monachorum, seu Calogerorum Institutis.

XXII. Ordinationes demum, & Instituta Regularia Sanctorum Patrum, de vita & statu Monachorum, ab Abbatibus, & Monachis Græcis, qui in Italia, & Insulis adjacentibus privatim degunt, necnon Regulam Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Congregationem reductorum sunt professi, præcipimus inviolabiliter observari; eosque omnes, & singulos Jurisdictioni Ordinariorum Latinorum subjicimus, mandantes insuper, ut quæcumque supra, circa rituum græcorum observantiam, præscripta sunt, adamussim exequantur.

Salvis privilegiis a Sede Apostolica concessis Collegio Græcorum de Urbe, Seminario Corsino in Calabria, & Cong. Monachorum S. Basilii in Italia.

XXIII. Salvis tamen, & in suo robore semper remanentibus privilegiis, quæ a Summis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, Gregorio XIII. Sixto V., Clemente VIII., Paulo V., Urbano VIII., Innocentio X., Clemente XII., & forsan aliis, tam Collegio Pontificio Græcorum de Urbe, & Seminario Corsino in Calabria, quam Congregationi dilectorum Filiorum Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Italia, concessa sunt, & indulta, quibus derogare non intendimus.

Quæ in hac Constitutione sunt disposita quoad Italo-Græcos, non præjudicant Constitutionibus Apostolicis, Decretis Synodalibus, & aliis Statutis circa ritus Græcorum in Oriente sub Catholicis Episcopis commorantium, vel aliarum Nationum cujuscumque ritus a S. Sede approbati, seu permissi.

XXIV. His insuper, quæ superius in quacumque parte Italo-Græcis concessimus, indulsimus, declaravimus, præcepimus, ordinavimus, & interdiximus, seu prohibuimus, Græcorum in Oriente sub propriis Catholicis Episcopis, Archiepiscopis, vel Patriarchis commorantium, & aliarum Christianarum Nationum quorumcumque Rituum a Sancta Sede approbatorum, seu permissorum, juribus qualibuscumque, si quæ illis de jure, vel ex consuetudine, vel alias quomodolibet legitime competant: aut Apostolicis Constitutionibus, vel Conciliorum Generalium, aut particularium, seu Congregationum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Decretis, quæ super Ritibus Græcorum, seu aliorum Orientalium emanarunt, ullo pacto præjudicium, vel præjudicium ullum quantumvis minimum illatum esse non intendimus; idque expresse declaramus, & pro declarato, & in qualibet hujus nostræ Constitutionis, seu dispositionis parte pro repetito haberi volumus, & mandamus.

§. X.

Clausulæ.

DECERNENTES præsentes literas, & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, seu quopiam alio defectu, notari, seu impugnari, aut alias quomodolibet

in-

Pont. A. II.

infringi, vel retractari, seu invalidari, aut in jus, vel controversiam vocari, aut adversus eas, & ea quodcumque juris, & facti, vel justitiæ, & gratiæ remedium intentari, impetrari, vel concedi ullatenus posse, sed ab omnibus, quos concernunt, & concernent quomodolibet, quacumque dignitate, & honore fulgentibus in futurum inviolabiliter observari debere.

Decretum irritans. Sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, ac Commissarios, quavis auctoritate fungentes, ac etiam S. R. E. Cardinales, & de latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Nihil innovetur, inconsulta S. Sede. Mandantes universis, & singulis Venerabilibus Fratribus, Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, Patriarchis, Latinis, in quorum Diœcesibus Italo-Græci hujusmodi degunt, ut in suis Synodis, Constitutionibus, statutis, edictis, decretis, seu aliis quibuslibet mandatis, & monitis, circa eorum ritus, observantias, & consuetudines, præter id quod in nostris hisce literis expresse & explicite continetur, nihil aliud, nisi consulta prius S. Sede Apostolica, moneant, edicant, decernant, constituant, præcipiant, seu mandent.

Derogationes. Non obstantibus Prædecessorum Nostrorum Literis, aliisque præmissis, necnon Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus circa Italo-Græcos hujusmodi, eorumque Ritus, observantias, mores, ac consuetudines, Constitutionibus, & Ordinationibus, ac etiam Communitatum, Monasteriorum, & Ecclesiarum prædictarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis eisdem Italo-Græcis, illorumque Communitatibus, vel singulis eorum Personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam per modum Statuti perpetui, etiam Motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine similibus, etiam iteratis vicibus, ac etiam cum quibusvis derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie, alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, eorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum Fides. Volumus autem, quod præsentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides habeatur in Judicio, & extra, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, inhibitionis, prohibitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, septimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri Anno secundo. *Dat. die 26. Maji 1742.*

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 2. Julii ejusdem anni.

Anno 1742. LVIII.

APPROBATIO.

Publici cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Joannæ Valesiæ olim Reginæ Franciæ, & Fundatrici Ordinis Sanctissimæ Annunciationis Beatæ Mariæ Virginis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Summarium precum. EXPONI Nobis nuper fecit dilectus filius Marcus Antonius Gravois Frater expresse professus, ac Diffinitor Generalis Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, necnon Postulator Causæ Canonizationis Beatæ Joannæ Valesiæ, quod dudum fel. recordat. Urbanus Papa VIII. Prædecessor noster, postquam Processus auctoritate Ordinaria anno MDCXVII. peracti super fama Sanctitatis, Virtutum, & Miraculorum ejusdem Beatæ Joannæ Valesiæ, dum vixit, Francorum Reginæ, ac Ordinis Annunciatarum Beatæ Mariæ Virginis Fundatricis, in Congregatione Venerabilium Fratrum tunc existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum discussi fuerant, per suam Commissionem manu propria signatam hujusmodi Causam eidem Congregationi Cardinalium cognoscendam, & discutiendam demandavit; cujus commissionis vigore ab eadem Congregatione, seu a bon. mem. Carolo, dum pariter vixit, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ præfatæ Cardinali Pio nuncupato tunc dictæ Congregationis Præfecto die 13. Januarii MDCXXXIII. literæ remissoriales pro inquisitione in genere tunc itidem existentibus Archiepiscopo Bituricensi, & Episcopis Aurelianensi, & Nivernìensi directæ, concessæ, & expeditæ fuerunt. Coram autem Archiepiscopo, & Episcopis præfatis Processu hujusmodi confecto, atque Anno MDCXXXIII. memoratæ Congregationi Cardinalium præsentato, nihil amplius tunc temporis in eadem Causa actum fuit, ob Decreta memorati Urbani Prædecessoris Anno MDCXXV. edita, & MDCXXXIV. de novo proposita, super non exhibendo cultu iis, qui cum Sanctitatis, vel Martyrii fama ab hac vita migrassent, seu super casu ab iisdem excepto. *Acta sub Urbano VIII.*

Item sub Alex. VII. §. 1. Præterea successu temporis cum fama Sanctitatis, una cum miraculis, quæ Omnipotens Deus ob merita, & ad intercessionem dictæ Beatæ Joannæ Valesiæ operari dignabatur, quamplurimum increbuisset, atque in dies increbesceret, clar. mem. Ludovicus, dum pariter vixit, Rex Christianissimus, & Anna ab Austria Regina Mater, iteratis precibus, ac literis datis, a fel. record. Alexandro Papa VII. itidem Prædecessore nostro postularunt, ut ad ejusdem Servæ Dei Joannæ Valesiæ Beatificationem, & Canonizationem procedi posse benigne indulgere dignaretur Idem Alexander Prædecessor die xx. Junii 1664. Commissionem reassumptionis Causæ præfatæ subsignavit, ac Anno 1680. dicta Congregatio Cardinalium remissoriales, & compulsoriales literas concessit, ac ad tunc quoque existentem Archiepiscopum Bituricensem direxit, pro confectione Processus particularis super cultu a tempore immemorabili eidem Joannæ Valesiæ exhibito, & casu excepto a memoratis Urbani Prædecessoris Decretis.

Recens sententia Archiepiscopi Bituricensis super cultu immemorabili. §. 2. Ob legitima pro tempore existentium Archiepiscoporum Bituricensium hujusmodi impedimenta, memoratis literis executionis minime demanatis, quinimo ob temporis cursum deperditis; proinde Anno MDCCXXXVIII. illarum Duplicatum ad Venerabilem Fratrem modernum Archiepiscopum Bituricensem fuit directum, cujus vigore idem Archiepiscopus Judex Delegatus super eisdem publico cultu ab immemorabili tempore præfatæ Joannæ Valesiæ exhibito, necnon casu, ut præfertur, excepto sententiam protulit.

Ea confirmatur Decreto Congregat. Sacrorum Rituum. §. 3. Proposito itaque in eadem Congregatione Cardinalium Dubio, *An sententiæ supradictæ essent confirmandæ, in casu, & ad effectum de quo agebatur;* ipsa Congregatio Cardinalium edidit Decretum tenoris sequentis, videlicet: *Bituricen. Canonizationis Beatæ Joannæ Valesiæ olim Reginæ Franciæ, & Fundatricis Ordinis Sanctissimæ Annunciationis Beatæ Mariæ Virginis sub Regula Sancti Francisci. Proposita ex dispensatione Apostolica per Eminentissimum, &*

Anno 1742. *Reverendiſſimum Dominum Cardinalem de Tencin Ponentem, ad inſtantiam P. Marci Antonii Gravois Diffinitoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci Poſtulatoris ſpecialiter deputati, in Congregatione Ordinaria abſque interventu Conſultorum, Cauſam Canonizationis Beatæ Joannæ Valeſiæ prædictæ, atque in ea diſcuſſo dubio: An ſententia Reverendiſſimi Archiepiſcopi Bituricenſis Judieis a Sacra Rituum Congregatione Delegati, lata ſuper publico cultu ab immemorabili tempore prædictæ Beatæ exhibito, ſive ſuper caſu excepto a Decretis fel. recor. Urbani Papæ VIII. ſit confirmanda in caſu, & ad effectum, de quo agitur: Sacra eadem Congregatio, R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore in ſcriptis, & in voce prius audito, reſcribendum cenſuit: Affirmative, ſi Sanctiſſimo Domino Noſtro viſum fuerit. Hac die XIV. Aprilis 1742. Factaque deinde per me Secretarium de prædictis Sanctiſſimo Domino Noſtro relatione, Sanctitas Sua benigne annuit die XXI. ejuſdem menſis, & anni.*

F. J. A. Cardinalis Guadagni Pro-Præf.
T. Patriarcha Hieroſolymitanus Secr.
Loco ✠ Sigilli.

Confirmatio Apoſtolica. §. 4. Quoniam autem dictus Marcus Antonius Poſtulator, quo Decretum hujuſmodi firmius ſubſiſtat, & ſervetur exactius, Apoſtolicæ confirmationis noſtræ patrocinio communiri ſummopere deſiderat: Nobis propterea humiliter ſupplicari fecit, ut ſibi in præmiſſis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apoſtolica dignaremur. Nos igitur ipſum Marcum Antonium Poſtulatorem ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, & quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatus exiſtit, ad effectum præſentium dumtaxat conſequendum harum ſeriæ abſolventes, & abſolutum fore cenſentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, præinſertum decretum ſuper publico cultu ab immemorabili tempore prædictæ Beatæ Joannæ Valeſiæ exhibito editum, auctoritate Apoſtolica tenore præſentium approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus; ſalva tamen ſemper in præmiſſis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium.

Clauſulæ. §. 5. Decernentes eaſdem præſentes literas firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis ad quos ſpectat, & ſpectabit in futurum pleniſſime ſuffragari, & ab eis reſpective inviolabiliter obſervari; Sicque in præmiſſis per quoſcumque Judices ordinarios, & delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Exemplorum auctoritas. §. 6. Volumus autem, ut ipſarum præſentium literarum tranſumptis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra illud ubique locorum adhibeatur, quæ præſentibus ipſis adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Diœceſis ſub Annulo Piſcatoris die XVIII. Junii MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno II.

Dat. die 28. Junii 1742.

Pro D. Card. Paſſioneus.
Cajetanus Amatus.

LIX.

DE RITIBUS

Seu Cæremoniis Sinenſibus: Confirmatur Conſtitutio Clementis Undecimi, incip. *Ex illa die*. Permiſſiones quædam publicatæ a bon. mem. Carolo Ambroſio Mediobardo Patriarcha Alexandrino, reprobantur, & annullantur: Præſcribitur nova forma Juramenti a Miſſionariis præſtandi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. Ex quo ſingulari providentia factum eſt, ut Orientalium, & Occidentalium Indiarum Regiones Europæ innoteſcerent, Apoſtolica Sancta Sedes, quæ ab ipſis Eccleſiæ incunabulis Evangelicæ veritatis lumen ubique diffundere, & illud ab omni erroris umbra ſervare maximo ſtudio curavit, in his quoque noviſſimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones ſedulo miſit: ut Idololatria ibi late dominante funditus eradicata, Chriſtianæ Fidei ſemen opportune ſpargerent, atque horrentes illos, & incultos campos in fertiles florenteſque vineas, uberrimos æternæ vitæ fructus daturas, commutarent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta Sedes præ cæteris ante oculos habuit, fuit profecto ampliſſimum Sinarum Imperium: in quo quidem negari non poteſt, quin Chriſtiana fides progreſſus ingentes fecerit, longe etiam majores factura, niſi contra inter Operarios a Sancta Sede illuc miſſos diſſidia, curſum intercidiſſent. — Pont. A. II. — Fidei propagatio ab Apoſt. Sede promota in Sinarum Imperio.

§. 1. Occaſionem diſſidiis ejuſmodi dederunt Cæremoniæ quædam, & Ritus, quibus Sinenſes, ad Confucium Philoſophum, & Majores ſuos honoribus proſequendos, uti conſueverunt: cum nonnulli ex Miſſionariis contenderent, eas eſſe Cæremonias, & Ritus mere civiles, adeoque concedendos iis, qui relicto Idolorum cultu, Chriſtianam Religionem amplectebantur; contra vero alii eos, utpote ſuperſtitionem olentes, ſine gravi Religionis injuria permitti nullo modo poſſe affererent. Quæ ſane controverſia multis annis Apoſtolicæ Sedis curam, & ſolicitudinem ad ſe traxit; cum id maxime caveat, ne zizania in agro Dominico radices agant, aut, ſi forte egerint, eæ, quam cito fieri poteſt, evellantur. — Diſſidia inter Miſſionarios circa Cæremonias Sinenſium, & præcipue circa cultum erga defunctos.

§. 2. Primo itaque ad Sanctæ Sedis Tribunal Cauſam hanc detulerunt ii, qui Cæremonias illas, & Ritus Sinicos ſuperſtitione imbutos ſuſpicabantur. Super illis Dubia nonnulla propoſita fuerunt Congregationi de Propaganda Fide, quæ anno 1645. comprobavit reſponſa, ac deciſiones Theologorum, qui Cæremonias, & Ritus eoſdem ſuperſtitione revera infectos judicarunt. Proinde Innocentius Papa X. ad præfatæ Congregationis preces, omnibus & ſingulis Miſſionariis, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ, ſibi, ac Sanctæ Sedi reſervatæ, mandavit, ut reſponſa, ac deciſiones prædictas omnino obſervarent, eaſque ad praxim deducerent, donec ſibi, & Apoſtolicæ Sedi aliter viſum non eſſet. — Prima deciſio Congr. de Propag. Fide, ſub Innoc. X.

§. 3. Verum paulo poſt ab aliis ejuſdem Miſſionis Operariis alia Dubia de iiſdem Ritibus, & Cæremoniis ipſimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibita, ex quibus Cæremoniæ ipſæ, Rituſque nullam in ſe ſuperſtitionem habere videbantur. Negotium itaque hujuſmodi ab Alexandro Papa VII. Sacræ Inquiſitionis Congregationi commiſſum fuit: quæ, prout varia, diverſaque ratione fuerat ſibi de iiſdem Cæremoniis expoſitum, alias quidem, tamquam mere civiles, & politicas, eſſe permittendas, alias vero minime tolerari poſſe judicavit; idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc ſententiam probavit, & confirmavit. — Altera Congreg. S. Inquiſition. ſub Alexan. VII.

§. 4. Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem hæc eadem controverſia. Cum plura Dubia Sacræ Inquiſitionis Congregationi propoſita fuiſſent, illud quoque ab ea quæſitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocenti Papæ X. præceptum, quo ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ mandabat obſervantiam reſponſionum, ac deciſionum, quæ a Congregatione de Propaganda anno 1645., ut ſupra dictum eſt, emanaverant. Præterea, an, ſtantibus recens expoſitis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum præſertim obſtare videretur Decretum Sacræ Inquiſitionis; quod ab ea emanavit anno 1656. ſuper quæſitis nonnullis, diverſa ratione, aliiſque circumſtantiis propoſitis ab Operariis Apoſtolicis in Sinarum Regno commorantibus. Reſpondit ad hæc Sacra Inquiſitionis Congregatio anno 1669., præfatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere, habita ratione rerum, quæ fuerunt in dubiis expoſitæ; neque illud fuiſſe circumſcriptum a Decreto Sacræ Inquiſitionis, quod anno 1656. emanavit; immo eſſe omnino obſervandum juxta quæſita, circumſtantias, & omnia ea, quæ in antedictis Dubiis continentur. Declaravit pariter, eodem modo eſſe obſervandum prædictum Sacræ Congregationis Decretum anno 1656. juxta quæſita, circumſtantias, & reliqua in ipſis expreſſa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit. — Alia reſolutio ejuſdem Cong. ſub Clem. IX.

§. 5.

PONT. A. II.

Innoc. XII. novum examen Causæ in eadem Congr. instaurari jubet.

§. 5. Cum autem omnia præfata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum abfuit, ut Rituum Sinensium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam scissis Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac sententiarum contentionem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, consecuta est prædicatio non uniformis, & non eadem ubique Christianorum illorum disciplina, & institutio. De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII. Prædecessor noster, id muneris sui omnino esse putavit, ut perniciosis adeo dissidiis finis daretur; proinde exactam, maximeque accuratam totius hujus controversiæ discussionem Sacræ Inquisitionis Congregationi commisit. Cumque nihil intentatum reliquisset, quo sinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia Quæsita, quæ per eamdem Sacram Congregationem resolverentur.

Clemens XI. approbat Responsiones Congregat. easque transmittit ad Patriarcham Antioch. Visitat. Ap.

§. 6. Quæsitorum illorum examen Innocentii Papæ XII. mors intercepit. Clemens autem XI. qui successit, Prædecessoris sui zelo plenus, coram se quæsitorum eorumdem examen fieri voluit. Quamobrem post diuturnam, maturam, & accuratissimam rei discussionem, post auditas ex utraque parte rationes, quibus libere producendis unicuique locus amplissimus datus fuit, idem Clemens Papa Undecimus anno 1704. confirmavit, & Apostolica auctoritate comprobavit præmemoratæ Sacræ Congregationis responsiones ad omnia, & singula quæsita proposita, quibus Ritus Sinenses, utpote superstitione imbuti, prohibebantur; mandavitque, præfatas responsiones ad Carolum Thomam de Tournon Antiochiæ Patriarcham, Commissarium, & in Sinarum Regno Visitatorem Apostolicum transmitti; ut nimirum exactam earumdem observantiam omnibus, & singulis Missionariis, pœnis quoque Canonicis in refractarios indictis præciperet.

Qui eas publicat. additis præceptis &c.

§. 7. Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus decisionem Apostolicam, addito Decreto, quo ab universis ejus observantiam exigebat. Cum autem illam tentassent eludere, variisque inanibus rationibus effugere ii, qui Sinenses Ritus tamquam politicos, ac mere civiles propugnaverant, prædictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacræ Inquisitionis Congregationem emanavit anno MDCCX. præcepit omnimodam, & inviolabilem earumdem responsionum abs se Apostolica auctoritate confirmatarum observantiam, & alia quæ Decreto ipso continentur, quod est tenoris sequentis.

Mandat observari Decretum editum a Card. de Tournon.

Tenor Decreti.

§. 8. *Decretum super omnimoda, ac inviolabili observatione Responsorum, alias in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinensium a Sacra Congregatione datorum & a Sanctissimo approbatorum cum aliis Ordinationibus.*

Mandat observari Decretum editum a Card. de Tournon.

Feria V. die XXV. Sept. MDCCX. in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Quirinali coram SS. Domino Nostro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus Noster in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinensium, auditis, tam in Congregationibus anno præterito non semel, quam in aliis, mense, & anno præsentibus pluries coram Sanctitate Sua habitis, præfatorum Eminentissimorum, & Reverendissimorum Dominorum Cardinalium, qui rem mature, ac diligentissime discusserunt, sententiis, decrevit, & declaravit, responsa alias in Causa hujusmodi ab eadem Congregatione data, & a Sanctitate Sua die 20. Nov. 1704. confirmata, & approbata, nec non Mandatum, seu Decretum ab Eminentissimo, & Reverendissimo Domino Domino Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Jan. 1707. hac de re editum, ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, inconcusse, & inviolabiliter, sub censuris, & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contrafaciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a

Rejicit appellationes ad S. Sedem interpositas.

quibusvis Personis, sive Sæcularibus, sive Regularibus, etiam specifica & individua mentione, & expressione dignis ac quavis Ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas Sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejecit.

ANNO 1742.

Declarat. ac Decreto nihil additum, vel detractum Responsionibus datis anno 1704.

Porro cum idem Dominus Cardinalis de Tournon in suo Mandato, seu Decreto supradicto, Apostolicæ decisionis die 20. Novembris 1740. latæ se expresse inhærere professus fuerit, Sanctitas Sua ulterius declaravit, ipsum Mandatum, seu Decretum, una cum censuris in eo contentis, ad normam eorumdem responsorum accipiendum esse, itaut nihil per illud responsis præfatis additum, seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, quæ in eis insunt etiam in Mandato, seu Decreto prædicto inesse intelligantur.

Pleniorem Instructionem confici jubet.

Cæterum Sanctitas Sua, tametsi non sine ingenti animi sui mœrore acceperit, quod humani generis hostis multiplicata in die zizania in latissimis illis Regionibus superseminare non cessat; non tamen propterea in eis Catholicæ Religionis propagandæ saluberrimum, ac sanctissimum opus nullatenus deserere volens, sed illud majori, qua potest, animi contentione, ac studio, iisque potissimum dissidiis, quibus inibi Christianæ Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis, ardentius semper, & enixius promovere cupiens; congruam super præmissis, aliisque ad ea pertinentibus instructionem confici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, sin minus, illi, qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vicariis Apostolicis, earumdem partium transmitti mandavit, qua non minus debitæ Apostolicorum Decretorum executioni, quam Missionariorum concordiæ, Evangelicæ veritatis prædicationi, atque animarum saluti opportune consulatur.

Vetat publicari scripta super Rit. Sin. absque licentia S. S.

Demum, ut nimiæ illi de his rebus rescribendi licentiæ, quæ non sine Fidelium scandalo inter Partes diuturna contentione exasperata invaluit, modus imponatur, Sanctitas Sua districte præcepit omnibus, & singulis cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam de necessitate exprimendæ, Regularibus, aliisque quibuscumque sæcularibus Personis, tam Ecclesiasticis quam Laicis, cujuscumque tandem status, conditionis, & dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub quovis quæsito colore, vel prætextu, imprimere, vel quoquo modo in lucem edere; Libellos, Relationes, Theses, Folia, seu scripta quæcumque, in quibus ex professo vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel controversiis desuper, seu illorum occasione exortis quomodolibet tractetur, sine expressa, & speciali licentia a Sanctitate Sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice in Congregatione supradictæ Sanctæ, & Universalis Inquisitionis obtinenda. Ut autem ejusmodi prohibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas sua voluit, & declaravit, contravenientes quoscumque excommunicationis latæ sententiæ, Regulares vero etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnas ipso facto absque alia declaratione incurrere; & nihilominus alia etiam pœnis Sanctitatis suæ, & Successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subjacere. Libros porro, Libellos, Relationes, Theses, Folia, ac Scripta quæcumque, quæ in futurum contra præsentis prohibitionis tenorem edi contigerit, (citra ullam aliorum hactenus editorum approbationem, super quibus opportune providebitur,) pro expresse prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione, sub pœnis, & censuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impressores vero, præter Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniariis, aliisque corporalibus pœnis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus, non obstantibus quicumque.

Publicata vero prohibet, sub pœnis &c.

Joseph Bartolus Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis Not.

Idem Clemens XI. præfatas Responsiones edita Constitutione confirmat.

§. 9. At vero, nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjiciendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI. quo illos tamdem aliquando frænaret, Constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacræ Inquisitionis responsiones, easque exacte, & adamussim observari mandavit, præclusis omnibus iis effugiis quibus perfectam earum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent: & est tenoris, qui sequitur:

Tenor Constitutionis ex illa die.

§. 10. *Clementis Papæ XI. Præceptum super omnimoda, absoluta, integra, & inviolabili observatione*

tione eorum, quæ alias a Sanctitate ſua in Cauſa Rituum, ſeu Cæremoniarum Sinenſium decreta fuerunt: cum rejectione quarumcumque rationum, ſeu excuſationum ad ejuſmodi Decretorum executionem declinandam allatarum, ac præſcriptione Formulæ Juramenti per Miſſionarios illarum partium præſentes, & futuros hac in re præſtandi.

Exordium. Pontificis ſtudium dirimendi controverſias ſuper Ritibus Sinen.

Clemens Papa XI. Ad futuram rei memoriam. Ex illa die, qua, nullo licet meritorum noſtrorum ſuffragio, Catholicæ Eccleſiæ gubernacula, hoc eſt, munus ſua amplitudine graviſſimum, ac temporum iniquitate moleſtiſſimum, Deo ſic diſponente, ſuſcepimus, nihil Nobis manum clavo admoventibus antiquius fuit, quam acerrimas contentiones jampridem in Imperio Cinarum inter Apoſtolicos illarum partium Miſſionarios exortas, ſemperque in dies magis invaleſcentes, tam circa quaſdam voces Sinicas, ad ſanctum, & ineffabile Dei nomen exprimendum inibi uſurpatas, quam circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti ſuperſtitioſos a quibuſdam ex Miſſionariis prædictis reprobatos; ab aliis vero, utpote eos civiles tantum aſſerentibus, permiſſos, Apoſtolici Judicii cenſura opportune dirimere: ut, ut ſublatis diſſidiis, Chriſtianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipſum dicerent in eodem ſenſu, & in eadem ſententia, unoque ore glorificaretur Deus, ab iis, qui ſanctificati ſunt in Chriſto Jeſu.

In eum finem approbavit Reſponſiones, de quibus ſupra.

Hoc conſilio reſponſa illa, quæ ad varias quæſtiones ſuper hujuſmodi rebus excitatas, prævio diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. rec. Innocentii Papæ XII. Prædeceſſoris noſtri inchoato, ac deinde juſſu noſtro per plures annos continuato, auditiſque utriuſque Partis rationibus, necnon complurium Theologorum, & Qualificatorum ſententiis, ac Congregatione Venerabilium Fratrum noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium in tota Republica Chriſtiana Generalium Inquiſitorum adverſus hæreticam pravitatem auctoritate Apoſtolina deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, & approbavimus;

Tenor Reſponſionum. De Dei nomine.

Ea autem, quæ in reſponſis hujuſmodi decreta fuerunt, ſunt quæ ſequuntur. „ Cum Deus Optimus Maximus congrue apud Sinas vocabulis Europæis exprimi „ nequeat, ad eundem verum Deum ſignificandum, „ vocabulum *Thien Chù*, hoc eſt, Cœli Dominus, „ quod a Sinenſibus Miſſionariis, & Fidelium longo, „ ac probato uſu receptum eſſe dignoſcitur, admittendum eſſe: nomina vero *Tien* Cœlum, & *Xang* „ *Tì* Supremus, Imperator, penitus rejicienda.

Denique inſcriptione.

„ Idcirco Tabellas cum inſcriptione Sinica *King* „ *Tein*, Cœlum colito, in Eccleſiis Chriſtianorum „ appendi, ſeu iam appenſas in poſterum inibi retineri „ permittendum non eſſe.

De cultu, Confucii.

„ Ad hæc nullatenus, nullaque de cauſa permittendum eſſe Chriſtifidelibus, quod præſint, miniſtrent, „ aut interſint ſolemnibus Sacrificiis, ſeu Oblationibus, quæ a Sinenſibus in utroque æquinoctio cujuſcumque anni Confucio, & Progenitoribus defunctis „ fieri ſolent, tamquam ſuperſtitione imbutis. Similiter, nec eſſe permittendum, quod in Ædibus Confucii, quæ Sinico nomine *Miao* appellantur, iidem „ Chriſtifideles exerceant, ac peragant Cæremonias, „ Ritus, & Oblationes, quæ in honorem ejuſdem „ Confucii fiunt tum ſingulis menſibus in Novilunio „ & Plenilunio a Mandarinis, ſeu primariis Magiſtratibus, aliiſque Officialibus, & Literatis; tum ab „ eiſdem Mandarinis, ſeu Gubernatoribus, ac Magiſtratibus, antequam dignitatem adeant, ſeu ſaltem „ poſt ejus poſſeſſionem adeptam; tum denique a Literatis, qui poſtquam ad gradum ſunt admiſſi, e „ veſtigio ad Templum, ſeu Ædem Confucii ſe conferunt.

De cultu Majorum Defunctorum in Templis.

„ Præterea non eſſe permittendum Chriſtianis, in „ Templis, ſeu Ædibus Progenitoribus dicatis Oblationes minus ſolemnes eiſdem facere, nec in illis „ miniſtrare, aut quomodolibet inſervire, vel alios Ritus, & Cæremonias peragere.

Et in domibus, in ſepulcris, & ſuper eorum Cadaveribus.

„ Item, nec eſſe permittendum præfatis Chriſtianis, „ Oblationes, Ritus, & Cæremonias hujuſmodi coram Progenitorum Tabellis, in privatis domibus, „ ſive in eorumdem Progenitorum Sepulchris, ſive „ antequam defuncti ſepulturæ tradantur, in eorum „ honorem fieri conſuetas, una cum Gentilibus, vel „ ſeorſim ab illis peragere, eiſque miniſtrare, aut „ intereſſe; imo prædicta omnia, utpote quæ, perpenſis hinc inde deductis, necnon diligenter ac mature „ diſcuſſis omnibus, ita peragi comperta ſunt, ut a „ ſuperſtitione ſeparari nequeant, Chriſtianæ Legis „ cultoribus ne quidem permittenda eſſe, præmiſſa „ publica, vel ſecreta proteſtatione, ſe, non religioſo, ſed civili, ac politico tantum cultu erga defunctos illa præſtare, nec ab eis quidquam petere, aut „ ſperare.

Præſentis materialis non damnatur in quibuſdam caſibus &c.

„ Non tamen per hæ cenſendam eſſe damnatam „ præſentiam illam, ſeu aſſiſtentiam mere materialem, quam cum Gentilibus ſuperſtitioſa peragentibus, citra ullam ſive expreſſam, ſive tacitam geſtorum approbationem, ac quovis miniſterio penitus „ ſecluſo, eiſdem ſuperſtitioſis actibus quandoque præſtari contingat a Chriſtianis, cum aliter odia, & „ inimicitiæ vitari non poſſunt: facta tamen prius, „ ſi commode fieri poterit, Fidei proteſtatione, ac ceſſante periculo ſubverſionis.

De Tabellis Progenitorum domi retinendis.

„ Demum permittendum non eſſe Chriſtifidelibus, „ Tabellas defunctorum Progenitorum in ſuis privatis „ domibus retinere, juxta illarum partium morem, „ hoc eſt cum inſcriptione Sinica, qua Thronus, ſeu „ Sedes Spiritus, vel Animæ N. ſignificetur; imo „ nec cum alia, qua Sedes, ſeu Thronus, adeoque „ idem, ac priori, licet magis contracta, inſcriptione, „ deſignari videatur. Quo vero ad Tabellas ſolo defuncti nomine inſcriptas, tolerari poſſe illarum uſum, „ dummodo in eis conficiendi omnia, quæ ſuperſtitionem redolent, & ſecluſo ſcandalo, hoc eſt, dummodo qui Chriſtiani non ſunt, arbitrari non poſſint, „ Tabellas hujuſmodi a Chriſtianis retineri ea mente, „ qua ipſi illas retinent, necnon adjecta inſuper declaratione ad latus ipſarum Tabellarum apponenda, „ qua, & quæ ſit Chriſtianorum de defunctis, fide, „ & qualis Filiorum, ac Nepotum Progenitores pietas „ eſſe debeat, enuncietur.

Pietatis officia non ſuperſtitioſa neutiquam prohibentur.

„ Per præmiſſa nihilominus non vetari, quominus „ erga defunctos peragi poſſint alia, ſi quæ ſint, ab „ iis gentibus peragi conſueta, quæ vere ſuperſtitioſa „ non ſint, nec ſuperſtionis ſpeciem præſeferant, ſed „ intra limites civilium, & politicorum Rituum contineantur. Porro quænam hæc ſint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum pro tempore „ exiſtentis Commiſſarii, & Viſitatoris Generalis Apoſtolici, ſeu ejus vices exercentis in Imperio Sinarum, tum Epiſcoporum, & Vicariorum Apoſtolicorum illarum partium judicio relinquendum eſſet: „ qui tamen interea omni, quo poterunt, ſtudio, ac „ diligentia curare debebunt, ut Gentium Cæremoniis „ penitus ſublatis, illi ſenſim a Chriſtianis, & pro „ Chriſtianis hac in re uſu recipiantur Ritus, quos „ Catholica Eccleſia pro defunctis pie præſcripſit.

Eorum examen Viſitatori Apoſtolico, Epiſcopis, & Vicariis Apoſt. relinquitur.

Refertur Decretum ſupra inſertum §. 8.

Poſt hæc vero, labente fere ſexennio, nempe die 25. Septemb. 1710. auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem mature, ac diligentiſſime diſcuſſerunt, ſuffragiis, eadem reſponſa, necnon Mandatum, ſeu Decretum, quod illis expreſſe inhærendo, a piæ recordationis Carolo Thoma, dum vixit, ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinali de Tournon nuncupato, tunc Patriarcha Antiocheno, Commiſſario, & Viſitatore Apoſtolico Generali in præfato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus & ſingulis, ad quos ſpectabat, inconcuſſe, & inviolabiliter, ſub cenſuris, & pœnis in Mandato, ſeu Decreto hujuſmodi expreſſis, obſervanda eſſe decrevimus, & declaravimus, quovis contrafaciendi quæſito colore, ſeu prætextu penitus ſublato, ac potiſſimum non obſtante quacumque appellatione a quibuſvis Perſonis ad Nos, & Sedem Apoſtolicam interpoſita, quam propterea prorſus rejiciendam eſſe ſimiliter decrevimus, ac reipſa rejecimus, prout in Decreto hac de re edito fuſius continetur.

Hæc omnia plene, & abunde ſufficere debuiſſent, ut ea, quæ inimicus homo ſuperſeminaverat, zizania ex agro illo radicitus evellerentur, Fideleſque omnes noſtris & hujus S. Sedis mandatis, ea, qua par erat, humilitate, & obedientia obſequerentur: præſertim cum in calce reſponſorum prædictorum a Nobis, ſicut præmittitur, confirmatorum, & approbatorum, Cauſam jam finitam eſſe, apertis, & perſpicuis verbis pronunciatum fuerit.

Verum,

Ejus observantia variis effugiis retardata.

Verum, cum, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenit Apostolatus auditum, tam enixe a Nobis præscripta responsorum hujusmodi executio male a plerisque, sive vano falsoque obtentu, quod illa a Nobis suspensa fuerint, vel minus legitime promulgata, sive conditionum, ut perperam asseritur, in eis insitarum, & ante executionem ipsam verificandarum, factorumve, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum a Nobis ea in re edendarum declarationum colore, sive gravium, quæ tam Missionarii, quam Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusdem Ritibus, seu Cæremoniis Sinicis a præfata Congregatione Cardinalium editi, ac a recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam Prædecessore nostro approbati prætextu, necnon sine gravi Pontificiæ nostræ authoritatis injuria, Christifidelium scandalo, ac salutis animarum detrimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur.

Præceptum arctissimum, sub censuris, & pœnis, pro ejusdem Decreti executione.

Hinc est, quod Nos, ex commissæ Nobis divinitus Apostolicæ servitutis munere, difficultates, tergiversationes, subterfugia, & prætextus hujusmodi penitus, & omnino e medio tollere, ac rejicere, necnon Christifidelium quieti, animarumque saluti, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorumdem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in supradicto Sinarum Imperio, aliisque ei conterminis, sive adjacentibus Regnis, ac Provinciis nunc, & pro tempore quandocumque existentibus, sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, eorum vero Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumve Provicariis, necnon Missionariis, tam sæcularibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis latæ sententiæ, a qua nemo a quoquam, præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit, & quoad Regulares, etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnis per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore præsentium præcipimus, ac in virtute sanctæ obedientiæ mandamus, ut responsa præinserta, omniaque, & singula in eis contenta, exacte, integre, absolute, inviolabiliter, & inconcusse observent; ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, curent, & faciant: neque illis, sive ullo ex superius expressis, sive alio quovis titulo, causa, occasione, colore, vel prætextu, contravenire quoquo modo audeant, vel præsumant.

De qua omnes Missionarii juramentum præstare jubentur.

Præterea motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie statuimus, & sub eisdem excommunicationis reservatæ, ac privationis vocis activæ, & passivæ pœnis, ordinamus, ut omnes, & singuli Ecclesiastici tam sæculares, quam prædictorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Regulares, ad Sinas, aliave præfata Regna, & Provincias, sive ab hac Sancta Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, & quandocumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint; missi scilicet, statim, ac præsentes Literæ eis innotuerint; mittendi vero, antequam ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipiant; Juramentum de fideliter, integre, ac inviolabiliter observando ejusmodi Præcepto, ac Mandato nostro, juxta formulam in præsentium Literarum calce annotandam, in manibus Commissarii, & Visitatoris Apostolici in præfato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum partium, in quorum respective jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum, Regulares vero in manibus insuper Superiorum suæ Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, præstare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante præstationem Juramenti hujusmodi, & subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui juramentum ipsum præstiterint, propria manu faciendam, nullum Missionarii munus continuare,

Et donec illud præstiterint, eisdem suspenduntur facultates.

aut exercere, immo nec tanquam deputati ab Episcopis, seu Ordinarii Locorum, aut tamquam simplices suæ Religionis Presbyteri, sive alio quovis titulo, causa, seu privilegio, de quibus expressa, & specialissima esset facienda mentio, Christifidelium Confessiones audire, concionari, aut Sacramenta quomodolibet administrare ullo modo valeant, nullisque omnino facultatibus, sive sibi speciatim, sive suis respective Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generaliter a Sede præfata concessis, uti possint: sed quoad eos, præter, & ultra superius expressas pœnas, omnes & singulæ facultates prædictæ omnino cessent, nulliusque roboris sint, & esse censeantur.

Juramenti præstiti exempla authentica ad S. Sedem transmittantur.

Omnia autem Juramenta hujusmodi per quoscumque Missionarios tam Sæculares, quam Regulares, in memoratorum sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut præmittitur, præstanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla, per eosdem Commissarium, & Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, & Vicarios Apostolicos, ad præfatam Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores curent præmissorum executionem.

Superiores vero Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, illic nunc, & pro tempore existentes, sub eisdem pœnis, teneantur non solum idem Juramentum in præfatorum, sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum supra præscriptum, præstare, ejusque formulæ scribere, sed etiam illius præstationem a suis respective Subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quamprimum transmittere ad suos respective Superiores Generales, qui illa memoratæ Congregationi Card. statim tradere debebunt.

Clausula pro omnimoda Literarum observantia.

Decernentes, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod prædicti, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, causæque, propter quas præsentes emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac excogitato, & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, tractari, in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quocumque Juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in Judicio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede præfata concessorum privilegiorum prætextu, ad effectum impediendi, seu retardandi eorum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minime refragantibus, suos plenarios, & integros effectus sortiri; & obtinere, easque propterea, omnibus, & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus, & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari; sicque, non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfatæ Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Decreta irritantia.

Non

Anno 1742. — Pont. A. II.

Derogationes amplissimæ.

Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de Jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, ac quarumvis Ecclesiarum, & aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinationibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis prædictis, aliisve quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissima mentione dignis, a Sede prædicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Formula Juramenti a Missionariis præstandi.

„ *Formula autem Juramenti, sicut præmittitur, præstandi, est, quæ sequitur, videlicet:* Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, & Cæremoniis Sinensibus in Constitutione Sanctissimi Domini Nostri Domini Clementis Divina Providentia Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis Juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam optime noto, plene ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictam Constitutionem impositis me subjectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliis, & promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

„ Ego N. manu propria.

Præceptum de Literarum intimatione, transmissione, & executione.

Cæterum volumus, & expresse mandamus, ut eædem præsentes Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur, intimentur omnibus, & singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo, quam prædictorum eis respective Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsionis hujusmodi in scriptis reddant, earum vero exempla prædicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Regnis, & Provinciis supradictis degentes, cum arctissimis præceptis easdem Literas, & in eis contenta quæcumque plenarie, & integre, ac vere, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi.

Exemplorum auctoritas.

Quia vero difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem tam in Judicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Dat. die 19. Mart. 1715.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pontificatus Nostri Anno Decimoquinto.

F. Oliverius.

Ejus quoque Constitutionis observantia eluditur.

§. 11. Per Constitutionem Apostolicam adeo solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controversiæ finem dedisse testatur, justum & æquum videbatur, eos, qui Sanctæ Sedis authoritatem sese quam maxime revereri profitentur, humili, & obsequenti animo illius Judicio semet omnino subjicere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes, & captiosi homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, ea ratione, quod illa præcepti titulum præfert, quasi vero non indissolubilis Legis, sed Præcepti mere Ecclesiastici vim haberet; tum etiam, quod illam debilitatam existimarent ex Permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinensibus Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium, & Visitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

Præsertim ob permissiones publicatas a Patriarcha Alexandrino.

Pontifex præinsertam Constitutionem amplissime confirmat.

§. 12. Nos igitur animadvertentes, prædictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temere audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa Supremam Apostolicæ Sedis decisionem, non contineret, & id, de quo agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quædam variabilis disciplinæ ratio; Proinde auctoritate ab Omnipotenti Deo Nobis tradita uti volentes ad illam in suo robore omnino servandam, de authoritatis ejusdem plenitudine, non modo eam approbamus, & confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim, & firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam, ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam, ac omnimodam Apostolicæ Constitutionis auctoritatem habere dicimus, & declaramus.

Exponit, quid causam dederit memoratis permissionibus.

§. 13. Permissiones autem, quarum obtentu aliqui prædictæ Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt a Responsionibus quibusdam, quas duo viri, jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quæsita nonnulla dederunt, quæ super ejusdem Constitutionis Apostolicæ executione, ac praxi, Missionarii quidam proposuerunt. Responsiones itaque hujusmodi, una cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis, sive approbantis, sive aliquid de suo addentis indicio, transmissæ fuerunt ad præfatum Patriarcham Alexandrinum, ejus animi instruendi causa, utque illis uteretur, prout circumstantiæ rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicæ Sedis Jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis præfatæ decretis ullo modo compertæ forent.

Factum Patriarchæ Alexandrini.

§. 14. Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se positum intellexerit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem Responsiones, quas præmemorati duo Viri ad proposita quæsita dederant, bene vero Permissiones octo, quæ ab illis fuerant deductæ, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastorali sua Epistola insertæ, cujus tenor est, ut sequitur:

Tenor Epistolæ Pastoralis.

§. 15. *Carolus Ambrosius Mediobarbus, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Patriarcha Alexandrinus, nec non in Indiis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, finitimisque Regnis, & Insulis Commissarius, & Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati de Latere &c. Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in prædictis partibus degunt, salutem in eo, qui est omnium vera salus.*

Exordium.

Benedictus Deus, & Pater Domini Nostri Jesu Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus, & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur & ipsi a Deo. Nil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo favente, pervenimus, quam cum iis omnibus, qui in hac

 hac Evangelica Vinea laborant, os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, ut aliquid impertiremur vobis gratiæ spiritualis ad confirmandum vos, idest simul consolari in vobis per eam, quæ invicem est, fidem vestram, atque meam. Verum, quia non sapientiam hujus sæculi locuti fuimus, in timore, & tremore multo fuimus apud vos, satiusque duximus, ad sedandam tempestatem adversus Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos jactari sinatis. Adjutor noster nunc erit ille Deus, qui dedit Nobis in mari viam, & in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimonium Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia Nobis magna, & continuus dolor adhæret cordi nostro, quod præsentes non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus, in vobis & in cæteris gentibus.

Excitat Missionarios ad eorum munus implendum.

At vero, quod non licuit per præsentiam agere, saltem per epistolam non impedimur. Primum quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis, qui Spiritu Sancto ferventes, & fortes, Sanctæ Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum, jactantes cogitatum in eum, cui a Domino dictum est: Pasce oves meas; *cui traditæ sunt claves Domus David; si aperit, non est qui claudat, si claudit, non est qui aperiat. Quotquot estis, macte animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, & confortamini, quia merces vestra magna est in Cœlis. Ministerium vestrum implete, attendite vobis, & doctrinæ. Lucernæ estote non minus lucentes exemplo, ac zelo prædicationis ardentes. Si qui vero adhuc essent hæsitantes, & in opere non efficaces, obsecramus vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, & non sint in vobis Schismata, sitis perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Non amplius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientia Sanctæ Sedis mandatis obsequatur, ut vestra obedientia in omne locum divulgetur.*

Profitetur se nihil innovare circa Constitutionem ex ILLA DIE.

Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini Nostri Clementis Papæ XI. mandata jam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiversatione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus: sed relinquimus res, prout sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis a Sanctissimo Domino nostro Clemente Papa XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut, quæ in ea vetantur, permittimus.

Ratio edendarum permissionum.

Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis circa quasdam Cæremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vinea Domini strenue, ac viriliter laborare queat nonnulla adnotamus, quæ permitti poterunt: quæ & separatim unicuique secundum quæsita dedissemus, nisi compertum Nobis esset, una cum incertis nuntiis jam disseminata, proborum animos, & Christifideles bonæ voluntatis nonparum perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio, ac diligentia curare debetis, ut Gentium Cæremoniis penitus sublatis, illi sensim a Christianis, & pro Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pie præscripsit.

Permissiones.

I. Primo. *Permittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum inscriptis solo nomine defuncti, apposita ad latus declaratione debita, & omissa quacumque superstitione in earum constructione, necnon secluso omni scandalo.*

II. Secundo. *Permittuntur omnes Cæremoniæ Nationis Sinicæ erga defunctos, quæ non sint aut superstitiosæ, aut suspectæ, sed civiles.*

III. Tertio. *Permittitur Confucii Cultus ille, qui civilis est, & etiam ejusdem Tabellæ purgatæ & literis, & superstitiosa inscriptione, & adjuncta declaratione debita; sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, uri odores, apponi comestibilia.*

IV. Quarto. *Permittuntur pro usu, & expensis funerum offerri candelas, odores, adjuncta in schedula debita declaratione.*

V. Quinto. *Permittuntur reverentiæ genuflexionum, & prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum.*

VI. Sexto. *Permittitur præparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, & cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correcta, cum debita declaratione, & omissis superstitiosis, pro quadam honestate tantum, & pietate erga defunctos.*

VII. Septimo. *Permittitur coram Tabella correcta reverentia dicta* Ko teu, *tum in anno novo Sinico, tum in aliis anni temporibus.*

VIII. Octavo. *Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, uri odores cum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est, adhibitis cautelis, ut in superioribus.*

Operarios ad laborem enixius hortatur.

Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videte fratres vocationem vestram; non enim auditores Legis justi sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut digne ambuletis vocatione, qua vocati estis, soliciti servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Ne diutius agamus secundum potestatem, paterne vos commonere volumus per Epistolam. Amabilem illum Patrem familias, qui exiit primo mane conducere Operarios in Vineam suam, audite: Quid hic statis tota die otiosi? Ite & vos in Vineam meam. *Vocem Patris perpendite, & illam Judicis timete. Ipsi vos probate; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio Verbi Dei functi recipietis mercedem, immarcescibilem nimirum a Pastorum Principe gloriæ coronam. Ne quis vos seducat inanibus verbis obedire veritati. Scitote, quod obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis prætextibus cessandum sibi putat a ministerio Missionarii, lædit animam suam, & de alienis æterno Judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, & pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, arescent tamquam palmites; & collecti, & alligati in fasciculos ad comburendum mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Jesum Christum secus viam ambulantem, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, & ait illi:* Nunquam ex te nascantur fructus in sempiternum. *Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur ut tandem facerent uvas, spinas superspinas adjecissent, væ, væ a die iræ, a die furoris, & indignationis Domini! Attendite ad verba, quæ mandat vobis per Servum suum Dominus adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in nobis purgabit vos, & desideratos cunctis gentibus fructus afferetis. Apostolico satisfecisse nos muneri judicamus; non enim subterfugimus, quominus annuntiaremus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De cætero quotquot eritis obedientes, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete, & Deus pacis, & dilectionis erit vobiscum.*

Prohibet versionem & publicationem Epistolæ, sub censuris & pœnis, addita causa, & præscripto prudenti permissionum usu.

Cum vero ad promovendam in Neophitis debitam Decretis Apostolicis obedientiam, præsentium nostrarum Literarum notitiam iisdem Neophitis minime necessariam esse, sed satis esse eos in viam salutis dirigere, juxta Pontificiæ Constitutionis præscripta, compertum sit; ne quis eorum, ad quos præsentes Literæ directæ sunt, cujuscumque Ordinis, aut Instituti, nec Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, præsentes Literas, aut quæ in eis continentur (exceptis Permissionibus, quæ quidem caute, & ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit, patefaciendæ erunt) sive directe, sive indirecte per se, vel per alium voce tenus, aut scripto in Linguam Tartaram, aut Sinicam vertant, aut quocumque modo cuilibet, qui Missionarius non sit, nota faciat, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, a qua nonnisi a Nobis, aut a Summo Pontifice (præterquam in articulo mortis constitutus) absolvi possit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ, & passivæ, pœnis contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore præsentium vetamus, & in virtute sanctæ obedientiæ prohibemus, Datum Macai in Palatio nostræ Residentiæ die 4. Novembris anno 1721.

Dat. Macai die 4. Nov 1721.

Quid sentiendum de facto Patriarchæ Alex. ex ipsius pastoralis sensu.

§. 16. Cum autem Patriarcha Alexandrinus in preallata Pastorali mentem suam satis prudenter explicuisset, nimirum Pastotalis hujus suę Epistolę notitia opus non esse ad promovendam in Neophitis erga Pontificia Decreta venerationem, & observantiam, cum satis esset, ut juxta Constitutionis Pontificiæ mandata in via salutis dirigerentur; præterea cum omnibus, & quibuscumque interdictum voluisse, sub pœna quoque excommunicationis latæ sententiæ, ne quis illam in Sinnensem, aut in Tartaricum sermonem verteret, aut cuiquam, qui Missionarius non esset, eam palam faceret; de Permissionibus autem cum statuisset, nonnisi caute, & ubi tantum utilitas, vel necessitas id postularet, esse evulgandas: profecto omnis, ad quem Pastoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi modo haud obscure inferre debebat, quantis ille ani-

Anno 1742.

mi angustiis obsessus, & quam anceps, ac perplexus in Permissionibus hujusmodi proponendis extitisset; adeo ut œconomia quadam usus fuisset ad loci, & temporis circumstantias prorsus necessaria: a qua putandum est eum recessurum fuisse, si libertas sibi data esset rem discutiendi cum Episcopis aliisque doctis Viris, qui nihil aliud, quam Christiani cultus puritatem, & Apostolicæ Constitutionis observantiam ante oculos haberent.

Permissionum abusus, earumque divulgatio ab Episcopo Pekinensi facta.

§. 17. At Permissiones illæ contra expressam adeo Patriarchæ ipsius voluntatem evulgatæ, & quod mirum, Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit, sub pœna suspensionis ipso facto incurrendæ, universis Diœcesis suæ Missionariis, ut observarent, & observari præciperent Constitutionem: *Ex illa die*, juxta Permissiones, quas ipse contendebat, ad ea potissimum referri, quæ in præcitata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Præcipit insuper, ut Christifideles quatuor singulis annis in diebus omnium celeberrimis distincte instruerentur cum iis, quæ Constitutione Apostolica prohibentur, tum iis, quæ a Patriarchæ Alexandrini Pastorali permittuntur.

Quæ damnatur a Clemente XII.

§. 18. Enimvero Clemens Papa XII. Prædecessor noster, tam audax Episcopi Pekinensis factum æquo animo ferre haud potens, muneri suo maxime interesse judicavit binas illas Epistolas damnare, ac penitus reprobare Apostolico Brevi, quod anno 1735. promulgavit: in quo sibi, ac Sanctæ Sedi facultatem reservavit, declarandi Sinensibus Christianis mentem suam, & ejusdem Sanctæ Sedis sententiam in iis, aliisque, quæ ad materiam hujusmodi spectarent. Præfatum autem Breve est tenoris sequentis.

Tenor Brevis hac de re editi.

§. 19. *CLEMENTIS PAPÆ XII. Revocatio, annullatio, & cassatio duarum Epistolarum Pastoralium bonæ memoriæ Francisci Episcopi Pekinensis nuper defuncti, die XI. Julii, & die XXIII. Decembris MDCCXXXIII. circa Ritus Sinenses editarum.*

CLEMENS PAPA XII. ad perpetuam rei memoriam.

Apostolicæ solicitudinis Nobis divinitus commissæ ratio Nos admonet, ut ea, quæ Christianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationi, ac incrementis quacumque ratione obsistere posse dignoscuntur, quantum Nobis ex alto conceditur, recidere, ac e medio tollere studeamus. Cum itaque, sicut ad Apostolatus nostri notitiam pervenit, occasione binarum Epistolarum, quas Pastorales vocant, bon. mem. Francisci, dum viveret, Episcopi Pekinen. nuper defuncti, die 6. Julii, & 23. Decembris anni 1733. circa Ritus Sinenses editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortæ fuerint dissensiones, quæ uberes fructus, quos Sancta Mater Ecclesia ex assiduo Operariorum in illam Agri Dominici partem missorum labore præstolatur, impedire, aut morari possent; Nos, ut pristina inter eos Missionarios pax, & animorum concordia, sublatis quibusvis dissidiis, restituatur, de opportuno in præmissis remedio providere volentes, ac Epistolarum prædictarum tenores, & alia quæcumque etiam specificam, & individuam mentionem, & expressionem requirentia, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exacte specificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, qui jussu nostro Epistolas ipsas sedulo, ac diligenter examinarunt, consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, binas memorati Francisci Episcopi Pekinensis Epistolas Pastorales præfatas, ac pœnas, & alia quæcumque in eis contenta, cum omnibus, & singulis inde secutis, & forsan quandocumque secuturis, penitus, & omnino nulla, invalida, & irrita, nulliusque prorsus roboris, & momenti esse, & perpetuo fore, tenore præsentium declaramus: & nihilominus, ad majorem cautelam, & quatenus opus, illa omnia, & singula motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie itidem perpetuo revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuamus; ac pro revocatis, cassatis, irritis, nullis, invalidis, & abolitis, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuis semper haberi volumus: Nobis insuper, & Apostolicæ Sedi reservantes facultatem Christifidelibus in eodem Regno degentibus aperiendi nostram, & dictæ Sedis mentem, post maturam itidem habitam deliberationem, super aliis rebus; quæ hujusmodi materiam respiciunt. Decernentes ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, & singulis, ad quos quomodolibet spectat, & pro tempore quandocumque spectabit; præsertim vero Archiepiscopis, Episcopis, Vicariis, Pro-Vicariis, & Missionariis Apostolicis tam sæcularibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus in supradicto Sinarum Regno nunc, & pro tempore existentibus, inviolabiliter, & inconcusse observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis præfatæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Epistolarum Episcopis Pekinen. perniciosus effectus.

Eædem cassantur & irritantur.

Reservatur facultas aperiendi sensum Apostolicæ Sedis

Clausulæ, & decreta.

Pont. A. III.

Dat. die 26. Sept. 1735.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVI. Septemb. MDCCXXXV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

F. Card. Oliverius.

Idem Clemens XII. committit examen Permissionum Cong. S. Inquisit. auditis Missionariis, aliisque.

§. 20. Id vero quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctæ Sedi Christianis Sinensibus declarandum reservavit, erat profecto materia Permissionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maxima inde secuta inter Missionarios dissensione; cum alii contenderent, Constitutionem: *Ex illa die*: omnem vim suam amittere, si Permissiones illæ in praxi consistant; alii vero factis palam ostenderent, Permissionum colore se ad prædictæ Constitutionis observantiam minime teneri, juxta illa, quæ in ipsa Constitutione præscribuntur. Itaque præfatus Prædecessor noster, quo Christianæ Religionis puritatem, quæ in iis Regionibus per exactam præmemoratæ Constitutionis observantiam servanda erat, assereret, & controversiis istiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligenti totum Permissionum negotium commisit, ita ut a Theologis, tum etiam a Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Sacræ Inquisitioni præpositis, mature serioque discuteretur. Antequam vero supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad pleniorem facti notitiam obtinendam, omnes, & singulos, quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, & Christianæ rei addiscendæ causa, venerant, ad examen super his, servato juris ordine, vocari jussit.

Pontifex examen hujusmodi coram se, ac resp. per se ipsum absolvit.

§. 21. Nos igitur Prædecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensi, ut tanti momenti opus, quod ipse morte præoccupatus absolvere minime potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, & quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem nostrum tantum, sed Cardinalium quoque, & Sacræ Inquisitionis Consultorum doctrinam, consilium exquisivimus; ac tandem satis aperte compertum habemus, antedictas Permissiones nunquam a Sancta Sede probatas, Apostolicæ Clementis Papæ XI. Constitutioni repugnare, atque adversari, utpote quæ partim Cæremonias, Ritusque Sinenses a prædicta Constitutione proscriptos admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim regulis in ipsa traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur.

Declarat Permissiones nunquam a S. Sede approbatas fuisse, imo ejus Decisionibus adversari.

Easdem Permissiones reprobat, & annullat, earumque praxim damnat.

§. 22. Nolentes, itaque, quemquam, ad Constitutionem ipsam summo Christianæ Religionis damno malitiose evertendam, Permissionibus ejusmodi uti; definimus, ac declaramus, præfatas Permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, earumque praxim tamquam superstitiosam omnino damnamus, & execramur. Itaque præsentis hujus nostræ Constitutionis perpetuo valituræ vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore, & effectu vacuas esse volumus omnes illas, & singulas Permissiones; easque semper uti cassas,

PONT. A. II. | ANNO 1742.

Quæcumque a Clemente XI. interdicta fuerunt, iterum expresse interdicit.

cassas, irritas, invalidas, & nullius prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus ac pronunciamus.

§. 23. Præterea cum Clemens Papa XI. in Constitutione: *Ex illa die*, apposuerit hæc verba: *Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctus peragi possint alia, si quæ sint, quæ vere superstitiosa non sint &c.* Nos dicimus, & declaramus ea verba: *Alia si quæ sint.* intelligenda esse de usibus, & Cæremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolica Constitutione jam interdixerat, & quas Nos pariter eadem auctoritate configimus, atque interdicimus, ne antedictis Permissionibus, quas omnino damnatus volumus, ullus in posterum locus pateat.

Permissionum usum omnibus prohibet.

§. 24. Districte itaque prohibemus, ne quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius, tam Sæcularis, quam Regularis, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, & individua mentio fieri debeat, Permissionibus prædictis ullo pacto uti valeat, sive publice, sive privatim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel præsumat Constitutionis paulo ante citata verba aliter, ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari.

Constitutionem Clementis XI. aliter explicari vetat.

Præsentium observantiam & executionem omnibus & singulis injungit, atque demandat adjectis pœnis.

§. 25. Quare ex prædictorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicæ potestatis, Constitutionis præsentis tenore, & in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, & expresse mandamus omnibus, & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, & Provinciis, sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub pœnis suspensionis a Pontificalium exercitio, & ab Ecclesiæ ingressu Interdicti, eorum vero Officialibus, & Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorumdem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, & insuper Missionariis universis tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub pœnis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, & suspensionis ab exercitio curæ animarum, tum etiam suspensionis a Divinis ipso facto incurrendæ absque alia declaratione, demum excommunicationis latæ sententiæ, a qua non possint nisi a Nobis, & a Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, præterquam in articulo mortis constituti, addita quoad Regulares etiam vocis activæ, & passivæ privationis pena, præcipimus, & districte mandamus, ut omnia, & singula, quæ in hac nostra Constitutione continentur, exacte, integre, absolute, inviolabiliter, atque immobiliter non modo ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent a singulis, & universis, qui quoquo modo ad eorum curam, & regimen spectant; nec colore, causa, occasione, seu prætextu aliquo, huic nostræ Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel præsumant.

Missionarios inobedientes in Europam revocari jubet.

§. 26. Præterea quoad Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, siquis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quæ a Nobis præsentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac præcipiuntur; eorum Superioribus tam Provincialibus, quam Generalibus, in virtute sanctæ obedientiæ expresse mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios a Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quod si prædicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro præcepto minus obtemperaverint, aut in eo desides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter cætera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in earum Regionum Missiones privilegio, seu facultate, eos perpetuo privabimus.

Comminatis pœnis in Superiores Ordinum.

Præscribit novam Juramenti Formulam.

§. 27. Postremo, ut hæc nostra Constitutio in suo robore semper integra, & firma maneat, volumus quoque, ut ad Formulam Juramenti a Clemente Papa XI. in sua Constitutione præscriptam nonnulla adjiciantur, quæ maxime necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui præfatæ Constitutionis vigore, sub pœnis in ea contentis, Juramentum præstare debebunt, in posterum sequenti Formula utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, ac Cæremoniis Sinensibus in Constitutione Clementis Papæ XI. hac de re edita, quæ præsentis Juramenti formula præscripta est contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut a Christianis Sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquomodo me habere contigerit, similis obedientia eidem præstetur. Ac insuper, quantum in me est: numquam patiar, ut Ritus, & Cæremoniæ Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1721. permissæ, ac a Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PP. XIV. damnatæ, ab eisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquomodo contravenerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliis, promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangrlia.*

Ego N. manu propria.

Apostolica exhortatio ad Evangelicos Operarios.

§. 28. Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus Christus laboribus a Nobis, qui ejus vices in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clare, nitideque effulgeat, ac præpotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut Regionum earumdem Pastores intelligant, planeque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, & sequi. Confidimus quoque, Deo favente, ex eorum cordibus inanem illum metum sublatum iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infidelium conversio retardetur. Nam hæc a Divina Gratia sperari potissimum debet: quæ quidem ab eorum ministerio longe non aberit, si Christianæ Religionis veritatem impavide prædicaverint, atque ea puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est, parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianæ Eidei clarissimorum propugnatorum, quorum sanguis tantum abfuit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potius Vineam Domini florentem magis, & fidelium animarum copiosiorem effecerit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, & Apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum memoriam deducimus, ut, quando ad Sacras Missiones destinantur, se tamquam veros Jesu Christi discipulos cogitent, & ab eodem se missos fuisse, non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina, non ad honores, sed ad despectiones, non ad otium, sed ad labores, non ad requiem, sed ad afferendum fructum multum in patientia.

Exemplorum auctoritas.

§. 29. Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus Literis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio Constitutionis.

§. 30. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, innovationis, revocationis, rescissionis, abolitionis, cassationis, annullationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Idus Julii, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 11. Julii 1742.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 9. Augusti ejusdem Anni.

LX.

SPECTACULA

Inverecunda, Festis potissimum diebus frequentari solita, prohibentur.

Venerabilibus Fratribus, Episcopis Provinciarum Maritimæ, & Campaniæ, aliorumque locorum &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex dolet, veterum ludos, jam dudum damnatos, in usum revocatos.

NIHIL profecto Nobis ad vigilias Dominici Gregis assidue excubantibus accidere potuit acerbius, nihilque quod minus hac tempestate opinaremur, quam ut deformes, & inverecundi Ethnicorum mores, quibus Christiani hominis pudor, & modestia semper abhorruit, denuo isthic invecti essent, ac veluti postliminio restituti. Quamvis enim minime Nos lateret, sceleſtos olim Lupercalium Administros, Sacra Fauno, vel Pani per ludum, atque lasciviam persolventes, nudos huc illuc per Urbem discurrisse; Sanctumque Pontificem Gelasium Prædecessorem nostrum tanta commotum impudentia, ac obscœnum morem execrantem, literas dedisse Andronico Senatori, Populoque Romano acri nefarii ritus assertori: Nihilo tamen minus memoriæ proditum est, quinto post Christum sæculo exeunte, Theodorico Italiæ Rege, & Anastasio Orientis Imperatore, pestem illam penitus fuisse sublatam, & extinctam. Nunc vero multorum relatu, (quod dolentes dicimus) certisque indiciis admonemur, profanum morem, perpetua involvendum caligine, e tenebris antiquitatis rursus emergere, ac in Vestris Diœcesibus fæde revocari, cum ad Sanctorum Patronorum Festa solemniter recolenda, Pueri, ac interdum Adolescentes, cursu in spem Bravii nudi contendere jubeantur, maxima utriusque sexus, ac omnium ætatum spectante frequentia. Quæ quidem spectacula id nequitiæ magis, ac improbitatis præseferunt, quo magis non impuro alicui, ut antea, Numini, sed piæ, castæque Sanctorum memoriæ nuncupantur.

Præsertim diebus festis.

Explicat Ecclesiæ mentem quoad celebrationem Christianarum solemnitatum.

§. 1. Qua igitur corporis nuditate impudentissime habita sunt apud veteres Lupercalia, eadem Festi Christianorum Dies istic celebrantur; nec minus injuriæ in illis verecundia passa est, quam in his hodie morum honestas habeat detrimenti. Dies Festi non ad id instituti sunt, ut Christianus Populus epulis, ebrietatibus, ludis, spectaculis, aliæque id genus licentiæ liberius vacet; Sed ut Fideles in precibus, divinisque laudibus frequentes, & assidui sint, ut Ecclesiis intersint, Sacramenta ad animæ vulnerum curationem instituta adhibeant, seduloque se exerceant in his operibus, quæ veram pietatem continent, & ut demum Sanctos una cum Christo Regnantes, tamquam Patronos, congruis officiis, & honoribus prosequantur.

Inverecundam membrorum nuditatem abominatur.

§. 2. Dedecet præterea membrorum nuditas, atque ita dedecet, ut vetuerit Ecclesiastica Disciplina Salvatoris Imagines nudo penitus corpore in Tabulis, vel Simulacris expressas; Et quamvis nudo corpore Christum Cruci suæ affixum, & illorum temporum mores, & gravium Scriptorum auctoritas suadent; adhuc Christianorum Pietas a tali spectaculo semper abhorruit. Athletarum pugnas (ut literis consignatum est) in Stadio apud Græcos, in Circo apud Romanos in usu fuere, atque in illis Disco, Lucta, & Cœstu strenue certatum est; utque Veterum testantur monumenta, interdum nudi, interdum etiam fascia tecti homines dimicarunt. In vestris igitur Diœcesibus, Venerabiles Fratres; nonnihil priscæ licentiæ adhuc remanet: Et cum in Plateis feminudi his luctationibus vacent homines; cumque ex industria sæpius, sæpius vero ex violento motu nudi penitus circumagantur: facile quisque conjicere potest, quam absonum, & indecorum sit, his ludis aditum non intercludere.

Præcipit Episcopis prohibere ejusmodi cursus, luctas &c.

§. 3. Quapropter ne injuncto Nobis Apostolicæ servitutis officio deesse videamur, districte per hæc scripta mandamus, ut turpes, & obscænæ hujusmodi exercitationes, Puerorum, & Adolescentum nudorum cursus, luctæque, quocumque nomine, vel occasione exhibendæ, a vestris Diœcesibus eliminentur. Et quia inobedientiæ delictum, mixti, ut ajunt, Fori videri potest; curabimus diligenter, ut si qui legum vestrarum rationi fuerint refragati, in eos, etiam qui nostro nomine Civitatibus temporaliter præsunt, rigide, & condigne animadvertant; sicque fore speramus; ut fœda corruptela, utroque percussa gladio radicitus evellatur.

Idem Locorum Gubernatoribus demandat.

Inveteratam consuetudinem non obstare decernit.

§. 4. Verum quia impioribus etiam Causis Vindices non desunt, & obstinati Assertores, si qui forte sint; qui impudenter exprobent, hujusmodi ludos Pontificum Antecessorum tolerantia, ac diuturno usu invaluisse: hi probe sciant, nullum ex temporis lapsu deploratę Causæ comparari præsidium. Et ne longa a vestris Diœcesibus petantur exempla, in memoriam revocent, choreas etiam quasdam Mulierum, & virorum publice eo die haberi solitas, quo S. Xisti Pontificis, & Martyris Alatrinæ Civitatis Patroni recolebatur, jussu Episcopi provide vetitas fuisse; & Edictum Episcopi, licet acri calamo Romanæ Curiæ Advocatorum impetitum, die 2. Aprilis 1694. a Congregatione Negotiis Episcoporum, & Regularium præposita, strenue fuisse propugnatum, Cæterum cum Sancto etiam Gelasio objiceretur, antiqui moris fuisse Lupercalia; Sanctissimus Pontifex consuetudinem pudori inimicam, & honestati detrahentem reprobavit, ratus Prædecessorum suorum leges saluberrime institutas non defuisse, sed hominum fraude, & malitia leges ipsas fuisse contemptas.

Refert Decretum Congregationis Episc., & Reg.

Adhortatio ad Episc.

§. 5. Quemadmodum itaque Nos de perspecta Prædecessorum nostrorum vigilantia egregie, ut par est, sentimus, & abusum non illorum incuriæ, sed Subditorum inoaedientiæ ducimus referendum; Sic a Vobis spectabiles Ecclesiarum vestrarum Antistites a quavis negligentiæ nota vindicentur. Quanti Dei honorem, Sanctorum cultum, & animarum salutem facitis, Venerabiles Fratres, vos hortamur, & obtestamur, ut corrupti hujusmodi mores, specie quadam lætitiæ invecti, reformentur, utque creditæ Vobis Oves ab impuro, profanoque Ritu declinantes, ad piam, & fructuosam Festos dies celebrandi rationem traducantur. Nos interea, in optati eventus auspicium, Apostolicam Benedictionem ex animo Vobis impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XII. Augusti MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 12. Aug. 1742.

LXI.

ELECTIO

Hieronymi de Bock in Episcopum Harlemensem nulla & illicita declaratur; eidemque inhibetur, ne Consecrationis munus audeat suscipere.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Procœmium.

QUAMQUAM inhærens altis radicibus fideli animo vestro Catholica Religio satis habeat in se virtutis ad præcavendam execrandi schismatis lucem, quæ magis, magisque serpere apud vos nititur; adeo tamen soliciti sumus de incolumi vestra salute, ut noster erga vos amor vere singularis quiescere nequeat: nisi & Nos pro commisso tenuitati nostræ Apostolico Ministerio occupemus ad acuendam vestram vigilantiam, avertendumque venenatæ fraudis periculum, cui devitando nihil salubrius, ac illud, præmonitum fuisse.

Refertur electio Pseudo Archiepiscopi Ultrajectensis, ejusque damnatio.

§. 1. Quartus jam labitur annus, cum pauci turbulento, ut nostis, ingenio, & a sincera Fide abhorrentes, adscito simulatorum Canonicorum nomine, Petrum Joannem Meindarts in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem incredibili temeritate cooptarunt. Sed hujusmodi Electionem statim f. mem. Decessor Noster Clemens XII. vi suarum Literarum in forma Brevis 6. Octobris 1739. nefandam, irritam, inanem declaravit delevit, adjudicavit. Eumdem vero Petrum Joannem, & quotquot falso Canonicorum Ultrajectensium nomine in ipsum suffragia contulerunt, illique adhærentes favorem, opem, consilium, consensum præstiterunt, excommunicavit, anathematizavit, atque ab

Ec-

Et inhibitiones ipsi factæ ne jurisdictionem ullam exerceret.

Ecclesiæ communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, & vitandos, esse declaravit. Quin etiam sub eadem pœna excommunicationis ipso facto, & sine ulla alia declaratione incurrendæ mandavit, ac severe indixit, ne Jurisdictionem Episcopalem, quam nullam adeptus fuerat, aut pro animarum regimine auctoritatem sibi arrogaret, atque exercere auderet; ne pro suscipiendis ordinibus Dimissorias Literas daret; ne Pastores; ne Missionarios; ne Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis prætextu, constitueret, ac deputaret. Hinc etiam palam edixit, & declaravit, omnes & singulas antedictorum Officiorum deputationes pro animarum regimine quocumque nomine jam factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas esse, nulliusque roboris, ac momenti. Qui vero per ipsius Literas Dimissorias fuisset Ecclesiasticis Ordinibus initiatus, denunciavit eum suspensionis vinculo obstrictum esse, atque irregularitati propterea obnoxium, si susceptos ordines exercuisset. Præterea sub pœnis canonicis, suæque indignationis, interdixit omnibus cujusque Catholicæ Ecclesiæ Archiepiscopis & Episcopis, ne antedictum Petrum Joannem frustra electum Archiepiscopum consecrare auderent; sub eisdemque pœnis ipsi Petro Joanni mandavit, ne se cuiquam Archiepiscopo & Episcopo consecrandum præberet: qua illicita, ac nefaria consecratione tot reliquas sobiret pœnas, & nihilominus ab omni suscepti Episcopalis Ordinis exercitio suspensus maneret.

Neve consecrationis munus susciperet.

Item refertur ipsius sacrilega Consecratio.

§. 2. Quis sanæ mentis homo tam terribili perculsus fulmine non cohorruisset? non is tamen sese cohibuit, quem veluti ad perficiendum scelus furiæ quædam agitare videbantur; sed reperiens, qui suo temerario consilio nequiter obsecundarent, pristinum inanis electionis novo detestandæ consecrationis crimine cumulavit. Exarsimus ad immane scelus, atque hominem perdictum nulliusque pudoris, Satanæ in interitum tradidimns Censuris omnibus illigatum, resipisceret; nefariam illius consecrationem, illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata & sacrorum Canonum sanctiones factam declaravimus; Palam denunciavimus, eundem Peitum Joannem, non solum ab iis, quæ sunt Jurisdictionis, esse suspensum sed etiam ab iis quæ sunt Ordinis. Mandavimus propterea, sub pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratiooe incurrendæ, ne ullo pacto Chrisma conficeret, Clericos ordinaret, Virgines consecraret; aut alia Episcopalis Ordinis exercere auderet; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris ac momenti omnes & singulos alios actus, quos attentare præsumpserit; ac proinde denunciavimus, si qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus fuissent initiati, suspensionis vinculo obstrictos esse, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos ordines exercuissent. Hæc omnia decrevimus ad apertissimum Schisma delendum: quorum vos participes fecimus nostris Literis in forma Brevis 24. Junii 1741. ne subdolis artibus ad ejus suorumque asseclarum communionem subornari possetis.

Ejusdemque suspensio ab exercitio Ordinis.

Is tamen, deplorando ausu, Hieron. de Bock Pseudo Episcopum Harlemen. elegit.

§. 3. Tantum vero absuit, ut homo ille Ecclesiasticæ pacis inimicus, aut a supremo Patrefamilias minitando rogandoque revocatus, aut ingenua constrictus verecundia, aut publica execratione deterritus, deflexerit a via iniquitatis; ut imo, quam semel ingressus fuit, insistat viam, pergatque audacius: cum dudum non erubuerit quemdam Hieronymum de Bock Harlemensi donare Episcopatu jam diu exoleto, & ab se nunc restituto ea potestate, quam sibi ex ingenio fingit. Illum cum suo commentitio Ultrajectensi Capitulo ad hoc etiam temeritatis devenisse, ac tot jam flagitiis utrumque inquinatum tam diro ac prope incedibili scelere se fordidasse, ingenti sane luctu comperimus: Non quod perterrefacti simus Schismate ad extrema præcipitante: & Sectatores per summum nefas malumque dolum ad sui præsidium illiciente. Confidimus enim fore neminem compotem mentis, ne dum Catholica veritate imbutum, qui non sit irrisurus perniciosam hujusmodi novitatem, & surgentem, Petro Joanne Meindarts conditore, inopinatam Ecclesiam, ipsi, veluti, suo Capiti, conjunctam, ab eaque divisam, quam Nos, licet indigni, Deo auctore moderandam suscepimus. Sed hinc præcipue vehementer angimur, quod renovari hoc tempore videmus veterem aliquot Schismaticorum insaniam, Episcopales Cathedras, ubicumque liberet, excitantium; Quamquam ut illa suo consumpta furore, ludibrioque habita tandem deperiit; hujus etiam parem exitum fore non dubitamus. Quod ad Nos attinet, id primum supplices oramus a Patre misericordiarum, ut obstinatam hanc perduellionem sedare velit; Deinde, ut si qui ea involuti ob impletam iniquitatis mensuram in profundum demerguntur, nec ullam afferunt emergendi spem, in iis sistat nefandum ulcus, ne quid ultra sani Gregis inficiat.

Quod nulliter & illegitime factum declaratur.

§. 4. Cui quidem sistendo pestilenti ulceri, aut, si fieri possit, curando, Nos haud negligimus e Sacrorum Canonum piscciolina remedium adhibere. Quapropter Prædecessorum nostrorum, Sacrarumque Legum morem atque exempla sequuti, tradita Nobis e Cœlo potestate, Electionem Hieronymi de Bock in Harlemensem Episcopum, a Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanne, & ab ejus fictis Canonicis factam, nullam, inanem, nefariam, illegitimam, ac sacrilegam declaramus, eamque rescindimus, delemus, abrogamus. Deinde, sub pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, mandamus, districteque indicimus eidem Hieronymo de Bock, ne ullam Ediscopalem Jurisdictionem exerceat, ne pro suscipiendis Ordinibus Dimissorias Literas dare, ne Pastores, Missionarios, Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis prætextu, constituere ac deputare audeat: ac proinde si quis per ipsius Literas Dimissorias Ecclesiasticos Ordines susceperit, se suspensum, ac propterea irregularitati obnoxium esse sciat, si susceptos ordines exercuerit; Quascumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine, sive jam factas sive faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas, nulliusque momenti declaramus.

Ipsique nulliter electo interdicitur exercitium jurisdictionis Episcopalis.

§. 5. Præterea, sub eadem pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, mandamus, tam eidem Hieronymo de Bock, ne se cuiquam Archiepiscopo, aut Episcopo consecrandum, præbeat, quam ipsi Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanni, aliisque Archiepiscopis, & Episcopis, ne eumdem inaniter electum Episcopum Harlemensem consecrare audeant. Has autem pœnas decernimus, sine præjudicio illarum, quam tam electus Pseudo-Episcopus, quam Elector Pseudo-Archiepiscopus noverint se incurrisse vigore nostrarum Literarum in forma Brevis XXIV. Junii MDCCXLI.

Inhibetur ipsi, ne Consecrationem suscipiat; aliisque Episcopis, ne ipsum consecrare audeant.

§. 6. Denique ad vos, dilecti Filii, gaudium & corona nostra, paterni cordis curas cogitationesque convertimus, sollicite monentes, atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati estis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad se conantur. Date quotidie magis operam, ut seductores intelligant, vos ad verum Christi Domini Ovile, & ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti estis Mundo, Angelis, & hominibus, qui vos indutos Catholicæ lorica veritatis, & galea salutis, adversus hostes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia insidiosos, strenue pugnare undique circumspiciunt, ac vestram animi fortitudinem, invictamque constantiam eximiis laudibus extollunt; non sine credibili nostro plausu, qui tantam virtutem plurimi facimus, servatamque a vobis Catholicæ Ecclesiæ, Nobis, Romanæque Sedi fidem, singulari amore prosequimur; cujusque pignus Apostolicam Benedictionem vobis, dilecti Filii, peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die I. Seqtembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri anno tertio.

Adhortatio ad Catholicos in Fæd. Belgio existantes.

Dat. die 1. Sept. 1742.

J. Vincentinus Lucchesinius.

Public. die 28. ejusdem Mensis & Anni.

ANNO 1742. LXII.

INDULTUM

Vacandi operibus servilibus in quibusdam diebus Festis de Præcepto alias observari solitis: pro nonnullis Universitatibus Diœcesis Calaguritanæ.

Venerabili Fratri, & Episcopo Calaguritano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Quædam Disciplinæ capita aliquando temperari expedit.

CUM, sicut, quædam sunt, ut inquit S. Leo Magnus Prædecessor Noster, quæ nulla possunt ratione convelli, ita multa sunt, quæ aut pro consideratione ætatum, aut pro necessitate rerum oporteat temperari; illa semper conditione servata, ut in his, quæ vel dubia fuerint, aut obscura, id noverimus sequendum, quod nec præceptis Evangelicis contrarium, nec Decretis Sanctorum Patrum inveniatur adversum: Eapropter Apostolica hæc Sancta Sedes, pro Paterna erga Universos Christifideles benignitate, quoad integrum sibi fuit, consuevit supremam suam in iis auctoritatem interponere, quæ cæteroquin ad majus Divini Cultus incrementum præscripta, aut per frigescentem in nonnullorum cordibus caritatem, ad otium luxuriamque convertuntur, aut ob rerum ad vitam traducendam necessariarum inopiam, non sine conscientiæ angore contemnuntur.

Causæ allatæ pro obtinenda reductione dierum festorum de præcepto.

§. 1. Quonim autem, sicut pro parte Carissimi in Christo Filii Nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholicis Nobis nuper expositum fuit, ipsi Philippo Regi innotuit, in Provincia Ipuscoana, cujus pars in Fraternitatis Tuæ Diœcesi Caluguritana continetur; præter festos dies in Universali Ecclesia servari solitos, alios quamplurimos sive pietatis studio, sive quacumque alia de causa præceptos agitari, ita ut quamplurimis ejusdem Provinciæ, & Diæcesis Tuæ, hominibus, (qui manu, & labore in sudore vultus vescentes pane suo, ob ingentem festorum dierum numerum, obtenta alendæ vitæ necessitate, vetitis laboribus aditum jam late aperuerunt) si per omnes dies festos hujusmodi a servilibus operibus abstineant, ad vitam lucro sustinendam haudquaquam tempus sufficiat; ac propterea Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in præmissis opportune providere, & ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Apostolici Indulti tenor.

§. 2. Nos itaque, qui Christifidelibus, quantum cum Domino possumus, salutare remedium potius ad æternam salutem comparandam, & humanam vitam honeste sustentandam adhibere, quam per severiorem Ecclesiasticæ disciplinæ rigorem ad separationem inopes adducere cupimus, dictos homines specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus etiam ejusdem Philippi Regis nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Fraternitati Tuæ per præsentes committimus & mandamus, ut, veris existentibus narratis, omnibus utriusque sexus Christifidelibus ejusdem Provinciæ in Diœcesi tua existentibus, ut deinceps, exceptis omnibus diebus Dominicis, Natalis Domini nostri Jesu Christi, & sequenti Sancti Stephani, Circumsionis, Epiphaniæ, Resurrectionis, & sequenti, Ascensionis Domini, Pentecostes, & sequenti itidem diebus Corporis Christi, S. Joannis Baptistæ, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, Sancti Jacobi, & Commemorationis omnium Sanctorum, præterea quinque dicatis Beatæ Virgini Mariæ Immaculatæ, scilicet Purificationis, Annuntiationis, Assumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni, aut Tutelaris cujuslibet loci pro hominibus ejusdem loci dumtaxat, in quibus intra maneat præcepti obligatio, in reliquis diebus Festis, sive per hanc Sanctam Sedem præceptis, sive per Synodales ejusdem Diœcesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per Majores suos facti, quod quoad hanc partem etiam auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, præceptis, audita Missa, laboriosis suarum artium exercitationibus, servilibusque operibus, sine ullo prorsus conscientiæ scrupulo vacare possint, auctoritate nostra Apostolica concedas, indulgeas, & permittas, ac statuas, præcipias, & mandes.

Dies excepti.

In reliquis conceditur ut, audita Missa, operibus servilibus vacari possit.

PONT. A. III.

Clausula.

§. 3. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, necnon Provinciæ, & Diœcesis præfatarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenori præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Septembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 3 Sept. 1742.

D. Card. Passioneus.

Eodem mense Septembri 1742.

Simile Indultum concessum fuit pro nonnullis Universitatibus Diœcesis Pampilonensis.

Item pro Universitatibus, & hominibus Diœcesis Pacensis.

Mense Septembri 1743.

Simile pro hominibus Civitatis, & Diœcesis Septensis.

Mense Septembri 1744.

Simile pro Diœcesi Hispalensi.

Pro Diœcesi Mindoniensi.

Pro Diœcesi Malacitana.

Mense Majo 1745.

Simile pro Oppido de Olivares nullius Diœcesis Provinciæ Hispalensis.

Et pro Civitate, & Diœcesi Vallisoletana.

ORDINATIONES

LXIII.

Omnium Clericorum, & Sacerdotum Ritus Græco-Rutheni a Serviano schismate ad Ecclesiæ sinum redeuntium Auxerensi delegantur.

Venerabili Fratri, Matthæo Episcopo Auxeren.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Prooemium.

E SUBLIMI Sedis Apostolicæ specula circumspicientes Dominicum Gregem, a Pastorum Principe tenuitati præcipue nostræ commendatum, ea providere curamus, quæ in unaquaque ejus parte, ad salutem, conservandamque spiritualem vitam conferre possunt.

Causæ præsentis Indulti.

§. 1. Quod cum propositum sit Nobis, & modo intelligamus, opportunum esse, ut, qui in Dalmatiæ Diœcesibus a Serviano Schismate ad verum Christi Ovile redierunt, aut redituri sunt, Sacerdotes, & Ecclesiasticæ Hierarchiæ reliquos habeant a Catholico Episcopo consecratos Græco ipsorum Rutheno Ritu; quocirca, ut quotquot inter suæ Gentis Catholicos Clericali Militiæ dare nomen cupiunt, a Schismatico Antistite initiarentur, hanc abrumpere absurdam nimis, & Sacris Canonibus vetitam consuetudinem constituimus; adducti metu, ne, non penitus discissa cum morbosis Pseudo Episcopis societate, occulte venenum hauriant, in ceteras Oves dispergendum nec bona deinceps utantur valetudine.

Facultas ordinandi Græco-Rutheno ritu omnes per Dalmatiam Clericos, servandis.

§. 2. Huic ut occurramus periculo, utque frequentissimæ illorum Parœciæ a Parochis prorsus Romanæ Catholicæ Ecclesiæ conjunctis administrentur, optimum visum est, dare alicui Latino Catholico Episcopo, qui eam linguam, & cæremonias calleat, facultatem cooptandi in Ecclesiasticos Ordines eodem Græco-Rutheno Ritu, non solum in propria, sed etiam in alienis Diœcesibus Dalmatiæ, Veneto Imperio

perio subjectis, habito primum consensu ab Ordinariis quotquot, Dimissorialibus a proprio Antistite acceptis, ejus Populi Paroecias, aliaque Sacra Ministeria curare debent: Quo tempore, atque occasione ipsi Latino Episcopo Pontificalia, consimili Graeco-Rutheno more exercere liceat. Hanc modo facultatem tantumque munus agendum tribuimus Fraternitati Tuae, quam scimus literarii Illyrici sermonis, ab ea Natione ad Sacras Functiones adhibiti, peritam esse; pollere simul non mediocri prudentia, ac Religione; unde sperandum sit, eos, quibus manus imposueris, bene ac solicite officio suo defuncturos esse. Id autem ut feliciter peragas, Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Dioecesis, sub Annulo Piscatoris, die 4. Octobris 1742. Pontificatus Nostri Anno III. *J. Vicentius Lucchesinius.*

Episcopo Auxerensi conceditur. — *Dat. die 4. Oct. 1742.*

LXIV.

SACERDOTES

Missam celebrantes non teneri Sacram Eucharistiam omnibus petentibus infra ipsam actionem ministrare.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis Italiae

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Status controversiae.

CErtiores effecti, pullulare in nonnullis Italiae Dioecesibus controversiam de obligatione, qua Sacerdotes Missas celebrantes adstringantur Eucharistiam ministrare intra easdem fidelibus iis, qui ad ipsam accipiendam paratos se exhibent, ac petunt Sacrificii, cui adstant, participes fieri; Nostro proinde animo reputavimus, gliscenti malo Apostolicae hujus paginae documento obviam ire, ne ulterius, haud absque fidelium eorumdem scandalo, progrediatur. Itaque, Venerabiles Fratres, sermonem Nostrum ad Vos convertimus, ut ipsi quoque Pastoralis hac in re Officii partes minime negligatis.

Missae, in quibus solus Sacerdos communicat, improbari nequeunt, ex Conc. Trid.

§. 1. Ac primo quidem dicendum Nobis occurrit, nemini ex fidelibus in mentem venire posse, Missas privatas, in quibus Sacerdos solus sacram sumit Eucharistiam, propterea veri, perfecti & integri Sacrificii incruenti a Christo Domino instituti rationem amittere, ideoque illicitas esse existimandas. Nec enim ignorant fideles, aut saltem facile edoceri possunt, Sacrosanctum Tridentinum Concilium, innixum doctrinae, quam perpetua Ecclesiae Traditio servavit, huic adversantem novam falsamque Lutheri sententiam damnasse *sess. 22. cap. 6. & can. 8. Si quis dixerit, Missas, in quibus solus Sacerdos sacramentaliter communicat illicitas esse, ideoque abrogandas: anathema sit.*

Ejusdem Concilii, & Pontificis votum pro frequenti fidelium communione ad cujuslibet Missae celebrationem.

§. 2. Nihilominus, quandoquidem vetus Ecclesiae praxis, & disciplina, juxta quam fideles Missis adstantes participare passim atque in publicis conventibus solebant Sacrosanctum Sacrificium, institutioni, & exemplo Christi Domini omnimode convenit, verba ejusdem Concilii eo ipso spiritu, quo ab eodem prolata sunt, iteramus: *Optaret quidem Sacrosancta Synodus, ut in singulis Missis fideles adstantes, non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiae perceptione communicarent, quo ad eos sanctissimi hujus Sacrificii fructus uberior proveniret.* Utinam autem eo ipso Christianae pietatis fervore, quo primorum saeculorum fideles exardebant, nostrorum quoque temporum homines inflammati, avide ad publicam sacram Mensam advolare, sanctorumque Mysteriorum solemnitati non adesse tantum, sed religiose eorumdem participationem exoptare conspicerentur. Nulla certe res est, qua utilius Episcopi, Parochi, Confessarii studium suum omne impendere valeant, quam in excitandis fidelibus ad eam mentis puritatem sectandam, unde digni reddantur frequenti ad sacram Mensam accessu, & non spirituali tantum, sed Sacramentali etiam participatione illa Sacrificii, quoad a Sacerdote, tamquam publico Ecclesiae Ministro, non pro se tantum, sed, pro ipsis, & ipsorum nomine offertur.

Laudatur mos participandi de Sacrificio Missae.

§. 3. Et quamvis de eodem Sacrificio participent praeter eos, quibus a Sacerdote celebrante tribuitur in ipsa Missa portio Victimae a se oblatae, ii etiam, quibus Sacerdos Eucharistiam reservari solitam ministrat; non tamen idcirco, aut vetuit unquam Ecclesia, aut modo vetat, satisfieri ab ipso Sacerdote pietati, & justae eorum petitioni, qui Missae adstantes, ad consortium admitti postulant ejusdem Sacrificii, quod & ipsi pariter offerunt ea ratione, quae ipsos decere potest: imo probat atque cupit, ne id omittatur, eosque Sacerdotes increparet, quorum culpa, & negligentia fidelibus participatio illa denegaretur.

Ad animarum tamen Pastores pertinet, opportunitatem temporum, & locorum, pro communione fidelium, statuere.

§. 4. At quoniam in Ecclesia Christiana opus est cuncta ordinare, & congruenter disponi; Pastores vigilantiam & curam suam conferent, ut ex una parte fidelium pietas minime fraudetur eo accessu, eaque participatione; ex alia vero ita utrumque sortiatur, quin ulla in laudabilibus aliis institutis oriatur perturbatio, unde facile confusio etiam, & scandalum oriretur. Quare Pastores monere debent eosdem fideles, ut participes esse cupientes sacrae Mensae, (quod maximopere probandum diximus) studeant tempus, locum, & circumstantias nancisci, quibus & ipsi justorum votorum suorum compotes evadant, nec instituta illa pietatis impediant. Hisque Pastorum suorum monitis fideles se se dociles praebentes, cavebunt, ne sibi injuriam factam querantur, si quandoque pro tempore, loco, & personis, Episcopus minime opportunum censuerit, a Sacerdote celebrante, Eucharistiam distribui iis, qui adstant; quibus scilicet eo ipso tempore facilis, & obvia suppetit ratio ad eamdem Mensam accedendi, pluribus aliis locis cuivis instructam.

Hodierna disciplina facillimam praestat SS. Eucharistiae participationem.

§. 5. Haud aegre Episcopi, & Parochi id fidelibus persuadebunt, quoties ipsis significent, ex Ecclesiae disciplina, quae modo viget, non quidem difficiliorem, sed faciliorem evasisse iisdem participationem, quam optant. Siquidem veteri more in singulis Ecclesiis passim unica Missa celebrabatur, cui fideles adstabant, indeque participabant; quin a solis propriis Pastoribus, quemadmodum reliqua Sacramenta, ita etiam Eucharistiam licite accipere valebant; hisce vero temporibus, ex Sacerdotum celebrantium, ex locorum, Altariumque, quibus ea celebratio publice peragitur, multiplicitate, patet cuilibet facile parabilis sacra Mensa, & ad sacrum Convivium admissio. Sin autem iidem fideles ita moniti, importune insisterent pro recipienda Eucharistia in iis temporis, loci, & personarum circumstantiis, quas excipiendas censuisset Episcopus, Ritualis Romani auctoritate etiam fretus; haec illorum petitio, utpote nec justa, nec rationabilis, contumacem, ac refractarium animum demonstraret, cupidumque perturbationis, ac proinde minime compositum Eucharistiae qua par est pietate percipiendae.

Qui, qui secus aptare renuit, male se dispositum esse judicat.

Adhortatio ad animorum concordiam.

§. 6. Dum Pastores erga fideles ita se gerent, dumque fideles Pastorum dictis pronas ita aures accommodabunt, orietur absque ulla dubietate pax illa perfecta, atque concordia, qua capita invicem, & Membra magnopere colligari decet; desinentque importunae illae controversiae, quae eo tandem tendunt, ut turbas gignant, ac scandalum, verique animarum fructus, quo nihil Pastori carius esse debet, perniciem. Verbis itaque Apostoli Pauli ad Corinthios utimur: *Obsecro Vos, Fratres, per nomen Domini Nostri Jesu Christi, ut id ipsum dicatis omnes, & non sint in Vobis schismata; sitis autem perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia.* Quae quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per haec Apostolica scripta nota esse volumus, in felicitatis auspicium, & Paternae dilectionis pignus, Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XIII. Novembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 13. Nov. 1742.

LXV.

LEGES OBSERVANDAE

In Concedendis locationibus bonorum Camerae Apostolicae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO &c.

Providentia Pontificis in tollendis controversiis

ESsendo ben gravi le controversie, che con pregiudizio non meno del pubblico, che del privato Interesse,

Anno 1742.

se, accadano spesse volte nelle deliberazioni degli Appalti de' nostri Beni Camerali, a cagione delle competenze, che insorgono tra gli Oblatori; Crediamo esser parte della nostra suprema vigilanza, e di quel molto desiderio, che abbiamo sempre coltivato, di togliere, per quanto possibile sia, ogni semensa di litigio, il porgere alle medesime un convenevole provedimento, colla norma fissa, ed invariabile delle seguenti leggi, e determinazioni.

Jubet 1. Edicta pro oblationibus deferendis ante annum proponi.

I. *Che negli Appalti Camerali, un' anno almeno prima, che termini ciascheduu Appalto, si debbano invitare per mezzo de' soliti Editti coloro, che vogliono attendervi, a dare ciascheduno per un tal giorno determinato l' Offerta sua chiusa, e sigillata.*

2. Oblationibus statuta die apertis, locationem deliberari in favorem melioris Oblatoris, salvo arbitrio prorogandi tempus.

II. *Che venuto il giorno prefisso negli Editti, debbano aprirsi le Offerte in piena Congregazione Camerale, e debba deliberarsi l' Appalto,* prout de Jure, *al maggiore, e miglior Oblatore, salvo però sempre alla medesima Congregazione l' arbitrio di prorogare con altri nuovi Editti il termine da offerire, quando creda, che niuna delle Offerte, che saranno state date, sia giusta, e ragionevole, relativamente allo stato allora presente dell' Appalto.*

3. Licet cuilibet intra 20. dies oblationem augere ad vicesimam & ultra.

III. *Fatta come sopra la deliberazione dell' Appalto in favore del maggiore, e migliore Oblatore, e quella di poi approvata da Noi, e da' Sommi Pontefici pro tempore nostri Successori, debba soprassedersi prima di venire alla stipolazione dell' istromento per lo spazio di venti giorni continui, da incominciarsi dal giorno immediatamente seguente alla suddetta deliberazione, affinchè dentro questi venti giorni possano, tanto quelli, che hanno già offerto, e sono rimasti vinti, ed esclusi; quanto ogni altro, che non abbia prima offerto, aggiugnere sopra la detta maggior Offerta, per la quale è stato deliberato l' Appalto, perchè quest' aggiunta non sia minore della Vigesima: E per tal' effetto vogliamo, e dichiariamo, che in avvenire tutte le deliberazioni, che si faranno di simili Appalti dalla Congregazione Camerale, ancorchè siano successivamente approvati da Noi, o da' nostri Successori pro tempore, o in voce, o per rescritto, o anche per Chirografo speciale, s' intendano sempre fatte, e approvate col patto* Addictionis in diem, *durante il suddetto termine di venti giorni; di maniera che Quegli, in favor di cui è stato deliberato l' Appalto, non acquisti diritto alcuno sopra il medesimo in virtù di detta deliberazione, e respettivamente approvazione, quante volte dentro il suddetto termine di venti giorni sopravenga alcun' altro, che sopra la di lui Offerta aggiunga almeno la Vigesima.*

4. Post 20. dies, vel Instrumentum confici cum Priore Oblatore vel locationem deliberari favore offerentis Vicesimam.

IV. *Spirato il termine di detti venti giorni, se non sarà comparso alcun' altro Oblatore, che abbia offerta, come sopra, almeno la Vigesima, non averà più luogo a favor della nostra Camera il suddetto Privilegio* Addictionis in diem, *ma potrà senz' altro indugio, e senza ammettersi altra Offerta, stipolarsi l' Istromento d' Appalto con Quegli, in favor di cui fu da principio deliberato. Ma se all' incontro dentro il suddetto termine di venti giorni saranno comparsi uno, o più Oblatori, che abbiano aggiunta almeno la Vigesima; in tal caso dovrà la nostra Camera godere del suo Privilegio* Addictionis in diem, *e dovrà la suddetta Congregazione Camerale deliberar nuovamente l' Appalto in favor di Quegli, che avrà aggiunto almeno la Vigesima: Ed in concorso di più Oblatori sopra la Vigesima, dovrà deliberarlo in favor di Quegli, che sarà a giudizio suo il migliore, e maggior Oblatore.*

5. Hoc casu licere priori Oblatori augere oblationem intra 10. dies; sed his elapsis, Instrumentum melioribus conditionibus omnino confici.

V. *Sarà poi peso di questo Secondo, dopo che sarà stata da Noi, o da' nostri Successori approvata la sudetta nuova deliberazione, annunciare, ed intimare al Primo, con Intimazione eseguita personalmente, l' aggiunta della Vigesima, o di altra maggior somma da lui fatta, e la nuova deliberazione seguita a suo favore; dopo la quale Intimazione si lascierà al suddetto Primo il termine di altri dieci giorni, ad effetto, che possa risolvere, se vuol fare nuova Offerta superiore a quella del Secondo: E quando il Primo dentro il termine delli suddetti altri dieci giorni faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo; in tal caso dovrà a lui restar l' Appalto, senza che possano più riceversi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte. Ma quando all' incontro il suddetto Primo, dentro i suddetti dieci giorni non faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo; in tal caso, l' Appalto dovrà restare al secondo, e con lui senz' altro indugio potrà stipularsi l' Istromento; così che, passati che siano detti dieci giorni, non dovranno più ammettersi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte, nè dal Primo, nè da altri.*

Pont. A. III.

6. Si quis tamen Sextam partem ultra offerat, competere Cameræ Apostolicæ restit. in integrum.

VI. *Da questa proibizione di ammettere altre nuove Aggiunte, o siano Offerte, si eccettua il solo caso, che venga alcun' Oblatore, o di quelli, che già siano concorsi, o altri, che non siano concorsi, qual offerisca almeno la Sesta sopra l' ultima maggior Offerta del Primo, o del Secondo; perche in tal caso la nostra Camera, a titolo di lesione dovrà godere il benefizio della restituzione* in Integrum; *qual benefizio, a differenza del Privilegio* Addictionis in diem, *compete al Fisco, ancorchè la cosa non sia più intiera, ancorchè sia stato stipolato l' Istromento, e ancorchè l' Appaltatore abbia già preso, e si trovi in possesso attuale della cosa locata; nè altro in tal caso può pretendere il medesimo Appaltatore, che di esser preferito, supplendo ancor lui il giusto prezzo, cioè la medesima Sesta.*

Sed hoc intra tres Menses tantum a die deliberationis.

Ma perchè ammettendosi questa restituzione in Integrum *senz' alcuna limitazione di tempo, (come saria di ragione;) potrebbe rendersi più difficile alla Camera il trovare idonei Appaltatori, per lo giusto timore, che ognuno avrebbe, di poter esser cacciato dall' Appalto per questa via di restituzione in Integrum, dopo averlo reso per sua propria diligenza, e industria più fruttuoso del passato; Perciò ordiniamo, che si debba ammettere l' offerta della Sesta, dentro però il solo termine di tre mesi, da incominciarsi dal giorno, che sarà stato deliberato, come sopra, l' Appalto, o per la via ordinaria, o in virtù del suddetto Privilegio* Addictionis in diem, *al maggiore, e migliore Oblatore; ancorchè questi, dentro il suddetto termine di tre mesi, fosse venuto colla Camera alla stipolazione dell' Istromento, e ancorchè avesse fatto delle spese, o altri preparamenti in qualunque modo necessarj per l' esecuzione del medesimo Istromento, o per la buona condotta dell' Appalto:*

Tunc vero priori Oblatori competere prælationem cæteris paribus, non autem refectionem sumptuum &c.

Volendo Noi, che dentro questo termine di tre mesi sia sempre luogo all' offerta della Sesta, e alla recissione del Contratto per via di restituzione in Integrum; *e che perciò Quegli, al quale, come sopra, fosse stato deliberato l' Appalto, in caso di detta recisione, non possa pretendere, nè dalla Camera, nè dal nuovo Oblatore il rifacimento di alcuna sorte di spese, che avesse fatte dentro il termine suddetto; ma solamente possa, e debba esser preferito, quando voglia anch' esso supplire la medesima Sesta, o altra maggior somma, che sia stata offerta dal nuovo Oblatore.*

7. Post dd. tres menses, Contractum rescindi non posse, nisi ex causa læsionis ultra dimidiam.

VII. *Passati poi li suddetti tre mesi dal giorno della deliberazione, come sopra, non sia più luogo alla recisione del Contratto, ma quello debba restar fermo, e irrevocabile per tutto il tempo convenuto, e secondo la forma, e patti concordati nella deliberazione: E solamente alla Camera rimanga salvo, e preservato il diritto d' impugnare il Contratto, in caso di lesione* ultra dimidiam, quatenus de Jure, & prout de Jure, *ed a tenore delle Constituzioni Apostoliche, senz' alcuna limitazione di tempo, quando a questa non sia stato da Noi, e da Nostri Successori specialmente, e nominatamente derogato.*

8. In Conditionibus locationum nihil addi posse, quo vectigalia ultra legem eorum institutionis, & consuetudinem augentur.

VIII. *E finalmente, coll' occasione di questo regolamento sopra gli Appalti Camerali, volendo Noi anche provedere alli aggravj, che si fanno tutto giorno dagli Appaltatori alli Sudditi del nostro Stato Ecclesiastico, ordiniamo, che nello stipolare gl' Istromenti coi suddetti Appaltatori, niuno ardisca senz' ordine, o Chirografo speciale sottoscritto da Noi, e nostri Successori pro tempore, porre alcun Capitolo, col quale alcuna Gabella, o Privativa cadente sotto l' Appalto, venga in qualunque modo distesa ed ampliata, oltre i casi, e termini prescritti nell' Istituzione di tal Gabella, o Privativa, e diversamente da quello, ch' è stato generalmente pratticato, ed osservato in tempo de' passati Appaltatori; dichiarando Noi invalido, e nullo qualunque Capitolo d' Istromento, e qualunque Editto, o Bando, che fosse fatto, o che si facesse in contrario.*

Clausulæ, & Decreta irritantia.

Quali ordini in avvenire vogliamo, ch' esattamente siano osservati in tutte le deliberazioni degli Appalti Camerali, sotto pena della lor nullità, da incorrersi ipso facto, & ipso Jure, senz' altra dichiarazione di Giudice, e che a tenore de' medesimi ordini debba seguire la pubblicazione, e rinnovazione degli Editti, e la stipolazione de' suddetti Appalti, anzi giusta la di loro forma si debbano intender pubblicati gli Editti, consumate le deliberazioni, e stipolati li pubblici Istromenti;

PONT. A. III. *menti; perchè così, e non altrimenti ordiniamo, e comandiamo, e come legge vogliamo, che inviolabilmente si osservi per esser così mente, e volontà nostra precisa. Volendo, e decretando, che la presente nostra Cedola di Moto proprio, da ammettersi, e registrarsi in piena Camera, e ne' suoi libri, secondo la Bolla di Pio IV. nostro Predecessore* de registrandis, *voglia, e debba avere sempre il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla nostra semplice sottoscrizione, e che non gli si possa mai opporre di surrezione, orrezione, nè di alcun altro vizio, o difetto della nostra volontà, ed intenzione; e che così, e non altrimenti, debba sempre nelle cose premesse giudicarsi, definirsi, decidersi, ed interpretarsi dal Reverendissimo Cardinal Camerlengo, da Monsign. Tesoriere Generale, dalla piena Camera, e da qualunque altro Giudice, e Tribunale, sebbene Collegiato, e composto di Reverendissimi Cardinali; togliendo loro, ed a ciascheduno di essi la facoltà, ed autorità di giudicare, definire, ed interpretare diversamente; dichiarando fin da ora nullo, irrito, ed invalido tutto ciò, che si facesse, o si tentasse di fare in contrario. Ancorchè non vi sia stato chiamato, citato, nè sentito Monsign. Commissario della nostra Camera, o altri, che vi avessero, o pretendessero avervi interesse; e non ostante le Constituzioni di Paolo II. Paolo IV. e del detto Pio IV. nostri Predecessori* de rebus Ecclesiæ, & Cameræ non alienandis, *ogni, e qualunque Jus, e dritto competente alla nostra Camera, benchè chiuso nel Corpo delle Leggi, la Regola della nostra Cancellaria* de Jure quæsito non tollendo, *e qualsisiano altre Constituzioni, ed ordinazioni Apostoliche nostre, e de' nostri Predecessori, usi, stili, consuetudini, Sentenze, Decreti, e Re-Judicata in casi simili, ed ogni altra cosa, che facesse, e potesse fare in contrario; alle quali tutte, e singole, avendone il di loro tenore quì per espresso, e di parola in parola inserto, per solo effetto suddetto, amplamente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal nostro Palazzo Apostolico Quirinale questo dì 22. Nov. 1742.*

Sublata fecus judicandi facultate.

Derogationes.

Dat. die 22. Nov. 1742.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Registrata in Camera Apostolica die 28. ejusdem mensis, & anni.

LXVI.

EPISCOPIS RUTHENIS

Suadet Pontifex, ut unionem Monachorum Sancti Basilii sub unico Proto-Archimandrita promoveant, & foveant.

Venerabilibus Fratribus, Athanasio Kloviæ Archiepiscopo totius Russiæ Metropolitano, necnon Episcopis Ruthenis, Theodoro Luceoriæ, Feliciano Chelmensi, Hieronymo Premisliæ, & Georgio Pinscensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontificis mens in demandanda Monachorum unione. ETSI dubitare non possumus, Fraternitates vestras diligentem daturas operam, ut debita reverentia, & nulla mora, Decretis pareatur, quæ de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Propagandæ Fidei negotiis præsidentium, nuper edidimus pro colligendis in unum Corpus sub uno Capite, unaque jurisdictione, Ruthenis Monachis Basilianis; Cum tamen e literis communi vestro nomine ad Nos datis perceperimus, modeste vos subvereri, ne in iis quidpiam incommodum vestris consuetudinibus, & privilegiis sancitum fuerit; vos, pro singulari nostra erga vestram Nationem benevolentia, censuimus admonendos, eadem Decreta id solum spectare, ut ipsi Monachi in unum Cœtum coalescentes, atque ita facilius Monastica disciplina instituti, ad suam salutem incumbant, & ad firmius obstringendos Apostolicæ Sedi Popularium animos.

Eadem alias a S. Sede optata fuit. §. 1. Quæ sane Decreta eo etiam in veneratione esse debent, quo inhærent perpetuo Romanæ Cathedræ proposito, redigendi in unum Ordinem cunctos Ruthenos Basilianos Monacos, eosque subjiciendi uni supremo Præsidi, qui e propinquo servari jubeat domesticas leges, caveatque ne ulla ex parte Religiosa disciplina detrimentum faciat. Quocirca *Unitorum*, ut vocant, *Ordini*, sub Sanctissimæ Trinitatis nomine militantium, data fuit olim facultas condendi idoneas huic consilio leges, a Pontifice Maximo confirmandas, ejusque auctoritate robur habituras. Quod pariter vestra Zamosciensis Synodus luculenter sibi proposuit, testata, in unum congreganda esse Corpus quotquot Monasteria ad verum Christi Ovile tum redierant, aut reditura forent, quæ in schismate, nulli omnium maximo Rectori cohærebant. Id autem nemo non videt facilius obtineri, si quicquid est Ruthenorum Basilianorum sodalium, totius Russiæ Proto Archimandritæ obediat, ejusque imperata faciat. Nec dubitari potest, hanc fuisse ejusdem Zamosciensis Concilii mentem, siquidem Metropolita Leo Kiska, qui permittente Romana Sede, Synodum ipsam congregavit, vix ea finem acceperat, scilicet quadragesimo post die, cum aliis suæ Gentis Episcopis sedulo postulavit, ut cunctæ Basilianæ Familiæ supremus Præfectus alternatim eligeretur ex Lithuanis, & Volimniensibus Monachis; dato documento, ita sensisse de uno constituendo Præside Zamosciensium Patrum constitutionem; qua in hunc sensum accepta, Synodum confirmavit Apostolica Sedes, cujus est, de vero Synodali sensu judicare.

ANNO 1742.

Et a Synodo Zamosciensi decreta.

Episcoporum jura, & Nationis Ritus nullum ex ea detrimentum acceptura. §. 2. Quod autem attinet ad vestras modeste exhibitas querelas, iisdem Nostris Decretis imminutum iri Episcopalem jurisdictionem, Monachis ab ipsa exemptis; satis erit ad eas sedandas, ut in memoriam revocatis, id antea a vobis concessum sponte fuisse, & in OEcumenica Tridentina Synodo expresse comprobatum, confirmatumque: quam saluberrimam Synodum libenter a vestro Zamosciensi Conventu, nulla exceptione, venerabunde acceptam, ex ejusque placitis plura sæpius a vobis sancita fuisse, profecto non ignoratis. Nec vobis in mentem veniat reputare, quicquam ibi vestris Ruthenis Ritibus adversari, quos, & quoscumque alios laudabiliter institutos, ubique servandos existimarunt sapientissimi illi Patres; rati, ex incorruptarum Cœremoniarum diversitate, Catholicæ Ecclesiæ decus accedere. Et a Nobis quam maxime alienum est, ab hujusmodi sententia vel minimum discedere.

Suadetur Episcopis, ut eidem constituendæ non adversentur. §. 3. Igitur cum nihil vobis timendum sit, ne, Nostris pronunciatis Decretis, probatæ ab hac Sanctissima Sede consuetudines vestræ vulnus aliquod acceperint; cum vos ipsi sponte decreveritis Monacos sui esse juris; cum iidem illos optaverint in unum coire Ordinem, conspicati, hoc pacto melius consuli Monasticæ disciplinæ, ac Ruthenorum utilitati; quid est, quod Apostolicam benignitatem ad præsidium vestrum invocetis? Hanc autem ad opportuniorem usum reservare poteritis, & quam non semel experti estis, nunquam vobis defuturam existimare; præsertim si ad ipsam conciliandam eximium studium adhibueritis, ut nihil impedimento sit, sæpius nuncupatis decretis nostris debita obedientia exequendis. Quod ut commodius fieri queat, permisimus Nuntio isthic Nostro, tempus idoneum designare ad cogendum Monachorum Conventum, ut ibi, maturo consilio, norma constituatur, qua negotium illud ad exitum perduci queat; Interim Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die 27. Nov. 1742. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVII. Novembris 1742. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

J. Vicentius Lucchesinius.

LXVII.

ELECTO DE NANKIM

Præcipitur, ut, ante consecrationem, juramentum emittat, ad formam Constitutionis supra positæ num. 59.

Dilecto Filio, Francisco de Sancta Rosa de Viterbio, Electo de Nankim in Indiis Orientalibus

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Provisio factæ Ecclesiæ de Nankin NUPER Nos, in Consistorio nostro secreto, Ecclesiæ de Nankim, cui bon. mem. Emanuel de

de Jesu Maria ultimus illius Episcopus, dum viveret, præsidebat, per obitum ejusdem Emanuelis Episcopi extra Romanam Curiam defuncti, Pastoris solatio destitutæ, de persona tua, Nobis, & Venerabilibus Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus ob tuorum exigentiam meritorum accepta, de Fratrum nostrorum consilio, auctoritate Apostolica providimus, Teque illi in Episcopum præficimus, & Pastorem; curam, regimen, & administrationem ipsius Ecclesiæ de Nankim Tibi in spiritualibus, & temporalibus plenarie committendo; prout in nostris desuper super plumbo expeditis, quarum tenorem præsentibus pro plene, & sufficienter expresso, & inserto haberi volumus, uberius continentur. Nunc autem Pastoralis officii nostri esse ducimus, Tibi injungere, prout auctoritate præfata tenore præsentium injungimus, quod, antequam munus Consecrationis suscipias, juramentum illud, quod Missionarii omnes in Sinis degentes jam emiserunt, hoc est de fideliter, integre, & inviolabiliter observando præcepto, ac mandato super Ritibus, & Ceremoniis Sinensibus in Constitutione felicis recordationis Clementis Papæ XI. Prædecessoris nostri die XIX. Martii MDCCXV. hac de re edita, & in nupera Constitutione nostra, quæ incipit: *Ex quo singulari*, confirmata, contenta, similiter emittere, ipsumque juramentum tua subscriptione, & sigillo munitum, vel saltem authenticum illius exemplum, ad Nos quantocitius transmittere omnino tenearis. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Forma autem juramenti, quod præstabis, hæc est, *Ego Franciscus de Sancta Rosa de Viterbo Electus de Nankim, præcepto, & mandato super Ritibus, & Cæremoniis Sinensibus in Constitutione piæ mem. Clementis Papæ XI. die XIX. Martii MDCCXV. hac de re edita, quæ præsentis juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, & inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut a meis subditis, aliisve, quorum cura ad me in munere meo spectabit, quantum in me erit, similiter observari, & adimpleri curabo: Ac insuper, quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritus, & Cæremoniæ Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die IV. Novembris MDCCXXI. permissæ, ac a Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papa XIV. damnatæ, ab eisdem subditis ad praxim deducantur; Si autem (quod Deus avertat) quoquomodo contravenerim, toties, quoties id evenerit, pœnis per præfatas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliis, promitto, voveo, & juro; sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia. Ego Franciscus de Sancta Rosa de Viterbio Electus de Nankim manu propria.*

Præceptum præstandi Juramentum & transmittendi ad Sedem Apostolicam.

Formula juramenti.

Dat. die 1. Dec. 1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Decembris MDCCXLII, Pontificatus Nostri Anno III.

D. Cardinalis Passioneus.

LXVIII. DE CONCURSU

Et Examine habendo pro Parochialium Ecclesiarum collatione; De appellationibus ab irrationabili Ordinarii judicio admittendis, vel rejiciendis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Ecclesiæ, Concil. Tridentini, & Sedis Apostolicæ mens circa dignioris electionem ad curam animarum.

CUM illud semper plurimum formidaverit Ecclesia Catholica, ne indignis quibusque, & extra sacerdotale meritum constitutis, Cura animarum, & Dominici Gregis custodia crederetur, quia totius Familiæ status, & ordo nutat, si quod requiritur in corpore, non invenitur in capite: Hinc Canonicis sanctionibus, ac præsertim Sanctæ Tridentinæ Synodi Decretis provide consultum est, regimen Ecclesiarum Parochialium iis esse committendum, quorum omnis ætas a puerilibus exordiis ad perfectiores annos per disciplinæ Ecclesiasticæ stipendia ita cucurrisse, ut de illorum supra alios provectione, ac potiori doctrinæ, morum, ac diuturni laboris suffragio, nefas esset dubitare. Quia vero perniciosa apud plurimos opinio sensim invaluit, Tridentini Decretis non præscriptam esse Dignioris electionem; sed caveri tantummodo, ne Indignis Ecclesiæ Parochiales, aliaque Beneficia, quibus cura imminet animarum, conferrentur; San. mem. Innocentius XI. Prædecessor Noster erroneam doctrinam a vera, & sincera Patrum mente longius deflectentem damnavit, & edocuit, quam prudens, ac diligens esse debeat Pastoralis Officii dispensatio.

§. 1. Ad tramites idcirco ejusdem Sanctæ Synodi, usu receptum est, occurrente Parochialis Ecclesiæ vacatione, quæ libere ab Ordinario conferenda sit, Concursum institui, ut, habita in eo de cujuslibet ætate, moribus, doctrina, & sufficientia, solerti inquisitione, Episcopus eligat quem cæteris magis idoneum judicaverit.

Ecclesiæ Parochiales per concursum providendæ.

§. 2. At quia contingere quandoque potest, quod favore, vel gratia, vel minus æquo judicio, minus digni Dignioribus præponantur, Sa. me. Pius V. Noster Prædecessor, ne quid in hujusmodi electione esset inordinatum, atque præposterum, edita saluberrima Constitutione, licere voluit injuste in Concursu rejectis, interposita ad Metropolitanum, vel Episcopum viciniorem, vel Sedem quandoque Apostolicam appellatione, Prælectum ad novum examen provocare, & Ecclesiam alteri non rite collatam, novo facto meritorum periculo, si ita jus esset, vindicare. Et ne frivolæ appellationis diffugio locus esset, provide ibidem cautum est, dictæ appellationi in devolutiva tantum deferri oportere, non suspensa, aut quoquo modo retardata Prælecto ab Ordinario Parochialis Ecclesiæ possessione.

Appellatio ab irrationab. jud. Ep. S. Pio V. permissa in devolutivo.

§. 3. Consultissimæ hujusmodi leges eum in finem institutæ, ne in tanti momenti re imperiti magistris, novi antiquis, rudes præferantur emeritis, violatæ sunt hominum fraude, & malitia, ipsa medela vulnus exasperantium. Sæpissime enim rejecti ab Ordinario, dictæ Constitutionis obtentu, in vocem Appellationis facile prorumpere, &, minus legitima concurrente causa, Electos ab Episcopo ad novum examen provocare consueverant; illosque præterea, relicta Gregis, & Ecclesiæ custodia, longum iter arripere, & diuturni laboris, temporis, & pecuniæ impensa exhaustos, litem in secunda, tertia, & ulteriori quandoque instantia sustinere cogebant.

Abusus hujusmodi appellationum.

§. 4. Quin etiam experientia compertum est, magno justitiæ detrimento litem ipsam absolvi. Quandoquidem ii, qui Examini se subjecerant, atque in primævo Concursu, utpote legitimarum Institutionum nescii, rejecti fuerant, longe postmodum decurrente lite, sedulam literis ex industria navantes operam, præferri aliis merebantur, & acerbe succensebant Episcopo, judici quidem adeptæ, non autem adipiscendæ peritiæ, per injuriam se fuisse rejectos.

Et perniciosus quandoque judiciorum exitus.

§. 5. Hinc apud bene moratos homines, & justitiæ vindices, frequens querelarum occasio; quibus sedandis cum Congregatio Concilii Tridentini Inter pres omne studium, diligentiamque conferret: Nobis, qui Secretarii munere fungebamur, mandatum est, ut sermone, typis postea vulgato, rem sedulo expendere, ingruentis mali originem, & apta ad idem avertendum remedia investigare pro viribus niteremur. Sensus hac de re Nostros explicantes, vitio potissimum laborare comperuimus Praxim Examinis oretenus habiti, nec scriptis consignati: Electi siquidem ad Curam animarum ab Ordinario Collatore, & ad iteratum examen coram alio Judice provocati, jus legitimæ Collationis tueri non poterant certo, ac permanenti testimonio jam probatæ idoneitatis; sed a novi Examinis alea, subeunda coram Judice Appellationis, gestarum rerum prorsus ignaro, tota res pendere videbatur. Quocirca gravi Justitiæ detrimento recepta in Foro erat opinio, provocari posse ad alium Judicem, nullo exhibito indebitæ rejectionis documento. Quod quidem cum a Sacrorum Canonum censura longius aberraret, facile huic corruptelæ occurri posse censuimus, si certa primum, & apte disposita habendi Examinis forma præscriberetur; si quæstiones Examinatis propositæ, & con-

Votum a SS. D. N. olim Cong. Conc. Secret. prolatum & publicatum.

PONT. A. III.

ANNO 1742.

consentaneæ illorum responsione, totaque rei gestæ in scriptis redigetur; & si Acta demum totius Concursus ad Judicem Appellationis integra asportarentur.

Quod a Congregatione, mox etiam a Pontifice Clemente XI probatum fuit.

§. 6. Inita a Nobis consilii ratio non solum arrisit Congregationi, illam die 16. Novembris 1720. ratam habenti; Sed etiam Pontificii judicii accessione roborata fuit a Clemente XI. Ecclesiasticæ Disciplinæ vindice, & assertore eximio. Utque locorum Ordinarii ea omnia filiali, quo par erat, obsequio, & diligentia exequerentur; iis datæ sunt die 10. Januarii 1721. opportunæ Literæ nostro calamo exaratæ, ejusdemque Pontificis sensu, & oraculo comprobatæ, quarum tenorem, etsi alias prælo commissum, & insertum in Bullario dicti Clementis Prædecessoris Nostri, congrue hic duximus referendum.

Epistola Congregationis nomine scripta Ecclesiæ disciplina in provisionibus Ecclesiarum Parochialium per concursum.

§. 7. Reverendissime Domine uti Frater. Quo Parochiales Ecclesiæ dignioribus Personis gubernandæ traderentur, statuit, ut notum est, Sacrosancta Tridentina Synodus sess. 24. cap. 18. ut, vacante Ecclesia Parochiali, indiceretur, & fieret Concursus; ac, postquam Concurrentes ab Episcopo, vel ejus Vicario Generali, atque ab Examinatoribus Synodalibus saltem tribus, examinati, approbati essent, Episcopus eligeret, quam ætate, moribus, doctrina, prudentia, aliisque rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam necessariis, & opportunis, digniorem cæteris, magisque idoneum judicaret. Adjecitque ad hanc Concilii Sanctionem validius confirmandam, re, & nomine Sanctissimus Pontifex Pius V. quod, si unquam Episcopus minus habilem, postpositis magis idoneis, elegisset, possent ii, qui rejecti essent, a mala ejusmodi electione ad Metropolitanum, vel, si ipse eligens Metropolitanus, aut exemptus foret, ad viciniorem Ordinarium, ut Sedis Apostolicæ Delegatum, vel alias ad ipsam Sedem Apostolicam appellare, ac Prælectum ad novum examen coram ipso Appellationis Judice, & ejus Examinatoribus, provocare; ea tamen cautione, ut appellatio non in suspensivo, sed in devolutivo esse deberet; quemadmodum in ejus Constitutione, quæ trigesima tertia est, latius cavetur; concludendo, quod, constito de prioris Eligentis irrationabili judicio, eoque revocato, Parochialis Ecclesia magis idoneo conferatur.

Non eadem ubique examinis peragendi forma.

Cum autem neque Concilii Decreto, neque Pontificis Bulla Examinis in Concursu peragendi forma, seu methodus ulla certa, ac peculiaris servanda proponatur; difficile dictu est, quanta Examinum, aliorum alibi diversitas, extiterit, atque hinc occasio querelarum. Nam alicubi, cum non eædem omnibus Quæstiones, non iidem casus propositi fuissent: erant identidem, qui, vel in judicio, vel extra conquererentur, sibi quidem post positis difficiliores, Prælecto autem faciliores ad selvendum Quæstiones obtigisse. Alibi vero eædem quidem omnibus Quæstiones propositæ fuerunt, sed neque hæ, neque datæ a Concurrentibus responsiones scripto, seu literis consignabantur. Cumque postmodum, nec raro contingeret, ut e postpositis quispiam, jure Bullæ supradictæ, novum ad Examen coram Judice Appellationis, ejusque Examinatoribus, Electum provocaret: S. Congregatio usque ab anno 1603. considerans gravamen non alia ratione, quam novo examine, probari posse; provocationem ad novum examen censuit admittendam, gravamine nec dum probato, & requisitis tantummodo probationibus in subsequenti judicio: in quo, probato, per novum examen Appellantis, gravamine quoad doctrinam, probanda superest ejusdem præ jam electo in reliquis ad regendam Ecclesiam requisitis præstantia, ut de majori alterutrius ad Parochialis Ecclesiæ gubernium idoneitate Sententia ferri possit; cum non continuo, si quis est doctior, is etiam aptior, seu magis idoneus ad id regimen habeatur, vel etiam habendus sit. Quam Sacræ Congregationis Sententiam Scriptores, & Tribunalia laudarunt. Aliis demum in Diœcesibus laudabilis invaluit consuetudo, ut eædem omnibus Quæstiones, iidemque casus proponantur, ac (ne qua detur ansa Cancellario quidquam suo marte addendi, minuendi, mutandi) ut ipsimet Concurrentes, qui interrogati fuerint, quæque responderint, sua manu perscribant.

Decretum anni 1603. pro novo examine concedendo absque prævia probatione gravaminis.

Sed alia deinde requisita, præter doctrinam expendenda.

Dubia super admissione appellationis in casibus particularibus, & in ulterioribus instantiis.

Atque Ordinarii, qui morem hunc longe optimum in examinando tenuere, Sacræ deinde Congregationi etiam, atque etiam considerandum relinquerunt, his, qui sic examinati essent, atque postpositi, in posterum, ut solent, appellantibus, indulgenda, nec ne, statim Electi novum ad examen provocatio, nulla gravaminis prærequisita probatione, videretur; cum isti ex actis primi examinis gravamen Doctrinæ facile alioquin probare possent; quod alii, aliter nimirum examinati, probare, nisi secundo, seu novo examine, non poterant. Nec defuere alii probitatis, ac peritia in administrandis diu Ecclesiis laude præstantes, qui monerent, frænum aliquod hujusmodi Appellantium licentiæ tandem injiciendum, eorumque jam nimis crebras novam ad examen provocationes esse reprimendas; quippe quæ vix unquam sine magno Ecclesiarum damno contingunt. Nam cum novum examen coram Judice Appellationis longe procul a Parochia peragendum sit; Electus ab Episcopo, qui provocatur, Parochiam, quam possidet, cogitur interea temporis deserere, eamque Oeconomo, vel Vicario cuipiam, veluti Sponsam ignotis Custodibus relinquere, Sponso non parumper, sed diu sane absfuturo; dum nempe, implicita, ut fit, lite, terna etiam, vel quaterna, alia ex aliis, Examina, super præstantia primum doctrinæ, tum deinde aliorum, quæ ad integrandam idoneitatem opportuna sunt, contentiose multiplicentur, & commode, ne dicam otiose, transigantur, antequam deliberari possit utri Concurrentium Parochia sit adjudicanda.

Præscribitur Ordinariis uniformitas in Concursibus, & Examinibus.

Ad tollendam ejusmodi non minus querelarum, quam incommodorum occasionem, Sacra Congregatio Concilii Tridentini Interpres, postquam rem omnem a capite repetitam in gemina sessione 1. Octobris, & 16. Novembris 1720. summo studio recognovit, tandem, Sanctissimo etiam annuente, statuit (quod per præsentes Literas encyclicas exequitur) omnes, & singulos Episcopos, aliosque Prælatos, pœnes quos sit jus, & auctoritas faciendi Concursum, hortari, ut examen ejusmodi instituere non graventur, quale jam & multæ Diœceses, & Urbs ipsa observat, atque Apostolica etiam Dataria postulat; sive, cum, Sede vacante, vacat Ecclesia aliqua Parochialis, cujus collatio ad Sedem Apostolicam pertineat: sive cum vacat Parochialis aliqua, ut dicitur, juxta Decretum; sive demum, cum, vacante in Collegiatis, aut Cathedralibus Ecclesiis Dignitate aliena majori, annexam habente Curam animarum, faciendus est Concursus, atque ad Apostolicam Datariam transmittendus, ut notum est, atque in Literis, quæ de ordine Sanctissimi, tunc e Dataria prodeunt, clare præscribitur.

Quid singulatim servandum in provisionibus Ecclesiarum per concursum.

Vacante itaque Ecclesia Parochiali, quæ conferenda sit per Concursum, atque hoc solitis formulis indicto, hæc, quæ sequuntur, ex Sacræ Congregationis Sententia, consilio, suasione servanda proponuntur.

1. Primum nempe, ut assignentur eædem omnibus Concurrentibus Quæstiones, iidem Casus, iidemque Textus Evangelii, super quo sermonis aliquid perscribant, ad probandam dicendi pro concione facultatem.

2. Alterum, ut Casus, & Quæstiones resolvendæ dictentur omnibus eodem tempore, atque omnibus pariter eodem temqore Textus Evangelii tradatur.

3. Tertium, ut certum, idemque omnibus spatium temporis constituatur, intra quod Casus resolvant, Quæstionibus respondeant, Conciunculam componant.

4. Quartum, ut eodem Concurrentes omnes in Conclavi claudantur, unde, quamdiu scribent (dabitur enim omnibus scribendi copia) nemo eorum egredi, neque alius quispiam eo ingredi possit, nisi postquam scripta confecerint, & exhibuerint.

5. Quintum, ut omnes sua quisque manu tum responsa, tum sermonem scribant, subscribantque.

6. Sextum, ut responsa quidem latine, sermo autem ea, qua ad populum haberi solet, lingua scribatur.

7. Postremum, ut unumquodque responsum, & unusquisque sermo, cum ab unoquoque Concurrentium exhibebitur, non solum ab eo, qui scripsit, atque a Cancellario Concursus, verum etiam ab Examinatoribus, & ab Ordinario, vel ejus Vicario, qui Concursui interfuerint, subscribatur.

Præmissis omnibus servatis, appellatio post 10. dies interposita non admittatur.

Peracto secundum hanc formulam Concursu, collataque ei, qui magis idoneus, at dignior judicatus fuerit, Ecclesia Parochiali, non admittatur Appellatio, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi, nisi intra decem dies a die Collationis interponatur.

Forma transferendi Acta coram Judice ad quem.

Si quis autem hoc intra spatium appellaverit, Actaque Concursus petat ad Judicem Appellationis transferenda; mittantur vel Acta ipsa originalia Concursus clausa, & obsignata, vel certe unum aliquod authenti-

cum eorum exemplum, a Cancellario Concursus, atque alteri Notario collatum, & auscultatum coram Vicario, vel alio in Ecclesiastica dignitate constituto, quem eligat Ordinarius, ad quem etiam Notarii Cancellario adjungendi electio pertinebit; necnon ab Examinatoribus Synodalibus, qui Concursui interfuerint, subscriptum.

Gravamine quoad doctrinam ex actis non probato, novum examen minime concedendum.

Ex quibus actis, vel authentico eorum exemplo, nisi gravamen quoad doctrinam probet is, qui sic, ut præmittitur, examinatus, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi appellaverit, novum ad examen provocandi facultatem a Sacra Congregatione frustra postulabit.

Neque permittenda prosecutio appellationis, nisi gravamen, quoad alia, saltem extrajudicialiter probetur.

Quemadmodum & in judicio Appellationis persequi jus suum frustra tentabit is, qui forte se gravatum doleat quoad reliqua, nisi, interposita mature, ut dictum est, Appellatione ab irrationabili judicio Episcopi, gravamen quoad illa ostenderit, vel ex actis primi Concursus, vel saltem ex attestationibus, & documentis extrajudicialibus etiam, sed non levibus.

Atque ita quidem sensit Sacra Congregatio, & Sanctissimus assensit.

Præmissis non servatis, admittetur appellatio, & provocatio ad novum examen, etiam non probato gravamine.

At si quis tamen Ordinariorum aliter, ac supra descriptum est, Concurrentium examina instituere perrexerit, perget & Sacra ipsa Congregatio more pristino Appellantibus, qui se gravatos dixerint, provocationem ad novum examen, nulla gravaminis prævia probatione, indulgere. Interim tamen, ne harum literarum memoria dilabatur, vult eadem Sacra Congregatio, eas in uniuscujusque Ordinarii Cancellaria perpetuo conservari. Cujus interea consilium, tum voluntatem, dum ego omnibus significo, Amplitudini Tuæ fausta omnia e Cælo precor. Romæ hac die 10. Januarii 1721.

Dat. Die 10. Jan. 1721.

Amplitudinis Tuæ.

Uti Frater
P. M. Card. Corradinus Præfectus.
P. Lambertinus Secretarius.

Pontificis experientia de præmissarum legum utilitate.

§. 8. Quantum recte dispensandis Ecclesiasticis muneribus, administranda justitia, componendis dissidiis, continendisque in officio Clericis proficeret saluberrima præmissarum legum institutio, satis superque experientia comperuimus, cum Anconitanam primum Ecclesiam, ac deinde Bononiensem Sponsam nostram paterna charitate cominus amplecteremur; Freti siquidem dictarum legum præsidio, Digniores Parochiis, & Curæ animarum præfecimus: Tantaque, benedicente Domino, id accidit animorum consensione, ut nemo questus sit, traditum minus Digno celsioris loci præmium, vel minus juste alteri credita vacantis Ecclesiæ gubernacula.

Aliqua tamen addenda superfunt.

§. 9. At quia certis admonemur indiciis, non ita id aliis Episcopis contigisse; imo non deesse, qui privatis abrepti studiis, sæpe declinare, ac redarguere Judicium Episcopale præsumant: Nos propterea soliciti de implendis, prout decet, muneris Nostri partibus, nonnulla præfatis Literis addenda, nonnulla vero tacite, breviterque ibidem tradita, clarius explicanda censuimus, ut recte omnia, atque ex ordine peragantur.

De concurrentium idoneitate, non ex doctrina tantum, sed ex aliis etiam qualitatibus judicandum.

§. 10. Mœrentes igitur audivimus, quod in plerisque Diœcesibus, etsi recepta sit laudabilis, firmiterque custodienda consuetudo in scriptis redigendi examen Concurrentium, nihilominus Examinatorum suffragia in sola literarum peritia versantur, nec illorum exequitur sententia de Clericorum ætate, institutione, gravitate, & honestate morum, prudentia, muniis antea exercitis, & an tales demum sint, qui Oves suas verbo, & exemplo juvare possint. Quam devia sit hujusmodi praxis a Tridentini semita, is plane intelliget, qui expendet verba relata *cap. 18. sess. 24. de Reformat*: *Peracto deinde examine, renuntientur quotcumque ab his idonei judicati fuerint moribus, doctrina, prudentia, & aliis rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam opportunis*. Idque probe noscens Congregatio ejusdem Concilii Interpres, pluries edixit, Examinatores deesse muneri, si doctrinæ tantum Judices essent, nec inquirerent, qui præ aliis, probitate morum, laboribus, præstito antea Ecclesiæ obsequio, cæterisque dotibus ad Officium Parochi cumulate obeundum necessariis, essent idonei, & commendabiles.

Super quibus expedit Examinatorum quoque sententias exquiri.

§. 11. Absoluto Examine, ut cuique satis compertum est, sit tantummodo potestas Examinatoribus renunciandi quotquot regendæ Ecclesiæ idoneos judicaverint, reservata uni Episcopo electione Dignioris, quemadmodum sancitum est a Tridentino illis verbis: *Ex hisque Episcopis eligat, quem cæteris magis idoneum judicaverit*: At si quem Clericorum forte contigerit, appellare a mala relatione Examinatorum, quorum cura unice versata fuerit in exquirenda doctrina, non facta uno eodemque tempore solerti etiam investigatione aliarum qualitatum, quæ Pastoris congruant Officio: Ordo judicii secumferet, ut etiam Judex, ad quem provocatum fuit, in sola doctrinæ indagine immoretur: Nec sine gravi animarum detrimento, & disciplinæ injuria, præficiatur Ecclesiæ, qui literis magis pollet, licet cætera minus aptus, & quandoque indignus; Contra vero arceatur ille, qui licet impar doctrinæ merito, attamen moribus, gravitate, prudentia, probato nomine, diuturno Ecclesiæ famulatu, ac multiplici virtutum laude præcellit.

Et Judicem appellationis cognoscere.

§. 12. Factum præterea satis extirpandis abusibus non videtur, si tam Episcopus, quam Examinatores, conjunctis studiis, industriæ nervos omnes intenderint in conferenda concordi judicio Ecclesia Personæ, quæ licet scientia, & literis alteri concedat, majoris tamen cæterarum qualitatum eminet ornamento; Siquidem Postpositus, suæ nimium fidens doctrinæ, ab irrationabili Judicio Episcopi non raro appellat; Causaque ad Judicem Appellationis delata, idem totus est in perquirenda majori doctrina, ac reparando gravamine literato homini irrogato, nusquam librato aliarum virtutum pondere, quæ in Appellante desiderantur: Lugentque ut plurimum vigiles Ecclesiarum Antistites exitum hujusmodi appellationis, intimeque dolent, Parochias doctis, non aptis Pastoribus, ut dictum est, regendas committi.

Atque in judicio ferendo, legitimis probationibus & documentis inniti.

§. 13. At si Judex etiam Appellationis (quod raro evenit) tantum tribuens scientiæ, quantum satis, majori, & accuratiori examine inquiret, qui mores hominum sint, quæ gravitas, prudentia, qui suscepti antea labores, quæ virtutum specimina, quæ demum totius anteactæ vitæ ratio, pascendo Gregi consentanea: Tot Judici exhibentur attestationes ab Appellante ex industria collectæ, ut, revocato Episcopali judicio, tamquam irrationabili, non vereatur Judex succurrere eidem Appellanti, quem tam copiosa, tamque conspicua probitatis adjuvant documenta.

Habenda quoque ratio Episcopalis judicii ex informata conscientia prolati.

§. 14. Demum cum præcipue Episcopis, tamquam in specula constitutis, pateant Subditorum excessus, contingere solet, ut in Concursu, tam inspecta scientia, quam moribus, ille idoneus ab Examinatoribus renuncietur, cui fœda aliqua vitii labes, ac criminis macula inusta sit, omnibus, præterquam Episcopo, occulta: Si Episcopus, justa suadente causa, crimine non revelato, eumdem criminosum tacitus præterierit, aliumque immunem a sorde præelegerit: Illico Postpositus, simulato gravamine, provocat ad Superiorem Judicem criminis ignarum, & consueto diffugio Appellationis, evehitur ad Pastorale fastigium, qui non potest consulere Populo, sed nocere, nec præstare regimen, sed augere discrimen.

Appellatio saltem devolutiva denegari nequit ex Conc. Trid.

§. 15. Ne igitur improbi ingenii homines remedium Appellationis, ad justitiæ præsidium institutum, calide traducant ad iniquitatis defensionem: Optimum factu aliquibus fortasse videretur, si Appellatione quavis sublata, cura præficiendi Rectores animarum prorsus relinqueretur Episcopis, rationem villicationis suæ Christo Judici tantum reddituris. Verum nullo pacto probare id possumus, quod adversaretur menti Concilii Tridentini, tacite permittentis Appellationem in devolutivo a mala relatione Examinatorum, quemadmodum innuere videntur verba illa: *Nec prædictorum Examinatorum relationem, quominus executionem habeat, ulla devolutio, & Appellatio, etiam ad Sedem Apostolicam, sive ejusdem Sedis Legatos, aut Vice-Legatos, aut Nuntios, seu Episcopos, aut Metropolitanos, Primates, vel Patriarchas interposita impediat, aut suspendat*. Cui Sanctioni respondet etiam Constitutio Piana, admittens Appellationem in dovolutivo ab irrationabili Judicio Episcopi.

Series Actorum servandorum in Parochiarum provisione per concursum.

§. 16. Qua de re, ut in hujusmodi negotio apte omnia, atque composite peragantur, Officii Nostri esse duximus, eum vobis, Ven. Fratres, gerendarum rerum ordinem præscribere, quem longo usu utilem agnovimus instituendis animarum Rectoribus, qui credito sibi Gregi præesse, & prodesse possint.

I. Epi-

PONT. A. III.

ANNO 1742.

Deputatio Vicarii in Eccleſia vacante.

I. Epiſcopus, habita notitia vacationis Eccleſiæ, ſtatim ad præſcriptum Tridentini, idoneum in ea deputet Vicarium, cum congrua ejus arbitrio fructuum portionis aſſignatione, qui onera ipſius Eccleſiæ ſuſtineat, donec ei de Rectore provideatur.

Indictio Concurſus, cum præfixione termini ad exhibenda in actis Requiſita.

II. Publico evulgetur Edicto notitia Concurſus, congruo, & ab Epiſcopo præfinito tempore celebrandi: eodemque Edicto omnes clare, & aperte moneantur, ut interim decurrente aſſignato, coram Cancellario Epiſcopali, vel altero ab Epiſcopo deputando, ſuarum qualitatum, meritorum, & munerum probationes, atteſtationes tam judiciales, quam extrajudiciales, aliaque id genus documenta, quæ fraude vacent, exhibeant: Alioquin, dicto termino elapſo, Documenta hujuſmodi, quæcumque, & qualiacumque ea ſint, nullatenus recipientur.

Summarium meritorum tam Ordinarii, quam Examinatorum judicio ſubjiciendum.

III. Eveniente die Concurſus, a Cancellario Epiſcopali ſingulorum merita, qualitates, & Requiſita, (ut vocant, incorrupta fide deprompta a Juribus tempore habili exhibitis, in ſcriptis ſummatim redigantur: Porro copia Epitomes tradetur non ſolum Epiſcopo, vel Vicario Generali vices illius obeunti, ſed ſigillatim omnibus Examinatoribus ad Concurſum adſcitis, ut cum de ſcientia, tum de vita, moribus, aliiſque regendæ Eccleſiæ neceſſariis dotibus ferant judicium.

Forma concurſus, & examinis, tum circa doctrinam, tum circa reliquas qualitates requiſitas.

IV. Die præſtituta ab Epiſcopo habeatur Concurſus, ſervata accurate in omnibus forma tradita in ſupra relatis Literis anno 1721. editis, totaque rerum in eo geſtarum ſeries ſcriptis diligenter enucleetur. Porro Examinatores, ad aſſequendam certam, & indubiam conjecturam ſcientiæ, poſtquam diligenter expenderint ſingulorum peritiam in evolvendo, explicandoque oretenus aliquo Eccleſiaſticæ Doctrinæ capite, vel a SS. Patribus, vel a Sacro Concilio Tridentino, vel a Catechiſmo Romano excerpto, ac pari diligentia libraverint a quolibet ſcripto datas reſponſiones quæſtionibus propoſitis; Et poſtquam demum deprehenderint qua quiſque polleat gravitate ſententiarum, elegantia ſermonis in Conciuncula ſcripto pariter exarata, & Textui Evangelico, vel alteri dato Themati accommodata: parem, ni forte majorem ſolertiam Examinatores adhibeant in perſcrutandis aliis qualitatibus, regimini animarum conſentaneis; morum honeſtatem inquirant; gravitatem, prudentiam, præſtita hactenus Eccleſiæ obſequia, acquiſitam in aliis muneribus laudem, aliaque ſpectabilium virtutum ornamenta, Doctrinæ arcto fœdere conſocianda; hiſce omnibus conjunctim expenſis, inhabiles per ſua ſuffragia rejiciant, & idoneos Epiſcopo renuntient.

Suppreſſa requiſitorum notula, dignior ab Ordinario eligendus & in poſſeſſionem inducendus.

V. Abſoluto Concurſu ab Epiſcopo, vel, eo impedito, a Vicario Generali una cum Examinatoribus Synodalibus non paucioribus quam tribus, Notula compendiaria Requiſitorum antea diſtributa tradatur Cancellario, qui illam comburat, vel penes Acta ſecreto cuſtodiat, & nemini oſtendat, niſi de mandato Epiſcopi, vel ejus Vicarii Generalis. Subinde vero Ordinarius, cum primum ei libuerit, eligat ex approbatis Digniorem, nec illi Poſſeſſio, ullo Appellationis vel Inhibitionis obtentu, retardetur.

Appellatione interpoſita, Judex ad quem non pronunciet niſi ſecundum acta.

VI. Si quem Clericorum appellare contigerit a mala relatione Examinatorum, vel ab irrationabili Judicio Epiſcopi: coram Judice Appellationis Acta Concurſus integra omnino producat; Et Judex, niſi illis viſis, & gravamine comperto, Sententiam non pronunciet. Præterea in ferenda Sententia, ac reparando gravamine; idem Judex innitatur ſolummodo probationibus ab Actis elicitis, tam reſpectu doctrinæ, quam aliorum meritorum. Quia vero a publica indictione, uſque ad diem habiti Concurſus, tantum temporis interceſſit, quantum ſatis fuit commode exhibendis neceſſaria juribus, atteſtationibus, requiſitis, aliiſque meritorum documentis; Idcirco, ut quævis via fraudibus præcidatur, volumus, ac diſtricte mandamus, ne dd. Atteſtationes, Fides tam judiciales, quam extrajudiciales, & documenta quæcumque ſtudioſe conquiſita, & poſt Concurſum, ut ajunt, expiſcata, ullo modo recipiantur. Non obſtantibus ſupra memoratis Literis, a Congr. Conc. Trid. Interprete anno 1721. editis, quibus ad præmiſſorum effectum in hac parte derogamus, illis tamen in reliquis, una cum omnibus in eis contentis, firmiter in ſuo robore permanſuris.

Si Ordinarius proceſ-

VII. Ubi vero Epiſcopus, poſthabito uno, vel altero ex approbatis, Eccleſiam contulerit magis idoneo ob aliquam ſibi ipſi tantum notam cauſam, quam cenſeant ſignificari opportere Judici Appellationis notam: Familiaribus literis Judicem certiorem efficiat, inviolabilis ſecreti lege adjecta. Nemo ſit, qui hanc praxim Noſtræ tribuat ſolertiæ, cum illa proPuat a Tridentini Decretis. *Seſſione* etiam 24. *cap.* 20. *de Reformr.* ita diſponitur. *Præterea ſi quis in caſibus a Jure permiſſis appellaverit, aut de aliquo gravamine conqueſtus fuerit, ſeu alias, ob lapſum bienii, de quo ſupra, ad alium Judicem recurrerit, teneatur acta omnia coram Epiſcopo geſta ad Judicem Appellationis expenſis ſuis transferre, EODEM TAMEN EPISCOPO PRIUS ADMONITO, UT SI QUID EI PRO CAUSÆ INSTRUCTIONE VIDEBITUR, POSSIT JUDICI APPELLATIONIS SIGNIFICARE.*

ſerit ex informata conſcientia, e cauſam ſibi notam, per Literas familiares indicabit Judici ſuperiori.

Qui nec illam revelare poterit, nec juridice probari poſtulabit.

Et quamvis jure Nobis timendum ſit, ne dicta praxis monendi Iudicem, a quo appellatum eſt, in more olim poſita, hac tempeſtate obſoleverit, & a Foro receſſerit; Attamen Epiſcopus (ut dictum eſt) ſi ex cauſa ſibi tantum, & non aliis nota, quæ tamen approbari digna ſit, Eccleſiam contulerit; illam Judici Appellationis, datis ſecreto literis, denunciet, & aperiat. Sciant porro Judices, delatas ab Epiſcopo cauſas, & rationes, inviolabilis ſecreti fide eſſe cuſtodiendas; nec parvi pendendum eſſe teſtimonium illius Paſtoris, cui Divino mandatur eloquio, Oves ſuas agnoſcere. Facile enim credi non poteſt, Epiſcopos ſuæ non minus, quam alienæ ſalutis adeo immemores, ut non deterriti Divini interminatione Iudicii, odio vel favore moveantur; & in Sacrorum Canonum ſingularem injuriam, *dicant malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, & lucem tenebras.*

Ordinarius ſuſpectum habens Judicem AD QUEM, Judicii ſui cauſas aperiet Præfecto Congr. Concilii.

Si vero Epiſcopo fuerit ſuſpecta fides Judicis, ad quem appellatum eſt, nec eidem revelanda cenſuerit hujuſmodi occulta rationum momenta: Illa ſignificet ſecretis literis S. R. E. Cardinali Præfecto pro tempore Congregationis Concilii, qui nec conſilio, nec auctoritate deerit, quo minus a Judice Appellationis debitus juſtitiæ locus tribuatur.

Duæ conformes in utramlibet partem judicio finem imponent.

17. Præterea quia æquitati etiam convenit, Cauſas Appellationis, quæ magno Litigantium diſpendio, & Eccleſiæ pernicie, immortales quandoque exiſtunt, quanta fieri poteſt brevitate terminari: Idcirco ubi a Judice Appellationis lata ſit Sententia, quæ præelectioni factæ ab Epiſcopo omnino ſit conformis, nullus pateat novæ Appellationi aditus, ſed auctoritate Rei judicatæ controverſiæ finis imponatur. Sin vero Judex Appellationis aliter, quam Ordinarius, pronunciaverit; liceat Præelecto ab Epiſcopo, qui Cauſa cecidit, ad alium Judicem appellare, firmiter interim retenta Parochialis Eccleſiæ poſſeſſione. Tandem poſtquam tertius quoque Judex Sententiam dixerit, ne Patres ultra modum graventur laboribus, & expenſis, præſertim quia agitur de cura animarum, cui damnoſum eſt, certi Paſtoris deſtitui ſolatio; Is legitimum regendæ Eccleſiæ jus obtineat, cui duæ conformes aſſiſtunt Sententiæ, nec ullum novæ Appellationis remedium ſuccumbenti ſuffragetur.

Præmiſſorum executio Ordinariis commendatur.

§. 18. His ſane regulis, quamvis Appellatio ſublata non ſit, ſatis tamen præſidii comparatum eſſe arbitramur Eccleſiaſticæ diſciplinæ, ac recto gerendarum rerum ordini. Unum ſupereſt, ut propoſita hactenus media debitæ executioni mandentur; Eumque in ſcopum Locorum Ordinarii vigilantiam ſuam deſiderari non patiantur. Ferendum quippe non eſſet, ad noſtri Apoſtolatus auditum novas in diem deferri querelas, ac ſubmovendis abuſibus novas implorari leges, ab iis, qui jam præſtitutas negligunt & contemnunt.

Pro collatione Eccleſiæ a S. Apoſt. providendæ, liceat ſemper Ordinariis Concurſum indicere, & complere.

§. 19. Demum cum non raro contingat, Eccleſias Parochiales, Dignitates, Canonicatus, aliaque Beneficia Curam animarum habentia, a Sede Apoſtolica eſſe conferenda; vel quia vacaverint in menſibus reſervatis, vel quia ex alio capite dictæ Sedis reſervata ſint: Nos Prædeceſſorum Noſtrorum veſtigiis inhærentes, præcipimus, & mandamus, uno vel altero eveniente caſu, Concurſus ab Epiſcopo ſine ullo diſcrimine indicatur, nulla ad hunc actum petita venia, vel licentia, quam Noſtris hiſce literis ſibi tributam Epiſcopi intelligant.

Item digniorem eligere, non tranſ-

§. 20. Abſoluto concurſu, ſi res ſit de Beneficiis Curatis, *quæ tantum ratione Menſium reſervata ſint*,

Epi-

ANNO 1742.

Episcopus inter approbatos eligat magis Idoneum, & Datariæ significet, nec Acta Concursus transmittat, nisi a Dataria, cum id opportunum duxerit, requiratur. Sin vero dicta Beneficia, quibus cura imminet animarum, *ex alio quovis capite, quam mensium Apostolicorum*, S. Sedi reservata sint; Eo sane casu, veteri non immutato more, abstineat Episcopus a ferendo Dignioris judicio, & Acta concursus ultro Datariæ exhibeat.

missis actis, pro collatione Ecclesiæ Sedi Apost. reservatæ RATIONE MENSIS.

Secus, si ex alia causa reservationi fuerit obnoxia. Pontifex Ordinariorum judicio multum deferet.

§. 21. Licebit tamen Ordinariis, pro suo arbitrio, familiaribus literis Datario scriptis, eidem denunciare Personam, quam censent regendæ Ecclesiæ magis idoneam, eumdemque commonere, an occulta aliqua, & in Actis juste reticita subsit causa, quæ cuipiam obstet ad Beneficium Curatum obtinendum. Nos ipsi postmodum ab hac Sede omnium Principe, & Magistra, luculento edocebimus exemplo, quanti faciendum sit Episcopale judicium, quantoque vos honore prosequamur, Venerabiles Fratres, in partem Nostræ solicitudinis evocatos, quibus interim Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XIV. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 14. Dec. 1742.

LXIX.

VOTA SIMPLICIA

In Congregatione Missionis emissa, a nemine, quacumque ex causa, præter quam a Romano Pontifice, aut a Superiore Generali Congregationis in actu Dimissionis tantum, dissolvi posse statuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificis studium erga Congregationem Missionis.

Quo magis uberes, ac salutares in Catholica Ecclesia fructus in dies, benedicente Domino, Congregationem Missionis a S. Vincentio de Paulo Fundatore olim institutam, & æterna cum animarum Christifidelium salute latissime propagatam, proferre dignoscimus, eo magis luculentis Apostolicæ auctoritatis providentiæ nostræ studiis eamdem complecti volumus, ut majora semper accipiat incrementa.

Alex. VII. approbat Congregationis institutum & professionem votorum simplicium a solo Pont. aut Sup. Gen. dissolv.

§. 1. Alias sane fel. rec. Alexander PP. VII. Prædecessor noster, de tunc existentium S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum consilio, ad ejusdem S. Vincentii Fundatoris in humanis agentis supplicationem, per quasdam suas in simili forma Brevis literas die XXII. mensis Sept. anno MDCLV. expeditas, in perpetuum eamdem Congregationem Missionis inceptam, & approbatam, Apostolica auctoritate sua approbavit, & confirmavit, cum emissione Votorum simplicium Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ, necnon stabilitatis in dicta Congregatione, ad effectum se toto vitæ tempore saluti Pauperum Rusticanorum applicandi, post biennium Probationis facienda, in quorum tamen Votorum emissione nemo intersit, qui ea acceptet, sive nomine Congregationis, sive nostro & pro tempore existentis Romani Pontificis nomine, & vota sic, ut supra, emissa dissolvere possit solus Romanus Pontifex, necnon & Superior Generalis dictæ Congregationis in actu dimissionis e Congregatione; nemo autem alius, etiam vigore cujuscumque Jubilæi, Bullæ Cruciatæ, seu alterius privilegii, & indulti, aut cujuscumque Constitutionis, sive Concessionis, nisi in eis facta fuerit specialis mentio horum votorum sic, ut supra, in dicta Congregatione emissorum, dissolvere, aut commutare, vel dispensare possit & valeat, & alias prout in dictis literis Alexandri Prædecessoris præfati, quarum tenorem præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, uberius continetur.

Statuta ambitum prohibentia Clementi IX. exhibita, a Clemente X. confirmatur.

§. 2. Deinde, fel. pariter rec. Clemente PP. IX. itidem Prædecessore nostro, qui quasdam Constitutiones in Comitiis Generalibus dictæ Congregationis pro ejusdem meliori regimine conditas, recognoscendas, examinandasque aliquot Romanæ Curiæ Prælatis commiserat, viam universæ carnis ingresso, easdem Constitutiones jam recognitas, & examinatas rec. mem. Clemens PP. X. similiter Prædecessor noster per alias suas in pari forma Brevis literas die II. mensis Junii anno MDCLXX. datas, quarum tenorem pariter præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, Apostolicæ auctoritatis patrocinio communivit; inter quas quidem Constitutiones nona in Ordine ita præscribit: *Dignitates Ecclesiasticas absque consensu Conventus generalis acceptare non poterit*, (scilicet Superior Generalis, *nisi Summus Pontifex id in virtute sanctæ obedientiæ præcipiat*. Quod sane etiam cautum videtur in Regulis, seu prioribus Constitutionibus Congregationis præfatæ c. 3. §. 19. in quo sic habentur: *Quoniam virtus paupertatis solo etiam appetitu inordinato ad bona temporalia potest violari, unusquisque diligenter cavebit, ne hoc malum, etiam quoad beneficia sub specie boni spiritualis ambienda, cor suum invadat; ideoque, ne quidem ad ullum beneficium, aut dignitatem Ecclesiasticam, sub quocumque prætextu aspirabit.*

Idem Clemens X. declarat, facultates a S. Sede in Jubileis, aliisque Indultis concessas, non extendi ad d. Votorum dispensationem.

§. 3. Præterea cum aliqui, post antedicta vota in eadem Congregatione emissa, ipsam Congregationem deseruerint, asserentes se dictorum votorum dispensationem, seu commutationem obtinuisse a quibusdam Confessariis, vigore Literarum Apostolicarum super Jubilæo emanatarum, ac prædictos Confessarios potuisse dispensare, seu commutare hujusmodi vota, quia in dictis literis conceditur facultas commutandi vota quæcumque, Castitatis, & Religionis exceptis, ac deinde in fine derogatur contrariis quibuscumque, & in specie Statutis, & Consuetudinibus quorumcumque Ordinum, ac Congregationum, seu Institutorum Regularium, etiam confirmatione Apostolica roboratis, necnon privilegiis, indultis, & literis Apostolicis eisdem Ordinibus, & Congregationibus concessis, etiam de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa individua mentio habenda foret: memoratus Clemens X. Prædecessor alias pariter suas in simili itidem forma Brevis literas die XXIII. mensis Junii anno MDCLXX. datas, de consilio tunc existentium S. R. E. præfatæ Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, declaravit, vota prædicta in dicta Congregatione Missionis post illius confirmationem Apostolicam præfatam emissa, emittenda, ab aliis, quam a pro tempore existente Romano Pontifice, & Superiore Generali ejusdem Congregationis, in actu dimissionis ab ipsa Congregatione, licite, & valide non potuerint, nec possint dispensari, commutari, aut alias quomodolibet dissolvi vigore cujuslibet Jubilæi, Bullæ Cruciatæ, seu alterius Privilegii, Indulti, Constitutionis, sive concessionis; non facientium expressam dictorum votorum mentionem.

Causæ obtendi, aut explicari solitæ ad extorquedas dispensationes.

§. 4. Quoniam autem, sicut accepimus, ex Presbyteris, qui in eamdem Congregationem admissi ac probati, antedicta vota emiserunt, & in doctrinarum, bonarumque artium studiis, non sine magno ejusdem Congregationis dispendio, instituti, per non breve temporis spatium commorati fuerunt, regularis observantiæ pertæsis, ut ex ipsa Congregatione egrediantur, alii quidem varias infirmitatis causas obtendunt, alii vero Beneficia Ecclesiastica in Cathedralibus, Collegiatis, aliisque Ecclesiis personalem residentiam requirentia omnimodis artibus sibi conferenda procurant, alii etiam ad Ecclesias, quibus pastoralis animarum cura adnexa est, obtinendas concurrunt, ac deinde votorum emissorum dispensationem, præmissorum obtentu, extorquent. Quæ certe in hujusmodi votis, ac præsertim voto stabilitatis, dispensandi facilitas, alias fere inaudita, in causa est, ut, quamplurimis in Galliis, Italia, & Polonia ex eadem Congregatione nuper egressis, incitamento sit & exemplo aliis, quo omnem aditum egrediendi sibi aperire studiose meditentur, & interea Congregationis præfatæ munera negligentius obeantur, ac propterea incrementum, quod eidem Congregationi Deus dare cœpit, sensim disperdatur. Hinc est, quod Nos, qui Congregationem præfatam semper plurimi fecimus, & quanto Clericis in sortem Domini vocatis ad vocationis suæ munera rite sancteque adimplenda adjumento sit, novimus, salutare aliquod remedium hac in parte adhibere cupientes, motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ auctoritatis plenitudine, tenore præsentium, non solum omnia, & singula in Constitutionibus, & Regulis ejusdem Congregationis, ut præmittitur, contenta, & de novo statuta, ac ab Apostolica hac Sancta Sede iterum atque iterum approbata, & confirmata, iterum, quatenus opus sit, de novo approbamus, & confirmamus, illisque inviolabilis perpetuæ Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, verum

Pontifex relatas Constitutiones confirmat, & innovat.

Adimit quibuslibet facultatem dispensandi quoad prædicta vota, ex quacumque causa,

verum etiam quamcumque in diſpenſando pro votis hujuſmodi, ac præſertim voto ſtabilitatis, facultatem, tum ordinariis Noſtris & Apoſtolicæ Sedis præſatæ pro tempore ubicumque exiſtentibus Nuntiis, & Legatis, tum omnibus, & ſingulis Congregationibus Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sacr. Rom. Eccl. Cardinalium, quavis auctoritate, privilegiis, & indultis, quibus omnibus, quoad hanc partem, motu, ſcientia, poteſtate, ac tenore paribus derogamus, quomodolibet competentem, & reſpective attributam, omnino inhibemus, & inhibitam eſſe volumus, ac declaramus; ita ut quælibet diſpenſatio pro votis ſupradictis, ac præſertim ſtabilitatis, cuilibet Presbytero, ſeu Clerico, vel Laico dictæ Congregationis, ob quamcumque cauſam, a quibuſvis, etiam ſpeciali mentione dignis, (dummodo non fuerit conceſſa per Nos, & pro tempore exiſtentem Romanum Pontificem Succeſſorem noſtrum, ſive per modernum pariter, & pro tempore exiſtentem Superiorem Generalem ejuſdem Congregationis in actu dimiſſionis tantum, juxta præfatas Conſtitutiones), quomodolibet conceſſa, & quælibet cujuſcumque Beneficii Eccleſiaſtici perſonalem reſidentiam requirentis vel animarum curam extra dictam dumtaxat Congregationem unitam habentis, collatio, cuilibet ex Presbyteris, & Clericis præfatis quomodolibet facta, & capta etiam poſſeſſio, irritæ, & nullæ ſint, ac nullius roboris, & momenti habeantur, perinde ac ſi minime conceſſa, facta & capta fuiſſet, ac propterea nemini, ad quem ſpectat, & pro tempore quandocumque in futurum ſpectabit, ſufragentur.

Eamque reſervat Rom. Pontifici, aut Super. Generali tantum in actu dimiſſionis.

Collationes Beneficiorum curat., aut reſid. Miſſionariis faciendas annullat.

§. 5. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque ſemper firma, valida, & efficacia exiſtere & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſime ſuffragari, & ab eis reſpective, & inviolabiliter obſervari; ſicque & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. præfatæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis prædictæ Nuntios, ac quoſvis alios quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clauſulæ de perpetua Literarum firmitate.

§. 6. Non obſtantibus præmiſſis, necnon noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula de jure quæſito non tollendo, ac Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſetis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcunque.

Derogationes.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præſentium literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici, vel Secretarii Generalis dictæ Congregationis ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ, vel Superioris Generalis Congregationis præfate munitis, eadem prorſus fides adhibeatur, quæ adhiberetur eiſdem præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Exemplorum auctoritas.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XVIII. Decembr. MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio.

Dat. die 18. Dec. 1742.

D. Card. Paſſioneus.

CONSECRATIO.

Hieronymi de Bock in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem damnatur: & excommunicationis ac ſuſpenſionis ſententiam in ipſum pronunciatur.

Dilectis Filiis Univerſis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

OBSURDESCIT quotidie magis infandum Schiſma, paucorum perfidia apud vos conflatum; nec deſinit in præceps ruere, ac novis in dies ſceleribus irritare amantiſſimi Patris animum, ſibique a bonis omnibus ludibria cumulare.

Exordium.

§. 1. Cognovimus enim Petrum Joannem Meyndarts funeſtiſſimum ejuſdem Schiſmatis Caput, auſum fuiſſe refricare illatum Catholicæ Eccleſiæ tam diræ perduellionis vulnus, illegitimo Ritu, & fucatis Ceremoniis conſecrato in Harlemenſem Pſeudo-Epiſcopum Hieronymo de Bock, ejus ſimiolo, parique inverecunda fronte, ac protervitate.

Refertur Conſecratio Pſeudo-Epiſcopi Harlemenſis.

§. 2. Deteſtamur utique indignum facinus, dolemuſque, nullum ab iis, eorumque Sectatoribus fieri furendi finem. Non tamen adhuc exuimus paternam miſericordiam, ac veluti mater, confecta incredibili mœrore ſuper inſanientem filium, pietate potius, quam iracundia percellimur. Sed quid ultra ad eos revocandos fieri poteſt, quod non perfecimus? Clamavimus, viam, quam inſiſterent, ad interitum ducere, nec audierunt. Exprobravimus fractam, quam promiſerant Domino, fidem, negatamque Romanæ Sedi obedientiam; & continuerunt aures ſuas, ne conſcientia latrante ſe reſpicerent, ad ſanamque mentem redirent. Flagellum denique diſtrinximus Eccleſiaſticæ ſeveritatis; & occalleſcunt, parvique pendere videntur acceptas plagas, quaſi ſe non attingant, probe tectos lorica duriſſimæ contumaciæ, pudendæque perduellionis, Igitur cum Eccleſiam, ejuſque Supremum Paſtorem non amplius audiant, id ſolum ſupereſt, ut e Chriſti Domini Oraculo habeantur veluti Ethnicus, & Publicanus, extorres Catholico Grege; utque ſe jactent, quantum lubet, in ea Satanæ Eccleſia, quam ſibi ſtatuerunt, nec amplius glorientur ad veram Eccleſiam ſe pertinere, unde penitus excluſi, dejecti, depulſi ſunt. Nos utique, in magno de illorum pertinacia dolore, lætamur ſaltem, ita denique hanc jamdiu male olentem reproborum apud vos hominum ſentinam exhauſtam, ipſorum diſceſſu, cenſeri poſſe, atque adeo minus ab eadem metuendum eſſe. Utinam vero & Catholicorum nomen, quod hactenus retinere conantur, jam tandem deponerent. Sic enim prorſus abjiceremus ſolicitudinem, ne ſimplicibus, incurioſis, aut male, quid illic veneni lateat, inſtructis, imponant, Catholici nominis uſurpatione, Sacræque Hyerarchiæ falſo ab ipſis ſuppletæ ſimilitudine.

Quam Pontifex deteſtatur.

§. 3. Nos quidem, quantum tenuitate noſtræ licuit, in hujuſmodi eventum jamdudum Apoſtolico Miniſterio noſtro ſedulo defuncti ſumus, nefariamque Joannis Petri Meyndarts ad Ultrajectenſem Eccleſiam electionem, irritam, illegitimam, ac ſacrilegam declaravimus, & quicquid ex illo, futilem commentitii Archiepiſcopatus auctoritatem exercente, prodiſſet, aut proditurum foret, nullum pariter irritumque pronunciavimus. Deinceps eadem nota, parique infamia, cenſuriſque inuſſimus prænuncupati Hieronymi de Bock probroſam cooptionem in Harlemenſem Antiſtitem.

Electiones Conſecrantis, & Conſecrati nullæ; Cenſuræ inutrunque prolatæ.

§. 4. Nunc autem Prædeceſſorum noſtrorum, ſacrarumque legum morem atque exempla ſequuti, tradita Nobis e Cœlo poteſtate, primus hujuſmodi nefariam conſecrationem, illicitam, illegitimam, ſacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata, & Sacrorum Canonum ſanctiones tactam declaramus. Deinde ipſum Hieronymum de Bock, & quotquot huic execrabili facinori operam, conſilium, conſenſum præſtiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Eccleſiæ communione ſegregatos, & prorſus Schiſmaticos habendos,

Conſecratio Hieronymi de Bock illicita, & illegitima declaratur.

Idem cum aſſeclis excommunicatur.

& vi-

Suspendatur ab exercitio Ordinis, & jurisdictionis.

& vitandos esse iterum constituimus. Sciat autem idem Hieronymus de Bock, non solum ab iis, quæ sunt jurisdictionis, exercendis se esse suspensum, sed etiam ab iis, quæ sunt Ordinis. Mandamus illi propterea, districteque interdicimus, sub pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, ut nullo pacto, aut Chrisma conficere, Clericos ordinare, Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat: Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti, omnes & singulos alios actus, quos attentare præsumpserit. Ac proinde qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exercuerint.

Admonitio ad Catholicos.

§. 5. Quæ omnia vobis, Dilecti Filii, renuntianda esse duximus, non ut caveatis ab hoc quoque sacrilego insidiatore; siquidem scimus satis vos adversus illius temeritatem, ac subdolas artes habere præsidii in vestra invicta pietate, & religione; sed ut, si aliqui sunt in ea contumacissima secta, qui nondum penitus infixi maneant in lino profundi, a Nobis pro paterna caritate admoniti, inducant animum resipiscere, ac desinant præbere aures hujusmodi factiosis hominibus, qui ut serviant furori suo, inveteratoque adversus veram Christi Ecclesiam odio, se prorsus Satanæ devoverunt. Vos autem manete in ea vocatione, in qua vocatis estis, & quam sequuti Majores Vestri, constantissimam Fidem suam probarunt universæ Ecclesiæ, & hujus in terris capiti Pontifici Maximo. Reliqui, qui sese istic obstinarunt ad persequendum Schisma, pergant in exiguo suo Cœtu gaudere de sacrilega sua pertinacia, sibique plaudant ob execrabile inventum Pseudo-Episcopos constituendi. Non diu erit, cum experti discent, quid sibi profuerit malitia sua; ac fremebundi intelligent, quid vobis æterni gaudii, & immortalis gloriæ pepererit virtus obedientiæ, castaque fides vestra. Huic interim faustissimo eventui proludimus Apostolica benedictione, quam Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Decembris MDCCXLII. Pontificatus nostri Anno Tertio.

Dat. die 20. Dec. 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.

Publicat. die 5. Januar. 1743.

LXXI. REOS CONVICTOS

Per incidia indubitata, quamvis non confessos, pœnis ordinariis mulctandos esse statuitur.

Monsignor Francesco Ricci della Nostra Città di Roma, e suo Distretto, e Generale Governatore, e Vice-Camerlengo.

Congregatio Particularis pro quæstionis examine deputatur.

AVENDOVI Noi con Viglietto di Segretaria di Stato in data delli 29. Aprile del cadente anno 1742. espressamente ordinato, per apportare qualche opportuno rimedio alla frequenza degli Omicidj, ed altri Delitti qualificati, che si commettono in Roma, e nel Nostro Stato Ecclesiastico de' Rei, sulla confidenza di non poter' essere condannati alla Morte, se spontaneamente non confessino il lor Reato, o confessandolo ne' Tormenti, non ratifichino poscia la lor Confessione, dovesse convocare avanti di Voi una Particolar Congregazione con l' intervento de' Monsignori, Bardi Segretario della Sagra Consulta, Fabretti, e Clarelli Ponenti della medesima, Toppi Fiscale Generale & Avvocati, Mocci Luogotenente dell' A. C., Delfini Luogotenente del Cardinal Vicario, Michilli, e Mirogli Luogotenenti del vostro Tribunale del Governo, e sentirne sopra di ciò il di lei sentimento; ci avete rappresentato, che dopo essersi più volte adunata avanti di Voi la detta Congregazione, siansi in essa maturamente considerati li seguenti Dubbj, e con essersi inteso tanto in voce, che in scritto anche il parere dell' Avvocato de' Poveri, ne siano emanate le scritte Risposte.

Dubia in Congregatione Proposita. Dub. I.

Primo: An duo, vel tres Testes concludentes pernecesse Delictum, & aliquas patientes exceptiones, præter illas pro quibus Testes de Jure in totum repelluntur a testificando, possint suppleri tam ex aliis indiciis, & conjecturis probatis per Testes minus habiles, & idoneos, quam ex numero Testium, ad effectum imponendi pœnam ordinariam?

Responsum.

Responsum: Attentis frequentia Delictorum, & facilitate, qua Rei negativi evadunt promeritas pœnas, esse consulendum Sanctissimo, ut declaret, in Tribunalibus Supremis, & suas vices gerentibus, ac in delictis atrocissimis, Homicidiis appensatis, & Furibus famosis, posse suppleri tam ex Indiciis, quam ex numero, etiam per Testes minus habiles, & idoneos.

Dub. II.

Secundo: An idem servandum sit in Delictis sequutis in Lupanaribus, Custodiis Birruariorum, aliisque locis, ubi nec habitu solent intervenire, aut intervenerint alii Testes, quam Personæ infames.

Responsum.

Responsum: affirmative, dummodo suppletio fiat per indicia, & conjecturas, quæ probentur per alios Testes.

Dub. III.

Tertio: An contra Convictum indiciis indubitatis concludentibus pernecesse taliter, ut adimant ab animo Judicis omnem rationabilem hæsitationem, quod res aliter se habere potuerit, deveniendum sit ad pœnam ordinariam.

Responsum.

Responsum: Affirmative.

Dub. IV.

Quarto: An concurrentibus duabus semiplenis probationibus, possint hæ insimul conjungi ad imponendam pœnam ordinariam?

Responsum.

Responsum: Negative.

Dub. V.

Quinto: Demum an in contestationibus faciendis Reis, quando Indicia sunt de illis proximis indubitatis, possint reticeri aliquæ circumstantiæ, ad hoc, ut in casu, quo Rei tormentis subjiciantur, & tales circumstantias non contestatas fateantur, habere possint pro verificationibus a parte post Confessionis, taliter ut opus non sit ratificatione ad imponendam pœnam ordinariam?

Responsum.

Responsum: Negative.

Pontifex approbat relatas Resolutiones.

§. 2. Onde Noi considerando esser molto profittevole non meno alla Giustizia, che al pubblico, e privato interesse la punizione, de' Delinquenti, e che più facilmente potrà venirsi al conseguimento di questa, ogni volta che diasi esecuzione alle Risposte emanate sopra li proposti Dubbj, con il presente Chirografo, di Nostra certa scienza, pienezza di Volontà, e Podestà assoluta, confermando, ed approvando quando faccia bisogno le suddette Risoluzioni, dichiariamo, e comandiamo, che in avvenire tutti li Tribunali Supremi, e che esercitano le Nostre veci, tanto in Roma, che in tutto lo Stato Ecclesiastico, comprese anche le Legazioni di Bologna, Ferrara, Ravenna, Urbino, e Benevento, debbano giudicare, e venire alla condanna, e totale esecuzione delle Pene nelli sovraespressi Casi a tenore di dette Risoluzioni; quali vogliamo, che abbiano piena forza di Legge universale, e che debbano inviolabilmente osservarsi, come se provenienti fossero dal Gius comune, Canoni anche Conciliari, Constituzioni Apostoliche, Decreti, Statuti, & Opinioni approvate da' Dottori, e perpetuamente durare a beneplacito della Santa Sede Apostolica, derogando per tal' effetto, quando mai facesse di bisogno, a qualunque cosa, che potesse fare in contrario, e che per l' adempimento di questa Nostra volontà, trasmettiate copia del presente Chirografo a tutti i Capi de' Tribunali suddetti, acciò debbano farla conservare nelle loro Cancellarie, e giudicare nella contingenza de' casi secondo l' espresse Risoluzioni.

Et vim legis eisdem tribuit.

Clausula de valore solius signaturæ, aliæque.

§. 3. Volendo in oltre, che il presente Chirografo colla sola Nostra sottoscrizione, vaglia, & abbia il suo pieno effetto, & esecuzione, benchè non sia registrato nei Libri della Camera, nè in altro modo sia servata la forma della Constitutione di Pio IV. de registrandis, alla quale per questa volta deroghiamo, e che contro di esso non si possa opporre di orrezione, surrezione, mancanza della Nostra volontà, & intenzione, o qualsivoglia altro difetto, benchè degno di speciale, & individua menzione, e qualsivoglia altro, nè si possa diversamente interpretare, benchè l' interpretazione provenisse da' Canoni anche Conciliari, Leggi, Costituzioni, Decreti, & Opinioni approvate, perchè tale e la Nostra volontà, e così vogliamo, con la clausula Sublata, e Decreto irritante, ed in ogni altro modo. Dato dal Nostro Palazzo Apostolico Quirinale questo dì 2. Gennaro.

Dat. die 2. Janu. 1743.

BENEDICTUS PP. XIV.

Publicatum per Edictum R. P. D. Gubernatoris Urbis, die 13. Januarii 1743.

PRI-

PRIVILEGIA,

Et Exemptiones Almæ Domus Lauretanæ, necnon Reſolutiones Dubiorum, & Controverſiarum juriſdictionalium in Synopſim redactæ, approbantur, & confirmantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

HUMILITATIS noſtræ conſiderationem ad Sacrum Glorioſæ Virginis Habitaculum dirigentes, Apoſtolicæ ſolicitudinis zelo excitamur, ut omnem curam, ac ſtudium, quantum in Domino poſſumus, adhibeamus, ac quaſcumque diſſidiorum occaſiones procul a Loco Sancto ſubmovendas, ne unquam ibi diſcordiæ exoriri valeant, ubi Verbum Dei Deus, & Dei Filius, qui a Propheta Princeps Pacis cognominatus eſt, ad reconciliandum Deo Hominem, in intemeratæ ejuſdem Virginis ſinu factus eſt homo.

Clemens VII., Caſtrum Lauretanum &c. Protectori Sanctæ Domus ſubjecit.

§. 1. Sane poſtquam plures Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri prædictam Sanctam Domum, olim Nazarenam, nunc vero Lauretanam nuncupatam, multiplici privilegiorum, gratiarum, indultorum, prærogativarum, & exemptionum conceſſione cumulaverant, ac ſignanter felicis recordationis Clemens PP. VII. etiam Prædeceſſor Noſter, inter alias, Caſtrum Lauretanum, illiuſque Habitatores, cum omnibus juribus, & pertinentiis ſuis, curæ, gubernio, adminiſtrationis, & regimini, cum mero, & mixto Imperio, ac poteſtate gladii, Commiſſarii, ſeu Protectoris ejuſdem Sanctæ Domus ſubmiſerat, & demandaverat; ac

Sixtus V. ſupradictum Caſtrum in Civitatem, ad Collegiatam Eccleſiam, ſanctamque Domum in Cathedralem erexit.

Paulus V. Sanctam Domum, & pertinentia ab Epiſcopo exemit, ac Territorium nullius Dioeceſis declaravit, eique Protectorem præfecit.

ſubinde rec. mem. Sixtus Papa V. pariter Prædeceſſor Noſter Caſtrum Lauretanum prædictum in Civitatem, ac Sæcularem & inſignem Collegiatam Eccleſiam inibi exiſtentem, eamdemque Sanctam Domum, magnifica, atque eleganti Ædificiorum conſtructione circumdatam atque exornatam, in Cathedralem erexerat, deindeque piæ record. Paulus Papa V. ſimiliter Prædeceſſor Noſter, ad ſuccidenda jam enata inter Epiſcopum Lauretanum, & Protectorem ipſius Sanctæ Domus, Litium, & Controverſiarum germina, per quamdam ſuam in perpetuum valituram Conſtitutionem, quæ incipit: *Divinam diſponente Clementia &c.* ſub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCXX. pridie Idus Julii Pontificatus ſui Anno XVI. editam, eidem Sanctæ Domui Lauretanæ Solum, ſeu pavimentum Sancti Cubiculi, ſeu Sanctæ Capellæ, quam circumcirca uſque ad Columnas, & Scalas incluſive contentum, in Territorium proprium, diſtinctum, & ſeparatum, nullius Dioeceſis, in quo de cætero ſolus ejuſdem Sanctæ Domus Protector, pro tempore exiſtens, ejuſque Gubernator, privative quoad Epiſcopum Lauretanum, etiamſi Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis exiſteret, juriſdictionem omnimodam, & quaſi Epiſcopalem habere, & exercere poſſet, perpetuo conſtituerat, & aſſignaverat, ipſamque Sanctam Domum nuncupatam, pavimentum, ac Territorium prædictum, ejuſque Gubernatorem, Officiales, Miniſtros, & quoſcumque alios tam Laicos, quam Clericos, & Regulares, eidem Sanctæ Domui, ſeu Capellæ, ejuſque Bonis quomodolibet inſervientes, necnon eorumdem Officialium, Miniſtrorum, aliorumque inſervientium Familias, & Famulos, & quoſcumque Peregrinos ad Sanctam Domum prædictam confluentes, ipſiuſque Sanctæ Domus Palatia, Ædificia, Poſſeſſiones, & Prædia quæcumque, ac reliqua Bona tam Mobilia, quam Stabilia, & ſemoventia, ubicumque exiſtentia, Supellectilia etiam pretioſa, pecunias, eleemoſynas, Donationes, & quæcumque relicta, ab omni, & quacumque Epiſcopi Lauretani ſuperioritate, juriſdictione, dominio, ac poteſtate perpetuo, pleniſſime, penituſque, & omnino exemerat, & deliberaverat, ac ſub Beati Petri, & Sedis Apoſtolicæ protectione ſpeciali ſuſceperat, omnimodamque juriſdictionem Eccleſiaſticam, & Spiritualem, ac quaſi Epiſcopalem in prædictam Sanctam Domum, ejuſque Territorium, Miniſtros, Officiales, alioſque Inſervientes, & Peregrinos, reſque, Bona, ac jura prædicta eidem pro tempore Protectori adjudicaverat, variis eidem Protectori, tam circa Vicarii Curati deputationem, quam circa Literarum dimiſſorialium conceſſionem, aliaque plurima, privilegiis, & facultatibus attributis.

Innoc. XII. confirmata S. Domus a exemptione juriſdictione Ordinarii, Protectoris Officium ſuppreſſit.

§. 2. Noviſſime felicis pariter recordationis Innocentius Papa XII. prædeceſſor quoque Noſter, provide attendens, ex hujuſmodi forma Regiminis ſperatam non proveniſſe utilitatem, quin potius experientia, & quamplurimis ad audientiam ejus perlatis recurſibus, & querelis edoctus, imminuta nimis Epiſcopi Lauretani poteſtate, Eccleſiaſticam diſciplinam paulatim diſſolvi, Clerique, ac Populi mores, aucto Exemptorum numero, relaxari; Ad obviandum detrimentis hujuſmodi, per aliam ſuam itidem perpetuo valituram Conſtitutionem, quæ incipit: *Sacroſancta Redemptionis humanæ myſteria;* editam ſub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCXCVIII., nonis Auguſti, Pontificatus ſui Anno VIII., eidem Sanctæ Domui Territorium proprium, & ſeparatum, ac ab omni Ordinarii juriſdictione exemptum, & quaſi Epiſcopale, in prædicta Pauli Prædeceſſoris Conſtitutione aſſignatum, confirmavit, & approbavit; idemque Territorium, una cum omnibus prædictæ Sanctæ Domus Miniſtris, & Officialibus, aliiſque Perſonis ei quomodolibet inſervientibus, vel ad eam ex qualibet Mundi parte devotionis gratia confluentibus, ab omni, & quacumque Ordinarii prædicti juriſdictione iterum pleniſſime, penituſque exemit; Et prædicto Protectoris, quod per obitum bon. mem. Paulutii, dum vixit, Epiſcopi Portuen. S. R. E. Cardinalis de Alteriis nuncupati, tunc vacabat, Officio, Dignitate, titulo, & denominatione perpetuo ſuppreſſis, & extinctis, ſub Beati Petri, & Sedis Apoſtolicæ ſpeciali, & immediata protectione ſuſcepit.

Et Congregationi Lauretanæ juriſdictionem, quam Protectores exercebant, demandavit, eique facultates, Statuta &c. condendi &c. conceſſit.

§. 3. Omnem vero, & quamcumque juriſdictionem tam Eccleſiaſticam, & Spiritualem, ac quaſi Epiſcopalem, quæ in eamdem Sanctam Domum, ejuſque Territorium, Officiales, & Miniſtros, Peregrinos, ac Bona prædicta, quam Sæcularem, ſive Laicalem, in Communitatem, Homines, & Civitatem Lauretanam, ejuſque Comitatum, atque Diſtrictum, Protectori pro tempore ejuſdem Sanctæ Domus quomodolibet competierat, quandoquidem ei Romani Pontifices, per ſe ipſos, Apoſtolicæ Servitutis onere prægravati, vacare nequibant, exercendam impoſterum ſtatuit, & mandavit per Congregationem nonnullorum S. R. E. Cardinalium, & Romanæ Curiæ Prælatorum, *Lauretanam* nuncupandam, quam ad hunc effectum erexit, & inſtituit ac ſpecialiter deputavit. Eidemque Congregationi, ut ſemel, & pluries, ac quoties ſibi videretur, & placeret, quæcumque Statuta, & Ordinationes pro felici prædictæ Sanctæ Domus, ejuſque Bonorum, ac Perſonarum eidem inſervientium regimine, Sacris tamen Canonibus, & Concilii Tridentini Decretis non adverſantia, & ab omnibus, ad quos pertineret, inviolabiliter obſervanda, condere, edere, & publicare, illaque mutare, alterare, corrigere, & emendare licite poſſet, & valeret, conceſſit, & indulſit.

S. Domus, Civitatis regimen, quoad Spiritualia Epiſcopo ut S. Sedis Delegato, quoad Temporalia Gubernatori commiſit.

§. 4. Inſuper voluit, & mandavit, ut Congregatio prædicta in Spiritualibus quidem, quæ ſcilicet ad Eccleſiæ cultum, Chori ſervitium Divinorum celebrationem, Animarum Curam, Sacramentorum adminiſtrationem, morum correctionem, & alia hujuſmodi pertinerent, Epiſcopi Lauretani pro tempore exiſtentis tanquam Sedis Apoſtolicæ Delegati; In iis vero, quæ quorumcumque Bonorum ejuſdem Sanctæ Capellæ temporalem ad miniſtrationem, necnon dictæ Civitatis Lauretanæ, ejuſque Comitatus, atque Diſtrictus, tam Cauſis Civilibus, quam Criminalibus, ſeu mixtis, Gubernium Sæculare concernerent, Romanæ Curiæ Prælati in Gubernatorem a Romano Pontifice pro tempore exiſtentem deputandi, ope, & miniſterio uti deberet.

Epiſcopi, & Gubernatoris facultas expreſſit.

§. 5. Præterea tam Domorum, & Ædificiorum omnium Fabricam, & manutentionem, quam Supellectilium cujuſcumque generis, Paramentorum, Gemmarum, aliorumque Jocalium, quæ ſub Theſauri nomine continentur, necnon eleemoſynarum, & largitionum quarumcumque cuſtodiam, atque etiam Montis Pietatis, Noſocomii, Hoſpitii, & Triclinii pro pauperibus Peregrinis, ſuperintendentiam, Gubernatoris præ-

prædicti curæ committendas esse; Ministros vero supradictis Locis, rebusque inservientes, si Clerici essent, in concernentibus dumtaxat eorum ministerium, Gubernatori prædicto, in reliquis autem Episcopo Lauretano, tanquam Sedis Apostolicæ Delegato: Organistam demum, Cantoresque quoscumque ejusdem Sanctæ Domus, quoad correctionem morum, Ecclesiæque servitium, Episcopo, & in cæteris Gubernatori subesse debere decrevit, & declaravit; Si quid vero circa præmissorum observantiam, interpretationem, seu declarationem, ullo unquam tempore controverti, aut dubitari contigisset, id omne prædictæ Congregationis Lauretanæ, ut præmittitur, institutæ judicio (necessariis, & opportunis ei ad id facultatibus attributis) declarandum, decidendum, definiendumque esse præcepit, & mandavit, aliaque statuit, & decrevit, prout in ejusdem Innocentii Prædecessoris Constitutione prædicta uberius continetur.

Tandem futuras Controversias Congregat. Lauretanæ decidendas &c. reliquit.

Variæ, post Constitutionem Innocentii, controversiæ.

§. 6. Cum autem ex præmissis provide, ut præmittitur, dispositis, ea, quæ superabatur, concordia, & tranquillitas non evenerit, quinimo inter Episcopum Lauretanum, & Gubernatorem prædictos, super eorum respective Jurisdictionis exercitio, & pertinentia, novæ dubiorum, & quæstionum ambages emerserint, adeout in illis dissolvendis Congregatio Lauretana prædicta per crebras Resolutiones, & Decreta assidue laboraverit; Nos, quibus jurisdictionales controversiæ hujusmodi, in ipso Nostræ ad Summi Apostolatus apicem Assumptionis exordio, non sine animi molestia innotescebant, soliciti fuimus, ut per sedulam Nostræ provisionis industriam, Controversias hujusmodi componeremus; Quamobrem post deliberationem, quam super hoc adhibuimus diligentem, varias Resolutiones a prædicta Congregatione Lauretana super eisdem Controversiis alias aliis temporibus emanatas colligi curavimus; simulque gravati non fumus tria supra triginta Dubia materiam jurisdictionalem hujusmodi tangentia, in dicta Congregatione usque de Anno Domini MDCCXXXIV. inter Partes concordata, sed nondum eatenus proposita, nec decisa, Apostolicæ Nostræ Resolutionis oraculo definire; Omnesque, & singulas, tam a Nobis, quoad Dubia prædicta, quam ab ipsa Congregatione editas Resolutiones prædictas, in compilationem, seu Synopsim Alphabeti ordine digestam, quæ deinde Typis impressa promulgari valeat, curavimus redigendas.

Earum Resolutiones a Congr. Lauretana emanatæ colliguntur, & Dubia deciduntur.

OmnesResolutiones in Alphabeticam Synopsim redactæ imprimuntur.

Privilegia &c. a Prædecess. Sanctæ Domui &c. concessa.

§. 7. Intendentes igitur per eamdem Synopsim quæstiones, & Controversias jurisdictionales hujusmudi, aut omnino extinguere, vel saltem majori ex parte abolere, & utramque Jurisdictionem, Episcopi videlicet, & Gubernatoris Lauretani pro tempore existentium, quantum nobis possibile est, pacis fœdere unire, Motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia, & singula privilegia, gratias, prærogativas, exemptiones, & indulta a quibuscumque Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris prædictæ Sanctæ Domui, illiusque Bonis, & Personis ei inservientibus, quomodolibet concessa, & elargita, necnon Pauli, & Innocentii Prædecessorum Constitutiones prædictas, eamdemque Synopsim, omnesque, & singulas, tam a Nobis, quoad Dubia prædicta, quam a dicta Congregatione Lauretana editas Resolutiones, & in ipsa Synopsi contentas, eorumdem privilegiorum, gratiarum, exemptionum, indultorum, Constitutionum, & Synopsis respective tenores etiam veriores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, Apostolica auctoritate, tenore præsentium confirmamus, approbamus, & innovamus, illisque, ac eorum singulis novum, & perpetuumque Apostolicæ firmitatis robur adjicimus: decernentes, eamdem Synopsim, singulasque Resolutiones in ea contentas, vim, & effectum, & efficaciam Legis, & Canonicæ Sanctionis perpetuo habere, & obtinere, omnesque, & quascumque Controversias, si quas, imposterum inter Episcopum Lauretanum, & Gubernatorem pro temoore existentes; super eorum respective Jurisdictionis pertinentia, vel exercitio, quomodolibet exoriri contingat, ad Synopsim, & Resolutiones in eas contentas prædictas omnino referri, & nonnisi juxta, & secundum easdem Synopsim, & Resolutiones, dirimi, ac definiri debere.

Pauli, & Innocentii Constitutiones, Synopsis, Resolutiones super controversis super Dubiis confirmantur &c.

Synopsim Resolutionesque vim Legis habere decernitur.

§. 8. Easque, necnon præsentes nostras Literas, etiam ex eo, quod Venerabilis Frater modernus Episcopus, & dilectus Filius modernus Gubernator Lauretani, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, vel habere prætendentes, quibus omnibus & singulis perpetuum desuper silentium imponimus, eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, vel auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica, & legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostræ, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos Juris reduci nullatenus unquam posse, sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & ab iis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, firmiter, & inviolabiliter observari, eisque omnino acquiesci; Sicque, & non alias per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, & potestate fungentes, ac Dignitate, etiam Cardinalatus honore fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, ac eandem Congregationem Lauretanam, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter, quam juxta, & secundum Synopsim, & Resolutiones in ea contentas prædictas, judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, in controversiis jurisdictionalibus Lauretanis, in quocumque judicio, & in quacumque instantia, ubique judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, quidquid secus super præmissis, vel eorum aliquo, aut circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulæ pro validitate, & observantia Synopsis Resolutiorum hujusque Constitutionis.

Cum Clausula sublata, & Decreto irritanti.

9. Cæterum, quia contingere potest, ut circa observantiam, intelligentiam, declarationem, & interpretationem prædictarum Pauli, & Innocentii Prædecessorum Constitutionum, aliqua deinceps exoriatur quæstionis materia, vel controversia, quæ in memorata Synopsi decisa, & definita non reperiatur; Nos quamcumque quæstionem, vel controversiam hujusmodi, si quam exoriri contingat, ejusdem Congregationis Lauretanæ judicio resolvendam, decidendam definiendamque esse statuimus, ac eidem Congregationi plenam, & omnimodam ad id tribuimus, & concedimus facultatem; Novasque Resolutiones ab ipsa Congregatione super iis emanandas, tanquam perpetuo validas, & efficaces, ab omnibus & singulis, ad quos spectat & pertinet, aut spectare & pertinere poterit quomodolibet in futurum, quacumque appellatione, recursu, & contradictione remotis, dummodo tamen Synopsi, & Resolutionibus in ea contentis prædictis in aliquo non adversentur, omnino servandas, districte precipimus, & mandamus.

Controversiæ, quæ deinceps orientur Congreg. Lauretanæ resolvendæ &c. demandantur.

§. 10. Non obstantibus premissis, ac quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariç Apostolicç regula, de jure quesito non tollendo, aliisque constitutionibus, & Ordinationis Apostolicis, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium premissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis: Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad premissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Derogatoriæ opportunæ.

§. 11. Volumus autem, ut earumdem presentium Literarum Transumptis, seu Exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personç in Ecclesiastica Dignitate constitutç munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra illud adhibeatur, quç haberetur ipsis presentibus, si forent exhibitç, vel ostensç.

De Transumptis.

§. 12. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrç Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Declarationis, Confirmationis, Mandati, ac Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romç apud Sanctam Mariam Majorem, septimo Idus Januarii, Anno Incarnationis Dominicç millesimo septin-

Sanctio.

PONT. A. III. Dat. die 7. Jan. 1743.

ptingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Card. Passioneus
X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius

Loco ✠ Plumbi.

Synopsis Resolutionum datur infra Appendice.

LXXIII. UT PRÆSTATIONES

Post obitum S. R. E. Cardinalium Magistris Ceremoniarum persolvi solitæ, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatum promotione solvantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Paulus V. certas summas, tum in promotione, tum in obitu S. R. E. Cardinalium Ministris S. Collegii, & Magistr. Cærem. solvi mandavit.

DUDUM, sicut accepimus, fel. rec. Paulus Papa V. Prædecessor noster, considerans assiduos labores, quos Magistri Ceremoniarum, ac Officiales, seu Ministri S. R. E. Cardinalium Collegii, in rebus & negotiis ejusdem Sacri Collegii procurandis, substinebant, per quasdam suas in simili forma Brevis die 3. Januarii MDCXIX. expeditas literas, motu suo proprio, ac ex certa scientia, eisdem Magistris Ceremoniarum centum, necnon Secretario, & Clerico, ac Computistæ Sacri Collegii prædicti septuagintaquinque, a singulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem; necnon post obitum singulorum Cardinalium, etiamsi ad Cardinalatus honorem promoti Romam nondum venissent, & sive illos in Romana Curia, vel extra eam, & ubique decedere contigisset, eisdem Magistris quinquaginta, ac Secretario, Clerico, & Computistæ præfatis similiter septuagintaquinque Ducatos auri de Camera, in supplementum mercedis ordinariæ eorumdem Officialium, seu Officiorum, deberi, illisque conjunctim per pro tempore existentes Cardinales prædictos, seu per eorum Agentes, & hæredes, quomodolibet debitos, ad solvendos, auctoritate Apostolica statuit, & ordinavit.

Clemens IX. alias præstationes addidit pro Magistris Cærem. non particip.

§. 1. Subinde vero rec. mem. Clemens PP. itidem Prædecessor noster, cum accepisset, præter prædictos Magistros Ceremoniarum, qui duo sunt, & participantes vocantur, alios esse Ceremoniarum Capellæ Pontificiæ Magistros interdum duo, & quandoque, prout nunc, tres, qui non participantes nuncupantur, ipsosque Magistros Ceremoniarum non participantes in pari possessione accipiendi, vel exigendi a singulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem triginta sex; & post obitum ab eorum hæredibus vigintiquinque Ducatos auri de Camera pares, ex laudabili consuetudine, reperiri; & Venerabiles Fratres tunc suos, nunc nostros, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ prædictæ Cardinales horum quoque Magistrorum Ceremoniarum officio, atque ministerio egere, & uti; dictaque emolumenta eis, tamquam mercedem, seu pro eorum mercede, præstari consuevisse; propterea illorum indemnitati consulere volens, per suas quoque in pari forma Brevis die XXII. Novembris MDCLXVIII. expeditas literas, motu simili, ac ex certa scientia sua, præfatis Ceremoniarum Magistris non participantibus triginta sex in promotione ad Cardinalatus honorem, & vigintiquinque Ducatos auri de Camera, prædictos, inter eos pro æqualibus portionibus respective dividendos, post obitum singulorum Cardinalium hujusmodi, etiamsi ad Cardinalatus honorem promoti Romam nondum venissent, & sive in Romana Curia, vel extra eam, & ubicumque illos decedere contigisset, in supplementum mercedis ordinariæ eorumdem Magistrorum Ceremoniarum non participantium, pariter deberi, illisque conjunctim per pro tempore existentes Cardinales prædictos, seu per eorum Agentes, & hæredes respective absque mora solvi, & eis consignari debere, sine ullo tamen quorumcumque jurium Cameræ quomodolibet debitorum, & solvendorum, ac anterioritatis, & potioritatis Ceremoniarum Magistrorum participantium, & trium Sacri Collegii Officialium supradictorum præjudicio, itidem perpetuo statuit similiter, & ordinavit.

Clemens XII. summas Magistris Sacri Collegii debitas, in ipsis Cardinalium promotionibus integre solvi voluit.

§. 2. Postmodum vero fel. record. Clemens Papa XII. pariter Prædecessor noster per suas itidem in simili forma Brevis die XVII. Augusti MDCCXXXIV. expeditas literas, cum etiam accepisset septuagintaquinque Ducatorum auri hujusmodi, memoratis Officialibus, seu Ministris dicti Collegii Cardinalium, nempe Secretario, Clerico, & Computistæ, post obitum Cardinalium, sicut præmittitur, debitorum, ac per defunctorum hæredes solvendorum exactionem perquam difficilem reddi, præcipue ubi ipsos Cardinales extra ditionem Ecclesiasticam, & maxime ultra montes ab humanis decedere contigisset, itaut multoties eorumdem Ducatorum solutio, etiam post peractas exactiores diligentias, a præfatis hæredibus nullatenus facta fuerint; dictosque Officiales, seu Ministros eo ægrius istiusmodi emolumentis carere, quod merces eorum ordinaria admodum tenuis existeret, sibique vicissim non mediocres labores, aliaque onera incumberent, ac propterea Secretario multæ expensæ faciendæ essent, Clerico vero, ac Computistæ prædictis alieno servitio, seu ministerio sese addicere per statuta supradicti Sacri Collegii vetitum esset; præmissa, ac præsertim dicta emolumenta ipsis Officialibus, sive Ministris, tamquam mercedem, seu pro mercede præstanda fore attendens, illorumque proinde indemnitati prospicere volens, motu simili, ac ex certa sua scientia, septuagintaquinque Ducatos, qui, post obitum singulorum Cardinalium, eisdem Officialibus, seu Ministris per hæredes defunctorum, juxta dicti Pauli Prædecessoris literarum forma, & dispositionem, solvendi, & consignandi erant, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatus honorem promotione per se, seu eorum Agentes, ipsis Officialibus, sive Ministris absque mora, una cum aliis septuagintaquinque Ducatis similibus in horum promotione hujusmodi debitis, & assignatis, ut præfertur, solvi, & consignari debere, sine ullo pariter quorumcumque Jurium Cameræ Apostolicæ debitorum, & solvendorum præjudicio, eadem auctoritate Apostolica perpetuo itidem statuit, & ordinavit; & alias, prout in ejusdem Pauli, & utriusque Clementis Prædecessorum prædictorum literis, quarum tenores præsentibus pro expressis haberi volumus, uberius continetur.

Pontifex, ex paritate rationis, idem servari jubet cum Magistris Cæremoniarum.

§. 3. Nos considerantes quinquaginta Ducatorum auri hujusmodi dictis Magistris Ceremoniarum de numero participiantium, & vigintiquinque Ducatorum parium Magistris non participantibus, post obitum Cardinalium, ut præfertur, debitorum, ac per defunctorum hæredes solvendorum exactionem pari modo difficilem reddi, præsertim si ipsos Cardinales extra Statutum Ecclesiasticum, & ultra Montes, debitum naturæ persolvere contigerit, & causas, propter quas secundodictus Clemens suas literas prædictas favore dictorum Officialium, & Ministrorum edidit, etiam pro eisdem Magistris Ceremoniarum existere; ac proinde hisce incommodis consulere cupientes, motu simili, ac ex certa scientia nostra, ut quinquaginta Ducatos Magistris Ceremoniarum de numero participantium, & vigintiquinque Ducatos, qui post obitum singulorum Cardinalium eisdem Magistris Ceremoniarum de numero non participantium, per hæredes defunctorum, juxta memoratarum Pauli, & primodicti Clementis Prædecessorum prædictorum literarum formam, & dipositionem, solvendi, & consignandi erant, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatus honorem promotione per se, seu eorum Agentes, ipsis Magistris Ceremoniarum de numero participantium, una cum centum & duodecim Ducatis similibus, & de numero non participantium una cum aliis trigintasex Ducatis similibus, in eorum promotione debitis & assignatis, ut præfertur, absque mora, & ulla tergiversatione solvi, & consignari debeant, sine ullo pariter quorumcumque jurium Cameræ Apostolicæ debitorum, & solvendorum præjudicio, eadem auctoritate tenore præsentium, perpetuo itidem statuimus, & ordinamus.

Executores deputat.

§. 4. Injungentes propterea dilectis Filiis ejusdem S. R. E. Collegii Cardinalium moderno, & pro tempore existenti Camerario, necnon Causarum Curiæ Cameræ prædictæ Generali Auditori, quatenus infra mensem, a die promotionis dictorum Cardinalium computandum, etiam ipsi Cardinales nondum ut

ANNO 1743. ut supra dictum est, Romam venerint, per Collegii prædicti Depositarium, vel alias, prout melius expedire videbitur, centum sexagintaduos Magistris Cæremoniarum de numero participantium, & sexagintaunum Ducatos auri de Camera hujusmodi, Magistris Cæremoniarum de numero non participantium præfatis, quibusvis appellationibus, subterfugiis, & cavillationibus remotis, persolvi curent, & etiam cum effectu faciant; ac summarium, & expeditum jus illis administrent, omnibusque remediis opportunis sibi benevisis, etiam cum invocatione brachii sæcularis, cogant, & compellant: Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon omnibus, & singulis illis, quæ memoratus Paulus, ac Clementes prædicti Prædecessores in eorum respective literis prædictis voluerunt non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 14. Febr. 1743.

Pro D. Card. Passioneo.
Cajetanus Amatus.

LXXIV. ECCLESIÆ PAPIENSI

Perpetuo unitur Archiepiscopatus Amasiensis in partibus Infidelium; aliaque privilegia confirmantur, & respective conceduntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. AD supremam equidem Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis, cujus servituti Pastorum Princeps JESU CHRISTUS Nos imbecillitatis nostræ conscios per ineffabilem bonitatem suam mancipare dignatus est, auctoritatem, providentiamque pertinere intelligimus, ut non solum decora, privilegia, prærogativas, immunitates, & exemptiones, quibus alias legitime concessis singulæ Ecclesiæ pacifice fruuntur, confirmare, & augere studeamus, verum etiam opportunam, salutaremque, ad bene constitutum, Apostolicisque legibus præscriptum Ecclesiasticæ Disciplinæ ordinem in suo pristino decore retinendum, conservandumque, si quo pacto per longas temporum vices immutari contigisset, operam nostram conferre satagamus.

Ecclesiæ Papiensis prærogativæ novis decoribus augeri merentur. §. 1. Quoniam autem Cathedralis Ecclesia Papiæ, quæ olim Ticinum dicta est, non tam vetustæ antiquitatis, Longobardorum Regum Sedis, & tot Sanctorum Antistitum pietate, literis, ac Martyrio insignium splendore, quam ipsa amplitudine, & omnimoda in populos sibi subjectos jurisdictione, inter præcipuas Italiæ Ecclesias semper extitit, factum est, ut innumera propemodum privilegia cum latifundiis fortunis, aliisque amplissimis juribus, Romani Pontifices, Imperatores, Reges Longobardorum, aliique Principes eidem Ecclesiæ, ejusque Antistitibus indulserint; Eapropter tot sane privilegia cum decoribus, prærogativis, dignitate, auctoritate, immunitatibus, exemptionibusque conjuncta, ac toties comprobata, atque confirmata iisdem Antistibus, qui Apostolicæ huic Sanctæ Sedi immediate subjecti sunt, Pallii certe usus, ac jus Crucem more Archiepiscoporum ante se gestandi, album equum conscendendi, jus a dextris in Conciliis Generalibus Summo Romano Pontifici assidendi, jus denique, quod etiam admirans refert clar. mem. Cæsar Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Baronius, ut quotiescumque Ticinensis Episcopus vocaret ad Synodum Archiepiscopos Mediolanensem, & Ravennatensem, cum suffraganeis, venire omnino deberent; hæc non immerito exposcerent, ut eamdem Cathedralem Ecclesiam, exigentibus etiam eximiis Venerabilis Fratris Francisci ejusdem Cathedralis Papiensis Episcopi, in tuendis Ecclesiæ Papiensis, ipsi spirituali connubio junctæ, juribus egregie meriti virtutibus, in Archiepiscopatum erigeremus.

Pontificis consilium. §. 2. Verum Nos, quibus nihil est antiquius, quam ut Venerabilem Ecclesiarum antiquitatem stabilem custodiamus, æquum, nec novum esse ducimus, si eidem Ecclesiæ Cathedrali Papiensi, ejusque Antistiti pro tempore existenti aliquem titulum Archiepiscopis Ecclesiæ Archiepiscopalis in partibus Infidelium sitæ tribuamus, Archiepiscopalemque Ecclesiam hujusmodi ipsi Papiensi Ecclesiæ uniamus, & incorporemus: Ita enim fiet, ut eidem Episcopo Papiensi tot privilegiis munito, & Archiepiscopali dignitate adaucto, debitus locus, & honor in quibusvis Ecclesiasticis, & Sæcularibus Consessibus deferatur.

PONT. A. III.

Archiepiscoporum Amasiæ in part. Infid. ipsi perpetuo unit. §. 3. Hinc est, quod Nos, Motu proprio, er- ta scientia, ac matura deliberatione nostris, ..e Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, Archiepiscopalem Ecclesiam Amasiæ, quæ Helenoponti Metropolis Turcarum Tyrannidi subjecta, quoad nominis honorem saltem conservari meretur, eidem Cathedrali Ecclesiæ Papiensi unimus, & incorporamus, ac perpetuis futuris temporibus unitam, & incorporatam esse, ac fore declaramus, statuimus, decernimus, & ordinamus; itaut non modo idem Venerabilis Frater Franciscus Papiæ Episcopus, seu quicumque pro tempore in Episcopali Papiensi Cathedra ipsi successerit, una insimul nuncupetur, inscribatur, & sit Archiepiscopus Amasiensis, & Episcopus Papiensis, cum omnibus, & singulis juribus ratione tum Episcopalis Ecclesiæ Papiensis, tum Archiepiscopalis Ecclesiæ Amasiensis ad ipsum respective spectantibus; Nec propterea eumdem Archiepiscopum, & Episcopum, ad Archiepiscopalem Ecclesiam prædictam Amasiæ, donec ab Infidelibus detinebitur, accedere, & apud eam personaliter residese minime teneri.

Eamdem sub immediata Sedi subjectione confirmat etiam quoad causarum appellationes &c. §. 4. Præterea volumus, & mandamus, ut idem Episcopus Papiensis, & Archiepiscopus Amasiensis, deinceps semper, ut antea, memoratæ Apostolicæ Sedi immediate subjectus intelligatur, nec juxta Concilii Tridentini decretum, & Concilii Romani a fel. record. Benedicto PP. XIII. Prædecessore nostro celebrati, Præscriptionem, sibi Metropolitanum, quem hactenus non elegit, imposterum eligere teneatur; nec Causæ quæcumque Civitatis, & Diœcesis Papiensis ad quemvis, jure appellationis, nisi ad Apostolicam Sedem prædictam, deferantur.

De forma expediendi Literas Ap. §. 5. Denique statuimus, ac declaramus, eumdem Franciscum modernum Episcopatum Papiensem, tenore præsentium, absque ulla alia declaratione, sive Apostolicarum Literarum expeditione, re ipsa Archiepiscopum Amasiensem esse, ac fore, & nuncupari posse, ac debere; ipsius vero pro tempore Papiensi Ecclesiæ præfatæ præficiendis Antistitibus, toties, quoties præfici contigerit, per easdem Apostolicas sub Plumbo pro Papiensi Ecclesia expediendas literas, titulum Archiepiscopi Amasiensis conferri debere, facta semper unionis, & incorporationis hujusmodi mentione; quem sane titulum Archiepiscopi Amasiensis ita unitum, & incorporatum esse, ac fore volumus ac præcipimus Episcopo Papiensi pro tempore existenti, ut quicumque Papiensis Episcopus, si ipsum ab Ecclesia Episcopali Papiensi ad aliam Episcopalem Ecclesiam transferri evenerit, relicto Archiepiscopi Amasiensis titulo, alium alterius Archiepiscopalis Ecclesiæ titulum ab Apostolica Sede præfata impetrare, & obtinere debeat.

Quid in casu translationis.

Clausulæ de perpetuo literarum vigore, sublata &c. irritum &c. §. 6. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, conditionis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint; tametsi suorum Indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari, citari, intimari, & audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, & rationabili, ac etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret, causa, occasione, colore, prætextu, titulo etiam oneroso, & capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis

Oris,

Pont. A. III. Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse; Sed easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac eidem Francisco Archiepiscopo, & Episcopo, & suis pro tempore Successoribus in omnibus, & per omnia plenissime suffragari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 7. Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit, quacumque Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula in contrarium præmissorum quomodolibet edita, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon dictarum Ecclesiarum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis prærogativis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro sufficienti eorum derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse, ac plenissime, & amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 15. Feb. 1743. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xv. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Pro D. Card. Passioneo.
Cajetanus Amatus.

LXXV.

CONCIONATORIS

Apostolici munus Ordini Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappucinorum perpetuo addicitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga Ordinem FF. Minorum Cap. pucc. INclytum Fratrum Minorum S. Francisci Cappucinorum nuncupatorum Ordinem, dum in Minoribus quidem essemus, ea, qua par erat, veneratione prosequebamur: in hac vero Sacrosancti Apostolatus specula constituti, majoribus Apostolicæ nostræ charitatis, benignitatisque testimoniis complecti gestimus; considerantes maxime, quanta, & quam luculenta Christianæ pietatis, & religiosæ profectionis exempla, cum sacrarum doctrinarum splendore, atque æterna Animarum salute conjuncta, sicut ab initio, in Catholica Ecclesia, ita in dies proferant religiosissimi illius Ordinis Alumni; ut nihil Orthodoxos, Acatholicosque vicissim vehementius perstringat, & ad saniorem mentem reducat, quam celeberrimi Instituti inita cum austerioris vitæ sanctimonia ratio, & Christianarum virtutum semita, prius per eosdem Alumnos quam diutissime trita, deinde aliis exemplo, & verbo indicata.

Horum eximia opera in munere Concionatoris Sacri Palatii. §. 1. Eapropter accedentes Nos ad audiendum Verbum Dei, quod in Apostolico Palatio statis temporibus prædicari solet, tunc temporis maximopere laudabamus sapientissimum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum consilium, qui ex hoc potissimum Ordine Prædicatores ad hujusmodi officium adsciscere consuevissent; Ex illo enim, non tam majorum nostrorum, quam nostra etiam memoria, prodierunt insignes Verbi Dei Præcones; quorum etiam in præsentia quamplurimi ubique per Catholicum Orbem commendantur. Inter alios vero, qui præclaras Concionatoris in Palatio Apostolico partes, summa cum nominis laude, expleverunt, præter Venerabilem Fratrem Bonaventuram Ferrariæ Archiepiscopum a Nobis, dum in minoribus pariter essemus, cum voluptate diu auditum, ac tantopere probatum, duo etiam in Sacrum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Collegium adlecti fuerunt, Anselmus a Monopoli, & Franciscus Maria ab Aretio.

Utilitas addicendi perpetuo hujusmodi manus eorum Ordini. §. 2. His sane, aliisque animum nostrum moventibus, atque ex eo etiam adducti, quod in hac Alma Urbe nostra alia Officia, atque Ministeria aliis nonnullorum Religiosorum Ordinum Alumnis ita addicta in perpetuum sunt, ut munera hujusmodi, tamquam sibi debita, vindicantes Ordinum Superiores, quo laudabilius obeantur, optimum quemque suorum omni studio, atque cura conquirunt; confidimus fore, ut imposterum, quemadmodum hactenus, benedicente Domino, factum est, ex memorato Capuccinorum Ordine eximii in Apostolico Palatio Concionatores habeantur.

Quod per præsentes statuitur. §. 3. Itaque, Motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblatæ petionis instantiam, sed de nostra mera deliberatione, ac certa scientia, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, statuimus, decernimus, & ordinamus, quod deinceps perpetuis futuris temporibus Officium prædictum Concionatoris Apostolici, alicui dicti Ordinis Minorum Cappuccinorum Professori, committi, concedi, & assignari debeat.

Clausulæ, & Decreta. §. 4. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 5. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis Cappucinorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 2. Mart. 1743. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die II. Martii MDCCLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Pro D. Card. Passioneo.
Cajetanus Amatus.

EPISTOLA DECRETALIS

LXXVI.

In causa jurisdictionali jam dudum pendente inter Episcopum Conversanum, & Ordinem Militarem S. Joannis Hierosolymitani. Expenditur vis Possessionis quadragenariæ, & immemorabilis. Indulta Apostolica, & Episcoporum cessiones quatenus jurisdictionem activam, vel exemptionem passivam dumtaxat importent &c. Sententia fetur pro Episcopo Conversano, & opportunis Decretis & clausulis munitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium ab Ecclesiasticæ pacis cura. APostolicæ servitutis officium, quod humeris nostris, licet imparibus, inscrutabilis imposuit Divini altitudo consilii, illius Nos sæpe admonet soli-

Anno 1743.

ANNO 1743.

PONT. A. III.

solicitudinis, quam Romanum Pontificem, ad procurandam omnium Ecclesiarum tranquillitatem, earumque tuenda commoda, & jura, vigili cura oportet impendere; ut Episcopi ad easdem regendas a Spiritu Sancto positi, avulsis omnium dissensionum seminibus, commisso sibi gregi attendentes, ministerium suum in dulcedine pacis adimpleant.

Controversiæ antiquitas, & Status,

§. 1. Cum itaque ad nostri Apostolatus auditum, publico primum sermone, ac fama, & deinde demissa Venerabilis Fratris Macarii Episcopi Conversani expositione nobis humiliter facta, delatum sit, inter Episcopos pro tempore Conversanos ex una, ac dilectos filios Magnum Magistrum, & Fratres Milites militiæ S. Joannis Hierosolymitani ex altera partium, annosam litem, & jam senescentem intercessisse, super exercitio jurisdictionis Ordinariæ in Oppido *Putiniani*; litemque ipsam, tametsi a bon. mem. Cæsare Lambertino Episcopo Insulano, vigore commissionis signatæ manu fel. recor. Leonis Papæ X. Prædecessoris, per definitivam sententiam olim diremptam, nihilominus denuo in Foro instauratam fuisse, & in Causarum Palatii nostri Apostolici Auditorio, magno ipsorum litigantium incommodo, ac dispendio, diutissime exagitatam, & per varias ambages ad hanc diem protractam, & adhuc in eodem Auditorio pendentem, majori utriusque partis detrimento in diem magis magisque protrahi posse: Idcirco ut celerius & expeditius, quo fieri posset, eidem tandem finis imponeretur, servata tamen, sanctaque, ut par est, custodita Canonicarum legum, & sanctionum censura; Nos Prædecessorum nostrum Romanorum Pontificum, præcipue Innocentii PP. III. morem, & exempla secuti, qui restituendæ pacis, & concordiæ soliciti, ad parcendum litigantium expensis, & temporis diuturnitati consulendum, non detrectarunt onus, & laborem cognitionis ipsarum controversiarum, Apostolicæ auctoritatis, & providentiæ partes non semel per se ipsi interposuere; causam hujusmodi fere interminabilem, & perpetuam, ad Nos avocavimus, eamque, adscitis in consilium dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus, & allegationibus juris, & facti diversorum Jurisperitorum, qui utrique parti aderant, & jura strenue tuebantur, tum voce, tum scripto coram Nobis deductis, & sæpius a Nobis auditis, lectis, & diligenter consideratis, supremo judicio nostro decidendam, & debito fine duximus terminandam.

Eam Pontifex ad se avocat, cum consilio Aud. S. Pal. Prædecessorum exemplo, decidendam.

§. 2. Sane licet vetustissima hujus contestatæ litis primordia, si altius ab origine sua repetantur, prævetustate admodum obscura, & involuta sint; illud tamen certum, firmumque, & indubitatum est, Oppidum *Putiniani* situm esse in Diœcesi Conversana, ejusque finibus contineri, nec illius positionem intra Diœcesis ambitum, impugnatam unquam fuisse ab iis, qui acri & diuturna contentione, pro sibi asserenda contra Episcopum Ordinaria jurisdictione decertarunt. Quo quidem posito, quod in dubium revocari nequit, certi juris est, jurisdictionem in dicto Oppido exercendam acquiri tantum potuisse, aut ex vi clari & manifesti privilegii Apostolici, adimentis Episcopo, & Prælato inferiori tribuentis aliquam Territorii partem, a reliqua Diœcesi prorsus separatam, & quodammodo avulsam; aut, deficiente privilegio expresso, ex vi consuetudinis immemorabilis stricte cum suis requisitis conditionibus comprobatæ: Continuata enim, & pacifica, atque hominum memoriam longe excedens omnium actuum jurisdictionalium exercita possessio, ipso vidente, & acquiescente Episcopo, tantæ virtutis, & efficaciæ esse censetur, ut jurisdictio Ordinaria, & Territorialis, quæ privilegio expresso adscribi non potest, saltem præsumpto videatur referenda.

Prælato Inferiori acquiritur jurisdictio intra Episcopi Diœcesim, vel ex privil. vel ex consuet. immem.

§. 3. Firmissimo huic juris Canonici enunciato refragari posse videbantur aliquæ Tribunalium, & Jurisconsultorum in Foro sensim receptæ opiniones, asserentium jurisdictionem Ordinariam, etiam in alienæ Diœcesis parte, adstrui sibi facile posse a Prælato inferiori ex sola quadragenaria possessione, cum titulo, ut vocant, colorato. Verum enim Nos, cum adhuc in minoribus existentes, munere Secretarii Congregationis S. R. E. Cardinalium super interpretatione, & executione Decretorum Concilii Tridentini fungeremur, ad cohibendam hujusmodi propositionum licentiam, & ad inconsultam Canonici juris interpretationem coercendam, rationum momenta, quæ pro utraque sententia afferebantur, expendimus, tractatu in scriptis a Nobis pro ingenii nostri virium facultate elucubrato, & publicis typis impresso. Subinde vero, ut omnis in posterum dubitandi occasio præcideretur, & una esset in Foro certa, & immota judicandi ratio, sublato quovis dissidentium opinionum conflictu, fel. rec. Clemens Papa XI. Prædecessor noster ea, quæ a Nobis literis consignata fuerant, examinanda commisit Congregationi Particulari quinque S. R. E. Cardinalium: & totidem Prælatorum, doctrina, & integritate præstantium, Nobis etiam uti Congregationis Secretario in hunc numerum adscriptis. Porro eadem Congregatio, mature discusso, intimeque ex nostra sententia rimato negotio, præmissas opiniones innixas *possessioni quadragenariæ cum titulo colorato*, tamquam Canonicis sanctionibus adversas, præsidio juris destitutas, & saniorum Canonistarum sententiis parum consentaneas, rejecit; & ad asserendam favore Prælati inferioris jurisdictionem Ordinariam in aliqua parte alienæ Diœcesis, expressum privilegium Apostolicum, vel consuetudinem immemorabilem legitime probatam suffragari tantum posse decrevit. Idem vero Clemens Prædecessor antedictæ Congregationis decretum die 3. Januarii anno Domini 1721. nedum benigne probavit, & observari perpetuis futuris temporibus præcepit; verum etiam typis impressum, & inter Apostolicas Constitutiones relatum perpetuo custodiri mandavit.

Non vero ex possess. quadragenaria, cum titulo colorato, ex doctrina SS. D. N. & Decreto Congreg. Conc. & Clem. XI.

§. 4. Hac igitur præ oculis habita certa judicandi regula provide sapienterque instituta, consulto Religio Hierosolymitana nullum ponebat fundamentum in consuetudine immemorabili, vel quia certa recensebantur initia prætensæ jurisdictionis in Oppido Putiniani, vel quia eadem immemorabilis, quæ solo labefactatur rumore, interverti, & submoveri penitus videbatur tum ex judiciali, diuturna, & nunquam intermissa contradictione Episcoporum Conversanorum, tum etiam a plerisque actibus jurisdictionalibus præfato Oppido ab Episcopis exercitis, quorum non obscura extabant monumenta.

Religioni Hierosl. non assistit immemorabilis, utpote semper impugnata ab Episcopo.

§. 5. Potissimum itaque acquisitæ jurisdictionis ordinariæ præsidium constituebat in privilegio Apostolico, ac in literis Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, præsertim fel. rec. Joannis XXII. qui anno Domini 1317. Monasterium S. Stephani Ordinis S. Benedicti Religioni Hierosolymitanæ perpetuo incorporavit, & univit, *cum Ecclesiis, Capellis, Membris, Castris, Casalibus, Granciis Territoriis, Olivetis, Possessionibus, Juribus, Jurisdictionibus, Libertatibus, Privilegiis, & exemptionibus, ac omnibus bonis, juribus, & pertinentiis suis*.

Privilegium Joan. XXII. favore Monachor. Benedict.

§. 6. Verum, inspecto, & sedulo expenso integro contextu, & tenore præfatæ Constitutionis, minime ex ea evincitur, in Magnum Magistrum, ejusque Commendatarios, translatam fuisse plenam, & omnimodam jurisdictionem Ecclesiasticam, & Spiritualem, non solum in Ecclesias, & loca, verum etiam in Clerum, & Populum, quemadmodum necessarium est, ut Prælatus inferior suum peculiare habeat Territorium a reliqua Episcopali Diœcesi separatum. Resistunt enim tum mens, tum verba Constitutionis prædictæ. Et quidem mens, quia unio & incorporatio eum in finem solummodo collineavit, ut Equites Hierosolymitani, qui a Monachis Benedictinis inter se dissidentibus in Monasterium ad oram Maris positum allecti fuerant, possessionem illius adepti, legitimum quoque ex largitione Apostolica nancíscerentur dominium redditum temporalium; tum etiam ut ex hoc loco, transvehendis ultra Mare commeatibus maxime opportuno, Classi suæ contra Infideles instructæ suppetias fere possent.

Quod non suffragari censeatur.

Inspecta mente Pontificis.

§. 7. Adversantur præterea verba; quia si verba Bullæ singillatim examinentur, & præsertim illa: *Cum omnibus juribus, jurisdictionibus, libertatibus, & privilegiis:* tantæ non sunt efficaciæ, ut jurisdictio ab Episcopo ablata dicatur, & in Religionem Hierosolymitanam translata; quia, cum non agatur de privilegio mere exemptivo, sed de privilegio magis arduo, & a jure communi alieno, tribuendi scilicet jurisdictionem Ordinariam personæ inferiori, ablata Episcopo parte suæ Diœcesis; numquam per generalia, & ambigua verba concessum esse intelligitur.

Et deficiente expressa Ordinariæ jurisd. concessione.

§. 7. Maxime quia in casu, de quo agitur, ad hujusmodi interpretationis veritatem confirmandam accedit circumspecta præfati Pontificis vigilantia, qua in ipsa

Quam non commisisset dum leviori constituit.

ipsa unione rebus omnibus opportune consultum, ac provisum voluit. Siquidem in dicto Monasterio uniendo, hujusmodi leges, & conditiones servandas præscripsit, ut non solum Equites Hierosolymitani onera eidem inhærentia adimplerent, Personas idoneas eligerent, quæ præessent Ecclesiæ. Missas in Defunctorum animarum expiationem celebrarent, & Divina Officia persolverent; verum etiam Monachis Benedictinis; quorum nonnulli adhuc supererant, omnia ad victum, & vestitum necessaria tribuit, eorumque vitæ commodis voluit providere. Minime autem verisimile censetur, tantum in res singulas levioris momenti collatum fuisse a Pontifice studium, & diligentiam: nullumque præterea verbum de Oppido populoso, soluto, ut prætenditur, a lege Diœcesana, & & avulso a jurisdictione Episcopali; nullum de personis spirituali regimini in posterum præficiendis; nullum denique de cura Gregis, ac vigilantia Pastoris, in dicta Constitutione adjecisse, si revera id facere providus Pontifex in animo habuisset.

Literæ Paschalis & Callixti II., & Alex. III. prædictis Monachis concessæ quid contineant.

§. 9. Longe autem minoris ponderis, ac levioris momenti apparebant Apostolicæ Literæ Paschalis; & Calixti II.; necnon Alexandri III. Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, qui Apostolicæ Auctoritatis munimine confirmarunt donationes factas anteactis temporibus ab Episcopis Conversanis dicto Monasterio S. Stephani Urbi Monopolitanæ finitimo. Si enim singulæ partes expendantur præfatæ Constitutionis Alexandri III. cui consonant disposita per Paschalem, & Calixtum, nihil aliud ex ea constat, quam sub immediata S. Petri, & Apostolicæ Sedis protectione fuisse recepta bona quæcumque per Monasterium S. Stephani acquisita, & in futurum acquirenda, recensito etiam Oppido Putiniani; una cum suis membris, & pertinentiis; *illudque fuisse solutum ab omni jugo, & exactione tam Episcoporum, quam Sæcularium*. Preterea in eisdem literis Alexandri, ad augenda novis titulis dignitatis Abbatialis decora, & ornamenta, conceditur Abbati usus Mitrę, & Annuli, necnon facultas recipiendi Chrismatis, & Olei Sancti a quovis Catholico Antistite gratiam, & communionem Apostolicę Sedis habente, & insuper a quovis etiam Antistite Catholico Basilicas, & Altaria consecrari, & ordines Monachis, & Clericis rite conferri posse decernitur. Prohibetur itidem in eisdem Literis Episcopo; ne absque Monachorum consensu in Ecclesia Monasterii Pontificalia exerceat, & Ecclesiastico supponat interdicto Ecclesiam, aut Monasterium, *Monachos, Clericos, seu etiam Laicos utroque jure ipsis subjectos*: neve eosdem Monachos Synodo Diœcesanę interesse compellat. Demum ad exhibendam Apostolicę Sedi reverentiam, & homagium, uncię unius auri census imponitur, Romano Pontifici quotannis persolvendus.

Extendi nequeunt ad jurisdictionem activam.

§. 10. Itaque Constitutiones prefatę, sive conjunctim, & generatim, sive disjuncte, & singillatim considerentur, nihil aliud prefeferre videntur, preterquam nudam, ac simplicem exemptionem passivam Monasterii, & Monachorum, una cum Clericis, & Laicis eorum obsequio mancipatis, & servitio addictis, a Jurisdictione Ordinarii; non autem translationem in Abbatem Jurisdictionis Ordinarię, & Ecclesiasticæ in Clerum, & Populum Putiniani, prev													ia separatione ejusdem Oppidi a reliqua Diœcesi Conversana; ideoque argumentum, & illatio ab hujusmodi passiva exemptione ad jurisdictionem activam, tanquam Canonicis Sanctionibus nimium absona, omnino repellenda videbatur.

De illius ætatis disciplina.

§. 11. Eo magis quia interpretatio Constitutionis pro sola exemptione passiva, Ecclesiasticę historię monumentis illius ętatis apprime consonans, & conveniens comperitur. Quamvis enim tempore prędicti Alexandri III. eximi Apostolica auctoritate consueverint Monasteria ab Episcoporum Jurisdictione, ut Monasticę quieti, & tranquillitati uberius consultum foret, nulla tamen per id temporis recensentur exempla activę jurisdictionis tributę Monachis in Clerum, & Populum.

Cessio juris Episcopalis ab Episcopo facta per verba generalia, congrue refertur ad exemptionem passivam.

§. 12. Parvique refert, quod Bulla Alexandri III. non solum confirmaverint donationes antiquitus factas Monasterio a Supremis Principibus, Comitibus, aliisque sæcularibus personis; sed ratam quoque habuerit cessionem juris Episcopalis primitus factam ab Episcopis Conversanis favore Monachorum, *sicuti habetur in eorum authenticis scriptis*. Quandoquidem cessio Juris Episcopalis, cum suapte natura non secum ferat omnimodam, plenariam, & effrenatam abdicationem a donantibus in donatarios totius auctoritatis, & jurisdictionis Ecclesiasticæ in Populum, & Clerum exercendæ, ad quem effectum verba deberent esse clara, & expressa; ratio juris suadet, per hujusmodi donationem nihil aliud transfusum fuisse in Abbatem, præterquam aliquam Juris Episcopalis partem, cohærentem, & consentaneam soli exemptioni passivæ, & majus dictæ exemptionis incrementum cessuram.

Confirmatio Apostolica in forma communi nihil addit.

§. 13. Neque huic interpretationi ea adversatur animadversio, quod idem Alexander Papa III. confirmavit cessionem juris Episcopalis, aliasque donationes, relative ad documenta, quæ *in Monachorum authenticis scriptis contineri* ferebantur: quia documenta hujusmodi neque examinata, neque Pontifici exhibita, neque in Bulla Alexandrina de verbo ad verbum, ut opus erat, expressa fuerunt; ideoque cum illa apud Monacos, antiquitatis offusa tenebris, perpetuo consepulta jacuerint; palam fit, Literas Apostolicas prædicti Alexandri non egredi limites confirmationis Apostolicæ *in forma communi*, nullamque ex eadem confirmatione erui posse activæ jurisdictionis probationem.

Idem Alexander, ejusque Successores, suam mentem factis declarant.

§. 14. Cæterum ubi etiam donationes fuissent ab eodem Alexandro recognitæ, specialiter approbatæ, & in suis literis expressæ, nihilominus claris ostenditur argumentis, alienam fuisse a voluntate Pontificis quamcumque activi juris Episcopalis ademptionem, & imminutionem. Etenim proponente Episcopo Conversano paulo post querelam ereptæ sibi jurisdictionis Ordinariæ in Oppido Putiniani ab Abbate Benedictino eam sibi vindicante obtentu dictæ confirmationis Apostolicæ, præfatus Alexander Prædecessor, datis opportune literis Episcopis Vigiliensi, & Tranensi, non solum declaravit, nullum se auctoritati Episcopi Conversani irrogare voluisse præjudicium, sed etiam ad sarcienda illata illius dignitati dispendia ab Abbate Benedictino, mandavit eisdem Episcopis, ut, causa judicialiter cognita, & instructa, acta conficerent, & confecta Curiæ Romanæ remitterent. Successive vero alii Pontifices Clemens, & Cælestinus III., necnon Cardinalis Rogerius Romanæ Sedis Legatus, jurium Episcopalium vindices, unanimi sensu decreverunt, redintegrandum esse Episcopum in ablatæ jurisdictionis possessione, atque Ecclesiastico jure, & auctoritate in ea confovendum.

Ex dictis infertur, solam exemptionem passivam Monachis competisse.

§. 15. Hæc autem illustria, & antiqua gestarum rerum monumenta demonstrant, privilegia ab Alexandro III. Monasterio concessa secumferre nudam passivæ exemptionis prærogativam, tam respectu Monasterii præfati, & Ecclesiarum ab eo dependentium, quam respectu Clericorum, & Sæcularium Monachis inservientium, firma tamen perseverante, & immota in Episcopo jurisdictione activa in Oppido *Putiniani*; ac

Ideo nihil ultra in Relig. Hierosol. potuisse transfundi.

proinde illam, utpote a Monachis non acquisitam, per unionem factam a Joanne XXII., in Religionem Hierosolymatanam transfundi non potuisse. Et licet superius relata monumenta temporum injuria interciderunt; satis tamen visum est ea relata fuisse a Sententia promulgata a bon. mem. Cæsare Lambertino Episcopo Insulano, ad hanc litem dirimendam, ut superius dictum

Standum testimonio Judicis omni except. majoris, præsertim in antiquis.

est, delegato a Leone X. Prædecessore nostro. Nam eximii hujus Præsulis, moribus integerrimi, & juris Canonici consultissimi, tum ob ejus dignitatem, tum ob vitæ probitatem, doctrinæque præstantiam, & generis nobilitatem, in re antiqua, & longe a memoria hominum remota, tanti facienda visa est auctoritas, ut ob illius testimonium, etiam deperditis actis, quibus sententia nitebatur, post longum temporis cursum fideles adjungi deberet.

Immediata subjectio S. Sedi solam importat exemptionem passivam.

§. 16. Demum ad comprobandam passivæ dumtaxat exemptionis concessionem confert ipsa forma literarum Joannis XVII., qui, unione & incorporatione dicti Monasterii Sancti Stephani Religioni Hierosolymitanæ ex Apostolica benignitate facta, & concessa, una cum membris, Capellis, pertinentiis, juribus, & jurisdictionibus, Pontificiam concessionem, & Apostolicum privilegium non alia designavit nuncupatione, quam *immediatæ subjectionis Sanctæ Romanæ Sedi*, quæ sane verba soli congruunt exemptioni passivæ, non autem juri activo, & separationi Territorii.

§. 17. His igitur, aliisque rationum momentis mature,

Tenor sententiæ pro Episcopo Conversano.

ture, seduloque perpensis: diligenterque auditis, quæ fuerunt hinc inde proposita; inspectis etiam omnibus causæ instrumentis, penitusque consideratis; diligenti præpterea habito tractatu cum præfatis Causarum Palatii nostri Auditoribus, ut compositis omnibus dissidiis, tandem, benedicente Domino, oriatur abundantia pacis, & ut Conversanæ Ecclesiæ jura a moderno Episcopo, quibuscumque postpositis humanis rationibus, magnaque sui nominis laude strenue constanter propugnata, salva in posterum, & illæsa consistant; decernendo pronunciamus, & pronunciando decernimus, jurisdictionem Ordinariam, & Episcopalem in Ecclesias, Clerum, & Populum universum dicti Loci, seu Terræ *Putiniani* Conversanæ Diœcesis, competere Episcopo Conversano, non autem Bajulivo Sancti Stephani, Magno Magistro, Fratribus, aut Hospitali S. Joannis Hierosolymitani; quorum tiere dominium dumtaxat, & alia bona, & jura temporalia super dicto loco, & Populo, etiam quoad Decimas, quamvis spirituales, per Bajulivos ab immemorabili retro tempore percipi solitas, &, juxta mentem dicti Joannis XXII., in publicam causam erogandas: cum obligatione tamen præstandi Parocho ejusdem Terræ Congruam annorum ducatorum centum, juxta resolutionem alias captam Anno Domini 1713., & 1715. super eadem Congrua a Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præpositorum; Apostolica auctoritate confirmamus, & approbamus.

Quænam competant Bajulivo S. Stephani, & Militiæ Hierosolym.

Præceptum de servandis limitibus exemptionis, passivæ hic præscriptis, deque Episcopi jurisdictione non turbanda.

§. 18. Ut autem sententia, & decretum nostrum debitæ executioni demandetur, atque hæc antiquissima lis, & controversia nullo amplius tempore in posterum excitari, & renovari possit, Magistro, & Fratribus dicti Hospitalis, necnon Bajulivi dicti Bajulivatus S. Stephani prope Monopolim, nunc, & pro tempore existentibus, in virtute sanctæ obedientiæ districte præcipimus, & mandamus, ut suo jure contenti, idest Dominio temporali dictæ Terræ, seu Oppidi Putiniani, aliorumque bonorum, & jurium similiter temporalium, quæ ad Abbatem, & Monacos unionis tempore pertinebant, necnon etiam Decretis, quæ hactenus ab ipsis Bajulivis percipi consueverunt, cum onere tamen solvendi Parocho, seu Archipresbytero ejusdem Terræ pro sua Congrua annuam summam ducatorum centum monetæ illarum partium; ac denique passiva exemptione quoad ipsos Bajulivos, eorumque domos, Capellas, & Ecclesias, si quæ sint in dicta Terra, seu Oppido Regulares, aliasque personas tribus requisitis pollentes, ad formam Sacri Concilii Tridentini, & privilegiorum generalium dicto Hospitali Sancti Joannis, ejusque fratribus, & inservientibus concessorum per diversos Romanos Pontifices Prædecessores Nostros; nullum de cætero Ordinariæ, & Episcopalis jurisdictionis actum in Ecclesias tam Curatas, quam non Curatas, Clerum, & populum dictæ Terræ Putiniani, ejusque districtus, & Territorii, exercere audeant, seu præsumant; & multo minus directe, vel indirecte impedire, quominus nunc, & pro tempore existentes Episcopi Ecclesiæ Conversanæ prædictam jurisdictionem, omnesque actus ad illam quoquo modo pertinentes, per se, vel per alios, in dictas Ecclesias, Clerum, & populum libere exerceant. Quod si secus directe, vel indirecte per nunc, & pro tempore existentes Bajulivos dicti Bajulivatus S. Stephani factum fuerit, pœnam excommunicationis latæ sententiæ, a qua solum a Nobis, & Successoribus Nostris, præterquam in mortis articulo, absolvi possint, necnon privationis ejusdem Bajulivatus, omniumque aliarum Dignitatum & Commendarum, sive de justitia, sive de gratia per eos quomodocumque obtentarum, & perpetuæ incapacitatis, sive inhabilitatis ad alias dignitates, & Commendas in posterum obtinendas ipso jure, & ipso facto, absque ulla præcedenti Judicis declaratione, incurrant: itaut alii Milites proxime, ac deinceps sequentes in ordine Antianitatis, servata in reliquis forma Statutorum, & Constitutionum ipsius Hospitalis, Bajulivatum, aliasque Dignitates, & Commendas per hujusmodi privationem: ut præfertur, vacantes, statim optare, atque obtinere possint, & debeant.

Pœnæ per contraventores incurrendæ.

Donationes, & assertæ confirmationes, ad cautelam, annullantur.

§. 19. Nos enim omnino volumus, quod Bajulivi, & Fratres dicti Hospitalis in dicta Episcopali, & Ordinaria jurisdictione in Terra Putiniani, ejusque Districtu, & Territorio, annexis, & connexis, nullo pacto in posterum se immisceant: & propterea, ad majorem cautelam, antiquas donationes Leonis, & aliorum Episcoporum, & assertas confirmationes Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, & præsertim Alexandri III., prout etiam Literas primodictas Joannis XXII., pro eo, quod attinet ad dictam jurisdictionem Ordinariam, & Episcopalem, motu proprio, & ex certa scientia, & de Apostolicæ plenitudine potestatis ex toto revocamus, abolemus, & annullamus, & solum in reliquis in suo robore, & firmitate manere decernimus: &, quatenus per eas, vel alio quocumque modo tam deducto, quam non deducto, dicta jurisdictio Episcopalis, & Ordinaria ab Episcopis avulsa, & in Monacos, & Abbatem dicti Monasterii Sancti Stephani, vel deinde in Magistrum, & Fratres dicti Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani quomodocumque, & qualitercumque translata fuisset; per præsentes nostras Literas eamdem Ordinariam, & Episcopalem jurisdictionem in Ecclesias, Clerum, & Populum dictæ Terræ Putiniani, motu, scientia, & potestate simili, a Magno Magistro, Fratribus, & Hospitali præfatis penitus penitusque avellimus, & Episcopis Ecclesiæ Conversanæ, prout antea de jure competebat, plenarie addicimus, & restituimus, eosque in illa plenissime reintegramus, proinde ac si dictæ donationes, & Literæ Apostolicæ nunquam factæ, & concessæ fuissent.

Pont. A. III.

Et jurisdictio ordinaria a Fratribus Militibus avulsa, Episcopo restituitur.

§. 20. Quo Archiepiscopis, ac dilectis Filiis Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ Generali Auditori, ac Nostro & Sedis Apostolicæ Nuncio in Regno Neapolitano commoranti, ipsisque Magno Magistro, & Fratribus præfatis Hospitalis S. Joannis nunc, & pro tempore existentibus, motu simili per Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se, vel alium, seu alios, præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, ubi & quando opus fuerit, ac quoties pro parte Episcopi requisiti fuerint, solemniter publicantes, eique in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, faciant auctoritate nostra easdem præsentes, & in eis contenta hujusmodi; a Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani, aliisque Fratribus dicti Hospitalis, necnon Clero, & Populo præfati Oppidi, seu Terra Putiniani nunc, & pro tempore existentibus, cæterisque omnibus, inviolabiliter observari; non permittentes eum, ejusque in Episcopatu Successores, desuper per quoscumque quomodolibet indebite molestari; Contradicturos quoslibet, & rebelles, per sententias, censuras, & pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, postposita quacumque appellatione, & recursu, etiam ad Sedem Apostolicam, compescendo; ac servata forma Concilii Tridentini, sententias, censuras, & pœnas hujusmodi incurrisse declarando, ac etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis.

Executores deputantur, cum facultatibus &c.

§. 21. Non obstantibus præmissis, & præsertim lite hactenus pendente in Auditorio nostri Palatii, cujus litis statum, & merita, & alia quæcumque etiam specifica, & individuam mentionem, & expressionem requirentia, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes; necnon Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo; privilegiis, & indultis a Sede præfata hactenus concessis Hospitali; & Fratribus prædictis; ejusque Statutis, & Ordinationibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, & quibusvis aliis Literis, Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam in Conciliis Generalibus, etiam consistorialiter & motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus, ac alias quomodolibet etiam per Nos pluries concessis, approbatis, innovatis, quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, aut aliqua alia exquisita forma habenda foret latissime, & plenissime, ac specialiter, & expresse, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus derogamus ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque: aut si prædictis Bajulivis, & Fratribus Hospitalis præfati, seu aliquibus aliis communiter, aut divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi.

Derogatur litis pendentiæ juri quæsito privilegiis, statutis

PONT. A. III. spendi, vel excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum, de indulto hujusmodi mentionem.

Transumptis auctoritas tribuitur. §. 22. Volumus autem, ut earumdem Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides ubique locorum, tam in Judicio, quam extra illud, habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio. §. 23. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ sententiæ, decreti, constituti, declarationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit; indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 14. Mart. 1743. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Martii, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno III.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius

Registrata in Secretaria Brevium.

ELECTIO, SEU POSTULATIO

Duorum Patriarcharum Maronitarum ab Antistitibus illius Nationis dissidentibus facta, cassatur, & annullatur, reservata S. Sedi Patriarchalis Ecclesię provisione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Recursus a Maronitis habitus ad Sanctam Sedem occasione schismatis inter eos orti. QUOD non humana, sed divina decretum est sententia a Numidiæ Antistitibus antiquæ traditionis exempla servantibus, & Ecclesiasticæ memoribus disciplinæ, ut ad Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis referretur judicium quidquid, quamvis de disjunctis, remotisque Provinciis, ageretur; nec prius ducerent finiendum, nisi ad ejusdem Sedis notitiam perveniret ut tota hujus auctoritate, quæ fuerit justa pronuntiatio, firmaretur; id sæpe alias, & nuper ab inclyta Maronitarum de ortohoxa Fide, & obedientia eidem Apostolicæ huic Sanctæ Sedi debita semper tantopere bene merita Natione præstitum est, cum post obitum bonæ memorię Josephi Petri, dum viveret, Antiocheni ejusdem Nationis Patriarchæ, extra Romanam Curiam universę carnis ingressi, scissuris, & dissensionibus ob duorum Patriarcharum electiones exortis, ad nos ambo Electi appellantes, Pallio etiam donari postularunt. Enimvero sex quidem ex una parte convenientes Antistites Venerabilem Fratrem Eliam Archiepiscopum Arcensem, pauci vero alii ex parte altera Venerabilem pariter Fratrem Tobiam Archiepiscopum Napolosiæ, seorsim diversis in locis, in Patriarcham hujusmodi eligere ausi fuerunt. Ambo igitur, ut præmittitur, Electi, sive Postulati prætensi Patriarchæ ad nos, & Apostolicam Sedem recursum habentes, enixis precibus rogarunt, ut cujusque electionem approbare, ratam habere, & confirmare, atque Pallium etiam transmittere de benignitate, & potestate Apostolica dignaremur.

Causa delegatur Cong. part. de Propag. Fide. §. 1. Quoniam autem Nos, ut in causa tanti momenti ea, qua decet, maturitate procederetur, utramque electionem, seu postulationem particulari Congregationi nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum discutiendam, examinandamque commisimus; & Cardinales dictæ particularis Congregationis, postquam Viros ab Electis prædictis missos, ac defensores plene audivissent, omnesque scripturas pro utraque parte productas recognovissent, coram Nobis congregati, attentis peculiaribus, & gravibus nullitatibus in utraque electione repertis, per concordia suffragia, & vota censuerunt, neutram electionem, seu postulationem sustineri debere, neque locum esse alterutrius sanationi; sed utramque electionem, sive postulationem nullam, irritam, nullius roboris, ac momenti esse, ac fore, declarari, & haberi; ac proinde Patriarchali Ecclesiæ hujusmodi ex integro, juxta Sacros Canones, atque inconcussum Apostolicæ Sedis prædictæ in similibus casibus stylum, provideri debere de persona Nobis benevisa, & quatenus provisionem hujusmodi de aliquo Antistite cuicumque Ecclesiæ addicto faceremus, hanc, prævia solutione vinculi Ecclesiæ, quo tenetur, fieri debere.

(Congregationis consilium.)

ANNO 1743.

Pontifex, illi inhærendo, utramque electionem seu postulationem nullam declarat. §. 2. Hinc est, quod Nos, quos tam paterna charitas, qua Nationem hujusmodi maximopere diligimus, & amplius complecti cupimus, quam Apostolica omnium Ecclesiarum solicitudo a Pastorum Principe Jesu Christo Nobis injecta vehementius urget, de memoratæ Congregationis consilio, necnon motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, utramque tam Eliæ Archiepiscopi Arcen. a sex Antistitibus, quam Tobiæ Archiepiscopi Napolosiæ a paucis factam electionem, sive postulationem, nullam, irritam, & inanem, ac nullius roboris, & momenti esse, & fore, nullique eorum suffragari debere declaramus, annullamus, irritamus, & cassamus, atque utramque de utroque electionem, sive postulationem habitam, & factam, perinde haberi debere in omnibus, & per omnia, ac si minime, & numquam habita, & facta fuisset, pariter decernimus, præcipimus, & declaramus; ipsamque Ecclesiam Patriarchalem adhuc eo, quo ante electionem, sive postulationem prædictam, per obitum dicti Josephi Petri, vacabat, modo vacare; nullumque jus, & auctoritatem per electionem, sive postulationem antedictam utrique prætenso Electo, sive postulato acquisitum, sive acquisitam esse, & fore, ac irritum, & inanem, nulliusque roboris, ac momenti quemcumque actum per ipsos prætensos Electos, & Postulatos, sive factum, aut faciendum, quemadmodum etiam alterum eorum in iis omnibus, & singulis ad Patriarchalem potestatem, & auctoritatem spectantibus sese ingerere, & intromittere audentem, ipso facto pœnis omnibus contra non parentes mandatis Apostolicis per Sacros Canones inflictis, & indignationi nostræ obnoxium esse, ac fore, easque incurrere, & incursum esse, motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus decernimus, statuimus, & declaramus, ipsiusque Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Maronitarum ita, ut præmittitur, vacantis, collationem, provisionemque quandocumque faciendam, Nobis, & Apostolicæ Sedi prædictæ reservamus.

(Prohibet sub pœnis &c. ne electi in Patriarchatus Gubernio se ingerant. — Provisionem Ecclesiæ Patriarchalis sibi, & Sedi Apostolicæ reservat.)

Clausulæ. §. 3. Decernentes easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, neque causæ, propter quas præsentes emanarunt, sufficienter adductæ, verificatę, & justificatę fuerint, aut ex alia quacumque quantumvis justa, legitima, & privilegiata causa, colore, prętextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissime, & totalis lęsionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrę, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabilem individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in jus; vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratię remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas pręsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit; in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari: sicque, & non aliter, in pręmissis, per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, aliosve quoslibet quacumque prçeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum

ANNO 1743.

eorum cuilibet aliter judicandi, & definiendi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane quidquid secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 4. Non obstantibus Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, ac Apostolicis, & in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon dictæ Patriarchalis Ecclesiæ etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Transumptorum auctoritas.

§. 5. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 13. Mart. 1743.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die XIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

D. Cardinalis Passioneus.

MARONITARUM

Patriarchalis Ecclesia Antiochena, auctoritate Apostolica, & jure devolutionis, providetur in personam Simonis Evodii Archiepiscopi Damasceni.

Venerabili Fratri, Simoni Archiepiscopo Damasceno.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex refert cassationem duplicis electionis Patriarchæ, cum insertione Brevis.

NUPER ad Nos, & Apostolicam hanc Sanctam Sedem delatis scissuris, dissidiisque, propter electionem Patriarchæ Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Inclytæ Nationis Maronitarum, per obitum Josephi Petri, dum vixit, ejusdem Ecclesiæ Patriarchæ, qui extra Romanam Curiam debitum naturæ persolverat, exortis, ad opportunum & salutare iisdem componendis, sedandisque remedium afferendum, dedimus alias nostras in pari forma Brevis Literas, tenoris sequentis: BENEDICTUS PAPA XIV. *Ad futuram &c.* Quod non humana &c. *ut supra num. LXXVII.*

Ecclesiæ vacanti præficit Archiepiscopum Damasc.

§. 1. Eapropter Nos ægre ferentes Patriarchalem Ecclesiam prædictam Pastoris destitutam solatio, & tot, tantisque inter Hæreticos, Schismaticos, Maumethanos, & Infideles, veluti Rosam inter Spinas, circumdatam angustiis & calamitatibus, amplius vacare, ad provisionem ejusdem Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ celerem & felicem, ne Ecclesia ipsa Antiochena majoribus longæ vacationis exponatur incommodis, & dissidiis, paternis & solicitis studiis intendentes, ac perspectam habentes notitiam de eximiis virtutibus Fraternitatis tuæ in tua ad Archiepiscopatum Damascenum promotione plurimi habitis, necnon quod Tu Venerabilium Fratrum Nationis Maroniticæ Antistitum Decanus sis, & apud Nos plurimorum fide dignorum testimonio commenderis, postquam de præficiendo eidem Ecclesiæ Antiochenæ prædictæ Nationis personam utilem, ac etiam fructuosam, cum iisdem Cardinalibus dictæ Congregationis particularis deliberationem habuimus diligentem, Te a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad hoc dumtaxat, ut translatio & præfectio per Nos, ut infra, facienda, necnon præsentes suum sortiantur effectum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, ac a vinculo, quo dictæ Ecclesiæ Damascenæ, cui praees, teneris, de simili consilio & Apostolicæ potestatis plenitudine absolventes, ad eamdem Ecclesiam Antiochenam Nationis præfatæ, de consilio, & potestatis plenitudine paribus, transferimus, Teque illi in Patriarcham ejusdem Nationis præficimus, & Pastorem; curam, regimen, & administrationem dictæ Ecclesiæ Antiochenæ Nationis prædictæ Tibi in spiritualibus, & temporalibus plenarie committendo; atque etiam non solum liberam Tibi ad Patriarchalem Ecclesiam præfatam transeundi licentiam tribuimus, sed etiam in virtute sanctæ Obedientiæ, & sub indignationis nostræ, aliisque arbitrio nostro imponendis pœnis, præcipimus, & mandamus, ut Patriarchalis Ecclesiæ hujusmodi possessionem, statim ac præsentes nostræ Literæ ad Te pervenerint, nulla interposita mora, adeas, & capias, atque omnia, & singula jura, auctoritatem, potestatem, preeminentiam, prerogativas, jurisdictionem, privilegia, aliaque hujusmodi ad Patriarcham dictę Patriarchalis Ecclesię pro tempore existentem quomodolibet spectantia, & quibus alii Patriarchę Ecclesię prefatę Predecessores tui de jure, usu, & consuetudine, usi, gavisi, & fruiti fuerunt, pari modo exerceas, ac iis utaris, fruaris, & gaudeat: in illo, qui dat gratias, & largitur premia, confidentes, quod, dirigente Domino actus tuos, prędicta Ecclesia Antiochena Nationis ejusdem sub tuo felici regimine regetur utiliter, & prospere dirigetur, ac grata in eisdem spiritualibus, & temporalibus suscipiet incrementa.

PONT. A. III.

Ab Ecclesiæ Damascenæ vinculo absolutum.

Cum præcepto de capienda possessione.

Eumdem hortatur ad Pastoralis muneris implementum.

§. 2. Tu igitur ad eamdem Patriarchalem Ecclesiam Antiochenam Nationis prefatę cum gratia nostrę benedictionis accedens, curam, & administrationem predictas sic exercere studeas fideliter, solicite, & prudenter, quod Ecclesia ipsa Antiochena dictę Nationis, Gubernatori provido, & fructuoso administratori gaudeat se commissam, Tuque preter eternę retributionis premium, nostram, & dictę Sedis benedictionem, ac gratiam exinde uberius consequi merearis.

Præcepit Episcop. Suffrag. Clero, Populo, & Vassallis, ut novum Patriarcham agoscant, eique obsequantur.

§. 3. Quocirca eisdem Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Suffraganeis, ac dilectis pariter filiis Capitulo, & Vassallis Ecclesię Antiochenę Nationis prefatę, ac Clero seculari, & Regulari, etiam Societatis Jesu, & Populo Civitatis, ac Diœcesis Antiochenę ejusdem Nationis, per Apostolica scripta mandamus, ut Suffraganei Tibi tamquam membra capiti obsequentes, & Capitulum Tibi tamquam Petri, & Pastori animarum suarum humiliter intendentes, exhibeant Tibi obedientiam, & reverentiam debitas, & devotas; ita quod mutua inter Te, & ipsos Suffraganeos gratia gratos sortiatur effectus, & Nos eorum devotionem possimus propterea in Domino merito commendare; ac Clerus Te, pro nostra & ejusdem Sedis reverentia, benigne recipientes, & honorifice pertractantes, tua salubria monita, & mandata suscipiant humiliter, & efficaciter adimplere procurent, Populos vero Te tanquam Patrem, & Pastorem animarum suarum devote suscipientes, & debita honorificentia prosequentes, tuis monitis, & mandatis salubribus humiliter intendant; ita quod Tu in eis devotionis Filios, & ipsi in Te per consequens Patrem benevolum invenisse gaudeatis; Vassalli autem prędicti Te debito honore prosequentes, Tibi fidelitatem solitam, ac consueta servitia, & jura Tibi ab eis debita integre exhibere procurent; alioquin sententiam, sive pęnam, quam rite tuleris sive statueris in rebelles, ratam habebimus, & faciemus auctore Domino usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari.

Mandat electo, ut Fidei Professionem emittat, & juramentum fidelitatis præstet.

§. 4. Volumus autem, quod Tu, antequam regimini, & administrationi dictę Patriarchalis Ecclesię Antiochenę Nationis prefatę Te in aliquo immisceas, in manibus alicujus Catholici Antistitis gratiam, & communionem Sedis Apostolicę habentis, & in illis partibus degentis, Fidei Catholicę professionem a Sede predicta Orientalibus prescriptam, juxta unam, expresse emittere, & fidelitatis debitę solitum juramentum, juxta alteram, formas presentibus adnotatas, prestare omnino tenearis, ac Professionis Fidei, quam emiseris, & juramenti hujusmodi, quod prestaveris, formas eidem Congregationi de Propaganda Fide de verbo ad verbum per tuas patentes literas tuo sigillo munitas, per proprium Nuntium quantocitius destinare procures.

§. 5. For-

PONT. A. III. | ANNO 1743.

Forma Professionis Fidei.

§. 5. Forma autem Professionis Fidei, quam emittes, hæc est: *Ego Simon Electus Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Nationis Maronitarum firma fide credo, & profiteor omnia & singula, quæ continentur in Symbolo Fidei, quo Sancta Romana Ecclesia utitur, videlicet: Credo in unum Deum Patrem Omnipotentem, Factorem Cæli, & Terræ, visibilium omnium, & invisibilium: & in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei Unigenitum, & ex Patre natum ante omnia sæcula, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, genitum non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt, qui propter Nos homines, & propter nostram salutem descendit de Cœlis, & incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine, & homo factus est; crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus, & sepultus est, & resurrexit tertia die secundum scripturas, & ascendit in Cœlum, sedet ad dexteram Patris, & iterum venturus est cum gloria judicare vivos & mortuos, cujus Regni non erit finis: & in Spiritum Sanctum Dominum, & vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit, qui cum Patre, & Filio simul adoratur, & conglorificatur, qui locutus est per Prophetas: & unam Sanctam Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam; confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum; & expecto resurrectionem mortuorum; & vitam venturi sæculi. Amen: Veneror etiam, & suscipio universales Synodos, prout sequitur, videlicet: Nicænam primam, & profiteor, quod in ea contra Arium damnatæ memoriæ definitum est, Dominum Jesum Cristum esse Filium Dei ex Patre natum unigenitum, idest ex substantia Patris natum non factum, consubstantialem Patri, atque impias illas voces recte in eadem Synodo damnatas esse, quod aliquando non fuerit, aut quod factus sit ex iis, quæ non sunt, aut ex alia substantia, vel essentia, aut quod sit mutabilis, vel controvertibilis Filius Dei; Constantinopolitanam primam, secundam in ordine; & profiteor, quod in ea contra Macedonium damnatæ memoriæ definitum est, Spiritum Sanctum non esse servum, sed Dominum, non Creaturam, sed Deum, ac unam habentem cum Patre, & Filio Deitatem; Ephesinam primam, tertiam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Nestorium damnatæ memoriæ definitum est, Divinitatem & Humanitatem, ineffabili & incomprehensibili unione, in una persona Filii Dei unum nobis Jesum Christum constituisse, eaque de causa Beatissimam Virginem vere esse Dei Genitricem; Chalcedonensem, quartam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Eutychem, & Dioscorum, ambos damnatæ memoriæ, definitum est, unum eumdemque Filium Dei Dominum Nostrum Iesum Christum perfectum esse in Deitate, & perfectum in Humanitate, Deum verum, & hominem verum ex anima rationali, & corpore, consubstantialem Patri secundum Deitatem, eumdem consubstantialem Nobis secundum Humanitatem, per omnia Nobis similem absque peccato, ante sæcula quidem de Patre genitum secundum Deitatem, in novissimis autem diebus eumdem propter Nos, & propter nostram salutem ex Maria Virgine Dei Genitrice secundum Humanitatem, unum, eumdemque Christum Filium Dominum Unigenitum in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum, nusquam sublata differentia naturarum propter unionem, magisque salva proprietate utriusque naturæ, in unam personam, atque substantiam concurrente, non in duas personas partitum, aut divisum, sed unum, eumdemque Filium, & Unigenitum Deum Verbum Dominum Jesum Christum: Item ejusdem Domini Nostri Jesu Christi Divinitatem, secundum quam consubstantialis est Patri, & Spiritui Sancto, impassibilem esse, & immortalem, eumdem autem crucifixum, & mortuum tantummodo secundum carnem, ut pariter definitum est in dicta Synodo, & in Epistola S. Leonis Romani Pontificis, cujus ore B. Petrum Apostolum locutum esse Patres in eadem Synodo acclamaverunt, per quam definitionem damnatur impia hæresis illorum, qui Trisagio ab Angelis tradito & in præfata Chalcedonensi Synodo decantato, Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis miserere Nobis, addebant, qui crucifixus es pro Nobis, atque adeo divinam naturam trium Personarum passibilem asserebant, & mortalem; Constantinopolitanam secundam quintam in ordine, in qua præfata Chalcedonensis Synodi definitio renovata est; Constantinopolitanam tertiam, sextam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Monothelitas definitum est, in uno, eodemque Domino Nostro Jesu Christo duas esse naturales voluntates, & duas naturales operationes indivise, inconvertibiliter, inseparabiliter, inconfuse, & humanam ejus voluntatem non contrariam, sed subjectam Divinæ ejus, atque omnipotenti voluntati; Nicænam secundam, septimam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Iconoclastas definitum est, Imagines Christi, ac Deiparæ Virginis, nec non aliorum Sanctorum habendas, & retinendas esse, atque eis debitum honorem, & venerationem impertiendam; Constantinopolitanam quartam, octavam in ordine, & profiteor in ea Photium merito fuisse damnatum, & Sanctum Ignatium Patriarcham restitutum; Veneror etiam, & suscipio omnes alias universales Synodos auctoritate Romani Pontificis legitime celebratas, & confirmatas, & præsertim Florentinam Synodum, & profiteor, quæ in ea definita sunt, videlicet, quod Spiritus Sanctus ex Patre & Filio æternaliter est, & essentiam suam, suumque esse subsistens habet ex Patre simul & Filio, & ex utroque æternaliter, tamquam ab uno principio, & unica spiratione procedit; item dictionem illam Filioque, veritatis declarandæ gratia, & imminente necessitate, licite, ac rationabiliter Symbolo fuisse appositam. Item in Azymo, sive fermentato pane triticeo Corpus Christi veraciter confici, Sacerdotesque in altero ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet juxta suæ Ecclesiæ, sive Occidentalis, sive Orientalis, consuetudinem. Item si vere pœnitentes in Dei caritate decesserint, antequam dignis pœnitentiæ fructibus de commissis satisfecerint, & omissis, eorum animas pœnis Purgatorii post mortem purgari, & ut a pœnis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium vivorum suffragia; Missarum scilicet Sacrificia, Orationes, & Eleemosynas, ac alia pietatis officia, quæ a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt secundum Ecclesiæ institutum, illorumque animas, qui post Baptisma susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt, illas etiam, quæ post contractam peccati maculam, vel in suis corporibus, vel eisdem exutæ, sunt purgatæ, in Cœlum mox recipi, & intueri clare ipsum Deum Trinum & Unum, sicuti est, pro meritorum tamen diversitate alium alio perfectius; illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in Infernum descendere, pœnis tamen disparibus puniendas. Item Sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem in universum Orbem tenere primatum, & ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Petri Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiæ Caput, ac omnium Christianorum Patrem, ac Doctorem existere, & ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, & gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam, ut eadem Florentina Synodus asserit, in gestis Oecumenicorum Conciliorum, & in sacris Canonibus continetur. Item legalia veteris Testamenti, seu Mosaycæ Legis Cæremonias, sacra Sacrificia, & Sacramenta, Domino Jesu Christo adveniente cessasse, & post promulgatum Evangelium sine peccato observari non posse; ejusdem etiam Legis veteris ciborum mundorum, & immundorum differentiam ad cæremonialia pertinere, quæ surgente Evangelio transierunt: Illam etiam Apostolorum prohibitionem ab Immolatis simulacrorum, & sanguine, & suffocato, illi tempori congruisse, ut inter Judæos, & Gentiles dissensionis materies tolleretur, cujus Apostolicæ prohibitionis causa cessante, etiam cessavit effectus. Pariter veneror, & suscipio Tridentinam Synodum, & profiteor, quæ in ea definita, & declarata sunt, & præsertim offerri Deo in Missa verum, proprium, & propitiatorium Sacrificium, pro vivis, & defunctis, atque in Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, juxta fidem, quæ semper in Ecclesia Dei fuit, contineri vere, realiter, & substantialiter Corpus, & Sanguinem, una cum Anima, & Divinitate Domini Nostri Jesu Christi, ac proinde totum Christum, fierique conversionem totius substantiæ panis in Corpus, & totius substantiæ vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia aptissime Transubstantiationem appellat, & sub unaquaque specie, & singulis, cujusque speciei partibus, separatione facta, totum Christum contineri. Item Septem esse novæ Legis Sacramenta a Christo Domino Nostro instituta ad salutem humani generis, quamvis non omnia singulis ne-*

necessaria, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, & Matrimonium, illaque gratiam conferre, & ex his Baptismum, Confirmationem, & Ordinem iterari non posse, Item Baptismum esse necessarium ad salutem, ac proinde, si mortis periculum immineat, mox sine ulla dilatione conferendum esse, & a quocumque, & quandocumque sub debita materia, & forma, & intentione collatum, esse validum. Item Sacramenti Matrimonii vinculum indissolubile esse, & quamvis propter adulterium, hæresim, aut alias causas possit inter Conjuges Thori, & Cohabitationis separatio fieri, non tamen illis aliud Matrimonium contrahere fas esse. Item Apostolicas, & Ecclesiasticas traditione suscipiendas esse, & venerandas. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo Ecclesiæ relictam fuisse, illarumque usum Christiano Populo maxime salutarem esse. Pariter quæ de peccato originali, de justificatione, de sacrorum Librorum, tam veteris, quam novi Testamenti indice, & interpretatione in præfata Tridentina Synodo definita sunt, suscipio, & profiteor. Cætera item omnia suscipio, & profiteor, quæ recipit, & profitetur Sancta Romana Ecclesia, simulque contraria omnia, & Schismata, & Hæreses ab eadem Ecclesia damnatas, & anathematizatas, ego pariter damno, rejicio, & anathematizo. Insuper Romano Pontifici Beati Petri Principis Apostolorum Successori, ac Jesu Christi Vicario veram obedientiam spondeo, ac juro. Hanc fidem Catholicæ Ecclesiæ, extra quam nemo salvus esse potest, quam in præsenti sponte profiteor, & veraciter teneo, eamdem integram, & inviolatam usque ad extremum vitæ spiritum, constantissime, Deo adjuvante, retinere, ac confiteri, atque a meis Subditis, vel illis, quorum cura ad me in meo munere spectabit, teneri, doceri, & prædicari, quantum in me erit, curaturum, ego idem Simon Electus, qui supra, spondeo, voveo, & juro: sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

Forma Juramenti fidelitatis. §. 6. Forma vero juramenti, quod præstabis, hæc est: *Ego Simon Electus Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Nationis Maronitarum ab hac hora in antea fidelis & obediens ero Beato Petro, Sanctæque Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ, ac Domino Nostro Benedicto PP. XIV. suisque Successoribus canonice intrantibus; non ero in consilio, aut consensu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, seu capiantur mala captione, aut in eos violenter manus quomodolibet ingerantur, seu injuriæ aliquæ inferantur, quovis quæsito colore: consilium vero, quod mihi credituri sunt per se, aut Nuntios, seu Literas, ad eorum damnum, me sciente, nemini pandam: Papatum Romanum, & Regalia Sancti Petri, adjutor eis ero ad defendendum, & retinendum contra omnem hominem: Legatum Apostolicæ Sedis in eundo, & redeundo honorifice tractabo, & in suis necessitatibus adjuvabo: jura, honores, privilegia, & auctoritatem Romanæ Ecclesiæ, Domini Nostri Papæ, & Successorum præfatorum conservare, defendere, augere, & promovere curabo; nec ero in consilio, facto, vel tractatu, in quibus contra ipsum Dominum Nostrum, vel eamdem Romanam Ecclesiam aliqua sinistra, vel præjudicialia personæ, honoris, juris, status, & potestatis eorum machinentur, & si talia a quibuscumque procurari novero, vel tractari, impediam hoc pro posse, & quanto citius potero commode significabo eidem Domino Nostro, vel alteri, per quem ad ipsius notitiam poterit pervenire: Regulas Sanctorum Patrum, Decreta, Ordinationes, sententias, dispositiones, reservationes, provisiones, & mandata Apostolica totis viribus observabo, & faciam ab aliis observari: Hæreticos, & Schismaticos, ac Rebelles Domino Nostro, & Successoribus præfatis pro posse persequar, & impugnabo; vocatus ad Synodum veniam, nisi præpeditus fuero canonica præpeditione: Apostolorum limina singulis decennis personaliter, ac per me ipsum visitabo, & Domino Nostro, & Successoribus præfatis rationem reddam de toto meo Pastorali Officio, deque rebus omnibus ad Ecclesiæ meæ statum, ad Cleri, & Populi disciplinam, animarum denique, quæ meæ fidei creditæ sunt, salutem quoquomodo pertinentibus, & vicissim Mandata Apostolica præfata humiliter recipiam, & quam diligentissime exequar; Quod si legitimo impedimento detentus fuero, præfata omnia adimplebo per certum Nuntium ad hoc speciale mandatum habentem, de gremio Capituli mei, aut alium in dignitate Ecclesiastica constitutum, seu alias personatum habentem aut his mihi deficientibus, per Diœcesanum Sacerdotem, & Clero deficiente, omnino per aliquem alium Presbyterum Sæcularem, vel Regularem spectatæ probitatis, & religionis de supradictis omnibus plene instructum; de hujusmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Proponentem in Congregatione Sacri Concilii Tridentini per supradictum transmittendas; Possessiones vero ad Mensam meam pertinentes non vendam, neque donabo, neque impignorabo, neque denuo infeudabo, vel aliquo modo alienabo, etiam cum consensu Capituli Ecclesiæ meæ, inconsulto Romano Pontifice, & Constitutionem super prohibitione Investiturarum Bonorum Jurisdictionalium de Anno Domini millesimo sexcentesimo vigesimo quinto editam servabo, & si ad aliquam alienationem devenero, pœnas in quadam super hoc edita Constitutione contentas eo ipso incurrere volo: Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*

§. 7. Cæterum Pallium, insigne videlicet plenitudinis Pontificalis Officii, de Corpore Beati Petri Apostoli sumptum, tunc ad Fraternitatem tuam, cum per tuum Nuntium, ea, qua decet, instantia postulatum fuerit, destinandum, transmittendumque mandabimus. Non obstantibus iis omnibus, quæ in præinsertis nostris literis voluimus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque. De Pallio eidem concedendo.

Datum Romæ apud sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Mart. MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio. Dat. die 16. Mart. 1743.

D. Card. Passioneus.

AD MARONITARUM

Nationem Commissarius Apostolicus ablegatur, pro præmissorum, aliorumque Apostolicæ Sedis mandatorum executione, cum facultatibus opportunis.

Dilecto Filio Jacobo a Luce, Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum Professori, Conventus Sancti Sepulchri, ejusque dependentium, Visitatori, ac Commissario Apostolico.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

NUPER ad sedandas, componendasque lites, scissuras, & controversias post bonæ memoriæ Josephi Petri, dum vixit, Antiocheni Nationis Maronitarum Patriarchæ obitum excitatas, ob electionem, seu postulationem duorum Patriarcharum ad Ecclesiam Patriarchalem dictæ Nationis factam, edidimus Apostolicas nostras in simili forma Brevis Literas ad Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiscopum Damascenum datas, in quibus alias pariter nostras in pari forma Brevis Literas ad futuram memoriam editas inseruimus; Ambarum autem Literarum tenor est, qui sequitur: *Venerabili Fratri Simoni &c. Nuper ad Nos &c. ut supra n. LXXVIII.* Præinsertarum autem Literarum exemplaria seorsim in Chartis Pergamenis scripta, & Annulo Piscatoris munita, cum hisce nostris conjuncta ad te transmittenda mandamus, ut non solum, quæcumque in iisdem continentur, debitæ executioni demandari prudenter, fideliterque cures, verum etiam quæcumque hisce nostris in pari forma Brevis a te peragenda in virtute sanctæ obedientiæ injungimus, omni studio, atque conatu conficere satagas. De cessatione duplicis electionis Patriarchæ, & electione alterius auctoritate Apostolica, cum insertione Brevium.

§. 1. Primum igitur omnium, Te, de cujus singulari fide, prudentia, sapientia, dexteritate, ac Religionis zelo plurimum in Domino confidimus, & ex eo præsertim, quod diu in istis regionibus, dum per plures annos in Sancta Hierosolymorum Civitate Conventus Ordinis tui Guardiani munus laudabiliter exercebas, commoratus, mores, idiomata, & instituta Nationis Maronitarum apprime noveris, Nostro & Apostolicæ Sedis nomine, ac ea omnia, quæ in memoratis nostris præinsertis Literis continentur, peragenda, & conficienda, Ablegatum nostrum apud dictam Nationem, & Apostolicum Commissarium, Pro quorum executione Ablegatus S. Sedis, & Commissarius Apostolicus deputatur.

PONT. A. III.

rium, cum omnibus, & singulis facultatibus ad hunc effectum necessariis, & opportunis, tenore, & auctoritate paribus facimus, constituimus, & deputamus.

Cum facultate compellendi contumaces.

§. 2. Praeterea facultatem Tibi etiam tribuimus, & impertimus, contra quoscumque mandatis tuis Apostolica auctoritate nostra munitis non parentes, contumaces, & rebelles, sive Archiepiscopali, & Episcopali dignitate praeditos, sive Clerum saecularem, & regularem, etiam Societatis Jesu, necnon Saeculares, & Laicos quoscumque, cujusvis gradus, & conditionis, ac dignitatis procedendi, si opus fuerit, cum canonicis censuris, & poenis, quas pariter a te inflictas auctore Domino ratas habebimus, & observari faciemus.

Eidem mandatur recuperatio, & executio mandatorum S. Sedis defuncto Patriarchae directorum.

§. 3. Insuper, quoniam Nos Apostolicas nostras in simili forma Brevis Literas, tum pro confirmatione Provincialis, seu Nationalis Synodi dictae Nationis, tum pro nonnullis aliis Apostolicis ordinationibus occasione dictae confirmationis necessariis, expeditas, Dilecto Filio Eliae Felici, qui a dicto Josepho Patriarcha, dum viveret, ad hanc Almam Urbem propter eamdem confirmationem, & Apostolicas ordinationes hujusmodi missus fuerat, dedimus perferendas ad memoratum Josephum Petrum Patriarcham; hoc interea, dum dictus missus esset in itinere, jam defuncto, Tibi committimus, & mandamus, ut omnes, & singulas Apostolicas Literas nostras hujusmodi, & Apostolicas ordinationes, necnon dictae Congregationis Propagandae Fidei Epistolas, & instructiones, tum ad ipsum defunctum Josephum Petrum Patriarcham, tum ad alios Antistites datas, & scriptas, ab eodem Elia Felice tibi restituendas, consignandasque nostro Nomine compellas & cogas; & eas, quae quidem ad defunctum Patriarcham scriptae erant, novo a nobis constituto, & deputato, quae vero ad alios directae, iis reddas, & debitae executioni demandari cures, & facias; etiam, si opus fuerit, facultate, & auctoritate Ablegati, & Commissarii Apostolici utendo contra rebelles, & contumaces, & Apostolicis mandatis non obtemperantes.

Aliae facultates ad negotium conficiendum necessariae ipsi tribuuntur.

§. 4. Verum, ut ad optatum finem rem tanti momenti, & tam Inclytae Nationi, orthodoxae Fidei, & bonis moribus perniciosam perducere valeas, summae tuae dexteritatis, prudentiae, & zeli opus esse intelligentes, Te rogamus, & in Domino hortamur, ut omnem operam, & consilium hac in re adhibere adnitaris, nihil omittendo, quod ad facilem negotiorum Tibi commissorum expeditionem conducere noveris, tum propensiorem erga eam Nationem paternae caritatis nostrae voluntatem explicando, tum Apostolicae benignitatis argumenta eidem per Te, postquam Apostolicis mandatis, & ordinationibus nostris, ac praeceptis tuis debitam, fidelemque praestiterint obedientiam, & non aliter, conferenda declarando.

I. Illaesa praeservandi jura Nationis quoad electionem Patriarchae.

§. 5. I. Ac primum quidem declares oportet, Nos per hanc a Nobis factam novi Patriarchae, ut praemittur, electionem, deputationemque, nullum Antistitibus dictae Nationis praejudicium illatum iri voluisse, sed, ut obortis dissidiis Nationem ipsam distrahentibus opportune consuleremus, suprema Nostrae potestatis Apostolicae auctoritate in appellationibus praesertim ad eamdem Sedem delatis canonice, ac necessario interponenda utentes, novum Patriarcham elegisse, nec propterea jus eligendi, sive postulandi Patriarcham hujusmodi, juxta eorum morem, Antistitibus dictae Nationis sublatum esse, imo Nos velle, & mandare, ut omnia in posterum, quae a laudata Synodo a nobis approbata, & confirmata sunt circa Patriarchae electionem praescripta, ab ipsis Antistitibus servari debeant.

II. Absolvendi a censuris, & dispensandi super irregularitate incursis.

§. 6. II. Tibi a Nobis omnem facultatem impertitam esse absolvendi a censuris omnibus, & dispensandi a quibusvis irregularitatibus, ob celebrationem cum censuris, forsan, occasionem dictarum electionum, & ob excessus, etiam cum oneratione potestatis Ecclesiasticae, & usu potestatis Laicae, commissos, contractis, & incursis.

III. Sanandi actuum, & expeditionum nullitates.

§. 7. III. Facultatem Tibi pariter concessam Apostolica auctoritate sanandi omnes, & singulos actus, & Patriarchales expeditiones, ab utroque praetenso Electo, ad usque denuntiationis, & intimationis Apostolicae provisionis nostrae diem, peractos, & peractas.

IV. Condonandi exactiones pecuniarum, non tamen Sedi Patriarchali debitarum.

§. 8. IV. Facultatem similiter tributam remittendi, & condonandi omnes pecuniarum, quae ad Patriarchas spectabant, exactiones, ab utroque praetenso Electo quomodolibet factas; ita tamen, ut, quoad pecunias quidem ad Patriarcham spectantes, benigna utique impendatur condonatio; quoad pecunias vero ad Sedem Patriarchalem pertinentes, unusquisque eidem Patriarchali Sedi restituere teneatur.

ANNO 1743.

V. Utriusque Electi famam, & existimationem purgandi.

§. 9. V. Scripturas omnes ad utriusque praetensi Electi patrocinium, & favorem editas, & praedictae Congregationi de Propaganda Fide hinc inde exhibitas, tamquam in forma non probanti esse, ac fore, & haberi, ac proinde in futurum nullum famae, & existimationis utriusque Electi ex ipsis detrimentum illatum esse, aut in futurum inferri posse, nisi judicialiter, servatis servandis, aliter constet.

VI. Absolvendi Episcopos illicite consecratos, eorumque Consecrationem, adjectis legibus &c.

§. 10. VI. Facultatem Tibi a nobis collatam, prout earumdem praesentium tenore, & auctoritate similibus tribuimus, & impertimur, dispensandi cum Monachis Episcopali dignitate inauguratis ab Archiepiscopo Soriano super suspensione, & irregularitate contracta, praeviis tamen salutaribus poenitentiis, & injuncto onere sese in aliquo Monasterio continendi, ibique per mensem saltem a Celebratione, & a Pontificalium exercitio sese abstinendi: Necnon facultatem Tibi traditam absolvendi ipsum pariter Archiepiscopum Sorianum, alterius proinde Ritus, a praedicta ordinatione. Quibus sane Episcopis denuncies, se eas Dioeceses a dicto Archiepiscopo Tobia ipsis assignatas, quae ab eodem Tobia Archiepiscopo retinebantur, & ad ipsum redire debent, habere non posse, sed eas dumtaxat, quae de jure, juxta distributionem Dioecesum, ad formam nostrae ordinationis praescriptae occasione confirmationis laudatae Synodi Provincialis, seu Nationalis, faciendam, assignari debent.

VII. Altaris Privilegiata, & Indulgentias concedendi.

§. 11. VII. Indultum Altaris Privilegiati perpetui pro singulis Cathedralibus Ecclesiis a fel. recor. Benedicto Papa XIII. Praedecessore nostro per alias Literas concessum, si ad Ecclesias Cathedrales ejusdem Patriarchatus dictae Nationis non fuerit extensum, Auctoritate Nostra extendas, & confirmes. Praeterea iis Ecclesiis Parochialibus, in quibus aliud Altare Privilegiatum, sive perpetuum, sive ad tempus concessum non reperitur, nec sufficiens Missarum numerus celebratur, Altare Privilegiatum pro uno die in hebdomada, per Ordinarium loci designando, ad viginti quinque annos concedas. Insuper, Patriarchali quidem Ecclesiae Plenarias Indulgentias perpetuas, revocando alias, sive ad tempus, sive in perpetuum concessas, quater in anno, aliis vero Cathedralibus bis in anno, per unumquemque Christifidelem, servatis servandis, lucrifaciendas, pariter concedas, & indulgeas.

Idem Contendentium reconciliationi operam dare jubetur.

§. 12. Denique tuum erit in primis nihil intentatum relinquere, quod ad veram fraternamque caritatem, qua decet Episcopos sese mutuo complecti, & confovere, ut populis sibi commissis exemplo sint, atque incitamento, inter memoratos praetensos Electos Eliam Arcen. & Tobiam Napolosiae Archiepiscopos glutino Christi Pastorum Principis conciliandam, confirmandamque conducere possit: Nos enim Tibi omnes, ut praemittitur, facultates in hac re gravissima peragenda, & conficienda necessarias, & opportunas tribuimus, & impertimur. Non obstantibus iis omnibus, quae in praeinsertis nostris Literis diximus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

Et ad praemissa omnia recte peragenda excitatur.

§. 14. Caeterum, Dilecte Fili, Te iterum rogamus, & in Domino hortamur, ut serio animo considerans, & quam ardua sit provincia Tibi commissa, & quam amplae facultates ad illam alacrius adeundam, & feliciter explicandam, componendamque attributae, omnia studia, omnes conatus, & vires intendas, non ut Apostolicam tantum benignitatem nostram Tibi promerearis, sed ut aeternam etiam in caelis repositam mercedem, a bonorum omnium remuneratore Deo, quem unum prae oculis habere debes, consequi possis, & valeas. Non interim, ad prosperi successus auspicium, Tibi Apostolicam Benedictionem, quam Nostro nomine universae Nationi mandatis tuis obtemperanti, tuaque salubria monita adimplenti, elargiri poteris, peramanter impertimur.

Dat. die 16. Mart. 1743.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno tertio.

D. Card. Passioneus.

ELE-

ANNO 1743.

LXXX.

ELECTIO PATRIARCHÆ

Maronitarum a Pontifice facta, & Ablegatio Commissarii Apostolici, Archiepiscopis, & Episcopis ejusdem Nationis denunciatur.

Venerabilibus Fratribus, Simoni ab Archiepiscopatu Damasci ad Patriarchalem Maronitarum Sedem translato, cæterisque Archiepiscopis, & Episcopis ejusdem Nationis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex refert, ac deplorat schisma inter Maronitas exortum.

MAgna non minus admiratione, quam ægritudine affecti sumus, postquam e sex Episcoporum vestri Cœtus, aliorumque literis intelleximus, Maronitarum Ecclesiam, post obitum postremi Patriarchæ Josephi Petri, funesto Schismate discissam fuisse; a sex illis Episcopis in ejus locum suffecto Elia Arcæ, ab aliis Tobia Napolosiæ Archiepiscopis. Et quidem mirari satis non possumus, adeo nunc valuisse inimicum Hominem, ut superseminaverit divisionis zizania in agro isto, adhuc ea lue prorsus intacto; utque vobis eripuerit decus amplissimum: id scilicet nunquam ex omni temporis memoria evenisse in vestro Patriarcha eligendo; qua laude nobiliores Ecclesiæ, vestro in conspectu positæ, plurimum caruerunt. Angi autem quis nequeat in tanta malorum colluvie, quæ vestram Nationem, discordiis, tumultu, perturbatione obruerunt? Siquidem uterque Electus, non expectato Romanæ Sedis judicio, (quod lege, & more vetusto necesse fuerant,) statim pro Patriarcha se gerens, forum aperuit, usurpansque Patriarchalia jura, miscet humana Divinis, ut suo se teneat loco. Hinc populus alterutri inhærens, incertus, divisus, triste sui spectaculum præbet insultanti Schismatico, Turcæ irridenti; & metus est, ne vera Dei Religio, quamquam vestræ Genti altis radicibus infixa, obcœcatis contentione mentibus, discrimen adeat, ut sæpius alibi.

Ejusque perniciosos effectus.

Controversiæ examen in Congreg. particulari instituitur.

§. 1. Hac enimvero sollicitudine, ac paterna caritate commoti adeo sumus, ut vestris medendis vulneribus, restituendæque sanitati accurrere acceleravimus, vix dum Romam venerunt utriusque partis Legati cum mandatis, & monumentis, supremum Apostolicæ Sedis judicium subituri. Nam statim selegimus aliquot e S. R. E. Cardinalibus, Propagandæ Fidei præpositis, qui juris ordine servato, auditisque Advocatis, de toto controversiæ statu cognoscerent, & coram Nobis deciderent, an alterutra Electio, seu Postulatio, confirmanda foret, aut sananda; & si utraque infirmanda, quid ultra Nobis agendum esset. Illi apud Nos convenerunt XV. Kalendas Martias, unaque fuit omnium sententia: utramque non modo nullam, atque invalidam, sed insanabilem videri, tantis undique scatent erratis adversus Canones, ipsasque vestras Constitutiones. Jus proinde eligendi, in hoc informis electionis casu, ad Apostolicam Sedem devolutum fuisse; sicuti Ecclesiasticæ jubent Leges, & ubique perpetuo in more fuit: cujus si nullum istic exemplum reperitur, referri debet Majorum vestrorum prudentiæ, qui ab hujusmodi nefario Schismate sibi semper caverunt.

Congregationis sensus.

Abrogata duplici electione alter eligitur Patriarcha, meritorum laude præstans.

§. 2. Nos igitur eorumdem Cardinalium sententiam assensu nostro prosequuti, utramque electionem penitus abrogavimus. Simul autem Patriarcham vestrum elegimus Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiscopum Damasci, qui antiquior vestri Cœtus, hoc etiam nomine commendationem habuit ad eam dignitatem; magis autem, quod miti ingenio, & a partium studiis abhorrente, ut plurium testimonio accepimus, idoneus Nobis visus est ad tantum munus gerendum. Quocirca acceptissimum vobis, vestræquæ Genti fore, idque prompto atque alacri ergà ipsum obsequio, debitaque obedientia vos comprobaturos non dubitamus, daturosque documentum, præteritas discordias non præcipiti voluntatis æstu commotas fuisse, sed incautæ mentis errore, qui facilius excusari potest.

Salvis juribus Antistitum Maronitarum.

§. 3. Nec vobis in mentem veniat suspicari, hac nostra extraordinaria constituti Patriachæ providentia, juri vestro quidpiam detractum fuisse. Nam, & ipsum in hujusce electionis diplomate vobis expresse servavimus, & in Provincialis, seu Nationalis recentis vestræ Synodi confirmatione, novo, ut petebatis, Pontificiæ auctoritatis robore permunivimus.

PONT. A. III.

Commissarius Apostolicus pluribus facultatibus, & mandatis instructus ablegatur.

§. 4. Hæc per nostras istas literas in forma Brevis vobis referre satis duximus. Plura cognoscetis, a Dilecto Filio Jacobo ab Urbe Luca, Observantium Franciscanorum Alumno, Apostolico Hierosolymis Visitatore, quem ad vos Nostro nomine ire Commissarium jussimus, ut sedulo curet observari, & custodiri quicquid in prænunciata Synodo, & a Nobis deinde, pro Ecclesiasticæ disciplinæ, sanctissimæque Religionis tutela, sancitum fuit; utque receptis a Sacerdote Andrea Felice, quem Patriarcha Joseph Petrus paulo post vita functus Romam ablegaverat, Nostris in forma Brevis ad eum literis, ubi plura peragenda commendavimus, & recuperato aliquo Religioso dono ad eumdem Patriarcham transmisso, id omne Simoni ejus successori repræsentet, nostramque de rerum istic sacrarum Cultu, rite, ac prudenter instituendo retinendoque, voluntatem, cujus conscium fecimus, patefaciat.

Debita S. Sedi obedientia, & animorum concordia commendat.

§. 5. Quin illum perhumaniter excepturi, præscriptasque vobis leges, accurata obedientia exequuturi sitis, nullum Nobis relinquit ambigendi locum, omnium vestrum animus religione, & constantissima erga Supremum Pastorem fide penitus obstrictus. Præcipue vero vos adhortabitur, ut obliti præteritæ æmulationis, unanimes sitis in Christo Jesu, sine querela, sine reprehensione, simplices filii Dei in medio Nationis, *Turcarum* scilicet, pravæ, & perversæ, (Apostoli verbis utimur,) inter quos lucetis sicut luminaria in mundo. Quod in auspicium, Venerabiles Fratres, Apostolicam Benedictionem vobis peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno tertio.

Dat. die 16 Mart. 1743.

J. Vincentius Lucchesinius.

LXXXI.

DIGNITAS PROTOPAPÆ

In Ecclesia Collegiata S. Mariæ *del Graffeo* Messanen. ejusdemque libera electio, necnon Ritus Græco-Latini observantia, ipsius Ecclesiæ Clero in perpetuum asseritur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ecclesiarum jura, & probatorum rituum varietas, conservanda.

ROmana Ecclesia omnium Catholici Orbis Ecclesiarum Mater, & Magistra, assiduis Pontificiæ sollicitudinis, Apostolicæ caritatis, ac supremæ auctoritatis studiis sedulam vigilemque in eo potissimum operam posuit, ut omnia, & singula Ecclesiarum, præsertim aliis Patriarchis subjectarum, diversisque in divinorum officiorum, & sacrosancti Missæ sacrificii celebratione ritibus, linguis, & ceremoniis, per sacros Canones, & Ecclesiasticam disciplinam comprobatis, & confirmatis, utentium, jura, privilegia, indulta, decora, prærogativas, dignitates, gradus, & honores, quoad sibi integrum fuisset, tueri, confirmare, & augere adniteretur. Quamobrem adeo vetustæ antiquitatis, & integerrimæ traditionis tenax fuit, ut ea, quæ in quibusvis Ecclesiis sapienter statuta, & sanctissime custodita reperirentur, non solum inviolabili etiam supremæ Apostolicæ auctoritatis, ac firmitatis robore communire studuerit; verum etiam Apostolicis mandatis, & sub Ecclesiasticis censuris, ac pœnis, in posterum servanda mandaverit.

Dignitas Protopapæ in Eccl. S. M. del Graffeo.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, munus, sive dignitas *Protopapæ*, cujus auctoritas, ac prærogativa plurimi semper in omnibus fere Constantinopolitani Patriarchatus Cathedralibus Ecclesiis habita fuerunt, Messanæ, quemadmodum in nonnullis aliis Civitatibus, in Diœcesibus reperitur, adhuc extat in Collegiata Ecclesia sub invocatione Sanctæ Mariæ *del Graffeo*, inde *Catholica* dicta, quod Ecclesia hujusmodi, ut asseritur, sub Græcorum imperio, in Spiritus Sancti ex Patre Filioque procedentis confessio-

ne,

PONT. A. III.

Ritus Græco Latinus in eadem Ecclesia.

ne, cum Romana Ecclesia invicem unita permanserit; & in eadem Ecclesia semper a tunc temporis Divina Officia, & Sacrosanctum Missæ Sacrificium Græca quidem lingua, sed Latino Romano Ritu celebrantur; nam Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in Azymo conficitur, sacræ Vestes, & sacerdotalia indumenta ad instar Latinorum adhibentur, & dies festi juxta Kalendarium Gregorianum servantur; præter alia, quæ adhuc religioso cultu peraguntur.

Pontifex præd. Dignitatem, ejusque prærogativas confirmat.

§. V. Hinc est, quod Nos, quibus omnimoda Universalis Ecclesiæ servitus, atque adeo omnium Ecclesiarum solicitudo a Pastorum Principe Jesu Christo injuncta est, eamdem Ecclesiam in eo bene constituto, quem hactenus egregie servaverunt, & de præsenti laudabiliter servant, statu deinceps firmius permanere, & constabiliri cupientes; motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Congregationis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, Dignitatem antedicti *Protopapæ*, cum omnibus insignis, prærogativis, privilegiis, facultatibus, jurisdictionibus, juribus, exemptionibus, titulis, honoribus, & oneribus, quibus alii *Protopapæ* antecessores de jure, usu, consuetudine, & indultis, legitime tamen, & canonice, & de Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis licentia, benignitate, & concessione, hactenus usi, fruiti, & gavisi sunt, tenore præsentium approbamus, & confirmamus; necnon volumus & mandamus, ut perpetuis futuris temporibus omnino servetur, quemadmodum a plurimis seculis servatus est, in eadem Ecclesia Sanctæ Mariæ *del Grafeo* Ritus Græco-Latinus, nimirum Divina Officia, & Sacrosanctum Missæ Sacrificium Græca quidem lingua, & idiomate celebrandi, sed cum sacris vestibus, & sacerdotalibus indumentis latinis, & juxta Kalendarium Gregorianum, atque azymo, prout antehac in usu positum, & servatum est.

Ritum Græco Latinum servari perpetuo jubet.

Electionem Protopapæ ejusdem Ecclesiæ Clero privative præservat.

§. 3. Prætetea motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, volumus, & mandamus, ut antiqua consuetudo, cum *Protopapam* hujusmodi viam universæ carnis ingredi contigerit, unum ex cætu, & corpore Cleri dictæ Ecclesiæ dumtaxat (in quem Clerum deinceps perpetuis futuris temporibus nullum omnino, nisi eodem Græco-Latino Ritu, ut præmittitur, initiatum, cooptari, & incorporari pariter volumus, & mandamus) in *Protopapam* pro tempore existentem ab eodem Clero eligendi, & constituendi, sanctissime custodiatur; quacumque vero electionem *Protopapæ* hujusmodi aliter, quam ut præmittitur, factam, aut quandocumque faciendam, nunc pro tunc annullamus, irritamusque, ac nullam irritamque esse, & fore, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus declaramus.

Literarum firmitatem asserit.

§. 4. Decernentes easdem præsentes Literas, ac omnia & singula in illis contenta, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserit, ac ad ea vocati, & auditi, seu causæ propter quas ipsæ præsentes emanarunt, adductæ, verificatæ, seu alias sufficientes: aut etiam ullatenus justificatæ non fuerint, aut ex alia quavis quamtumlibet legitima, pia, juridica; & privilegiata causa, colore, prætextu, occasione, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, vel invaliditatis vitio, seu intentionis nostræ; vel quorumvis interesse habentium consensu, aut alio quovis quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato defectu, notari, impugnari, invalidari, infringi, retractari, in jus, vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aut aliud quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvasse ullo modo posse; sed ipsas præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, firma, valida, & efficacia existere & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri & obtinere, & illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, & quosvis alios, quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata &c. irritant &c.

ANNO 1743.

Executores deputat cum facultatibus.

§. 5. Quocirca Dilecto Filio Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ generali Auditori, necnon Venerabili Fratri moderno, & pro tempore existenti Archiepiscopo Massanensi, committimus, & mandamus, quatenus ipsi, vel alter eorum, per se, vel per alium, seu alios, perpetuis futuris temporibus, præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, ubi, & quando opus fuerit, & quoties pro parte Protopapæ, & Cleri dictæ Ecclesiæ pro tempore pariter existentis fuerint requisiti, si opus fuerit, solemniter publicantes, & Protopapæ, ac Clero prædictis in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, faciant auctoritate nostra Apostolica Protopapam, & Clerum hujusmodi præmissorum omnium, & singulorum commodo, effectu, & jure pacifice frui, & gaudere, non permittentes Protopapam, & Clerum hujusmodi desuper a quoquam quomodolibet indebite molestari; contradictores quoslibet, & rebelles per censuras, & pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis.

Contrariis derogat.

§. 6. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibusque, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon dictæ Ecclesiæ, & Nationis Græcorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus, omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias de suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 18. Mart. 1743.

D. Card. Passioneus.

LXXXII.

ECCLESIASTICA

Auctoritas in designandis publicarum precationum formulis, & in eisdem indicendis, asseritur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Ad Ecclesiam pertinet publicarum formulas statuere easque indicere.

Quemadmodum preces ad Deum pro Principibus effundere, valde consentaneum est, ita convenit, ut precum ipsarum formulæ sint ex illis, quas Ecclesia usu recepit; maxime vero si ejusmodi preces in celebratione Missarum adhibendæ sint. Præterea ad Ecclesiasticam auctoritatem unice spectat preces illas statuere atque indicere; cum nulli sæculari Potestati fas sit decernere, præceptoque mandare, ut publicæ preces fiant, sive ad persolvendas Deo gratias pro beneficio aliquo accepto, sive ad illius opem in gravi aliqua necessitate implorandam.

Ecclesia pro principibus orari jubet.

§. 1. Divus Paulus *in prima ad Timotheum cap.* 2. ut Vos bene nostis, ita loquitur: *Obsecro igitur primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro hominibus, pro Regibus, & omnibus qui in sublimitate sunt.* Quod si expediat hoc loco praxim ostendere, qua primæva Ecclesia utebatur in orationibus, & precibus ad Deum pro Principibus offerendis, eam satis patefacere poterunt

runt Sancti Dionysii Episcopi Alexandrini ad Præsidem Æmilianum epistola, Tertullianus *in lib. ad Scapulam*, *& in Apologetico*, Sanctus Cyprianus, *in Epistola ad Demetrianum*, Origenes *in respons.*, *ad Celsum*, & Athanagoras *in sua Legatione ad Imperatores pro Christianis*.

Eadem, ut credendi normam, sic & orandi rationem præscribit.

§. 2. Multum quidem inter se conveniunt credendi, & orandi ratio. Proinde in celebratissimis epistolæ S. Cœlestini ad Galliæ Episcopos additionibus *cap.* 11. legitur: *Obsecrationum quoque Sacerdotalium Sacramenta respiciamus... ut legem credendi lex statuat supplicandi*. Atque hinc oritur, in publicis supplicationibus formulas ab Ecclesia præscriptas esse adhibendas; præsertim si res agatur de orationibus, quæ recitari debeant in Missa, ut dictum est. Idcirco etiam a Sacro Concilio Tridentino cavetur, ne preces in Missarum celebratione adhibeantur, *præter eas quæ ab Ecclesia probatæ, & frequenti, ac laudabili usu receptæ fuerint*. Quamobrem in Missali Romano pro omni fere necessitate existunt piæ quædam, ac religiosæ orationes, e vetustis, ac venerabilibus Sacramentariis opportune depromptæ.

Nullum jus potestati laicæ in spiritualia.

§. 3. Neque vero putamus nimium progredi, immo inter æquos auctoritatis nostræ limites Nos certe consistere credimus, cum asserimus, ad Ecclesiasticam quidem, non autem ad sæcularem Potestatem pertinere, de Ecclesiasticis, ac spiritualibus rebus disponere. Magnus ille Osius Episcopus Cordubensis apud Sanctum Athanasium in Epistola ad solitariam vitam agentes, Ecclesiastica sane libertate, ad Constantium Imperatorem hæc scripsit: *Ne te misceas Ecclesiasticis rebus, neque nobis in hoc genere præcipe; sed potius ea a nobis disce. Tibi Deus Imperium commisit: nobis, quæ sunt Ecclesiæ, concredidit.... Cave, ne quæ sunt Ecclesiæ ad te trahens, magno crimini obnoxius fias. Scriptum est: Quæ sunt Cæsaris, Cæsari; & quæ sunt Dei, Deo*.

Præcepta Magistratuum de publicis habendis precibus, alias revocata, & abrogata.

§. 4. Ad viciniora autem tempora, & ad rem, quæ epistolæ huic nostræ occasionem dedit, propius accedentes, dicimus, a laicorum ipsorum tribunali abrogata fuisse atque rescissa sæcularis alicujus Magistratus decreta, quibus publicæ pro Principibus preces indictæ fuerant, quod ejusmodi decreta nullius auctoritatis aut roboris esse per se innotesceret. Et non multis ab hinc annis Sacra Concilii Congregatio, Prædecessoribus nostris annuentibus, publice abrogavit irritumque fecit sæcularis Potestatis Edictum, quo illa, ob partam a Principe victoriam, indixerat pro gratiarum actione *Te Deum laudamus*, etiamsi protestationem inseruisset, de præjudicio Ecclesiastico juri non inferendo, quod nimirum facto protestatio ipsa adversaretur.

Monentur Episcopi, ut pro principibus, juxta Ecclesiæ Ritus, orari jubeant.

§. 5. Ut igitur æquitatis jure, rectoque ordine omnino procedatur, monemus Vos atque hortamur, ut tum Vos, tum alii opera vestra, Deum sedulo rogent pro incolumitate, ac felicitate vestrorum Principum, quemadmodum & Nos pro Principibus Catholicis quotidie facimus. Æquo libentique animo accipit, quod Potestates sæculares a Vobis petant, ut pro se publicæ preces fiant; atque operam dare, ut Ecclesiæ formulæ in illis usurpentur, neque novæ, aut inusitatæ orationes in Missa recitentur.

Sed Laicæ potestati idipsum forte imperanti non assentiantur.

§. 6. Sin autem, quod Nobis persuadere non possumus, laicalis aliqua Potestas, usu, vel consuetudine aliqua, (quæ abusus revera dici debet), præsumat auctoritatem vestram in hoc minime agnoscere, sed jure suo directe velit publicas preces indicere, immo & pœnam parere renuentibus statuere audeat; loquiminor & Vos, quemadmodum Osius ad Imperatorem locutus est. Rationes adducite, quas, qui errant, fortasse ignorant. Palam ipsis facite, hanc nullatenus esse rationem exorandi Deum, atque id, quod cupiunt, consequendi: ad Vos confugere eos debere, cum Vos ii sitis; qui licet *hominibus assumpti*, tamen estis *pro hominibus constituti in iis, quæ sunt ad Deum*, ut ad Hebræos Apostolus loquitur: nec, præter Vos, posse aliquem opus hujusmodi suscipere; & hunc sumere sibi honorem; *sed qui vocatur a Deo tamquam Aaron*.

Si qui pervicaces fuerint, de iis ad S. Sedem referant.

§. 7. Quod si dictis non acquiescant, neque a Vobis opportunum judicetur in eos ita procedere, ut Ecclesiasticæ Disciplinæ jura exigerent; Vobis stricte mandamus, ut Nos quamprimum certiores de iis faciatis, opportunis quoque transmissis ad manus nostras documentis: cum Nos parati simus ea omnia facere, quæ clarissimi Prædecessores nostri in ejusmodi occasionibus facere consueverunt. Nolumus enim, ad Supremum Dei Tribunal vocati, de neglectis Sanctuarii juribus sontes judicari. Interea Vos Paterno amore complectimur, Vobisque Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XXIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 23. Mart. 1743.

LXXXIII.

DE DIE NATALI

Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli per totam Octavam Romæ solemniter celebrando.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dei consilium in fundando Romæ per BB. Apostolos Ecclesiæ Principatu.

ADMIRABILIS Sapientiæ Dei sublimitas, cujus provida dispositione mundana Regna constituuntur, ut Ecclesiæ Fidelium, quæ Divino comitata adjutorio peregrinatur in Terris, vel amplificandæ, vel exercendæ, vel custodiendæ, alternantibus miro ordine vicibus, inserviant, voluntariam humani Generis cecitatem, & proclivem in deteriora nequitiam secretiori concilio, & altiori pietate commiserans, cum adveniente temporum plenitudine, sedentibus in tenebris, & ambulantibus in umbra mortis Evangelicæ Fidei lucem effundere decrevisset, Romanum præparavit Imperium, ut promptiores ad omnes Populos prædicatio veritatis haberet accessus, quos unius Civitatis dominatio sociaret. Imbuendi autem Evangelio Mundi partibus, accepta per Spiritum Sanctum omnium locutione linguarum, duodecim Apostolis distributis, Beatissimus Petrus Princeps Apostolicis Ordinis ad Arcem destinatur Imperii, ut ea capta, & in obsequium Fidei subjugata, facilius universus Orbis humilitatis Crucis superba colla submitteret. Ad hanc postea Coapostolus ejus Paulus, aliis peragratis provinciis, adveniens, labore, & meritis illi consociatus est, ut Roma tantorum Apostolorum edocta Magisterio, quæ superstitionis studio profanos omnium gentium cultus, atque errores receperat, veritatis amore, Sanctæ atque immaculatæ unius Dei Religionis Sedes evaderet.

Quantum debeat Romana Urbs iisdem Beatis Apostolis.

§. 1. Isti enim sunt Romanæ Urbis Patres, verique Conditores, qui eam Regnis Cœlestibus adscribendam melioribus auspiciis, & fortunatioribus initiis, condiderunt; non illi, quorum manibus cognato sanguine pollutis prima mœnium fundamenta locata sunt, e quibus is, qui ei nomen dedit, fraterna cæde fœdatam facinorosis hominibus, scelerum impunitate promissa, habitandam concessit. At vero isti e tenebris Idololatriæ ad Fidei lumen evocatam, Evangelica veritate imbutam, Christianis ornatam virtutibus, & ad Cæli sublimitatem erectam, pretioso Sanguine suo consecrarunt, & sacris Corporum suorum Sepulchris adversus furentium hæresum insidias, & frementis infernalis hostis impetus, tanquam duobus firmissimis munivere propugnaculis. Beatus autem Apostolus Petrus, Sacerdotali Sede Romam translata, cum privilegium potestatis a Christo Domino acceptæ ad omnes suos transmittat hæredes, supremi culminis prærogativam quodammodo cum ea communicavit, adeoque ut per Beati Petri Cathedram, Princeps, ac Caput Orbis fieret, & in immensum Religione Divina ejus cresceret dignitas, cujus latius quam dominatione terrena per totum Orbem protendebatur auctoritas. Quare etsi in Sanctorum solemnitatibus commune universorum Fidelium deceat esse gaudium, cum ob fidei unitatem in acceptis a Deo per Servos suos beneficiis indiscreta sit omnium utilitas, tamen Natalis Apostolorum Petri, & Pauli Festivitas, præter illam reverentiam, quam pro toto Terrarum Orbe promeruit, speciali, & propria Romanæ Urbis exultatione veneranda est, ut ubi præcipuorum Apostolorum glorificatus est exitus, ibi in die martyrii eorum sit letitiæ principatus.

Horum Natale maxima semper solemnitate in Urbe celebratum.

§. 2. Vivit adhuc in mente hominum, & nulla unquam delebit olivio, vetus memoria, & recordatio, quam merito, & quanto per totum Orbem, sed

præ-

præcipue in hac Alma Urbe noftra, fuerit a primis Ecclefiæ fæculis celebri cultu, & fplendida folemnitate Natalis dies Beatorum Apoftolorum celebratus. Siquidem ea die traditum eft, Romanos Pontifices Prædeceffores Noftros primum in Bafilica Beati Petri in Vaticano, deinde in altera Apoftoli Pauli Via Oftienfi, Sacrum immortali Deo in honorem Principum Apoftolorum feciffe, & Romanum Populum frequentiffimo cœtu, & celebri concurfu, utramque Bafilicam, facras Apoftolorum Reliquias veneraturum, invifere folitum; immo ad eamdem folemnem diem ex diverfis Orbis partibus, innumerabilem populi multitudinem, linguis, moribus, & regionibus difcretam, venerationis tamen erga Beatorum Apoftolorum cineres, & triumphalem Natali eorum memoriam concordi obfequio fociatam, confluere confueviffe; Epifcopos etiam, aliofque Sacros Antiftites, fublimes Regiafque Perfonas, ad eamdem folemnitatem convenire folitos fuiffe, fupplicefque fe, fuafque coronas ad pedes Pifcatoris, & ad Scenofactoris monumentum, adftantibus Ducibus, & Præfectis militum, profternere. Hæc igitur, & alia hujufmodi diligenti animi confideratione nobifcum reputantes, vehementer foliciti fumus, ne nos, qui in tantis periculis, & adverfitatibus conftituti, Sanctorum Apoftolorum valido indigemus auxilio, degeneres a Majorum pietate, & devii a fanctis eorum Inftitutis fimus, & quibus in accipiendis a Deo per Beatos Apoftolos beneficiis, & donis pares fumus, impares & ingrati in facra eorum recolenda memoria, & gratiis immortali Deo agendis reperiamur, meritoque illorum deftituatur præfidio, quorum negligimus folemnitatem.

Quod etiam in pofterum fervari Pontifex cupit.

Jubet non modo diem Feftivitatis de morte, folemniter tranfigi,

§. 3. Tolentes itaque, cupientefque, Romani Populi erga Beatos Apoftolos devotionem, de quorum præfidio hanc Urbem noftram, eorum decoratam corporibus, cœleftibus illuftratam doctrinis, & potenti apud Deum patrocinio femper adjutam, maxime confidere decet, quantum in Nobis eft, augere, atque amplificare, hac noftra in perpetuum valitura fanctione ftatuimus, ac decernimus, ut recurrente per ordinem Natali die eorumdem Apoftolorum, non folum in Bafilica Vaticana, ut nunc moris eft, in perviglio ejufdem Fefti, Vefperæ folemnes celebrentur, (quibus intereffe folet Romanus Pontifex cum S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepifcopis, Epifcopis, aliifque Romanæ Curiæ Prælatis, qui locum in Capella Pontificia obtinent;) & mane in eadem Bafilica folemne Sacrum ab ipfo Romano Pontifice peragatur; & fecundæ Vefperæ ejufdem venerabilis diei Ecclefiaftico Cantu, ac Ritu, a Capitulo, & Clero, præfente etiam S. R. E. Cardinali præfatæ Bafilicæ Archipresbytero, aliifque Cardinalibus ad eamdem Vefperarum folemnitatem devotionis caufa accedentibus, perfolvantur; fed ulterius per totam Octavam fingulis diebus in diverfis Ecclefiis quippe aliqua Apoftolorum memoria, aut prærogativa infignitis, a Nobis electis, & inferius nominandis, Miffa in Pontificalibus, concinente, ac pfallente fchola Cantorum, aliifque Pontificiæ noftræ Capellæ Miniftris infervientibus, ordine, ac modo infra dicendo, rite peragatur, recolaturque memoria illuftris triumphi eorum Martyrii, quod toto Terrarum Orbi, fed præcipue Romanæ Urbi decus contulit, & dignitatem.

Sed per totam etiam Octavam celebritatem continuari.

Miffam Pontificalem fecunda die, in Bafilica S. Pauli celebrari.

§. 4. Secunda igitur intra Octavam die, Miffarum folemnia in Pontificalibus celebrentur, præfentibus Venerabilibus Fratribus Epifcopis Pontificio Throno affiftentibus, in Bafilica Beati Apoftoli Pauli Via Oftienfi, in qua celebris eft utriufque Apoftoli memoria, facræque Reliquiæ fervantur, & veteri inftituto folemnis eadem die Beati Apoftoli Pauli commemoratio recolitur, qui fi adhuc vivens in Terris, adeo Romanos diligebat, ut fine intermiffione memoriam eorum in fuis orationibus faceret, vehementerque cuperet eos videre, & ad eos confirmandos aliquid fpiritualis gratiæ impertiri; quanto magis fperandum eft, quod modo Beatus in Cœlis, pro Alumnis fuis Deum orare non ceffet, fuamque opem humiliter poftulantibus afferre non recufet, ut in illa cœlefti confirmentur doctrina, in qua eos ore fuo, per quod Chriftus loquebatur, erudivit.

Tertia die in Ecclefia S. Pudentianæ.

§. 5. Tertia die in Ecclefia Sanctæ Pudentianæ fiet folemne in Pontificalibus Sacrum, intervenientibus dilectis filiis Protonotariis Apoftolicæ Sedis ex numero Participantium. Nam perhibent hoc loco fuiffe domum Pudentis Senatoris, apud quem, cum primum Romam advenit, hofpitatus eft Princeps Apoftolorum Petrus, qui in eadem domo Verbum Dei Gentibus annunciavit, facras habuit Synaxes, Sacrum pluries fecit, & Sacramenta Chrifti adminiftravit; adeo ut in ea jacta fint quodammodo prima Romanæ Ecclefiæ fundamenta, omnium aliarum Ecclefiarum Matris, & Magiftræ, quam fuperbæ inferorum portæ non vincunt.

Quarta die in Ecclefia S. Mariæ in Via Lata.

§. 6. Quarta die in Ecclefia Sanctæ Mariæ in Via Lata Miffarum perfolvantur folemnia, intervenientibus Dilectis Filiis Caufarum Palatii noftri Auditoribus. Locus enim ifte antiqua eft Religione celeberrimus: ibi primum, ut fertur, hofpitio exceptus eft Apoftolus & Magifter Gentium Paulus, qui, ut Acta Apoftolorum teftantur, *manfit biennio toto in fuo conducto, & fufcipiebat omnes, qui ingrediebantur ad eum, prædicans Regnum Dei, & docens, quæ funt de Domino Jefu Chrifto, cum omni fiducia, fine prohibitione.*

Quinta die in Ecclefia S. Petri ad Vincula.

§. 7. Quinta die ad Miffarum folemnia in Pontificalibus celebranda convenient dilecti filii Cameræ Apoftolicæ Clerici in Ecclefia Sancti Petri ad Vincula, feu titulo Eudoxiæ. Hæc enim prima Ecclefia effe traditur, quæ a Principe Apoftolorum fuit Romæ Immortali Deo dedicata; in hac ejufdem Beati Apoftoli facra Vincula fervantur, quæ femper fummo in honore, ac veneratione apud Fideles omnes fuerunt; pluraque benigniffimus Deus miracula per ea efficere, ad laudem, & gloriam Servi fui, dignatus eft. Hæc enim funt felices illi nexus, qui de manicis, & compedibus in coronam mutandi, Apoftolum contingentes, martyrem reddiderunt: Felices catenæ, quæ nudatis pene offibus inhærentes, vivas reliquias de fanguinis fudore, jam attrita carne, rapuerunt: Felicia Vincula, quæ reum fuum ufque ad Chrifti Crucem, non tam condemnatura, quam confecratura, miferunt.

Sexta die in Ecclefia S. Petri in Carcere.

§. 8. Sexta autem die in Ecclefia Sancti Petri in Carcere, quo, ut ferunt, Beati Apoftoli Petrus, & Paulus per plures menfes arctiffima cuftodia ad mortem ufque detenti funt, eorumque Cuftodes Proceffus, & Martinianus ad fidem converfi, fubito ex proxima petra Divina virtute fonte enato, fuerunt a Petro Sacro Baptifmo abluti; & ubi in vinculis, & teterrimi carceris fœditate invifentibus fe Evangelium Dei prædicare, curare infirmos, fanare ægrotos, & multa alia patrare miracula non defierunt. Miffa autem in Pontificalibus in Ecclefia fuperiori, ob inferioris anguftiam, adftantibus dilectis filiis Referendariis Votantibus Signaturæ Juftitiæ, celebrabitur.

Septima die in Ecclefia S. Petri in monte Aureo.

§. 9. Septima die Miffa in Pontificalibus, affiftentibus dilectis filiis Abbreviatoribus Parco Majori, celebrabitur in Ecclefia S. Petri in Monte Aureo, ubi, ut pia traditione fertur, Beatus Apoftolus Petrus Cruci affixus, Martyrio coronatus eft, capite ad terram verfo, & in fublime pedibus elevatis, afferens, fe indignum, quod fic crucifigeretur, ut Dominus fuus: fed ita e terra Cœlum, quo iter parabat, fufpiciens, admirandæ humilitatis virtutem, novique myfterii difciplinam & inter tormenta fervavit.

Octava die Cappellam Cardinalitiam haberi in Bafilica Lateranenfi.

§. 10. Demum octava die, feftiva BB. Petri, & Pauli Apoftolorum Principum folemnitas in Sancta Lateranenfi Bafilica abfolvatur. Ibi enim fupra Altare Majus in argenteis Imaginibus, margaritis, lapidibufque pretiofis ornatis, Sacra Apoftolorum Capita, quæ olim in Ecclefia S. Laurentii ad Sancta Sanctorum fervabantur, a fel. rec. Urbano Papa V. Prædeceffore Noftro repofita fuerunt. Beata Capita, quæ Sanctarum illarum Animarum fedes, nihil humile, aut mundanum, fed cœleftia folum, ac Divina cogitarunt; quæ non terrenum pulverem, aut humanas fordes, fed Divinas revelationes, & Cœleftia Arcana recipere meruerunt; quæ in noviffima omnium mortuorum refurrectione, æternis ornanda fertis corporibus, ac animabus fuis, fupernæ Patriæ beatitudine fruitura, conjungentur. Mane Miffarum folemnia in Pontificalibus, præfente Venerabilium Fratrum noftrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, eo majori ritu, & folemnitate, qua facri hujufmodi Cardinalium conventus peragi unquam folent, celebrentur. Vefpere autem Sacras Apoftolorum Reliquias veneraturi, folemni cultu, & pari animi de-

Et Senatum Romanum vefpere ad eadem accedere.

ANNO 1743.

devotione ad eamdem Basilicam pergant dilecti Filii Nobiles Viri Senator Urbis, & Romanorum Civium, & Cameræ Urbis Conservatores; quorum pietatis exemplo commotus, ad debitas immortali Deo gratias reddendas, pro ineffabili munere ei collato in Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli patrocinio, universus Romanus Populus celebri frequentia, & æmula festinatione accedere contendat.

Singulis diebus supplicationes Confraternitatum ad prædictas Ecclesias haberi.

§. 11. Promeridiano autem tempore aliorum dierum, omnes Confraternitates hujus Almæ Urbis, per Venerabilem Fratrem nostrum S. R. E. Cardinalem Vicarium pro tempore publico edicto intimandæ, statis suis quæque diebus, ad eam Ecclesiam, ubi mane Missa in honorem Apostolorum celebrata fuerit, pie, ac devote procedant. Singulis autem Confratribus processionaliter accedentibus septem annos, & totidem quadragenas, & aliis omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere pœnitentibus, & confessis, qui eamdem Ecclesiam, ubi Statio erit, religiose visitaverint, de Omnipotentis Dei misericordia confisi, centum dies de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis pœnitentiis, misericorditer in Domino relaxamus.

Adhortatio ad cultum exhibendum erga Beatos Apostolos, ob beneficiorum memoriam.

§. 12. Monemus autem in Domino, & instantius rogamus omnes Christifideles in hac alma Urbe natos, & commorantes, ut pia majorum exempla in veneratione erga Beatos Apostolos laudabili studio æmulantes, in Ecclesiis a Nobis constitutis devota celebritate conveniant, & spirituali lætitia exultantes, laudantesque Deum, qui glorificatur in Sanctis suis, tantam Natalis diei Apostolorum celebrent solemnitatem. Siquidem de præsidio divinitus Nobis, ad exemplum patientiæ, & confirmationem fidei, præparato, in horum excellentia Patrum merito est exultantius gloriandum, quos gratia Dei in tantam altitudinem provexit, ut horum alteri magnum, & mirabile consortium potentiæ suæ tribuerit Divina dignatio; alter vero Vas electionis, & specialis Doctor Gentium, superno oraculo, & Cœlesti sententia fuerit designatus. Præterea meminerint sæpe hanc Urbem potenti Apostolorum protectione a Barbarorum incursibus, a cæde, a depopulatione, ab incendiis, a terræmotibus, aliisque innumeris periculis, & calamitatibus liberatam. In mentem revocent innumera illa prodigia, & gratias, quas ad gloriam Servorum suorum, Brandeorum, vel Catenarum contactu, vel sola oratione, aut nominis invocatione, antiquorum fidelium pietas, ac devotio ab Omnipotenti Deo obtinuit. Demum in memoria habeant verba illa Beati Leonis Prædecessoris Nostri ad Romanum Populum ex Beati Petri Cathedra clamantis, & dicentis: *Licet omnem Ecclesiam, quæ in toto est Orbe Terrarum, cunctis oporteat florere virtutibus; vos tamen præcipue inter cæteros populos decet meritis pietatis excellere, quos in ipsa Apostolicæ petræ arce fundatos, & Dominus Noster Jesu Christus cum omnibus redemit, & Beatus Apostolus Petrus præ omnibus erudivit.*

Interminato quoque Cœlestis vindictæ metu.

§. 13. Caveant igitur, ne Sanctis suorum Pastorum monitis inobedientes, ne immemores beneficiorum Dei, ne irreligiosi erga Servos ejus Beatos Apostolos, & absimiles majorum pietati inveniantur. Magnum enim periculum est, esse homines, per oblivionem beneficiorum, ingratos Deo, & Servis ejus, nec correptione corrigi, nec de gratiis recordari. Sciant denique, quod Beatos Apostolos, qui apud Deum intercessores sibi esse non curat, suarum culparum severos Judices habebit, & quos conciliatores supernæ miserationis habere contemnit, offensæ majestatis sentiet ultores.

Sanctio Constitutionis.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Monitionis, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo tertio, Kalendis Aprilis Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 1. Apr. 1743.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 13. Aprilis ejusdem Anni.

PONT. A. III. LXXXIV.

AUDITORIBUS

Causarum Sacri Palatii Apostolici conceditur delatio Roccheti etiam in accessu ad Capellas, Functiones &c. & in recessu &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga Collegium Auditorum Sac. Palatii.

PRÆCLARA debitæ erga insigne Dilectorum Filiorum Capellanorum nostrorum Causarum Palatii Apostolici auditorum Collegium existimationis opinio, ab ipsa Adolescentia nostra ex eo potissimum concepta, quod, postquam sedulam utriusque juris studiis operam dedissemus, sub disciplina clar. mem. Alexandri primum Causarum Palatii Apostolici Auditoris, deinde Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Caprara, per plures annos, præstito apud idem Collegium sacramento, in Causarum controversiarumque ab eorumdem Capellanorum Auditorio decidendarum, terminandarumque disquisitione pro virili parte versati fuerimus, magis magisque deinceps apud Nos, crescentibus annis, auctisque muneribus, ita invaluit, ut conspicuam ipsorum Capellanorum muneris dignitatem, eorumque egregiam in administranda justitia sapientiam, & integritatem, ea, qua decebat, veneratione semper perspexerimus. Porro ad hæc accessit singularis honor, cujus memoria apud Nos adhuc recens perseverat, Nobis, postquam in Advocatorum Consistorialium Collegium ab anno fere cum dimidio adsciti fueramus, a toto Auditorio delatus, cum exortam de Jure Canonico controversiam, a Jurisperitis nunquam agitatam, Nobis, unacum altero hujus Romanæ Curiæ gravissimo Patrono, pro veritate discutiendam dijudicandamque detulit idem Auditorium.

Honoris ab eodem Collegio sibi delati, memoria.

Pontificiæ in ipsum benevolentiæ significationes.

§. 1. In hac vero suprema Sacrosancti Apostolatus specula per ineffabilem divinæ bonitatis abundantiam constituti, quanto in honore Auditorium hujusmodi habeamus, quibus paternæ charitatis studiis ejusdem Capellanos Auditores complectamur, & quanti faciamus, ipsi equidem præ cæteris clarius explicare possunt; Nos vero, ut non obscurum Pontificii de eximia eorumdem jurisprudentia judicii argumentum universis præberemus, causam, seu controversiam inter Venerabilem Fratrem Joannem Macarium Episcopum Cupersanensem ex una, & Hospitale Sancti Joannis Hierosolymitani ex altera partibus, vertentem, & jamdudum agitatam, una insimul cum iisdem Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, dijudicare voluimus.

Tenor Decreti a Congreg. Cæremoniali edicti 22. Nov. 1742. super delatione Roccheti in Urbe.

§. 2. Quoniam autem inter cætera Decreta a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Cæremoniis præposita habita die XXII. mensis Novembris anni MDCCXLII. proxime elapsi edita, quæ insequenti die XXIII. ejusdem mensis, & anni Nos approbavimus, illud quoque continebatur, quod nulli Prælatorum, cujusvis Ordinis, aut Collegii fuerit, qui Roccheti prærogativa potitur, imposterum liceat eodem indulto per Urbem incedere; cum hoc gestare unice ex Summorum Pontificum munificentia, unacum lemniscis nigris ad Equos proprii Currus appensis, præcipuorum suorum Officiorum ratione, ac præstantia, permissum sit Almæ Urbis Gubernatori Vice-Camerario, Generalibus Reverendæ Cameræ Apostolicæ Auditori, ac Thesaurario, necnon utriusque Sacri Palatii Apostolici Præfecto, atque insuper, ob distincti habitus accessionem, Mozzettæ scilicet a san: mem: Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Constantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, & Hierosolymitano concessæ, dum Mantelletto, ac præfata Mozzetta ornati processerint. Prælati autem, qui Roccheti prærogativa fruuntur, tunc tantum sument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apostolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum, aut Collegialium actionum, quæ in eodem Palatio cum Roccheto fient, ingressuri; necnon quando primum, in promotione, Sacro Senatui de novo adscriptos, & iterum Cardinalatus insigniis decoratos, eos in suis domibus visitabunt: Quoties quemcumque ex Dominis Cardinalibus primo invisent, vel Cardinali similiter Roccheto induto in comitatus obsequiis erunt, sive domi fuerint, sive

PONT. A. III.

sive extra; conveniendo insuper cum Oratoribus Principum, qui Aula gaudent Regia, publica solemni pompa procedentibus, & in actu pariter dumtaxat cujuscumque alterius publicæ, vel privatæ actionis, in qua Roccheti usus, dignitatis, vel muneris ratione, eis competere potest.

Auditores Sac. Palatii cum aliis parent.

§. 3. Cui sane Decreto, cum, sicut acceperamus, debitam obedientiam præstitissent ipsi quoque Causarum Palatii Apostolici Auditores, qui domo sine Roccheto, juxta dicti Decreti formam, ac tenorem, exeuntes, & ad Pontificium Palatium, vel audientiam nostram postulaturi, vel Sacris in Pontificia Capella peragendis functionibus interfuturi, vel Auditorii sui omnia obituri, accedentes, eodem Roccheto se, vel per Scalas ejusdem Pontificii Palatii, vel in Aula Apostolica, vel in ipso Aulæ Auditorii ingressu sese induerunt, quod pariter Rocchetum, obitis muneribus suis, statim exuentes, domum, quemadmodum inde venerant, sine Roccheto redierunt: Nos, quippe quibus notum erat, usum Roccheti memoratis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus a fel. record. Innocentio Papa X. Prædecessore Nostro concessum fuisse; ejusdem Innocentii Prædecessoris Apostolicas in simili forma brevis Literas die VII. mensis Martii anno MDCXLV. pro concessione hujusmodi expeditas, quarum nulla in prælaudato Congregationis præfatæ Decreto fit mentio, inspicere voluimus, ut ex hisce aliquod rationis monumentum, una cum nostræ Pontificiæ benignitatis testimonio, ipsis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus profuturum, deduceremus.

Non obstantibus Literis Innoc. X. eorum favore expeditis.

Pontifex expendit prædictarum Literarum amplitudinem.

§. 4. Ac primum quidem serio animadvertimus, Literas pro antedicta Roccheti concessione datas fuisse a prædicto Innocentio, qui, dum in minoribus esset, vigintiquinque annos munus Capellani Auditoris hujusmodi summa cum laude expleverat. Deinde vero easdem Literas tam apertissimis verbis conceptas esse reperimus, ut nihil magis; omnibus enim, & singulis Capellanis Auditoribus tunc, & pro tempore perpetuo existentibus, quod in quibusvis Conciliis etiam Universalibus, Congressibus, Congregationibus, Conventibus, Sessionibus, Processionibus, Pompis, Conciliis, Functionibus, Negotiis, cæterisque Actibus publicis, & privatis, Pontificiis, Imperialibus, Regiis, Cardinalitiis, ac quorumcumque Principum, sive Sacris, sive profanis, vel mixtis tam in Statu Ecclesiastico, quam extra illum, ubique locorum, & gentium, etiam in Romana Curia, ac in quibusvis Regnis, Provinciis, Regionibus, & Locis, & Transalpinis, & Ultramarinis, ac etiam in sua, & Romani Pontificis pro tempore existentis, ac Imperatoris, Regum, Cardinalium, etiam de Latere Legatorum, Ducum, Principum, & quorumlibet aliorum, quacumque Mundana, & Ecclesiastica Dignitate, etiam specialem, & individuam expressionem requirente, fulgentium, præsentia, conspectibus, & curiis, ac generaliter ubicumque, coram quibuscumque, & quovis tempore, Rocchetum palam deferre, illoque induti publice incedere, & comparare libere, & licite possent, & valerent, plena, & ampla facultas, ac licentia conceditur, atque impertitur.

Item observantiam ejusdem Auditoribus sæpe favorabilem.

§. 5. Præterea usum, & consuetudinem, quoad Rocchetum ab iisdem Capellanis Auditoribus induendum, deferendumque, inquirentes, etsi Nos per quadraginta annorum curriculum in hac Alma Urbe Nostra, antequam ad Pontificiam Dignitatem eveheremur, commorati, nonnullos ex Capellanis Auditoribus, sive ad Pontificias Capellas, sive ad ipsum Auditorium tam accedentes, quam inde redeuntes, Roccheto exutos semper vidisse meminimus; a gravissimis tamen Viris docti, interdum alios Roccheto indutos, interdum alios eo exutos ad antedicta Officia persolvenda procedere, ac præsertim in eorumdem ad Auditorium accessu, & reditu, consuevisse, variam nec semper constantem fuisse cognovimus.

Declarat eos præfato Decreto non comprehendi.

§. 6. Ea propter Nos, attentis præmissis, effusa scilicet Innocentii Prædecessoris indulgentia, verborum in concessione hujusmodi adhibitorum amplitudine, & consuetudine atque usu non semper constanti, non immerito ducimus, non obstante memorato dictæ Congreg. Decreto, (quod tenore præsentium Apostolica Auctoritate iterum confirmamus, & Apostolicæ firmitatis robore munimus, salvo semper, firmoque remanente ejusdem Congregationis jure), posse declarare, quemadmodum tenore, & auctoritate paribus declaramus, Capellanis Auditoribus præfatis competere, eosque habere facultatem, & licentiam deferendi Rocchetum, sive ad Romani Pontificis pro tempore existentis audientiam, sive Pontificias Capellas, & Functiones, sive ad Auditorium accedentes, & inde discedentes; & quatenus opus sit, ut amplioribus benevolentiæ nostræ studiis Capellanos Auditores prædictos prosequamur, non solum laudatas Innocentii Prædecessoris prædicti Literas, ut præmittitur, a Nobis accurate inspectas, & mature expensas, & tenore, & auctoritate paribus confirmamus; verum etiam, quatenus in ipsis Innocentii Prædecessoris prædicti Literis comprehensi non intelligerentur, nec essent expressi casus antedicti, tenore, & auctoritate similibus, de novo iisdem Capellanis Auditoribus facultatem, ac privilegium utendi, ac deferendi Rocchetum, cum, ut præmittitur, sive ad Romani Pontificis audientiam, sive ad Pontificias Capellas, & Functiones, sive ad Auditorium perrexerint, atque inde discesserint, tribuimus, & elargimur.

ANNO 1743.

Et, quatenus opus, usum Roccheti, secundum Literas Innoc. X. eisdem indulget.

Clausulæ, & Decreta pro indulti firmitate.

§. 7. Decernentes easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari; sicque & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ prædictæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quavis præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 8. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, dicti Innocentii Prædecessoris prædicti Literis, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annuli Piscatoris die x. Aprilis MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 10. Apr. 1743.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

MATRIMONIORUM

LXXXV.

Firmitati consulendo, damnantur, & annullantur pacta inter Conjuges inita de non appellando a sententia lata pro Matrimonii nullitate. Confirmatur Constitutio edita super hujusmodi judiciorum forma. Ecclesiasticæ Disciplinæ observantia in Matrimonii celebratione commendatur.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Regni Poloniæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Connubiorum frequentes in Polonia solutiones alias improbatæ.

NIMIAM licentiam, ac libertatem, abusumque, in perpetuis indissolubilibusque vinculis Matrimoniorum canonice celebratorum, diuturna etiam animorum concordia stabilium, nulla legitima causa intercedente, nec, si qua esset, juxta canonicas præscriptiones expensas, ac tanta cum facilitate, non sine gravi bonorum offensione, dissolvendis, in Ecclesiasticis istius Poloniæ Regni Curiis, inductum vigentemque, per alias nostras in simili forma Brevis Literas die undecima mensis Aprilis anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo ad Vos datas de-

ANNO 1743.

deplorantes Nos, & detestantes, atque insimul Fraternitates Vestras rogantes, & in Domino exhortantes ad custodiendas vigilias super Ovibus vestræ curæ commissis, admonueramus, Nos hac in re salutares Leges modumque opportunum serio meditari.

Leges super Matrimoniis occultis a Pontifice editæ.

§. 1. Interea certiores facti, in quamplurimis Christiani Orbis regionibus invectam esse pravam consuetudinem Matrimoniorum Occultorum, vulgo Conscientiæ dictorum, a quibus illa quoque, inter cæteras inde provenientes inordinationes, confusionesque, emanabat, qua occulta hujusmodi Matrimonia, aliis Matrimoniis cum aliis Conjugibus publice celebratis, re ipsa solvebantur, per Encyclicas alias nostras Literas ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos universos die vigesima sexta mensis Augusti ejusdem anni scriptas, ea, ad antedictam pravam consuetudinem penitus abrogandam, præscripsimus, quæ Sacris Canonibus, & Concilii Tridentini Decretis consona, si accurate servarentur, injunctam Nobis solicitudinem imminuerent.

Reformata Judicia Causarum Matrimonialium.

§. 2. Hisce insuper alias pariter nostras sub Plumbo Literas tertio nonas Novembris anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo expetitas addidimus, in quibus typorum arte editis, ac palam propositis, & vulgatis, statuimus, & in causis Matrimonialibus super Validitate, & Nullitate Matrimoniorum servandas mandavimus Leges, ac Regulas, quantum ab hominibus prospici potest, opportunas, ac necessarias, secundum quas Ecclesiastici Judices, neque culpa, & improbitate, neque inscitia, ac ignorantia abrepti, cum disceptationem de validitate, & nullitate Matrimoniorum hujusmodi apud ipsos haberi contigisset, non pro ingenio, sed pro justitia tuto sententiam suam ferre possent.

Idoneorum Judicum deputationi consultum.

§. 3. Præterea cum relatum objectumque esset, malum hujusmodi inde evenire, quod Commissiones, quæ quoad secunda in Causis Matrimonialibus edita postulata, & instantias dabantur, ad Viros ad Jus dicendum neque aptos, neque idoneos, sed judicandi prorsus incapaces dirigerentur: Nos non solum per Encyclicas alias Literas universis Antistitibus inscriptas, singulis injunximus, & mandavimus, ut unusquisque cum Capituli Cathedralis Ecclesiæ suæ consilio, eorum Virorum, quot ad grave Judicii hujusmodi ministerium probe, & sapienter obeundum aptos, & idoneos, rebus omnibus consideratis exacteque expensis, in Domino reputassent, indicem confectum, ad Apostolicam hanc Sanctam Sedem mitterent; verum etiam in memoratis nostris sub Plumbo expeditis Literis addendum curavimus, ne antedictæ Commissiones in secundis Instantiis super Causis Matrimonialibus deinceps ad alios dirigerentur, quam ad viciniores Antistites; atque ut tunc dumtaxat, si forte contingeret ita fieri non posse, ad quempiam ex indicatis Viris aptis, & idoneis Commissiones hujusmodi dirigantur.

Præsertim in hujusmodi causis.

Præmissa a Polonis eluduntur, initis pactis pœnalibus de non appellando a sententia super nullitate Matrimonii.

§. 4. Ex præscriptis Apostolicæ providentiæ auctoritatisque nostræ Sanctionibus conceptam fiduciam sustentantes, fore nimirum, ut abusus antedictus, & omnis inordinatio istinc potissimum, quemadmodum alibi, benedicente Domino, evenire gratulabamur, penitus auferretur; ingenti cum Pontificii cordis nostri dolore accepimus, istic novas fraudes adinventas, novaque effugia quæsita, quibus Apostolicæ salutares Ordinationes eluderentur. Horret animus referre non solum Pacta inter Conjuges, Matrimonii dissolutionem contendentes, vicissim conventa, ut alter eorum, post latam ab Ecclesiastito Judice super Matrimonii nullitate sententiam, ab eadem appellare audens, ad quamdam certam pecuniæ summam alteri de ipsa sententia acquiescenti solvendam teneatur, verum etiam ab Ecclesiastico Judice, apud quem appellatio instituta fuerit, Appellantem ad omnimodam summæ hujusmodi solutionem damnari.

Neglectus formæ Præscriptæ pro celebratione Matrimonii. Fomes controversiarum super validitate.

§. 5. De hisce autem rebus accuratissime exquisitis plenissime edocti, Nos in ea sumus sententia, inordinationem, confusionemque antedictam in Regno Poloniæ vigente, majorem in partem, ex more modoque, quo Matrimonia per Poloniam contrahuntur, ac celebrantur, omnino exoriri. Sæpe numero enim, ac passim præsentia proprii Parochi, dum Matrimonium per verba de præsenti contrahitur, desideratur, & cuilibet Sacerdoti interessendi commissio, interdum inscio etiam proprio Parocho, demandatur. Frequentissime etiam super denunciationibus per tres Festos dies inter Missarum solemnia in Parochiali Ecclesia tam Viri, quam Mulieris, de Matrimonio contrahendo fieri solitis, ac tantopere præscriptis, dispensatur; itaut, nulla intercedente legitima, & urgenti causa, ne una quidem denuntiatio fiat.

PONT. A. III.

Pravi effectus, & scandala inde consequentia.

§. 6. Quamobrem obstructa omni via, qua ad agnitionem perveniri posset, an quodlibet Matrimonium cum debita utriusque Contrahentis libertate, & consensu celebretur; intercedat ne inter utrumque Contrahentem impedimentum aliquod, cujus causa deinceps idem Matrimonium jam contractum dissolvi, & irritari debeat; Hinc opportunus datur locus frequentissimis super nullitate Matrimoniorum in facie Ecclesiæ etiam initorum disputationibus; interdum quidem contenditur Matrimonium, sive per vim, sive per metum, & sine alterius Conjugis libero consensu contractum fuisse; interdum vero impedimentum obtenditur, quod, cæteroquin legitimum, ac canonicum, ante resciri potuisset, quam Matrimonium contraheretur, nisi de industria, deditaque opera occultum esse voluissent; interdum etiam, quod frequentias accidit, inde Matrimonii nullitas arcessitur, quod coram alio Sacerdote, licet de commissione sive Parochi, sive Antistitis Ordinarii, sine tamen debitis consuetisque formis attributa, celebratum fuerit Matrimonium. Nemo sane est, qui non intelligat, præmissa omnia, tamquam perpetuum Diabolicæ nequitiæ fomitem, apertumque sceleri aditum, in causa esse, & ut canonicum appellationis beneficium a Nobis in ultimis nostris Literis tantopere commendatum, quo alter Conjugum, post adjudicatam alteri super Matrimonii nullitate causam, frui potest; per hasce fraudes, & effugia impediatur, & ut frequentiores sint, non sine gravissima bonorum offensione, & scandalo, in Polonia hujusmodi Connubiorum dissolutiones.

Pontifex damnat, & annullat prædicta pacta, inita, sive secunda.

§. 7. Itaque, ut injunctis imbecillitati nostræ Apostolici muneris partibus, quantum cum Domino possumus, satisfacere, & opportunum perniciosissimo huic malo remedium adhibere adnitamur, motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, non solum omnia, & singula ejusmodi pacta inter Conjuges, pro dissolutione Matrimonii quandocumque facienda, quomodolibet inita; verum etiam ea, quibus sive directe, sive indirecte, appellatio a Judicis sententia jam lata super Matrimonii nullitate impediatur, etiamsi utraque pacta interposito jurejurando approbata, & confirmata, atque etiamsi ante editas nostras memoratas ultimas Literas quomodolibet conventa, & facta fuissent, nulla, invalida, irrita, nullius roboris, & momenti esse ac fore, & imposterum futura, & habenda esse declaramus, & nunc pro tunc annullamus, invalidamus, irritamusque; itaut nullo unquam pacto, tam in foro interno, quam exerno, obligatoria sint & habeantur, sub excommunicationis pœna ipso facto incurrenda, a qua nemo, quicumque pacta hujusmodi celebraverit, præterquam a Nobis, & Romano Pontifice pro tempore existente Successore nostro, nisi in mortis articulo, absolutionem obtinere possit. Præterea eidem excommunicationis pœnæ ipso facto obnoxium esse & fore, eamque incurrere, & incursurum esse pariter declaramus, & nunc pro tunc pronunciamus, quemcumque Judicem, qui pacta antedicta executioni demandanda, & servanda curare, pronunciare ausus fuerit; ac propterea præfatas ultimas Literas, seu Constitutionem nostram, & quæcumque in iis, sive in ea contenta, ac præsertim omne id quod quoad ordinem seriemque appellationis a deputato Matrimonii Defensore, semper ac a Judice contra ejusdem Matrimonii nullitatem sententia pronunciata fuerit, interponendæ, continetur, statuitur, ac præcipitur, quatenus opus sit, iterum innovamus, & confirmamus, denuntiamusque; & Fraternitatibus Vestris easdem nostras Literas iterum proponendas, evulgandasque, in virtute sanctæ Obedientiæ jubemus, perinde ac si de verbo ad verbum iisdem præsentibus expressæ, & insertæ fuissent, quemadmodum earumdem tenorem ipsis præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus.

Eorum observantiam prohibet contrahentibus, sub pœna excommunicationis reserv.

Leges a se statutas circa appellationes in causis Matrim. confirmat, & innovat.

Canonum observantiam, quoad celebr. matrim. Episcopis inculcat.

§. 8. Quamquam vero quæcumque hactenus gessimus, retulimus, præscripsimus, satis esse intelligimus,

gimus, ut Fideles istic præsertim Matrimonii sanctitatem cognitam habentes, ad Sacramentum hoc magnum, ea, qua decet, animi reverentia, ac pietate, ineundum accedant, eamdemque sanctitatem, mutuamque animorum concordiam perpetuo inviolatam indissolubilemque servent; tamen nostræ hac in re gravissima Apostolicæ sollicitudini haud satis esse ducimus, nisi Fraternitatibus vestris proponamus præclaras salutaresque Leges, ac Regulas aliarum bene constitutarum Diœcesum, in quibus fere numquam, aut raro lites super contractis Matrimoniis agitantur, & Sententiæ super eorumdem Matrimoniorum nullitate pronuntiantur.

Præsertim assistentiam proprii Parochi.

§. 9. Ac primum omnium, munus, quod ad proprium Parochum jure spectat, interessendi Matrimoniis celebrandis, per se ipse Parochus, nisi legitima, gravissimaque de causa impeditus, obire tenetur.

Inquisitionem super contrahentium consensu, & impedimentis Matrim.

§. 10. Onus pariter proprio Parocho injunctum est, ut antequam Denunciationes de ineundo Matrimonio publice in Ecclesia inter Missarum solemnia fiant, ipse tum Sponsum, tum Sponsam seorsim caute, &, ut dicitur, ad aurem explorare studeat, an ex voluntate, sponte, ac libenter, & vero cum animi consensu, in matrimonium vicissim conjungantur; necnon ut, quantum fieri potest, inquirere nitatur, ullum ne, & cujus generis impedimentum inter Contrahentes intercedat; aliis ne fidem sponsionemque alter ex Contrahentibus dederit, de consensu ne Parentum Filii, Filiæque familias contrahant: Hæc, aliaque hujusmodi momenta postquam Parochi accuratissime exploraverunt, si aliquod eorumdem momentorum sive deficere, aut noscere posse deprehenderunt, suspensis interea denuntiationibus, illud, quod obstare possit, deferre tenentur ad proprium Antistitem, qui, prout res postulaverit, pro auctoritate, munerisque sui debito, opportune provideat.

Trinam Matrimonii denunciationem.

§. 11. Quod si Parochi nihil, quod Denuntiationibus publice, & de more faciendis obstet, tuto animadverterint, tunc illas per tres festos dies continuos in Ecclesia inter Missarum solemnia, juxta tam Concilii Lateranensis sub fel. rec. Innocentio PP. III. Prædecessore nostro, quam Concilii Tridentini præscriptum, proponent, ut impedimentum, si quod prius resciri non potuerat, ab interessentibus Auditoribus indicetur.

Mandat Ordinariis ne temere delegent alienum Sacerdotem ad assistendum celebr. Matrim.

§. 12. Etsi autem Antistites super ovibus sibi commissis vigilias, ea, quam ante diximus, salutari ratione, custodientes, non ignorant, Matrimonium coram quolibet Sacerdote non Parocho, facta illi copia, dataque licentia, sive a proprio Parocho, sive a Loci Ordinario Antistite, validum esse, auctoritatemque super denuntiationibus dispensandi, atque ut una pro tribus, & ne una quidem, urgente legitima gravissimaque causa Denuntiatio fiat, permittendi, se habere: tamen diligentissime caveant, ne ad libitum hac sua auctoritate, tum super Denuntiationibus dispensandi, tum cuilibet potius Sacerdoti, quam proprio Parocho facultatem, ut in contrahendis Matrimoniis interesse possit, committendi, nisi ubi ineluctabilem necessitatem ita exigere animadverterint, utantur. Immo cum, ut præmissum est, commissionem hujusmodi necessario dandam esse perspexerint, eam non statim, sed postquam ex adhibitis diligentiis, acceptisque certis notitiis, sibi tuto constiterit nullum inter Contrahentes interponi impedimentum, impertiuntur.

Nec dispensent super denunciationibus nisi juxta præscriptum Conc. Trid.

§. 13. Quoad dispensationem vero super Denuntiationibus semper præ oculis Concilii Tridentini Decretum de reformatione Matrimonii habentes, apertissime intelligunt facultatem in hujusmodi dispensationibus effrænatam immoderatamque sibi nullatenus inesse, sed facultatem ad prudentiæ rationem, legitimarumque causarum emergentes occasiones dirigendam, eaque caute uti, ita ut hac in re semper recitent hæc ejusdem Concilii Tridentini verba: *Quod si aliquando probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si tot, nempe tres præcesserint Denuntiationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat, vel saltem Parocho, & duobus, vel tribus Testibus præsentibus, Matrimonium celebretur: Deinde ante illius consummationem Denunciationes in Ecclesia fiant, ut si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur.*

Leges Ecclesiasticas ipsi custodiant, & a subditis impleri curent.

§. 14. Hæc, Venerabiles, Fratres, Antistitum gravissimas Episcopalis in Matrimoniis præsertim celebrandis ministerii partes adimplere studentium sollicitudo, diligentia, ac ratio agendi, omnes fere Connubiorum dissolutiones e medio tollit; hanc igitur sequamini. Per hanc semitam, non recens apertam, sed semper tuto tritam, & a laudato Concilio Tridentino tantopere commendatam, atque sub præcepto ad suscipiendam frequentandamque universis Antistibus traditam, dirigite gessus vestros, ut injuncto Vobis oneri etiam hac in parte satisfacere possitis. Vigiles, ac soliciti adnitamini, ut Parochi, Animarumque Christifidelium Rectores, in partem laborum vestrorum Coadjutores vocati, in suis, ea, que tenentur, vigilantia, sedulitate, & integritate, muneribus exercendis, per se ipsi omnem operam, & curam impendant. Ne patiamini, nt facili humanitate ducti, non autem legitima necessitate coacti, juridicam propriorum Parochorum præsentiam, in contrahendis Matrimoniis necessariam, ob quodlibet leve momentum removentes, cuilibet Sacerdoti in illis interessendi licentiam concedatis. Canonicas Ordinationes, ac Leges super Denuntiationibus ante contrahendum Matrimonium faciendis, non sine gravi animi angore, conscientiæque stimulo servandas, & summa cum nonnullorum offensione scandaloque minime prætereundas, Vos ipsi custodite, & ab aliis, quorum interest, re ipsa servari facite.

Contrarias consuetudines rejicit.

§. 15. Nec obtentu, prætextu, aut colore cujuscumque consuetudinis, & usus hactenus quomodolibet invecti, & in vestris Diœcesibus vigentis, ea, quæ ad hæc usque tempora, super Denunciationibus sine legitima causa dispensandi, versa est in fastidium, & tot litium formitem, facilitate, deinceps abuti, audeatis; perniciosa enim consuetudo, & auctoritatis abusus, non ad normam agendi, sed ad male actorum exprobrationem confert.

Adimit Nuntio Apostolico facultatem dispensandi super denunciat. & committendi assistentiam alienis Sacerdotibus.

§. 16. Quam vero Vobis, ad commissiones, & dispensationes hujusmodi præcipitanter effuseque dandas, exemplo, & incitamento tuisse asseritur, nimiam in iisdem tribuendis indulgentiam, qua vere, nec ne, Ordinarius Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis in Polonia pro tempore existens Nuntius, vigore facultatis, ipsi, inter ceteras tanquam a Latere Legato concedi solitas, utcumque hac in re competentis, easdem commissiones dispensationesque impertitur; ipsam moderno, & pro tempore existenti in Polonia Nuntio inhibendam mandamus, ut Fraternitates Vestræ, hoc exemplo, & incitamento etiam sublato, exinde sese a Commissionibus Dispensationibusque antedictis abstineant.

Acriora remedia adhibiturum se profitetur.

§. 17. Itaque, Venerabiles Fratres, nolumus Vos ignorare, Nos, tot nostras susceptas sollicitudines, tot nostras non omissas adhortationes, tot præscriptas Apostolicæ nostræ providentiæ auctoritatique ordinationes, ex animi nostri, ad majorem Dei gloriam, Animarumque salutem intenti, sententia, minime succedere, nec pristinas in Matrimoniis ineundis dissolvendisque lites, & controversias e medio tolli animadvertentes, suprema auctoritate nostra, ad efficaciora, & asperiora remedia hisce malis curandis apta atque idonea opportune adhibenda, esse usuros: Vobis enim satis superque perspectum est, Nos, justis, ac rationabilibus de causis, quemadmodum, si secus fortasse fiet quam præscripsimus, certe accideret, Judicium Causarum Matrimonialium Poloniæ quoad primam etiam Instantiam reservare posse; & insuper, relicta Episcopis locorum prima, & Metropolitanis secunda Instantia, decernere, (sicut, necessitate tamen coacti, omnino decernemus,) ut in Causis Matrimonialibus Poloniæ, tum prima ab Episcopalibus, tum secunda a Metropolitanis Curiis Sententia, super nullitate Matrimonii pronunciata, executioni minime demandetur, nisi utraque Sententia, cum rationum momentis, prius, in Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Tridentini Interpretum mature exacteque fuerit expensa, ac probata; nec non Matrimonium quodlibet, post utramque sententiam in Curiis vestris latam, vel interea temporis, dum in eadem Congregatione Cardinalium utraque sententia hujusmodi expenditur, vel nullo apud eamdem Congregationem Cardinalium habito recursu, quomodolibet, servatis etiam servandis, exinde contractum, nullum, irritum, nullius roboris, & momenti esse & fore declarare.

Eaque in promptu esse demonstrat.

Literarum firmitati consulit.

§. 18. Decernentes, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod qui-

cum-

ANNO 1743.

cumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni existant, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum Indultorum, vel Privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quomodolibet debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, & formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam vocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed ipsas præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari: sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, aliosque quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus iis omnibus, quæ in sæpe memoratis nostris Literis voluimus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Aliter judicari prohibet, irritans &c.

Transumptis fidem haberi decernit.

§. 19. Volumus denique, ut earumdem præsentium literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Ministrorum delectum, & in officio obeundo vigilantiam Episcopis commendat.

§. 20. Cæterum Fraternitates Vestras in partem Pontificiæ solicitudinis nostræ advocantes, rogamus, & quibus maximis possumus, Apostolicis exhortationibus excitamus, ut singulos Curiarum vestrarum Ministros, & Officiales, pietatis, probitatis, doctrinæ, prudentiæ, aliarumque Christianarum virtutum laude præstantiores, & diuturna experientia commendatos, semper ea, qua opus est, diligentia exquirere, & seligere studeatis; atque iisdem instricte mandetis, ut ministerium suum quisque integerrime obire satagat; nec interea Vos de assidua vigilantia vestra quidquam omittatis; considerantes, & gravissimam Pastorum Principi Jesu Christo de procuratione Gregis Vobis crediti rationem esse reddendam, & æternam mercedem in Cœlis propositam iis, qui legitime certaverint, esse retribuendam. Nos interim ad prosperi successus auspicium, & ad Cœlestium Charismatum copiam promerendam, Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die XVIII. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 18. Maji 1743.

D. Card. Passioneus.

LXXXVI.

MILITIÆ

Hierosolymitanæ, & Incolis Insularum ipsius Ditioni subjectarum, plura indulta conceduntur, ad formam Bullæ, quæ dicitur *Cruciatæ*.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a laudibus Ordinis Militaris S. Jo. Hierosol.

QUoniam inter Militares Ordines, quibus Catholicam Religionem juvari, & ab Inimicis strenue defendi gaudemus, Hierosolymitanus insignem retinet locum: Is enim pro Christi gloria, & contra perditissimos Mahumetana labe infectos homines summa contentione pugnans, Christianas Regiones ab illorum incursionibus totis viribus assidue tuetur: Milites quoque, qui in eum recipiuntur, probata generis Nobilitate pollentes, ut alacrius in armorum exercitatione proficiant, promptioresque, & aptiores ad labores suscipiendos reddantur, domesticis relictis commodis, a nuptiis se abstinent, ac perpetuam vovent castitatem: Propterea Nos, Divinæ gratiæ munere in suprema B. Petri Sede collocati, erga præclarum, & de Ecclesia, ac Sede prædicta optime meritum Ordinem præcipuam Pontificiæ benevolentiæ significationem prodere cupientes, illum non solum peculiarium privilegiorum largitione ornare, sed etiam, in ejus necessitatibus, auxiliis prosequi ducimus opportunis.

PONT. A. III.

Illius onus duplex, Bellum Sacrum, & Infirmorum cura.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, Militia Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani, ex sui Instituto, bellum adversus communem Christiani nominis Hostem incessanter, non aliquo tantum temporis spatio, nec aliquibus ad id impellentibus controversiis, sed perpetuo, totoque anni tempore gerat, ac in eum finem munitissimas, & bellico apparatu, omnique machinarum genere instructissimas Classes comparet, illasque a Dilectis Filiis Fratribus Militibus dictæ Militiæ rei maritimæ peritissimis directas, pro necessitate temporum huc illuc convertens, Mare Mediterraneum a Barbaris Prædonibus, & Piratis, in Mercatorum, ac iter facientium commodum, & securitatem, longe lateque tutum reddat; prætereaque, ex eodem Instituto, infirmorum curam in Xenodochiis exerceat, ac præmissa omnia, cum magna Christianæ Reipublicæ utilitate, & decore, huc usque laudabiliter adimpleverit, & executa fuerit; & ob id, ac etiam ob subsidia aliquoties Catholicis Principibus arma contra Inimicos Crucis Christi gestantibus data, ingentes, & pene innumeras pecuniarum summas insumpserit; ac communis Ærarii dictæ Militiæ redditibus, qui omnes in prædictorum Operum adimplementum erogantur, ad tam gravia onera supportanda imparibus existentibus, magnam vim æris alieni, certis annuis responsionibus sub certis rationibus persolvendis subjecti, tam Romæ quam Genuæ, & alibi contrahere coacta fuerit; & dudum ultimo Ungarico contra communem hostem prædictum gliscente bello, ex eo quod auxiliares electæ copiæ, experti Nautæ, & tormentorum bellicorum Magistri, tunc per eamdem Militiam in Hungariæ Regnum suppetias missi, pene omnes perierant, plurium annuarum præstationum favore Familiarum illorum qui tunc obierant, in tantæ Calamitatis levamen, distributarum, & insimul annuam summam octo millium scutorum excedentium (quæ aliqua in parte fructu adhuc durant) oneri se subjecerit: Propterea eadem Militia debitorum proprias vires excedentium pondere gravata existente, nec a suis Commendis, quæ Militibus Commendatoribus ejusdem Militiæ ex eis alimoniam percepturis, ac culturam bonorum, ac certorum onerum adimplementum, & præcipua dictæ militiæ munera executuris, & subituris, quorum decedentium, & in bonis habentium spolia ad dictum commune Ærarium spectant, conceduntur, ex quibus jam viginti duo cum dimidio pro quolibet Centenario reddituum illarum, communi Ærario prædicto quotannis persolvuntur, ullum aliud tam urgentibus indigentiis sublevandis aptum subsidium capiendi spe affulgente; bon. mem. Raymundus Despuig, tunc, dum viveret, dictæ Militiæ Magnus Magister, alias fel. rec. Clementi PP. XII. Prædecessori Nostro demissas preces pro reportatione omnium Indultorum, ab Apostolica Sede, ob graves, & defensionem, ac propagationem dictæ Religionis importantes rationes, alibi concessorum, pro duarum, prædictæ Militiæ ditioni, & dominio subjectarum, Insularum, nempe Melitæ, & Gotii Incolis, detulerit; dictusque Clemens Prædecessor peculiari nonnullorum S. R. E. Cardinalium Congregationi ad id per eum tunc deputatæ preces hujusmodi remiserit, & Congregatio præfata illas, ac omnia, & singula nomine dicti Raymundi Magni Magistri, ac Consilii prædicte Militie tunc allata mature perpendens, rem tunc differre censuerit.

Quibus sustinendis ingentes sumptus impensi, & æs alienum contractum.

Absque spe levaminis ex redditibus ipsius Militiæ.

Preces oblatæ Clementi PP. XII.

Item Sanctiss. Domino Nostro.

§. 2. Ac deinde prædicto Clemente Prædecessore ab

ab hac luce ſublato, dilectus Filius Nobilis Vir Emanuel Pinto modernus dictæ Militiæ Magnus Magiſter, qui, ſicut Nobis innotuit, poſt varia prædictæ Militiæ munera per eum laudabiliter & ſumma omnium commendatione geſta, eximiis præ cæteris virtutibus præditus, ſuis ita exigentibus meritis, eidem Militiæ Præfectus, ex quo ampliſſimam Dignitatem aſſecutus fuit, omnem diligentiam, & curam in promovendo Inſtituto prædicto viriliter conferre non deſtitit, præfatum negotium accuratius ſibi aſſumendum ducens; ſecumque reputans æquiores urgentioreſque cauſas pro elargitione Indultorum reſpectu ſupradictæ Militiæ, quam aliorum Chriſtianorum Principum, ratione prædicti Inſtituti, reperiri; Dilecto Filio Joanni Ludovico de Guerin de Tencin dictæ Militiæ Bajulivo, & alias Triremium Generali Præfecto, nunc apud Nos, & Sedem prædictam pro eadem Militia Oratori, eaſdem preces, quæ antea optatum effectum minime ſortitæ fuerant iterum repetendas, ac Nobis ſolo Dei nutu ad ſummi Apoſtolatus Apicem evectis, ferventius porrigendas commiſerit; & prædictus Joannes Ludovicus, qui ob egregias, nobileſque animi ſui dotes, atque in rebus etiam gravioribus gerendis præſtantem peritiam, Nobis apprime acceptus & gratus exiſtit, commiſſo ſibi negotio totis viribus incumbens, pro ope, prævia dictorum Indultorum impartitione, eidem Militiæ opportune ferenda, ferventer inſteterit: Cumque, ſicut exhibita Nobis nuper pro parte dicti Emanuelis Magni Magiſtri petitio continebat; Militia prædicta, niſi ei aliquod congruum ſubſidium per Nos, & Sedem prædictam prompte feratur, onera ſibi, ut præfertur, incumbentia, & in vim Inſtituti prædicti per eam ſufferri ſolita, non ſine gravi Chriſtifidelium incommodo & detrimento, diu ſufferre nequeat; Et, ſicut eadem petitio ſubjungebat; ſi ſaltem infraſcripta privilegia, & Indulta univerſis Chriſtifidelibus in duabus Inſulis prædictis, illarumque adjacentiis commorantibus, ut infra concederentur, & impartirentur, ex hoc profecto Chriſtifideles hujuſmodi, ſpe aſſecutionis ſpiritualium bonorum permoti, ad Eleemoſynas communi Ærario prædicto conferendas allicerentur, & adducerentur, & eadem Militia ſubſidia, quibus valeret Inſtitutum prædictum explere, perciperet: Quare pro parte ejuſdem Emanuelis Magni Magiſtri Nobis fuit humiliter ſupplicatum, quatenus felici, & proſpero dictæ Militiæ profectui in proſecutione prædictorum piorum operum, aliiſque permiſſis, opportune conſulere de benignitate Apoſtolica dignaremur.

Pontifex poſtulatis annuens, ad ſexennium concecit, ut infra.

§. 3. Nos igitur, qui Viris nobilibus, virtute, & Religione præcellentibus, qui dum pro Chriſtianæ Reipublicæ defenſione labores, & pericula ſubeunt, debitam erga dictam Sedem Apoſtolicam reverentiam adhibere non omittunt, in eorum indigentiis adjutrices porrigimus manus; &, ne difficultate rei pecuniariæ a propoſito commendabilium ſuarum exercitationum ſtudio retardentur, libenti animo occurrimus; eumdem Emanuelem Magnum Magiſtrum, ejuſdemque militiæ Milites, ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, præſentibus Noſtris Apoſtolicis Literis, ac omnibus, & ſingulis facultatibus, & indultis, & gratiis in eis contentis, ad ſexennium, a die primæ præſentium publicationis, ut infra, faciendæ inchoandum, & non amplius, nec ulterius valituris.

I. Indulgentiam Plenariam in forma Jubilæi &c. euntibus infra annum ad expeditionem contra Infideles cum Claſſe, aut Copiis Militiæ Hieroſol.

§. 4. I. Magno Magiſtro dictæ Militiæ, expeditionibus contra Turcas, & Infideles aſſidua cura & diligentia incumbenti, necnon omnibus, & ſingulis utriuſque ſexus Chriſtifidelibus in una, & altera Inſulis, illarumque adjacentiis, dominio dictæ Militiæ, ut præfertur, ſubjectis, commorantibus, & ad illas declinantibus, qui intra annum, a die publicationis earumdem præſentium in locis dictarum duarum Inſularum, ubi libuerit, faciendæ inchoandum, fidei zelo moti, ad Claſſes, aut ad quælibet Navigia, a Militia prædicta contra Turcas, & Infideles hujuſmodi quomodolibet inſtructa, ſeu alias ad Copias per Militiam prædictam collectas, pugnaturi, aut aliud genus ſervitii, ſive Terra, ſive Mari gratis ſacturi acceſſerint, & in uno, ſeu pluribus Navigiis, aut ubicumque locorum, juxta Ordinationem a dicta Militia faciendam, per eumdem annum permanſerint, vel etiamſi morte præventi integrum annum non expleverint, aut propter infirmitatem, ſeu aliam ſupervenientem neceſſitatem, inde receſſerint; vel qui propriis expenſis, pro modo facultatum, unam, ſeu plures perſonas per dictum integrum annum, ut præfertur, pugnaturas, aut ſervitium prædictum præſtituras miſerit; necnon iis, qui nec ibunt, nec mittent, ſi tamen infra dictum annum aliquam Eleemoſinam in cauſam prædictam tantum, & non in alios etiam pios uſus convertendam, juxta facultatem, & qualitatem perſonarum, ad arbitrium infraſcripti Prioris, ſeu Presbyteri a dicto Magno Magiſtro, ut infra, nominandi, ſeu deſignandi, ſponte contulerint; Capitulis quoque Eccleſiarum, Monaſteriorum, & Locorum etiam Regularium, & cujuſvis Ordinis Mendicantium, tam Maſculorum, quam Feminarum, ſi pro decem perſonis eorumdem Capitulorum, & Locorum, præcedente Capitulari, ſeu Conventuali deliberatione, unam perſonam pro effectu præmiſſo etiam miſerint, aut pro eadem perſona ſtipendium pro dicto integro anno contribuerint; illis pariter qui, ut præfertur, miſſis fuerint, ſi Pauperes extiterint: Prætereaque etiam *Clericis*, ſeu *Presbyteris* ſæcularibus, qui a ſuis Ordinariis; & Regularibus, qui a ſuis Superioribus reſpective licentiam habentes, Verbum Dei Militibus, ſub vexillo dictæ Militiæ adſcriptis, aliiſque perſonis inibi inſervientibus prædicaverint, illorumque ſacramentales Confeſſiones audierint, ſeu Miſſæ Sacrificium celebraverint, aut alia Eccleſiaſtica, & pia Miniſteria exercuerint, (quibus, ſæcularia, vel Regularia Beneficia obtinentibus, beneficiorum hujuſmodi, exceptis illis dumtaxat, quæ Curam animarum annexam habeant, ſervitium per idoneos Vicarios interim præſtari concedimus), reſpective vere pœnitentibus, & confeſſis, aut ſi non valeant confiteri, id corde deſiderantibus, Plenariam omnium, & ſingulorum ſuorum peccatorum Indulgentiam, & Remiſſionem, quæ proficientibus ad recuperationem Terræ Sanctæ, quæque in anno Jubilei concedi conſuevit, quam etiam ſimili modo lucrari valeant prædicti Fideles omnes, & ſinguli, qui forſitan non expleto anno ab hac luce migraverint, Apoſtolica auctoritate, earumdem tenore præſentium, concedimus, & elargimur.

Item mittentibus propriis expenſis unam, aut plures perſonas. Aut Eleemoſinam in hunc finem conferentibus.

Capitulis quoque Eccleſiarum, & Regularibus, mittentibus, aut contribuentibus, ut ſupra.

Ipſiſque ad expedit. miſſis; necnon Divina peragentibus in Caſtris &c.

II. Prædictis omnibus concedit, ut Miſſas Interdicti tempore, celebrari facere poſſint.

§. 5. II. Omnibus quoque, & ſingulis Chriſtifidelibus prædictis, ut ipſi dicto anno durante, poſſint in Eccleſiis, in quibus alias Divina officia interdicto durante quomodolibet celebrare permiſſum fuerit, vel in privato Oratorio ad Divinum Cultum tantum deputato, ab Ordinario viſitando, & deſignando, etiam tempore Interdicti, cui ipſi cauſam non dederint, vel per eos non ſteterit, quominus amoveantur, & illi, qui facultatem ad id ab infraſcripto Priore, ſeu Presbytero deputando alias habuerint, etiam per horam antequam illuceſcat dies, & per horam poſt meridiem, in ſua, ac Familiarum, & Domeſticorum, ac Conſanguineorum ſuorum præſentia, Miſſas, & alia Divina Officia, per ſe ipſos, ſi Presbyteri fuerint, vel per alium, celebrari facere, & tempore Interdicti illis intereſſe, clauſis januis, & non pulſatis Campanis, & Excommunicatis, ac ſpecialiter Interdictis excluſis; Ita tamen, ut, ſi privato Oratorio ad præmiſſa uti voluerint, quoties id fecerint, aliquas preces Deo pro unione Principum Chriſtianorum contra infideles, eorumque contra eoſdem victoria fundere teneantur; necnon durante hujuſmodi interdicto, Euchariſtiam, & alia Sacramenta in dictis Eccleſiis, vel Oratorio, præterquam in die Paſchatis, recipere, ipſorumque Chriſtifidelium, tempore interdicti hujuſmodi decedentium, Corpora, (niſi forte vinculo excommunicationis innodati deceſſerint) cum moderata funerali pompa ſepeliri valeant.

Et durante Interdicto, Sacramenta ſumere, & Eccleſiaſtica ſepultura gaudere.

III. Lacticiniis veſci diebus prohibitis. Carnibus quoque, in caſu neceſſ. Servata tamen lege Jejunii.

§. 6. III. Et inſuper ut tam quadrageſimalibus, quam aliis anni temporibus, & diebus, quibus eſus carnium, ovorum, caſei, butyri, & aliorum lacticiniorum prohibitus fuerit, eiſdem ovis, caſeo, butyro, & aliis lacticiniis, ac etiam, ſi neceſſitas, vel infirma Corporis valetudo, ac alia quæcumque indigentia exegerit, carnibus, de utriuſque Medici conſilio, exceptis tantum diebus majoris Hebdomadæ, die Cinerum, ſeu Feria quarta in capite Jejunii, Vigiliis Natalis Domini Noſtri Jeſu Chriſti, Penteceſtes, Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, Aſſumptionis Beatæ Mariæ Virginis, Nativitatis Sancti Joannis Baptiſtæ, & quatuor temporum, uti, & veſci; ſervata tamen lege Jejunii per unicam comeſtionem, aliiſque contentis in Noſtris Literis noviſſime emanatis, ſub Datum Romæ die trigeſima Menſis

sis Maji Anni MDCCXLI. quibus nullatenus per has præsentes intendimus derogare, respective, libere, & licite omnes Christifideles supradicti, præter personas tamen Regulares non Militares, possint, & valeant, eadem Apostolica auctoritate concedimus, & indulgemus.

IV. Indulgentia Stationum Urbis, ubique lucrari valeant.

§. 7. IV. Item eisdem Christifidelibus dicto anno durante, in singulis diebus Stationum Almæ Urbis nostræ quinque Ecclesias, seu Altaria, aut in illorum defectum, quinquies unum & idem Altare, Monialibus vero cujusvis Ordinis, & Instituti Regularis existentibus, ac Mulieribus, & Puellis in quibusvis Monasteriis, seu Conservatoriis degentibus, si forte Ecclesias non habuerint, Capellas ab earum legitimis Superioribus designandas respective devote visitantibus, & in eis pias ad Deum preces pro supradicta unione, & victoria effundentibus, omnes, & singulas Indulgentias, & peccatorum remissiones, ac pœnitentiarum relaxationes, alias Ecclesiis tam intra, quam extra mœnia prædictæ Urbis, ad quas dictæ Stationes fixæ existunt, concessas, eadem Apostolica auctoritate misericorditer in Domino concedimus. Quas tam pro se, quam pro Defunctis, pro quibus visitaverint, consequi valeant.

V. Et Confessarium sibi eligere semel in vita, & in artic. mortis, cum facultate absolvendi a reserv.

§. 8. V. Et insuper eisdem Christifidelibus, quod ipsi bis, hoc est semel in eorum vita, & semel in articulo mortis, possint sibi eligere Confessarium ex approbatis ab Ordinario Loci, qui eos a quibuscumque peccatis, & Censuris, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, absolvere libere, & licite valeat; quod tamen Indultum eligendi Confessarium, & absolvendi a reservatis, non habere locum cum Regularibus utriusque sexus quorumcumque Ordinum, Congregationum, Societatisque, & Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, non tamen Militum Militiæ hujusmodi, perpetuo declaramus, inhærentes aliis hujus Sanctæ Sedis, & plurium Prædecessorum Nostrorum, præsertim Clementis VIII. & Urbani VIII. circa Bullæ Gruciatæ, ac similia Indulta, perpetuis futuris declarationibus.

Et commutandi Vota simplicia.

Quodque ipsis per eundem Confessarium vota quælibet simplicia per eos emissa, exceptis Religionis, Castitatis, Ultramarina, & Visitationis Liminum Apostolorum, in alia Pia Opera rite commutari possint, ac valeant, concedimus, & elargimur.

VI. Ut accipientes summarium harum gratiarum præmissas Indulgentias & concessiones bis quolibet Anno lucretur.

§. 9. VI. Præterea, ut iidem Cristifideles, non tantum semel, sed bis singulo quoque anno, quo harum gratiarum, seu facultatum summarium sumpserint, tam pro se, quam per modum Suffragii pro Animabus in Purgatorio detentis, Indulgentias, Concessiones, Gratias, & Indulta prædicta consequi, eisque infra eumdem annum bis, ut præfertur, uti, & potiri, ad dictorum bonorum spiritualium participes fieri valeant, in Domino pariter concedimus.

VIII. Facultates quoad absolutionem ab Irregularitate.

§. 10. VII. Ulterius eidem Priori, seu prædicto Presbytero, ut infra, deputato, quod ipse super irregularitate cum his, qui Ecclesiasticis Censuris ligati, Missas, & alia Divina Officia (non tamen in contemptum Clavium) celebraverint, aut alias se Divinis immiscuerint, & super alia qualibet Irregularitate ex delicto proveniente; dummodo tamen irregularitas hujusmodi ex quovis homicidio, sive opere, sive consilio, & prava insinuatione perpetrato, aut simonia, vel apostasia a Fide, aut hæresi, vel a mala Ordinum susceptione, seu ex alio delicto scandalum in populo generante, non provenerint; & dummodo quis in irregularitate hujusmodi per sex Menses non insorduerit, cum retentione Beneficiorum forsitan sub ejusmodi irregularitate receptorum, non tamen Curam Animarum annexam habentium, nec Dignitatum in Cathedralibus, & Collegiatis, neque Canonicatuum in eisdem Cathedralibus Ecclesiis existentium, & fructuum ex eisdem Beneficiis non exceptis perceptorum compositione, in subsidium prædictarum expeditionum impendenda, & infamiæ, ac inhabilitatis exinde provenienti abolitione, & executione Ordinum, non male susceptorum, dispensare.

VIII. Nobiles & qualificatæ personæ Missam ante lucem, & post meridiem celebrari facere possint.

§. 11. VIII. Item quod cum personis nobilibus, & quæ, juxta ipsius Prioris, seu Presbyteri, ut infra, deputandi prædicti, arbitrium, qualificatæ fuerint, ut Missas per horam ante lucem, ac per horam post Meridiem audire, & celebrari facere valeant, indulgere.

X. Facultas componendi cum Beneficiatis super fructibus restituendis. Compositiones quomodo erogandæ.

§. 12. IX. Quodque illos Clericos, seu Presbyteros, qui ad restitutionem fructuum Beneficiorum simplicium tantum, non tamen personalem residentiam requirentium, neque Curam Animarum adnexam habentium, ex omissione recitationis Horarum Canonicarum, tenebantur, ad congruam compositionem super eisdem fructibus dictæ restitutioni subjectis, erogandam pro medietate Ecclesiis, vel aliis locis, quarum, vel quorum ratione Horas prædictas recitare debent, & pro altera medietate in causam expeditionum hujusmodi, admittere.

X. De injuste acquisitis, seu ablatis.

§. 13. X. Et insuper quod super injuste ablatis, seu acquisitis, quando domini, quibus restitutio facienda esset, post debitam diligentiam pro iisdem inveniendis adhibitam, reperiri non possunt, & præstito per debitores juramento de hujusmodi diligentia per eos facta, competenter componere, itaut Debitores pro foro Conscientiæ liberari possint, dummodo tamen iidem Debitores in confidentiam, & sub spe hujus compositionis illa non abstulerint, seu acquisierint, & ita ut hujusmodi compositio erogari in subventionem prædictarum expeditionum debeat, libere, & licite possit, & valeat, auctoritate Apostolica facultatem tribuimus, & impartimur.

Commissarius pro executione a M. Magistro deputandus, & a S. Sede confirmandus.

§. 14. Demum ut præsentes Literæ suum plenum sortiantur effectum, & Facultates, Concessiones, Indulta, Elargitiones, & Indulgentiæ, aliaque præmissa, debitæ executioni demandentur, ac ex eis prædicta Militia conveniens, & in causam expeditionum hujusmodi omnino, ut præfertur, convertendum emolumentum percipere valeat, nunc, & tempore dicti sexennii existens prædictæ Militiæ Magnus Magister, (cui Nos necessarias, & opportunas ad infrascriptam nominationem libere, ut infra, exercendam facultates earumdem tenore præsentium tribuimus,) Priorem Conventus Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani Militiæ existentis, seu, quatenus ipse Magnus Magister ex rationabilibus causis magis convenire putaverit, aliquem ex Presbyteris Conventualibus dictæ Militiæ nominare curabit; Et, si durante prædicto sexennio nominationem per eum factam, etiam rationabilibus causis urgentibus, variare duxerit, alterum ex Priore, seu Presbyteris Conventualibus prædictis iterum nominabit; Nos enim ex nunc personam per eum prima, aut secunda vice, ut præfertur prædictam, & successive Literis Apostolicis sub Annulo Piscatoris in forma Brevis super hujusmodi nominationis confirmatione, toties, quoties nominari contigerit, desuper expediendis, muniendam, in præcipuum Executorem, seu Commissarium earumdem præsentium;

Ejusdem Commissarii facultates.

Itaut ipsa persona hujusmodi dictas presentes, etiam in vernaculam Linguam convertere, seu in Compendium, convenienti addito proœmio, reducere, illasque, & in eis contenta prædicta, aut compendium hujusmodi, in quibuslibet dictarum duarum Insularum, illarumque adjacentium locis, ubi magis libuerit, viva voce, seu scriptis, aut typis impressis exemplis, publicare, & enunciare, ac Eleemosynas in Causam expeditionum hujusmodi, ut præfertur, contribuendas ad sui arbitrium, juxta opes, & facultates, ac qualitates personarum contribuentium, determinare, & definire: Atque omnia, & singula alia, quæ faciliori, & expeditiori earumdem præsentium conferre visa fuerint, peragere; ac ulterius Depositarium, Ratiocinatorem, aliosque similes Officiales, de consilio tamen, ac consensu Magni Magistri pro tempore designandos, sseligere quoque possit, & valeat, eadem Apostolica auctoritate constituimus, & deputamus.

Derogatio contrariis.

§. 15. Non obstantibus Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, Universalibusque Conciliis editis, vel edendis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similium concessionum, & facultatum per Nos, & Sedem prædictam quomodolibet factis, necnon dictæ Militiæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, stabilimentis, usibus, & naturis, ac ordinationibus Capitularibus, Privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis eidem Militiæ, ejusque Magno Magistro, necnon etiam Conventui, & Fratribus Militibus, ac quibusvis illorum personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis;

ac

ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis Clausulis, ac etiam irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu proprio, ac alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis; Quibus omnibus, & singulis, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio facienda, & habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores eisdem præsentibus etiam pro plene, & sufficienter expressis habentes illis alias in suo robore permansuris, latissime, & plenissime, ac specialiter, & expresse harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Eleemosynæ in usum expeditionum tantum erogandæ.

§. 16. Volumus autem, quod omnes, & quæcumque Eleemosynæ in causam expeditionum hujusmodi quandocumque, quomodocumque, ac a quibusvis personis contribuendæ, in supra expressam tantum impendantur, & non in alios etiam pios usus, sub pœna caducitatis, & cassationis omnium, & singulorum Privilegiorum, ac Concessionum prædictorum, distrahantur, & convertantur.

Fides præstanda transumptis.

§. 17. Præterea etiam volumus, quod earumdem præsentium transumptis, etiam typis impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo alicujus Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra illud, adhibeatur, ac si illæ exhibitæ forent, vel ostensæ.

Sanctio pœnalis.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ concessionis, elargitionis, indulti, impartitionis, constitutionis, deputationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 17. Dec. 1743.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLIII. XVII. Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Expedit. per Officium Min. Gratiæ.

LXXXVII.

DECRETA

De Ritibus Græcorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni; de jurisdictione Patriarchæ, & Episcoporum ejusdem Nationis; deque Monachorum, & Monialium disciplina, in unum collecta promulgantur.

Venerabilibus Fratribus, & Patriarchæ Antiocheno Græcorum Melchitarum, & omnibus ejusdem Ritus Catholicis Episcopis, eidem Patriarchæ subjectis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontificis cura de statu omnium Ecclesiarum.

DEMANDATAM cælitus humilitati Nostræ omnium Ecclesiarum curam subeuntes, sub ipsum initium Pontificatus Nostri, per encyclicas Literas datas die 4. Decemb. anni 1740. ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos per universum terrarum Orbem regentes Ecclesiam Dei, inter cæteros animi nostri sensus, quos illis manifestos esse voluimus, eosdem etiam omnes hortati sumus, ut quibuscumque in rebus, ad Catholicæ Fidei disciplinæque conservationem & incrementum pertinentibus, Nostram atque hujus S. Sedis auctoritatem & opem sibi, suisque Ecclesiis necessariam esse contingeret, de iis ad Nos cum omni fiducia referre non dubitarent; atque omnibus illis ea adjumenta polliciti sumus, quæ ab Apostolica suprema Potestate Nobis concredita, & ab ea solicitudine, quæ nostrum Pastorale decet officium, inferiorum Ecclesiarum Prælatis afferri maxime convenit. Hæc autem a Nobis universo Episcoporum cœtui publice promissa cum semper huc usque omni cura, & vigilantia, in mediis etiam difficillimorum temporum perturbationibus, Domino vires subministrante, effectu complere studuerimus; atque iis omnibus, qui hortationibus nostris excitati, de suis, suarumque Ecclesiarum rebus ad Nos adierunt, ea omnia præstiterimus quæ tum ad propriam ipsorum, tum ad animarum ipsis subditarum incolumitatem, atque utilitatem conducere judicavimus; Minime quidem negligendum esse censuimus recursum, quem de rebus non parvi momenti, & alias ad fel. record. Prædecessores Nostros Benedictum XIII. & Clementem XII. & nuper ad Nos ipsos habuerat Ven. Frater Cyrillus Patriarcha Antiochenus; qui, ardenti zelo erga Fidei, & disciplinæ puritatem, atque animarum salutem impulsus, pro quo etiam illustres labores exantlasse, & magna pericula adiisse dignoscitur, complura dubia in suæ, aliarumque Ecclesiarum sibi subjectarum regimine incidentia, & varia postulata de rebus, sua sententia, sibi opportunis, ad hujus Apostolicæ Sedis judicium, more Majorum detulerat; ut suprema Romani Pontificis auctoritate, & omnis dubitationum ambiguitas, errorumque tolleretur occasio, & Ecclesiastici regiminis ordo, ac tranquillitas; in iis regionibus, ad Populorum salutem providis legibus assereretur.

Dubia, & postulata a Patriarcha Antiocheno ad S. Sedem referuntur.

Pontifex ea expendit cum concilio &c. & ut infra, decernit.

§. 1. Itaque laudabili, justoque illius desiderio obsecundare, ejusdemque iteratis precibus, quantum opportune fieri posset, satisfacere cupientes, totam rerum summam longo intervallo jacentem resumpsimus, eamque per nosmetipsos examinare, atque accurate definire volentes, summo studio, ac diligentia prædicta Dubia, & Postulata singulatim perpendimus; adhibitisque in concilium nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, ex eo cœtu delectis, qui Propagandæ Fidei negotiis præsunt, tum etiam aliquibus ex Clero Sæculari, & Regulari gravibus Viris, ac Theologica, & Canonica facultate præstantibus, quos omnes coram Nobis semel, bis, tertio de prædictis rebus sententias suas aperire mandavimus; ea tandem decernere, atque sancire statuimus, quæ per has Literas Nostras, Vobis, Venerabiles Fratres per universum Antiochiæ Patriarchatum Orthodoxis Græco-Melchitarum Ecclesiarum Episcopis, tenenda, atque observanda, Apostolica auctoritate declaramus; maximam de vobis omnibus in Domino fiduciam habentes, fore, ut Paternæ Nostræ erga Vos charitati, ac studiosæ de rebus vestris solicitudini, integra, promptaque, ut par est, obedientia, atque observantia respondeatis.

Quæsitorum partitio.

§. 2. Porro ex dubiis, & postulatis a prælaudato Ven. Fratre Cyrillo Patriarcha propositis, aliqua pertinent ad conservationem Rituum, & Morum Ecclesiæ Græcæ, tum universorum in genere, tum eorum in specie, qui ad jejuniorum observantiam, & Sacrosancti Missæ Sacrificii celebrationem attinent; Alia versantur circa Jurisdictionem ejusdem Patriarchæ, & Episcoporum ei subjectorum, quam hinc vero a Missionariis Latinis perturbari asseritur: Nonnulla denique spectant ad Monachorum disciplinam, eorumque legitimam Superioribus subjectionem; tum etiam ad Religiosarum Fœminarum vivendi Regulam, earumque regimen, & tutelam.

Nihil innovari jubet circa Ritus Eccl. Græcæ in genere.

Innovationes ab Archiep. Tyri inductas reprobat.

Patriarchæ injungit, ut pro receptarum consuetudinum observantia invigilet.

Salva ejusdem, & Episcoporum auctoritate quoad indifferentias.

§. 3. De ritibus igitur, & moribus Ecclesiæ Græcæ illud imprimis generatim statuendum decrevimus, nemini licuisse, aut licere, quovis titulo, & colore, & quaque auctoritate, aut dignitate, etiamsi Patriarchali, aut Episcopali præfulgeat, quidquam innovare, aut aliquid introducere, quod integram, exactamque eorumdem observationem imminuat. Hinc est, quod Euthymii olim Archiepiscopi Tyri, & Sidonis, Viri alioquin Catholici, reique Christianæ propagandæ studiosissimi, factum, alias ab hac Sede Apostolica de anno 1716. improbatum, iterum cogimur reprobare; inductamque ab eo, auctoritate propria, inconsultoque Romano Pontifice, nonnullarum Ecclesiæ Græcæ consuetudinum immutationem, revocamus, atque irritam fuisse, & esse decernimus; omnesque inposterum, & singulos Ecclesiæ Græcæ Ritus, & mores a Patribus traditos omnino servari mandamus; specialiter injungentes Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut eorum conservationi diligenter invigilet, ac provideat, ne ulla novitas (unde confusionis, ut plurimum, & scandali occasio) in ipsis introducatur: Permittentes solummodo eidem Patriarchæ, & Episcopis Catholicis in propriis Diœcesibus facultatem corrigendi, atque extirpandi abusus,

abusus, si quos, aut errore vulgi, aut schismaticorum
dolo, sive sæculi vitio inter eos irrepsisse compere-
rint; vel etiam aliqua peculiaria pietatis exercitia ad-
mittendi, ac probandi, si quæ ad promovendam Fi-
delium religionem apta, & proficua prudenter in Do-
mino judicaverint.

De aliquibus Ritibus in specie.

§. 4. Huic autem sanctioni generaliter a Nobis
prolatæ consentaneum est, ut illæ consuetudines in
specie, quæ aliquam mutationem, aut detrimentum
subiisse feruntur, in pristinum vigorem reducantur,
& restituantur.

De disciplina jejunii perperam instituta.

§. 5. Cum itaque prædictus Cyrillus Patriarcha An-
tiochenus in quodam Episcoporum consessu de anno
1736. in Monte Libano habito, supra enunciati Euthy-
mii Archiepiscopi exemplum aliqua ex parte sequen-
dum sibi esse duxerit; ignorantes vero, ut asseritur,
Apostolicæ Sedis Decreta, quæ ad ipsius petitionem
anno 1732. prodierant, (& quorum quidem executio-
nem, ab eodem in accipienda suæ Dignitatis confir-
matione in genere promissam, pro illius perspecta vi-
tæ, officiique religione, & constanti in hac Sanctam
Sedem observantia, nunquam eum scienter prætermis-
surum fuisse, in animum inducimus); non solum sibi
licere, sed etiam expedire putaverit, receptam Eccle-
siæ Græcæ disciplinam circa jejunia immutare: Consi-
derans nempe inopiam complurium suorum subditorum
Græco-Melchitarum, desertos Arabum pagos incolen-
tium, ubi ciborum Quadragesimalium maxima est pe-
nuria; magnam insuper severitatem, ac diuturnitatem

Abstinentiæ a Græcis servari solitæ.

abstinentiarum, quæ in Ecclesia Græca observantur;
ubi nimirum, præter jejunium Quadragesimæ, quod
in tota Ecclesia Paschalibus Resurrectionis Domini Fe-
stis Apostolica institutione præmittitur, similis etiam
quadraginta dierum abstinentia Natalitiæ Christi sole-
mnitati præcedit, tum alia quatuordecim dierum ante
Festum Assumptionis B. Mariæ Virginis observatur;
& alia demum ante Festum Sanctorum Apostolorum
Petri, & Pauli, totidem dies complectens, quot a Fe-
ria secunda post Octavam Pentecostes ad eorumdem
Apostolorum Festum intercurrunt: Perpendens etiam
relaxationem disciplinæ, quæ per Euthymii decreta
jam apud illas Gentes invaluerat, difficile posse ad ve-
terum rigorem revocari: super tribus hujusmodi absti-
nentiis postremo loco recensitis, quo ad omnes Incolas
Pagorum Montanorum, perpetuo dispensans; eas coar-

Earum reductio a Patriarcha attentata.

ctaverit singulas ad unum diem immediate præceden-
tem enunciatas solemnitates Natalis Christi, Assum-
ptionis B. Mariæ Virginis, & Martyrium SS. Apostolo-
rum Petri, & Pauli.

Factum Patriarchæ annullatur; vetus observantia constabilitur.

§. 6. Nos hujusmodi innovationem, & abstinentiarum
relaxationem, & coarctationem, in nimium detrimen-
tum veteris Græcarum Ecclesiarum disciplinæ vergere
judicantes; licet alioquin, deficiente auctoritate Apo-
stolicæ Sedis, nullius roboris esse dignoscantur, eam ta-
men auctoritate Nostra expresse revocamus, & nullum
effectum imposterum habere, neque ullatenus execu-
tioni mandari; sed omnia inpristinum restitui debere,

Confirmantur aliæ abstinentiæ Græcorum per annum.

jubemus. Atque insuper in toto tractu Patriarchatus
Antiocheni laudabilem consuetudinem a Majoribus de-
rivatam, abstinendi etiam qualibet Feria quarta, &
sexta per annum ab esu piscium, quæ ab aliis quoque
finitimis Populis ejusdem Græci Ritus exacte custodi-
tur, indistincte servari præcipimus.

Facultas Patriarchæ conceditur dispensandi cum singulis universitatibus in casibus particularibus.

§. 7. Et nihilominus Decreta Congregationis Par-
ticularis de Propaganda Fide alias die 22. Januarii
anni 1732. de ejusmodi rebus edita, & a prædicto
Patriarcha, ut asseritur, ignorata, renovantes, ac
Paterno animo commiserantes egestatem Fidelium In-
colarum Libani, & Anti-Libani, & inopiam ciborum
Quadragesimalium, quæ in plerisque locis illius tra-
ctus adesse fertur, ob quam sæpe accidit, ut carni-
bus, & lacticiniis necessario vesci debeant; indulgen-
do statuimus, ut, illæsa remanente etiam quoad illos
generali lege de jejuniis, & abstinentiis, a qua ne-
mini liceat dispensationem in genere concedere, si
tamen aliquando vera, & gravis necessitas urgeat dis-
pensandi cum aliquo cætu, seu Communitate, fa-
cultatem concedimus Ven. Fratri Patriarchæ Antio-
cheno, ut in singulos tantum annos, quibus eam ne-
cessitatem persistere cognoverit, & non aliter nec
alio modo, hujusmodi dispensationem singulis præfa-
tis Communitatibus concedere possit: Non omissis
interim debitis cautionibus, per quas veterum Ri-
tuum neglectui, & oblivioni sensim irrepenti oc-
curri posse, pro suo arbitrio, & prudentia existima-
verit.

Unica Missa singulis diebus super quolibet Altari celebranda.

§. 8. Simili modo nullam innovationem fieri debe-
bere decrevimus in eo, quod respicit celebrationem Sa-
crosancti Missæ Sacrificii, quod unicum in singulos
dies super quolibet Altari offerri, veterum Sanctorum
Ecclesiæ Græcæ Patrum præcepto, & consuetudine tra-
ditum est; proptereaque minime indulgendum censui-
mus petitioni per eumdem Patriarcham Nobis porre-
ctæ, qua postulaverat, ut ad satisfaciendum pietati Sa-
cerdotum, & multiplicibus Fidelium Oblationibus,
prædictum Ritum antiquitate commendatum immuta-
ri permitteremus, & in Ecclesiis Libani, & Anti-Li-
bani plures Missas eodem die super eodem Altari offe-
rendi Sacerdotibus fieret potestas, ac præterea in Feriis

In Quadragesima vero Missa dumtaxat Præsanctificatorum.

Quadragesimæ (quo tempore, exceptis diebus Sabbati,
& Dominicæ, nonnisi Præsanctificatorum Missa in
Græcis Ecclesiis celebratur) integrum Sacrificium pera-
gendi facultatem concederemus. Quibus de rebus vete-
res Ecclesiæ Græcæ Rubricas omnino servari, earum-
que executionem Sacerdotibus inculcari mandamus;

Falsa vulgi opinio corrigenda.

eliminata tamen ab opinione vulgi inepta credulitate,
qua nonnulli arbitrari dicuntur, Sacerdotem utentem
indumentis, & supellectilibus, quibus alius Sacerdos
eodem die usus est, jejunii observantiam infringere.

Plura Altaria in unica Ecclesia erigi permittuntur.

§. 9. Permittimus tamen, juxta Decretum latum die
31. Martii 1729. ab aliquibus ex Ven. Fratribus nostris
Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Propa-
gandæ Fidei præpositis, ut alia Altaria in loco Eccle-
siæ apto erigi possint. Si autem Altarium numerus

Et plures Sacerdotes simul Missam celebrare.

Celebrantium, & Offerentium multitudini non res-
pondeat, liceat pluribus Sacerdotibus, ubi hujusmodi
consuetudo viget, super eodem Altari unacum Episco-
po, vel alio Sacerdote Sacrificium peragente, concele-
brare; ita tamen, ut sacris vestibus more Celebrantium
inditi, unusquisque totam Liturgiam integre recitet,
& verba Consecrationis proferat, perinde ac si Sacro-
sanctum Sacrificium singulatim conficerent.

De applicatione Sacrificii.

§. 10. Hujusmodi autem Sacrificium singuli Sacer-
dotes juxta mentem eorum, qui voluntarias oblatio-
nes exhibent, licite valeant applicare. Quod si se-
cundæ, & ulteriores Oblationes pro ejusdem Sacrifi-
cii applicatione superaddantur, Sacerdos, qui eas re-
ceperit, semper teneatur monere Fideles posteriore
loco offerentes, de aliis oblationibus ad eumdem fi-
nem acceptis; & nisi iidem Offerentes unica Missæ
celebratione se voti compotes fore declarant, sciat se
unico Sacrificio plurium voluntati minime satisfactu-

Particularum adjectio, cum commem. ante Missam, Sacrificii rationem habere nequit.

rum. Eorum vero mentem, qui pro Sacrificio obtule-
runt, nunquam a Sacerdotibus impletum iri declara-
mus per solam adjectionem Particularum, & comme-
morationem, quæ in Panis præparatione ante Missæ Sa-
crificium fieri solet: cum omnino necessaria sit integra
concelebratio; nisi de eorumdem Offerentium voluntate
aliter fiat.

In Liturgia uniformitas servanda.

§. 11. Ut autem a Sacerdotibus Græco-Melchitis in
Sacris Mysteriis peragendis una, & eadem ceremonia-
rum ratio, iidemque Ritus serventur, & ne aliqua sen-
sim in iisdem obrepat difformitas, mandavimus Typis
Congregationis de Propaganda Fide imprimi Missale ac
usum illorum Ecclesiæ, juxta Rubricas remotissima an-
tiquitate firmatas; quod, absoluta editione sacrorum Li-
brorum Ritus Coptici, qui sub prælo sunt, incessanter
impleri curabimus.

De jurisdictione Melchitarum multis modis a Maronitis turbata.

§. 12. Quod vero attinet ad prædictorum Vene-
rabilium Fratrum, Patriarchæ Antiocheni, & Epi-
scoporum Græco-Melchitarum Jurisdictionem, cujus
conservatio magnopere Nobis cordi esse debet; non
sine magno animi Nostri dolore accepimus, nonnul-
los Episcopos Maronitas, prædictorum jura sibi asse-
rentes, in illorum subditos Jurisdictionem sibi neuti-
quam competentem sæpe, ut asseritur, exercuisse;
absolvendo eos, qui Ecclesiasticis Censuris a propriis
Pastoribus innodati fuerant; dispensationes Matrimo-
niales concedendo in gradibus, & circumstantiis a Ri-
tibus Græcis minime permissis; dispensando etiam
cum Monachis Græco-Melchitis super Votis Reli-
gionis; subditos denique Antiocheni Patriarchæ ad

Quibus præcipitur, ut ab hujusmodi abstineant.

Maroniticum Ritum amplectendum variis artibus at-
trahendo. Quæ omnia, & singula a dictis Episcopis,
ut fertur, peracta, jam per se nulla, & Pontificio,
Canonicoque jure damnata, ne, in alienæ Juridi-

ctionis

Pont. A. IV. ctionis perturbationem, & simultatum, ac discordiarum fomentum, iterum renovari contingat, suprema, quam Jesus Christus Princeps Pastorum Beato Petro Apostolo, Nobisque hujus Successoribus, in Ecclesia Catholica tribuit potestate, omnibus, & singulis Maronitarum Episcopis, ipsique Patriarchæ Nationis Maronitarum, eorumque Successoribus in perpetuum, in virtutem sanctæ obedientiæ, quatenus Nobis exposita veritate nitantur, præcipimus, ut ab hujusmodi imposterum abstineant; inhibentes præterea, ne quocumque prætextu, aut obtentu, rebus spiritualibus Nationis Græco-Melchitarum, in iis, quæ spectant ad Jurisdictionem, & auctoritatem illius Patriarchæ Episcoporum, & Parochorum, se ingerere audeant, aut eorum subditis transitum a Græco ad Maroniticum Ritum suadere, vel eos, qui sponte transire vellent, nisi forte peculiaris Romani Pontificis licentia intervenirent, acceptare præsumant.

Neque Græcos Melchitas ad Rit. Maronitar. attrahant.

Item Missionariis Latinis ne prædictorum jurisdictionem perturbent.

§. 13. Et quoniam intelleximus sæpedictum Patriarcham Antiochenum, eique subjectos Episcopos, vereri, ne Missionarii Latini, quos in eorumdem adjutorium & levamen, Apostolica Sedes in eas regiones mittere, nec sine gravi incommodo, magnisque sumptibus illic sustentare consuevit, utendo facultatibus sibi concessis, eorum Jurisdictionis præjudicium inferant, & numerum subditorum imminuant, volentes etiam in hac parte eorumdem indemnitati consulere, ac libero propriæ auctoritatis exercitio prospicere, statuimus primo, & declaramus, licere tantummodo Fratribus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiæ Terræ Sanctæ, Parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eisque Sacramenta administrare, in iis locorum & temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum; aut alium Antistitem Græci Ritus: Quo casu prædicti Fratres emolumenta legitimo jure debita percipere licite valeant, & a jurisdictione Antiocheni Patriarchæ nullatenus ipsi dependeant; sed huic dumtaxat petenti teneantur singulis annis notulam tradere Animarum Græci Ritus in ea Civitate, seu loco existentium, utpote quæ in reliquis eidem Patriarchæ omnino subesse intelligantur. Curet autem Patriarcha pro sui muneris implemento, ut ubicumque opus fuerit, Catholici Parochi copia suppetat, a quo præfati Græci-Melchitæ Sacramenta Græco Ritu recipere queant.

Soli Minoritæ curam animarum exerceant in absentia Parochi Græci.

Guardianus TerræSanctæ Confirmationem Græcis ministret dumtaxat in absentia Episcopi Græci.

§. 14. Sacramentum vero Confirmationis a Patre Guardiano Terræ Sanctæ; in Civitate Hierosolymitana, & in iis locis, ubi Episcopus Græcus Catholicus jure suo, & in propria Diœcesi non resideat, conferri posse *sub conditione*, Græcis a simplici Sacerdote confirmatis, ac sponte ab eodem confirmari petentibus. Ubi vero sit Episcopus Catholicus residens, hujusmodi Sacramentum non conferat, nisi de ejusdem Episcopi consensu; eo autem dissentiente, abstineat.

Græci ad LatinumRitum non attrahendi.

§. 15. Præterea omnibus, & singulis Melchitis Catholicis Græcum Ritum servantibus, ad Latinum Ritum transire deinceps expresse vetamus. Missionariis vero omnibus districte mandamus, sub pœnis etiam infra exprimendis, aliisque arbitrio Nostro decernendis; ne cuiquam ex illis hujusmodi transitum a Græco ad Latinum Ritum suadere præsumant, aut etiam cupientibus, inconsulta Apostolica Sede, permittant.

Latinizantes semel profiteri debeant quo Ritu vivere velint.

§. 16. De iis autem, quos *Latinizantes* appellant, nimirum, qui a Græcis Parentibus progeniti, deficientibus Græcis Sacerdotibus, Latino Ritu a Latinis ad hunc diem baptizati fuerunt, eumque Ritum hactenus tenuerunt: quorum magnus numerus Damasci inveniri perhibetur, neque satis hucusque definitum fuit, cui potissimum Ritui addicti esse deberent: statuimus, & declaramus, ut coram Persona a Nobis deputanda semel profiteri debeant in quo Ritu vivere malint; in eoque imposterum, omni variandi facultate adempta, perseverare teneantur.

Eorum Filii Parentum Ritum sequantur.

§. 17. Filii vero, qui ab hujusmodi Parentibus post emissam ab illis prædictam declarationem nascentur; necnon ii, qui jam nati sunt, sed nondum ad usum rationis pervenerunt; sequantur conditionem Parentum, si Conjuges unum eumdemque Ritum elegerint; sin minus, Patris Ritum sequantur.

Græci Latino Ritu in posterum baptizati, GræcumRitum servare teneantur.

§. 18. Cæterum si quos imposterum Græcos, necessitate cogente, ob defectum Parochi Catholici Ritus Græci, Baptismum, aut alia Sacramenta a Latino Presbytero recipere eveniat; illi non ideo censendi erunt Latinum Ritum suscepisse; sed, omni dubitatione sublata, Ritum Græcum, in quo orti sunt, observare teneantur. Et eum quidem, durante prædicta necessitate, in omnibus rebus, quibus possunt, & præcipue in jejuniorum observatione, retineant; in reliquis vero integre resumant, & prosequantur, statim ac Episcopus, aut Parochus Græcus supervenerit.

Anno 1743.

Dissensiones super præmissis inter Missionarios extinguendæ.

§. 19. Ad præcidendas denique controversias omnes, quæ super hujusmodi quæstionibus oriri solent, etiam inter ipsos Missionarios, propter diversas eorum sententias, atque doctrinas; utque omnis contentio inter Fideles inde promanans penitus extinguatur; expresse præcipimus Missionariis cujuscumque Ordinis, & Instituti, etiam Societatis Jesu, ut soliciti sint super his omnibus servare unitatem spiritus, & doctrinæ: quod quidem, nostris hisce decretis, aliisque de Ritibus Græcorum in partibus Orientalibus observandis alias a Sede Apostolica editis, fideliter obtemperantes, facile consequentur. Curent præterea, ut omnia laudabilia Ecclesiæ Græcæ instituta ab antiqua Patrum traditione derivata, & Apostolica comprobatione firmata, in suo vigore permaneant, atque a Fidelibus istius Nationis integre executioni tradantur; neque aliquid iisdem suggerere, aut suadere audeant, quod illorum contemptum, atque imminutionem inducere possit; multoque minus auctoritate propria aliquid circa illa innovare, aut etiam super iisdem aliquam dispensationem concedere, vel admittere præsumant. Alioquin, præter districtam, quam Deo, Nobis, suisque Superioribus (quos de urgenda hujus Decreti observantia peculiariter oneramus) rationem reddent, sciant se harum Literarum vigore privationem vocis activæ, & passivæ, & inhabilitationem ad quemcumque gradum, & officium in suis respective Ordinibus, Institutis, & Congregationibus, ipso facto incursuros.

Eisdem commendatur conservatio Rituum Ecclesiæ Græcæ.

Ex innovationes, ac dispensationes super illis inhibentur, sub pœnis &c.

Monachi subjiciuntur Regulæ S. Basilii, & jurisdictioni Ordinariorum.

§. 20. Demum, quod attinet ad Regularem Monachorum disciplinam, decernimus, ut Monachi utriusque Congregationis sub invocatione respective Sanctissimi Salvatoris, & Sancti Joannis, observent regulam genuinam Sancti Basilii, eis tradendam a Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpositis: Abstineantque ab esu carnium in sensu prædictæ Regulæ. Utriusque autem supradictæ Congregationis, sive alterius cujuscumque Instituti Monacos immediate subesse jubemus Episcopis Ordinariis Catholicis, & mediate Patriarchæ pariter Catholico. At in Diæcesibus, in quibus non est Catholicus Antistes, Patriarchæ Catholico immediate subjaceant.

Præsertim quoad Librorum editiones.

§. 21. Nullius vero generis Libros, aut folia, sine prævia approbatione, & licentia Episcopi Diœcesani, & Patriarchæ prædictorum edere possint; atque insuper nullum de rebus sacris Librum, aut folium publici juris faciant, inconsulta Sede Apostolica. Quod si novas Librorum sacrorum ab eadem Sancta Sede jam probatorum Editiones fieri contingat; onus erit Patriarchæ, & Episcoporum Catholicorum, inspicere, ne ulla in re discordent ab Editionibus approbatis.

Monasterium Monialium in Kesruano existens, solis Puellis Græco-Melchitis pateat.

22. Monasterium porro Monialium in Kesruano erectum a Græco-Melchitis, pro Puellis suæ Nationis, & Ritus, ante omnia declaramus eidem Græco-Melchitarum Nationi jure proprietatis acquisitum esse; itaut Puellæ alterius cujuscumque Ritus, & Nationis nullatenus quacumque de causa in eodem deinceps admitti possint; sublata cuicumque, etiam Patriarchæ, atque Episcopis, super hoc dispensandi facultate.

Ejus gubernium ad monacos S. Joannis pertinent, sub jurisdictione Ordinarii, tamquam Sedis Apostolicæ Delegati &c.

§. 23. Insuper prædictum Monasterium, & Moniales sub protectione Sanctæ Sedis Apostolicæ, & Congregationis de Propaganda Fide recipimus; illius vero, seu illarum regimen, tum spirituale, tum temporale, ad Monacos Congregationis Sancti Joannis de Soairo spectare decernimus, cum immediata subjectione Episcopo Ordinario, & mediata Patriarchæ Græco-Melchitarum Antiocheno; qui etiam immediatam super eo, & illis auctoritatem acquirere debeat, quotiescumque futuris temporibus non adesset Episcopus Orthodoxus illius Sedis: Quatenus vero (quod Deus avertat) neuter esset Catholicus, per id tantum temporis, & donec alteruter Catholicus

Anno 1743.

cus supervenerit, prædictum Monasterium immediate subjaceat Abbati Generali præfatæ Congregationis Sancti Joannis, tamquam Delegato Sedis Apostolicæ.

De ejusdem Confessariis Ordinariis, & Extraordinariis.

§. 24. Confessarius Ordinarius Monialium prædicti Monasterii sit Monachus professus dictæ Congregationis Sancti Joannis, quem scientiæ, pietatis, ac prudentiæ commendatione ab ipsius Abbate Generali delectum, & præsentatum, Episcopus Diœcesanus probaverit: Idemque statuimus de Confessario Extraordinario, quem idem Abbas Generalis ter in Anno, & quandocumque necessitas urgeat, ad audiendas dictarum Monialium Confessiones valeat deputare. Facta insuper prædicto Episcopo potestate, quatenus id expedire putaverit, alium quemcumque Sacerdotem Regularem, etiam alterius Instituti, & Ritus Latini, vel etiam sæcularem ejusdem Ritus, in Confessarium Extraordinarium dictis Monialibus deputandi.

Regula similiter S. Basilii a Monialibus servanda.

§. 25. Non aliam vero Regulam a prædictis Monialibus servandam statuimus, quam genuinam illam Sancti Basilii, quam Monachis tradendam, supra significavimus. Cui qui quidem Regulæ, si tam supradicti Monachi, quam mox enunciatæ Moniales, aliquas peculiares Constitutiones addere velint, quæ nec ejusdem Regulæ observantiæ, neque Græcis Ritibus adversentur, eas ad Congregationem de Propaganda Fide prius cognoscendas, & si opus fuerit corrigendas, Nobisque auctoritate Apostolica confirmandas exhibere teneantur.

Cum facultate condendi Constitutiones a S. Sede approbandas.

Cura Pontificis pro conservanda Ecclesiæ Græcæ disciplina, & Episcoporum auctoritate.

§. 26. In omnibus hisce Decretis, Venerabiles Fratres, quæ, prævio maturo examine, ut supra diximus, auditoque consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, aliorumque præstantium integritate, ac doctrina Virorum, statuenda, edenda, ac Vobis denuncianda esse judicavimus, minime dubitamus, quin agnoscatis, nihil aliud Nobis propositum fuisse, quam ut & Venerabiles Ecclesiæ Græcæ Ritus, ac mores in suo vigore persistant, & debita Vobis a populis obedientia, vestraque simul in eos auctoritas, & Jurisdictio, sarta tecta servetur. Quorum utrumque ex una, eademque animi, ac judicii æquabilitate proficiscitur; per quam & varias Ecclesiarum Institutiones & consuetudines justa æstimatione pensantes, unum illud ad animarum salutem omnino necessarium in votis habemus; ut scilicet omnes, qui ubique Terrarum Catholico censentur nomine, unico Fidei, atque unitatis vinculo teneantur: Et supremam hujus S. Sedis auctoritatem, qua super alias Divina institutione præeminet, ad promovendam omnium Ecclesiarum utilitatem solummodo interponentes; de cætero Fraternitatibus Vestris intacta manere volumus jura omnia, ac privilegia, & liberum Jurisdictionis vestræ exercitium, ad regendas Oves vestræ fidei commissas, easque per semitas mandatorum Dei ad salutis æternæ metam, adjuvante Divina Gratia, dirigendas. Hinc est, quod & hujusmodi Decreta libenter a Vobis, & cum debita devotione, atque observantia, suscipienda & amplectenda fore confidimus. Et nihilominus auctoritate Nostra Vobis mandamus atque præcipimus, ut ea omnia & singula servetis, & ab aliis, ad quos attinet, executioni mandari, atque exactissime observari curetis. Et Apostolicam Benedictionem Fraternitatibus Vestris ex animo impertimur.

Præceptum de observandis præmissis Decretis.

Dat. die 24. Dec. 1743.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XXIV. Decembris MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

LXXXVIII.

CONSTITUTIO

Contra Homicidas a Clemente XII. edita pro Ditione Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, extenditur ad loca Dominii Reipublicæ Lucanæ, in his quæ pertinent ad Immunitatem personalem, & localem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Clemens XII. confirmatis Prædecessorum sanctionibus contra Homicidas, statuit, ut infra.

ALIAS fel. rec. Clemens PP. XII. Prædecessor Noster per suas sub Plumbo expeditas literas, nempe IV. Kal. Februarii anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIV. Pontificatus sui Anno Quinto, ad compescenda, & coercenda, atque ab hac Alma Urbe, totaque in temporali S. R. E. ditione penitus avertenda & eliminanda Homicidia, quæ a viris sanguinum, divini, humanique juris oblitis, incredibili cum immanitate in dies magis magisque increbescente, sæpissime patrari, non sine gravissimo paterni animi sui dolore ac mærore, inaudiverat; Constitutionem, quæ incipit: *In Supremo Justitiæ Solio*, promulgavit, in qua, postquam omnes, & singulas Constitutiones a fel. itidem rec. Pio II. Paulo II. Sixto IV. Julio II. Leone X. Julio III. Pio V. Gregorio XIII. Sixto V. Gregorio XIV. Clemente VIII. Innocentio XI. Innocentio XII. ac Benedicto XIII. & quibusvis aliis Romanis Pontificibus Prædecessoribus pariter Nostris, tunc suis, adversus Homicidas saluberrime editas, approbavit, confirmavit, & innovavit, illasque adversus quemcumque non usum, seu contrarium usum, qui quovis modo prætendi, vel allegari potuisset, restituit, & plenarie reintegravit, quas deinceps omnino, & inviolabiliter observari præcepit, & mandavit; inter cætera in eadem Constitutione contenta, hæc præscripta erant, tenoris, qui sequitur.

Privilegiatis non suffragatur Privilegium Fori in causis homicidii.

§. 1. Et quoniam experimento compertum est, administrationem, ac rursum rectæ, & expeditæ justitiæ, qua Reipublicæ salus præcipue innititur, summopere obturbari, vel ab excessivo numero privilegiatorum, vulgariter Patentati *nuncupatorum, vel a minus recta intelligentia privilegiorum concessorum; proinde, salvis, firmisque remanentibus decretis, & resolutionibus, quæ temporibus fel. pariter rec. Urbani PP. VIII. & dictorum Innocentii XI. & Innocentii XII. Prædecessorum, aut alias quandocumque ea super re emanarunt, volumus quod privilegium Fori nemini quorumcumque Privilegiatorum hujusmodi, tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico prædictis (Officialibus, aliisque privilegiatis a Congregatione pro tempore existentium ejusdem S. R. E. Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum, ac Ministris necessariis actu inservientibus Archiepiscopis, Episcopis, ac Ordinariis prædictis, eorumque Curiis, dumtaxat exceptis) pro crimine Homicidii suffragentur; sed dicti Privilegiati, quatenus Clericali Charactere insigniti, Ecclesiasticæ; & quatenus laici fuerint, sæculari jurisdictioni subjaceant: Reservantes Nobis facultatem declarandi, quinam, & quotquot esse debeant veri Familiares dictorum Archiepiscoporum, & Ordinariorum, ac Officiales necessarii, Curiis Ecclesiasticis verum, & actuale servitium præstantes.*

Exceptis Official. & Famil. & Privilegiatis a S. Officio, & ab Ordinariis, eorumque Curiis.

Quorum numerus, & qualitates Summo Pontifici præscribenda reservantur.

§. 2. Insuper quia ex illis etiam, qui in sortem Domini vocati sunt, quique aliis irreprehensibilis, & ab omni culpa, & macula immunis vitæ, ac virtutum exemplo prælucere deberent, aliqui interdum reperiuntur adeo suæ vocationis immemores, ut impellente humani generis hoste, pluribus etiam Homicidiis manus suas cruentare non perhorrescant; Nos perversorum quorumcumque malitiæ obviandum esse, non indulgendum, probe intelligentes; ad istorum quoque frænandam pervicaciam, perpetuo itidem statuimus, quod Clericus primæ Tonsuræ, nullum Beneficium Ecclesiasticum obtinens, tametsi conditiones Clericis hujusmodi a Concilio Tridentino præscriptas servaverit, ac servet, pro duobus tamen Homicidiis animo deliberato ac præmeditato per eum patratis, privilegio fori, & Canonis, in odium tanti excessus, & ad aliorum terrorem, exuatur, & uti incorrigibilis, omnino sæculari potestati subjiciatur, ab ea tamquam laicus legitimis pœnis plectendus. Clericus quoque in minoribus Ordinibus constitutus, nec pariter Beneficiatus, nec præscripta a Concilio Tridentino servans, tam Cælebs, quam conjugatus, in causis Homicidii dicto privilegio fori non gaudeat, eoque privatus remaneat, neque a proprio Episcopo, seu Ordinario repeti, minusque habitum Clericalem, quem indigne abjecit, reassumere possit post totaliter expiatam admissi delicti pœnam. Declaratio autem, an reus, ante patratum Homicidium, requisita a Concilio Tridentino servaverit, ad Episcopum, aliumve loci Ordinarium omnino spectet, non retardata interim delinquentis assecuratione, facienda etiam per Judicem laicum nomine Ecclesiæ, qui illum pariter Ecclesiæ nomine ad illius dispositionem retinere possit, ac debeat, donec dicta declaratio prodierit, quacumque diversa, ac etiam contraria Juris Canonici, & Apostolicarum Constitutionum dispositione, seu interpretatione, necnon consuetudine haud refragante.

Clericos Tonsuratos non Beneficiatos, pro duobus Homicidiis, privilegio Fori, & Canonis privandos.

Clericis in Minor. non servantes præscripta Conc. Trid. non gaudere privilegio in caus. Homicidii.

Utrum præscripta Conc. Trid. servaverint, ab Ordinario declarandum esse, non retardata assecuratione.

§. 3. Por-

Ecclesiasticos, æque ac Laicos, Homicidii præmeditati Reos, non gaudere Immunitate Ecclesiastica.

§. 3. Porro cum idem Benedictus Prædecessor, animadvertens Homicidia hujusmodi suo etiam tempore increbrescere, nec minus, quam alia facinora in celebri Constitutione d. Gregorii XIV. etiam Prædecessoris, quæ incipit Cum alias, recensita, publicæ quieti officere; pro commissi sibi Apostolici Officii debito, per prædictam suam Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXV. sexto Idus Junii, cui initium est: Ex quo Divina, evulgatam Constitutionem, laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum suum interficientes, ab Ecclesiasticæ Immunitatis beneficio excluserit & repulerit, ac pro exclusis atque repulsis haberi voluerit: Nos, ob gliscentem in dies quorumdem Ecclesiasticorum nequitiam, qui nulla proprii status habita ratione, non raro in adeo nefarium, detestandumque crimen prolabuntur, ipsorum Gregorii, & Benedicti Prædecessorum Constitutionibus, quas supra confirmavimus, atque innovavimus, inhærentes, & quatenus opus sit, criminum in illis exceptorum Reos immunitate Ecclesiastica nequaquam juvari, iterum decernentes; eamdem Benedicti Prædecessoris Constitutionem laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum suum, sicut præmittitur, interficientes a beneficio Immunitatis Ecclesiasticæ excludentem, ad ipsos Ecclesiasticos cujuscumque gradus, & Ordinis existant, in Urbe, ac universa ditione Nobis, & Sedi Apostolicæ mediate, vel immediate subjecta, Homicidium animo similiter præmeditato ac deliberato patrantes, extendimus quoque, & ampliamus, dummodo tamen causa admissi per eos Homicidii ab illorum Judice Ecclesiastico competente cognoscatur, & ab eo, si rei reperti fuerint, citra pœnam sanguinis, ad præscriptum Sacrorum Canonum, condigna puniantur animadversione.

Ab Ecclesiastico tamen Judice judicandos, & puniendos esse. Homicidium mandantes, &c. etiam minores annis 25., & Ecclesiasticos, non gaudere Immunit.

§. 4. Ulterius, ad varias Doctorum, qui ejusdem Benedicti Prædecessoris mentem, quoad personas in dicta ejus Constitutione comprehensas, interpretari, & explicare voluerunt, sententias, & opiniones dirimendas, declaramus, Homicidii reos, natu minores vigintiquinque, majoris vero viginti annis, tam laicos, quam Clericos, qui mandatum, consilium, instigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occisori præbuerint, ex quorum singulis pravis actibus homicidium evenerit, in dicta Benedicti Prædecessoris Constitutione comprehensos esse, ac deinceps censeri debere, eamque, quatenus opus sit, ad ipsos pariter extendimus; ita scilicet, ut illorum extractio e loco immuni, atque traditio Curiæ Seculari, quoad laicos, ad ejusdem Curiæ Secularis requisitionem, fiat a Curia Ecclesiastica & Clerici ab ipsa Curia Ecclesiastica ex Officio omnino extrahantur, juxta normam infra dicendam. Item declaramus, omnes, & singulos prædictos tam Laicos, quam Ecclesiasticos, qui in Urbe, ac ditione prædictis, ex causa, & occasione Homicidii etiam in rixa commissi cum armis, seu instrumentis suapte natura aptis ad occidendum, inquisiti, & processati, vel in contumaciam banniti, & condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit casuale, vel ad propriam defensionem, Immunitatis prædictæ beneficio minime gaudere.

Item inquisitos & damnatos de homicidio in contumaciam.

Ordo servandus in extrahendis Reis a loco immuni.

§. 5. Utque reorum, ratione Homicidii, ut præfertur, excepti inquisitorum, seu bannitorum, & in contumaciam condemnatorum extractio ab Ecclesiis, aliisque locis immunibus, atque traditio suo cuique Judici competenti, legitimis modo, & forma a Curia Ecclesiastica fiant, volumus, & ordinamus, ut quotiescumque Judici Ecclesiastico competenti innotuerit aliquem Laicum, seu Ecclesiasticum ex causa homicidii excepti inquisitum, atque processatum, ad Ecclesiam, seu locum immunem confugisse, ibique moram trahere, ac ea super delicti qualitate, ac personæ reitate subministrata, vel acquisita suppetant indicia, quæ ad capturam decernendam sufficere videantur, tunc idem Judex Ecclesiasticus ex Officio, ac nemine etiam requirente, si delinquens sit Clericus, sin vero Laicus, postquam a Curia Sæculari requisitus fuerit, ad ipsius delinquentis extractionem ab Ecclesia, seu loco immuni, implorato etiam ad hoc, quatenus opus sit, auxilio brachii Sæcularis, & cum interventu personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, devenire teneantur, extractumque ad suos, si tuti, & securi, fuerint, sin minus ad Curiæ Secularis Carceres asportari, ibique sub tuta custodia detineri curet, & faciat; Ubi vero ex processu informativo desuper conficiendo, quoad inquisitum nondum condemnatum, dictus Judex Ecclesiasticus, ex acquisitis, seu subministratis indiciis ad torturam tantum sufficientibus, ab extracto homicidium a præfata Benedicti Prædecessoris, & hac Nostra Constitutionibus exceptum patratum fuisse cognoverit, ad declarationem, quod scilicet de casu ita excepto constet, progrediatur, extractumque, si Laicus sit, Ministris, & Officialibus Curiæ Secularis, si autem Clericus, ejus competenti Judici Ecclesiastico tradere, & consignare possit, ac debeat, exactis tamen, receptisque in actu traditionis, & consignationis hujusmodi, a Judice quidem Sæculari, juramento, & ab Ecclesiastico, promissione in verbo veritatis, de restituendo extractum Ecclesiæ, locove immuni, sub pœna excommunicationis latæ Sententiæ, Nobis, & eidem Romano Pontifici pro tempore existenti reservatæ, quatenus extractus in suis defensionibus, quæ ad tramites juris, & Ordinationum Apostolicarum ei competunt, præfata elidat, & diluat indicia. Et si illa minime eliserit, seu diluerit, & delinquens repertus fuerit, Judici suo, scilicet Ecclesiastico in Clericum, Seculari in Laicum, ut juris esse censuerit, animadvertere liceat.

Et in iisdem tradendis Curiæ Ecclesiasticæ, sive Laicæ.

Quid in extractione, & traditione & banniti, & damnati in contumaciam.

§. 6. Quoties autem de jam bannito, aut in contumaciam damnato ex causa Homicidii superius excepti, sive Laico, sive Ecclesiastico agetur, quilibet Judex Ecclesiasticus, ut præfertur, competens, ad illius, Laici nimirum, instante Curia Sæculari, & Clerici, ex Officio, extractionem ab Ecclesia, locove immuni, cum interventu quoque personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, ac traditionem suo respective Judici, sicut mox dispositum est, faciendam procedat: solamque sententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc sufficere decernimus, ut dictus Judex Ecclesiasticus ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num istiusmodi Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam Constitutionum Apostolicarum, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne? exactis pariter, & receptis, quatenus consignetur, a Judice Sæculari juramento, si delinquens sit Laicus, ab Ecclesiastico vero, si fuerit Clericus, promissione, ipsum, ut supra, restituendi Ecclesiæ, locove immuni, sub antedicta pœna excommunicationis, si extractus in suis similiter defensionibus ei ad præscriptum prædictarum Constitutionum Apostolicarum competentibus, nullitatem, & injustitiam contumacialis Sententiæ prædictæ ostenderit, & sceleris indicia diluerit; quod si id præstare nequiverit, & ex eisdem Sententia, & actis rite, & recte gestis, reus repertus fuerit, Judex ejus competens Sententiam exequi, & quando aliquem in pœna irrogata excessum deprehenderit, etiam moderari valeat; ita quod quæcumque declaratio a prædicto Judice Ecclesiastico facta in judicio Ecclesiasticæ Immunitatis super consignatione banniti, & in contumaciam damnati, ejusque denegatione, nullatenus deservire, & a nemine allegari possit in alio diverso ac separato judicio, in quo scilicet de prefatæ Sententiæ contumacialis executione postmodum disputari contingeret, ad quem effectum dicta declaratio Judicis Ecclesiastici perinde habeatur, ac si non emanasset, nec ullus exinde scrupulus animo Judicis competentis, in cognoscenda & definienda validitate, seu nullitate, justitia, seu injustitia ejusdem Sententiæ contumacialis, ingeratur:

Decreta Judicis Ecclesiastici super competentia Immunitatis non suffragari in judicio super executione Sententiæ contumacialis.

Pontifex præinserta confirmat, & extendit ad Ditionem Reip. Lucanæ.

§. 7. Quoniam autem Dilecti Filii Senatus, & Respublica Lucana Nobis nuper humiliter supplicari fecerunt, ut dispositionem prædictæ Constitutionis Clementis Prædecessoris prædictis superius insertam, ad Dominium, & ditiones eidem Reipublicæ subjectas, in quibus homicidia quoque frequentissima sunt, extendere, & ampliare de benignitate Apostolica dignaremus: Nos igitur, ipsos Senatum, & Rempublicam specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, & ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino possumus, propulsandum, exterminandumque advigilantes, prædictam Constitutionem pro universa, ut præmittitur, S. R. E. prædictæ ditione a laudato Clemente Prædecessore factam, quoad præinserta in his præsentibus literis, respective, ad dominium, & ditiones

præ-

ANNO 1744. prædictas ejusdem Reipublicæ Apostolica auctoritate, motu proprio, tenore præsentium extendimus, & ampliamus, atque deinceps omnino, ac inviolabiliter observari præcipimus, & mandamus.

Cum facultate procedendi juxta statuta localia.

§. 8. Volumus tamen, ut veluti alias idem Clemens Prædecessor voluit, & decrevit, ut in Nostra ditione Ecclesiastica tum extractus in suis defensionibus, quæ ad tramites Juris, & *Apostolicarum Ordinationum* ei competunt, eluat, & diluat indicia; tum ut sola Sententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur exhibitio ad hoc sufficiat, ut Judex Ecclesiasticus, ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam *Constitutionum Apostolicarum*, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne; tum denique, si extractus in suis defensionibus, ei ad præscriptum prædictarum *Constitutionum Apostolicarum* competentibus, nullitatem, & injustitiam contumacialis Sententiæ prædictæ ostenderit, & sceleris indicia diluerit: ita pariter in Dominio, & ditionibus prædictis hæc omnia præmissa ad dispositionem Juris, & *Statutorum localium dominii*, & *ditionum hujusmodi* intelligi debeant.

Numerum, & qualitates Privilegiatorum interim juxta consuetudines locorum servari mandat.

§. 9. Ac insuper volumus, ut donec, & quousque sive per Nos ipsos, sive per Romanos Pontifices pro tempore existentes, declaratio hujusmodi facta non fuerit, ii tantummodo familiares, & Officiales excepti intelligantur, & habeantur, quos de jure, & juxta consuetudinem loci cujuslibet, usque ad hanc diem pro familiaribus, & Officialibus habitos, & deputatos esse, & haberi, ac deputari solitum est.

Clausulæ pro literarum firmitate.

§. 10. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque semper, & perpetuo firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, atque ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, plenissime observari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, eorumdemque Cardinalium Congregationes; aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros; sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; & si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Cum derogationibus opportunis.

§. 11. Non obstant præmissis, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, stylis, usibus, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, ac quorumcumque Prædecessorum Nostrorum literis, privilegiis, indultis, & facultatibus quibusvis etiam dictis Cardinalibus, eorumque Congregationibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus & aliis decretis; etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, etiam consistorialiter, vel alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis effectus, & exemplorum auctoritas.

§. 12. Volumus autem ut lapsis vigintiquinque diebus, postquam præsentes literæ per dominium, & ditiones prædictas per Ordinarios locorum publicatæ fuerint, omnes & singulos in dominio, & ditionibus prædictis existentes perinde arctent, ac si unicuique eorum personaliter, ac nominatim intimatæ fuissent; utque earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 24. Jan. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Cardinalis Passioneus.

Similia Indulta eodem fere exemplo expedita fuerunt pro aliis aliorum Principum; & Rerumpublicarum Ditionibus.

LXXXIX.

DECRETA

Super pluribus Disciplinæ Capitibus, pro Incolis Regni Serviæ, & finitimarum Regionum.

Venerabilibus Fratribus, Dilectis Filiis, Archiepiscopis, Episcopis, Parochis, & Universo Clero, & Populo Regni Serviæ, aliarumque finitimarum Regionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Solicitudo Pontificis pro Fidei, ac Disciplinæ integritate, in Servia, & propinquis locis nonnihil collapsa.

INTER omnigenas calamitates, quibus Ecclesiæ Filii sub Infidelium dominatione degentes undique opprimuntur, quibusque omnibus paterna charitate compatimur; non aliæ magis animum nostrum solicitant, atque urgent, quam quæ sunt ejus generis, unde animabus Christi Sanguine redemptis perditionis occasionem oriri, & Catholicæ Fidei, disciplinæque integritati detrimentum inferri posse veremur. Ex quibus cum illæ, quas in Serviæ Regno sub durissimo Turcarum jugo jamdiu sustinetis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, multis ex partibus alias ad aures nostras pervenerint; tum vero novissime, per Venerabilem Fratrem Joannam Baptistam, electum a Nobis, & constitutum Archiepiscopum Scopiæ, distinctius expressæ, ac pene ob oculos nostros expositæ, incredibile Nos dolore affecerunt. Licet enim inter gravissimas vexationes, & persecutiones ab infidelium crudelitate, & schismaticorum odio illatas, assiduam Pastorum istius Regni vigilantiam, ac solicitudinem in proprios greges, firmamque Populorum in Fide, ac pietate constantiam commendare, immo & admirari debuerimus; plures tamen dolendi causas Nobis attulerunt, tum nonnullorum ex illis infracta, & fluctuans, vel etiam arbitraria, in maximi momenti rebus, agendi ratio; tum invecta inter plerosque Fideles, ex alienigenarum consortio, morum, ac disciplinæ corruptela; præsertim vero turpis Christianæ professionis occultatio, ad infidelitatem accedens, qua plures in istis regionibus uti, temporalium damnorum timore, perhibentur.

Commendatur observantia Decretorum Concilii Albani.

§. 1. Debuerant quidem pleraque ex iis, quæ contra Fidei, & morum puritatem inter istarum Ecclesiarum Fideles irrepsisse dicuntur, vel anteverti, vel introducta corrigi, atque emendari, per satis notas Pontificii, & Canonici Juris sanctiones, & per Apostolicæ Sedis Decreta per organum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum sæpius emanata; potissimum vero per ea, quæ statuta fuerunt in Albano Concilio, quod sub fel. rec. Prædecessore nostro Clemente XI., ab istius Regni Primate, pro universo Clero, & Populo Albaniæ, & Serviæ, indictum, & celebratum fuit. Ideoque prædictas omnes juris, Ecclesiastici, & Sedis Apostolicæ leges Vobis omnibus in memoriam revocantes, earumque studium, & observantiam impense commendantes, prædictum Concilium Albanum vestris præcipue rebus, ac temporibus accommodatum & opportunum, omnino teneri, ac per omnia observari præcipimus; volentes, ut omnes istius Regni Archiepiscopi, Episcopi, Parochi, & Missionarii, & reliqui Animarum curam habentes, aliquod illius exemplar apud se habeant, atque ad illius normam, suos, & Populorum mores exigere studeant, & conformare.

§. 2. At-

Relati abusus in specie corrigendi per infra-scripta Decreta.

§. 2. Attamen, ut graviores abusus ad Fidei, morum, ac rituum integritatem pertinentes, quæ ex istis Regionibus ad nostram notitiam in specie pervenerunt, penitus tollantur, ac perpetuo eliminentur; postquam eosdem accurate, ac diligenter per nosmetipsos perpendimus, examinavimus; Ea, quæ sequuntur, Decreta, non sine Venerabilium Fratrum nostrorum consilio, perferre, ac vobis denunciare statuimus; quorum dispositiones a vobis omnibus, ad quos attinet, utpote utiles, ac necessarias, libenter amplectendas esse in Domino confidimus; & nihilominus auctoritate Apostolica exactissime impleri, & custodiri mandamus.

Non licere Fidei Professionem ita occultare, ut Mahumetismus simuletur.

§. 3. Ordientes itaque a negotiis Fidei, sine qua impossibile est placere Deo; omnibus & singulis istius Regni Fidelibus, qui Ecclesiæ Catholicæ communionem retinere cupiunt, districte præcipimus, atque jubemus, ut caveant, ne ad occultandam, quum licitum & necesse est aliquando, Christianæ Religionis professionem, aliqua faciant, aut admittant contra Evangelica Præcepta, & Instituta; præsertim vero, quæ protestationem includunt Mahumeticæ sectæ: Ideoque si Circumcisionem susceperint, sciant, quod Christus ipsis, Apostolo attestante, nihil proderit. Nomina Turcica, quorum nec memores esse deberent per labia sua, assumere; Abominanda Infidelium Templa, quæ Moschæas vocant, frequentare: Ecclesiasticorum Jejuniorum dies Carnium esu profanare, & hæc eo fine, ut Mahumetani credantur, prorsus devitent. Hæc enim omnia, etsi Fides Christi in corde teneatur, fieri nequeunt, sine Mahumetis errorum simulatione, sinceritati Christianæ contraria, quæ mendacium in re gravissima continet, & virtualem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, proximique scandalo, includit.

Præsertim in judicio.

§. 4. Multo vero magis, quum a publica Potestate interrogantur, illicitum sibi esse sciant Mahumeticæ sectæ se addictos profiteri; sed illud noverint esse tempus, quo eos oportet, sumentes scutum Fidei, non solum corde credere ad justitiam, sed etiam ore Christum confiteri ad salutem; alioquin si eum coram hominibus negare ausi fuerint, & ipse negabit eos coram Patre suo.

Et in morte.

§. 5. Impius pariter, & illicitus est illorum Serviæ Christianorum abusus, qui, ex hac vita migraturi, cadavera sua Turcarum sepulturis mandari, cum istorum assistentia, & Mahumeticis adhibitis ritibus, permittunt, aut jubent. Etenim si Christum in vita erubescere minime debent, quanto minus quum ejusdem tremendo judicio sistendi sunt; ne & ipse eorumdem coram Æterno suo Patre erubescat.

Simulatores a Sacramentis arcendi, & a suffragiis excludendi.

§. 6. Munus itaque Episcoporum, Parochorum, & Missionariorum erit, serio Christianos illos, qui supradicta, cum ingenti Fidei injuria, nefarie præsumunt docere & admonere; quod frustra sibi de Christianæ Legis custodia, & zelo, deque Filiorum in eadem educatione blandiantur; quoniam vel in uno istorum deficientes, facti sunt omnium rei: Itaque ipsis aperte denuncient, quod quisquis metu cujuslibet potestatis, vel temporalium amittendorum formidine, Fidem suam prodit, iram Dei super se provocat; seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe extraneum reddit; quoniam magis timet hominem, quam Deum, & momentanea retinere, quam æterna acquirere mavult. Si qui autem obstinati in hujusmodi via impiorum pergere velint, incapaces erunt Sacramentorum in vita, &, si impænitentes decesserint, suffragiorum post mortem; ad quæ nullus Ecclesiæ Minister illos admittere præsumat; alioquin, a proprio Episcopo Canonicis pœnis, ad præscriptum etiam supradicti Albani Concilii; plectendus erit.

Item Mulieres absque Christianæ Religionis exercitio viventes in Turcarum contubernio.

§. 7. Arcendæ pariter a Sacramentis Ecclesiæ sunt illæ Mulieres, quæ nuptiarum nomine in Turcarum contubernium admissæ, celantes Christianæ Religionis professionem, ibi vitam agunt ab omni Religionis exercitio remotam; eisque a Pastoribus denunciandum est, ne salutis æternæ fiduciam collocent in ea Fide, quam, sine operibus mortuam, in corde tantum utiliter conservare posse, sibi persuadent.

Harum Filii quando baptizari possint, nec ne.

§. 8. Istarum vero Filios, quos Parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitæ periculum imminere videatur, sacro lavacro abluere prædicti Parochi minime dubitent; admonitis Matribus, ut, si convaluerint, ipsos in Christiana Religione educare sedulo curent. De iis vero, qui validam, ac vivacem corporis constitutionem præseferunt, & nullo superstitioso fine, sed unico salutis obtinendæ voto, ad baptismum a supradictis Matribus offeruntur; quoniam impossibile est singulas rerum circumstantias expendere, quæ suadere possunt, vel eos in Evangelicæ legis, & fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab hujusmodi Matribus fraudatos, Mahumetani Patris impietatem sequuturos esse; perpensis etiam infantilis ætatis periculis, ob quæ tertiam plerumque hominum partem ante complerum decennium extingui, ferunt; nihil expresse jubendum censemus; Ecclesiæque Ministros dumtaxat hortamur; ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti, juxta illius ductum, & prudentiæ suæ dictamina se gerant. Quod si eos ad Baptismum admitti posse crediderint, ne omittant Matribus inculcare districtam obligationem, qua tenentur, hujusmodi Ecclesiæ Filiis, si ad rationis usum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplina, & correptione Domini educare.

Si baptizentur eorum educationi consulendum.

Matrimonia juxta Decretum Concilii Trid. celebranda, abrogatis clandestinis aut coram judice contractis.

§. 9. Illud etiam grave, ac permolestum auribus nostris accidit, Concilii Tridentini Decreta de Sacramento Matrimonii ab aliquibus non observari in istis Regionibus, in quibus debitam eorum publicationem jamdiu sequutam fuisse, ipsius Albani Concilii testimonio comprobatur. Itaque omnes istarum partium Fideles supradictis Decretis teneri declarantes, irrita omnino, & nulla esse definimus prætensa Matrimonia, quæ coram solum Turcarum Judice, Caddi dicto, vel etiam absque isto, per solos Sponsos, & non ad prædicti Tridentini Concilii præscriptum contrahuntur. Quique hujusmodi nullas, & clandestinas nuptias contraxerint & post contractas convivunt, tamquam in illicito concubinatu versantes (nisi de præterito pœnitentiam agant, & justo Matrimonio in facie Ecclesiæ jungantur, a Sacramentorum participatione arceri præcipimus.

Non licere Matrimonium per Procuratores renovare Turcico ritu, nisi sit mere civilis.

§. 10. Matrimonio autem a Fidelibus rite contracto, eisdem minime permittimus, ne quidem ob causam Uxorum a Turcarum raptu servandarum, idem coram Caddi per Procuratores Turcico Ritu renovare; nisi tamen Mahumetanus nuptiarum ritus sit mere civilis, & nullam Mahumetis invocationem, aut aliud quodcumque superstitionis genus includat. Etsi enim non per se ipsos, sed per Procuratores id peragant; nunquam tamen illius delicti insontes haberi debent, quod ipsorum auctoritate, vel mandato committitur.

Proclamationes servandæ, nisi necessitas contra urgeat.

§. 11. Quoad Proclamationes vero a Tridentino Concilio statutas, licet in Servia minime usu firmatæ asserantur; quum tamen in prælaudato Concilio Albano Parochis etiam Serviæ præscribantur, adempta dispensandi facultate extra urgentis necessitatis occasionem; Nos idem omnino, quum fieri potest, observari præcipimus.

Matrimonia non dissolvi per Uxoris fugam, & Nuptias ab ea cum infideli contractas.

§. 12. Quod si alicujus Fidelis Uxor ad Turcas confugiat, & cum aliquo ex istis nefarias nuptias contrahere audeat, non licet Viro aliam Uxorem in illius locum ducere; quum Matrimonium, Jure Divino, Conjugibus superstitibus, indissolubile, per hujusmodi Mulieris facinus minime dissolvatur. Unde, qui in tali casu alteram ducit, mœchatur; & nisi ab ea omnino separetur, a Sacramentis arcendus est.

Mulieres nulliter nuptæ cum infidelibus donec in eorum concubinatu permanserint, Sacramentis arcendæ.

§. 13. Et quidem de hujusmodi Mulierum salute, nisi pœnitentiam agant, quid judicandum sit, omnibus patet. De Mulieribus autem Christianis a Turcis per vim raptis, iisdemque violenter, vel in pueritia nuptis, quæ nullo Sacramentalis fidei jure conjunctæ, in illicito concubinatu cum Infidelibus perseverant, idem omnino statuimus, quod in prædicto Concilio Albano decretum fuit; ut scilicet illis Ecclesiæ Sacramenta denegentur; nulla ratione habita, vel prætensæ illarum in Christiana Fide perseverantiæ, vel violentiæ in puerili ætate a Turcis illatæ, vel etiam quod unicæ, aut potioris, & justæ Uxoris loco a Turcis habeantur; quum ista nullum jus tribuant in concubinatu, & fornicatione degentibus, ad percipienda Sacramenta; nullamque Sacerdotibus, ad easdem indignis ministranda, præbeant facultatem.

Dispensationes non concedendæ simulatoribus Mahumeticæ sectæ.

§. 14. Circa Dispensationes Matrimoniales, caveant Episcopi, & Missionarii Serviæ, ne facultatibus sibi ab hac Sancta Sede communicatis inconsulte, vel erga immerentes utantur; neve terminos suæ potestatis transiliant. Nullas itaque Dispensationes, conceden-

ANNO 1744.

dendas eſſe ſtatuimus illis Chriſtianis occultis, de quibus dictum eſt, quod Mahumeticos ſimulent ritus: Etenim iſti, quum Chriſtum erubeſcant, gratiarum Eccleſiæ, quæ Chriſti ſponſa eſt, indignos ſe faciunt.

Nec iis, qui Matrimonium contra Eccleſiæ Ritus contrahere velint.

Præterea nullas diſpenſationes concedant in iis caſibus, quibus Matrimonia juxta Ritum Eccleſiæ Catholicæ, ut ſupra dictum eſt, & valide, & ſancte celebranda non eſſe præviderint; Tunc enim non Diſpenſationes, ſed Diſſipationes, & incontinentiæ fomenta eſſent, a quibus fidelis prudenſque Miniſter Chriſti omnimode abſtinere tenetur.

Declaratio ſuper Diſpenſ. quoad impediment. juſt. publ. non ex Matrim. rato non conſum.

§. 15. Specialiter autem advertant, eam facultatem, inter cæteras ipſis communicatas, non reperiri; diſpenſandi ſcilicet ſuper impedimento juſtitiæ publicæ honeſtatis, proveniente ex matrimonio rato, quod alias inter alterutram partem, & alterius conſanguineum in primo gradu, interceſſerit; ſed ante conſummationem, vel morte, vel aliter legitime ſolutum fuerit. Hoc enim impedimentum fortius eſt eo, quod ex ſponſalibus oritur; idcirco ab hujuſmodi diſpenſatione concedenda abſtinere debebunt.

De nuptiarum celebrandarum temporibus, & aſſiſtentia nuptiis Infidelium.

§. 16. In celebratione nuptiarum obſerventur tempora ab Eccleſia Catholica præſcripta. Quod ſi infra vetitos dies Mahumetani ſuas nuptias celebrantes, aliquem ex Fidelibus officii cauſa invitaverint; quoniam Eccleſiæ præcepta ad eos, qui foris ſunt, minime pertinent; non prohibentur Catholici Serviæ, Chriſtianam modeſtiam ſecum ferentes, illis intereſſe; dummodo fieri poſſit abſque Creatoris injuria, & offenſione fidelium, & Eccleſiæ Dei; & nulla in Turcarum nuptiis Mahumetis invocatio, nullique ſuperſtitioſi ritus intercedant, quibus invitati, ore, vel opere jungi debeant, & conſentire. Quæ tamen Infidelium conſortia, & profana convivia, ſi, quantum poterunt, devitare curaverint, multa ſane animarum pericula præcavebunt.

Cognatio ſpiritualis non extendatur ultra caſus & gradus a Conc. Trid. præfinitos.

§. 17. Quod pertinet ad cognationem ſpiritualem; ſapientiſſima Tridentini Concilii Decreta, quacumque in contrarium conſuetudine minime obſtante, in Servia omnino obſervari mandamus. Itaque nec eam, quæ oritur ex Sacramentis Baptiſmi, & Confirmationis, ultra perſonas, & gradus ab eodem Concilio præfinita, extendi permittimus; nullam vero ſpiritualem cognationem aliunde oriri, & in ſpecie ex aſſiſtentia matrimonio præſtita, etiam ad contrahentium invitationem, ſicuti nec inter eos, a quibus capilli pueris primo tonduntur, expreſſe declaramus. Urget enim ratio prædicti Conciliaris Decreti; ne ſcilicet propter multitudinem prohibitionum, contigat ſæpius, in caſibus prohibitis ignoranter contrahi matrimonia, in quibus vel cum peccato perſeveretur, vel quæ cum ſcandalo dirimi debeant. Quod cum ſapienter ſtatutum fuerit circa ea ſpiritualis cognationis genera, quæ jam in Eccleſia recepta erant; multo majori ratione obtinere debet in aliis hujuſmodi ſpeciebus, quæ in Eccleſia Catholica ignotæ, infectum a ſchiſmaticis principium habent, quorum eſt alligare hominibus onera gravia, & importabilia, digito autem ſuo ea non movere. Itaque & iſtorum ſcandalum, ſi quod acceperint ex hujus Decreti inter Fideles obſervantia, ſecure contemnendum eſt.

Roman. Miſſalis, Ritualis, ac Cæremonialis uſus retinendus Rejectis ritibus, & precationibus aliunde petitis.

§. 18. De Sacris autem Ritibus, in quibus iſtarum Regionum Eccleſiæ, Romanam hanc, reliquarum omnium Matrem, & Magiſtram, in ſpeculum ſibi, & exemplum proponentes, non alio quam Romano Miſſali, Rituali, ac Ceremoniali uti perhibentur; hortamur Venerabiles Fratres Archiepiſcopos, & Epiſcopos, ut nihil in hujuſmodi tuta, ac laudabili conſuetudine immutari, & tam in Sacrorum celebratione, & Sacramentorum adminiſtratione, quam in Benedictionibus, & Exorciſmis, non aliis quibuſcunque aliunde petitis Ritibus, Ceremoniis & precationibus, quocumque prætextu, aditum reſerari permittant.

Cæremoniæ Baptiſmi non omittantur, vel cito ſuppleantur.

§. 19. Videant, autem, ne forte inanes, aut leves timendi cauſæ illæ ſint, quæ paſſim afferuntur, pro omittendis in Baptiſmatis adminiſtratione ceremoniis a Rituali Romano præſcriptis; quas etiam, quum ex veris, gravibuſque cauſis prætermitti contingat, primo quoque tempore ſuppleri curabunt. Neque enim ſine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis, tantæque antiquitatis Ritus, atque ad reverentiam Sacramento conciliandam maxime neceſſarii.

Aqua Baptiſterii juxta Ritum Romanum benedicatur, & in Baptiſmo adhibeatur.

§. 20. Curandum eſt etiam, ne extra caſum neceſſitatis, juſtique timoris ab Infidelibus, incuſſi, communis, & naturalis Aqua, vel etiam ea, quæ pro luſtrationibus benedicitur, in Baptiſmi adminiſtratione adhibeatur; ac temere omittatur uſus Aquæ ad hunc præciſe effectum benedictæ juxta præſcriptum Ritualis Romani. Vix enim ſine maxima incuria, vel inani timore (juxta ſenſum etiam Albani Concilii) evenire poteſt, ut in Eccleſiis Parochialibus, ubi illæ exiſtunt, Baptiſmales Fontes, ſtatutis temporibus, & ritibus non benedicantur, aut Sacrorum Oleorum ad hoc ſufficiens copia non ſuppetat.

PONT. A. IV.

Communionis in Paſchate ſumendæ commodum Fidelibus ſuppetat.

§. 21. Invigilent, pro paſtoralis muneris implemento, ne Fidelibus quocumque in loco degentibus Sacerdotes, Catholici deſint, qui ipſis in Paſchatis ſolemniis Sacroſanctam Euchariſtiam miniſtrare poſſint: tum ut Lateranenſis Concilii pro omnibus utriuſque ſexus Fidelibus Decretum obſervetur; tum ut in communi totius Eccleſiæ de Reſurrectione Domini lætitia, hoc vivifico pabulo, quod ſymbolum quoque unitatis eſt, Eccleſiæ Filii roborentur, ac nutriantur, Quod ſi propter locorum, & temporum infelicitatem eveniat, ut infra duas Hebdomadas, quæ a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis intercurrunt, nullatenus id fieri poſſit; tunc, ut eidem præcepto, vel in Quadrageſima, vel in ſolemniis Pentecoſtes, præviiſque diebus, juxta proprii Sacerdotis conſilium, a Populis iſtarum Serviæ regionum ſatisfieri valeat, harum Litterarum tenore concedimus, & indulgemus.

Diſpenſatio quoad tempus, pro ceſſibus neceſſitatis.

Euchariſtia Infirmis miniſtretur.

§. 22. Dolenter vero nimis accepimus, vel adeo deſertas, & ruinoſas eſſe iſtarum Regionum Eccleſias, vel adeo inſoleſcere Infidelium furorem, ut Sanctiſſima Euchariſtia neque decenter, neque tuto, ut par eſt, aſſervari poſſit; unde eveniat, ut plerique Fideles Infirmi, abſque ſalutari Viatico, naturæ debitum ſolvant. Porro graviſſimo huic malo, quantum fieri poteſt, occurri, & provideri debet. Quamobrem Infirmorum notitia per Parochos anxia diligentia eſt inquirenda, non tantum pro iiſdem Pœnitentiæ Sacramento expurgandis, Chriſtianiſque monitis, ac ſpiritualibus conſolationibus juvandis, ac ſublevandis; verum etiam, ut Sanctiſſimo Chriſti Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem ſubeundum muniantur. Itaque ubi alicui ex Fidelibus mortis periculum inſtare perſpiciant, ipſi prædictum Sacramentum Euchariſtiæ quamprimum miniſtrent, & ſi quidem ſine periculo poſſint, ab Eccleſia ſumptum, ſi aliqua ibi extiterit, ad Infirmi domum deferre debent, cum extra ſummum neceſſitatis caſum, apud infirmos, in Ædibus non Sacris, Miſſam celebrare non liceat.

Miſſa extra Eccleſias non celebretur; abſque extrema neceſſitate.

Ritus deferendi ſacram Euchariſtiam.

§. 23. Dum autem Sacerdos tantum Sacramentum ad infirmos defert, Decreta in Albano Concilio promulgata adamuſſim obſervet, quibus præcipitur, ut indutus Superpelliceo, Stolaque utrique humero circumſepta, & præcedente uno ſaltem lumine, Hymnos, & Pſalmos ſubmiſſa voce recitans, in Sacra Pixide, vel in Calice mundo, velamine cooperto, ambabus manibus illud ante pectus tenens, devote deferat. At ubi (ſicut ibidem additur) Turcarum vis prævalet, & iniquitas, Sacerdos Stolam ſemper habeat propriis coopertam veſtibus: in ſacculo, ſeu burſa Pixidem recondat, quam per funiculos collo appenſam in ſinu reponat; & nunquam ſolus procedat, ſed uno ſaltem Fideli, in defectu Clerici, aſſocietur.

Superſtitioſi ritus in ſepeliendis cadaveribus devitentur.

§. 24. Denique circa ſepelienda Fidelium Cadavera, omnes Turcarum ſuperſtitiones devitentur; a quibus profecto impuram originem trahunt ſuperſtitioſi quidam ritus, veluti lotiones, quæ incenſo Thure, & certarum precum recitatione, quæ a Catholica improbantur Eccleſia, peraguntur. Itaque abſtinentes quantum poterunt ab omni ſpecie mala, & infidelium imitatione, diſcant iſtarum Regionum Populi, nihil in hujuſmodi Ritibus contineri, quod neceſſarium ſit ad Defunctorum ſalutem, atque ſuffragium. Turcarum vero dicteria, & cachinnos, inaneſque ſchiſmaticorum ſermones, pro nihilo habeant.

Relaxationes, & diſpenſationes non temere, nec levi de cauſa adhibendæ.

§. 25. In æſtimandis autem periculis, quorum interventu in ſupra enuntiatis rerum generibus Eccleſiaſticæ diſciplinæ rigorem relaxari poſſe declaravimus, univerſos iſtarum Regionum Fideles, præcipue vero Animarum Paſtores monemus, itidemque rogamus, ut abjectos animos Chriſtiana virtute erigentes, quid vere timendum ſit, quid contemnendum, examinent; & non in anguſtia, & metu terrenarum poteſtatum ſed in amplitudine charitatis, & ardore dilectionis,

quæ

quæ foras mittit timorem, Dei, & Ecclesiæ præcepta observent, & Animarum Curam administrent. Quod si solam Turcarum insultantium formidinem, aut levium incommodorum periculum, ad transgrediendam Christianæ professionis instituta, vel ad negligendum Animarum sibi creditarum regimen, justam sibi caussam esse judicaverint, vere de ipsis dici poterit, quod ibi trepidaverint timore, ubi non erat timor. Idcirco Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesias istas gravissimarum calamitatum cumulo vexatas, hortamur in Domino, & obsecramus, ut inanes hujusmodi timores, ex inferiorum Ecclesiæ Ministrorum, omniumque Fidelium pectoribus excutiant, eosque erigant, atque excitent; ut calcatis æque mundi blanditiis, atque terroribus, per arduam, angustamque semitam, Christum Ecclesiæ Caput, ad sanctificationis fastigium invitantem, constanter sequantur.

Beneficium conservatæ Religionis magni æstimandum.

§. 36. Agnoscant porro singularem in ipsos Dei nostri misericordiam, qui dum, terribili judicio, in aliis Regionibus Infidelium dominationi subjectis Christianam Religionem penitus conculcari, & extingui permisit; in isto tamen Serviæ Regno veritatis suæ lumen vigere voluit, quo respicientes homines in angustiis, & tribulationibus constituti, & consolationem acciperent in hac vita, & ad meliorem, ac beatiorem aliam assequendam perducerentur.

Et summa cura custodiendum.

§. 27. Itaque, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, cogitate etiam, atque etiam, & præcavete, ne per ingrati animi vitium, Divinæ erga vos pietatis fluenta siccentur; & auferatur a vobis Regnum Dei, cujus legibus obtemperare, & recte constitutos mores servare contempseritis.

Præceptum, & adhortatio pro præmissorum implemento.

§. 28. Quod si supra exposita Decreta, quibus vestram agendi disciplinam ad sanctissimarum Ecclesiæ legum puritatem cupimus revocare, quæque vobis omnino exequenda per has Literas nostras auctoritate Apostolica denunciamus, gravia vobis videbuntur, & importabilia; videte ne ad leve Christi onus, ac suave ipsius legis jugum, eam gravitatem, & molestiam vestra opinione transferatis, & quæ ex superaddita temporalium bonorum, vel retinendorum solicitudine, vel acquirendorum cupiditate proficiscitur. Hæc si abjeceritis, & mundi servitutem cum ea, quam Christo professi estis, minime conciliandam esse duxeritis; & profecto levia vobis omnia, & expedita in Christianæ legis observantia videbuntur. Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos ab infidelibus vexari, ac tentari supra id, quod potestis; sed faciet etiam ex tentatione proventum, & momentanea tribulationum vestrarum æterno gloriæ cumulo abunde rependet. Quod ab ipso Patre misericordiarum, & Deo totius consolationis vobis ex animo adprecantes, Apostolicam Benedictionem vobis omnibus impertimur.

Dat. die 2. Febr. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 2. Februarii Anno Domini MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

XC.

SÆCULARIZATIO

Aliquot Ecclesiarum Germaniæ, aut earumdem redditum imminutio a quibusdam proposita, reprobatur, & nunquam toleranda edicitur, cum admonitione ad Germanorum Antistites.

Dilecto Filio Nostro Josepho Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbytero S. R. E. Cardinali de Lambergh nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex cum Principibus Catholicis agit, ut eos a pernicioso consilio deterreat.

Ut primum Nobis compertum est, quod ad præsentem rerum in Germania statum componendum, pacemque in ea stabiliendam, proponeretur, aut aliquos ex Episcopatibus maxime insignibus in secularem potestatem redigere, aut illos Principatibus, qui cum eis conjuncti sunt, vel conspicua bonorum parte, spoliare; idemque perficere in pinguioribus redditibus, qui ad Abbatias, aut Canonicatus aliasque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent; ut nimirum, per hujusmodi bonorum opulentiam augeretur Principum Secularium temporale dominium, Ærarium, opesque amplificarentur: statim, Antecessorum Nostrorum exemplo, qui novis, ac perniciosis ejusmodi rebus summis viribus adversati sunt; cum superiori sæculo in Germania duo Metropolites, & Episcopatus sex deleti sunt, in alio autem deformis illa inter Catholicos, & Protestantes alterna successio constituta est; non omisimus per literas, etiam manu nostra conscriptas, Principes, quibus id magni interesse poterat, aut qui ad rem istam, de qua consultari dicebatur, opem suam conferre valebant, graviter commovere de imminenti Catholicæ Religionis in Germania periculo, de præclaro hæreticæ pravitatis triumpho, summaque rei Ecclesiasticæ calamitate: quæ quidem foret omnino maxima, si Episcopatus, insignesque Abbatiæ, seculari Principatu cum eis conjuncto, præclarissimis juribus, spectabilibus honorificentiis spoliarentur; aut in profanos usus Ecclesiæ patrimonia converterentur, aut imminuerentur illis opes, quarum possessionem per non intermissam tot sæculorum memoriam Episcopi Catholici integre sancteque servarunt, atque ea bona, quæ Ecclesiis summa pietate, ac liberalitate a Majoribus donata fuerant, nunc per abusum maxime reprehendendum, in sumptus, & propria commoda usurparentur; Curavimus quoque, ut hæc ipsa Principibus sedulo inculcarentur ab Apostolicis Nuntiis, qui apud illos sunt. At vero, ut de eorum pietate, ac Religione, sicuti par est, publice constet, profecto Nos, tum ex ipsorum responsis ad literas Nostras, tum Nunciorum Nostrorum literis, aperte cognovimus, eos probe intellexisse non minus gravissimum Catholicæ Religionis damnum, quam luctuosam rerum perturbationem, quæ consequeretur, si ad aliquid prædictorum aditus recludatur: proinde testati sunt, sibi consilia hujusmodi haudquaquam probari.

Principum Responsa accipit pietati, & religioni consentanea.

Profitetur se ullo pacto laturum Ecclesiastici juris imminutionem.

§. 1. Jam plane ex Vobis aliquos de his omnibus certiores fecimus, in responsionibus ad ea, quæ super his ad Nos detulistis; tum etiam hæc ipsa significavimus iis, qui in Urbe negotia vestra agunt, quoties hac de re, sive per se, sive per alios, Nos allocuti sunt. Ut vero unicuique vestrum de Voluntate Nostra omnino constaret, opportunum esse duximus per hoc Breve Apostolicum eam luculenter exponere, quod ad cæteros quoque præclaros Germaniæ Episcopos mittimus, ad universos fortasse, si opus fuerit, mittendum. Nos igitur coram Altissimo, cui rationem de singulis operibus nostris reddituri certe sumus, testamur, Nos pro viribus enixe curaturos, ut omnia & singula Ecclesiarum Germaniæ Principatus, jura, Jurisdictiones, honores, bona, sive illa ad Episcopatus, sive ad Abbatias, sive ad Canonicatus, sive ad alias quascumque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent, integra atque intacta permaneant; neque unquam concessuros, aut assensu comprobaturos, adversum hæc quidquam fieri, ulloque modo attentari; cum omnino parati simus sanguinem potius nostrum omnem effundere, quam pati, ut Ecclesiæ jura, ac libertas violentur, & conscientiæ Nostræ macula per ejusmodi assensum afferatur.

Episcopos monet de ipsorum debito, eorumque consilia exquirit.

§. 2. Pietati quidem vestræ, ac zelo injuriam faceremus, si vel suspicio in Nos caderet, sententiam vestram cum hac Nostra prorsus non congruere; quasi vero obliti essetis jurisjurandi, quo in auspicando Episcopatu polliciti estis, universa Ecclesiæ vestræ jura, prærogativas, fortunasque, sartas tectasque servare. Equidem Nos animo prospicimus, quantum emolumenti hæresi accederet, si Ecclesiasticos proventus, non dicimus sæculares fieri, sed tantummodo attenuari, minuique; eoque magis si Principatibus, jurisdictionibus, juribus, honorificentiis, quod Deus avertat, Episcopatum aliquem, aut aliquam Abbatiam spoliari contingeret. Acerbissima enim vulnera, quæ haud dissimili occasione Catholica Religio accepit, argumento nimis certo Nobis sunt, ut eidem multo graviora in posterum auguremur calamitates. At vos, qui loco præsto estis, longe melius, quam Nos, percipere valetis, quæ perniciosa vobis, ac tristissima acciderent, si vestra Episcopalis Dignitas insigni Principis auctoritate, viribus, opibusque denudata, impotens, & imbecilla fie-

ANNO 1744.

fieret, ad Gregem Vobis commissum tuendum tegendumque ab Hæresi, quæ in propinquis, ac finitimis provinciis longe lateque dominatur. Maxime vero, si animadvertatis, quæ tandem futura sit clarissimi istius Cleri vestri conditio, redditibus ad ipsum pertinentibus imminutis. Cum enim ex selecta totius Germaniæ Nobilitate Is componatur, haud difficile est intelligere, in quem statum paulatim prolaberetur, in illum scilicet, in quo fuit sæculo XVI., cum Hæresis in Germaniam, atque inde in alias quoque Provincias grassaretur. Agitur itaque res summa, & periculi plena, quæ curam, operam, ac vigilantiam vestram summopere exposcit. Proinde necesse est, ut sedulo cogitetis, provideque Nobis suggeratis, quid factu opus sit, præterea, quæ hactenus fecimus. Ad omnia quippe Nos promptos, ac paratos esse intelligetis.

Vanas rationes ab aliquibus jactatas refellit.

§. 3. Imponendus hic esset literis hisce finis; sed Apostolici muneris Nobis impositionus, de quo Omnipotenti Deo rationem reddere tenemur, exigit, ut nonnulla insuper addamus. Vos equidem non ignoratis, Catholicis Principibus minime deesse laxioris conscientiæ Theologos, & Assentatores, qui ad eorum aures insusurrare non dubitarunt, fieri quidem non posse, ut Ecclesiastica bona in sæcularem statum redigantur; posse tamen ea minui; tum propter illorum abusum, tum propter immoderatum luxum, & scopi gradum, ac dignitatem; unde fit, ut, aliis Pastorali animarum cura tradita, ipsemet Episcopus sæculi negotiis, & curis sese immisceat; sæcularis potius Principis amplitudinem, quam Episcopi gradum, ac dignitatem poscentibus. Nos profecto, in Literis manu Nostra ad Principes datis, haud prætermisimus sententiam adeo perniciosam refutare, atque diluere; tum ratione, tum exemplis ostendendo, absurdum non esse, ut cum Episcopatu una Principatus conjungatur, idque præsertim in Germania: Neque, ob unius, vel alterius abusum, generale aliquid statui debere, quo Ecclesia vetustissimis, quibus fruitur, juribus exuatur, quove Successoribus in perpetuum adimatur facultas ejusmodi bonis utendi in Ecclesiæ emolumentum, & juxta laudabilem piamque majorum institutionem.

Hortatur Episcopos ne hujusmodi calumnis causam præbeant.

§. 4. Persuasum plane Nobis est, Te non inter eos numerari, qui ita agendo, pravis ejusmodi consiliis occasionem præbuerunt, aut præbent. Neque id inquirimus, an per hos dies quoque in Germania sit, qui sæcularis potius Principis, quam Episcopi personam gerat, quique Principatu, Templique thesauro, ad sæculi pompam abutatur. Generatim sane loquimur; eo magis, quod præsentes literas non ad Te unum; sed ad complures alios transmittere decrevimus. Sed libere constanterque dicimus, ut si in Venerabili Episcoporum cœtu, & inter præclaros Germaniæ Præsules in præsens forte existeret, qui istud vitæ genus ageret, is animæ suæ consulat, talem vivendi rationem corrigat, emendatæque vitæ institutione scandalum de medio tollat, atque ita os obstruat iis, qui loquuntur mendacium, quique argumentis quidem falsis, sed veri speciem præseferentibus, blandiuntur Principibus Sæcularibus, ad ea attentanda, a quibus illi hactenus se alienos esse profitentur. Qui sæcularem magis Principem, quam Episcopum gerit, is certo sciat, se talis ditionis Principem esse, eo quod Episcopus sit talis Diœcesis: Principatum autem non idcirco cum Episcopatu conjungi, quo negligatur cura animarum, sed quo ipsi plenius satisfiat, & Ovile Jesu Christi sibi traditum validius ab Hæresi propugnetur: Animadvertat quoque, pios Institutores, non ad luxum, & sæculi pompam fovendam, elargitos fuisse summa liberalitate, ac munificentia pingues Ecclesiæ proventus; sed ut, detractis iis, quæ congruunt quidem cum Episcopo, tum Principi Viro, non ad propriæ voluntatis libidinem, sed ad Sacrorum Canonum regulam; ita ut omnibus conspicuum sit, quid inter Principem Sæcularem, & Episcoporum Principem intersit, necnon ut iis detractis, quæ ad utriusque dignitatis gradum, atque onera necessaria sunt; quod reliquum est, in subsidium pauperum, & Ecclesiæ bonum impendatur. Qui in se gesserit, minime dubitet, quin Altissimum benedictionibus suis eum largissime cumulet, atque una efficiat; ut in Germania gravissima damna reparentur, quæ ibi superiori memoria illata sunt.

Eademque ab illis invicem suggeri mandat.

§. 5. Hæc, atque alia hujusmodi, animo quidem & Caritati tuæ præsentia fore non dubitamus; quibus quoque Te opportune usurum speramus, si quando occasio se dederit tibi agendi cum iis, qui forte tam improprie, & inconsiderate viverent. Interea te toto animo complectentes, Apostolicam Tibi, Dilecte Fili Noster, Benedictionem peramanter impertimur. PONT. A. IV.

Dat. die 15. Febr. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xv. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentus Lucchesinius.

Similes Literæ, eodem fere exemplo, scriptæ fuerunt ad alios Antistites per Germaniam.

CAPITULO CATHEDRALIS XCI.

Ecclesiæ Patavinæ nonnulla Indulta, & Privilegia conceduntur.

Dilecto Filio Nostro Carolo S. Nicolai in Carcere Tulliano Diacono S. R. E. Cardinali Rezzonico nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Veteres Capituli Patavini prærogativæ.

SImul, ac Nobis, non humano quidem consilio, sed ut profecto reputamus, Dei Numine admonitis, in mentem venit te dare Antistitem Patavinæ Ecclesiæ, cogitavimus ejus Cathedrale Canonicorum Collegium aliquo augere decore, quod pro testimonio haberet paterni amoris erga se Nostri. Ita siquidem merita esse videbatur Ecclesia a S. Prosdocimo D. Petri Discipulo fundata, cultaque deinceps a tot successoribus in Divorum numerum adscriptis, Fidentio, Syro, Hilario, Maximo, Bellino, aliisque duobus Beatorum nuncupatione decoratis, Leonino, & Bernardo Maltraverso, nostra pariter ætate a Venerabili Cardinali Gregorio Barbadico. Ipsum Cathedrale Collegium, unde tres Pontifices maximi, Quartus Eugenius, Paulus Secundus, & Octavus Alexander prodierunt ad universum Christi Domini Ovile moderandum, sexdecim præterea S. R. E. Cardinales, quinque Patriarchæ, duodetriginta Archiepiscopi, & Episcopi, plurésque Romanæ Curiæ Præsules, multis jampridem Pontificiæ beneficentiæ argumentis ornatum a Decessoribus Nostris Callisto hujus nominis Secundo, Alexandro Tertio, Innocentio Tertio, Pio Secundo, adeo splendidam sui speciem exhibebat, ut Nos ad se magis magisque honestandum illiceret.

Cardinalis moderni Episcopi laudes.

§. 1. Nec in Te parum momenti fuit ad hujusmodi propositum nostrum confirmandum. Dum enim illi Episcopali auctoritate præes, tuis quoque amplissimis meritis a Capite in membra derivatis enitet. Nobis quippe ante oculos obversabaris clarus non una Ecclesiasticæ Ditionis Provinciali Præfectura, illustris gesto tot annos summa cum justitiæ, ac sedulitatis laude Romanæ Rotæ magistratu, spectatissimus denique amplissima Cardinalatus Dignitate, qua decorus Romæ inter præstantiores Collegas mirificam navabas assidue operam piis exercendis institutis, saluberrimis dicendis in Reipublicæ administratione sententiis; simul autem singulari præditus morum gravitate, atque innocentia, edebas magna Christianæ virtutis exempla: cujus illud tum quoque se Nobis obtulit, dum inopinato vocatus ad gubernandum Patavinum Gregem, anceps hæsisti, an arduo sustinendo oneri pares tibi adessent vires, nec nisi explorata per aliquot dies Dei voluntate, eaque comperta, illud subire voluisti; Statim deinde sacris cæremoniis initiatus, & ad commissas oves progressus Pastorali cura, & agendi suavitate Tibi adeo illarum amorem conciliasti, ut susceptum a Nobis Te eligendi consilium eximiis celebrent laudibus; idque apertissimo documento sit, Divino placuisse Pastori, quod Te in partem Pastoralis solicitudinis vocaverimus. Hæc omnia Nobis suaserunt, ut Cathedrale Collegium tuum præcipuis honoribus amplificaremus.

§. 2.

Pont. A. IV.

Dignit., & Canonici Patav. creantur Sedis Apost. Notarii.

§. 2. Quorcirca motu proprio, nec ad ullius postulatum, & plenitudine Nostræ Potestatis, decernimus, & constituimus, ut perpetuis futuris temporibus Dignitates, & Canonici Patavinæ istius Ecclesiæ, Notarii sint Sedis Apostolicæ, gaudeantque cunctis honoribus, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, gratiis, favoribus, indultis, quibus potiuntur ejusdem Apostolicæ Sedis Notarii de numero Participantium, sine tamen istorum præjudicio. Rursus ut dum in Choro divinas celebrant laudes, utantur per hyemem Supparo, seu Roccheto, & Cappa magna, per æstatem eodem Suparo, & Superpellicio, sicut Vaticanæ Basilicæ Canonicis est in more. Pileum itidem gerant ornatum purpureo torulo, honoraria scilicet rubri coloris fasciola. Insigni præterea Familiæ suæ Protonotariorum Galerum imponant. Dum quoque Sacrosanctum Missæ Sacrificium peragunt, Canonem Missæ adhibeant, & Lychneolum. Hæc omnia tamen concedimus, & concessa esse volumus, salva tua, & Successorum tuorum in omnibus jurisdictione. Nec per ea intendimus ullam Dignitatum, Canonicatuum, & Præbendarum Ecclesiæ Patavinæ, aliorumque Beneficiorum Ecclesiasticorum, quæ per dictæ Ecclesiæ Canonicos, & inibi Dignitates hujusmodi obtinentes pro tempore possideri, seu in quibus, vel ad quæ jus haberi contigerit, reservationem, sive affectionem Nostræ, ac Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum, ac Sedi præfatæ collationi, & dispensationi inducere.

Eorum insignia, & habitus Choralis.

Usus Canonis, & lychneoli.

Præservantur Ordinarii jura, quoad collationes.

Pontificiæ benevolentiæ significationes.

§. 2. Tuum modo sit Canonicos ipsos hujus beneficentiæ Nostræ certiores facere, iisque reddere has nostras Literas in forma Brevis, quæ in Tabulario servatæ, authentico testimonio fidem faciant Paternæ Benignitatis, benevolentiæque erga se Nostræ, atque incitamentum præbeant obsecrandi Deum Optimum Maximum, ut Omnipotenti ope sua Nos muniat ad Ecclesiæ Gubernacula difficillimis hisce temporibus moderanda. Quod ut ipse quoque cum illis precari ne desinas, Apostolicam Benedictionem, Dilecte Fili Noster, Tibi, eisdemque Canonicis patenti cordis singulari studio impertimur.

Dat. die 22. Febr. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 22. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

XCII.

ANTIOCHENO

Patriarchæ Græcorum Melchitarum transmittitur Pallium, Communionis tessera, ac Dignitatis insigne, adjectis mandatis, & conditionibus opportunis.

Venerabili Fratri, Cyrillo Catholico-Græco-Melchitarum Antiocheno Patriarchæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Patriarchæ Fides, Religio, & in S. Sedem observantia commendantur.

DUM nobiscum animo reputamus, illustrem Antiochenam Græcorum Ecclesiam, jamdiu a Romana Sede funesto Schismate divulsam, & a Patriarchis ea labe infectis gubernatam, nunc tandem Fraternitati Tuæ commissam, in legitimi Pastoris tutela esse, omnibus quidem lætitiis incedimus, diuturni mœroris propemodum obliti, quo ex illa Schismaticorum Antistitum irruptione conficiebamur; incredibili simul gaudio perfundimur, quod Catholici Græci Antiocheni Patriarchæ nomen, repetita longius antiquitatis memoria, Romanis Dypticis tuto adscribi queat. Qua de re maximas habemus, agimusque Deo gratias, eoque magis, quod Nobis in Suprema Ecclesiæ Cathedra, licet immerito, considentibus, id felicitatis evenerit; ac possimus, Te præside, minus timere de illius Gregis parte, quæ ab insidiosis Pseudo-Episcopis circumsessa, deferendæ Orthodoxæ Fidei periculo objiciebatur; contra vero aliqua duci spe, fore ut reliqui in Christi Ovile se restituant. Magnum igitur tuum meritum est, in Orientalem Græcum Patriarchatum veluti postliminio rediisse Catholici Antistitis decus. Ex eo autem æque plurimum apud Nos commendaris, quod ad rem tanti momenti obtinendam Tibi aditum aperueris bene acta vita prius Romæ in Collegio ad Propagandam Fidem instituto, deinde per tuam Nationem Christianis virtutibus palam afferta vera Dei Religione. Quamobrem a Catholicis Orientalis Diœcesis Episcopis in Antiochena Sede locatus fuisti, in qua per tot annos, veluti bonus Christi Miles, pugnasti adversus Catholicæ veritatis hostes, nullis fractus ærumnis, quibus adhuc oppugnaris. Fideli autem populo multum, ne erraret, providisti, consulta identidem Apostolica Sede, ejusque Decretis ac mandatis morem sedulo gessisti, non sine ingenti tuarum Ovium fructu, & eximia obedientiæ laude. Quin etiam, ut arctius visibili Pastorum Principi Te adhærescere gloriari posses, Sacro ornari Pallio a Pontifice Maximo postulasti; ablegato idcirco Romam Dilecto Filio Joanne Aminione Sacerdote, qui prudenti, & grata agendi sedulitate utilem Tibi navavit operam suam. Nihil denique prætermisisti, in quo tua pietas, sincera fides, insignis erga Romanam Sedem observantia non elucesceret.

Anno 1744.

Pallium ipsi transmittitur.

§. 1. His auctus meritis, omnia spondere Tibi poteris de Nostra benignitate, & si adhuc Pallii donum dilatum fuit, scito, id consulto evenisse, ut quo diuturnius optatum, eo jucundius acciperes. Nunc autem non amplius cunctandum rati, quin assiduis tuis precibus, nuper etiam in Consistorio ab eodem Ablegato Tuo renovatis, annueremus, libentissime Tibi transmittimus Pallium ipsum, desumptum e corpore Dicti Petri, in quo plenitudo Pontificalis officii continetur, quod Tibi tradet nostro nomine Venerabilis Frater Episcopus Babylonis, aut alius ab ipso substitutus; dummodo prius coram eorum altero emiseris Catholicæ Fidei professionem, juxta formulam præscriptam a fel. rec. Urbano VIII. Decessore Nostro, ac solemni jurejurando pollicitus fueris fidelitatem Nobis, & Apostolicæ Sedi, adhibita verborum formula Ablegato Tuo consignata, quæ cum his literis reddita Tibi erit; simulque juratus promiseris, Te accuratissime, & qua par est obedientia observaturum quidquid a Nobis sancitum fuit in encyclica Epistola ad Venerabiles Fratres Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, & ad omnes hujus Ritus Catholicos Episcopos huic Patriarchæ subjectos, data 24. Decemb. Anni proxime elapsi 1743. quæ incipit: *Demandatam cœlitus*; cujus exemplar cum Nostris hisce literis ad Te perveniet.

Fidei professio, juramentum fidelitatis & de observandis recentibus Mandatis Apostolicis, eidem præscribitur.

Pallii usus ad dignitatis decus, & religionis excitamentum.

§. 2. Utere deinde hoc venerabili dono, eoque in tuæ Gentis oculis posito, excita illius memoriam ad retinendam, aut amplectendam fidem, ab Apostolorum Principe æque Nobis, ac sibi traditam; unde veluti quadam cognitione illecti, atque excitati, ad Nos revertantur, aut Nobiscum perseverent, quotquot in tuo Patriarchatu Sacro Baptismate initiati sunt. In istiusmodi operam ut omnes intendas Pastoralis vigilantiæ curas, quod hactenus fecisti, pro paterna solicitudine Te adhortamur; plurimam a Nobis gratiam quotidie magis initurus, cujus pro pignore, munusculum ad rerum Sacrarum usum accipiens, Ablegato tuo consignatum, atque Apostolicam Benedictionem, quam Fraternitati Tuæ peramanter impertimur.

Dat. die 29. Febr. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIX. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vicentius Lucchesinius.

Acta Consistorialia dantur in Appendice.

CONTRA SURRIPIENTES

CXIII.

Vel asportantes, aut apud se retinentes Sacras Hostias, vel Particulas consecratas.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AB Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, in quo Salvator Noster, & Dominus JESUS CHRISTUS se ipsum nobis, tamquam gratiarum omnium fontem uberrimum, atque pretiosum æternæ gloriæ pi-

Anno 1744.

pignus, amandum, atque fruendum exhibere ineffabili benignitate dignatur; cui curvari convenit omne genus, omnesque gentes, & populos, & linguas perenne adorationis, & honoris tributum offerre, sceleratorum Hominum audaciam, multoque magis sacrilegas impiorum manus arcendas esse, in primisque a Nobis Apostolicæ auctoritatis clypeo, ac districto pœnarum gladio, quantum cnm Domino possumus, longius propulsandas, tum ipso ministerii Nostri Officio, tum etiam Prædecessorum nostrorum exemplis admonemur.

Epitome Constitutionis Inn. XI.

§. 1. Et sane, cum alias Ven. mem. Prædecessor Noster Innocentius Papa XI. per suam Constitutionem datam IV. Idus Martii Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXVI., statuerit, ut omnes, & singuli utriusque sexus, quid de execrabili furto Hostiæ consecratæ, sive unius, vel plurium Particularum consecratarum, cum sacra Pyxide, vel sine illa, legitime, & judicialiter confessi, aut convicti fuerint, quive propria malitia vel de alterius mandato, Hostiam ejusmodi, sive unam, vel plures Particulas consecratas, ad malum finem, apud se retinere, vel alio transferre, seu asportare præsumpserint, condignis pœnis, & animadversionibus pro facinoris atrocitate plectantur, & pro prima etiam vice Curiæ sæculari tradantur; non obstante minori ætate, dummodo vigesimum annum attigerint; easdemque pœnas constituerit etiam contra Mandantes: Immediatus illius Successor fel pariter rec. Alexander Papa VIII., æquali zelo ad tam nefarium scelus eliminandum armatus, prædictam Innocentii XI. Constitutionem confirmavit, per aliam in simili forma datam XI. Kalendas Januarii Anni MDCXC.; in qua etiam illud addidit, ut sub antedictæ Constitutionis dispositione intelligi deberent comprehensæ omnes, & singulæ personæ tam Sæculares, quam Ecclesiasticæ, etiam Regulares, cujuscumque dignitatis, status, gradus, Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti, quibuscumque privilegiis, exemptionibus, & indulgentiis munitæ, & quavis speciali nota, aut individuatione dignæ, nulla prorsus excepta; easque omnes, si quas atrocissimi hujus criminis, quocumque modo, etiam sine qualitate furti, per se ipsas vel per alios quoscumque, aut alterius mandato, commisisse, reas esse constaret, omnibus, & singulis pœnis tum antiquis, tum in dicta Innocentii XI. Constitutione innovatis, etiam, quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, & traditionis brachio sæculari, omnino irremissibiliter obnoxias fuisse & esse, atque in posterum fore, declaravit.

Epitome Constitutionis Alex. VIII.

Confirmatio prædictarum Constitutionum.

§. 2. Nos igitur, quibus horrendæ hujusmodi impietatis magis magisque præcavendæ non minor cura pectori insidet, supradictas Prædecessorum nostrorum Innocentii XI., & Alexandri VIII. Constitutiones (quarum tenores, ac si de verbo ad verbum præsentibus insertæ forent, haberi volumus), ante omnes, & singulas dispositiones, ordinationes, declarationes, & extensiones in illis contentas, prout jacent, Motu proprio, & ex certa scientia, & deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione confirmamus, approbamus, & innovamus, easque inviolabiliter, & inconcusse servari volumus, & mandamus.

Referuntur causæ novarum declarationum.

§. 3. Cum autem, sicut Nos ipsi pluries agnovimus, dum adhuc in minoribus existentes, in Romana, atque universali Inquisitione Consultoris munere fungebamur, in hujusmodi Causarum tractationibus, quæ coram Sacro prædictæ Inquisitionis Tribunali agitantur, hæ plerumque exceptiones a Reis, atque Reorum Advocatis proponi soleant; quod scilicet subreptarum Particularum, sive Hostiarum consecratio, & surripientium, sive asportantium, vel respective retinentium intentio ad malum finem directa, minime a Fisco probentur; & propter hujusmodi exceptiones, & deficientes in Fisco probationes ad easdem repellendas, hujus generis causas in longum protrahi contingat, atque etiam ipsi aliquando Rei delictorum suorum impunitatem, aut pœnarum minorationem pessimo exemplo obtinere tentaverint; Cumque super relevantia istarum exceptionum, quæ ex prædictarum Innocentii XI., & Alexandri VIII. Constitutionum contextu oriri asseruntur, & super eo, an ipsis Reis, vel Fisco potius incumbat onus conficiendi probationes pro supradictis exceptionibus fundandis, vel respective destruendis, novam aliquam declarationem Pontificia auctoritate suffultam memoratis Constitutionibus adjungi desideraretur: Idcirco Nos, volentes omnia sacrilegis Hominibus adimere subterfugia, per quæ condignas tantæ impietatis pœnas declinare, vel earum minorationem, & relaxationem prætendere, vel obtinere possent, motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine paribus, atque etiam Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum a S. Sede specialiter deputatorum sensui, & consilio Nobis alias super hac re insinuato inhærentes, ea quæ sequuntur opportune statuenda, & declaranda censuimus.

Pont. A. IV.

De probatione Consecrationis.

§. 5. Quoties igitur per legitimas probationes constiterit, vel Hostiam, vel Particulas a Reo subreptas, sive alio modo asportatas, atque retentas, in Sacro prius Repositorio, seu Tabernaculo, vel in Sacra Pyxide, aut Ostensorio asservatas, indeque sacrilego ausu extractas, atque asportatas fuisse; vel eidem Reo constituto, aut alteri personæ, in actu Communionis a Sacerdote traditas, deindeque vel in eodem Communionis actu, vel post illum, ab ipso sumente ex proprio ore extractas fuisse, tunc satis, & abunde fundatam præsumptionem Fisco suppetere declaramus, pro asserenda earumdem Hostiarum, seu Particularum consecratione; ad quam excludendam nonnisi claras, & concludentes in contrarium probationes admitti debere decernimus; quarum perficiendarum onus ad ipsum Reum pertinere dubitandum non est, ac ne in posterum dubitari contingat, præsentis declarationis tenore statuimus.

De probatione pravæ intentionis.

§. 5. Inutiliter etiam a Reis, vel ab eorum Defensoribus proponeretur exceptio non probatæ pravæ intentionis abutendi Sacramento ad malum, vel sacrilegum finem, nisi concludentibus, & juridicis probationibus, adstruendis pariter ab ipsis Reis, in quos tale onus præsentis declarationis vigore expresse refundimus, hujusmodi exceptio constabilita fuerit, & justa, aut excusabilis ratio asportationis, aut retentionis Sacramenti, plene comprobetur. Alias etenim Fisco semper assistet valida, & legitima præsumptio de intentionis pravitate, quotiescumque probaverit ipsam Sacræ Hostiæ, vel Particulæ subreptionem, asportationem, aut rationem: absque eo quod, super malo, vel sacrilego fine, speciales probationes debeat cumulare. Itaque neque istam, neque aliam superius memoratam exceptionem, ubi sufficienter, ut supra, probatæ non fuerint, impiis tanti Sacramenti violatoribus ullatenus suffragari volumus, quo minus omnibus, & singulis pœnis, etiam pro prima vice traditionis brachio Sæculari, & quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, & traditionis pariter pro prima vice brachio Sæculari, in præfatis, & antiquioribus Prædecessorum Nostrorum, & juris sanctionibus, contra hujusmodi nunquam satis detestandi facinoris Reos juste, ac sapienter constitutos, subjiciantur, & cum effectu plectantur, & puniantur.

Clausulæ.

§. 6. Decernentes præsentes nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari.

Decreta.

§. 7. Sicque, & non aliter in præmissis censeri, atque

PONT. A. IV. atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosque quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 8. Non obstantibus, quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore Juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & S. Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, & Decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitude, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi, pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactissime servatis, & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis effectus. §. 9. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad Valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ, & in Acie Campi Floræ per aliquam ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi: Sicque publicatas, & affixas, omnes, & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

Exemptionum auctoritas. §. 10. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio. §. 11. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, declarationis, ampliationis, & extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 5. Mart. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo tertio, tertio nonas Martii, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Loco ✠ Plumbi.

Publicat. die 12. ejusdem Mensis, & Anni.

ANNO 1744. XCIV.

REVOCATIO

Communicationis Indulgentiarum inter Confratres B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo, & Tertiarios S. Francisci, alias a Clemente XII. concessæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Romanus Pontifex, Pacis, Justitiæque præcipuus Auctor, & Conservator, nonnumquam ad importunorum petentium instantiam ad quasdam concedendas gratias deflectitur, quas postmodum, rationabilibus suadentibus causis, præsertim cum in divini cultus detrimentum cedere comperit, revocat, cassat, & annullat, ac alias ad æquitatis, & justitiæ præfatæ semitas reducit, prout rerum, & temporum, ac personarum, & locorum conditionibus, & qualitatibus diligenter pensatis, conspicit in Domino salubriter expedire. Exordium.

§. 1. Nuper pro parte Dilecti Filii Vincentii a Conceptione Fratris expresse professi, ac Prioris Generalis Ordinis B. Mariæ de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniæ, Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Indulgentiis, & Sacris Reliquiis præpositum exposito, quod alias fel. rec. Clemens Papa XII. Prædecessor Noster per quasdam suas in simili forma Brevis die XIII. Martii MDCCXXXVI. expeditas Literas, instante Dilecto quoque Filio Bonaventura a Ferraria tunc temporis Ministro Generali Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum nuncupatorum, tendentibus etiam in id precibus Dilecti pariter Filii Ludovici Benzoni Prioris Generalis tunc pariter existentis Ordinis Fratrum B. Mariæ de Monte Carmelo, concesserat, ut omnes utriusque sexus Christifideles ubicumque existentes, tam intra, quam extra claustra degentes, etiam conjugati, qui sub Regula Tertii Ordinis ejusdem Sancti Francisci militant, & sub jurisdictione pro tempore existentis Ministri Generalis secundo dicti Ordinis reperiuntur, omnibus & quibuscumque Indulgentiis, & peccatorum remissionibus, ac pœnitentiarum relaxationibus ab hac Sancta Apostolica Sede concessis, & concedendis, & quibus Confratres, & Consorores Confraternitatum sub invocatione Beatæ Mariæ de Monte Carmelo quædam sibi injuncta opera adimplentes gaudent, gaudere possent, & alias, prout in ipsius Clem. Prædecessoris Literis, quarum tenorem præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, uberius continetur. Communicatio Indulgentiarum a Clem. XII. concessa.

§. 2. Et in eadem expositione subjuncto, quod, occasione promulgandi communicationem, seu concessionem Indulgentiarum hujusmodi, multæ, in Hispaniarum præsertim Regnis, obortæ dissensiones, multaque jurgia ex eo excitata fuerant, & in posterum excitari poterant, quippe quia Fratres Capuccini prædicti ab adimplemento priorum operum Confratribus, & Consororibus Confraternitatum B. Mariæ de Monte Carmelo hujusmodi pro assequendis Indulgentiis illis concessis injunctorum proprios Tertiarios absolutos esse divulgabant; ideoque cultus erga Gloriosissimam Dei Genitricem Mariam de Monte Carmelo, ipsiusque celebres Confraternitates, necessario minui videbatur; ac propterea ad hujusmodi tollenda inconvenientia, ac jurgia deinceps eventura, dissensionesque componendas, præfatus Vincentius Procurator Generalis plurimum desiderabat, ut vel prædictæ Clementis Prædecessoris Literæ revocarentur, vel illæ saltem moderarentur, vel opera pia Confratribus, & Consororibus Confraternitatum B. Mariæ de Monte Carmelo, ad effectum consequendi Indulgentias, & peccatorum remissiones, ac pœnitentiarum relaxationes injuncta, Tertiariis etiam dicti Ordinis S. Francisci injungerentur. Quæstiones exortæ super concessionis intelligentia.

§. 3. Eadem Cardinalium Congregatio, audito prius Dilecto quoque Filio Sigismundo a Ferraria moderno secundo dicti Ordinis Fratrum Capuccinorum Procuratore Generali, qui prædictarum Literarum potius revocationi, quam novæ cujuscumque oneris piorum operum impositioni adhæret, juribusque ab utraque parte deductis diligenter perpensis, die XIX. Decembris Congreg. Indulgent. consilium pro ejusdem concessionis revocatione.

ANNO 1743. bris proxime præteriti censuit, Nobis esse supplicandum pro revocatione supradictarum Clementis Prædecessoris Literarum. Nobis propterea dictus Vincentius Procurator Generalis humiliter supplicari fecit, ut sibi in præmissis opportune providere, &, ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Cui Pontifex adhærendo eam revocat, irritat &c. §. 4. Nos igitur ipsum Vincentium Procuratorem Generalem specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. præfatæ Cardinalium Indulgentiis, & Sacris Reliquiis Præpositorum consilio, memoratas Clementis Prædecessoris Literas, communicationem Indulgentiarum, Confratribus, & Consororibus B. Mariæ de Monte Carmelo concessarum, & concedendarum, ad favorem Tertiariorum Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum nuncupatorum continentes, cum omnibus, & singulis in dictis literis contentis, & inde secutis quibuscumque; auctoritate Apostolica, tenore præsentium, revocamus, cassamus, irritamus, & annullamus, viribusve & effectu penitus & omnino vacuamus, ac vacuatas esse volumus & decernimus; Decretumque memoratæ Congregationis Cardinalium die XIX. Decembris proxime præteriti, ut præfertur, editum, & a Nobis die II. Januarii nuper elapsi, prævia illius relatione per memoratæ Congregationis Cardinalium Secretarium facta, approbatum, auctoritate, & tenore præfatis, quatenus opus sit, de novo approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus.

Cum clausulis, & Decretis opportunis. §. 5. Decernentes ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, ac dictorum Ordinum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenore præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod earumdem Literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 12. Mart. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XII. Martii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Cardinalis Passioneus.

XCV.

FACULTATES

Majoris Pœnitentiarii, & Officii Pœnitentiariæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. Christianæ Religionis spiritus, & disciplina circa lapsos. PAstor bonus Christus Dominus ad quærendam Ovem, quæ perierat, a Patre missus, quum ea reperta, atque humeris suis imposita, in Cœlum versus fuerit, Vicarios operis sui, quibus universi gregis pretio magno sibi coempti regimen credidit, exemplis præceptisque suis instructos reliquit, ut & commissas Oves intra moderatæ disciplinæ septa coercere, & continere omni studio satagerent; & si quas forte, amore pravæ libertatis abreptas, procul a via salutis licentius aberrare contingeret, eas ad bonam frugem, & ad debita justitiæ officia revocare, ostensa potissimum ac proposita venia, misericorditer niterentur. Hæc autem Summi Pastorum Principis documenta præ oculis habentes Prædecessores Nostri Romani Pontifices, quemadmodum atrociora quædam, & graviora crimina severe notanda, ac districte vindicanda duxerunt, latis contra eorum auctores Censuris, aliisque Ecclesiasticis pœnis, quarum absolutionem, seu relaxationem, pro suprema potestate in universa Ecclesia sibi concessa, suo peculiari judicio reservarunt, ne scilicet impunitas peccandi delinquentium excitaret audaciam, ita, ne contra nimia obtinendæ veniæ difficultas pœnitentes ad desperationem propelleret, opportuna reversis ad cor offerre, atque admovere remedia, memores Christi charitatis, & misericordiæ, nullo unquam tempore prætermiserunt.

Officii Pœnitentiariæ institutum, & utilitas. §. 1. Ideo, præter alia plura pro variis causarum generibus constituta Romanæ Curiæ Tribunalia, voluerunt imprimis jam inde a vetustissimis usque temporibus extare in ea, & nunquam defecturum perpetuo conservari, instar fontis patentis Domui David in ablutionem peccatoris, Apostolicæ Pœnitentiariæ Officium, ad quod universi Fideles ex omni Christiani Orbis regione pro suis quisque spiritalibus morbis quamlibet occultis, sive per se, sive per arcanas literas, propriis etiam suppressis nominibus, tuto confugere possent, & convenientem vulneribus medicinam, secreta & gratuita curatione (qualis ab omnibus optanda foret) protinus consequerentur. Cujus tam præclari, tamque salutaris instituti ratio Romanis pro tempore Pontificibus magnopere cordi fuit; tantamque ex hujus Officii ministerio in Ecclesiæ administratione utilitatem experti sunt; ut olim eidem Officio non modo causas in interius pœnitentiæ forum, sed alias etiam complures ad gratiam, & justitiam externi fori pertinentes, expediendas committere non dubitaverint.

S. Pius V. veteris Pœnitentiariæ forma suppressa, novam instituit. §. 2. Sed sancto, ac salubri consilio Vener. mem. Prædecessor noster Sanctus Pius Papa V. animadvertens hujusmodi negotiorum, atque curarum cumulum, aliorum Tribunalium instituto magis convenientium, Pœnitentiariæ Officium dumtaxat onerare, ac sedulum illud, atque assiduum studium aliis negotiis ad animarum salutem pertinentibus præcipue tribuendum, imminuere posse; quod jam fel. rec. Pius pariter Papa IV. ex parte facere aggressus fuerat, id ulterius promovere, ac perficere magna cum laude decrevit, Anno Pontificatus sui IV. Incarnationis Dominicæ MDLXIX. quarto Kalendas Maji, edita Constitutione, quæ incipit *In omnibus*, veterem Pœnitentiariæ formam suppressit, atque abolevit, novamque de integro excitavit, multisque provide, ac sapienter constitutis circa Majoris Pœnitentiarii, ejusque Officialium electionem, qualitates, certum numerum, functiones, stipendium, & secreti custodiam; eas dumtaxat facultates Officio Pœnitentiariæ concessit, ac deinceps competere voluit, quas novo ejusdem statui magis congruere judicavit.

Innoc. XII. facultates plenius ordinavit. §. 3. Has vero facultates cum a sequentibus Romanis Pontificibus ferme singulis ampliari, aut immutari, aut explicari, qua Literis Apostolicis, qua vivæ vocis oraculis, sæpe contigerit; cumque hujusmodi Literarum, atque oraculorum multiplicitas, & varietas pluribus in rebus non minimas dubitationis causas afferrent; placuit Innocentio XII. pariter Prædecessori nostro unum ex ipsis delectum, unamque summam, & compilationem efformare, quem publicavit per suam Constitutionem, quæ incipit: *Romanus Pontifex*, datam anno Incarnationis Dominicæ MDCXCII. tertio nonas Aprilis.

Causæ edendi præsentem Constitutionem. §. 4. In qua tamen Constitutione quum idem Innocentius Pontifex Maximus aliqua facultatum capita in aliud tempus ordinanda distulerit, circa quæ nulla in hunc usque diem emanavit provisio; & cum nonnulla de cætero in eadem Constitutione disposita, majori quadam luce indigere, usu & experientia compertum fuerit; & non pauca præterea accesserint circa Apo-

Apostolicæ Pœnitentiariæ facultates sequentium Pontificum decreta; & præsertim Constitutio fel. record. Clementis XII. immediati Prædecessoris Nostri, quæ incipit *Apostolatus Officium*, Anno MDCCXXXII. quarto nonas Octobris edita; Idcirco, quod olim Nos ipsi sæpe optavimus, dum in minoribus existentes munus Doctoris Decretorum in eadem Pœnitentiaria exerceremus, ut huic scilicet operi denuo manus admoveretur; id ipsum a pluribus aliis sæpius optatum fuisse cognovimus. Postquam ergo Divinæ Providentiæ, cujus inscrutabilia sunt consilia, ita placitum fuit, ut immerentes Nos, & plane inopinantes ad summum Pontificatum proveheret, statim intelleximus, præfatis justis desideriis a Nobis potissimum esse satisfaciendum.

Incipit dispositiva.

§. 5. Quocirca re diu & mature discussa, multisque desuper consultationibus habitis, & omnes Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, seu Literas quaslibet, atque omnia vivæ vocis oracula ipsius Penitentiariæ Officium quomodocumque concernentes, seu concernentia, præ oculis habentes; Salva semper Majoris Pœnitentiarii facultate Romanum Pontificem consulendi in quibusvis particularibus casibus, etiam per præsentes nostras Literas non concessis, immo prohibitis, seu reservatis, & exceptis; itaut ipsi Majori Pœnitentiario de Romani Pontificis speciali mandato, vivæ vocis oraculo desuper sibi facto, procedere asserenti, indubia fides debeat adhiberi, Motu proprio, ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, infrascriptas facultates eidem Pœnitentiariæ, & Majori Pœnitentiario de cætero competere, ac in illa, & ab illo in hunc, qui sequitur, modum exerceri posse, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione statuimus, atque decernimus.

Major Pœnitentiarius potest consulere Papam etiam in prohibitis: & ei asserenti V.V.O. fides habenda.

I. Facultates absolvendi a peccatis, & censuris.

§. 6. Concedimus itaque Nostro, & pro tempore existenti Majori Pœnitentiario, ut omnes, & singulos cujuscumque qualitatis, dignitatis, & gradus, Ecclesiasticos Sæculares, & cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti Regulares, necnon Laicos quoscumque utriusque sexus, tam præsentes, quam absentes, ab omnibus, & quibuscumque culpis, criminibus, & excessibus, quantumcumque gravibus, & atrocibus, tam publicis, quam occultis, quandocumque, & quomodocumque commissis, & perpetratis, necnon ab omnibus Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque censuris, & pœnis Ecclesiasticis, præmissorum criminum occasione latis, & per illos incursis, etiam in casibus, nedum Ordinariis, & Regularibus Superioribus, sed etiam Nobis, & Sanctæ Sedi specialiter, ac etiam per Literas, quæ die Cœnæ Domini quotannis promulgantur, reservatis; injuncta semper iisdem pro modo culpæ pœnitentia salutari, & aliis, quæ de jure injungenda fuerint, absolvere, & absolvi mandare possit, & valeat: Regulares nimirum a culpis, & censuris præmissis in utroque Foro; Ecclesiasticos vero Sæculares, necnon Laicos, a prædictis culpis, & censuris in Foro Conscientiæ tantum; Eosdem vero Ecclesiasticos Sæculares, necnon Laicos, tunc in utroque Foro absolvere, & absolvi mandare possit, quando agitur de censuris publicis latis a Jure, præsertim Sedi Apostolicæ reservatis, etiam nominatim declaratis, vel si agatur de latis nominatim ab homine, tunc quando Delegati, vel alterius Judicis, a quo latæ fuerunt, Jurisdictio expiraverit: seu quando absolutio per eosdem Judices, aut alios, ad Romanum Pontificem, & ad dictam S. Sedem remissa fuerit; seu quando sic Censura ligati legitime impediuntur, quo minus præsentiam Judicum, vel illorum, qui eos sic ligarunt, aut alium, seu alios, quos de jure deberent, adire possint.

Etiam pro utroque Foro Regulares, & interdum quoque Sæculares.

Sed judicato parendum, & satisfaciendum parati.

§. 7. Ita tamen, ut ab ejusmodi Censuris ab homine latis, vel declaratis in utroque Foro, ut præfertur, absoluti, vel qui absolvendi remittentur Judici, coram quo Censurarum causa pendet, in suis congruis casibus respective judicato paruerint, & Parti satisfecerint, vel quamprimum potuerint, pareant, & satisfaciant, alioquin in easdem Censuras reincidant. Renuente vero altera Parte satisfactionem Reo oblatam, & in Sententiis, seu Decretis minime expressam, accipere; possit Major Pœnitentiarius pro sua prudentia convenientem satisfactionem arbitrari, & respective supradicti Judicis conscientiæ remittere, ut ejusmodi pariter arbitretur; illaque per Reum oblata, nec per aliam partem irrationabiliter recusata, valeat, adhuc firma remanente hujusmodi oblatione, ad absolutionem procedere, & ab alio procedi mandare.

Absolvendi a Censuris pro lucrandis Indulgentiis in Urbe.

§. 8. Romam quoque advenientes, ibique Sacra loca visitaturos, ab omnibus per quemcumque Judicem, vel alia quomodocumque, non tamen in Romana Curia nominatim promulgatis, vel, si alibi promulgatæ fuerint, in eadem Curia notoriis, Censuris, ad effectum dumtaxat, ut Indulgentias, sacra eadem Urbis loca pie ac religiose invisentibus concessas, libere & licite consequi valeant, absolvere, & absolvi mandare possit; itaut elapso congruo tempore ab ipsa Pœnitentiaria ad effectum prædictæ visitationis præfiniendo, iisdem, quibus antea, Censuris teneantur. Eos vero, qui Censuris ab homine nominatim ligat, pro absolutione Romam advenerint, sed pro illa obtinenda fuerint ad proprios Judices remissi, & probabile mortis periculum in itinere pertimescant, poterit Major Pœnitentiarius, ad congruum tempus, ab ipso pro hujusmodi itineris confectione arbitrandum, in Foro conscientiæ tantum absolvere, & absolvi mandare; cum reincidentia, statim ac itineris terminum attigerint.

Et pro periculo itineris.

Absolvenda ab hæresi occulta.

§. 9. Hæreticos occultos, qui nemini, & cum nemine suas hæreses communicaverint, possit idem Major Pœnitentiarius in Foro conscientiæ tantum, absque alia abjuratione coram Ordinario, vel Inquisitore facienda, absolvere, vel absolvi mandare, quod pariter ipsi liceat, quando prædicti Hæretici occulti aliquos actus extrinsecos fecerint, ex quibus dignosci potuissent pro hæreticis; dummodo eosdem actus, quamvis de sua natura noscibiles, seu ad notitiam deducibiles, nullus, quem ipsi sciant, aut credant, notaverit, vel adverterit.

Et quando publica.

§. 10. Publicos vero Hæreticos, seu Apostatas a Fide Catholica, in Foro conscientiæ tantum, absolvere, seu absolvi, mandare possit, in iis dumtaxat casibus, in quibus necesse non est complices denunciare; quando nimirum hujusmodi complices, aut mortui sunt, aut in regionibus palam infectis existunt, & in illis degunt; non tamen quando complices in illis Regionibus viverint, in quibus Inquisitionis Sancti Officii auctoritas viget.

Censuræ exceptæ. 1. Censur. publ. Bul. Cœn. quo ad Principes Prælatus &c.

§. 11. Principes porro, & alios jus Imperii, etiam Vicario nomine, habentes, ac Dominia, & Respublicas seu Personas illorum, & illarum administrationem habentes, vel habere solitas, necnon Episcopos, & alios Superiores Prælatos, in casibus publicis, qui in præfatis Literis die Cœnæ Domini legi consuetis, continentur, etiamsi Romanus Pontifex propter infirmitatem, vel aliam causam ita fuisset impeditus, ut celeriter consuli non posset, absolvere, & absolvi mandare nullatenus valeat.

2. Censur. circa electionem Romani Pontificis

§. 12. Minusque possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiæ tantum, absolvere, vel absolvi mandare S. R. E. Cardinales, aut alios cujuscumque qualitatis, status, gradus, conditionis, dignitatis, & præeminentiæ fuerint, qui, vivente Romano Pontifice, de alio quopiam in ejus locum post ipsius mortem eligendo, vel excludendo tractaverint, suffragia inierint, ambitusve, aut pactiones fecerint; vel, Sede Apostolica vacante, in censuras, seu pœnas in Literis fel. rec. Gregorii Papæ XV.; & Urbani VIII. Prædecessorum Nostrorum super electione Romani Pontificis pro tempore facienda, XVII. Kalend. Septemb. Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXI. & V. Kalendas Februarii Anno ejusdem Incarnationis MDCXXV. respective emanatis, contentas, quomodolibet inciderint; præterquam si absolvi peterent, Sede Apostolica adhuc vacante; tunc enim absolvi poterunt modo inferius præscribendo pro tempore vacante ejusdem Sedis.

3. Censur. contra inquiren. per astrol. &c.

§. 13. Nec pariter possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiæ tantum, eos cujuscumque qualitatis, status, dignitatis, præeminentiæ, & conditionis fuerint, absolvere, & absolvi mandare, qui Astrologia judiciaria, vel per se, vel per alios, de statu Reipublicæ Christianæ, sive de vita, aut morte Romani Pontificis pro tempore existentis inquirentes, ejusdem Urbani VIII. Pont. Max. Literis, pridie Kal. Aprilis Anno ejusdem Incarnationis MDCXXXI. contra prædicta perpetrantes editis, contravenerint.

§. 14. Nec similiter valeat in casibus publicis, etiam in judicium non deductis, violatæ Immunitatis, seu

Anno 1744.

seu libertatis Ecclesiasticæ, nullatenus absolvere, seu absolvi mandare.

4. Censura contra publ. violationem Immun. seu libert. Ecclesiast.

§. 15. Super quacumque Irregularitate, & inhabilitate ex quocumque delicto, etiam homicidio voluntario, & ex quocumque defectu proveniente, possit idem Major Pœnitentiarius, in casibus tamen occultis, & in Foro conscientiæ tantum, & prævia in gravioribus casibus matura discussione in Signatura Pœnitentiæ agenda, dispensare, vel dispensari mandare, tam cum Laicis, quam cum Ecclesiasticis Sæcularibus, & Regularibus, cum quibus expediens videbitur, ad hoc ut Ordinibus initiari, vel respective in susceptis, etiam in Sacris, & Presbyteratus Ordinibus ministrare, & ad Superiores ascendere, ac Dignitates, etiam Cathedrales, & Metropolitanas, & quæcumque Beneficia Ecclesiastica, quandocumque ante dispensationem alioquin canonice obtentas, vel obtenta, retinere, necnon ut hujusmodi Beneficia, & Dignitates (exceptis quando agitur de homicidio voluntario, vel alio gravissimo excessu) Ecclesiis Cathedralibus, & Metropolitanis, etiam post delictum assequi valeant.

II. Facultates dispensandi super Irregular. &c. in occultis.

Etiam cum Hæreticis, & Apostatis a Fide.

§. 16. Item cum Hæreticis, & Apostatis a Fide Catholica, quando hæresis, & apostasia hujusmodi, si de Sæcularibus agitur, nullatenus est propalata, & quando casus gravitas non suadet, Pœnitentes ad Sac. Inquisitionem remittendos esse, super quacumque Irregularitate, Inhabilitate, & Infamia exinde contracta, tam ad Ordines, sive susceptos, sive suscipiendos, quam ad Beneficia, dispensare, & dispensari mandare possit, & valeat.

Et in publicis cum homicidis &c. ad effectum ingrediendi Relig.

§. 17. Cum Homicidis, Bannitis, aliisque criminosis, ut in Religionem recipi, & in ea Professionem emittere licite possint, atque ut etiam qui homicidia voluntaria commiserint, aliquam ex approbatis Religionibus, tanquam Clerici, ingredi, in eaque profiteri valeant, in utroque Foro dispensare, seu dispensari mandare possit; ea tamen lege, quando sic oportere videbitur, ut Fiscum, & Partem prius concordaverint; & insuper cavendo, ne tempore Novitiatus Sacros Ordines suscipiant, aut ad Superiores ascendant; sed id eis minime liceat, nisi post Professionem emissam. Ut autem in iis Ordinibus, quos antea suscepissent, etiam tempore Novitiatus ministrare possint, quoties aliqua rationabilis causa id postulaverit, dispensare & dispensari mandare possit; adjecta tunc clausula: *Ut si forte in Religione non perseveraverint seu ad sæculum redierint, ipso facto suspensi, etiam ab hujusmodi Ordinum antea susceptorum exercitio, remaneant.*

Et cum male promotis, in occultis.

§. 18. Cum male promotis quibuscumque ad Ordines, in casibus tamen occultis, dispensare, vel dispensari mandare valeat; & signanter, accedente legitima causa, dispenset, vel dispensari mandet cum Promotis per saltum, in casibus similiter occultis, ad effectum scilicet, ut omissos Ordines secrete recipiant a quolibet Catholico Antistite Gratiam & communionem cum Sede Apostolica habente, extra tempora, & non servatis Interstitiis, & absque Dimissoriis: non tamen, ut plures Ordines Sacros eodem die recipiant.

Etiam in casu Simon. cum Episc. commissæ.

§. 19. Cum promotis ad Sacros Ordines, qui Simoniacum Episcopis promoventibus commiserint, dispensare & dispensari mandare possit, in occultis dumtaxat, & in Foro conscientiæ tantum, cum clausula *monitis monendis*, & injuncta gravi pœnitentia, ac re præsertim in Signatura discussa.

III. Facultates in Beneficialibus convalidandi titulos.

§. 20. Titulos Beneficiorum cum occulta inhabilitate, vel alio occulto vitio, etiam in concursu, male obtentorum, convalidare, vel convalidari mandare valeat.

Excepto casu dilatæ Episcop.

§. 21. Verum a convalidatione Titulorum, & conditione fructuum abstineat quoad illos, qui de Ecclesiis Cathedralibus provisi, munus Consecrationis infra præfinitum tempus non susceperint.

Et excepto casu Simon. realis scienter contractæ.

§. 22. Cum vero agitur de Simonia reali scienter contracta, & de Beneficiis, super quibus eadem contracta fuit, abstineat a dispensationibus, seu convalidationibus Titulorum, etiam in foro conscientiæ tantum, etiam in casibus occultis; nisi forte prædicta Simonia contracta fuerit ignorantia facti, vel juris, & Orator de illa certior factus, quam primum commode potuerit, dispensationem petierit. Idemque intelligatur de Pensionibus, super quibus Simonia realis scienter contracta, & commissa fuerit.

Pont. A. IV.

§. 23. Abstineat a condonatione pretii simoniaci, quando in Ecclesiam læsam, vel pauperes erogari debet; præter quam si delinquentium paupertas, & qualitas suadeant, aliquam ejus partem ipsi remitti, aut condonari posse; residuo semper in Ecclesiam, vel alios pauperes erogando.

Condonandi quandoque partem pretii Simon.

§. 24. A compositione pariter, & condonatione fructuum Beneficialium, & Episcopalium Ecclesiarum, ac etiam distributionum quarumcumque, quovis modo male perceptorum, in casibus non occultis, abstineat. In occultis vero, possit cum Gallis, Belgis, Germanis, Polonis, & ulterioribus, componere, vel etiam condonare; injuncta eisdem Pœnitentibus erogatione eleemosynæ, ipsius Majoris Pœnitentiarii, vel Confessarii ab ipso deputandi arbitrio limitandæ. Cum reliquis autem, videlicet Italis, Hispanis, Lusitanis, & adjacentium Insularum Personis, discrete compositionem concedere, & ea mediante fructus condonare valeat; pecuniis exinde redactis arbitrio Nostro, & Successorum nostrorum pro tempore erogandis. Pauperibus autem, quorum inopia compositionem non admittit, possit condonare, injuncta pro eorum viribus eleemosyna modo supradicto. Porro quæ hic ordinantur, sine præjudicio illorum, quibus distributiones accrescere, vel non decrescere debent, sint, & censeantur ordinata.

Condonandi, vel componendi quoad fructus male perc. in occultis.

§. 25. Quoad male ablata, vel retenta, quando domini incerti sunt, & casus occulti, partem aliquam delinquentibus pauperibus, si, eorum qualitate, & necessitate pensatis, ita videbitur, remittere, seu condonare, vel remitti, seu condonari mandare possit; residuum vero pauperibus distribui, vel in pia opera erogari, & quidem, si fieri potest, in locis, ubi illa ablata, extorta, vel usurpata sunt, mandare debet.

IV. Facultates circa onera restituendi super male ablatis incertis.

§. 26. Accipientes munera a Regularibus, exceptis rerum medicinalium, seu devotionis muneribus; ultra valorem decem scutorum monetæ, contra præscriptum a Prædecessoribus Nostris Clemente VIII. & Urbano pariter VIII. in suis Constitutionibus, XIII. Kalendas Julii Anni MDXCIV. & XVI. Kalendas Novembris Anno MDCXL. respective editis, non absolvat, nisi facta restitutione; vel, si eam de præsenti nequeant adimplere, cum obligatione eamdem, quamprimum potuerunt, faciendi. Qui vero infra prædictum valorem ejusmodi munera acceperint, eos, injuncta arbitrio ipsius Majoris Pœnitentiarii, seu Confessarii per eum eligendi, eleemosyna, quæ in beneficium Religionis, seu Conventus, cui de jure facienda esset restitutio, si caute fieri possit, erogetur, absolvere, seu absolvi mandare possit.

Et super muneribus acceptis a Regular.

§. 27. Cum Puellis, quæ Virgines non sunt, & subsidia Dotalia petunt, seu jam obtinuerunt a Confraternitatibus, aut aliis Locis, vel Dispensatoribus piis, quibus injunctum est, ut illas Virginibus tantum dent, seu distribuant; in occultis, & in Foro conscientiæ tantum, quatenus illæ in posterum honeste vivant, facultatem habeat dispensandi. Necnon dispensare possit, in occultis pariter, & in Foro conscientiæ tantum, cum Virginibus; quæ petunt, vel obtinuerunt ingredi, vel jam ingressæ sunt in Conventus, seu Monasteria destinata pro Mulieribus ad bonam frugem traductis, ad effectum ea licite ingrediendi, seu in eis remanendi, ac profitendi, & Officia quæcumque suscipiendi, & exercendi.

Et super dote, cum non Virgin.

Et cum Virgine super ingressu in Monaster. Conventit.

§. 28. Juramenta quæcumque, in quibus exploratum sit nullum cujusquam agi præjudicium, facultatem habeat in Foro conscientiæ dumtaxat relaxandi.

V. Facultas relaxandi juramenta.

§. 29. Vota simplicia quæcumque quomodolibet emissa, tametsi privato juramento confirmata, etiam Religionis, Castitatis, Visitationis Sepulchri Domini, aut Sacrorum Liminum Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli de Urbe, aut Sepulchri S. Jacobi de Compostella, possit idem Major Pœnitentiarius in alia pietatis opera dispensando commutare; etiam ad effectum contrahendi Matrimonium, cum agitur de voto castitatis, aliisque ex se Matrimonium illicitum reddentibus; item Votorum implementum differre, & ab illorum transgressionibus absolvere, respective dispensando commutari, differri, & absolvi mandare: consideratis causis talium commutationum, dilationum, aut absolutionum, & adjectis clausulis, quas apponere, iisque injunctis, quæ injungere hactenus in hujusmodi casibus Pœnitentiaria laudabiliter consuevit.

Commutandi dispensando Vota simpl. etiam reserv.

§. 29.

Dispensandi commutando Hor. Can.

§. 30. Super recitatione Divini Officii, seu Horarum Canonicarum, propter aliquam impossibilitatem, seu moralem difficultatem, dispensandi, cum commutatione in alias preces, vel orationes, vel alia pia opera earumque seu eorum injunctione, habeat facultatem.

VI. Facultates speciales.

§. 31. Cum Regularibus autem super Irregularitate, tam ex defectu, quam ex quocumque delicto quandocumque perpetrato, quomodolibet contracta, ut eadem Irregularitate, aut quavis inhabilitate, aliisque defectibus quibuscumque non obstantibus, susceptis Ordinibus, & eorum Privilegiis uti, ac in illis, etiam in Altaris ministerio ministrare, & Ordines non susceptos suscipere, ac in iisdem pariter ministrare, necnon quaecumque, quotcumque, & qualiacumque, suorum Ordinum, & Congregationum, alioquin canonice obtenta, Officia, Beneficia regularia, munia, praeeminentias, dignitates, & praelaturas, etiam majores, & principales, retinere & exercere, necnon eadem, seu easdem, ad quae, seu quas in futurum canonice, & juxta eorumdem Ordinum, & Congregationum regularia Instituta, eligentur, vel aliter assumentur, recipere, assequi, gerere, ac libere, & licite exercere valeant, dispensare, eosque in pristinum, & ad eum, in quo ante praemissa quomodolibet erant, statum, & ad vocem activam, & passivam restituere, reponere, & plenarie reintegrare, & poenas illis gratiose remittere, & condonare, (non tamen habilitare ad Generalatum, quando agitur de publico natalium defectu); nec non pro majori absolutionum, & dispensationum praedictarum firmitate, quibusvis Constitutionibus, Ordinationibus, Statutis, & Privilegiis quomodolibet obstantibus sufficienter derogare, praefatus Major Poenitentiarius possit, & valeat.

Etiam in publicis.

§. 32. Volumus tamen, ut in hujusmodi casibus, qui occulti fuerint, in Foro conscientiae tantum, in publicis vero casibus in utroque Foro, auditis tamen Superioribus, & matura circumspectione semper adhibita, cum iisdem Regularibus, ut praefertur, dispensari mandet.

Super Apostatis, vel fugitivis.

§. 33. Quoad Apostatas, vel fugitivos Regulares, ad Apostolicam Poenitentiariam recurrentes, servetur laudabilis ejusdem praxis, ut scilicet Major Poenitentiarius, audito prius, si in Urbe adsit, Ordinis Superiore, seu Procuratore Generali, injungat Apostatae, seu fugitivo, intra tempus arbitrio ipsius Majoris Poenitentiarii taxandum, reditum ad proprium Ordinem: Interim vero, si expediat, a censuris eumdem absolvere, vel absolvi mandare possit, cum reincidentia si intra dictum tempus minime redierit, (dilata tamen usque ad actualem reditum dispensatione super Irregularitate, si forte eam insuper contraxisset): & alias praeterea poenas, sive de jure communi, sive ex Statutis Ordinum, propter Apostasiam, seu fugam inflictas, discrete moderari, commutare, vel etiam, juxta peculiares circumstantias, condonare possit. Si vero casus ejusmodi sit, ut, re praesertim in Signatura discussa, censeatur expedire, quod absque reditu ad proprium, transitus eidem ad alium Ordinem concedatur; possit Major Poenitentiarius istud etiam concedere, adibitis tamen iis cautionibus, quas ad refraenandam vagandi licentiam necessarias, seu opportunas judicaverit; necnon illa prae oculis habendo, quae infra circa transitum disponentur. Nemini autem Regulari quacumque de causa permittere valeat, ut in habitu Saeculari, seu Clerici Saecularis, in perpetuum extra Claustra vivere possit.

Super transitu ab uno ad alium Ordinem.

§. 34. Quoad transitum vero de una ad aliam Religionem, non solum valeat illum concedere a laxiori ad arctiorem, juxta *Cap. Licet de Regular.* verum etiam ad aequalem, & ab arctiori ad laxiorem, ob justas tamen, & graves respective causas ab eodem Majori Poenitentiario probandas; audito prius Superiore Ordinis, a quo, & cum consensu Superioris Ordinis, ad quem faciendus est transitus. Pro majoris autem transitus firmitate, in his omnibus casibus possit idem Major Poenitentiarius Statutis & privilegiis Apostolicis quomodolibet obstantibus opportune derogare.

Ordines excepti.

§. 35. Verum abstineat ab hujusmodi transitu concedendo ad alias Religiones, seu Ordines, praeter quam ad illas, seu illos, in quibus claustralis, & regularis observantia vigere dignoscatur; quod si de tali claustrali, & regulari observantia ullatenus dubitetur, exquirenda erit authentica Ordinarii attestatio. Abstineat pariter a transitu praedicto concedendo ad Ordines Hospitalares, & Militares, quamvis in istis claustralis, & regularis observantia vigeret, nisi forte ad Ordinem S. Joannis de Deo. Neque item eumdem transitum concedat ad Ordinem Sancti Benedicti antiquioris Observantiae, aut ad alias consimiles Congregationes, cujuscumque Ordinis fuerint.

Super simili transitu Monialium.

§. 36. Concedere itidem possit transitum ab uno Monasterio ad aliud, Monialibus tantum ultra Montes existentibus, legitima concurrente causa, in Signatura discutienda & approbanda, committendo tamen facultatem hujusmodi transitus admittendi, & exequendi, arbitrio Ordinarii, cum clausulis opportunis pro casuum varietate.

Super Censf. defectibus &c. earumdem Monialium.

§. 37. Quo vero ad censuras, seu poenas, in quas Moniales incurrere, & peccata reservata, quae ab eisdem committi contigerit, etiam in casibus violatae clausurae, qui tamen casus occulti fuerint, vel ubi agatur de aliquo occulto defectu dispensando, possit idem Major Poenitentiarius praefatis Monialibus Confessarium cum opportunis facultatibus concedere.

Quid super publ. violatione Clausurae Monial.

§. 38. In casibus vero publicis Clausurae a Monialibus praedictis, vel ab aliis quibuscumque personis, ad malum finem violatae, delinquentes non absolvat, nec absolvi mandet, nisi pro ipsis Episcopi, seu Ordinarii supplicaverint, & casus ad congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium praepositam deducti non fuerint.

VII. Facultates in Matrimoniis contrahendis super impedimentis occultis.

§. 39. In Matrimoniis contrahendis possit idem Major Poenitentiarius, in Foro conscientiae tantum, super impedimentis occultis, quae Matrimonium non dirimunt, dispensare, vel dispensari mandare; itemque super omissione denunciationum, etiam ad effectum contrahendi secreto; in quo serventur, quando agitur de Matrimoniis *Conscientiae* nuncupatis, Literae a Nobis datae ad omnes Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos sub die 17. Novembris anni 1741. per ea verba incipientes: *Satis vobis compertum.* At a dispensationibus concedendis super quocumque impedimento ex quovis gradu, sive consanguinitatis, sive affinitatis ex copula licita, seu ex cognatione spirituali proveniente, etiam in Foro conscientiae tantum, tametsi impedimentum sit occultum, & periculum scandalorum immineat, in iisdem Matrimoniis contrahendis, abstineat.

Non tamen dirimen. cognat. carnal. vel spirit.

De contract. in quibus dispensare valeat.

§. 40. In contractis vero Matrimoniis, a dispensatione, seu Matrimonii revalidatione in gradibus primo & secundo, seu secundo tantum, consanguinitatis, vel affinitatis ex copula licita, etiam in occultis, pariter abstineat; praeterquam si in secundo tantum gradu praedicto impedimentum saltem per decennium duraverit occultum, & Oratores simul publice contraxerint, & convixerint, & uti Conjuges legitimi reputati fuerint. In tertio autem, & quarto gradibus occultis, in contractis possit dispensare; atque etiam in iisdem tertio, & quarto gradibus publicis, possit revalidare Matrimonia, ex causa subreptionis, & obreptionis occultae Literarum Apostolicarum nulliter contracta; praeterquam si falsitas consistat in narratione praecedentis copulae (quae antea revera non intercesserat.

Revalidas dispens. Datariae in casu reticitae cop.

§. 41. Quod si aliqui Oratores obtinuerint a Nostra Dataria dispensationem super gradu prohibito in primo & secundo, vel in secundo tantum, ac etiam in tertio, vel quarto, cum reticentia copulae inter eos sequutae, quam sine honoris detrimento detegere non valeant; & ratione hujusmodi reticentiae petant dispensationem pro Matrimonio contrahendo; seu revalidationem Matrimonii contracti; possit idem Major Poenitentiarius, si copula sit adhuc secreta, hujusmodi dispensationem, seu respective revalidationem in Foro conscientiae tantum concedere: facta, quando agitur de primo & secundo, vel secundo tantum gradu, compositione quinquaginta ducatorum auri de Camera ad Datariam transmittendorum, ad effectum (ut inconcussi moris est) erogandi in eleemosynas; nisi prior gratia expedita fuisset in forma pauperum; quo casu etiam haec gratia similiter absque ulla compositione expediatur.

Et in casu reticitae intentionis facilius impetrandi dispens.

§. 42. Si qui vero Oratores, obtenta dispensatione a Dataria super impedimento primi, & secundi, sive secundi dumtaxat gradus Consanguinitatis, seu Affini-

Anno 1744.

Affinitatis, cum expressione quidem carnalis copulæ, sed tacita, occulta, & maliriosa intentione in ipsa copula habita ad facilius obtinendam dispensationem, pro revalidatione hujusmodi dispensationis ad dictam Pænitentiariam recurrant, possit idem Major Pœnitentiarius desuper absolute dispensare cum miserabilibus personis explicite affirmantibus se, uti tales, & sub illa expressa qualitate, & forma miserabilium, dispensationes a Dataria obtinuisse: Cum iis vero, qui non tamquam pauperes, sed uti ex honestis familiis; sive uti nobiles, sive uti illustres, ab eadem Dataria similiter dispensati fuerint, non dispenset, nisi soluta prius in Dataria, ad effectum pariter erogandi in eleemosynas, taxa, definienda arbitrio ejusdem Majoris Pœnitentiarii, pensatis circumstantiis cujuscumque casus, & respectu habito ad præjudicium Componendæ, & ad vires supplicantium. Si tamen isti pauperes essent: itaut vere & realiter integram summam taxatam, vel aliquam ejus partem solvere non possent, præfatus Major Pœnitentiarius opportune in hoc casu provideat, facto verbo, si peculiaris difficultas id postulet, cum sanctissimo.

Super affin. ex copula illicita.

§. 43. Super impedimento occulto affinitatis ex copula illicita, seu ex actu fornicario proveniente, quotiescumque adsit rationabilis causa, licet periculum revelationis, seu scandalorum non immineret, vel non adesset, in matrimoniis tam contractis, quam contrahendis, in Foro conscientiæ dispensare, & dispensari mandare possit, & valeat.

Super impedim. criminis.

§. 44. Super occulto impedimento criminis adulterii, si fuerit cum fide data dumtaxat, neutro machinante, commissum, possit tam in contrahendis, quam in contractis matrimoniis dispensare. Si vero crimen hujusmodi fuisset, utroque, vel altero machinante, patratum, possit in occultis pariter dispensationem concedere; raro tamen, & quando necessitas postulaverit, ratione alicujus gravis imminentis periculi, quod prudentia Majoris Pœnitentiarii, re præsertim discussa in Congregatione, vel Signatura, arbitrandum erit.

Non obstante in prædictis multiplicitate grad. & impedim.

§. 45. Declaramus præterea, quod facultates præfatæ a Nobis Majori Pœnitentiario, & ejusdem Pœnitentiariæ Officio concessæ circa dispensationes Matrimoniales, locum habeant, etiamsi gradus, & impedimenta hujusmodi multiplicia sint, quacumque, & quantacumque multiplicitate; Volentes, in Literis hujusmodi dispensationum matrimonialium, posse Prolem, ubi opus erit, sive suscipiendam, non tamen in adulterio conceptam, in Foro conscientiæ tantum, legitimam decernere; necnon apponi clausulam: *Nullis &c.* prout in hujusmodi materiis hactenus ipsa Pœnitentiaria servare consuevit.

Legitimare potest Prolem.

Dispensare potest ad petendum deb.

§. 46. Ulterius super casibus quibusvis occulti impedimenti ad petendum licite debitum dispensare, aut dispensari mandare possit, & valeat.

VIII. Dat pro libito facult. Minoribus Pœnit.

§. 47. Facultates Pœnitentiariis minoribus ordinariis trium Basilicarum Urbis, aliisque extraordinariis, quorum deputatio pertinet ad prædictum Majorem Pœnitentiarium, possit idem ad libitum concedere, & restringere. Fratres vero Minores Cappuccinos in Confessarios nullatenus in illis Regionibus, in quibus iidem Confessionibus audiendis operam dare non solent.

Ubi Cappuccinos non deputat in Confessarios.

Declarat Dubia.

§. 48. Dubia omnia in materia peccatorum, seu Forum pœnitentiale alias quomodolibet concernentia, cum consilio Doctorum, & Theologorum suorum, valeat declarare.

Commissio Major. Pœnitentiar. durat etiam cessante Officio.

§. 49. Commissiones vero Majoris Pœnitentiarii non expirent, etiamsi committentes, illis nondum præsentatis, & re integra, desinat quomodocumque Pœnitentiarius existere. Idemque intelligi volumus de illis commissionibus, quas Majori Pœnitentiario absente, vel ex aliqua justa causa impedito, alterius Pro-Pœnitentiarii ad tempus subrogati nomine expeditas, elapso hujusmodi subrogationis termino, præsentari contigerit.

Concedit Indulg. in tactu virgæ &c.

§. 50. Omnibus denique Christifidelibus, qui ex veteri, & laudabili instituto Pœnitentiarium Majorem, munere suo statutis diebus Hebdomadæ Majoris in tribus Basilicis solemni Ritu fungentem, pie reverenterque adierint, seseque pœnitentiali virga tangendos submiserint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxandi perpetuam facultatem eidem Majori Pœnitentiario confirmamus, & quatenus opus sit, de novo concedimus.

Pont. A. IV.

IX. Sede Apost. vac. Pro foro conscientiæ, quoad absolvendum.

§. 51. Sede Apostolica vacante, quoniam Animarum saluti, quæ omni tempore periclitatur, numquam non est subveniendum, unde merito Prædecessores Nostri Officium Pœnitentiariæ etiam post obitum Pontificis continuare jusserunt, Volumus, & decernimus, ut Major Pœnitentiarius (cujus facultas dicto tempore non expirat, sed tantummodo non habet exercitium extra Conclave), seu ejus Officiales, facere & expedire valeant quæcumque ad Forum conscientiæ pertinent; Ideo absolvere, seu absolvi mandare in dicto conscientiæ Foro valeant ab iis quoque censuris, a quibus alias vivente Pontifice adempta etiam Majori Pœnitentiario, & Pœnitentiariæ Officio absolvendi facultas reperitur: Hac tamen lege, quemadmodum fel. record. Prædecessor Noster Clemens Papa XII. lata constitutione, quæ incipit: *Apostolatus Officium*, ad consulendum simul animarum Fidelium saluti, & disciplinæ Ecclesiasticæ conservationi, provide cavit; quod nempe in hujusmodi censuris, ad tempus dumtaxat, & cum reincidentia in easdem servatis alias servandis absolutio concedatur; itaut qui fuerint absoluti, ad novum Pontificem intra terminum pro Locorum distantia definiendum, recurrere pro eadem causa teneantur; neque liceat Pœnitentiario Majori, ejusque Officialibus, præfixum terminum post Pontificis electionem ampliare, vel prorogare.

Et quoad dispensandum.

§. 52. Præterea concedimus, ut, si quando aliquod gravius Animæ periculum immineat, cui celeriter occurrendum videatur, re in Signatura diligenter examinata, & Majori quoque Pœnitentiario, si in Conclavi degat, pro materiæ gravitate consulto, & approbante, dispensare: aut dispensari mandare pro eodem Foro conscientiæ, valeant; super illis etiam, super quibus alias vivente Pontifice inhibita sit Majori Pœnitentiario, & Pœnitentiariæ dispensandi facultas; Ita tamen, ut Oratores, sicuti superius dictum est, ad novum Pontificem post ejus electionem similiter debeant recurrere; aliisque appositis clausulis pro casus natura necessariis, & opportunis.

Pro Foro externo conquiescit.

§. 53. Pro Foro exerno, eadem Sede Apostolica vacante, eorum Officium penitus conquiescat; itaut a quibuscumque matrimonialibus, & aliis dispensationibus, & absolutionibus, ac declarationibus, necnon quibusvis aliis expeditionibus forum fori mixtim, vel separatim quomodolibet respicientibus, omnino abstineant.

Præterquam quoad Regulares.

§. 54. Attamen concedimus, ut dicta Sede vacante, pro Foro externo facere & expedire valeant, quæ ad Regularium, & præsertim Apostatarum, & fugitivorum remedium, in superioribus facultatibus concessa sunt. Necnon ut Monialibus Confessarios extra ordinem valeant deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro earum libitu, inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones, eligendos.

Et quoad Moniales pro eligendo Confess.

Et quoad omnes pro absol. ad reinc. a Cens. publ.

§. 55. Et demum, ut illos, qui in aliquam censuram Sedi Apostolicæ reservatam, etiam ob violatam Ecclesiasticam Libertatem, vel Immunitatem publice incurrerint, vel incurrisse declarati fuerint, & vere ac sincere pœnitentes, & novi Pontificis, ad quem post electionem recurrere debebunt, mandatis obtemperare parati, beneficium absolutionis sibi ulterius non differri enixe deprecentur, absolvere, cum reincidentia, quemadmodum in superioribus dictum est, vel absolvi mandare possint.

X. Clausulæ, & Decreta.

§. 56. Decernentes præsentes Literas, etiam ex eo, quod Major Pœnitentiarius, ac præfatæ Pœnitentiariæ Regens, & Officiales prædicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, seu habere prætendentes, eidem præmissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa, quantumvis legitima, & juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari nullatenus posse; sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & a Majori Pœnitentiario, Regente, cæterisque Pœnitentiariæ Officialibus prædictis, aliisque, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis aucto-

ritate

PONT. A. IV. ritate fungentes; etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apostolicæ Nuncios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ubique judicari, & definiri debere: irritum quoque, & inane quidquid secus super omnibus, & singulis præmissis, vel circa ea, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes opportunæ. §. 37. Non obstantibus præmissis, & aliis quibuscumque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & dictæ Pœnitentiariæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis vivæ vocis oraculis, privilegiis, indultis, & Literis Apostolicis, ejusdem Pœnitentiariæ Officio, illiusque Majori Pœnitentiario, ac Officialibus, & Ministris, & quibusvis aliis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis, clausulis, & decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, & alias quomodolibet per Prædecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, & approbatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specifica, individua, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, iisdem præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio. §. 38. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc nostrarum compillationis, concessionum, prohibitionum, decretorum, statuti, voluntatis, declarationis, confirmationis, derogationis, aliorumque præmissorum infringere, seu ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 13. Apr. 1744. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 12. ejusdem Mensis, & Anni.

DE POENITENTIARIÆ

Apostolicæ Officialibus, eorumque muneribus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium. IN Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio, per quod Romanus Pontifex concessam sibi divinitus in B. Petro Apostolorum Principe supremam ligandi, atque solvendi potestatem, maximo Ecclesiæ universæ fructu, in promovenda Fidelium salute indesinenter exercet, rectissimam undequaque agendi rationem constabilire, eamdemque, quantum in Domino possumus, perpetuis etiam futuris temporibus inviolabilem commendare cupientes; postquam per alias Nostras Apostolicas Literas, hac ipsa die datas, quarum initium est: *Pastor bonus*, facultates Nostri Majoris Pœnitentiarii, ejusdemque Officii Pœnitentiariæ constituimus, ampliavimus, commodiusque digessimus; Nostras quoque partes esse judicavimus ad ea similiter recognoscenda, quæ Ministros Nostros in eodem Pœnitentiariæ Officio laborantes respiciunt, ad eorum videlicet, numerum, qualitates, electionem, munera, onera, emolumenta, perfectius; stabiliusque ordinanda, mentis Nostræ aciem eo utilius convertere, quo majus intelligimus inesse momentum in optimo delectu, atque ordine Ministrorum, ut rectus ille, atque proficuus concessarum facultatum usus afferatur, ad quem potissimum studia nostra, cogitationesque feruntur.

ANNO 1744.

Confirmatur Constitutio S. Pii V. incipien. In omnibus. §. 1. Quamquam enim recolendæ memoriæ Prædecessor noster S. Pius Papa V. in ipsa erectione hodiernæ Pœnitentiariæ, quam, vetere suppressa extinctaque, novam ipse constituit, multa & sane præcipua de futuris ejusdem Ministris, seu Officialibus, sapienter decreverit per suam Constitutionem, quæ incipit: *In omnibus*, datam XV. Kalendas Junias Anno MDLXIX. quam proinde Nos quoque firmam esse volumus, atque decernimus, præterquam in iis, in quibus eamdem præsentibus nostris Literis constiterit adversari; Nonnulla tamen lapsu duorum ferme Sæculorum circa illa immutari debuerunt, variis de causis per alios Romanos Pontifices pariter Prœdecessores nostros cognitis & approbatis: Quarum approbationum ne vel memoriam excidere vel fidem vacillare contingat, neve, si ignorentur, eveniat, ut hujusmodi immutationes in exemplum trahantur aliarum forsitan privato arbitrio deinceps inducendarum; idcirco necessarium & opportunum duximus omnia & singula jam prius a Nobis perpensa, atque recognita, & sicubi opus fuit, correcta, seu in melius commutata, Literis Nostris explicare, tradere, atque Apostolica auctoritate sancita, ac roborata, in omnium notitiam, inviolabiliter in posterum servanda, deducere. Motu itaque proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine infrascriptas ordinationes circa Ministros, seu Officiales Apostolicæ Nostræ Pœnitentiariæ, necnon circa ejusdem œconomicum statum, & regimen constituimus, & in futurum observari decernimus, & mandamus. (Causæ præsentis Constitutionis.)

Numerus, & genera Officialium Offic. Pœnitent. constituentium. §. 2. Numerum quidem, & genera hujusmodi Officialium eodem fere loco retineri volumus, ac primitus fuere a memorato S. Pio constituta; uno dumtaxat & altero, non ad novum genus Officii, sed ad Officialium numerum adjuncto. Itaque hi, & non alii, Officium Pœnitentiariæ constituent: videlicet Major Pœnitentiarius, Regens, Theologus, Datarius, Canonista, Corrector, Sigillator, Procuratores, seu Secretarii tres, & Scriptores ordinarii itidem tres; uno nimirum Procuratore, & Scriptore uno, jam usque a primordiis recentioris Pœnitentiariæ, propter adauctam in dies negotiorum, & supplicantium multitudinem, ultra priorem numerum in prædicta Beati Pii Constitutione præfinitum, inductis.

Cardinalis Majoris Pœnitentiarii a solo Pontifice eligendi, qualitates. §. 3. Major Pœnitentiarius unus sit ex S. R. E. Cardinalibus, Presbyter, idemque Magister in Theologia, seu Decretorum Doctor; atque a solo Romano Pontifice eligetur per literas, ut hactenus moris fuit, in forma Brevis. Suum autem munus per se ipsum exercere debebit. Sed si ex causa legitima, a Romano Pontifice admissa, absens, seu impeditus fuerit; ipsemet unum alium e S. R. E. Cardinalibus, prædictis qualitatibus insignitum, sibi Pro-Pœnitentiarium subrogabit; qui interim hoc munus pariter per seipsum prosequatur, Literaque, non Pœnitentiarii subrogantis, sed suo proprio nomine jubeat expediri. (Eidem impedito, vel absenti, facultas tribuitur sibi subrogandi Pro-Pœnitentiarium.)

Ratio eligendi Card. Pro Pœnitentiarium eveniente obitu Majoris Pœnitentiarii Sede Apost. Vacante. §. 4. Quod si contigerit, ut Major Pœnitentiarius tempore vacantis Pontificiæ Sedis e vita discesserit; tunc a majore numero Cardinalium in Conclavi degentium, vel ante conclavis ingressum in Congregatione generali convenientium, eligendus erit per secreta suffragia alius Cardinalis Pro-Pœnitentiarius ad ejusdem Sedis vacantis tempus; prout evenisse meminimus, Sede vacante per obitum fel. mem. Benedicti Papæ XIII. in personam Venerabilis Fratris Nostri Vincentii Episcopi Prænestini, tunc Tituli S. Honuphrii S. R. E. Presbyteri Cardinalis Petra nuncupati, cum illustri totius Collegii S. R. E. Cardinalium de illius integritate, ac doctrina testimonio, quod deinde judicio suo comprobavit fel. par. record. Clemens Papa XII. Prædecessor Noster; eandemque electionis formam pro simili eventu Pontificiæ Sedis vacantis distinctius postea constituit, atque in futurum servari mandavit in sua Constitutione quæ

quæ incipit: *Apostolatus Officium*, datam IV. nonas Octobris Anno MDCCXXXII. in qua plures ordinationes circa res eadem Sede vacante agendas complexus est, cuique subscripto S. R. E. Cardinalium, ac de eadem servanda juramentum accessit.

Præcipua munera a Majori Pœnitentiario obeunda.

§. 5. Præcipuum vero Majoris Pœnitentiarii munus in recto, ac prudenti exercitio facultatum sibi concessarum, atque aliis supradictis Literis nostris comprehensarum, positum est. Sed est quoque ejus muneris, quatuor diebus Majoris Hebdomadæ, Dominica quidem Palmarum in Basilica S. Joan. in Laterano, Feria vero quarta in Basilica S. Mariæ Majoris, & quinta, & sexta Feriis in Basilica S. Petri Vaticana, Fidelium Confessiones in Sede ad id constituta excipere, necnon capita piæ sese submittentium Virga Pœnitentiali tangere, Indulgentias eisdem juxta facultatem in prædictis aliis Nostris Literis contentam impertiendo; præsentibus interim, & per sua sedilia dispositis Pœnitentiariæ Officialibus. Præterea tribus anni diebus, quibus maxime ad pœnitentiam Fideles excitantur, videlicet Feria quarta Cinerum (qua die ipse cineres capiti Summi Pontificis, Cardinalium, cæterorumque assistentium inspergit) & mane Feriæ in Parasceve, diei Commemorationis Fidelium Defunctorum, solemni ritu rem Divinam in Pontificia Capella peragere. Ad hæc Romano Pontifici in supremo vitæ agone constituto, ad spiritualem eidem in tali articulo ferendam opem, assistere.

Minores Pœnitentiarios in tribus Basilicis Urbis, in Ecclesia Lauretana, ac pro Anni Sancti tempore in Basilica S. Pauli, aliisque Urbis Ecclesiis deputat.

§. 6. Ad eumdem pertinet minores Pœnitentiarios Ordinarios a se ipso, & a Congregatione, seu Signatura Pœnitentiariæ prius examinatos & approbatos, alioquin ad Officium minime admittendos, in tribus Urbis Basilicis constituere, & deputare, eisque facultates pro sua prudentia, vel majores, vel minores concedere, qui postquam admissi fuerint, non poterunt sine ejusdem Majoris Pœnitentiarii licentia ab officio dimitti, seu ab ejusdem exercitio discedere. Idemque intelligi volumus quoad Minores Pœnitentiarios Lauretanos, quorum examen valeat idem in absentia etiam Episcopis in Partibus sibi benevisis committere. Quin etiam poterit certum numerum extraordinariorum Pœnitentiariorum pro Basilica S. Petri eligere, atque in ea constituere, ut consuetis anni cujuscumque diebus, quibus major esse solet Pœnitentium concursus, eorum audiendis Confessionibus præsto sint. Atque insuper pro recurrentis Anni Sancti tempore suos quoque pro Basilica Sancti Pauli extra muros Pœnitentiarios designare; aliosque etiam, eodem anno durante, similibus facultatibus munitos, sive in nominatis Basilicis, sive in cæteris tam Sæcularium, quam Regularium Urbis Ecclesiis, prout magis expedire visum fuerit, pro magna Fidelium tunc confluentium copia, extra ordinem multiplicare. Demum per idem tempus Virum providum ac peritum deputare possit, qui frequens adeat supradictos Pœnitentiarios in quatuor majoribus Basilicis laborantes, ut libellos supplices pro peculiaribus Pœnitentium necessitatibus forte offerendos ab eis, recipiat, eorumque celerem apud Pœnitentiariam expeditionem sedulo curet, & ad Pœnitentiarios prædictos quamprimum referat, aliaque gerat, quæ Major ipse Pœnitentiarius pro recto rerum ordine gerenda mandaverint.

Idem 44. Viros quotannis ad peragenda Exercitia Spiritualia in domo Missionis destinare potest.

§. 7. Ad ejusdem Majoris Pœnitentiarii munus pariter spectabit personas seu Sæculares, seu Regulares, quibus id expedire judicaverit, ad peragenda exercitia Spiritualia in Domo Missionis; prope Curiam Innocentianam sita, destinare; pro jure scilicet, quod idem Major Pœnitentiarius habet, nominandi quolibet anno quadraginta quatuor Viros in dicta Domo per congruum ejusmodi Exercitiorum tempus gratis sustentandos; quem ad finem eidem Domui assignata reperiuntur annua scuta centum monetæ Romanæ, partim ex bonis propriis per memoratum Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Prænestinum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Petra nuncupatum hodiernum Majorem Pœnitentiarium, laudabili piæ liberalitatis exemplo, in adeo proficuum opus attributis; partim ex superfluis Pœnitentiariæ proventibus, usque ad primam vacationem Officii Sigillatoris; ac post hujusmodi vacationem, ex emolumentis futuri pro tempore Sigillatoris in perpetuum persolvenda; prout statutum fuit per Literas fel. rec. Clementis Papæ XII. Prædecessoris Nostri Motu proprio exaratas sub die XIV. Febr. Anni MDCCXXXII. quas quidem Literas cum omnibus ordinationibus, conditionibus, & clausulis in eisdem appositis, approbamus, & confirmamus, ac perpetuis futuris temporibus observari jubemus.

Reliqua autem Majoris Pœnitentiarii munera, atque onera iisdem adnexa cum ex alteris Literis Nostris, in quibus ejusdem, & Pœnitentiariæ Nostræ facultates complexi sumus, tum ex iis, quæ in præsentibus subjicientur, dignosci poterunt.

Assignatio 100. scutorum auri quolibet Mense Majori Pœnitentiario confirmatur.

§. 8. Emolumenta vere ejusdem, quæ varia pro variis fuere temporibus, cum demum per fel. mem. Innocentium Papam XII. atque iterum per similis record. Clementem Papam XI. Prædecessores Nostros, constituta sint scuta auri centum pro quolibet mense; Nos etiam eorum assignationem ratam esse volumus, & quatenus opus sit, eadem de novo concedimus, & attribuimus.

Alia assignatio 200. scutorum monetæ e superfluis Pœnitentiariæ emolumentis, in Pauperes pro negotiis Pœnitentiariæ recurrentes erogan., eidem asseritur.

§. 9. Sed præterea per supra memoratum Clementem Papam XII. assignata fuerunt eidem Majori Pœnitentiario e superfluis Pœnitentiariæ emolumentis annua scuta monetæ ducenta, eroganda in Pauperes ad eamdem Pœnitentiariam, seu Majorem Pœnitentiarium, pro negotiis ad Pœnitentiariam spectantibus recurrentes; cum declaratione, quod hujusmodi eleemosynæ inter impensas, & onera Pœnitentiariæ connumerentur; reservata insuper Majori Pœnitentiario facultate adeundi Summum Pontificem in casibus particularibus, in quibus major summa pro hujusmodi eleemosynis requireretur. Quam assignationem, declarationem, ac reservationem, una cum derogatione applicationis prædictorum superfluorum per Innocentium Papam XII. factæ Hospitio Apostolico Pauperum S. Michaelis de Urbe Motu proprio prædicti Clementis Papæ XII. die XII. Maji Anni MDCCXXXII. roboratas, Nos itidem approbamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, præsentium tenore denuo concedimus, & constituimus.

Qualitates in aliis Officialibus requisitæ.

§. 10. Officialium autem post Majorem Pœnitentiarium superius enumeratorum hæ potissimum qualitates erunt. Regens, Datarius, Theologus, & Decretorum Doctor eligentur Viri eximia doctrina præstantes, causuumque conscientiæ periti. Corrector sit in Decretis, stilo, cæterisque Pœnitentiariæ rebus diligenter versatus, & instructus. Sigillator probatæ fidei, & uti id munus postulat, omnium Officii expeditionum peritus. Procuratores quoque, & Scriptores, vita, moribusque integris ornati, & ad suum quisque officium exercendum idonei. Ad hæc omnes prædicti Officii Pœnitentiariæ Ministri etiam Procuratores, & Scriptores, sint Presbyteri, vel certe in aliquo ex Sacris Ordinibus constituti.

Methodus servanda in electione, & receptione prædictorum Officialium.

§. 11. In electione prædictorum Officialium hæc ratio, & methodus servanda erit. Regens, Theologus, Datarius, Decretorum Doctor, Corrector, & Sigillator, Majoris Pœnitentiarii cura, & solicitudine delecti, ac Romano Pontifici ab eodem præsentati, ubi Pontificiam confirmationem obtinere meruerint, Literis Patentibus ipsius Majoris Pœnitentiarii, electionis, & confirmationis hujusmodi testibus, cum subscriptione alicujus Secretarii expeditis, ad suum quisque Officium admittantur. Ad Procuratorum vero, & Scriptorum officia ab eodem Majori Pœnitentiario non alii eligantur, & recipiantur, quam qui prius, indicto publice Concursu, & mora sex dierum interposita, a Regente, & Correctore super vita, moribus, ætate, scientia, cæterisque requisitis qualitatibus diligenter examinati, & comprobati fuerint; alioquin omnes prædictorum Officiorum concessiones, etiamsi a Romano Pontifice ex aliqua causa aliter factæ fuerint, pro irritis habeantur. Qui autem rite juxta præscriptam formam electi fuerint, suis pariter patentibus Literis a Majori Pœnitentiario muniantur, atque ad exercenda propria munera, singulis inferius designanda, admittantur.

Munus Regentis designatur.

§. 12. Regentis porro munus, quod ex inveterata consuetudine uni ex Pontificiis Capellanis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus committi solet, in eo situm est, ut negotia universa, ea, qua decet puritate & diligentia, dirigi studeat & expediri; proindeque petitiones, casusque omnes ad Pœnitentiariæ Officium deductos in primis diligenter examinet; quæque perspicua sint, & secundum communem in eodem Officio cursum, absque difficultate expediri consueverunt, eadem expediri jubeat; cum nullius omnino negotii, quantumvis ordinarii, vel clari, expeditionem, & sine prævia ipsius Regentis re-

cognitione, & approbatione Procuratoribus liceat incipere. Quæ vero dubia, vel obscura, vel aliqua difficultate involuta conspexerint, ea Regens ipse ad Majorem Pœnitentiarium referat ut diligentius examinentur, ac demum in ejus Signatura proposita decidantur. Ut vero primi generis, quæ diximus, explicatiora negotia quam celerrime conficiantur, idem Regens singulis Hebdomadis Procuratoribus apud se convenire jussis, ac precibus recurrentium consideratis, suoque ad singulas conveniente rescripto subnotato, ab iisdem Procuratoribus absque longiori mora expediri mandet.

Munus Correctoris.

§. 13. Corrector, ut expeditiones apto & convenienti stylo conscriptæ, sanæ, & integræ emittantur, earum schedulas, sive Minutas, seu Supplicationes a Procuratoribus confectas diligenter recognoscat, examinet, & corrigat, etiam, quoad fieri poterit, antequam Literæ partibus tradendæ scribantur, quo nimirum Literæ ipsæ integræ & mundæ, ac lituris, rasurisque prorsus carentes expediantur.

Munus Datarii.

§. 14. Datarius in calce supplicationum Datam, loci, diei, mensis, & anni, tam Æræ Christianæ, quam Pontificatus, adscribat; vel Romano Pontifice demortuo, notam Sedis vacantis apponat.

Munus Theologi Consultoris.

§. 15. Theologus Consultor, quod quidem munus uni ex Presbyteris Societatis Jesu diuturna nec interrupta successione commendari consuevit, super petitionibus & casibus magis arduis, & implexis, qui ad ipsum a Majori Pœnitentiario, vel Regente, maturius considerandi & examinandi remittentur, adhibito diligenti studio, judicium suum, etiam in scriptis, si hoc ab ipso requiratur, aperiet.

Munus Consultoris Canonistæ.

§. 16. Canonista item Consultor, seu Decretorum Doctor, similiter a Majori Pœnitentiario, vel Regente requisitus, suum pariter consilium super casibus ad se remissis, post accuratum examen, etiam scripto, ubi id ab eo postuletur, proferre debebit.

Munus & Onera Sigillatoris.

§. 17. Sigillator Literas eatenus recognoscat, ut manus requisitæ illis appositæ sint, & earum Datæ cum libello supplicationis concordent; deinde ipsas sigillo Pœnitentiariæ obsignet, ac demum obsignatas, & in totum gratis expeditas, Procuratoribus remittant. Insuper memoratus Sanctus Pius Papa V. in sua Constitutione, quæ incipit; *in earum rerum commutatione*, data XIV. Kalendas Junias Anno MDLXIX. in qua vetera Collegia Scriptorum & Procuratorum Literarum Pœnitentiariæ a se ipso suppressa ad Cancellariam Apostolicam sub nova denominatione Scriptorum, & Procuratorum Literarum Apostolicarum Minoris Gratiæ, traduxit, ad eumdem Sigillatorem pertinere voluit peculiarem curam omnium expeditionum, quæ per duo prædicta Collegia fierent, atque proventuum Pœnitentiariæ ex hujusmodi expeditionibus percipiendorum exactionem, & administrationem; compilationem quoque, & asservationem Regestorum, tam omnium Supplicationum ad materias Minoris Gratiæ spectantium, quam Literarum Apostolicarum super eis conficiendarum; quemadmodum etiam in altera supracitata Constitutione super nova erectione Officii Pœnitentiariæ edita, eidem Sigillatori aliorum omnium Documentorum & Scripturarum ad ipsam Pœnitentiariam pertinentium custodiam demandavit, ejusdemque fidei & periculo commisit. Quæ licet ex magna parte non jam per se ipsum, sed per Pro-Sigillatorem exercere, immutata etiam aliquatenus agendi methodo, jampridem ei concessum fuerit; ipsius tamen Sigillatoris erit invigilare, & dare operam, ut omnia quæque per dictum Pro-Sigillatorem exercenda, quæ cujusmodi sint, inferius statuemus, recte ac fideliter ab eodem administrentur.

Munus Procuratorum.

§. 18. Procuratores, seu Secretarii, inter quos materiæ justa partione dividendæ erunt, commissa sibi quisque negotia sedulo diligenterque prosequantur. Libellos supplices, literasque a recurrentibus missas integre percurrant, attenteque perpendant, earumque compendia, cum ita res feret, fideliter conficiant. Cuncta vero ad Majorem Pœnitentiarium, vel Regentem referant, nihilque penitus responsi scribere aggrediantur, absque alterutrius mandato. Quo recepto, antequam ad expeditionem Literarum partibus tradendarum quoquo modo procedant, Supplicationes seu Minutas super materiis, ubi illis opus erit, per extensum exarare debeant, a Correctore recognoscendas. In expeditionibus autem quibuslibet extendendis, exacta uniformitas sensuum, & clausularum, quad fieri poterit, a singulis observetur. Quamobrem summopere conducet formulas habere præ manibus suo quamque generi petitionum accommodatas, & a Majori Pœnitentiario, cum consilio sex majorum Officialium superius memoratorum, prius comprobatas; a quibus, nisi ex gravi causa per Majorem Pænitentiarum, vel Regentem admissa, nullatenus recedere supradictis Procuratoribus liceat.

Munus Scriptoris.

§. 19. Scriptores demum, æqua scribendarum rerum divisione inter eos facta, charactere puro, claro, & minime deformi, & in iis, in quibus id moris est, Antiquo, sive, ut ajunt, Bullatico, eodem tamen quam maxime intelligibili, demandatas sibi Litteras accurate, integreque describant, liturasque quaslibet aut rasuras prædiligenter caveant. Iidem in libros seu regesta referant, quæ ipsis dabuntur eo referenda; videlicet Oracula, si qua emanarint, Romanorum Pontificum; Decreta, & Instructiones Majoris Pœnitentiarii, & Signaturæ, regimen secretæ Pœnitentiariæ concernentia; resolutiones aliquot exemplares casus alicujus rarioris, & implexioris; Supplicationes super dispensationibus, præsertim matrimonialibus, a communi cursu recedentibus, seu pro foro etiam externo de speciali Romani Pontificis mandato concessis; & si quid aliud extraordinarium & singulare, memoriaque dignum, ita conservandum videbitur.

Officiales prædicti Officia sua per se ipsos exercere debent.

§. 20. Omnes vero Officiales supradicti Officia sua per se ipsos maxima diligentia, & fidelitate exerceant. Soli autem præsentes, & actu exercentes, fructus & emolumenta percipiant; nisi forte aliquis eorum ex justa causa absens, seu legitime impeditus existat. Quod si aliquis ex majoribus Officialibus hujusmodi impedimento detentus, vel absens fuerit, alter Officialis propinquior, juxta Sessionis in Signatura ordinem, suppleat impediti, seu absentis vices, ita exempli gratia subscribendo: *Pro D. Regente N. Datarius*: Si autem aliquis ex Procuratoribus, aut Scriptoribus, legitime, ut supra, impeditus, vel absens fuerit, possit Major Pœnitentiarius, durante legitima absentiæ, vel impedimenti causa, alium aliquem in ejus locum assumere, seu subrogare, præstito solito juramento, & cum iisdem obligationibus, quibus alii Procuratores, & Scriptores titulati obstringuntur.

Ratio supplendi vices Officialis absentis, vel legitime impediti.

De Signatura Pœnitentiariæ, interessentia Officialium, methodoque in ea servanda.

§. 21. In Signatura Pœnitentiariæ, quæ alternis fere Hebdomadis, die per Majorem Pœnitentiarium designanda, haberi solet, interesse debent, ipso Majori Pœnitentiario præsidente, omnes prædicti Officiales, Scriptoribus exceptis. In ea vero, singulis Procuratoribus demandatas sibi petitiones referentibus, casibusque præsertim dubiis reliquorum sex Officialium consultatione discussis, & examinatis & cum maturo omnium judicio decisis, congruum Rescriptum a Regente propria manu breviter unicuique petitioni subjicietur, latius deinde a Procuratoribus explanandum.

Expeditiones omnes secreto, & gratis fiant.

§. 22. Secreto potissimum, & gratis, quæ laus est maxime propria hujus Officii, negotia quæcumque in eo expedienda esse, omnes & singuli prædicti Officiales intelligant. Itaque super rigorosa utriusque capitis observantia sancta jurabunt, juxta præscriptam formulam, quæ est: *Ego N. Regens ab hac hora in antea ero fidelis, & obediens B. Petro, & Domino Nostro Papæ, ejusque Successoribus canonice intrantibus: Officium meum fideliter exercebo, & gratis; ejusque ratione nihil ab aliquibus, etiam sponte oblatum, vel donatum, accipiam, præter quam salarium mihi constitutum: Secreta Sacræ Pœnitentiariæ, & occultos casus, ac personas, de quibus in ea tractabitur, nunquam cuiquam extra Officium revelabo, & ita juro ad Sacrosancta Dei Evangelia*. Quod juramentum unusquisque, cum primum ad suum munus exercendum admittetur, in manibus Majoris Pœnitentiarii præstare debebit; atque insuper omnes, singulis annis, in prima cujusque anni Signatura iterabunt. Qui autem juratum secretum violaverint, non levius punientur, quam Presbyteri Confessiones peccatorum prudentes. Qui vero, contra alteram juramenti, partem, aliquid vel minimum a partibus, aut aliis, sive celerioris expeditionis, sive extraordinarii laboris in procurando, aut scribendo, aut recognoscendo, aut examinando, sive alio quo-

Forma Juramenti ab unoquoque Officialium præstandi, & singulis annis iterandi.

Pœnæ, quibus subjicitur Officiales juramento contravenientes.

quocumque titulo, aut colore, acceperint, officio suo privati ipso facto censeantur, & excommunicationis sententia innodati, cujus nequeant absolutionem ab alio, quam a Romano Pontifice, extra mortis articulum, obtinere. At si hujusmodi crimen admisisse convicti fuerint, præter censuras & pœnas contra talia admittentes superius, aut alias quomodocumque propositas, non solum officiorum suorum privationem incurrant, sed ad futura etiam inhabiles, & infames reputentur, prout Nos illos ipso facto privatos, inhabiles, & infames harum etiam tenore declaramus.

Indicuntur Pœnæ Officialibus dolosis.

§. 23. Caveant præterea, ne Officiorum suorum exercitio cum fraude, aut dolo, aut alius generis captione se gerant, neve ipsi Partibus quicquam dolose, & fraudolenter suggerant, quo facilius optata impetrare possint. Sed petitiones dumtaxat justas, rationabiles, & honestas proponant. Quod si dolum, aut fraudem fecisse convicti fuerint, eodem modo, ac de accipientibus munera superius constituimus, ultra pœnas alias talibus indictas, privationem Officiorum, inhabilitatem, & infamiam pariter incurrant.

De perpetuitate Officiorum ad vitam illa obtinentium, & de modis eorum vacationis.

§. 24. Officia omnia memorata perpetua sint, durante obtinentium vita; neque, secluso casu legitimæ privationis, cujus occasionem, & causam perpetuo abesse vehementer optamus, & in Domino confidimus, aliter vacare censeantur, quam per liberam puramque ipsorum dimissionem, vel per promotionem ad Cardinalatum, aut Episcopatum residendi onus afferentem, vel per translationem ad aliud ejusdem Pœnitentiariæ officium. Omnium vero prædictorum Officiorum in ipso Pœnitentiariæ Officio constitutorum venditionem, aut quamvis aliam dispositionem ad tacitam, vel expressam ea dimittentium voluntatem, districte prohibemus. Sed illa omnia probis, & peritis Viris, gratis omnino, & sine ulla dimittentium, aut aliorum quorumcumque gratia, & acceptione concedantur. Quod si secus factum fuerit; quæcumque concessiones de illis pro tempore factæ, irritæ sint, ac nullius roboris, vel momenti.

Prohibetur eorumdem Officiorum venditio, & quævis dispositio obtinentium voluntatem.

Emolumenta singulis Officialibus constituta.

§. 25. Cum autem æquum non sit, Officiales hosce haud mediocriter laboraturos, congruis honorariis destitui; emolumenta iisdem a Prædecessoribus Nostris Romanis Pontificibus jamdiu constituta omnino salva, ac firma esse volumus, & mandamus. Singulis proinde Officialibus prædictis pendantur in singulos menses auri scuta, Regenti quidem vigintiquinque; Datario vero, & Correctori, ac Sigillatori quindecim, addito eidem Sigillatori proventu ex qualibet Bulla per Collegia Minoris Gratiæ expediri solita, inferius explicando, Theologo autem, & Canonistæ decem; Procuratorum cuique duodecim, & unicuique Scriptori sex. Tribuantur præterea omnibus charta, attramentum, cera, capsula, cordulæ, aliaque id genus hactenus subministrari consueta.

Officialis de Mandato Pontificis absens sua emolumenta percipit; Substituto aliter consulitur.

§. 26. Si quando eveniat, ut aliquis e sex Majoribus Officialibus absens a Curia de mandato Romani Pontificis in Sedis Apostolicæ obsequio alibi occupetur, pergat, ut moris fuit, sua emolumenta percipere. Interim vero Major Pœnitentiarius, facto verbo cum ipso Pontifice, alium aliquem ei substituere poterit, servatis debitis formis, & conditionibus; atque huic ita substituto conveniens aliquod emolumentum a Pœnitentiariæ proventibus assignare. Simili autem Substituto Procuratoris, vel Scriptoris quavis ex causa legitime impediti, par emolumentum obveniat, ac titulato ipsi Procuratori, sive Scriptori. Cum vero aliquod vel Procuratoris, vel Scriptoris officium per aliquod tempus vacare contigerit, reliquis, quibus interea labor accrescit, æquum est, ut simul pro rata parte proventus vacantis accrescant.

Vacante Procuratoris vel Scriptoris Officio, proventus vacantis reliquis accrescunt.

Major Pœnitentiarius, potest interdum Scriptores extraordinarios assumere.

§. 27. Extraordinarios porro Scriptores liceat Majori Pœnitentiario, pro excedente nonnunquam expeditionum multiplicitate assumere; dummodo supradictis qualitatibus, quas pro Ordinariis requiri decrevimus, minime careant, ac juramento ipsis Ordinariis præscriptum præstent. E re tamen Pœnitentiariæ erit, ne hujusmodi nimis multi admittantur, utque convenientia demandatis laboribus subsidia, quæ prudenti ejusdem Majoris Pœnitentiarii arbitrio taxanda relinquimus, ejusdem persolvantur.

Qualitates, onera, & emolumentum Capellani pœnitentiariæ, a Majori Pœnitentiario deputandi.

§. 28. Post recensitos demum Officiales, ordinationesque circa eorumdem singulos hucusque statuta, menstio facienda est de Ministro illo, qui Pœnitentiariæ Capellanus nuncupari solitus, in ejusdem ministerium serius adscitus est. Is itidem aut Presbyter, aut in Sacro aliquo Ordine constitutus, a Majori Pœnitentiario eligi, atque Aulæ, in qua Signatura Pœnitentiariæ habetur, Janitorem agere, ideoque & cæteris impositum juramentum præstare debebit. Dies etiam, & horas tam Signaturæ ipsius, quam aliarum Pœnitentiariæ functionum, a Majori Pœnitentiario præfinitis, datis ad singulos Officiales schedulis, indicet, & curam indicendorum concursuum pro electionibus Procuratorum, & Scriptorum exercebit. Quod quidem Nos munus, adnexumque eidem emolumentum scutorum auri trium in singulos menses, auctoritate Nostra comprobamus; & confirmamus, & quatenus opus sit, de novo erigimus, concedimus, & constituimus.

§. 29. Ad œconomicum nunc Pœnitentiariæ statum curam Nostram intendentes, in primis, quod sæpedictus Sanctus Pius Papa V. decrevit in supracitata Constitutione, quæ incipit, *In earum rerum commutatione*, ut scilicet emolumenta ejusdem Officii Pœnitentiariæ, inter Majorem Pœnitentiarium, ejusque Officiales juxta præscriptam formam distribuenda, ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiæ perciperentur: id ipsum cum limitatione inferius danda, adprobamus, & confirmamus supramemoratum Pœnitentiariæ Sigillatorem ab onere administrandi hujusmodi emolumenta, quod ipsi potissimum in eadem Constitutione impositum fuit, minime liberantes; non obstante quacumque in contrarium consuetudine antehac introducta, & per quantumvis longum temporis spatium servata, vel etiam Prædecessorum Nostrorum auctoritate, aut expressa, seu etiam scripta dispositione comprobata. Cui Sigillatori nihilominus permittimus, ut, sicuti deinceps in morem inductum fuit, hujusmodi munus possit per alium, idest per Pro-Sigillatorem, modo tamen, & forma inferius exprimendis, exercere.

Perceptio emolumentorum Pœnitentiariæ et expedition. Colleg. Min. Gratiæ a S. Pio V. statuta confirmatur.

Sigillator ab administratione dictor. emolumentor. non absolvitur; potest tamen eam per Pro-Sigillatorem exercere.

§. 30. Pro-Sigillator igitur a Majori Pœnitentiario eligitur, Vir celebs, & prima saltem Tonsura insignitus, ætate matura, morum probitate scientiaque ad suum obeundum munus necessaria præditus, quique bona in Urbe habeat, vel idoneam cautionem, seu fidejussonem exhibeat, ut si quod ejus culpa damnum Pœnitentiariæ obvenerit, haud desit unde resarciri queat. Duplex porro erit hujusmodi Pro-Sigillatoris munus, alterum nempe Exactoris, & administratoris Proventuum Pœnitentiariæ; & alterum Registratoris non unius generis rerum, quæ infra exprimentur: Eaque munera, sub Sigillatoris directione, & cum ea, qua par est, fide & diligentia exercebit, sequenti ratione.

Qualitates & munera Pro-Sigillatoris.

§. 31. In omnibus expeditionibus, quæ per prædicta Collegia Scriptorum, & Procuratorum Minoris Gratiæ fiunt, tam Supplicationes a Procuratoribus confectas, quam Bullas desuper exaratas capiet, illas quidem in Cancellaria, has vero in Bullaria post subjectum Plumbum. Deinde, cum utrasque Domi suæ inter sese accurate contulerit, Supplicationes apud se retinebit, Archivio inde inferendis; omnes vero Bullas in particulari libro *a Taxis* nuncupato, sub sui quamque Procuratoris nomine adnotari, tum easdem in Regesto quamcitissime, ne expeditiones retardentur, describi, atque ita registratas ad exemplum de more conferri curabit; & proprio nomine singulis Bullis subscripto, eas tradet supradictorum Collegiorum Depositario, cui ab Expeditoribus emolumenta legitime taxata persolventur. Post hæc idem Pro-Sigillator, cujusque mensis dimidio, rationes, seu computa habebit cum unoquoque Minoris Gratiæ Procuratore, super Bullis ejusdem Procuratoris cura in proximo superiori Mense expeditis; ad hoc, ut quilibet Procurator prædicto Depositario suum dirigat mandatum solvendi portionem ad Pœnitentiariam spectantem, juxta Taxas a Prædecessoribus Nostris adprobatas.

Ejusdem onera.

§. 32. Depositarius autem hujusmodi solutionem in hunc modum explebit: Diriget nempe mandatum, seu Ordinem ad Provisores Montis Pietatis (in quo quidem Monte tota summa Pœnitentiariæ debita deponenda erit,) ut ii eamdem summam Pro-Sigillatori solvant, ad effectum, in ipso semper Ordinis contextu exprimendum, ut hic eam ipsam ibidem relinquat ad creditum Pœnitentiariæ, & ad dispositionem Majoris Pœnitentiarii. Quem quidem Ordinem Pro-Sigillator re ipsa transferet ad dictum creditum, & dispositionem, alioquin de damno tenebitur. Postea

Ratio exigendi, deponendi, & solvendi pecunias Pœnitentiariæ.

Ma-

Major Pœnitentiarius ſua mandata, ſeu Ordines conficiet de ſummis ex prædicto Depoſito ſolvendis, tam pro honorario Officialium, ſeu Miniſtrorum, quam pro aliis quibuſcumque ejuſdem Pœnitentiariæ oneribus, & expenſis. Hunc enim modum exigendi, deponendi, & ſolvendi præſcriptum a fel. rec. Clemente Papa XII. Prædeceſſore Noſtro per ſuum Chirographum editum die 11. Februarii anni MDCCXXXIV. Nos quoque approbamus, & confirmamus, atque in poſterum inconcuſſe ſervari volumus, & mandamus.

Applicatio ſuperfluorum pœnitentiarii ab Innocentio XII. facta Hoſpitio Pauperum Invalidorum innovatur.

§. 33. Neque hic omittendum ducimus, quod, deductis a prædicta ſumma ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiæ redigenda, atque in Monte Pietatis deponenda, emolumentis, atque honorariis prædicto Noſtro pro tempore Majori Pœnitentiario, atque Officialibus, cæteriſque Miniſtris Pœnitentiariæ perſolvendis, aliiſque expenſis, & oneribus in eadem Pœnitentiaria occurrentibus, & prudenti Majoris Pœnitentiarii arbitrio determinandis, quidquid reliquum ex dicta ſumma erit, id totum & integrum cedere omnino debet Hoſpitio Pauperum Invalidorum S. Michaelis de Urbe, juxta applicationem eidem Hoſpitio factam per fel. rec. Innocentium Papam XII. data Conſtitutione ſub die 111. Kalendas Junii Anni MDCXCIII. quam applicationem ab aliis Prædeceſſoribus Noſtris confirmatam, Nos quoque firmam, & ratam eſſe volumus, & mandamus & quatenus opus ſit, iterum auctoritate Noſtra ſtatuimus, & innovamus.

Pro-Sigillator a qualibet Bulla Min. Gr. ob. 8. Sigillatori exigat, ex quibus in menſem ſc. 22. ſibi, & duobus Regiſtratorib. Ord. detrahat.

§. 34. Ad reliqua vero ſupradicti Pro-Sigillatoris Officia redeuntes, ſtatuimus, ut ultra prædictam ſummam ipſi Pœnitentiariæ Officio aſſignatam & debitam, ex iiſdem expeditionibus Minoris Gratiæ exigat, nomine peculiari Sigillatoris, & pro ipſo Sigillatore, obolos octo e qualibet Bulla. Ex quo Sigillatoris ſpeciali proventu detrahet quolibet menſe ſcuta monetæ vigintiduo, pro mercede perſolvenda Regiſtratoribus, ſeu Reviſoribus, ſub ipſo Pro-Sigillatore laborantibus, qui eſſe quatuor ſolent, Ordinarii duo, totidemque adjuncti: Et primis quidem duobus, a Majori Pœnitentiario deputatis, ſolventur in ſingulos menſes ſcuta duodecim; reliqua decem relinquentur ipſimet Pro-Sigillatori, qua Regiſtrator etiam eſt, ut ſuperius innuimus, ad hoc, ut pro ſuo libito de duobus aliis adjunctis provideat.

Regeſta a Pro-Sigillatore conficienda, & ſervanda.

§. 35. Præter Regeſta vero ſupradicta, ſeu Libros ad expeditiones Minoris Gratiæ pertinentes, idem Pro-Sigillator Regeſtum, ſeu Regeſta alia ſervabit, in quæ referentur Suprema Romanorum Pontificum, aliaque Majoris Pœnitentiarii, & Signaturæ Decreta necnon omnia quæcumque Inſtrumenta, vel Documenta, ſtatum EOconomicum Pœnitentiariæ concernentia. Literæ item Patentes Majoris Pœnitentiarii de Officialium, aliorumque Miniſtrorum electione; denique alia quælibet ad publicum Pœnitentiariæ regimen, & ſtatum ſpectantia; veluti Bullæ Inſtitutionis, Reformationis, Facultatum, Officialium, aliorumque hujuſmodi, Brevia item electionis Majoris Pœnitentiarii, Chirographa, atque alia his ſimilia. Quorum omnium ſua ſub cura, & cum periculo ſuo conſervandorum, ne quid lapſu temporis pereat, neglectumve jaceat, authenticum Inventarium, ac Regeſtum conficere teneantur; quidquid poſtea additum, ſtatutum, conceſſum, ſeu vetitum erit, id totum qualecumque quamprimum adſcribatur: & ſic deinceps hæc omnia in futurorum Pro-Sigillatorum fidem, cum eiſdem conditionibus & periculis, deponantur.

Emolumenta tam certa, quam incerta Pro-Sigillatoris.

§. 36. Jam vero emolumenta Pro-Sigillatoris erunt, primo annua ſcuta monetæ quadraginta, eidem ſolvenda a Pœnitentiaria, intuitu Domus conducendæ pro ſervandis Regeſtis, ſeu Libris ſupradictis. Item conſuetæ olei pro alendis luminibus in ſingulos menſes menſuræ. Tum ſupradicta menſtrua penſio, eidem, tamquam Regiſtratori, a Sigillatore de propriis proventibus perſolvenda. Demum varia quædam ipſi obvenientia e Minoris Gratiæ expeditionibus, ſive illarum occaſione, quæ in ſummam certam redigi nequeunt; in quibus tamen percipiendis non ei licebit excedere menſuram per legitimas taxas, & per probatum Curiæ ſtylum pro ſingulis actibus, ſeu corrigendi, ſeu ſumpta, ut vocant, tradendi, ſeu aliis, ſiqui ſunt, præſcriptam, & definitam. Prædictis autem emolumentis futuri quilibet Pro-Sigillatores contenti eſſe debebunt, quibuſcumque in contrarium non obſtantibus.

Cura, & adminiſtratio Archivii.

§. 37. Archivium porro Pœnitentiariæ, quod Prædeceſſorum noſtrorum providentia in Apoſtolicis noſtris Ædibus Vaticanis collatum reperitur, cujuſque præcipuam curam, inhærentes ſæpememoratis diſpoſitionibus S. Pii Papæ V. inter munera Sigillatoris ſuperius ennumeravimus, ita ipſius Sigillatoris ſtudio, & vigilantia adminiſtrabitur, ut ea quidem, quæ vel ad expeditiones Minoris Gratiæ, vel ad publicum Pœnitentiariæ ſtatum, & regimen pertinent, quæque a Pro-Sigillatore, ut ſupra, aſſervari, ſeu reſpective deſcribi, & regeſtari debere decrevimus, poſſit eidem Pro-Sigillatori in Archivo prædicto diſponenda, & conſervanda committere. Hic autem demandatum ſibi munus, ea qua par eſt, diligentia & fide implere teneatur.

De Secretiori Archivio.

§. 38. Quæ vero negotia per Pœnitentiariam ipſam, juxta facultates ſuas ordinarias, vel etiam virtutem ſpecialium Oraculorum Romani Pontifices, in particularibus quibuſdam caſibus conceſſorum, per ejuſdem Pœnitentiariæ Procuratores, ſeu Secretarios expediri ſolent; eorum omnium quæcumque conſervari monumenta oportebit, veluti, Supplicationes, & alia quæ in ſuperius dictis circa Scriptorum munera attigimus, ea omnia in altera parte ejuſdem Archivii, ſed in Armario, ſeu Armariis clauſis, & obſeratis ſepoſita, conſerventur & cuſtodiantur, ſub cura ſolius Sigillatoris. Qui tamen in hoc uti poterit opera, & auxilio Procuratorum Pænitentiariæ, quorum etiam alicui dictorum Armariorum clavem dare poterit retinendam. Sedulo autem curare debebit, ut, eorum omnium, quæ in hac ſecretiori Archivii parte cuſtodientur, ſuum quoque Inventarium, ac Regeſtum conficiatur; cui ſimiliter, quæ ſupervenerint, adſcribantur.

Sigillator, & Procuratores pro perquiſitionibus in Secretiori Archivo omnem laborem gratis impendant.

§. 39. Sed illud inviolate ſervari ſtatuimus, ac præcipimus, ut ſi quando contigerit, etiam ad partium, vel aliorum quorumvis inſtantiam, aliquid in prædicta Archivii ſecreta parte, vel ad ſumpta, ſeu duplicata conficienda, vel alia quavis de cauſa requiri, & inveniri oportere, tunc iſtum omnem laborem Sigillator, ſeu Procurator, gratis omnino impendere debeant; nihilque aut ratione itineris, vel laboris quantumvis extraordinarii, in quærendo, deſcribendo, aut alio quocumque titulo, poſſint a partibus, vel aliis accipere; etiamſi agatur de materiis ad forum externum mixtim, vel ſeparatim pertinentibus; Sacroſanctum enim hoc eſſe volumus, & inviolabile, ut nihil penitus, quod, per Officiales Pœnitentiariæ Noſtræ Apoſtolicæ faciendum eſt, aliter quam gratis fiat.

Cedente, vel decedente quopiam Officiali, Librorum, & Scriptorum Pœnitentiariæ recuperatio Sigillatoris curæ committitur.

§. 40. Ac ne quid deſiderari poſſit, quod ad Archivii ejuſdem perfectionem, utiliumque ſcriptorum conſervationem conducat, opportune commendamus, atque monemus, ut quotieſcumque evenerit cujuſpiam Officialis Pœnitentiariæ, vel obitus, vel officii dimiſſio, tunc Sigillatori prædicto cura ſit, vel per ſe, vel per aliquem ex Procuratoribus, ſeu Secretariis, Libros, & ſcripta recuperare, ſi qua ille penes ſe habuerit, vel Pœnitentiariæ propria, vel de rebus ejus ſecretis agentia; ac parum utilibus igni traditis, cætera vel Archivio committere, ſi eo loco digna ſint, vel Succeſſori, alterive Officiali utenda concedere.

De viſitatione Archivii.

§. 41. Et quia publicæ rei vehementer intereſt hujuſmodi Archiviorum bonus ſtatus & conſervatio; ideo volumus, ut quotannis vel Major Pœnitentiarius ipſe per ſe, vel Sigillator, prædictum Archivium viſitet, & ſedulo recognoſcat tam partem obſeratis Armariis compoſitam, adhibito etiam quoad hanc partem alteram Pro-Sigillatori commiſſam; viſitando inſuper Scripturas, Libros, Regeſta, aliaque nedum Archivio illata, ſed adhuc penes eumdem Pro-Sigillatorem retenta, cujus viſitationis relatio poſtea Majori Pœnitentiario, ſi ipſe per ſe non viſitaverit, fieri quamprimum debeat.

Pontificis adhortatio.

§. 42. Depulſa igitur e Pœnitentiariæ Noſtræ ſaluberrimo Officio confuſione qualibet, aut minus ordinata permixtione functionum, ipſiuſque Officii nitore, ac puritate adverſus cujuſque labis periculum diligentius circummunitis, omnes, & ſingulos in eadem Pœnitentiaria laborantes hortamur in Domino, & enixe monemus, ut pro ſe quiſque piam caſtamque mentem ad impoſitum ſibi munus obeundum pro Dei æterni gloria, & Chriſtifidelium ſalute acriter intendant, & pro virili parte conentur, ut cuncta proſpera, & hoc tanto Officio digna ſuccedant, Sedeſque Apoſtolica pro bene geſtis condigne laudis præconio in ſingulis Chriſtiani Orbis partibus plenius celebretur.

ANNO 1744.

Clausulæ, decreta præservativa.

§. 43. Decernentes præsentes Literas, etiam ex eo quod Major Pœnitentiarius, ac præfatæ Pœnitentiariæ Regens, aliique Officiales, & Ministri prædicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, seu habere prætendentes, eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis legitima, & juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari, nullatenus posse, sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & a Majori Pœnitentiario, Regente, cæterisque Pœnitentiariæ Officialibus, & Ministris prædictis, aliisque ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ubique judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, quidquid secus super omnibus, & singulis præmissis, vel circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 44. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, necnon duabus præmissis S. Pii Papæ V. Prædecessoris Nostri, & aliis quibuscumque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & dictæ pœnitentiariæ etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis vivæ vocis oraculis, privilegiis, indultis, & Literis Apostolicis ejusdem Pœnitentiariæ Officio, illiusque Majori Pœnitentiario, ac Officialibus, & Ministris, & quibusvis aliis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, & decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, & alias quomodolibet per Prædecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, & approbatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, individua, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, iisdem præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus.

Sanctio pœnalis.

§. 45. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum ordinationum, concessionum, assignationum, taxationum, prohibitionum, mandatorum, confirmationum, derogationum, aliorumque præmissorum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 13. Apr. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 27. ejusdem Mensis, & Anni.

PONT. A. IV. XCVII.

CONTRA

Non promotos ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, Missam celebrantes; aut Sacramentales Confessiones excipientes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a Dignitate Sacerdotii novæ Legis.

SAcerdos in æternum Christus Dominus, dum ipsa nocte, in qua tradebatur, Apostolis a se ipso delectis consecrandi Corporis sui, ejusdemque offerendi, & ministrandi potestatem concessit; mox eisdem post resurrectionem suam, insufflato Spiritu Sancto, amplissimam peccata remittendi, ac retinendi contulit facultatem; hoc simul exemplo præceptoque suo constituit, & sanxit, ut ea deinceps in universam Ecclesiam potestas atque facultas per legitimam tantummodo Sacerdotum ordinationem transfundi, & propagari deberet; unde, evacuato veteri Levitarum ministerio, & Sacerdotio filiorum Aaron, qui exemplari, & umbræ deserviebant Cœlestium, omnibus quidem adoptionis suæ filiis ad novum Sacerdotium secundum ordinem Melchisedech aditus pateret; sed non alii reipsa ad sublimem fungendum honorem assumerentur, quam qui a Deo vocati, utque ab Apostolis, seu ab eorum Successoribus, rite instituti atque ordinati fuissent. Quod si, juxta Legem Moysi, accedentes ad Sanctuarium illud manufactum, aut Thuribulum aureum, ab hominibus effictum, manu arripientes, præter eos, qui ex designata Tribu, & familia originem ducerent, sine ulla miseratione morti deputabantur; quanto magis putandum est deteriora supplicia mereri eos, qui, profani cum sint, adeo præstantiori novæ Legis ministerio se ingerere, atque oblationem, & dispensationem Mysteriorum Dei sibi arrogare præsumpserint; quum præsertim ea nulliter, & irrite celebrantes, puram ipsam Panis, & Vini substantiam publicis adorationis actibus, atque receptis Latriæ protestationibus impie prosequantur, & quantum in ipsis est, in idem Idololatriæ crimen fideles, Populos, licet ignorantes, inducant. Mendaces vero illi, qui absque legitima auctoritate, in Pœnitentiæ Tribunalibus; tamquam Judices animarum, sedere audeant, eamque sibi falso asserere facultatem, emundandi conscientias hominum ab operibus mortuis, quam æterni fœderis Sponsor Dei Filius nemini se, nisi per Ecclesiasticam Ordinationem, communicaturum promisit, severioribus profecto pœnis plectendi sunt, cum Sacramentum reconciliationis humanæ conculcent, & sanguinem Testamenti, a quo virtus illius omnis promanat, pollutum ducant, confitentibus vero fideliter peccata sua impiam in re gravissima fraudem faciant.

Quod per solam Ordinationem confertur.

Paulus IV. & Sixtus V. omnes Sacerdotalia munia sibi falso arrogantes a S. Inquisitione Curiæ Sæculari tradi mandarunt.

§. 1. Et quidem gravissima hujusmodi scelera execrantes Romani Pontifices Prædecessores Nostri Paulus IV. Sixtus V. decreverunt, ut qui ad Presbyteratus Ordinem non promoti, Missarum celebrationem usurpare, & Sacramentum Pœnitentiæ ministrare præsumpserint, a Judicibus Sanctæ Inquisitionis tradi deberent Curiæ Sæculari, debita animadversione puniendi. Eorumque vestigiis per omnia inhærens fel. record. Clemens Papa VIII. etiam Prædecessor Noster, ne circa pœnam hujusmodi delinquentibus irrogandam ullus dubitationi locus superesset, in suis Literis incipientibus: *Et si alias*, datis in forma Brevis apud S. Petrum sub die prima Decembris anni millesimi sexcentesimi primi, distinctius constituit, ut omnes, & singuli, qui ad Sacerdotium, ut supra, non promoti, reperti fuerint Missarum celebrationem usurpasse, vel Sacramentalem confessionem audisse, a prædictis Judicibus S. Inquisitionis, vel locorum Ordinariis, tamquam Ecclesiæ misericordia indigni, a Foro Ecclesiastico abjiciantur, & ab Ordinibus Ecclesiasticis, si quos habuerunt, rite degradati, statim Curiæ Sæculari tradantur, per Judices Sæculares debitis pœnis plectendi.

Clem. VIII. Idem statuit, etiam si Reus in aliquo Ordine Ecclesiastico constitutus esset prævia degradatione.

Urb. VIII. extendit præmissas Constitutiones, ut defectus ætatis minime suffragetur.

§. 2. Et successive rec. pariter mem. Prædecessor Noster Urbanus Papa VIII. per similes Literas datas die vigesimatertia Martii anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo, quarum initium est: *Apostolatus Officium*,

ficium, supradictas Decessorum dispositiones ita confirmavit, & ampliavit, ut quicumque se præfatis sceleribus obstrinxerint, mandaverit eos privilegio ætatis minoris annis vigintiquinque, nullatenus excusari, dummodo vigesimum annum expleverint, quominus ad normam dictæ Constitutionis Clementinæ, statim Curiæ Seculari, condignis pœnis afficiendi, tradantur. Quas quidem omnes, & singulas Constitutiones, atque Ordinationes, Apostolica Nostra Auctoritate adprobamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, innovamus, atque in posterum ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari præcipimus, earum omnium tenores, ac si præsentibus de verbo ad verbum insertæ forent, pro plene, & sufficienter expressis habentes.

Pontifex confirmat præfatas Constitutiones.

Enumerat exceptiones quandoque a Reis opponi solitas.

§. 3. Quia vero propria nonnunquam experientia cognovimus, dum adhuc in minoribus existentes in Romana atque Universali inquisitione Consultoris munere fungebamur, ab hujusmodi criminum Reis, seu ab eorum Defensoribus, complures alias exceptiones proponi, quarum prætextu, pœnarum ut supra juste indictarum condonationem, aut saltem minorationem obtinere contendunt; & signanter contra probationes a Fisco adstructas opponi solere, quod aut Testes cumulaverit in sua quemlibet depositione singulares, dum, exempli gratia, unus ex ipsis Reum viderit Sacris se Sacerdotalibus Vestibus induentem, alter eumdem ad Altare progredientem, alius vero unam, alius aliam Missæ partem recitantem audierit; aut etiam quod ab eodem Fisco non satis exclusa fuerit promotio Rei ad Ordinem Presbyteratus, juxta prætensum onus, quod ipsi Fisco incumbere contendunt: Ad elevandam vero delicti gravitatem, illud aliquando audivimus allegari, quod Reus integram Missam non celebraverit, sed antequam illam expleret, ab Altari discesserit; vel quod, si unam Missam integre celebrasse convictus fuerit, id, juxta assertum sensum prædictarum Constitutionum, nequaquam sufficiat ad incurrendas pœnas in eisdem propositas; vel denique, etiamsi plures hujusmodi sacrilegas Missas celebraverit, minime probari possit formam Consecrationis ab eo prolatam fuisse.

Ad tollenda frivola effugia statuit, I. Quod depositiones Testium singulares, si non ad pœnam, sint sufficientes ad torturam.

§. 4. Idcirco Nos, frivola hujusmodi Reorum effugia de medio tollere volentes, re mature a Nobis ipsis, & accurate perpensa, atque etiam audito consilio Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sancta Sede specialiter deputatorum, Motu proprio, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, statuimus primo, & declaramus, quod licet delictum celebrationis Missæ non satis plene probatum dici possit, ad effectum deveniendi ad realem delinquentis traditionem brachio Sæculari, quando Testes inducti in suis quisque depositionibus singulares dignoscuntur; nihilominus indicia per hujusmodi depositiones acquisita satis relevantia judicari debeant, ut Reus tormentis subjiciatur, ad eliciendam veritatem.

II. Fisci intentionem probari ex relatione Ordinarii.

§. 5. Ad dignoscendum autem, utrum Reus in Ordine Presbyteratus revera constitutus fuerit, necne; laudabilem quidem commendamus praxim Tribunalis Sac. Inquisitionis, qua consuevit in hujusmodi casibus exquirere per literas ab Episcopo illius loci, unde Reus originem ducit, vel in quo domicilium habet, an ipse eumdem Reum promoverit, sive ad alium Episcopum Literas Dimissoriales pro ejusdem ordinatione direxerit, ut hic deinde requiratur, an ad earum executionem devenerit. Verum ubi, hoc peracto, ex hujusmodi extrajudicialibus Episcoporum Literis constet, minime Reum fuisse promotum; id satis superque esse volumus, ut Fisci intentio probata dicatur; Declarantes, non aliter Fisco incumbere onus probandi non promotionem Rei ad Ordinem Presbyteratus, sed ad ipsum potius Reum pertinere, quatenus contrarium prætendat, suam promotionem ad prædictum Ordinem concludenter ostendere.

Et onus probandi contrarium, Reo incumbere.

III. Ampliat pœnas Constitutionum Apostolicarum contra Celebrantes unius tantum Missæ partem.

§. 6. Sub dispositione vero præsentis Nostræ, necnon præmissorum omnium Constitutionum comprehendi decernimus omnes & singulos, qui, absque Sacerdotali gradu, & ordine, non modo unam Missam celebrare ausi sint, sed etiam unius Missæ partem celebrasse judicialiter fateantur, seu legitime convicti fuerint, dummodo elevationem Hostiæ, vel Calicis, seu utriusque, in Altari peregerint, quamvis de prolatione formæ consecrationis non constet: cum ex hujusmodi verborum prolatione tremendi quidem Sacrificii contemptus, & delinquentis audacia, & crimen augeatur; sed ex eorum reticentia nequaquam imminuatur peccatum idololatriæ, quod per actus adorationis a Celebrante non promoto erga puram Panis, & Vini substantiam exhibitos, admittitur, & in quod Populus etiam fidelis, materialiter saltem, inducitur. Quod si, non peracta Elevatione, Reum ab Altari discessisse probetur, tunc solum concedimus, ut contra ipsum ad mitiorem pœnam deveniatur, arbitrio, & prudentia Judicis Ecclesiastici præfiniendam.

Dummodo Elevationem peregerint.

Præmissas exceptiones tam seorsim quam conjunctim sumptas non suffragari decernit.

§. 7. Omnes denique exceptiones supra expressas, quæ ab hujusmodi Reis, eorumque Defensoribus, in ipsorum excusationem prætendi solent, seu singulatim, seu conjunctim considerentur, nullatenus attendi, seu eisdem Reis suffragari debere statuimus, quominus ad realem eorum traditionem brachio Sæculari; vel, si de Clericis in aliquo Ecclesiastico Ordine constitutis agatur, ad eorum degradationem, & traditionem pariter brachio Sæculari, etiam pro prima vice, procedatur, ad hoc ut condignis tantæ impietatis pœnis a jure, seu alias statutis, & comminatis, cum effectu puniantur, & afficiantur.

Quidquid contra non promotos Celebrantes statutum fuit, contra non promotos Confessiones audientes statuimus.

§. 8. Easdem declarationes, & ordinationes a Nobis contra Celebrantes non promotos hucusque statutas, ad eos etiam extendimus, & pertinere decernimus, qui cum Sacerdotes non sint, Confessiones Sacramentales audire, & absolutionem pœnitentibus impertiri præsumant; quos pariter eisdem pœnis traditionis brachio Sæculari, seu respective degradationis, & traditionis pariter brachio Sæculari, etiam pro prima vice, subjici debere præcipimus; non obstantibus præmissis exceptionibus, si quas ab hujusmodi Reis ad proprium casum aptabiles, in sui defensionem seu excusationem adduci contingat: Sed unam dumtaxat exceptionem, ad effectum mitigandæ pœnæ, attendi debere mandamus; ubi nimirum concludenter probetur, Absolutionem a Reo minime prolatam fuisse: tunc enim concedimus, ut Judex Ecclesiasticus mitiorem pœnam, pro suo arbitrio & prudentia, delinquenti valeat irrogare.

Excipitur casus non prolatæ absolutionis, formæ.

Clausulæ præservativæ

§. 9. Decernentes præsentes nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore, quandocumque spectabit, indelebiliter, & inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 10. Sicque, & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac contra hæreticam pravitatem Generales Inquisitores, & alios ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate nescienter vel ignoranter contigerit attentari.

Anno 1744. Contrariis plenissime derogatur. §. 11. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis etiam in corpore juris clausis; aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ. §. 12. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi: sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

Transumptis fidem præstari sancitur. §. 13. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio Pœnalis. §. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis; Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, & Extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 20. April. 1744. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, duodecimo Kalendas Maji, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Maji ejusdem Anni.

Pont. A. IV. XCVIII.

CONFIRMATIO UNIONIS

Omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii Magni Ruthenorum, tam Lithuaniæ, quam Russiæ, seu Poloniæ, in unicam Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura Decreta ad ipsius Ordinis regimen pertinentia.

Venerabili Fratri, Athanasio Szeptychi Archiepiscopo Metropolitano totius Russiæ; necnon Dilectis Filiis, Proto-Archimandritæ, Archimandritis, Abbatibus, & Monachis Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, & Dilecti Filii salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontificia cura in examinandis Propagandæ Fidei negotiis. INTER plures jucunditatis fructus a Nobis abunde perceptos, dum illustrium aliquot Prædecessorum Nostrorum morem resumpsimus, qui Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum coram se ipsis identidem convocare consueverunt, non mediocre profecto gaudium animo cepimus, dum negotia Nationis Ruthenæ, atque Ordinis Monachorum S. Basilii ejusdem Nationis, una cum Ven. Fratribus Nostris prædictam Congregationem constituentibus, tractavimus, atque discussimus.

Nationis Ruthenæ laudes a temporibus Clementis VIII. in unione Catholica perseverantis. §. 1. Et quidem præclara Nationis Ruthenæ merita Nobis comperta sunt ex sacris historiis, in quibus relatum invenimus, usque de Anno MCXLVI. Prælatos Ruthenos Concilium Nationale Kioviæ habuisse, quo se opponerent schismati per Michaelem Cerularium Patriarcham Constantinopolitanum excitato; deinde aliquos ejusdem Nationis Metropolitas Apostolicæ Sedi obedientiam præstitisse; quam pariter universa Gens per suos Legatos Innocentio Papæ IV. in Concilio generali Lugdunensi I. professa fuit: Illustrem porro Isidorum S. R. E. Cardinalem Ruthenum in Concilio Florentino plurimum adlaborasse pro sancta unione inter Occidentalem, & Orientalem Ecclesiam stabilienda: Denique Michaelem III. Kioviensem Metropolitam, consentientibus reliquis Episcopis Ruthenis, in Civitate Bræstiæ, Concilium coegisse, in quo publica iterum Nationis Ruthenæ cum Sede Apostolica Unio decreta fuit, ad eamque perficiendam duo Episcopi missi fuerunt ad fel. rec. Clementem Papam VIII. Prædecessorem Nostrum, cui datum fuit prædictam Nationem ad Ecclesiæ Romanæ communionem recipere, ejusque Unionem per literas Apostolicas confirmare.

Elogium Ordinis Monachorum S. Basilii Magni Ruthen. §. 2. Eximiis hisce totius Nationis promeritis jungenda sunt ea, quæ peculiaria sunt Ordinis Monachorum S. Basilii; quorum spectabilis cœtus est apud ipsam Ruthenorum Nationem, quemque potissimum concernunt ea, quæ in Congregationibus coram Nobis habitis agitata, & constituta fuerunt. Hypatius nimirum Metropolita, unus ex Legatis ad Clementem Papam VIII. missis, cum intelligeret, nullum aptius fore medium ad Sanctam Unionem fovendam & propagandam, quam si Monachos Basilianos, quorum unicus apud Ruthenos est Monasticus Ordo, sibi conjungeret; insigne ipsorum Monasterium acquisivit sub invocatione Sanctissimæ Trinitatis Vilnæ constitutum, atque in eo collectos Juvenes Monachos erudiri curavit. Hujus vero Successor Joseph Velaminus, pluribus ejusdem Ordinis Monasteriis, quæ antea segregata degebant, ad Unionem redactis, unam ex eis Monachorum Congregationem efformavit, quam de nomine supradicti Monasterii *Congregationem SS. Trinitatis Unitorum*, nuncupavit: Quorum Congregatio SS. Trinitatis extat a temporibus Urbani VIII. cumque bene nosset hujusmodi Unionem, seu Congregationem, minime Canonicam esse, aut haberi posse, absque auctoritate & beneplacito Sedis Apostolicæ, ad hanc ipsam debitum habuit recursum, atque opportunam ab ea obtinuit approbationem de Anno 1624. sub Pontificatu fel. record. Urbani Papæ VIII. cum præcedenti Anno 1623. magnus ille Archiepiscopus Polocen. Josaphat Monachus S. Basilii, quem idem Urbanus Anno 1646. Beatorum numero adscripsit, gloriosum pertulisset martyrium, sibi a schismaticis in odium Catholicæ Fidei, & Unitatis illatum.

§. 3.

PONT. A. IV.

ANNO 1744.

Reliqua Monasteria in Congregationem unienda decernitur in Concilio Zamosciæ.

§. 3. Monasteriorum Unione, ut præfertur, in unicam Congregationem sic constituta, & coharenter ad obtentam Apostolicam Confirmationem, prædicta omnia Monasteria sub unius Proto-Archimandritæ directione, & regimine unita fuerunt. Sed quamvis ad eam Congregationem firmius stabiliendam, & ampliandam, opportuna deinceps concessa quoque fuerit facultas uniendi ipsi alia Monasteria, quæ se ad eamdem adjungere optassent; nonnulla tamen ejusdem Ordinis Monasteria in Diœcesibus Uladimiriensi, Luceoriensi, Chelimensi, Leopoliensi, & Premisliensi adhuc reliqua erant, quæ & omnino separata ab ea Congregatione, & singula seorsim sine ulla unione vivebant. Quamobrem Anno 1720. de mandato recol. memor. Clementis Papæ XI. coacta in Civitate Zamosciæ Synodo Nationali Ruthena, præsidente in ea bo: mem. Hieronymo Archiepiscopo Edessæ, tunc in Regno Poloniæ Sedis Apostolicæ Nuntio, deinde S. R. E. Cardinali, Grimaldo nuncupato, in eadem decretum fuit, prædicta quoque Monasteria in unam Congregationem uniri debere; eaque de re habendum esse post certum tempus Capitulum Generale sub præsidentia Metropolitani, & cum assistentia Proto-Archimandritæ Congregationis Sanctissimæ Trinitatis, in quo omnia ordinarentur, & constituerentur, quæ ad deliberatam Unionem pertinerent; cum satis compertum haberetur, Ecclesiasticæ Disciplinæ summopere profuturum, si omnia Monasteria, quæ Superioribus Generalibus non subsunt, neque Visitatores ordinarios habent, in unum Corpus, seu in unam Congregationem redigerentur.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

§. 4. Ad normam hujus Conciliaris Resolutionis, quam ab Innocentio Papa XIII. confirmatam fuisse dici potest, dum is, prævio consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cui Nos tunc a secretis operam dabamus, tum alterius, Propagandæ Fidei negotiis præpositæ, Synodum Zamoscianam approbavit, id quod deinde Benedictus Papa XIII. per suas Literas speciales in forma Brevis pariter fecit; coactum fuit Anno 1739. in Civitate Leopolis Capitulum Generale, præsidente Archiepiscopo Metropolitano; & adstante prædicto Congregationis Sanctissimæ Trinitatis Proto-Archimandrita; ac Monasteriorum Unio peracta fuit; & totus Ordo S. Basilii Ruthenorum distinctus remansit in binas Congregationes; cum præter veterem Congregationem Provinciæ Lithuanæ, Sanctissimæ Trinitatis nuncupatam, nova hæc efformata fuerit Provinciæ Russiæ, seu Poloniæ, sub invocatione Patrocinii Beatissimæ Virginis.

Ex duabus Congregationibus unicam conflari statuitur, sub opportunis legibus.

§. 5. Delata ad Nos rerum gestarum serie, atque habita coram Nobis Congregatione Ven. Fratrum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum sub die 1. Maji Anni 1742., facile conjecimus, non levis momenti dissensiones inter veterem, & novam Congregationem oriri posse, nisi opportunis remediis eisdem occurreretur; cum ea jam quæstio excitata esset, utrum scilicet nova Congregatio Polonica proprio & distincto Proto-Archimandritæ subesse deberet, an vero alteri Congregationi Lithuanicæ unienda, & illius Proto-Archimandritæ, tamquam Superiori Generali totius Ordinis Basiliani, subjicienda esset. Proindeque, ad tollendam omnem controversiam, resolutum fuit, quod ex omnibus utriusque Provinciæ Monasteriis unica efformaretur Congregatio, & cogeretur Capitulum Generale pro electione novi totius Ordinis Proto-Archimandritæ: Huic vero Capitulo præsideret Metropolitanus Russiæ, eidemque interesset Nuntius Apostolicus, vel per se, vel si ipse non posset, per alium ab ipso substituendum; aliaque plura constituta fuerunt, quæ legi possunt in Decretis sub prædicta die emanatis. Atque inter cætera, supradicto Apostolicæ Sedis in Regno Poloniæ Nuntio commendatum fuit, ut inter duas præfatas Provincias Alternativam pro electione Proto-Archimandritæ constitui curaret, cujus Alternativæ initium a Provincia Lithuanica desumeretur.

Quod etiam perficitur in Capit. Gen. Dubni habito anno 1743.

§. 6. Cumque prædictus Nuntius convocationem Capituli Generalis indixerit in Civitate Dubnensi, de mense Majo Anni 1743., Metropolitano Russiæ in eo præsidente, atque interveniente Episcopo Zenopolitano ab ipso Nuntio subdelegato, in eodem Capitulo, favente Deo, constabilita fuit unica Congregatio, ex duabus præfatis Provinciis composita, sub regimine unius Proto-Archimandritæ; supradicta etiam Alternativa proposita & stabilita fuit, & secundum eam electus fuit Proto-Archimandrita, atque is ex Lithuaniæ Provincia; electi pariter fuerant Officiales inferiores, Consultores nimirum, & Secretarii, æquali numero tam ex una, quam ex alia Provincia; aliæque plures Constitutiones & Resolutiones emanarunt pro felici regimine hujus novæ Congregationis ex duabus Provinciis compositæ.

Confirmatio Apostolica hujusmodi Unionis electionis Proto Archim. aliorumque ibidem statutorum.

§. 7. Cum autem pro supradictorum omnium firmitate, Nostrum, ut par erat, Apostolicum beneplacitum reservatum fuerit; Nos vero cum consilio Ven. Fratrum Nostrorum negotiis Propagandæ Fidei præpositorum Nobis procedendum esse censuerimus; convocatis eisdem coram Nobis die trigesimo mensis Martii currentis Anni 1744., omnibusque in eadem Congregatione perpensis, quæ ad prædictum Capitulum Generale Dubni habitum, ad Unionem duarum Congregationum, ad constitutam inter eas Alternativam, atque electionem Proto-Archimandritæ totius Ordinis ibi peractam pertinerent, libenti prorsus animo adducti sumus, ut approbaremus, quemadmodum per præsentes nostras Apostolicas Literas approbamus & confirmamus, tam Capitulum Generale, quam Unionem, Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ, aliorumque Officialium, in eodem Capitulo decretas, & respective peractas; quæ omnia ad utilitatem ipsius Ordinis S. Basilii, quem paternæ charitatis affectu prosequimur, salubriter expedire judicavimus, atque adeo judicamus.

Nonnullæ quæstiones judicio Sanctæ Sedis reservatæ.

§. 8. Ab approbatione Capituli Generalis, necnon Unionis, Electionis, Alternativæ, aliorumque præmissorum, gradum facimus ad nonnullas Resolutiones, quas in prædicto Capitulo propositas utraque Provincia unanimiter judicio Nostro remisit.

De Titulo Congregationis, & duarum Provinciarum Lituaniæ, & Poloniæ.

§. 9. Prima occurrit ea, quæ pertinet ad Titulum Congregationis ex duabus Provinciis compositæ, cum Provincia Lithuaniæ pro conservatione Tituli *SS. Trinitatis Unitorum*, Provincia vero Poloniæ pro nova denominatione *Divinæ Providentiæ*, suum respective desiderium significaverint. Nos vero considerantes, Provinciam Lithuaniæ suum jampridem obtinere Titulum *Sanctissimæ Trinitatis*, sicuti Poloniæ Provincia alium habet *Protectionis Beatissimæ Virginis*; duplicis autem generis actus ab eisdem Provinciis exerceri posse, alios nimirum universo Ordini communes, alios vero proprios singularum Provinciarum; opportune decernendum judicamus, quod actus communes expediantur sub Titulo *Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum*: in actibus vero peculiaribus Provinciæ Lithuaniæ addatur Titulus *Sanctissimæ Trinitatis Unitorum*; atque in iis, qui proprii sint Provinciæ Poloniæ, adjungatur alius *Protectionis Beatissimæ Virginis Mariæ*; & ita utrique Provinciæ suus præcedens Titulus conservetur.

Monasterium Lublinense, Provinciæ Poloniæ adjicitur.

§. 10. Altera ex eo ortum habet, quod Provincia Lithuaniæ Monasterium Lublinense cessit Provinciæ Poloniæ cum aliquibus conditionibus, & signanter cum ea, quod hujusmodi cessio, seu dimissio, eatenus valere debeat, quousque a Sancta Sede decidatur, utrum alia duodecim Monasteria, quæ intra fines Provinciæ Poloniæ constituta esse dicuntur, & quorum possessio est apud Provinciam Lithuaniæ, prædictæ Provinciæ Poloniæ debeant assignari. Verum in præsenti rerum statu Nos nihil aliud respondere possumus, præterquam supradictam cessionem Monasterii Lublinensis a Nobis approbari. Circa reliqua vero, ulteriores opportunæ facti Informationes a vobis exhibendæ erunt, ut super aliorum duodecim Monasteriorum pertinentia Judicium Nostrum efformare possimus. Equidem in cumulo Scripturarum, quæ Nobis communicatæ fuerunt, de possessione apud Provinciam Lithuaniæ minime dubitatur. Illud quoque asseritur, nonnulla ex iis fundata fuisse pro Lithuanis. Hæc nimirum facta dilucidanda sunt, recognoscendæ fundationes, explicandæ causæ, propter quas Provincia Poloniæ eorum cessionem nunc sibi deberi contendit; quæ omnia, si libet, intra breve tempus, & absque magna impensa perfici possunt; concordano scilicet factum coram Nostro Nuntio apud Poloniæ Regnum residente, vel coram illius Auditore, seu alio Ministro ab eodem deputando, ad hoc ut deinde ad Nos remittatur veridica relatio, tum facti, tum etiam rationum omnium, quæ coram ipso utrinque deducentur, quibus peractis, minime cunctabimus opportunam resolutionem proferre.

De pertinentia aliorum Monasteriorum resolutio differtur.

V 2 §. 11. Ter-

Hospitium in Urbe ad universum Ordinem pertinere decernitur, pro habitatione Procur. Generalis.

§. 11. Tertia concernit Hospitium Procuratoris Generalis ipsius Ordinis, qui in hac Urbe residere debet, necnon Alumnatus, quibus ipsi Rutheni in pluribus Collegiis fruuntur. Illud porro constat. Urbanum Papam VIII. de Anno 1641., instante ipsa Congregatione de Propaganda Fide, concessisse Monachis Ruthenis Ecclesiam Sanctorum Sergii, & Bacchi; necnon Antonium Cardinalem Barberinum Sancti Honuphrii nuncupatum, ipsius Urbani Fratrem, aream contiguam pro Hospitio fundando comparasse, ibique Ædes exstruxisse pro Procuratore Generali, cujus etiam substentationi annuum Legatum a se relictum attribuit. Neque dubium est, quin primæva supradictæ Ecclesiæ concessio, sicut etiam Hospitium, atque Legatum, ad solos spectaverint Monachos Basilianos Ruthenos, qui de eo tempore in Congregationem Sanctissimæ Trinitatis Unitorum coaluerant. Cum vero nuper etiam Monasteria Poloniæ in unum corpus unita fuerint, deindeque ex toto Ordine S. Basilii Ruthenorum unica Congregatio fuerit efformata, quæ ex duabus Provinciis, Lithuana, & Polona componitur; cumque, juxta leges alternativæ inter ipsas constitutæ, Procurator Generalis modo ex Provincia Lituana, modo vero ex Provincia Polona eligi debeat; æquitatis ratio postulat, ut in prædicto Hospitio resideat Procurator Generalis etiam tunc, cum ex Provincia Polonia assumetur; quandoquidem Procurator Generalis, sive ex Lithuana, sive ex Polona Provincia electus sit, semper est Procurator Generalis totius Ordinis, & Congregationis ex utrisque Provinciis compositæ.

De sumptibus in Ædes Hospitii erogatis.

§. 12. Quia vero pro eisdem Ædificiis in eum statum, in quo nunc sunt, redigendis, tum plures sumptus erogati fuerunt, tum etiam multum æris alieni contractum, quod adhuc exsolvendum remanet; Nos id, quod expensum fuit, ab eo, quod in posterum solvendum erit, omnino distinguimus; & nullam quidem expensi rationem habendam esse judicamus, vel quia id ex priorum largitionibus collectum extitit, vel quia domicilium illud partim inhabitatum, partim etiam locatum fuit a Procuratore ibi commorante, qui semper hucusque fuit ex Provincia Lithuana; quod autem reliquum est æris alieni, postquam exacte liquidatum fuerit, id pro medietate ab una ex dictis Provinciis, pro alia vero medietate ab altera solvendum esse decernimus.

Alumnatus in Collegiis Pontificiis ad utramque Provinciam spectare.

§. 13. Quo vero ad Alumnatus: cum duo ex ipsis constituti sint in Collegio Urbano de Propaganda Fide, duo autem in Collegio Græco de Urbe ab Urbano Papa VIII. concessi, alii vero in aliis Collegiis extra Urbem assignari reperiantur, statuimus, quod hujusmodi Alumnatus ad utramque Provinciam spectare deinceps censeantur, atque inter earumdem Alumnos æqualiter dividantur.

De jure passivo Abbatum ad munus Proto-Archimandritæ resolutio differtur.

§. 14. Quarta ex eo originem duxit, quod Abbates utriusque Provinciæ renunciarunt proprio juri passivo, quod habebant in electione Proto-Archimandritæ: id quod locum dedit hujusmodi Resolutioni; quod nimirum in Proto-Archimandritam eligi deberet simplex Monachus professus, nullo canonico defectu notatus; & viam aperuit remittendi arbitrio Nostro, atque hujus Apostolicæ Sedis judicio, utrum id, quod in præsenti actum fuit, semper deinceps servari debeat, quod idem est, ac exquirere, an semper in posterum simplex Monachus eligendus sit in Proto-Archimandritam, vel potius aliquis etiam ex Abbatibus ad eamdem dignitatem eligi possit. Nos autem plurimum commendamus religiosam animorum moderationem, cujus illustre specimen Abbates hac occasione præbuerunt. Opportunum quoque censemus pro ipsius Ordinis utilitate, non alium ejusdem regimini præsidere, quam qui veram ipsius observantiam professus sit; cum sciamus, ab eo potissimum recte imperari, qui bene obedire didicerit. Verum, cum non adhuc satis liqueat id, de quo inferius verba faciemus, an scilicet Abbates a Jurisdictione Proto-Archimandritæ exempti esse, & Metropolitano immediate subesse debeant, nondum pariter super hac quæstione sententiam proferri posse judicamus. Siquidem ex unius articuli decisione alterius præjudicium exoritur. Ubi enim Abbates immediatæ Metropolitani jurisdictioni subjiciantur, æquum est, ut excludantur a dignitate Proto-Archimandritæ; ubi vero iidem jurisdictioni Proto-Archimandritæ subesse jubeantur, nimis profecto durum videretur, eosdem in perpetuum ab omni jure passivo, quod ad eam dignitatem habere possent, excludere; cum præsertim in præcedentibus Decretis reperiamus exclusos fuisse ab hujusmodi munere, non quidem Abbates, sed Episcopos, & Metropolitanum.

Exclusis interim Monachis non professis.

Capituli Generalis decretum circa subjectionem Abbatum eidem Proto-Archim. vel potius Metropolitano.

§. 15. Hic igitur occasio se offert differendi de eo, quod paulo ante innuimus; an scilicet Abbates Metropolitano, vel potius Proto-Archimandritæ, immediate subjecti esse debeant. In vestris porro Congressibus invenimus propositum, & statutum fuisse, quod Proto-Archimandrita omnia Monasteria vel per se, vel per alium visitare debeat; sed ubi Monasteria Abbatialia sint, jurisdictionem exerceat, nisi in personas Monachorum, nunquam vero in ipsos Abbates, qui subjecti esse debent Metropolitano; ita ut, si aliquis Abbas in sui Monasterii regimine gravamen aliquod vel Monasterio, vel Monachis intulisse reperiatur, onus sit Proto-Archimandritæ omnia referre ad Metropolitanum. An vero precedentia Abbatibus competat super ipsum Proto-Archimandritam, vel contra, in judicio Apostolicæ Sedis specialiter a Vobis reservatum fuisse conspicimus.

Proto-Arch. præcedat Abbates in Actibus Monasticis.

§. 16. Duplex itaque, ut videtis, decidenda proponitur quæstio: altera scilicet circa immediatam Abbatum subjectionem? vel Proto-Archimandritæ; vel Metropolitano; altera circa eorumdem Abbatum præcedentiam supra Proto-Archimandritam. Ducto igitur initio ab ea, quæ minorem difficultatem involvit, decernimus, quod in omnibus actibus Monasticis Proto-Archimandrita præcedat Abbates; cum minime ferendum sit, in hujusmodi actibus Monasticis, Religionis ipsi Religionis suæ Capitis anteire; extra vero actus Monasticos, solitum servari præcipimus; itaut, si extra prædictos actus, usus invaluit, quod Abbas præcedat Proto-Archimandritam, in posterum etiam ad Abbatem extra præcedentia pertineat; si vero de præterito obtinuit, quod Proto-Archimandrita Abbatem præcedat, idipsum deinceps servetur. Nec enim absonum Vobis videri debet, quod unus alterum præcedat in aliquibus circumstantiis, in aliis vero idem alteri præcedentiam concedat. Id enim ante oculos Nostros passim factitari conspicimus. Siquidem inter Canonicos Basilicarum Urbis, quum alibi sint, Episcopali, & Archiepiscopali dignitate insigniti, hi quidem reliquos omnes Canonicos præcedunt; Vicarius autem repræsentans personam Cardinalis Archipresbyteri, qui Basilicæ Caput est, quamvis idem simplex Prælatus sit absque Ordine Episcopali, tamen in Choro, & in omnibus actibus Capitularibus, prædictos Canonicos, & Episcopos præcedit; extra Chorum vero, & extra actus Capitulares, infra eosdem incedit, & sedet. In Collegio pariter Advocatorum Consistorialium aliquis nonnunquam reperitur Episcopali gradu præfulgens: sedet hic in actibus Collegialibus supra reliquos omnes Advocatos: non vero supra Decanum, quamvis hic plerumque Clericus existat: quia nimirum is est totius Collegii Caput; qui tamen extra Collegium, & extra actus Collegiales, Episcopo, Consistorialis Aulæ Advocato, in omnibus decedit.

In reliquis servetur solitum.

Exempla promiscuæ præcedentiæ.

Jurisdictio Proto-Arch. in Abbates utilior recto regimini Ordinis.

§. 17. Ad aliam propositam quæstionem nunc redeuntes, quæ circa immediatam in Abbates jurisdictionem, vel Proto-Archimandritæ, vel Metropolitano adjudicandam versatur; memores Vos esse putamus, in Congregatione apud Nos habita die prima Maji anni 1742. Jurisdictionem Metropolitani supra Monachos admissam fuisse; verumtamen restrictam ad terminos Constitutionum Apostolicarum, & Sacri Concilii Tridentini, ubi jura Metropolitani in Monachos exemptos præfiniuntur; ex quod procul dubio consequitur, Abbates, non quidem Metropolitano, sed Proto-Archimandritæ immediate subesse debere. Visum est, rectum gubernandæ Religionis ordinem minime subsistere posse, ubi Abbates a Metropolitano, non autem a Proto-Archimandrita immediate penderent: quum nec imaginaria, nec admodum rara existimari debeat occasio, qua Abbas in sui Monasterii regimine, alicui vel pluribus Monachis gravamen intulisse dicatur, vel etiam reipsa intulerit. Quod quidem gravamen facile & celeriter emendari poterit, si illius cognitio ad proto-Archimandritam deferatur; non ita vero, ubi controversiæ in Monasteriis exortæ Metropolitani judicio, & sententiæ reserventur.

§. 18. In-

Ex consentaneis Disciplinæ Ecclesiæ Occid., & Concil. Trid. Decretis.

§. 18. Inspectis præterea Ecclesiæ Occidentalis Canonibus, eisdem minime consentaneum cognovimus exercitium Jurisdictionis Metropoliticæ in ea Monachorum Monasteria, quæ in Diœcesibus Episcoporum Suffraganeorum sita reperiuntur: quandoquidem Monasteria, quæ non habent privilegium exemptionis, & immediatæ subjectionis Sedi Apostolicæ, non quidem Metropolitani, sed Episcoporum localium Jurisdictioni subesse jubentur. Sacrum vero Tridentinum Concilium adeo solicitum fuit, ne Metropolitani Jurisdictionem exercerent in Suffraganeorum Diœcesibus, ut, præter peculiaris ipsorum Diœcesis visitationem, non aliter Episcoporum Comprovincialium Ecclesias Cathedrales atque Diœceses ab ipsis visitari permiserit, quam ubi id a Concilio Provinciali eisdem mandatum fuerit.

Canones Ecclesiæ Orientalis Metropolitano non suffragantur.

§. 19. Neque omissa fuit accurata in Orientalis Ecclesiæ leges disquisitio; & quamvis, juxta earumdem præscriptum, agnoverimus, Monasteria, & Monachos Episcopo subesse debere, Patriarchæ autem competere jus Stauropegii, nimirum figendæ Crucis in Monasteriorum fundatione, ex quo sequebatur, ut Monasterium, licet extra ipsorum peculiarem Diœcesim, in alicujus Episcopi Suffraganei finibus situm esset, ipsi tamen Patriarchæ immediate subjectum, atque ab Episcoporum localium jurisdictione omnino exemptum remaneret; Artamen hujusmodi Stauropegii jus, quod Patriarchis, ut supra, concessum fuit, nunquam ad Metropolitanos extensum fuisse cognovimus; quinimo sicubi tale quidpiam ab eis attentatum fuit, id veluti alieni juris usurpationem habitum fuisse conspeximus. Illud vero potissimum Nos movit, quod animadvertimus, supradictam Synodum Zamosciæ habitam studiose quidem curasse, ut Monasteria Ordinis S. Basilii Provinciæ Poloniæ in unam Congregationem convenirent; de Proto-Archimandrita autem decrevisse, ut illi subesset, cui eumdem subjici debere Apostolica Sedes judicasset. Atque eadem, ubi de Visitatione Monasteriorum, deque pluribus aliis ad disciplinam pertinentibus Decreta edidit, omnia reduxit ad Sacri Concilii Tridentini præscriptnm.

Neque Synodi Zamoscien. decreta.

Fundamenta juris a Metropolitano prætensi: ob quæ resolutio differtur.

§. 20. Hæc nimirum in causa fuerunt, cur alias a Nobis jus Metropoliticum redactum fuerit ad terminos Apostolicarum Constitutionum Fcclesiæ Occidentalis, & Sacri Tridentini Concilii. Verum cum deinde oblata Nobis inspexerimus Decreta quædam Congregationis de Propaganda Fide, & quasdam Literas Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri, in quibus Metropolitani jura tam in Monachos, quam in Abbates intacta reservantur; cumque plura Nobis allegata fuerint Acta, tum Synodorum, tum Capitulorum, in quibus prædicta jura Metropolitani admittuntur; Resolutionem quoque Congregationis Concilii legerimus in Causa *Kioven. Juris visitandi* proposita die 22. Augusti, & resoluta die 12. Sentembris Anni 1739. necnon Documenta in eadem Causa exhibita, secundum quæ comprobatum, & admissum fuit jus Metropolitani Russiæ, qui per suos Delegatos visitari jusserat, quam etiam condemnaverat Abbatem cujusdam Monasterii extra propriam Diœcesim constituti, utpote quod vel in Diœcesi Luceorin., vel in Uladimiriensi situm erat: Idcirco Nos in re tam gravis momenti, quæque ad Metropolitanum attinet non minus Dignitate, quam virtutibus insignem, caute, & ad rectissimam justitiæ normam procedere volentes, non adhuc proinde hujusmodi quæstionem, utrum scilicet Abbates debeant, vel Metropolitano, vel Proto-Archimandritæ immediate subesse, per definitivam resolutionem decidere posse censemus; quod tamen a Nobis, nulla interjecta mora, præstabitur statim ac, vel ipsi invenerimus, vel Nobis aliunde firmiora in utramvis partem decidendi fundamenta suppeditata fuerint.

Firma interim manente jurisdict. Proto-Arch. in Monachos, & bona Monasterior.

§. 21. Interim vero decernimus, ut in Monasteriis Abbatialibus Proto-Archimandrita omne jus habeat in bona Monasterii, atque in personas Monachorum, Metropolitanus autem interiori Monasteriorum regimini nullatenus se ingerat; quoniam advertimus, Metropolitanum ipsum usque de Anno 1686. interius omne Religionis gubernium eidem Religioni, & Proto-Archimandritæ reliquisse, reservatis sibi aliis rebus, quas propriæ Ordinariæ Jurisdictioni competere asseruit. Inter hæc autem, dum Metropolitanus rationum momenta, quæ ab ipso sunt, atque Abbates similiter ea, quæ ipsorum intentioni favere possunt, majori, qua poterunt, celeritate Nobis indicare curabunt, statuimus, ut Metropolitanus in illius juris, quod in Abbatum personas obtinet, possessione perseveret.

Metropolitani vero in personas Abbatum.

Juramentum Proto-Arch. præsentium dispositionem complectatur.

§. 22. Ad reliqua nunc percurrenda, quæ a Vobis in Congressibus Vestris disposita, Nobisque exhibita fuerunt, animum Nostrum intendimus. Et quidem cum a Vobis statutum fuerit, ut Proto-Archimandrita, post electionem suam, Juramentum obedientiæ præstare debeat in manibus Metropolitani, tum suo, tum totius Religionis nomine, tamque erga Sanctam Sedem, quam erga ipsum Metropolitanum, *secundum omnia Jura, Constitutiones, & Decreta a Sancta Sede Apostolica lata*; post hujusmodi verba, etiam hæc alia per Vos addenda esse præcipimus, nempe: *Et juxta præscripta in Literis Sanctissimi Domini Nostri &c.* quibus idem Proto-Archimandrita, & Religio manifeste obligetur ad observantiam, & executionem eorum omnium, quæ in hisce Nostris literis continentur.

De regimine Ordinis defuncto Proto-Arch.

§. 23. Vita functo Proto-Archimandrita, decrevistis, quod primus Consultor Generalis, ex ea Provincia eligendus, ex qua erat defunctus Proto-Archimandrita, *reget cum scitu Metropolitani Religionem*, deindeque ea subjungitis, quæ intimationem futuri Capituli Generalis pro Successoris electione concernunt. Loco itaque præmissarum vocum: *reget cum scitu Metropolitani Religionem*; alias hasce substituetis: *reget Religionem, certurato prius de obitu Proto-Archimandritæ Metropolitano, eique servato debito honore, & reverentia*.

Disciplina Ecclesiæ Orientalis a Monachis inconcusse servanda, sub pœnis &c.

§. 24. Illud vero pro recta Monasteriorum utriusque Provinciæ Lithuanicæ, & Polonicæ disciplina sapienter constituistis, ut Orientalis Ecclesiæ usus, consuetudines, exercitia, Jejunia, Ritus, & Ceremoniæ in eisdem observentur. Quod quidem statutum summopere commendamus; perpendentes, quod olim, quum ad Kioviensem Metropolim evectus fuisset de anno 1613. supracitatus Joseph Velaminus Nobilis Lithuanus, in hoc Collegio Græco de Urbe educatus, institit coram fel. record. Paulo Papa V. Prædecessore Nostro, atque obtinuit declarari per Apostolicas Literas in forma Brevis datas die 10. Aprilis 1615., nullatenus Ruthenis ad communionem Sanctæ Sedis nuper adjunctis impositam esse legem, ut abdicatis propriis Ritibus, Ecclesiæ Latinæ Ritus amplecterentur. Cum autem Nos elapso proxime anno 1743. sub die 24. Decembris, Epistolam Encyclicam dederimus ad Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, cæterosque Episcopos Catholicos illius Ritus eidem Patriarchæ subjectos, in qua plura disponuntur circa abstinentias & jejunia, aliasque consuetudines Orientalis Ecclesiæ; volumus, ut istius quoque mentionem faciatis, & prædicto Decreto hujusmodi verba addatis: *juxta Epistolam Decretalem SS. Domini Nostri &c.* quæ fuit a Nobis, ut supra, conscripta; adjecta pœna privationis vocis activæ & passivæ, ipso facto incurrenda, non solum ab iis, qui Ecclesiæ Orientalis usus, consuetudines, Jejunia, Ritus, & Cæremonias transgrediantur, sed etiam ab ipsorum Superioribus, qui dispensationem ab eorum observantia, etiam in casibus particularibus, absque justa & urgente causa, concedere audeant.

Juranda quoque observantia Decretalis SS. D. N. superius positæ n. 86.

Alternativa in electione Procuratoris Generalis distinctius præscribitur.

§. 25. Inter Officiales Religionis, quod ad Procuratorem Generalem attinet, optime in Vestris Constitutionibus decrevistis, ut alternis vicibus ex Lithuanica, & Polonica Provincia eligi deberet. Sed ut ea dispositio magis perspicua reddatur, nullam in executione difficultatem involvat, in eam, quæ sequitur formam, redigenda erit. *Procurator Generalis in posterum eligatur in Capitulo Generali, & in ejus electione servetur alternativa; itaut, quoties Proto-Archimandrita est ex Provincia Lithuaniæ, Procurator Generalis sit Monachus Professus Provinciæ Poloniæ, & e contra*; Cum autem in Vestro Capitulo Generali, in quo Proto-Archimandritam elegistis ex Provincia Lithuanica, minime electum fuisse viderimus Procuratorem Generalem, Nos porro addimus, quod, pro currenti quadriennio Proto-Archimandrita cum Consultoribus Generalibus eligat in Procuratorem Generalem Monachum Professum Provinciæ Poloniæ.

Proto-Arch. etiam per se ipsum Monasteria visitare possit.

§. 26. Visitationem Monasteriorum utriusque Provinciæ minime a Vobis neglectam fuisse cognoscimus,

mus, quam eadem respectivis ipsarum Provincialibus demandata fuerit. Quo vero ad Proto-Archimandritam, statuistis, ut is visitare nequeat, nisi ubi aliquod Monasterium per Visitationem a Provinciali peractam gravamen aliquod pertulisse dicatur; quo casu etiam decrevistis, ut idem Proto-Archimandrita per ipsum nequeat visitare, sed per aliquem Consultorem a se delegandum. Quæ quidem Lex Proto-Archimandritæ dicta, ut nunquam per se ipsum Monasteria visitare valeat, sed etiam in prædictis casibus per alium visitare teneatur, nimium profecto videtur illius dignitati præjudicium inferre. Proindeque supradictam Resolutionem ita corrigetis; ut, ubi in casibus supra expressis Visitationi Proto-Archimandritæ locus sit, possit idem sive per se, sive per alium visitare.

Votantium numerus pro Capit. Gen. præfinitur.

§. 27. In eisdem demum Constitutionibus capitulariter a Vobis sancitis, de iis etiam, ut par erat, decernere non omisistis, quorum suffragiis tum Proto-Archimandrita, tum etiam Provinciales, Consultores, & Secretarii eligi debent. Verum nisi in hujusmodi electionibus numerus eorum, qui suffragium ferre debent, statuatur, ut totidem sint ex Provincia Lithuanica, quot erunt ex alia Provincia Polonica; sive, uno verbo, nisi inter utriusque Provinciæ Vocales æqualitas constituatur; nunquam recte subsistere poterit alternativa in Electione Proto-Archimandritæ, aliorumque inferiorum Officialium a Vobis instituta. Quapropter super hujusmodi Votantium numero ita decernimus; ut in Capitulis Generalibus, quando agitur de Electione Proto-Archimandritæ, suffragium ferre debeant, præter Metropolitanum Capitulo præsidentem, Consultores, Secretarii Generales, Provinciales, atque alii quadraginta Monachi ex una, totidemque ex alia Provincia designati & electi; iidemque omnes vocem activam habeant, ubi agitur de Officialium inferiorum electione, addito eisdem Proto-Archimandritæ, qui jam electus fuerit, suffragio.

Eorum delectus rationem statuere, committitur Episcopo Zenopolitano.

§. 28. Quia vero delectus eorum, quos ex utraque Provincia assumi conveniat, in tanta rerum, & locorum distantia, nequaquam recte haberi, seu definiri posse videtur; Idcirco mandamus Venerabili Fratri Episcopo Zenopolitano, de cujus zelo & prudentia plurimum in Domino confidimus, ut una cum Proto-Archimandrita, Provincialibus, & Consultoribus tam Generalibus, quam Provincialibus, agat atque expendat, qua potissimum via ad hujusmodi Vocalium Electionem procedi possit; designatamque quantocius agendi rationem ad Congregationem de Propaganda Fide examinandam, atque approbandam remittat.

Metropolitani Russiæ laudes.

§. 29. Huic autem Epistolæ Nostræ finem imponere nullo modo possumus, quin debitis laudibus prosequamur Ven. Fratrem Athanasium hodiernum Russiæ Metropolitanum, cujus eximia virtus, atque ardens Religionis Catholicæ studium, sinceraque devotio erga Apostolicam Sedem, & sæpe alias, & in harum quoque rerum tractatione luculenter emicuerunt. Hinc est, ut nulli melius, quam ipsi, demandari posse judicemus gravioris momenti negotium, quod hic subiungimus. Plura nempe Monasteria in Provincia Poloniæ esse novimus ad eam paupertatem redacta, ut vix duos, aut tres Monachos alere possint: In hujusmodi rerum statu, Canonicæ Leges præcipiunt, plurium Monasteriorum Unionem faciendam esse, donec in singulis Monasteriis decem, vel saltem octo Monachi commode congregari valeant. Ad multa igitur laudabiliter hucusque peracta hoc etiam addat Metropolitanus, (cui Nos idipsum demandamus, omnesque facultates ad hoc necessarias, & opportunas impertimur) ut simul cum Proto-Archimandrita, & Consultoribus Generalibus, necnon Provinciali Poloniæ, ejusdemque Provinciæ Consultorio, ad hujusmodi tenuiorem Monasteriorum unionem peragendam incumbat. Quod sane proficuum opus ipsius cura, ut confidimus, recte perficiendum, ubi ad Apostolicam Sedem ipsius relatio deferetur, auctoritate Nostra comprobare, & confirmare non dubitavimus.

Eidem committitur Monasteriorum ad paupertatem redact., cum consilio &c.

Provincia Poloniæ obedientiam præstitit Proto-Archiman. sub conditione.

§. 30. Electionem quidem Proto-Archimandritæ in suprammemorato Capitulo jam sequutam, ab utraque Provincia acceptam fuisse non sine voluptate cognovimus. Verumtamen aliam fuisse vidimus formam, qua Monachi Provinciæ Lithuaniæ ipsam acceptarunt, ab ea, qua usi sunt Monachi Provinciæ Poloniæ. Siquidem illi absolutam obedientiam, & subjectionem Proto-Archimandritæ jurarunt; hi vero hujusmodi conditionem apposuerunt: *Si dictus Electus cum expositis ad approbandum Sanctæ Sedis Apostolicæ Constitutionibus approbabitur, neque munus suum exerceat in Provincia Polona, non promulgata a Sancta Sede Apostolica approbatione.*

Pontifex id improbat, & absolutam obedientiam imperat, comminatis canonicis pœnis &c.

§. 31. Et sane Apostolicæ Sedis dignitati convenientius, fortasse, a Nobis rescribi potuisset, suspendendo approbationem Capituli, & promptam ante omnia exigendo Provinciæ Poloniæ obedientiam, eique omnino similem, quam Provincia Lithuaniæ electo Proto-Archimandritæ præstiterat. Verum quum illud Nobis minime suadere possimus, cunctationem hujusmodi originem ducere ex defectu debitæ observantiæ erga Sanctam hanc Sedem, in qua colenda, & observanda insignes semper se præbuerunt Polonæ Nationis Alumni; libenti animo adducti sumus, ut intentionem saltem eorum, qui ita se gesserant, excusatione dignam Nobiscum reputaremus: Omnique morositate seposita, totius rei disquisitionem aggressi sumus; Congregationes convocavimus, easdemque coram Nobis haberi voluimus; minimeque obstantibus reliquis negotiis, & perturbationibus, quibus plus æquo undique obruimur, animum ad scribendum appulimus, omnesque Vobis in hac Epistola Resolutiones exposuimus, quas, cum prædictæ Congregationis consilio, maxime opportunas, & necessarias esse judicavimus. Ex quarum resolutionum tenore quum omnes tergiversandi causæ sublatæ sint, minime dubitamus, quin Provincia Poloniæ id ipsum sequatur, quod jam Lithuania Provincia peregit. Quod si eadem in suscepta obediendi repugnantia perseveraret; non sine magno profecto animi Nostri dolore ad ea Nobis deveniendum esset acriora juris remedia, quæ ab Ecclesiasticis quidem legibus contra inobedientes districte constituta sunt, sed quæ nunquam a Nobis adhibenda esse speramus contra Religiosos Viros adeo conspicui Ordinis sectatores, aut contra Nationem, quam tanto pietatis studio diligimus, ob præclara ipsius erga Apostolicam Sedem promerita, quorum, ut recentiora omittamus exempla, jam usque a temporibus Prædecessorum Nostrorum Clementis III., Innocentii IV., & Gregorii XI. eximia & nunquam interitura monumenta extiterunt.

Cardinales Congregat. Præfectum, & Causæ Relatorem, commendat.

§. 32. Congregationis de Propaganda Fide præfectus est Venerabilis Frater noster Vincentius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Petra Episcopus Prænestinus, cujus adeo illustre nomen ubique est, ob multa & proficua Opera ab ipso conscripta, & publicis Typis vulgata. Horum vero negotiorum Relator apud ipsam Congregationem est Venerabilis itidem Frater Noster Petrus Aloysius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Carafa Episcopus Albanensis, qui summa diligentia, ac sedulo studio atque labore, eorum seriem tam scripto, quam voce digessit, atque explanavit. Hæc Vobis comperta esse voluimus, ut intelligeretis, quam bene rebus Vestris consultum sit, per hujusmodi laudabilium Fratrum Nostrorum industriam, atque peritiam; quorum profecto operam in iis, quæ agenda remanent, neque defecturam, neque cessaturam esse, Vobis asserere non dubitamus; ut quum pro reliquis pendentium adhuc rerum definitionibus opportuna a Vobis documenta pro animi Nostri instructione transmissa fuerint, iidem statim Nobiscum agere prætermissuri non sint, ut tanti ponderis operi suprema demum manus imponatur. Nos interim Vobis, quos Paternæ dilectionis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Ac ulteriores providentias promittit.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, die 11. Maji MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 11. Maji 1744

DE-

PONT. A. IV. IC.

ANNO 1744.

DECLARATUR

Quæstiones circa jejunii leges a Summo Pontifice instauratas, propositæ.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Compostellæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium. SI Fraternitas Tua secum reputabit quot gravissimis & maximis curis propemodum obruamur, quantumque, hoc præsertim difficillimo tempore, prorsus Nos teneat imposita tenuitati nostræ solicitudo omnium Ecclesiarum, non sane mirabitur tamdiu sibi procrastinatum fuisse responsum ad eas Literas, quibus Apostolica auctoritate dissolvendas rogasti obortas in Hispania disputationes aliquas, e duabus nostris Epistolis ad omnes Episcopos superioris Anni MDCCXLI. xxx. Maji, & xxII. Augusti, quibus intra legitimos fines coercuimus invalescentem Ecclesiastici jejunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de singulari nostro in religiosissimam Hispanam Ecclesiam amore, unde Nos immensa licet rerum mole fatigatos ad expediendum sibi in omni sua perplexitate salutis iter opem nostram præsto habet.

Pontifex non disceptantium quæstionibus, sed disciplinæ relaxationi obviam ire intendit. §. 1. Quamquam igitur, dum prænuntiatas Constitutiones edidimus, non aliud propositum Nobis fuerit, ac refrænare paucorum nimis ingenio fidentium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent; nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quicquid subtili indagatione deduci possit ex proposita a Nobis jejunandi regula; tamen eximia paterna caritate complectimur adeo observantissimos Romanæ Sedis Hispanos, tantique facimus obsecrationes tuas, ut occurrere anxietati vestræ libenter adjecerimus animum, & Nos ipsi quæstiones abs te propositas dirimendas constituerimus. Sic autem se habent. Propositis tamen Dubiis respondet.

I. *Utrum, quæ in antedictis nostris literis in forma Brevis de unica comestione, & de epulis non permiscendis, præscribuntur, sub gravi etiam præcepto prohibeantur?*

Respondemus: Concedentes facultatem vescendi carnibus tempore vetito, sub gravi teneri easdem facultates non aliter dare, quam geminis hisce adjectis conditionibus, videlicet unicæ in diem comestionis, & non permiscendarum epularum. Eos vero, qui hujusmodi facultatibus utuntur, sub gravi ad binas ipsas conditiones implendas obligari.

II. *An ii, quibus concessum est vesci carnibus, possint in vespertina refectiuncula, ea quantitate carnis vesci, quæ jejunantibus permittitur?*

Respondemus; non licere; sed opus habere eo cibo, eaque uti potione, quibus utuntur homines jejunantes rectæ meticulosæ conscientiæ.

III. *An qui jejunii tempore vesci carnibus permittuntur, & unica comessatione uti debent, horam jejunantibus præscriptam servare opus tunc habeant?*

Edicimus, observandam iis esse.

IV. *Quænam sint epulæ licitæ, quæ vetantur cum interdictis conjungi?*

Respondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permissum est carnes comedere, esse carnes ipsas. Epulas interdictas esse pisces, adeoque utrumque simul adhiberi non posse. Piscibus tamen edendis non interdicuntur iis, quibus datur tantum facultas adhibendi ova & lacticinia.

V. *An præceptum de utroque epularum genere non miscendo dies quoque Dominicos Quadragesimales complectatur?*

Affirmatur complecti.

VI. *Utrum hæc lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciatæ edere possunt ova, & lacticinia?*

Rescribimus: Nihil in prænunciatis nostris Apostolicis literis statutum esse, quod respiciat gratiosum Cruciatæ Diploma. Quare, qui eo gaudent, illius tenorem stricte, & considerate perpendant, ex ejusque sententia se gerant. Caveant autem, ne inani quapiam excusatione sese solutos esse arbitrentur præscriptis ibi legibus.

VII. *Utrum memorata duo præcepta urgeant extra Quadragesimam?*

Respondetur, urgere extra Quadragesimam utrumque præceptum; illud scilicet unicæ comestionis, cum reliquis legibus in secundo, & tertio ad hæc postulata responso expressis; & alterum non permiscendi epulas licitas cum interdictis, ut in quarto postulato definitum est.

§. 2. Habes, Venerabilis Frater, penitus explicatum quicquid apud vos ex nostris sæpius nuncupatis Apostolicis literis dubitationem attulisse scribis. Quaquidem in re laudavimus, consilium tuum interrogandæ supremæ Romanæ Sedis, ut libero, & non vacillanti gressu ad oves sana doctrina imbuendas incedere Pastores queant, in istoque tuo suscepto consilio agnovimus Hispanam religionem, nihil sibi tum, nisi e Divi Petri Cathedra acceptum, reputantem: qua splendidissima gloria tantum nomen, & incorruptæ Fidei fructum Hispania sibi peperit. Observantiam Sedi Apost. exhibitam commendat.

§. 3. Cavendum autem vobis est (idque plurimum ad te pertinet, qui illustris Archiepiscopi, & Inquisitoris geris præcipuum munus) ne in expendendis Apostolicæ Sedis Constitutionibus, pro nimia exhauriendi argumenti solicitudine, nullus fiat differendi ambigendique modus. Sedula deinde opera conferenda, ut istiusmodi dubia, quæ facile, pro ingeniorum varietate, disputando emergunt, penitus inter vos dirimantur, ne diuturna unquam disceptatione fluctuent animi; præsertim cum Constitutiones ipsæ Apostolicæ scopum, quo tendunt, aperte demonstrent, & illuc prompte dirigi potest quicquid dubitando interturbare videatur. Id si animadvertissent, qui de præsenti negotio plura dubitarunt, nodum sibi exsolvissent. Patebat enim nihil aliud Nobis in animo fuisse, quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia, qui nimium sacri jejunii fines prætergressi, & non parum obliti illud ad retinendum in officio corpus divinitus institutum, hosti huic spiritus infensissimo blandiebantur. Statim siquidem comperissent, quid in propositis quæstionibus constituendum esset; nec tibi molestiam exhibuissent, nec Nobis, quos gravissimæ undique circumstant curæ, non parum temporis occupassent: quod tamen pro singulari nostro in vestram gentem studio, atque amore, libenter impendimus ad rectum vobis iter monstrandum, in posterum simul præcaventes, quomodo in hujusmodi quæstionibus firmare gressus vestros in promptu sit. Certam normam demon. strat ad coercendam opinandi licentiam.

§. 4. Reliquum est, Venerabilis Frater, ut tibi, quod facimus ex animo, præcipuæ benevolentiæ nostræ pignus, Apostolicam Benedictionem peramanter impertiamur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xvIII. Julii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV. Dat. die 8. Julii 1744.

J. Vincentius Lucchesinius.

DE INDULTIS APOSTOLICIS

C.

Eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum pro absolutione a criminibus, aut censuris reservatis, &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICA Indulta, quamvis prudentis Romanorum Pontificum dispensatione concessa, ad Christiani Populi profectum, & promovendam animarum salutem plurimum conferre non dubitemus: si tamen eorum interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentiæ permittatur: unde in sensus a mente, & voluntate concedentium alienos detorqueantur; eadem in Ecclesiasticæ Disciplinæ detrimentum, & ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverso hominum abusu, traduci posse veremur. Quapropter, pro eo, quam Dei nutu suscepimus, sanctissimarum Ecclesiæ Legum custodia, & flagranti, quo tenemur, studio, de universo Christi grege ad æternæ beatitudinis metam Proemium. Pontificis cura in præcavendo abusu Indultorum Apostolicorum.

tam fecurius dirigendo, non lolum recte conftitutas a Patribus agendi regulas in dies magis magifque conftabilire fatagimus; nullam prætermittentes occafionem intemeratæ difciplinæ obfervantiam Catholicis omnibus præfcribendi & commendandi; verum etiam Indultorum ab hac eadem Apoftolica Sede benigne concefforum certos indicare limites, & tutam ipforum formam ufumque præfinire, juxta noftram & Prædecefforum noftrorum, quorum auctoritate prodierunt, mentem & voluntatem, opportunum in Domino judicamus.

Præfertim quoad facultatem eligendi Confeffarium.

§. 1. Sane hanc providentiam, fi quod aliud Indultum; illud in primis poftulare videtur, quod Sedes Apoftolica, vel cunctis Chriftifidelibus, per univerfalis Jubilæi Literas, vel nonnullarum Regionum Incolis, per Bullam, ut appellant *Cruciatæ*, vel certis Univerfitatibus, aut Sodalium feu Confratrum cœtibus, per fpecialia privilegia, elargiri quandoque confuevit facultatem eligendi fibi unum quempiam Confeffarium ex approbatis ab Ordinario ad Confeffiones audiendas, qui eos a culpis, criminibus, & cenfuris, alioquin refervatis, abfolvere valeat: Etenim eo periculofius in ufu Indultorum hujus generis erratur, quo gravius in iifdem agitur negotium, Sacramenti nimirum Pœnitentiæ, lapfis poft Baptifmum ad falutem prorfus neceffarii, valida ac legitima adminiftratio, ejufdemque refpective fufceptio.

Innocentius XII. damnat falfas opiniones fuper hoc inductas.

§. 2. Et quidem fel. record. Prædeceffor Nofter Innocentius Papa XII. ex delatis ad fe nonnullorum Epifcoporum Regni Portugalliæ tunc temporis exiftentium, & aliorum timoratæ confcientiæ Virorum, querelis, intelligens opinionem quamdam revixiffe, cœteroquin per Apoftolicas Pauli V., Urbani VIII., & Clementis V. Romanorum Pontificum Prædecefforum fuorum Conftitutiones, necnon per plura Congregationum S. R. E. Cardinalium, tam Concilii Tridentini Interpretum, quam negotiis & confultationibus Epifcorum, & Regularium præpofitorum, Decreta, dudum damnatam, ac reprobatam; qua opinione freti plerique illarum partium Fideles, Privilegia, & Indulta circa prædictam Confeffarii electionem a Sancta Sede conceffa & elargita in Literis Apoftolicis pro Cruciata Sancta emanatis, quas Bullam Cruciatæ vocant, ita intelligenda effe exiftimabant, ut facultas in Bulla hujufmodi Chriftifidelibus attributa, confitendi peccata fua cuilibet Confeffario per quemcumque Ordinarium ad Confeffiones audiendas approbato, & recipiendi ab eo abfolutionem, ut præfertur, a quibufvis peccatis atque cenfuris in prædicta Bulla non exceptis, locum haberet, & habere cenferetur, etiamfi Ordinarius præfatus non effet Ordinarius illius loci, in quo Confeffiones prædictas excipi contingeret; Hujufmodi opinionem, in Congregationibus S. R. E. Cardinalium, tam eorum, qui tunc temporis Epifcoporum & Regularium confultationibus præpofiti erant, quam aliorum adverfus hæreticam pravitatem Generalium Inquifitorum a Sede Apoftolica fpecialiter deputatorum, de ipfius mandato ex integro examinatam, iterum cenfuit profcribendam atque damnandam, ficuti reipfa profcripfit, & damnavit, per Apoftolicas in forma Brevis Literas incipien. *Cum fit*, die decima nona Aprilis anni millefimi feptingentefimi, Pontificatus fui anno nono editas; decernens & declarans, prædictam Bullam Cruciatæ, quoad approbationem Confeffariorum, nihil novi juris induxiffe, nullumque privilegium continere contra formam Concilii Tridentini, & prædictarum Conftitutionum Apoftolicarum: adeout Confeffarii tam Sæculares, quam Regulares, quicumque illi fint, in vim dictæ Bullæ Cruciatæ a Pœnitentibus ad audiendas Sacramentales eorum Confeffiones electi, nullatenus Confeffiones hujufmodi audire valeant fine approbatione Ordinarii, & Epifcopi Diœcefani loci, in quo ipfi Pœnitentes degunt, & Confeffarios eligunt, vel ad excipiendas Confeffiones requirunt; nec ad hoc fuffragari approbationem femel, vel pluries ab Ordinariis aliorum Locorum, & Diœcefum obtentam, etiamfi Pœnitentes illorum Ordinariorum, qui Confeffarios electos approbaffent, fubditi forent: Subindeque ftatuit Confeffiones aliter in pofterum factas & refpective auditas, nullas, irritas, & invalidas fore; & Sacerdotibus, qui illas audire præfumpferint, fufpenfionis pœnam ipfo facto incurrendam indixit: Opinionem autem quacumque contrariam, tanquam falfam, temerariam, fcandalofam, & in praxi perniciofam damnavit, & reprobavit; eamque potiffimum, de qua fupra diximus, ullo modo doceri, fuftineri, aut ad praxim deduci, prohibuit, fub pæna excommunicationis per contrafacientes ipfo facto incurrendæ; prout latius in fupradictis Literis continetur.

Mandans Confeffarium electum in vim Bullæ Cruciatæ, ab Ordinario Loci approbatum effe debere.

Sub pœna nullitatis abfolutionis, aliifque.

Inno. XIII. idem declarat, quoad Confeffarios, quorum approbatio limitata fit, vel expiraverit.

§. 3. Has Literas Innocentii Prædecefforis prædicti poft aliquot annos fua quoque auctoritate approbavit, confirmavit, & innovavit recol. pariter mem. Innocentius Papa XIII., die decima tertia Maji anni millefimi feptingentefimi vigefimi tertii, Pontificatus fui Anno fecundo, editis fimilibus in forma Brevis Literis incipien. *Apoftolici Minifterii*, quibus plura complexus eft ad Ecclefiafticam difciplinam in Hifpaniarum Regnis fervandam pertinentia; ac inter alia declaravit, Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares, qui ab Epifcopis obtinuerint licentiam audiendi Confeffiones, limitatam vel quoad locum, vel quoad tempus, vel quoad genus perfonarum, non poffe Sacramentum Pœnitentiæ adminiftrare extra tempus, vel locum, vel genus perfonarum ab ipfis Epifcopis præfcriptum; quocumque privilegio, etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente, nullatenus fuffragante: Necnon Sacerdotibus prædictis tam Sæcularibus, quam Regularibus, ad Confeffiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio privilegio electis, minime fuffragari, quod approbati alias fuerint ab Epifcopo, qui aliquando loci, in quo Confeffiones audiendæ funt, Ordinarius fuerit, fed talis non amplius exiftat, vel quia ab humanis exceflerit, aut Epifcopatui renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclefiam Auctoritate Apoftolica tranflatus reperiatur, fed neceffariam omnino effe illis, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Jurifdictionem in ea Diœcefi exerceat, approbationem; hanc tamen fufficere etiam tacitam, eamque tamdiu durare, quamdiu præcedens licentia five approbatio expreffe revocata non fuerit; in quo cafu nova de integro approbatio impetranda erit; ficut etiam quando prior approbatio, tempore præfinito elapfo, expiraverit.

Bened. XIII. prædicta omnia confirmat.

§. 4. Cumque fan. mem. Benedictus Papa XIII. præfatas Innocentii XIII. Literas, fuis aliis Apoftolicis Litteris incipien. *In fupremo Militantis Ecclefiæ Solio*, die vigefima tertia Septembris anni millefimi feptingentefimi vigefimi quarti, Pontificatus fui Anno primo datis, earum tenore de verbo ad verbum inferto, pari Auctoritate Apoftolica in omnibus, & per omnia perpetuo approbaffet, confirmaffet, atque innovaffet; ipfius quoque Auctoritate corroborata, innovataque nofcuntur, quæ de facultate eligendi Confeffarium tam ab Innocentio XII., quam a XIII., decreta, declarataque fuiffe commemoravimus.

Caufa præfentis declarationis.

§. 5. Quia vero iidem prædeceffores Noftri Innocentius XII., & XIII. in fuis refpective Literis, Indultum per Bullam Cruciatæ conceffum tantummodo nominatim expreflerunt, & ab Innocentio XIII. alterius cujufcumque generis privilegia generatim dumtaxat funt indicata: Idcirco Nos animo profpicientes, quod nifi clarius, atque diftinctius declaratum fuerit, quænam Privilegia, feu Indulta fub præfatas regulas cadent, & cadere debeant, idem fortaffe reprobatarum, ut fupra, opinionum offendiculum, ut olim in prædictæ Bullæ Cruciatæ, fic etiam in aliorum ejufdem generis Indultorum interpretatione & ufu, fubeffe facile poffet; Et vigili cura animum in id intendentes, ne inimicus homo hujufmodi zizania in agro Dominico ullatenus valeat fuperfeminare, atque ut Fidelium confcientiæ fecurius dirigantur; non modo relata fuperius Prædecefforum noftrorum Decreta Auctoritate quoque Noftra approbamus, confirmamus, & innovamus, verum etiam eadem auctoritate, & fimili motu, fcientia, & poteftatis plenitudine ftatuimus, & declaramus, quod idem omnino jus, quod vigore Decretorum hujufmodi, circa intelligentiam, & ufum Indulti Bullæ Cruciatæ obtinet, etiam quoad reliqua ejufdem generis Indulta pariformiter valere debeat, & obtinere; Volumus etiam reprobationem dictarum opinionum, quatenus refpiciunt intelligentiam, & ufum Indulti prædicti Bullæ Cruciatæ, a præfatis Prædecefforibus profcriptarum, locum fimiliter habere, quatenus eafdem opiniones & fententias in medium proferri contingeret circa fimilia etiam Indulta, five univerfis per Ecclefiam Chriftifidelibus, five alicui Regioni, aut Loco,

Pontifex expreffe comprehendit omnia, & fingula hujufmodi indulta.

Uni-

Universitati, aut Cœtui particulari Sodalium, seu Confratrum, quandocumque, & ubicumque concessa vel concedenda.

Et omnes, & singulas personas in Indultis comprehensas.

§. 6. Insuper decernimus, & declaramus, id, quod generaliter de Indultis præmissis sentiendum esse jam diximus, generaliter quoque intelligendum esse de omnibus & singulis personis, quæ sub eorumdem Indultorum concessione comprehensæ reperiuntur, vel quas in posterum comprehendi contingat, quæque supradictis Indultis uti voluerint: Ita videlicet, ut si in aliquo Indulto tam Sæcularibus, quam Regularibus tribuatur facultas eligendi Confessarium ab Ordinario Loci approbatum; tunc Confessarius vigore talis concessionis, sive a Sæculari, sive a Regulari Pœnitente ad audiendas eorum respective Confessiones electus, nullatenus hujusmodi Confessiones audire valeat, nisi ab Episcopo Diœcesano & Ordinario Loci, ubi Confessio excipienda est, ad Confessiones approbatus & deputatus existat; quacumque alia approbatione, tam illius generis, quam uterque Innocentius Prædecessores prædicti declararunt non suffragari, quam ea, si de Regularibus agatur, quæ a solo proprio Regulari Prælato obtenta foret, minime suffragante. Æquum est etiam, & rationi consentaneum, ut quicumque speciali Indulti beneficio gaudere, eaque uti voluerit, is conditiones in eodem Indulto præscriptas omnino servet; neque licitum est cuiquam, conditionem illam approbationis Confessarii per loci Ordinarium faciendæ, alio modo intelligere, quam eo, quo ipsam intelligendam esse toties Prædecessores Nostri Romani Pontifices, ut præmissum est, decreverunt. Quorum Nos quoque vestigiis inhærentes, præfatam conditionem in eodem plane sensu, quem illi tradiderunt, ab omnibus & singulis hujusmodi Indulto sub ea conditione concesso utentibus, accipiendam, & servandam esse statuimus, atque mandamus; quicumque illi fuerint, qui in vim ejusmodi Indulti Confessarium sibi eligent, sive Sæculares, sive Regulares cujuslibet Ordinis & Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, & Ordinum Militarium, etiam Militiæ Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, necnon Societatis Jesu, atque alterius cujusvis Congregationis, vel Societatis, tametsi de illis, aut illorum vel illarum aliquo seu aliqua, specialis, & expressa mentio quomodocumque facienda foret. Ideoque Confessiones, & absolutiones in præmissis casibus aliter in posterum factas, & respective auditas seu impertitas, irritas fore & invalidas declaramus; & contrariam quamcumque opinionem, ejusque praxim, deinceps prohibemus ac reprobamus, tamquam explanatæ toties ab Apostolica Sede verborum intelligentiæ, ac menti nostræ, quam ad omnem hac super re ambiguitatem tollendam per præsentes clarius exposuimus, penitus adversantem.

Quæ quales sint, id ex Indultorum tenore colligendum relinquit.

§. 7. Postremo illud monendum existimamus, nihil hic a Nobis statui, aut pronunciari super eo, an scilicet in uno aut altero Indulto unum aut alterum personarum genus comprehendi, & quænam Indulta specialiter Regularibus suffragari, vel non suffragari, censendum sit; hoc enim ex uniuscujusque Indulti tenore, ac verbis colligendum relinquimus; firmis tamen manentibus. & perpetuo mansuris, quod ad Bullam Cruciatæ pertinet, plurium Prædecessorum Nostrorum declarationibus, eamdem scilicet Bullam, quantum ad articulum eligendi Confessarium, seque a casibus reservatis absolvi faciendi, nequaquam Regularibus suffragari; Quod Nos etiam perpetuo tenendum atque sentiendum, eorumdem Prædecessorum Nostrorum exemplo, similiter declaramus, & contrariam quamcumque opinionem uti falsam, & perniciosam, interdicimus, & reprobamus.

Exclusis ab Indulto Cruciatæ Regularibus, quoad electionem Confessarii.

Clausulæ præservativæ.

§. 8. Decernentes præsentes nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam, ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 9. Sicque, & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores & S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 10. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, & S. Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus; cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ.

§. 11. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi: sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

Transumptis fidem præstari sancitur.

§. 12. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio Pœnalis.

§. 13. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, In-

Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 5. Aug. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, Nonis Augusti, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. ejusdem Mensis, & Anni.

CI.

MARONITARUM

Patriarchæ Antiocheno a Summo Pontifice electo, & a diffidentibus ejusdem Nationis Antistitibus agnito, transmittitur Pallium, aliaque mandata & facultates committuntur.

Venerabili Fratri Simoni Evodio Patriarchæ Antiocheno Maronitarum

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex collaudat Patriarchæ religionem, & obedientiam.

LITERAS Fraternitatis Tuæ libenter accepimus, jucundissimæque Nobis acciderunt: Habent enim luculentam significationem religionis, obedientiæ, obstrictique Apostolicæ Sedi obsequentissimi animi tui. Confirmarunt proinde conceptam spem, cum ista Patriarchali Cathedra te collocavimus, fore ut restitutam providentia Nostra tranquillitatem Ecclesiæ vestræ ipse foveas, & nunquam domesticis discordiis perturbari permittas.

Gaudet de extinctione schismatis, & præstito mandatis Apostolicis obsequio.

§. 1. Cum iisdem Literis reddita Nobis fuerunt authentica monumenta rerum istic gestarum pro hujusmodi conficiendo negotio, unde novimus gratum fuisse vestræ omnium Ordinum Nationi, Te a Nobis Patriarchali ministerio donatum, quod verecunde susceperis, & sedulo obiturum spondes. Comperimus simul, quidquid Nostris ad Vos literis in forma Brevis continebatur, sancte, accurateque Vos servaturos, non sine obstricti devinctique Nobis animi significatione, quod vere paterna solicitudine schismatis periculum istinc amovere studuimus. Quamobrem adjudicavimus duplicem non legitime factam Patriarchæ electionem, novamque auctoritate Nostra canonice substituimus. Qua quidem in re amavimus multaque laude prosequuti sumus utriusque perperam ad eam primariam dignitatem Electi docilitatem, qui ea se statim abdicarunt, ne cunctando, minus ipsorum obedientia splendesceret. Egimus itaque æterno Ecclesiæ Pastori immortales gratias, quod vestræ Gentis misertus, nostra voce imperavit ventis, & mari, & facta fuerit tranquillitas magna, ubi inhorrescere cœperant ingentes fluctus.

Confirmat Ecclesiæ Ageltonensis provisionem

§. 2. Quam quidem tranquillitatem, te Præside, quotidie magis invalituram pro certo reputamus; Ne vero ulla se offerat perturbandæ occasio, Pontificia quoque auctoritate ratum habemus, & confirmamus decretum vestri Antistitum Conventus, qua provide assignata est Venerabili Fratri Ignatio Archiepiscopo Tyri, Diœcesis Ageltonensis cum omni sua ditione, cui Episcopali jure moderetur.

Pallium Patriarchæ transmittit

§. 3. Ecclesiasticum Pallium e Corpore Divi Petri desumptum Tibi demisse petenti libenter indulsimus, illudque, præmissis jurejurando, cæterisque cæremoniis, accipies a Venerabili Fratre Archiepiscopo Arcæ; retibis autem veluti pignus amoris erga Te nostri, tuæque erga Nos, Romanamque Sedem fidelitatis.

Fidem concedit, ut Benedictionem & Indulgen. Plen. Populo semel elargiatur.

§. 4. Præterea facultatem Tibi impertimur, ut per Te, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero, ac Populo Maronitarum, eorumque dominus, agris, prædiis, & bonis quibuscumque, solemni ritu semel benedicere: iis vero utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiatis, & Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi præsentes interfuerint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, Apostolica auctoritate nostra, largiri possis & valeas.

Reliquas dissensiones oblivioni tradi cupit.

§. 5. Qui abs te constitutus est rerum tuarum Curator Dilectus Filius Josephus Simonius Assemanus Prælatus, Noster Domesticus, faciles ut habeat ad Nos aditus, imperabimus, quæque ad res vestras sacras salutaria proponet, benevole impetraturum ne dubites. Reliquum est, ut ad ea, quæ de turbato dudum istic rerum Ecclesiasticarum statu, ac de immodesta quandoque inter diffidentes altercatione commemoras, pauca respondeamus. Nos utique moleste tulimus quicquid acerbitatis in hujusmodi negotio patratum fuit, & non parum contulit ad irritandos animos, exagitandamque vestram Gentem. Ad rem autem componendam pro Nostra paterna solicitudine præsto fuimus, ignemque restinximus duabus editis literis in forma Brevis, quibus utriusque partis decus in tuto fuit.

Alia munera largitur.

§. 6. Habes undique nostræ erga fidissimos Romanæ Sedi Maronitas benevolentiæ documentum. Te vero Nobis dilectum esse inde quoque comperies, quod Ecclesiastico quopiam munere nunc etiam cum Sacro Pallio donaris, quamvis non ita pridem ea voluimus ad Te deferri, quæ Decessori tuo destinata fuerant. His omnibus addimus Apostolicam Benedictionem, quam Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Dat. die 11. Aug. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

CII.

MARONITARUM

Antistites ob duplicem Patriarchæ electionem antea dissidentes, quod, præstita Mandatis Apostolicis obedientia, ad unitatem redierint, collaudantur.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Maronitis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Vetus inter S. Sedem, & Maron. Nationem concordia commemoratur.

EXIMII erga Apostolicam Sedem obsequii, exhibitæque obedientiæ plura semper documenta dederunt Maronitarum Antistites, vestrique omnium Ordinum Cives veræ tenaces Religionis. Quamobrem Pontifici Maximo præcipuo in amore fuisti, & non unum retulistis ab hac Sanctissima Divi Petri Cathedra beneficientiæ, studii, & amoris argumentum, Hujusmodi vestigiis Nos quoque institisse, non sane Vobis incompertum fuit in commora istic dudum duplicis Patriarchalis electionis procella, qua Ecclesia Vestra, funestis hisce discordis non antea exagitata, præceps itura videbatur. Suprema siquidem Nostra auctoritate illam dissipavimus, cognitaque causa, quam ex Ecclesiasticis legibus ad Nos detuleratis, legitimum Vobis Patriarcham constituimus Venerabilem Fratrem Simonem Evodium: confirmavimus quoque recentem Libaniticam Synodum, pluraque sacræ disciplinæ, Ecclesiisque vestris salutaria decrevimus, quæ nostris Literis in forma Brevis, expressa ad Vos attulit Dilectus Filius Jacobus a Luca Franciscanæ Observantium Familiæ Alumnus.

Item providentia Pont. ad tollendum schisma recens

Antistitum aliorumque obedientia commendatur.

§. 1. Id omnes gratum, debitaque obedientia acceptum Vos habuisse, & accuratissime observaturos, e vestris literis, atque ex authenticis actis ad Nos transmissis libenter cognovimus, lætamurque, hac obsequentissima omnium vestrum voluntate, Vos Majorum exemplum sequutos, vicem Nobis reddidisse benevolentiæ solicitudinis, benignitatis, qua utique Gentem vestram complectimur.

Patriarchæ conceditur Pallium, aliæque gratiæ, & facilitates.

§. 2. Sacro præterea Pallio donavimus ipsum Patriarcham Vestrum Simonem Evodium, annuentes vestris precibus, quas & ille per Procuratorem suum Dile-

Pont. A. IV.

Dilectum Filium Josephum Simonium Assemanum Praelatum Nostrum Domesticum Nobis exhibuit. Facultatem simul ei contulimus impertiendi per se, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, Dilecto Clero, & Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuscumque solemni ritu semel Benedictionem; iis vero utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi præsentes interfuerint, ut plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam eadem Apostolica auctoritate Nostra largiri possit ac valeat. Cæteras præterea indulgentias jampridem Nationi Vestræ legitima auctoritate concessas nominatim confirmavimus.

Acta omnia in Consistorio expleta.

§. 3. Habetis igitur paternæ caritatis Nostræ perpetuum monumentum, cui decus ac celebritatem addit, quod hæc omnia in Consistorio palam peregimus, plura ibi de vestra in Apostolicam Sedem observantia honorifice loquuti. Vestrum modo sit, beneficium Nostrum tueri, positis animorum discordiis, Catholicaque Religione, quod hactenus accurate fecistis, integerrime custodita. Quod ut alacrius paragatis, Apostolicam Benedictionem Vobis, Venerabiles Fratres, Vestrisque Gregibus peramanter impertimur.

Adhortatio ad pacis & religionis studium.

Dat. die 11. Aug. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinius.

De his omnibus Acta Consistoralia dantur in Appendice.

DE APPLICATIONE

Missæ Parochialis pro populo, Conventualis vero pro Benefactoribus Ecclesiæ. Item de Divinæ Psalmodiæ cantu.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiscopis, cunctisque locorum Ordinariis per Italiam Benedictionem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex Pastorales solicitudines cum Episcopis libenter communicat.

CUM semper oblatas Nobis occasiones Apostolica scripta dirigendi ad Fraternitates Vestras libenter amplectimur, ut sinceræ Nostræ erga Vos dilectionis argumenta frequenter eluceant; tum vero majori animi alacritate idipsum præstamus, quum ad excitandum Fraternitatum Vestrarum zelum pro conservatione rectæ disciplinæ in Clero regimini Vestro commisso, præsentibus rerum aut temporum conditionibus commodemur. Nec enim impositum imbecillitati Nostræ omnium Ecclesiarum solicitudinis onus aliter sustinere Nos posse confidimus, quam si Divini Cultus augmentum, atque exactam Ecclesiasticarum Sanctionum in singulis Diœcesibus custodiam, religiosæ vigilantium Pastorum curæ, identidem inculcando, commendemus.

De applicatione Miss. Paroch. & Conv. &c. plura decreta edita a Cong. Conc.

§. 1. Hujus porro Epistolæ ad Vos scribendæ occasionem Nobis atque argumentum in primis præbet onus illud, quod omnibus animarum curam gerentibus incumbit, applicandi Missam Parochialem pro populo ipsorum curæ commisso; tum etiam applicatio Missæ Conventualis, quæ pro Benefactoribus in genere facienda est ab iis, qui Missas canunt in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis; tum denique debitum psallendi, quo tenentur Canonici prædictarum Ecclesiarum Choro assistentes. Cujus quidem argumenti minime nova, sed a Scriptoribus frequenter habita tractatio est; cumque ea res in hujus Almæ Urbis Nostræ Congregationibus, & potissimum in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cujus Secretarii munere olim in minoribus constituti multos annos perfuncti sumus, multoties discussa, ac definita fuerit; quamvis earumdem Congregationum Decreta plerumque circa eam uniformia, & sibi consona prodierint, eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontificiam Prædecessorum Nostrorum approbationem & confirmationem meruerint; minime tamen mirandum esset, eorum notitiam ad singulos quosque Vestrum non adhuc pervenisse. Quapropter non modo opportunum, verum etiam necessarium duximus, Encyclicam hanc Epistolam ad Vos scribere, per quam, sublata demum diversarum, in quas Scriptores abierunt, opinionum varietate, constans hujus Apostolicæ Sedis sententia prædictis de rebus cuilibet innotescat; Fraternitatibus Vestris quædam veluti norma, ac regula suppetat, juxtam quam Synodales, aliasque Vestras circa præmissa Constitutiones, Ordinationes, seu Edicta, quorum publicationem Vobis injungimus, dirigere valeatis. Eorum vero exequutionem, dum, juxta ea, quæ in præsentibus tenenda atque servanda præscribimus, omni, qua decet, solicitudine, ac vigilantia urgere studebitis, minime dubitandum Vobis erit, ne Statutorum Vestrorum implemento obicem, aut moram afferre valeant recursus ad hujus Nostræ Curiæ Tribunalia forsitan habendi; utpote quos omnino rejiciendos esse præcipimus, ac jubemus: Quamobrem has ipsas Literas Nostras in singulorum Tribunalium Regestis asservari volumus, atque ad earum præscriptum, tam ipsorum Tribunalium resolutiones, quam de Vestris decretis, quæ ipsis præsentibus inhærentes edituri estis, judicia, exigi & conferri mandamus.

Anno 1744.

Quibus inhærendo, præsentes literæ publicantur.

Appellatione remota, exequendæ.

Applicatio Missæ [Parochi pro populo, Concilii Trid. & Sedis Apost. decretis sancita.

§. 2. Et quidem quod nuper enunciavimus, Sacrosanctum Missæ Sacrificium a Pastoribus animarum applicari debere pro Populo ipsorum curæ commisso, id veluti ex Divino præcepto descendens, a Sacra Tridentina Synodo diserte exprimitur *sess.* 23. *cap.* 1. *de Reformat.* per hæc notabilia verba: *Cum præcepto Divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas dignoscere, pro has Sacrificium offerre.* Et quamvis minime defuerint, qui per inanes, & frivolas interpretationes hujusmodi obligationem a Sancta Synodo memoratam de medio tollere, vel saltem extenuare contenderit; quum tamen relata Concilii verba satis clara & perspicua sint, quumque prædicta Congregatio ejusdem Concilii interpretationi privative præposita, constanter edixerit, eos quibus animarum cura demandata est, non modo Sacrificium Missæ celebrare, sed illius etiam fructum medium pro Populo sibi commisso applicare debere, nec illud pro aliis applicare, aut pro hujusmodi applicatione eleemosynam percipere posse; quodque magis interest, quum hæc intelligentia a Prædecessoribus Nostris Romanis Pontificibus approbata fuerit, & confirmata; nihil jam amplius ulli Vestrum desiderandum superest, ut eam amplecti, eidemque obsequi, necnon illius promptam executionem in Vestris respective Diœcesibus omni studio procurare debeatis.

Sed variis effugiis declinari solita.

§. 3. Neque Nos tamen, qui, ut superius innuimus, in minoribus adhuc degentes, munus Secretarii prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis plures annos obivimus, aliosque non paucos partim in Anconitanæ Cathedralis, partim in Metropolitanæ Bononiensis, Patriæ nostræ dilectissimæ, quam adhuc retinemus, gubernatione assidue transegimus, non inquam Nos latent multiplicis generis effugia, per quæ nonnulli prædictæ obligationis implementum declinare satagunt, quibusque proinde opportune a Nobis est occurrendum.

Etiam Vicarii amovibiles, & temporarii, ac Regulares ad id tenentur.

§. 4. Quum enim Sacrum Tridentinum Concilium, ne Animarum cura negligatur, non uno in loco Episcopis mandet, ut quotiescumque opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum fructuum assignatione ad eamdem curam exercendam eligant ac deputent, uti videre est *in sess.* 6. *c.* 2. *sess.* 7. *c.* 5., & 7. *sess.* 21. *c.* 6. *sess.* 25. *c.* 16.; non raro autem eveniat, ut aliqua Ecclesia Parochiali vacante, Vicarius pariter ad implenda hujusmodi Ecclesiæ onera, usque ad novi Rectoris electionem, ab Episcopo deputari debeat, eodem Concilio Tridentino id jubente *sess.* 24. *cap.* 18. *de Reform.*; nonnulli ex hujusmodi Vicariis nituntur se ipsos a prædicta obligatione subtrahere, vel ex eo quod, habituali cura penes alium seu alios residente, ipsi actualem dumtaxat exerceant; vel quod ipsi sint ad nutum amovibiles; vel ad breve tempus hujusmodi curæ sint addicti: ut nihil hic loquamur de Parochis Regularibus, qui a prædicta applicatione Missæ

pro Populo nonnunquam alienos sese ostendunt. Itaque mens Nostra, & sententia est, sicuti etiam pluries a prælaudatis Congregationibus judicatum fuit ac definitum, quod omnes & singuli, qui actu Animarum curam exercent, & non solum Parochi, aut Vicarii Sæculares, verum etiam Parochi, aut Vicarii Regulares, uno verbo, omnes & singuli, de quibus supra dictum est, atque alii quicumque etiam specifica & individua mentione digni, æque teneantur Missam Parochialem applicare pro Populo, ut præfertur, ipsorum curæ commisso.

Non obstante defectu Congruæ, aut quorumdam contraria consuetudine.

§. 5. Nonnulli vero ad evitandum hujusmodi obligationis implementum, allegare solent, congruos sibi Parochiæ suæ redditus non suppetere; alii denique ad inveteratam consuetudinem confugiunt, sustinentes id neque sibi, neque decessoribus suis, per longum tempus, quod immemorabile affirmant, unquam in usu fuisse. Nos autem ad præcedentes prædictæ Congregationis Concilii resolutiones nostram approbationem & confirmationem extendimus; &, quatenus opus sit, auctoritate Apostolica, iterum tenore præsentium decernimus, & declaramus, quod licet Parochi, seu, alii, ut supra, animarum curam habentes, congruis præfinitis redditibus destituantur, & quamvis antiqua seu etiam immemorabili consuetudine in ipsorum Dioecesibus, seu Parochiis obtinuerit, eadem nihilominus omnino in posterum ab ipsis debeat applicari.

Diebus tamen Festis de præcepto dumtaxat.

§. 6. Dum tamen diximus, omnes animarum curam habentes, Missæ Sacrificium pro Populo sibi commisso applicare debere, non ideo statuere voluimus, eosdem aut quotidie, aut quotiescumque celebraverint, ad prædictam applicationem pro Populo teneri. Et quidem Sacrosancta Tridentina Synodus *sess.* 23. *cap.* 14. præcipit Episcopis curare, ut Sacerdotes saltem diebus Dominicis, & Festis solemnibus, Missarum sacra faciant, *si autem curam habuerint animarum, tam frequenter ut suo muneri satis faciant, Missas celebrent*; in pluribus autem Synodalibus Episcoporum Constitutionibus novimus provide constitutos, ac designatos esse dies, quibus animarum Pastores Missas celebrare debeant. At vero Nos id unum in præsenti suscepimus decernendum, quando nimirum iidem pro Populo celebrare & applicare teneantur; & quamvis compertum habeamus id, quod alias a Congregatione Concilii responsum fuit, Parochum nempe pinguibus redditibus dotatum quotidie pro Populo celebrare & applicare debere; eum vero qui uberioribus hujusmodi redditibus non gaudeat, festivis tantum diebus id ipsum præstare teneri; quum tamen pariter Nobis perspectæ sint tum controversiæ super hoc ipso exortæ; nimirum ad quam summam pertingere debeant Ecclesiæ Parochialis proventus, ut pingues, & uberes appellari possint; quoniam pingues minime habendi sunt redditus, etiam copiosi, quibus tamen multiplicia & gravia sint onera adnexa; tum etiam multorum querelæ adversus hujusmodi decretum, tamquam plus æquo rigidum, excitatæ, Nobis innotescant; Idcirco opportunum censemus Fraternitatibus Vestris declarare, Nobis abunde satisfactum fore, Vobisque proinde satis esse posse, dum ii, qui animarum curam exercent, Sacrificium Missæ pro Populo celebrent atque applicent in Dominicis aliisque per annum diebus Festis de Præcepto quum prædicti Dominici, aliique Festi dies, ii sint, in quibus, juxta præceptum Concilii Tridentini *sess.* 5. *cap.* 2., & *sess.* 24. *cap.* 4. quibus animarum curæ præpositus Populum sibi commissum salutaribus verbis pascere debet, docendo ea quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, iidemque sint dies, de quibus eadem Sancta Synodus statuit, *ut moneat Episcopus Populum diligenter, teneri unumquemque Parochiæ suæ interesse, ubi commode id fieri potest, ad audiendum Verbum Dei*; & quibus Parochi Subditos suos in Doctrina Christiana erudire debent, juxta id quod a prædicto Concilio in cit. *Cap.* 5. Episcopis præcipitur, ut nempe *saltem Dominicis, & aliis festivis diebus Pueros in singulis Parochiis, Fidei rudimenta, & obedientiam erga Deum & Parentes, diligenter ab iis, ad quos spectabit, doceri* curent.

Comprehensis illis quibus tenetur Populus Missam audire.

§. 7. Et quia in nonnullis Dioecesibus numerum dierum Festorum de præcepto, de Apostolica nostra auctoritate & consensu, eatenus est imminutus, ut nempe in aliquibus Festis Christifideles & Missam audire & ab operibus servilibus abstinere debeant; in aliis vero Populo permissum sit opera servilia exercere, firma remanente obligatione audiendi Missæ Sacrificium; Nos, ut obortæ jam dubitationes circa onus applicationis Missæ Parochialis in hujusmodi diebus Festis, penitus eliminentur, statuimus & declaramus, quod etiam iisdem Festis diebus, quibus Populus Missæ interesse debet, & servilibus operibus vacare potest, omnes animarum curam gerentes Missam pro Populo celebrare & applicare teneantur.

Facultas conceditur dispensandi Parochos pauperes ab applicatione pro populo diebus Festis

§. 8. Quia vero propria nonnunquam experientia satis agnovimus, aliquos esse Parochos adeo pauperes, ut ferme ex eleemosynis, quas a Fidelibus pro Missarum celebratione accipiunt, vivere cogantur; eos vero qui, Ecclesia Parochiali vacante, ad animarum curam exercendam, sub Vicarii, seu OEconomi nomine deputantur, aliquibus in locis adeo illiberaliter, tractari, ut exigui redditus ipsis constituti, & pauca incerta emolumenta eisdem obvenientia, ægre ad eorum vitæ necessaria sufficiant; quod iis quoque non raro evenire solet, qui in aliquibus Ecclesiis, habituali cura apud alios manente, actuali tantum exercitio sunt addicti; proindeque cum istis severe nimis agi videretur, si diebus festis, quibus potissimum hujusmodi occasio se offert, eisdem vetitum esset eleemosynam pro applicatione Missæ recipere: Idcirco Nos tam istorum, quam illorum inopiam summopere miserantes, eisdemque, quantum Nobis integrum est, consulere volentes; quamvis, ut supra dictum est, omnes & singuli prædicti teneantur diebus festis Missam pro Populo celebrare & applicare; attamen, quod pertinet ad prædictos Parochos egentes, unicuique vestrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera tales esse noveritis, opportune dispensandi, adhoc ut, etiam diebus festis hujusmodi, eleemosynam ab aliquo pio offerente recipere, & pro ipso Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur, libere & licite possint & valeant; dummodo ad necessariam Populi commoditatem, in ipsa Ecclesia Parochiali Missam celebrent; ea tamen adjecta conditione, ut tot Missas infra hebdomadam pro Populo applicent, quot in diebus Festis, infra eamdem hebdomadam occurrentibus juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

Modo in Eccl Parochiali celebrent, & totidem Missas pro Pop. applicent.

Vicarii temporanei congruis redditibus ad hunc effectum providendi.

§. 9. Quod autem spectat ad Vicarios, sive OEconomos Ecclesiarum vacantium, quum a Sacro Tridentino Concilio *cit. sess.* 24. *cap.* 18., cuilibet Episcopo tribuatur facultas eos deputandi & constituendi, *cum congrua ejus arbitrio, fructuum portionis assignatione*; vestrum erit, Ven. Fratres, cum iis agere, qui vacantis Ecclesiæ fructus exigunt, ut egenti Vicario, qui exigua hujusmodi certorum fructuum assignatione, paucisque incertis proventibus gaudeat, congruum aliquod augmentum præbeatur, pro onere celebrandi & applicandi Missam pro populo diebus Festis. Quapropter pro iis locis, in quibus Ecclesiarum vacantium fructum ad commodum Cameræ Nostræ Apostolicæ exiguntur, opportuna Thesaurario Nostro Generali mandata dirigimus, quæ is denunciare non prætermittet peculiaribus dictorum locorum Collectoribus, cum quibus Episcopi Ecclesiasticæ Nostræ Ditionis, cæterorumque locorum, in quibus, ut præfertur, Ecclesiarum vacantium fructus ad Cameram prædictam pertinent, officii sui partes in eum finem, de quo supra diximus, interponere debebunt.

Eaque de re cum Collectoribus Cam. Ap. agendum.

De Vicariis perpetuis, vel etiam amovib. servanda Constitutio S. Pii V.

§. 10. Ac demum, quoad illos, qui tanquam Vicarii, sive perpetui, sive ad tempus constituti, Animarum curam administrant, quæ apud alios habitu residet, ratione alicujus Ecclesiæ Parochialis, ipsorum Ecclesiis, seu Monasteriis, Collegiis, aut Locis Piis olim unitæ: quamvis a recol. mem. Prædecessore Nostro S. Pio Papa V. præfinita fuerit certa pars fructuum hujusmodi Vicariis assignanda, prout in ipsius Constitutione, quæ incipit: *Ad exequendam*, data Kalendis Novembris Anni MDLXVII. distincte statuitur; nihilominus ubi præscripta fructuum portio vel nullo modo, vel non integre Vicariis prædictis assignata reperiatur, vel etiam ubi ea, quæ ad normam prædictæ Constitutionis eisdem fuerit attributa, minime sufficiens a vobis reputetur, propter temporum circumstantias, & signanter pro implendo onere celebrandi & applicandi Missam pro Populo diebus Festis de præcepto; utendum vobis erit potestate, quam fecit Episcopis Synodus Tridentina *sess.* 7. *cap.* 7., dum illorum arbitrio permisit, juxta temporum atque injun-

PONT. A. IV.

injunctorum onerum rationem, congruam prædictis Vicariis fructuum portionem assignare; quam ob causam Nos etiam Fraternitatibus Vestris, quatenus opus sit, necessarias omnes & opportunas facultates impertimur, quibuscumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus, ut in eodem Concilio sancitur, adversus ea, quæ salubriter a Vobis constituta fuerint, minime suffragantibus.

II. Missa Conventualis in Eccl. Colleg. Cathedr. &c. quotidie celebranda, & pro Benefact. in genere applicanda.

§. 11. Hæc igitur circa Missam Parochialem statuenda, & Fraternitatibus Vestris judicavimus. Indeque gradum facientes ad ea quæ pertinent ad Missam Conventualem, neminem Vestrum latere putamus Sacrorum Canonum sanctiones, quibus præcipitur, ut singulis diebus in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis, tum Horæ Canonicæ debitis modo & forma recitentur, tum etiam Missa Conventualis celebretur; quæ adeo claræ sunt, ut nulla super iis oriri possit dubitatio. Eaque de re perspicue pariter & per omnia uniformes existunt Resolutiones ab hac Congregatione Vener. Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum repetitis vicibus emanatæ, quas omnes Apostolica Auctoritate Nostra confirmamus & approbamus, earum executionem Vobis enixe inculcantes: ut scilicet Missa Conventualis, quæ singulis diebus canitur a Clero prædictarum Ecclesiarum, pro earumdem Benefactoribus in genere quotidie applicetur; eodem prorsus modo, quo Missam parochialem ab iis qui curam Animarum gerunt, pro Populo sibi commisso, singulis saltem diebus Festis de præcepto, applicari debere superius declaravimus.

Nec suffragatur applicatio pro certo Benefactore.

§. 12. Itaque date operam, ut falsam quorumdam opinionem eliminetis, quam in aliquibus Ecclesiis ejusmodi, sive dolo malo, sive per errorem invectam esse novimus: quod nempe dum Missa Conventualis pro certo aliquo Ecclesiæ Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impositi, celebratur & applicatur, satis impletum censeatur debitum applicationis Missæ Conventualis. Etenim hujusmodi debitum non quidem respicit singulares aliquos Benefactores, sed Benefactores in genere cujuslibet Ecclesiæ cujus servitio addicti sunt quicumque in eadem sive Dignitates, sive Canonicatus, sive Mansionariatus, sive Beneficia Choralia obtinent, & Missam Conventualem suis respective vicibus celebrant.

Nec pariter alterius generis preces, vel stata anniversaria Sacrificia.

§. 13. Neque minus improbandam noveritis aliorum sententiam, qui satis putant supradictam obligationem impletam esse, dum in eorum Ecclesiis pro Benefactoribus in genere aliquæ interdum preces fiunt, vel anniversaria statis diebus Sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id sibi arrogare debet, ut impositæ obligationi alia ratione satisfacere possit; quam ea, quæ a Lege Ecclesiastica multoties præscripta fuit; nimirum Missam Conventualem singulis diebus pro Benefactoribus celebrando, eamdemque pro illis in genere applicando.

Ratio & origo hujusmodi obligationis.

§. 14. Profecto non solum prioribus Ecclesiæ seculis, verum etiam temporibus haud longe a nostra ætate remotis, (quod Vos ex Historia Ecclesiæ didicisse non dubitamus) servabatur olim in singulis Ecclesiis series accurata omnium & singulorum, quorum liberalitate unaquæque aucta fuerat, eorumque nomina Sacris Diptycis, sic enim vocabantur, ideo consignata erant, ut eorumdem recordatio nunquam interiret, utque pro iis tum preces funderentur, tum etiam Missæ Sacrificium offerretur; quam ob causam etiam prædictus Catalogus in plerisque Ecclesiis ob oculos Presbyteri Celebrantis apponi consuevit; licet iidem pii Benefactores in suis Donationibus nihil penitus pro se pacti essent, sed tantummodo pro peccatorum suorum remissione se bona sua Deo offerre declarassent. Ecclesiarum siquidem Præsules preces pro iis imperandas esse duxerunt; quamvis illi propria bona offerentes ne verbum quidem ea de re fecissent. Sacrorum hujusmodi Diptychorum usus sensim defecit; ob idque in oblivione jacent alicubi complurium Benefactorum nomina. At non idcirco deserere fas est usum & disciplinam orandi pro iis, & Sacrificium Missæ pro illis offerendi. Atque inde præceptum applicandi Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, originem atque rationem desumit.

§. 15. Quemadmodum vero, loquendo de Missa Parochiali, superius dictum est varias excusationes afferri solere, ad declinandam illius applicationem pro Populo diebus festis de præcepto; ita pariter usuvenit, quoad applicationem quotidianam Missæ Conventualis pro Benefactoribus in genere. Ut autem superior es illæ, sic etiam hæ posteriores, provide e medio sublatæ fuerunt per opportunas Congregationis Concilii Tridentini resolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate Nostra approbamus, & confirmamus.

ANNO 1744. Cujus declinandæ plures causæ frustra afferuntur.

§. 16. Nonnulli siquidem obtentu contrariæ consuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Ecclesia vigentis, se ab hujusmodi onere eximi posse sibi persuaserunt. Verum jam pluries responsum fuit, hujusmodi consuetudinem, licet immemorabilem, quæ potius abusus & corruptela dicenda est, nemini suffragari.

Statuitur contrariam consuetudinem etiam immemor. non suffragari.

§. 17. Alii a Missa pro Benefactoribus in genere applicanda se excusatos voluissent, ex eo, quod alio quopiam Missarum onere obstricti inveniantur, vel ratione proprii Canonicatus, aut alterius Beneficii Ecclesiastici, quod insimul cum Canonicali præbenda obtinent; vel quia, præter munus Canonici, seu Beneficiati, aut Mansionarii in Ecclesia Cathedrali, seu Collegiata, quum etiam in eadem, vel in alia Ecclesia Parochialem curam exerceant, dum Missam Conventualem canunt diebus festis de præcepto, debent pro Populo sibi commisso eam applicare; ac proinde nequeunt eamdem pro Ecclesiæ Benefactoribus specialiter offerre. Sed his quoque obviam itum est, jubendo singulis prædictis, ut Missam Conventualem, quam canunt, pro Ecclesiæ Benefactoribus in genere applicent; pro aliis vero, pro quibus ipsi peculiariter Missam applicare tenentur, alterum substituant, qui ipsorum loco Missam hujusmodi celebret, applicetque.

Peculiarem Celebrantis obligationem per alium implendam.

18. Aliarum pariter exceptio fuit, quod Missa Conventualis non semper a Canonicis, aut Dignitatibus celebretur, sed aliquando etiam a Beneficiatis, aut Mansionariis; quos minus æquum videtur pro Missæ celebratione omni eleemosyna carere, quæ unde desumi valeat, ignoratur. Cui tamen rei pariter consultum est, demandando, ut ea desumatur ex Massa distributionum.

Eleemosynam, quatenus opus desumendam ex massa distributionum.

§. 19. Alii denique obtenderunt exiguitatem hujusmodi distributionum, quæ, ob detractam eleemosynam quotidianam pro Missa Conventuali, ad nihilum fere redactæ, vix foret, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento servitii Ecclesiæ præstandi. Tridentina quidem Synodus *sess.* 24. *cap.* 15. opportunas rationes ostendit, quibus Canonicalium Præbendarum inopiæ valeat provideri. Si vero designatam a Concilio viam, ut fere evenire solet, nequaquam iniri posse contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recursum habere; cujus erit, perspecto ex Vestris relationibus rerum statu, auctoritate Apostolica a Prædecessoribus Nostris eidem impartita, & a Nobis etiam præsentium tenore confirmata, quotidianam applicationem Missæ Conventualis pro Benefactoribus in genere, ut alias, ad Festos tantummodo dies reducere.

His deficientibus oportuna, pauperibus dispensatio concedatur.

§. 20. Non modo Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis injunctum reperitur, ut quotidie Missa Conventualis in eisdem canatur, sed etiam in Rubricis Generalibus, quarum exactissimam Fraternitatibus Vestris custodiam commendamus, præscribitur, ut certis diebus non una, sed binæ, atque etiam aliquando tres Missæ Conventuales uno die celebrentur. Itaque quum nuper a Nobis dictum fuerit, primam Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam, & applicandam esse; nunc expendendum superest, an earumdem Ecclesiarum Capitula Jurisdictioni Vestræ respective subjecta adigere debeatis, ut alias quoque Missas, si plures, ut præfertur, celebrari contigerit, pro Benefactoribus in genere similiter applicent.

De secunda & tertia Missa Conventuali.

§. 21. Hujusmodi quæstio aliquibus ex Vobis Ecclesiastico zelo flagrantibus supradictæ Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum proposita est. Jamque ante illius propositionem compertum fuerat, alias ab eadem Congregatione responsum fuisse, concedendam esse exemptionem ob onere applicandi secundam, ac tertiam Missam Cenventualem pro Benefactoribus in genere, attenta Canonicatuum, & Beneficiorum tenuitate; ex

Congreg. Concil. Responsa.

ANNO 1744.

ex quo inferri poterat, hujuſmodi applicationis debitum manere, ubi de Eccleſiis pauperibus non ageretur.

Pontifex abſolvit ab applicat, ſecundæ, & tertiæ Miſſæ, niſi aliud uſu receptum.

§. 22. Verum quum hanc definiendæ quæſtionis regulam apud prædictam Congregationem non admodum veteri obſervantia firmatam probe cognoſceremus, cumque hujuſce dubii ſolutionem eadem Congregatio nuper judicio Noſtro remittendam eſſe cenſuerit; Nos ita judicamus, idque Vobis tenendum indicimus: laudandos nempe, & confirmandos eſſe, quotquot ſponte ſua ſecundam, aut tertiam Conventualem Miſſam pro Benefactoribus in genere applicant; qui vero idem agunt ex vi conſuetudinis in ipſorum Eccleſia vigentis, iis imperandum, ut in ea conſuetudine perſeverent; Ubi vero id uſu receptum non invenitur, liberam omnino ſecundæ, tertiæque Miſſę Conventualis applicationem celebrantis reliquendam eſſe, dummodo in commemoratione pro Defunctis, Eccleſiæ Benefactorum in genere non obliviſcantur.

III. Commendat exactam in Choro pſallendi rationem.

§. 23. Huic demum Epiſtolæ noſtræ finem imponentes, Fraternitates Veſtras enixe hortamur, ut maximam curam & vigilantiam in id conferatis, ut in Eccleſiarum Veſtrarum Choris, præter devotam celebrationem, debitamque applicationem Miſſæ Conventualis, Horæ Canonicæ non præpropere, ſed exacte, pauſa nempe interpoſita, & maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur.

Declarat, etiam Canonicos ubique teneri ad pſallendum.

§. 24. Equidem ſcimus, in aliquibus Metropolitanis, & Cathedralibus Eccleſiis, inter Canonicos eam opinionem invaluiſſe, ut ſe munus ſuum ſatis implere contendant, dum Choro præſentes aſſiſtunt, licet ipſi ſibi ſilentium imperent, neque pſallentibus Beneficiatis, aut Manſionariis in cantu ſe adjungant. In hujuſce vero opinionis confirmationem, adduci ab iiſdem ſolent inveteratæ conſuetudines, ſtatuta peculiaria, aut etiam prætenſa Eccleſiarum ſuarum Privilegia. At quum Synodus Tridentina *ſeſſ.* 84. *cap.* 12., loquens de Dignitatibus, & Canonicis, qui Choro intereſſe debent, unum ex eorum officiis eſſe dicat, *in Choro ad pſallendum inſtituto, Hymnis & Canticis Dei nomen reverenter, diſtincte, devoteque laudare*; quumque pauca omnino ſint Capitula, in quibus eo modo a Canonicis in Choro aſſiſtitur, ideoque receptæ in univerſa Eccleſia diſciplinæ paucos illos adverſari dignoſcatur; quum inſuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi præpoſita ; examinata ſit, quin ſtatim exploſa fuerit, & improbata; quamvis præſumptis conſuetudinibus aliiſque fundamentis, & rationibus innixa perhiberetur, Canonicis etiam Eccleſiarum Patriarchalium hujus Noſtræ Urbis ſuper hoc inſtantibus; quum denique idem judicium prolatum reperiatur a pluribus Conciliis Provincialibus, ab hac etiam Apoſtolica Sede approbatis, & confirmatis; nihil jam reliquum eſſe videtur, quominus pauciores univerſorum legi ſe accommodent. Equidem minime Nobis compertum eſt, quo peculiari titulo ſuffulti perſuaſum habeant unius vel alterius Eccleſiæ Canonici, ſe muneri ſuo ſatisfacere per ſimplicem in Choro aſſiſtentiam, abſque Divinæ Pſalmodiæ Cantu. Verum,

Nec ſuffragari præſumpta privilegia, aut conſuetudines.

niſi illis præſto ſit Apoſtolicum non præſumptum, vel abrogatum, ſed legitimum, ac vigens Privilegium ſive Indultum, jure ac merito verendum eſt, ne iſti, dum ita ſe gerunt, Præbendarum, ac diſtributionum fructus minime ſuos faciant, & conſequenter ne ad eorum reſtitutionem teneantur. Quapropter veſtrum erit, Venerabiles Fratres, hæc omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque Vobis apd Divinum Judicem fraudi ſit, ſi in hujuſmodi re, quæ tanti eſt momenti, utpote quæ ad ipſius Dei cultum proxime ſpectat; abuſus & corruptelas, quas arguendo & increpando evellere debebamus, diſſimulatione ac ſilentio noſtro foviſſe & confirmaſſe inveniamur. Interea Fraternitatibus Veſtris, quas intimo cordis affectu complectimur, Apoſtolicam Benedictionem amantiſſime impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam majorem die XIX. Auguſti MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 19. Aug. 1744.

PONT. A. V.

COMMENDARUM

Militiæ SS. Mauritii, & Lazari faciliori erectioni conſulitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

FRUCTUOSA militarium Equeſtrium Ordinum inſtituta frequenter experti non minus Prædeceſſores Noſtri Romani Pontifices, quam univerſi per Chriſtianum Orbem Reges, & Principes, propter eximia tum pietatis, tum bellicæ virtutis opera ab hujuſmodi Ordinibus eorumque Militibus, ad Dei gloriam & communem Catholicæ Eccleſiæ utilitatem ſæpe patrata, in id certatim curas & ſtudia ſua contulerunt, ut pluribus honoribus, prærogativis, privilegiis, ac beneficiis eoſdem Ordines, eorumque Profeſſores pro varia temporum opportunitate cumulando, & jugi ipſorum ſtabilitati, & ſplendidiori dignitati, & aſſiduis incrementis conſulerent. Quorum Nos veſtigiis libenti animo inhærentes, non prætermittimus oblatas quaſque occaſiones arripere, quibus, per Auctoritatis Noſtræ favorem, prædictorum Ordinum utilitates & commoda augeri poſſe intelligimus.

Pius V. concedit, Beneficia de jure laic. in Commendas Militiæ S. Lazari erigi poſſe.

§. 1. Dudum enim felic. recordat. S. Pius Papa V. Prædeceſſor Noſter per ſuam perpetuo valituram Conſtitutionem, quæ incipit, *Sicut bonus Agricola*, ſuper roformatione Militiæ Hoſpitalis S. Lazari Hieroſolymitani, editam ſub datum Romæ apud S. Petrum Anno Incarnationis MDLXVII. ſeptimo Kalendas Februarii Pontificatus ſui Anno Primo, inter cætera, quæ pro tempore exiſtenti Magno Magiſtro Militiæ prædictæ aſſeruit privilegia, id etiam perpetuo eidem licere conceſſit, ut ipſe videlicet pro tempore exiſtens Magnus Magiſter, quæcumque, quotcumque, & qualiacumque ſimplicia dumtaxat Beneficia Eccleſiaſtica, de Jurepatronatus Laicorum ex fundatione & dotatione exiſtentia, & perſonale ſervitium in Cathedralibus & Collegiatis non requirentia, (accedente tamen conſenſu Patronorum, de quorum juribus eis, ut præfertur, ex fundatione & dotatione competentibus, per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore exiſtentibus Romani Pontificis Vicario in Urbe in Spiritualibus Generali, & Auditore Cauſarum Curiæ Cameræ Apoſtolicæ, vocatis intereſſe habentibus, legitime conſtaret, & ſine præjudicio ea obtinentium, ipſiſque dumtaxat cedentibus, vel decedentibus), in Præceptorias, Commendas, Capellas, aut Eccleſias ipſorum Hoſpitalis & Militiæ perpetuo erigere & inſtituere, dictæque ſuæ Militiæ perpetuo incorporare, applicare & appropriare, ac illarum Fundatoribus, & Dotatoribus Jus Patronatus, & præſentandi dicto Magiſtro & Conventui ejuſdem Militiæ, vel eorum Deputato, perſonas idoneas ad Præceptorias, Domos, Capellas, ſeu Eccleſias, & Hoſpitalia hujuſmodi pro tempore vacantia, perpetuo præſervare, ſeu etiam reſervare, & concedere, & ſic a Patronis præſentatos, juxta ſtabilimenta dictæ Militiæ, minime requiſito Ordinariorum Locorum, & quorumvis aliorum conſenſu, in illis iſtituere, ac alias illa conferre, & de eis providere poſſet: Ita tamen, quod debitus Divinus Cultus per idoneas perſonas ab Ordinario approbandas, etiamſi dicti Ordinis forent, in eiſdem exerceretur. Quodque Confirmatio erectionis, & inſtitutionis Præceptoriarum, Commendarum, Capellarum, aut Eccleſiarum pro tempore ſic erectarum, & illarum incorporationis, applicationis, & appropriationis, necnon Juriſpatronatus ad illas reſervationis, aut conceſſionis hujuſmodi, ſi citra Montes hujuſmodi Beneficia conſiſterent, infra quatuor, ſi vero ultra Montes, infra ſex menſes, a die quo factæ fuiſſent, a Sede Apoſtolica impetrari deberet, alias illæ, & inde ſequnta quæcumque, nulla, & irrita, nulliuſque roboris, vel momenti exiſterent, ac Beneficia hujuſmodi in eorum priſtinam naturam reſtituta eſſe cenſerentur, & ab eadem Sede impetrari poſſent.

§. 2. Poſt-

Pont. A. IV.

Militia Sancti Mauritii a Greg. XIII. instituta.

§. 2. Poſtmodum vero Anno Domini MDLXXII. piæ memoriæ Gregorius Papa XIII. etiam Prædeceſſor Noſter, per quaſdam ejus Literas incipien. *Chriſtiani Populi*, datas ſexto-decimo Kal. Octobris Pontificatus ſui Anno Primo, aliam ſub invocatione S. Mauritii Martyris, & ſub Regula Ciſtercienſi, per univerſum Chriſtianum Orbem Militiam erexit, cujus ſuprema Sedes, & Militum Conventus in Sabaudia perpetuo eſſet, ac in ipſa Militia unum Magiſtratum Magnum vocandum, ſupremam ejuſdem Militiæ S. Mauritii dignitatem, pro uno Magiſtro, qui illius caput exiſteret: certis modo, & forma tunc expreſſis, Apoſtolica auctoritate perpetuo inſtituit, Magiſtratumque prædictum tunc in humanis agenti Nobili Viro Emmanueli Philiberto Sabaudiæ Duci, ejuſque Succeſſoribus omnium Sabaudiæ Ducibus, certis itidem tunc expreſſis facultatibus attributis, eadem Apoſtolica auctoritate conceſſit, & aſſignavit.

Ab eodem unitur Militiæ S. Lazari.

§. 3. Cui quidem Militiæ S. Mauritii a ſe ita erectæ, & conſtitutæ idem deinceps Gregorius Prædeceſſor, rationabilibus cauſis, & præcognitis Eccleſiæ Dei & Chriſtianæ Reipublicæ utilitatibus adductus, per alias ſuas poſteriores Literas incipientes, *Pro comiſſa*, Idibus Novembris ejuſdem Anni editas, ſupradictam Militiam Hoſpitalis S. Lazari jampridem Magiſtri regimine deſtitutam, cum illius Magiſtratu, ac omnibus, & quibuſcumque illius Prioratibus, Præceptoriis, Hoſpitalibus, & aliis Beneficiis Regularibus, eorumque membris, fructibus, & Bonis, juribus, & actionibus, univerſis, necnon Eccleſiis, Capellis, terminis, & pertinentiis quibuſcumque ad eamdem ſpectantibus, quæcumque, quotcumque, qualiacumque, & ubicumque eſſent, ſalvis tamen, & exceptis quibuſdam, dicta Apoſtolica Auctoritate in perpetuum univit, annexit, & incorporavit; itaut utraque Militia ſic, ut præfertur, unita, in poſterum Militia Sanctorum Mauritii, & Lazari nuncuparetur, ac præfatus Emmanuel Philibertus, & pro tempore exiſtens Sabaudiæ Dux, Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari Magiſter perpetuo eſſet, & appellaretur.

Clem. VIII. confirmat unionem, cum communicatione Privilegiorum.

§. 4. Demum recol. mem. Clemens Papa VIII. ſimiliter Prædeceſſor Noſter Anno Domini MDCIII. per ſuas Annullo Piſcatoris die nona Septembris expeditas Literas, incipientes, *Decet Romanum Pontificem*, Unionem de Militia S. Lazari Militiæ S. Mauritii hujuſmodi a dicto Gregorio Prædeceſſore, ut præfertur, factam, pari quoque Apoſtolica Auctoritate confirmavit, & eatenus ampliavit, ut nedum una alteri particulariter, vel acceſſorie, ſed ambæ invicem æque principaliter, cum ſuis reſpective privilegiis, exemptionibus, immunitatibus, libertatibus; prærogativis, præeminentiis, facultatibus, juriſdictionibus, honoribus, favoribus, indulgentiis, indultis, conceſſionibus, & gratiis quibuſcumque perpetuo unitæ cenſerentur, ac ipſarum pro tempore exiſtens Magnus Magiſter, earumque Conventus Priores, Præceptores, Milites, Fratres, & Perſonæ; tum etiam Eccleſiæ, Domus, Hoſpitalia, Prioratus, Præceptoriæ, Loca, Membra, Res, & Bona, illis omnibus & ſingulis privilegiis, indultis, conceſſionibus, aliiſque præmiſſis, eorumque uſufructu, commodo, & poſſeſſione uti, frui, potiri, & gaudere poſſent, & deberent æque pariter, abſque ulla prorſus differentia & diſtinctione, in omnibus & per omnia, perinde ac ſi ab exordio inſtitutionis Hoſpitalis, & Militiæ S. Lazari, etiam dicta Militia S. Mauritii inſtituta, & ambæ invicem, ac æque principaliter, & conformi regula, obſervantia, diſciplina, eiſdemque legibus, & inſtitutis unitæ, ac privilegia, exemptiones, Indulta, & alia præmiſſa utrique Militiæ ſpecifice, nominatim, conjunctim, indiſtincte, & expreſſe conceſſa & elargita fuiſſent: prout in ſingulis Pii, Gregorii, & Clementis Prædeceſſorum prædictorum memoratis Literis latius, & uberius continetur.

Difficultas erigendi Commendas juxta formam a S. Pio præſcriptam.

§. 5. Nuper vero pro parte Cariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Caroli Emmanuelis Sardiniæ Regis Illuſtris, ac Sabaudiæ Ducis, & prædictæ Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari Magni Magiſtri, Nobis ſignificatum eſt, ſupradictam facultatem Magno Magiſtro hujuſmodi a S. Pio V. Prædeceſſore prædicto attributam, ut ſcilicet Beneficia Eccleſiaſtica ſimplicia de Jurepatronatus Laicorum, ut præfertur, exiſtentia, in Præceptorias, Commendas, Cappellas aut Eccleſias dictæ Militiæ, juxta formam in laudatis ejuſdem S. Pii Prædeceſſoris Literis præſcriptam, erigere valeat, nunquam fere ad effectum perduci, & inanem ut plurimum, atque fruſtraneam manere: Idque ea potiſſimum de cauſa, quod ad conficiendas in Romana Curia probationes ſuper juribus eorumdem Patronorum Laicorum, erectionibus hujuſmodi conſentientium, (quæ ſcilicet jura eiſdem Patronis ex fundatione, & donatione competere, & quidem pe rpublica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore exiſtentibus Romani Pontificis in Urbe Vicario, & Auditore Cauſarum Curiæ Cameræ Apoſtolicæ, vocatis intereſſe habentibus, ſecundum prædictam S. Pii Prædeceſſoris ordinationem, legitime conſtare debet), adeo graves expenſæ ob locorum diſtantiam plerumque ſubeundæ eſſent, præſertim in caſibus: in quibus oppoſitores inſurgere, & lites deſuper in eadem Urbe noſtra conteſtare contigeret; ut per hoc hujuſmodi Patronorum animos a voluntate & propoſito novas Commendas ejuſdem Militiæ de Beneficiis hujuſmodi erigendi, retrahi & alienari dignoſcatur.

Anno 1744.

Summarium precum Pontifici exhibitarum.

Propterea que ex parte ejuſdem Caroli Emanuelis Regis, ac Sabaudiæ Ducis, & militiæ prædictæ Magni Magiſtri, Nobis humiliter ſupplicatum fuit, ut ejuſdem Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari commodis & incrementis uberius conſulere vellemus, eaque de cauſa ſtatuere, ut in poſterum publica hujuſmodi documenta pro verificatione Juriſpatronatus, & ad docendum illud ex fundatione, & dotatione competere Patronis Laicis, qui erectioni ſimplicium Beneficiorum Eccleſiaſticorum hujuſmodi in Commendas prædictæ Militiæ conſentire voluerint, de cætero in partibus coram Noſtro & Sedis Apoſtolicæ Nuncio apud ipſum Carolum Emmanuelem Regem, ſeu pro tempore exiſtentem prædictæ Militiæ Magnum Magiſtrum, commorante, vel alio, ſeu aliis, ut infra, proferri, & ab illis reſpective recipi valeant & admitti, aliaque circa Apoſtolicam erectionum hujuſmodi confirmationem diſtinctius conſtituere de benignitate Apoſtolica dignaremur.

Pontifex præfatam conceſſionem, unionem, & Privil. communication. confirmat.

§. 6. Nos igitur rationabilibus ejuſdem Caroli Emmanuelis Regis Sabaudiæ Ducis, & Militiæ prædictæ Magni Magiſtri votis obſecundare, ac ipſius Militiæ utilitates promovere cupientes, dictamque conceſſionem Magno Magiſtro prædictæ Militiæ S. Lazari a S. Pio V. Prædeceſſore, ut præfertur, factam, ſuper facultate erigendi hujuſmodi Simplicia Beneficia Eccleſiaſtica de Jurepatronatus Laicorum exiſtentia, in præceptorias, Commendas, Capellas, aut Eccleſias ejuſdem Militiæ, accedente Patronorum conſenſu, & alias juxta formam, continentiam, tenorem prædictæ Conſtitutionis dicti S. Pii Prædeceſſoris ac ſub eiſdem clauſulis, cautelis, limitationibus, & obligationibus in eadem Conſtitutione contentis & expreſſis, quas præſentibus Noſtris Literis pro appoſitis & repetitis haberi & cenſeri volumus, præter quam in iis, quæ præſentibus adverſari conſpiciantur, pari Apoſtolica auctoritate approbantes, & confirmantes; necnon, attentis unione, annexione, & incorporatione utriuſque Militiæ prædictæ, per eoſdem Gregorium, & Clementem Prædeceſſores, ut præfertur, factis, hujuſmodi conceſſionem, & facultatem etiam quoad Militiam S. Mauritii, quatenus opus ſit, ſpecialiter, & expreſſe extendentes, & ampliantes; ſupplicationibus prædictis inclinati, quibuſcumque Patronis Laicis, quæcumque, quotcumque, & qualiacumque Simplicia Beneficia Eccleſiaſtica de eorum reſpective Jurepatronatus laicali ex fundatione & dotatione exiſtentia, & perſonale ſervitium in Cathedralibus, & Collegiatis Eccleſiis, non requirentia, in Præceptorias, Commendas, Capellas, aut Eccleſias dictæ Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari, per dictum Carolum Emmanuelem Regem, & pro tempore exiſtentem Sabaudiæ Ducem, & Magnum Magiſtrum ejuſdem Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari, in vim facultatis prædictæ erigi & inſtitui cupientibus & proponentibus, aut erectioni & inſtitutioni hujuſmodi conſentire volentibus, ut ipſi in poſterum de eorum juribus, eis, ut præfertur, ex fundatione & dotatione competentibus per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram Sedis Apoſtolicæ Nuncio apud Cariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Carolum Emmanuelem Sardiniæ Regem prædictum; ejuſdemque in Ducatu Sabaudiæ & Magno Militiæ prædictæ Magiſtratu Succeſſores, pro tempore commorante, eoque abſente, co-

Indulget probationes in partibus expleri, coram Nuntio Apoſtolico, ſive &c.

ANNO 1744. coram pro tempore existente Archiepiscopo Taurinen., ambobus vero deficientibus, coram viciniore Episcopo, ad præmissorum effectum, docere & constare facere libere & licite possint & valeant, dicta Apostolica Auctoritate, earumdem tenore præsentium, perpetuo concedimus & indulgemus; eisdemque pro tempore existentibus Sedis Apostolicæ Nuntio, & Taurin. Archiepiscopo & Episcopo vicinori, quos Romani Pontificis in Urbe Vicario in Spiritualibus Generali, & Auditori Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ prædictis, quoad hoc subrogamus, per easdem præsentes committimus & mandamus, quatenus idem Nuntius, eoque non existente, Archiepiscopus prædictus, ambobus autem deficientibus, ipse vicinior Episcopus, documenta, & probationes hujusmodi respective recipiant, & admittant; eisque ad præmissorum effectum examinatis, atque recognitis, vocatisque coram se, & auditis omnibus interesse habentibus, super existentia, & qualite Jurispatronatus hujusmodi, eisdemque competentia, opportuna decreta, seu sententias interponant; de quibus omnibus ab eisdem gestis, ac de tota serie rei peractæ, quilibet eorum intra quatuor ad summum menses Apostolicam Sedem certiorare teneatur.

Et erectiones Commendarum confirmari per Literas in forma Brevis, sive per Decretum.

§. 7. Ubi vero supradictæ Militiæ Magnus pro tempore Magister ad requisitas Commendarum, Præceptoriarum, seu Ecclesiarum, aut Capellarum, erectiones, earumque Militiæ prædictæ incorporationes; & applicationes, necnon, juxta hujusmodi Judicium a Nobis, ut præfertur, delegatorum & deputatorum, decreta, sive sententias, ad jurium patronatus, & præsentandi præservationes, seu etiam reservationes, & concessiones devenerit; volumus, ut infra quatuor Menses, si Beneficia hujusmodi citra Montes constiterint, si vero ultra Montes, infra sex Menses a die quo illæ factæ fuerint, præmissorum omnium confirmatio a Sede Apostolica obtineri debeat; Quam quidem confirmationem per Literas Apostolicas in forma Brevis, vel etiam per simplex Decretum Congregationis Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum & Regularium præpositorum, vel aliorum Concilii Tridentini Apostolica auctoritate Interpretum, expediri posse concedimus & indulgemus: Utque ea demum obtenta; sequutoque illorum, qui Beneficia hujusmodi obtineant, cessu vel decessu, tunc, & non antea, supradictæ Militiæ Magnus Magister, ad Commendarum, seu Præceptoriarum, Capellarum, & Ecclesiarum hujusmodi collationes, & provisiones, atque eorum, qui a Patronis prædictis præsentati fuerint, in eisdem institutiones, juxta stabilimenta dictæ Militiæ, valeat devenire.

Clausulæ salutares,

§. 8. Decernentes easdem præsentes, & in eis contenta hujusmodi, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel quocumque alio defectu notari, impugnari, invalidari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus eas quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari, aut concedi nullo unquam tempore posse, nec sub quibusvis similium vel dissimilium gratiarum revocationibus, limitationibus, modificationibus, suspensionibus, aut aliis contrariis dispositionibus, etiam a Nobis, vel quibuscumque aliis Romanis Pontificibus successoribus Nostris pro tempore emanatis comprehendi, sed semper & omnino ab illis excepta, & quoties illæ emanabunt, toties in pristinum & validissimum statum restituta, reposita, & plenarie reintegrata, ac de novo etiam sub quacumque posteriori data per prædictum Carolum Emmanuelem, & pro tempore existentem Ducem & Magnum Magistrum eligenda, concessa, validaque, & efficacia fore & esse, ac suos plenarios & integros effectus sortiri, & perpetuo obtinere.

Decretum irritans.

§. 9. Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, & Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictæque Sedis Nuntios in quavis causa, & instantia judicari, & definiri debere, irritumque & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 10. Non obstantibus prædicta ejusdem Pii prædecessoris, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon utriusque Militiæ prædictæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis, quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, quibusvis Conventibus, & Militibus, & Personis utriusque Militiæ hujusmodi; sub quibuscumque tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie etiam iteratis vicibus concessis; approbatis, innovatis. Quibus omnibus, etiamsi de illis, ac totis eorum tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua mentio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum insererentur, præsentibus pro sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

PONT. A. V.

Sanctio.

§. 11. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Innovationis, concessionis, & ampliationis, derogationis, Statuti, Decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 23. Aug. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quadragesimoquarto, decimo Kal. Septembris, Pontificatus Nostri Anno quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

CV.

UT IN CIVITATE

Senogalliensi tempore Nundinarum diebus Festis de Præcepto a servilibus Operibus abstineatur: Prorogatur tempus ad dictas Nundinas per alios quinque dies peragendas; Privilegia confirmantur, & ampliantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium.

PATERNÆ charitatis officium, quo Christifideles omnes in Domino complectimur, eorumque felicitati procurandæ spirituali in primis, ac deinde temporali etiam, quantum in Nobis est, studemus, Nos admonet ac stimulat, ut diligentiori studio ac cura ad ea intendamus animum, quæ ad Subditorum in temporalibus Nobis, ac Sedi Apostolicæ Civitatum publicum, & privatum commodum, communemque utilitatem pertinent. Æquitatis enim ratio, & justitiæ rectitudo postulat, ut qui sub temporali S. R. E. dominio positi ac degentes, superna dispensatione parvitatis Nostræ regimini, & gubernio temporali concrediti sunt, & a Nostra Pastorali solicitudine bona non solum, quæ ad salutem animarum, sed etiam, quæ ad subsidium, & opem hujus mortalis vitæ sustentandæ inserviunt, certa ac firma fiducia sibi pollicentur, justa expectatione sua, ac spe in Nobis reposita minime defraudentur; sed abundantius etiam, quam sperant, optata sua, sine ullo tamen spirituali animarum suarum detrimento, consequantur, ut votorum suorum compotes facti, in uberi rerum necessariarum copia, omnium bonorum Largitori humiles gratiarum actiones lætanter persolvant.

Causæ editionis.

§. 1. Jamdudum, & ab immemorabili tempore in Civitate nostra Senogalliensi celebres Nundinæ per octos dies ante Festum Sanctæ Mariæ Magdalenæ, & quatuor subsequentes, magno hominum consursu ex remotis & longinquis Europæ, atque Asiæ partibus ad eas confluentium peragi, consueverunt. Cum autem infra illorum dierum spatium dies festi unius, aut alterius Dominicæ mensis Julii, & Sancti Jacobi Apostoli, & Sanctæ Annæ incidere soleant, non sine ani-

animi nostri dolore accepimus, quod his diebus, in quibus Christifidelibus in operibus pietatis, ac religionis se exercere debent, aliqui pravi homines, Dei & Catholicæ Ecclesiæ præceptorum immemores, & turpi lucro, animarum suarum salute posthabita, inhiantes, per integrum festorum dierum tempus in operibus servilibus, & commerciis obeundis, negotiisque temporalibus tractandis, non sine bonorum scandalo, imo Gentium, & Judæorum admiratione, occupati sunt.

§. 2. Nos igitur ex commisso Nobis Pastoralis solicitudinis munere, tam pernicioso abusui, & gravi malo opportunum remedium afferre, & detestandam hanc abominationem e medio dilectæ Nobis Civitatis Nostræ auferre cupientes; Volentesque etiam indemnitati, & perpetuitati, jurium & privilegiorum ejusdem Civitatis, ejusque, ac totius temporalis Status nostri commodo, atque utilitati, quantum in Domino possumus, consulere, ac providere: Motu proprio, ex certa scientia, & plenitudine potestatis, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione decernimus ac constituimus, & Apostolica nostra auctoritate mandamus ac jubemus, ut tempore Nundinarum, quas in posterum in præfata nostra Civitate de more haberi volumus, festi dies pie sancteque, perinde ac reliquo totius anni cursu, a Christifidelibus colantur, Officinæ, ac Tabernæ claudantur, nullaque publice exerceantur commercia, stipulenturque contractus, neque alia omnia fiant, quæ in cæteris anni festis diebus a Christifidelibus peragi prohibentur, eo potissimum tempore, quo in majori Ecclesia Sacra Missarum solemnia fieri, & Vesperarum Divina Officia celebrari, & prædicatio verbi Dei haberi consuevit: mane scilicet ab hora decimatertia usque ad meridiem, post meridiem vero ab hora vicesima prima diei usque ad occasum Solis; & per totum dictum temporis spatium omnes Christifideles ab operibus servilibus, ad quæ peragenda nulla necessitas cogit, omnino abstineant, sed ab omni terrena cura, & temporali solicitudine liberi & vacui, ad Ecclesiam pergant; ibi Sacrosanctæ Missæ Sacrificio pia animi attentione ingentia Dei beneficia recolentes intersint; quin etiam exhortamur in Domino, ut in precibus quoque, Divinisque laudibus persolvendis, audiendoque verbo Dei frequentes sint, & per totum festum diem, quoad fieri potest, se exerceant in iis officiis, quæ Christianam pietatem continent, & comitantur. Si qui autem temerario ausu, Dei, & Ecclesiæ præcepta contemnentes, hanc nostram Constitutionem transgredi tentaverint; Volumus, ut omnibus, & singulis subjiciantur pœnis, ac censuris alias a Nobis, Nostrisque Prædecessoribus contra inobservantes, temerantesque dies festos statutis, ac determinatis, quas, quatenus opus sit, contra eosdem delinquentes rursus sancimus, constituimus, ac determinamus.

Dies Festos tempore Nundinarum servari præcipitur.

Nedum abstinendo a servilibus operibus,

Sed Christianæ pietatis exercitiis vacando.

Pœnæ contra inobedientes.

§. 3. Deinde vero ne ex hac Constitutione, & provisione nostra aliquod temporale damnum Civitati prædictæ, aliisque ditionis nostræ, & Status Ecclesiastici populis præjudicium, vel detrimentum publico commercio ejusque libertati oriatur, præfatarum Nundinarum tempus ad alios quinque dies, præter solitos & consuetos, producimus, ac prolongamus, in hunc modum videlicet: Ut Nundinæ prædictæ in Civitate nostra Senogalliensi de more celebrentur per octo dies ante festum Sanctæ Mariæ Magdalenæ, & insuper per Novem dies subsequentes, usque ad initium sequentis mensis Augusti: & ulterius ad pleniorem præmissorum effectum, & hujus voluntatis, provisionis, ac determinationis nostræ executionem, omnia & singula jura, privilegia, indulta, statuta, consuetudines, sententias, ac rescripta quomodocumque a Nobis, nostrisque Prædecessoribus, præsertim Urbano VIII., & Innocentio X., quorum tenores hisce nostris præsentibus Literis de verbo ad verbum pro insertis, & expressis haberi volumus, contra quoscumque emanata, & a præfata Civitate nostra Senogalliensi obtenta atque impetrata, super jure privative celebrandi præfato tempore Nundinas prædictas, tenore præsentium, non ad ullius petitionis instantiam, sed motu proprio, scientia, & potestate pari, confirmamus ac roboramus, eisque perpetuæ & inviolabilis firmitatis robur, & Apostolicæ confirmationi munimen adjicimus.

Ne detrimentum ex hoc irrogetur, tempus Nundinarum ad alios quinque dies prorogatur.

Confirmantur privilegia Nundinarum.

§. 4. Denique, ut commerciorum per dictum Nundinarum tempus celebritas inter nostros Subditos, & exteros Mercatores, qui ex diversis, & dissitis regionibus terra, marique cum variis mercibus, ad victum, & communem vitæ usum utilibus & necessariis adveniunt, navium numero, jumentorumque multitudine, Mercatorum frequentia, hominumque concursu, copia & ubertate mercium in dies magis magisque augeatur, omnes gratias; Immunitates, ac privilegia, liberum ac tutum commeatum, accessum, ac recessum, & promissam sub fide publica securitatem omnibus & singulis ad dictas Nundinas in Civitate nostra Senogalliensi peragenda accedentibus, ibique commorantibus, eo modo ac forma, qua durante dictarum Nundinarum tempore gaudere ac perfrui consueverunt, de Apostolica benignitate per supradictum a Nobis constitutum temporis spatium confirmamus, ac de novo indulgemus, atque impertimur.

Cum extensione ad dies adjectos.

§. 5. Decernentes sic, & non aliter in præfatis omnibus, & singulis censeri, ac per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac nostram Cameram Apostolicam, ejusque Officiales quomodocumque nuncupatos, & ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos; præsertim Status Nostri Urbini, & quosvis alios quacumque auctoritate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Decretum irritans.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon Legibus Imperialibus, & Municipalibus, & quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de Jure quæsito non tollendo*, ac recolendæ memoriæ Pii Papæ IV. etiam Prædecessoris Nostri Constitutione de gratiis qualecumque interesse Cameræ Apostolicæ concernentibus in eadem Camera præsentandis, & registrandis, itaut præsentes Literæ, etiamsi in eadem Camera nullo unquam tempore præsententur & registrentur, nihilominus valeant, plenamque roboris firmitatem obtineant: necnon quibuscumque, & quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis; & Literis Apostolicis quibusvis personis sub quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis in genere, vel in specie, ac alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, & innovatis: Quibus omnibus, & singulis, eorum omnium singulorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad præmissorum effectum specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Clausulæ derogatoriæ.

§. 7. Cæterum, quia nimis difficile foret præsentes Nostras originales Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum transumptis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, quæ ipsi præsentibus haberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Fides præstanda transumptis.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, Statuti, necnon prohibitionis; decreti ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio Pœnalis.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, Nono Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 24. Aug. 1744.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 3. Septembris ejusdem Anni.

Anno 1744. CVI.

Pont. A. V.

CONFIRMATIO

Privilegiorum, Indultorum, & Jurium Collegii Advocatorum Consistorialium, & de eorum muneribus, cum nonnullis definitionibus & Ordinationibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium.

Romana Curia pluribus pro vario munere Ordinibus composita.

INTER conspicuos Ordines, quibus Romana Curia toto terrarum Orbe celeberrima constat atque conflatur, & quorum aliqui pro gerendo universæ Ecclesiæ Catholicæ regimine per inscrutabilem Divini consilii altitudinem humilitati Nostræ concredito, alii pro temporali Nostro, seu verius Beatorum Apostolorum, Patrimonio administrando, consilium atque operam suam Nobis assidue præstant; alii vero Ecclesiarum, sive Universitatum, aut privatorum controversiis, quæ ad Nostram hanc Urbem & Curiam undique deferuntur, cognoscendis, atque dijudicandis; alii denique in concertantium juribus & causis sustinendis, defensandis, agendis, scientiam suam atque labores impendunt; provida Prædecessorum Nostrorum cura a remotissimis usque temporibus extare voluit illustre Advocatorum Consistorialium Collegium, ex præclaris compositum virtute ac doctrina Viris, quibus, propter scientiæ præstantiam ac rerum usum atque prudentiam, ex omni Advocatorum cœtu delectis, & singulare jus, ac privilegium attribuerunt perorandi coram Romano Pontifice, in Supremo Justitiæ Solio, adstantibus Venerabilibus Fratribus suis S. R. E. Cardinalibus, solemniter considente; in Sacro nimirum Consistorio, in quo pleræque olim gravioris momenti causæ, ad Apostolicæ Sedis judicium ex omni parte delatæ, discutiebantur; & plures adhuc vel examinantur, vel, si illæ extra Consistorium agitatæ ac discussæ jam fuerint, in ipso tamen Consistorio definiuntur ac terminantur. Quod quidem Advocatorum prædictorum Collegium, singularesque personæ vertentibus annis eidem adscriptæ, industriam atque operam suam præfatis Prædecessoribus Nostris ita probarunt, ut & gravissimorum munerum, quæ ad retinendam sanctiorum judiciorum religionem, ad Apostolicæ Sedis jura tuenda & conservanda, ad calamitosorum salutem & defensionem, ac promovenda Juris & bonarum artium scientiam pertinerent, proprium sibi, atque, ut vocant, privativum exercitium adjudicari, necnon amplissimis gratiis, privilegiis, atque favoribus, plurium Summorum Pontificum beneficentia cumulari, & cohonestari meruerint.

Inter quos extat illustre Advocatorum Consistor. Collegium.

Gravissimis exercendis muneribus addictum.

Et amplissimis privilegiis cumulatum.

Quæ tamen ex variis relatis causis interturbata fuere.

§. 1. Quum autem hujusmodi Privilegia eximiis ipsorum meritis elargita; alia quidem aliis temporibus indulta reperiantur; nonnulla vero, licet longissimi temporis usura, optimo jure eisdem acquisita esse dignoscantur, attamen propter remotissimam fortasse concessionum vetustatem, incertis videantur principiis & originibus innixa; aliorum denique usum & quasi possessionem contrariis nonnunquam actibus intertubari & labefactari contingerit; optandum profecto videbatur, ut unica aliquando eorumdem collectione peracta; eademque inviolabili Apostolicæ auctoritatis robore munita, & ipsius Collegii splendori ac dignitati, & jurium ex Pontificia liberalitate eidem competentium firmitati ac securitati consuleretur. Nos itaque, qui concessum Nobis olim a felic. record. Prædecessore nostro Clemente Papa XI. in eodem Collegio locum multos annos tenuimus, eumdemque primum Nobis in Romana Curia honoris gradum fuisse, & validum ad studia laboresque Nostros in Apostolicæ Sedis obsequia collocandos incitamentum, aptissimamque ad superiora munera & præmia adipiscenda occasionem extitisse, non sine jucunditate & grati animi sensu nobiscum recolimus, & palam profitemur: cum jam eidem Collegio peculiaria quædam Indulta & Privilegia per alias Nostras Literas in forma Brevis sub Annulo Piscatoris expeditas benigne concesserimus; ut illustre ac perenne extaret Nostræ erga prædictum Collegium existimationis & benevolentiæ argumentum, eadem Indulta, & Privilegia tam a Nobis, ut præfertur, tributa, quam alia, quorum concessiones diversis Prædecessorum Nostrorum Literis consignatæ reperiuntur, vel quæ ex inveterata consuetudine ipsi Collegio competere dignoscuntur, in unum veluti corpus redigere, eaque omnia Apostolica Nostra Auctoritate firmata & roborata, atque etiam, sicubi opus fuit, declarata & ampliata, præsentibus Nostris Literis perpetuo valituris comprehendere constituimus. Igitur dilectos Filios modernos Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatos, eorumque Collegium prædictum amplioris gratiæ favore prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis & pœnis a Jure, vel ab Homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, eorum singulares personas harum serie absolventes & absolutas fore censentes, Motu proprio, non ad Collegii, & Advocatorum prædictorum, vel aliorum pro ipsis Nobis super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed de Nostra mera liberalitate, & ex certa scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia infrascripta privilegia, indulta, jura, facultates, honores, munera, præeminentias, & prærogativas ipsi Collegio earumdem tenore præsentium in perpetuum asserimus, approbamus, confirmamus, & innovamus, eaque novo Apostolicæ Nostræ Auctoritatis robore communimus, simulque, ut infra, decernimus, statuimus, declaramus, atque sancimus.

Pontifex, qui in dicto Collegio locum obtinuit, Privilegia præfata in unum colligere, afserere, & augere statuit.

Ideo omnia Privilegia, Jura &c. in amplissima forma confirmat, & ut infra statuit.

III. Generalia circa Collegii statum.

§. 2. Atque in primis duodenarium ipsorum Advocatorum numerum a Prædecessore Nostro Sixto Papa IV. in suis hac de re posteriore loco expeditis Literis præfinitum, iis modo & forma, quibus ad hæc usque tempora servatum fuit, firmum perpetuo, & stabilem esse volumus; ita scilicet, ut septem ex iis, qui juxta admissionis ordinem in Collegio antiquiores erunt, Seniorum atque Participantium nomine & juribus fruantur; reliqui vero quinque, Juniores & Supranumerarum nuncupari & haberi pergant. Si qui vero ex Pontificia dispensatione, justis suadentibus causis, alicui ex duodecim Advocatis Coadjutores cum futura successione deputati fuerint, hi quidem; prout nunc in more habetur, omnia exercere valeant, quæ reliqui de numero possunt; sed durante Coadjutoris munere, & quousque successionis locus non fuerit, tam voce, quam emolumentis in Collegio careant.

Quod et duodecim Viris constet.

Inter quos veteri Civitatis Bononiæ prærogativa, uni ex ejus Civibus semper locus sit.

§. 3. Porro in hujusmodi duodenario Advocatorum Consistorialium numero Civitas nostra Bononiensis; immemorabilis possessionis jure, obtinuit & gaudet, ut uni semper ex ipsius Civibus locus sit, propter eximiam fortasse celebritatem ipsius Bonon. Civitatis & universitatis, in qua bonas artes atque scientias omnes, ac genuinam potissimum solidamque juris prudentiam, sæculo duodecimo ex diuturna obscuritate, in qua præcedentium temporum barbarie misere jacuerat, in lucem tandem feliciter revocatam, proprias veluti fixisse sedes, indeque cum ad reliquas scholas, tum ad Tribunalia dimanasse, omnium consensu perhibetur. Alius vero locus hujusmodi a fel. rec. Pio Papa IV. per Apostolicas Literas datas anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo octavo, Idus Julii, perpetuo assignatus reperitur uni ex Collegio Doctorum Civitatis Mediolanen. quem Romanus Pontifex pro tempore duxerit eligendum ex tribus, ab ipso Mediolanensium Doctorum Collegio, eidem Romano Pontifici præsentatis, seu nominatis. Idem rec. mem. Clemens Papa VIII., & Paulus Papa V. alium locum in prædicto Collegio uni Civi Ferrariensi saltem ex privilegio effecto seu creato, itidem perpetuo assignarunt, ac pro tempore concedi voluerunt, quam sane concessionem cumulavit piæ mem. Urbanus Papa VIII. per suas etiam in forma Brevis expeditas Literas datas die decima septima Decembris anni millesimi sexcentesimi vigesimi quinti, dum Civitati nostræ tunc suæ Ferrariensi per easdem Literas indulsit, ut hujusmodi locus nonnisi Civibus Ferrariensibus vere originariis, quorum nominatio ad Magistratum Ferrariæ spectaret, pro tempore concedi, & assignari deberet. Aliumque pariter locum in prædicto Collegio ex Apostolica concessione fel. rec. Innocentii Papæ XII. Cives Neapolitani obtinere dignoscuntur, quibus prædictus Innocentius per suas Literas in simili forma Brevis sub datum die decimaquarta Novemb. anni millesimi sexcentesimi nonagesimi septimi desuper expeditas indulsit, ut occurrente pro tem-

Alter locus Civi Mediolanensi assignandus.

Alter Civi Ferrariensi.

Alter Civi Neapolitano.

tempore prædicti loci sic eis, ut præfertur, concessi vacatione, ab Electis illius Civitatis tres Cives Neapolitani Juris utriusque Doctores Romano Pontifici pro tempore existenti nominarentur, ex quibus idem Romanus Pontifex unum ad hujusmodi Advocati Consistorialis munus præeligeret & assumeret: prout in singulis eorumdem Pii, Urbani, & Innocentii Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum memoratis Literis latius, & uberius continetur.

Reliqui, ex Romanæ Curiæ Advocatis Civibus Romanis, vel alterius Civitatis ditionis Ecclesiasticæ assumantur.

§. 4. Quæ quidem omnia prædictis Civitatibus, Collegiis, seu Universitatibus, vel a Prædecessoribus nostris, ut præfertur, expresse concessa, vel antiquæ consuetudinis jure acquisita, Indulta, & Privilegia, ut scilicet ex eisdem unus pro tempore juxta præscriptas respective formas electus, in prædictum Advocatorum Consistorialium Collegium cooptetur, atque ad exercenda munera eidem Collegio & Advocatis competentia, servatis servandis admittatur, approbamus, & confirmamus, &, quatenus opus sit, innovamus, & tanquam ex integro præsentium tenore concedimus & indulgemus.

Modus electionis ad Loca vacantia, nec ut præfertur affecta.

§. 5. Volentes, ut reliqui, ad explendum duodenarium prædictum Advocatorum Consistorialium numerum, ex omni Advocatorum Romanæ Curiæ cœtu eligantur, qui vel Almæ Urbis nostræ, vel alterius Civitatis Apostolicæ Sedis Ditioni in temporalibus subjectæ, Cives existant, ac necessariis probitatis, doctrinæ, experientiæ, natalium, aliisque requisitis dotibus & qualitatibus prædìti sint: Ita tamen ut quandocumque locus aliquis vacaverit in prædicto Collegio, qui Civibus alicujus ex prædictis Civitatibus addictus non sit, vel cui antea per deputationem Coadjutoris provisum non fuerit, ipsi Advocati Consistoriales collegialiter congregati, pro ipsorum fide, & notitia eorum, qui in Romana Curia laudabilem in Advocati munere operam navant, tres viros ex iis, qui vel Romanæ, ut præfertur, vel alterius Civitatis Ecclesiasticæ Ditionis, Cives existant, quousque in illustre ipsorum Collegium adscribi dignos censuerint, Romano Pontifici pro tempore existenti exhibeant, qui pro suo arbitrio unum ex illis in Aulæ suæ Consistorialis Advocatum eliget ac deputabit; Atque ita in posterum servari mandamus, non obstante fel. record. Prædecessoris Nostri Clementis Papæ XII. Decreto, edito in Consistorio secreto diei vigesimæ secundæ Januarii anno millesimo septingentesimo trigesimo primo, in quo aliam pro hujusmodi Advocatorum delectu formam præscripsit; cujus Decreti tenorem pro præsentibus inserto, ac de verbo ad verbum expresso habentes, eidem in hac parte, motu, scientia & potestatis plenitudine paribus, expresse derogamus, illudque, ac si nunquam emanasset, cassamus, irritamus, & annullamus, ac pro cassato, irrito, & annullato in posterum haberi volumus, & jubemus.

Quando collatum munus vacet.

§. 6. Collatum vero semel Advocati Consistorialis Officium excepto casu spontaneæ dimissionis, aut juridice privationis, nullatenus vacare intelligatur, nisi per promotionem ad Auditoratum Causarum Sacri Palatii, aut Episcopatum cum residentiæ onere eidem adnexo, aut Cardinalatus dignitatem.

Jus Antianitatis inter ipsos, a quo tempore computari debeat.

§. 7. Electis autem, juxta formam a Nobis supra præscriptam, Advocatis Consistorialibus, quamvis minime liceat propria hujusmodi Officii munera exercere, nisi post expletas omnes functiones, quæ in eorum admissionibus de more peragendæ sunt, quæque fortasse, sicut etiam pro electis Causarum Sacri Palatii, Auditoribus, novam atque meliorem normam, Deo fovente, a Nobis accipient; Antianitatis tamen jura eisdem acquiri statuimus ab eo die, quo nostram, seu nostrorum pro tempore successorum de eorumdem electione schedulam, Motus proprii nuncupatam, in Collegio præsentaverint. Coadjutores vero eamdem antianitatem desument ab eo die, quo, post prædictas omnes functiones expletas, antianitatem prædictam sibi ab ipsorum Collegio assignari petierint, & obtinuerint, per decretum ejusdem Collegii, Apostolicis deinde Literis in forma Brevis expeditis, si Nobis, & Successoribus nostris placuerit, approbandum & confirmandum. Quæ omnia in eum finem expresse disposita sunt, ut liquido appareat quibusnam in occurrentibus optionis casibus debeatur locus inter septem Seniores, seu Participantes, & cui pariter totius Collegii Decanatus pro tempore sit deferendus.

Decanatus a quibus optari possit.

§. 8. Quod quidem Decanatus officium, Nos inhærendo decretis alias ab ipso Collegio conditis, neque a Junioribus, aut Coadjutoribus ullo modo, neque a Senioribus absentibus obtineri volumus; sed nec ab iis, qui vel Episcopali charactere insigniti, vel alias inter Curiæ nostræ Prælatos adscripti reperiantur; sed ad eum deferri debere statuimus, qui inter Seniores in Romana Curia præsentes, & non Prælatos, antiquior esse dignoscatur. Eveniente autem casu, quo omnes Advocati Seniores in Romana Curia præsentes, vel Episcopatu, vel Prælatura decorati reperiantur, is qui antiquior inter eos erit, Pro-Decani titulo muneribusque fruetur; donec in septenarium Participantium numerum subingrediatur aliquis non Prælatus, ad quem Decanatus hujusmodi Officium jure deferatur.

III. Privilegior. & jurium series.

§. 9. Ex privilegiis vero seu prerogativis, quibus hujusmodi Advocatorum Consistorialium nobilis Ordo, ex concessione Prædecessorum Nostrorum, & veteri consuetudine fruitur, nostraque demum voluntate in posterum gaudere debebit, alia pertinent ad ipsius Ordinis decora & ornamenta; alia vero ad exercitium non unius generis munerum, quæ eidem Collegio privative sunt demandata. Cum enim prædicti Aulæ nostræ Consistorialis Advocati veri sint, & indubitati nostri, & Romani pro tempore Pontificis Familiares, & continui Commensales, neque porro ad instar aliorum familiarium hujusmodi, sed pariformiter & æque principaliter cum aliis Familiaribus & Commensalibus prædictis habeantur, & haberi debeant; unde etiam panem honoris ex quotidiana nostra & Romani pro tempore Pontificis liberalitate percipiunt; atque in ejusdem Romani Pontificis iter agentis comitatu, quemadmodum in associandis S. R. E. Cardinalibus Legatis de Pontificio Latere missis, necnon occasione obviam eundi Imperatoribus, Regibus, & Principibus Viris ad Curiam venientibus, una cum reliquis Pontificiæ Aulæ Prælatis, & Familiaribus incedunt; non solum reliquis omnibus Romanæ, vel alterius Curiæ Causarum Advocatis, Patronis, Procuratoribus, atque Causidicis, omnibusque tam Romanæ, quam alterius cujuscumque Universitatis Licentiatis, Doctoribus, Antecessoribus, atque Magistris, etiam antiquioribus honoris & dignitatis prerogativa præcellunt; sed reliquis etiam tum Clericis, tum Laicis, quantumvis ex nobili genere procreatis, & quocumque officio, seu dignitate præstantibus, aliorumque Principum Familiaribus, antecedunt; & tam in Capellis, quam in Consistoriis, & Pontificalibus aliisque Supplicationibus, seu Processionibus, Equitationibus, ceterisque publicis Functionibus, locum habere debent; immediate post Cubicularios nostros utriusque Aulæ tam secretæ, quam honoris nuncupatæ, nimirum supra ipsos intimi Sacelli nostri Capellanos secretos; aliosque inferioris Ordinis; prout jam de expresso mandato nostro, omni sublata dubitandi occasione, in usu positum est; & nihilominus Nos idem perpetuis futuris temporibus observari, præsentium tenore mandamus atque statuimus. Easdemque Capellas, & Functiones omnes prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio, quemadmodum aliis Collegiis in eisdem locum habentibus, per Cursores intimari; atque in eis Candelas, Palmas, & Ceras benedictas, Agnus Dei appellatas, in pari quantitate & qualitate cum reliquis Familiaribus nostris, ipsis distribui, necnon eosdem ad audiendas prædicationes verbi Dei, quæ statis temporibus in Palatio nostro habentur, una cum Prælatis Romanæ Curiæ, aliisque Familiaribus nostris, quemadmodum consueverunt, admitti volumus & jubemus.

Quoad Ordinis decus Advocati sunt veri Papæ Familiares.

Quem locum tenere debent in Functionibus.

Item in Capellis Pontificiis.

§. 10. Sessionis vero locum, quem in Capellis, quæ in Basilica nostra Vaticana celebrantur, hactenus obtinuerunt, nimirum in inferiori Pontificii Solii gradu, infra Almæ Urbis nostræ Conservatores, idem in posterum in prædictis, aliisque Capellis, quæ pro loci amplitudine eodem ritu disponi poterunt, eisdem assignari decernimus. Ubi vero Capellæ in Pontificiis nostrarum Ædium Sacellis habeantur, seu in aliis Ecclesiis & locis eodem ordine disponantur, quo in prædictis Ædium nostrarum Sacellis ordinari consueverunt; firmam eisdem & ratam esse volumus concessionem sedilis, seu scamni ad ipsorum usum, ante scamnum, seu sedile pro nostris ad honorem Cubiculariis apponi solitum, de nostro expresso mandato semel positi & assignati, ac deinde per

per alias noſtras in forma Brevis Literas die quinta Martii anni milleſimi ſepingenteſimi quadrageſimi ſecundi expeditas in perpetuum attributi, itaut ab ejuſdem ſcamni, ſeu ſedilis uſu & poſſeſſione a nemine quavis auctoritate ullo unquam tempore valeant amoveri. Ubi vero pro deferenda Umbella ſeu Baldacchino in ſupplicationibus Pontificiis, neceſſarius forte numerus non adſit dilectorum Filiorum utriuſque Signaturæ noſtræ Referendariorum, quibus hujuſmodi honorem privative conceſſum eſſe dignoſcitur, hujuſmodi numerum, præſente Pontifice, ab ipſius Cubiculariis ſecretis, vel, his etiam deficientibus, ab aliis ejuſdem Cubiculariis, honoris nuncupatis; eodem vero Pontifice abſente, ab Advocatis Conſiſtorialibus ſuppleri debere decernimus.

Jus deferendi baldachinum in Proceſſionibus Pontificiis certis in caſibus.

Ipſorum præminentiæ in Conciliis.

§. 11. In Concillis autem tam Generalibus, quam Provincialibus, aliiſque, in quibus eoſdem Aulæ Noſtræ Conſiſtorialis Advocatos, ſeu tamquam præſentis forte Pontificis Familiares Romanam Curiam ſequentes, ſeu tamquam de Legati Apoſtolicæ Sedis comitatu, vel etiam tamquam Decretorum, aut Juris Civilis Doctores, quemadmodum in more poſitum eſſe dignoſcitur, locum & ſeſſionem habere contingat; eaſdem omnino prærogativas tam reſpectu Officialium Romanæ Curiæ, quam aliorum quorumlibet, eiſdem competere volumus, quas in Palatio Noſtro, atque in Romana Curia, & Urbe obtinere ſolent.

Varii habitus delatio juxta functionum eiſdem confirmatur cum privativa.

§. 12. Habitus porro formam eiſdem uſitata Advocati prædicti in poſterum etiam perpetuo retineant, tam in Pontificalibus, aliiſque ſolemnioribus Functionibus, Capellis, Conſiſtoriis, Proceſſionibus, Equitationibus, quam in ipſorum actibus Collegialibus; laneam ſcilicet talarem Cappam, coloris violacei, rubris undequaque futuris fulcitam, & Holoſerico rubro ſubſutam, cum Cappucio ab anteriori parte rotundo, a tergo vero prolixiori, Holoſerico pariter rubro intrinſecus, eodem vero etiam extrinſecus æſtivo tempore, hyemali autem armellinis pellibus reſpective abſuto, eoque vel aperto, vel clauſo pro functionum diverſitate geſtando. Habeant etiam Pluvialis uſum in die Coronationis Romani Pontificis, & in altera die, qua novus Pontifex Conſtantinianæ Lateranenſis Baſilicæ poſſeſſionem ſolemniter capit; ut ſcilicet, dum ad decantandum laudes, fauſtaque omnia novo Pontifici de Cælo adprecanda, præcinente ſupradicta quidem Coronationis die S. R. E. Cardinali Diaconorum Priore, in die vero Poſſeſſionis altero ejuſdem S. R. E. Cardinali Priore Presbyterorum, una cum Subdiaconis Apoſtolicis procedunt, Pluvialibus tranſverſis induantur; itaut pars aperta Pluvialis remaneat ſupra humerum dextrum, circa collum autem ſupra Pluviale Capputium de more deferant: Extra vero prædictas Functiones uſualem geſtationem Veſtis Talaris nigri coloris, cum ſimili Mantellono rotundo, ab Alexandro Papa VII. Prædeceſſore Noſtro per ſpeciale Decretum ſub die vigeſima ſeptima Novembris anni milleſimi ſexcenteſimi quinquageſimi quinti eidem Advocatorum Conſiſtorialium Collegio privative conceſſam, approbamus & confirmamus; ita ſcilicet, ut nemini liceat ſimilibus Veſtibus & Inſigniis uti, ipſiſque electis Auditoribus Cauſarum Sacri Palatii Capellanis Noſtris vitium ſit hujuſmodi Habitum aſſumere, niſi de licentia Collegii prædicti Advocatorum Conſiſtorialium, juxta antiquam obſervantiam, ab eodem Collegio per ſupplicem libellum expreſſe petenda & reſpective concedenda; quemadmodum Nos omnibus & ſingulis, & ſpecialiter Auditoribus electis præfatis, non obſtante quacumque conſuetudine in contrarium forſan inducta, per hæc Apoſtolica ſcripta vetamus atque interdicimus.

Et habitus viatorii uſus conceditur.

§. 13. Utque præterea ex Alma Urbe Noſtra alio proficiſcentibus prædictis Aulæ Noſtræ Conſiſtorialis Advocatis debitus honor ab omnibus habeatur; quod jam vivæ vocis oraculo eiſdem conceſſimus, ut ſcilicet habitu viatorio ad formam habitus per Prælatos & Familiares Noſtros extra Urbem geſtari ſolitis, ſervato tamen nigro colore, Advocati prædicti uti poſſint & valeant, præſentium quoque tenore expreſſe concedimus & indulgemus.

IV. *Quoad munerum exercitium.*

Præcipuum Officium Cauſas Conſiſtor. pertractare.

§. 14. Præcipua vero & propria eorum Collegii munera ea ſunt, quæ circa Conſiſtorium, & actus atque negotia in eo gerenda atque tractanda, verſantur; Quæ quidem ita ipſorum Advocatorum Conſiſtorialium propria ſunt, ut ad ipſas functiones pro hujuſmodi Advocati munere in Conſiſtorio peragendas nequidem admittantur ex eodem Collegio illi, qui inter Romanæ Curiæ Prælatos adſcripti reperiuntur, niſi Prælationis habitu depoſito, habitum Advocati Conſiſtorialis in eum finem induere conſentiant. Cum igitur aliqua majoris momenti cauſa in Conſiſtorio ſecreto veteri more judicialiter agenda erit, non alii, quam Advocati Conſiſtoriales prædicti ad deducenda Partium jura ſunt admittendi. Et quoniam inter majoris cauſas, quæ a Romano Pontifice cum Venerabilium Fratrum ſuorum conſilio definiunt, Beatificationes Servorum Dei, ac Beatorum Canonizationes merito recenſentur, congruum propterea viſum eſt, ut prærogativa ſcribendi in jure in hujuſmodi Cauſis Collegio Advocatorum Conſiſtorialium reſervaretur; quamvis, habita ratione plurium Officiorum, quæ illis incumbunt, opportune quoque ſtatutum ſit, a Congregatione Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Sacris Ritibus præpoſita, duodecim alios e celebrioribus Romanæ Curiæ Cauſarum Advocatis ad hunc effectum approbari & deputari, ad hoc ut Cauſarum hujuſmodi Poſtulatores earum Patrocinium alicui ex Illis, pro ipſorum libitu, ſervatis ſervandis valeant demandare.

In Cauſis Beatificat. & Canoniz. ſcribere in jure.

Et eaſdem cauſas in Conſiſtorio perorare.

§. 15. Ad ipſos ramen Aulæ Conſiſtorialis Advocatos privative ſpectat publicas in Conſiſtorio inſtantias proponere pro Servorum Dei Beatificatione, aut Beatorum Canonizatione, hoc eſt in Conſiſtoriis publicis, quæ in traditione Pilei Cardinalitii novis Cardinalibus creatis, ſeu in receptione Legati Sedis Apoſtolicæ ad Urbem redeuntis, aut alicujus Principum Oratoris ad præſtandam obedientiam Sedi Apoſtolicæ miſſis celebrantur, Orationes habere ſuper meritis ac virtutibus prædictorum Servorum Dei, & Beatorum, inſtando apud Summum Pontificem, ut eorum Beatificationis, aut Canonizationis Cauſæ committantur, ſeu ulterius promoveantur, aut reſpective expediantur; quemadmodum, abrogato veteri more minus decenter inducto, declamandi ſcilicet de rebus profanis, & plerumque de atrocioribus criminibus confictis & imaginariis, per Urbani Papæ VIII. Prædeceſſoris Noſtri Decretum ſub die vigeſima ſeptima Januarii anni milleſimi ſexcenteſimi trigeſimi primi editum, ſubſequuta deinde circa methodum in hujuſmodi Orationibus ſervandam peculiari inſtitutione, firmatum fuit. Pro quibus Orationibus peragendis, quæ in duo, aut ad ſummum in tria Conſiſtoria ſingulæ dividi conſueverunt, quæque non ſolum a Senioribus & Participantibus, ſed etiam a Junioribus & a Coadjutoribus per turnum, ſervato antianitatis ordine, & a Coadjutoribus prædictis tam ex propria, quam ex Coadjuti perſona, haberi ſolent, decem ſcuta auri in auro Advocato peroranti pro qualibet vice, ex maleficiorum proventibus, expedito Mandato a Notario Charitatis, eoque a Gubernatore Almæ Urbis Noſtræ ſubſcripto, perſolvi debere.

Ac relationes in publicis Conſiſtoriis, inſtantiaſque in ſolemnis Canonizationum proponere.

§. 16. In iis pariter publicis Conſiſtoriis, quæ pro alicujus Beati Canonizatione coguntur, ad Advocatum Conſiſtorialis Aulæ, vitam, virtutes, atque miracula Servi Dei fuſe integreque enarrare, atque Inſtantias Eccleſiarum, Principum, & Populorum pro ejuſdem Servi Dei Canonizatione Summo Pontifici repræſentare. Idemque paratus eſſe debet prædicta omnia, ſi opus ſit, in ſequenti Conſiſtorio ſemipublico ſtrictim referre. Deinde in die ſolemni Canonizationis in Vaticana Baſilica peragendę, iterum pro definitivę ſententię prolatione coram Summo Pontifice publice inſtare. Pro quorum omnium implemento is, qui ea geſſerit, ex emolumentis, quę occaſione Canonizationis, Advocatorum prędictorum Collegio debentur, triginta ſcuta monetę percipiet, a Poſtulatore autem Cauſę, eidem dono dabitur Imago depicta Servi Dei inter Sanctos relati.

Omnes inſtantiæ, & ſupplicationes in Conſiſtorio non niſi eorum medio proponi debent.

§. 17. Quotieſcumque demum Summo Pontifici in Conſiſtorio ſedenti ſupplicandum fuerit, ſive ii, quorum res agitur, in Curia pręſentes ſint, ſive abſentes, dummodo non ſint Imperatorię, Regię, aut Cardinalitię dignitatis, & in ipſo Conſiſtorio perſonaliter conſtituti, id nonniſi alicujus Advocati Conſiſtorialis voce & opera peragendum erit. Ipſique S. R. E. Cardinales, ubi ſuę Dignitati renunciare, eamque in manibus Summi Pontificis dimittere voluerint, per Advocatum pariter Conſiſtorialem a Collegio de ipſorum aſſenſu deputandum, pręſentibus earumdem Procuratoribus legitimum mandatum habentibus, inſtantiam ſuam Conſiſtorio proponi facere debent:

Qua

Qua de causa centum Ducati auri de Camera ad Collegii creditum antea depositi, eidem Collegio præstandi sunt, iique inter Participantes æquis portionibus dividendi.

Preces pro concessione Pallii ipsi exhibere debent.

§. 18. Similiter Patriarchæ, Archiepiscopi, & nonnulli ex Episcopis, qui, vel ex Ecclesiarum suarum juribus, vel ex personali concessione, honore Pallii decorantur, illud in Consistorio secreto per interpositam Advocati Consistorialis personam postulabunt. Ideoque si Patriarcha, Archiepiscopus, sive Episcopus, ut supra, Pallio donandus, in Romana Curia præsens existat, in Consistorio prædicto coram Pontifice se sistet, medius inter Advocatum pro eo perorantem a dextris, & Magistrum Ceremoniarum a sinistris; si vero Prælatus extra Curiam moretur, illius Procurator dextrum, Magister vero Ceremoniarum sinistrum, Advocatus autem Consistorialis medium locum tenebit; atque hic pro supradicti Pallii concessione demissas Pontifici preces exhibebit. Et nisi agatur de Ecclesia in Partibus Infidelium existente, vel cui ad instantiam, & juxta Decretum Congregationis S. R. E. Cardinalium negotiis de Propaganda Fide præpositæ de Pastore provisum fuerit, Advocatus prædictus decem Ducatos auri de Camera, qui præcedenter depositi esse debent, pro hujusmodi petitione percipiet. Ad has vero petitiones in Consistorio proponendas soli admittentur septem Advocati seniores seu Participantes, per turnum, exclusis Junioribus & Coadjutoribus, nisi ex persona alicujus ex Senioribus prædictis ad postulandum accesserint.

V. Advocatorum Consistorialium jura, quoad regimen Archigymnasii Urbis citius Rectoratus eorum Coleg. alias unitum fuit.

§. 19. Alterum vero Officiorum genus, quod eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative incumbit, ad hujusce Almæ Urbis Nostræ Archigymnasii & Studii Generalis regimen spectat; Cujus Gymnasii Rectoribus cum olim uni ex Prælatis Romanæ Curiæ ad ejus vitam concedi & assignari soleret, a Sixto Papa V. Prædecessore Nostro per ejus Literas Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo septimo, decimo Kalendas Septembris sub Plumbo datas, pluribus ex causis animum ipsius moventibus, necnon in compensationem certæ pecuniarum summæ a prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio in eum finem persolutæ, eidem Advocatorum Consistorialium Collegio cum omnibus & singulis illius Officii juribus, redditibus, & emolumentis, necnon cum quibusvis honoribus, & oneribus, jurisdictionibus, facultatibus, & privilegiis supradicto Rectori Prælato alias competentibus, perpetuo unitum, annexum & incorporatum fuit.

Idque a Pontifice confirmatur, cum facultate deputandi Rectorem pro tempore &c.

§. 20. Quam proinde unionem & perpetuam annexionem & incorporationem Officii Rectoratus hujusmodi, una cum facultatibus ipsum Gymnasium, ejusque Ecclesiam, Scholas, & Bibliothecam regendi, asservandi, & gubernandi, unumque ex proprio Collegio in singulos annos Studiorum Rectorem, atque alterum Bibliothecarium, tum etiam Bibliothecæ prædictæ Custodes, aliosque Gymnasii prædicti Officiales, & Ministros; respective eligendi & deputandi, salvo eorum jure, quibus vel oneroso, vel alio legitimo titulo nonnullorum Officialium hujusmodi deputatio competere dignoscatur; necnon ejusdem Bibliothecæ libros permutandi; statuta quoque, ordinationes, & provisiones pro Gymnasii prædicti meliori regimine & utilitate condendi, faciendi, & publicandi, atque illa seu illas, toties quoties eisdem, seu eorum majori parti expedire videbitur, mutandi & innovandi, sicuti per Prædecessores Nostros Sixtum V., Clementem VIII., & Alexandrum VII. Romanos Pontifices eisdem alias concessæ fuerunt, approbamus & confirmamus, & quatenus opus sit, de novo concedimus & indulgemus.

Eorumdem jura in electione Lectorum, & Artium Professorum.

§. 21. In eligendis autem per concursum, quoties ita Nobis, & Successoribus Nostris placuerit, tam Juris Canonici, & Cæsarei in Archigymnasio prædicto Antecessoribus, quam aliorum, Theologiæ, Linguæ Sanctæ, aliorumque, necnon rationalis & experimentalis Philosophiæ, Medicinæ, & cæterarum artium & facultatum, quæ in Archigymnasio hujusmodi publice traduntur, & explicantur, Professoribus atque Lectoribus; volumus, ut concurrentium examini coram Venerabili Fratre Nostro Annibale Episcopo Portuensi S. R. E. Cardinali Camerario, & ejusdem Archigymnasii, atque Universitatis Studii generalis Cancellario, S. Clementis nuncupato, ejusque in Officio Camerariatus hujusmodi Successoribus, habendo, Advocati prædicti collegialiter semper assistant; & pro eorum, qui examinati fuerint, electione, una cum Camerario prædicto, qui tamen duplicis suffragii jure gaudere debeat, iidem Advocati Consistoriales suffragium ferant. Et quidem examen eorum, qui ad obtinendas Cathedras in Decretis, seu in jure civili scientiam & peritiam suam profitentur, ab ipsis Advocatis Consistorialibus peragendum erit. Ad aliarum vero scientiarum, sive facultatum, aut Linguarum Lectores Candidatos experiendos atque probandos, ab Archigymnasii Rectore pro tempore deputato, cum prædicti S. R. E. Cardinalis Camerarii participatione, & assensu alii assumentur Assessores in scientiis, facultatibus, & Linguis hujusmodi præstantes, juxta quorum consilium atque sententiam tam Camerarius, quam Advocati prædicti in suffragiis ferendis super concurrentium peritia judicia sua dirigere valeant. Ac denique totius examinis, sive concursus, & suffragiorum latorum relatio, Nobis, seu Romano pro tempore Pontifici fiet, ut vacanti Cathedræ, sive Lecturæ, de persona habili & idonea auctoritate Apostolica provideatur.

VI. Facultas privativa doctorandi in Urbe in utroque vel altero Jure.

§. 22. Firmamque præterea, & ratam perpetuo esse volumus privativam facultatem Candidatos in utroque seu alterutro Jure Canonico & Cæsareo experiendi, probandi, eosdemque Doctores in utroque seu alterutro Juris prædicti in Romana Curia & Urbe creandi, eisque Doctoratus hujusmodi insignia conferendi, supradicto Advocatorum Consistorialium Collegio tum antiquæ consuetudinis, & possessionis jure competentem, tum etiam expressis Prædecessorum Nostrorum Indultis & Privilegiis multoties concessam & attributam, præsertim vero a fel. recor. Sixto Papa IV., Julio Papa III., Sixto Papa V., & Clem. Papa VIII.; prout in eorum Literis decima octava Septembris anni millesimi quadringentesimi octuagesimi tertii, sexta Februarii anni millesimi quingentesimi quinquagesimi secundi, tertia Septemb. anni millesimi quingentesimi octuagesimi septimi, & duodecima Sept. anni millesimi sexcentesimi primi, respective datis plenius disponitur & continetur. Asserta vero Privilegia, Indulta, Licentias, & Facultates, quorum pretextu aliæ personæ, seu Collegia cujuscumque status, gradus, conditionis, & præeminentiæ, id sibi licere contendunt, licet alias prædictis aliisque Prædecessoribus nostris declarata, moderata, seu respective revocata, annullata, & viribus vacuata fuerint; Nos etiam, quacumque auctoritate, & potestate, & quibuscumque ex causis, etiam ex titulo oneroso, & sub quibusvis verborum formulis, expressionibus, clausulis, & Decretis, etiam per Nos, & Prædecessores Nostros, Sedemque Apostolicam, eadem prædictis concessa forent, & quamtumvis longæ & immemorabilis consuetudinis usu ab eisdem sive personis, sive Collegiis possessa & obtenta fuerint, præsentium pariter tenore, quatenus opus sit, revocamus, annullamus, & viribus perpetuo vacuamus.

Revocatis quibusvis prætensis privilegiis aliis Personis, vel Collegiis concessis.

§. 23. Et nihilominus attendentes, quod inter Dilectos Filios Collegium Nostrorum & Sedis Apostolicæ Notariorum, Protonotariorum nuncupatorum, de numero Participantium, ex una, prædictumque Collegium Nostræ Consistorialis aulæ Advocatorum ex alia parte, lis, & Causa super facultate promovendi ad gradum Doctoratus in utroque, vel alterutro Jure, tam in Urbe ejusque Districtu, quam extra illam & illum, in Causarum Palatii Nostri Apostolici Auditorio, coram certo illius Auditore introducta, adhuc pendet indecisa: Nos, qui jura, rationes, & exceptiones utriusque Partis, tam voce nostris auribus insinuata, quam scripto deducta, per Nos ipsos accurate examinavimus, & matura consideratione perpendimus; Volentes ab utroque Collegio tam Notariorum, quam Advocatorum hujusmodi, quorum singulares personæ familiares Nostri existunt, omnes & quascumque super hac re lites, & controversias penitus e medio tollere, eorumque respective jura, facultates, & privilegia certis, congruisque limitibus præfinire; Motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, prædictam, ac quamcumque aliam, si qua sit, litem & causam, in prædicto Auditorio, vel alio quovis Tribunali, coram quocumque Judice, & in quacumque instantia, inter utrumque Collegium hujusmodi super præmissis pendentem

Lis inter Protonotarios Apostolicos & Advocatos Consistoriales super jure Doctorandi in utroque Jure, in Rota pendens, extinguitur.

(illius

(illius respective statum, merita, & alia quæcumque, etiam de necessitate juris vel facti omnino exprimenda, necnon utriusque Collegii prædicti concessiones, indulta, privilegia, & Literas Apostolicas, eorumque totales, & integros tenores satis Nobis cognitos, & perspectos, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes), harum serie ad Nos avocamus, penitusque & omnino supprimimus, & extinguimus, perpetuumque desuper silentium imponimus, atque os occludimus. Eisdem vero

Definitur non licuisse, neque licere Protonotariis Doctoratus gradum concedere postulantibus absentibus.

Notariis de numero prædicto nullatenus licuisse, aut licere statuimus & declaramus, obtentu & vigore Literarum fel. rec. Sixti Papæ V. Prædecessoris Nostri incipien. *Laudabilis* super eorum privilegiis editarum, sub datum videlicet Nonis Februarii Pontificatus sui Anno primo, vel quarumvis aliarum Literarum Apostolicarum sub quacumque forma eidem Collegio concessarum, examinationem cujusquam, Doctoratus gradum in altero vel utroque Jure suscipere cupientis, ad Partes, & extra Urbem committere, nec sub aliena fide, & relationibus examinationis hujusmodi, absentem quemquam, cum clausula, ac si esset præsens, prout sæpius hactenus factum fuisse intelligimus, ad hujusmodi doctoratus gradum in eadem Urbe promovere;

Sed quatuor tantum Personas in Urbe præsentes ad gradum hujusmodi singulis annis promovere juxta Urbani VIII. Indultum.

sed tantummodo Notarius Nostros prædictos, eorumque Collegium quatuor personas singulis annis, easque in Urbe prædicta vere, & realiter præsentes, prævio rigoroso examine, personaliter, & collegialiter per ipsosmet Notarios faciendo, & non aliter, nec alio modo, ad normam Indulti Apostolici a recol. mem. Urbano Papa VIII. etiam Prædecessore Nostro eidem Collegio concessi, per suas Literas datas sub Annulo Piscatoris die quinta Septembris Anni millesimi sexcentesimi vigesimi noni, ad Doctoratus gradum hujusmodi promovere, libere, & licite posse præsenti nostræ declarationis oraculo definimus: Decernentes sic, & non aliter intelligendas, & interpretandas fuisse, atque imposterum intelligi, & interpretari debere eorumdem Sixti, & Urbani Prædecessorum Literas prædictas, quas pro majori Cautela, & quatenus opus sit, eatenus limitamus, revocamus, & abolemus, quatenus præsentibus nostris Literis in aliquo adversentur, easdem in omnibus, & per omnia ad viam & terminos earumdem præsentium reducentes; Ne in re, quæ tanti momenti est, pro recto ac felici Sanctæ Ecclesiæ & Reipublicæ gubernio, vel periculum immineat, quod sub aliena fide, & relationibus, ad gradus hujusmodi promoveantur indocti, & qui, si diligentem examinationem per ipsosmet Notarios personaliter & collegialiter adhibitam subiissent, minus idonei forsan reperti fuissent; Vel id quod absurdum reputamus, sequatur, ut scilicet prædicto Notariorum Nostrorum Collegio, cui de vere, & realiter præsentibus in eadem Urbe, non nisi quatuor singulis anni, diligenti præmisso examine, juxta memoratum Urbani Prædecessoris indultum, ad gradum prædictum promovere concessum fuit; id ipsum in numero indefinito permissum censeatur, quoad eos, qui ab eadem Urbe absentes, & in remotissimis fortasse regionibus constituti permaneant.

Promotiones tamen absentium ab ipsis jam factæ revalidantur.

§. 24. Ad consulendum tamen indemnitati eorum, qui hactenus a Dilectis Filiis Sedis Apostolicæ Notariis prædictis extra Urbem, & in absentia, contra præsentis nostræ declarationis tenorem, Doctoratus gradum in utroque, vel alterutro Jure susceperint; omnes & singulas hujusmodi promotiones ad hunc diem peractas auctoritate nostra perpetuo revalidamus & quascumque promotionum hujusmodi nullitates, ex potestatis dumtaxat defectu provenientes, earumdem præsentium tenore sanamus; Easdemque promotiones, & gradus hactenus ita collatos, & respective susceptos, ad omnes effectus, ad quos de cætero valere censebantur, eisdem sic, ut præfertur, promotis imposterum etiam suffragari debere statuimus.

Utque ipsi singulis annis imposterum valeant in Urbe non quatuor, sed sex Personas in utroque Jure doctorare indulgetur.

§. 25. Quia vero illustre, & perantiquum eorumdem Notariorum de numero Participantium Collegium hujusmodi, ob grata devotionis, & familiaritatis obsequia, quæ Nobis, & Apostolicæ Sedi incessanter impendit, aliaque illius, & Notariorum prædictorum merita speciali benevolentia prosequimur, volentes aliquam propensæ nostræ erga illud voluntatis significationem exhibere, eisdem Notariis de numero prædicto, eorumque Collegio plenam liberamque licentiam, facultatem, & potestatem per easdem præsentes tribuimus & impertimur, ut ipsi de cætero in perpetuum singulis annis, non quatuor dumtaxat personas, easque familiares, & pauperes, prout in dictis Urbani Prædecessoris Literis præscriptum reperitur, sed vigore præsentium, sex quidem personas, etiamsi non familiares, nec pauperes, (dummodo tamen in Urbe præsentes existant, aliaque necessaria requisita illis suffragentur) ad prædictum gradum Doctoratus in altero, vel utroque jure promovere possint, & valeant; Ita quod sic per eos pro tempore promoti, & laureati omnibus & singulis favoribus, honoribus, gratiis, & privilegiis, quibus similes Doctores in publico Archigymnasio Sapientiæ Urbis Laureati de jure, usu, privilegio, consuetudine, alias quomodolibet utuntur, fruuntur, & gaudent, pariformiter, & æque principaliter uti, frui potiri & gaudere possint & debeant, ac ad omnes & quoscumque effectus, etiam Ecclesias Cathedrales assequendi, ab omnibus ubique censeri, haberi, & reputari, ac si in prædicto Archigymnasio vere promoti & laureati fuissent; Ampliantes & extendentes quoad hæc utrasque Sixti, & Urbani Prædecessorum Literas prædictas, de cætero in suo robore permansuras.

Servatis tamen servandis: quod numerus uno anno non completus nequeat subsequenti anno reintegrari.

§. 26. Volumus autem, quod iidem Notarii, eorumque Collegium prædictum in promotione, & creatione dictorum sex, alterius, vel utriusque Juris Doctorum, omnia & singula ad præscriptum dictarum Urbani Prædecessoris, & Nostrarum præsentium servanda & adimplenda, omnino servare & adimplere teneantur; Et quod numerus dictorum sex, & non ultra, quavis de Causa uno anno non completus, non possit, nec valeat subsequentibus annis compleri vel reintegrari;

Promotionum rogitus intra mensem ad Archivium Urbanum deferatur.

quodque nota rogitus promotionum, cum nominibus, & cognominibus, ac Patria promotorum, intra Mensem ex tunc proximum, a die cujuslibet promotionis computandum, ad Archivium Urbanum, ad instar aliorum rogituum, per Secretarium Collegii hujusmodi, vel per ipsos promotos, & laureatos, deferri omnino debeat; Et tunc solum, videlicet, postquam nota prædicta ad Archivium Urbanum delata fuerit, & non antea, talis promotus pro Doctore, se gerere, & pro legitime laureato, & promoto ad quoscumque Juris effectus haberi possit: Alias promotus ipse pro Doctore publice, vel privatim se gerens, pœnam falsi ipso facto & jure incurrat.

Omnes promotiones ab aliis & aliter in Urbe faciendæ irritantur.

§. 27. Omnes vero alias promotiones, & creationes Doctorum in utroque, seu altero Jurium, atque Insignium Doctoralium traditiones ab aliis, quam Avocatis Consistorialibus prædictis, etiam per Comites Palatinos, aut per ipsos Notarios de numero Participantium, eorumque Collegium, præter, vel contra præscriptam formam, & ultra præfinitum numerum, in Romana Curia & Urbe prædicta imposterum factas vel faciendas cum omnibus inde secutis & sequendis quibuscumque, irritas & inanes, nulliusque roboris vel momenti esse & fore, ac pro nullis & infectis haberi, & censeri, neminique ad quoscumque effectus ullo unquam tempore suffragari debere, ipsosque ab aliis, quam Advocatis prædictis, etiam per eosdem Notarios de numero prædicto, ultra sex præfatos, ad gradum Doctoratus hujusmodi nulliter & attentate promotos vel assumptos, pro non Doctoribus haberi, eadem Apostolica Auctoritate statuimus, atque decernimus.

Ad Officia & Beneficia Urbis & Curiæ Romanæ Doctoratus gradum exquirentia, admittuntur Doctores in extera Universitate jam nunc promoti.

§. 28. Præterea supradictos Nostræ Consistorialis Aulæ Advocatos, eorumque Collegium amplioribus favoribus, & gratiis prosequi, & tam prædicti Archigymnasii Almæ Urbis Nostræ splendori & dignitati, quam feliciori, atque utiliori Romanæ Curiæ statui, & regimini plenius consulere & providere volentes, simulque dignum rationique consonum reputantes, ut quicumque ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus, aliaque munia, & Officia dictæ Curiæ, quæ in eadem Curia, & in Romana Urbe consistunt, & in ea exercentur, & quæ Doctoratus gradum in utroque vel altero Jurium annexum habent, aut quomodolibet requirunt, pro tempore assumi, & promoveri desiderant, eorum doctrinæ & idoneitatis, in prædicto Archigymnasio publicum præbeant experimentum; Apostolica Auctoritate prædicta, motuque, scientia, & potestatis plenitudine paribus, statuimus atque sancimus, ut ii quidem, qui ante diem publicationis

cationis præsentium ad hujusmodi Doctoratus gradum in quacumque publica & approbata tam Status Ecclesiastici, quam extera Universitate Studii generalis, legitime promoti extiterint, ad Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, & Dignitates, etiam Ecclesiasticas dictæ Urbis, necnon ad facultatem scribendi tam in jure, quam in facto, & patrocinandi ut Procuratores in causis coram prædicto Rotæ Romanæ Auditorio, dummodo cætera necessaria requisita illis alias respective suffragentur, admitti, illasque & illos seu illa recipere, retinere, & exercere libere & licite possint & valeant, nec ob id eumdem Doctoratus gradum in dicto Archigymnasio iterato suscipere cogantur. Contra vero ii, qui ante diem publicationis earumdem præsentium Literarum nondum Doctoralem gradum, ut præfertur, suscepisse comperti fuerint, ad aliquam ex Dignitatibus, vel aliquod ex Beneficiis Ecclesiasticis in Basilicis, aut Collegiatis, vel aliis Ecclesiis ejusdem Urbis consistentibus, pro quibus assequendis, obtinendis vel retinendis ex Sacrorum Canonum, aut Generalium Conciliorum, vel Constitutionum Apostolicarum, seu aliarum Sanctionum dispositione, vel etiam ex lege fundationis gradus, & qualitas Doctoralis requiratur, ac etiam ad Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, etiam alieno nomine exercendas, & Lecturas publicas Urbis, & Curiæ prædictarum, necnon ad facultatem patrocinandi tamquam Procuratores in causis coram eodem Rotæ Auditorio, aut respondendi de jure, seu scribendi pro Advocati munere coram quocumque Judice, seu Tribunali; ac demum ad quodcumque munus, vel Officium Urbis, & Curiæ prædictarum in ipsa Urbe exercendum, quod de jure pariter, vel statuto; aut ex aliqua Apostolica Constitutione & Ordinatione, vel etiam ex longa & inveterata consuetudine gradum & qualitatem Doctoralem hujusmodi exigat, vel requirat, non possint, nec valeant recipi, vel admitti, illasque ac illos & illa respective obtinere vel exercere; etiamsi Prælaturæ, & Judicaturæ prædictæ ejusdem Rotæ, Cameræ, & Cancellariæ Apostolicæ, Signaturæ Nostræ, Populi Romani, vel cujusvis Collegii etiam privilegiati, & privilegiatissimi, ac specialem & specialissimam, ac specificam, & individuam mentionem & expressionem requirentis existant; nisi ante admissionem & receptionem hujusmodi, vel, quoad prædicta Beneficia & Dignitates Ecclesiasticas, infra tempus a jure, vel Constitutionibus, & Canonicis Sanctionibus prædictis, aut in fundatione respective præfixum, Doctoratus gradum in ipso publico Urbis Nostræ Archigymnasio susceperint: Decernentes, & eadem Auctoritate statuentes, quod gradus Doctoratus hujusmodi post earumdem præsentium publicationem in alia quavis Studii generalis Universitate tam extera, quam Status Nostri Ecclesiastici, quamtumvis publica, approbata, celebri, & famosa, ac specialissima mentione digna, datus & receptus, ipsis graduatis ad quemcumque alium, non autem umquam ad effectum assequendi supradictas Dignitates, Prælaturas, Judicaturas, Lecturas, Munera, & Officia prædicta in Curia & Urbe Nostra, suffragari de reliquo valeat; immo pro effectu præmissorum Doctoratus gradus alibi datus, & receptus, habeatur, & haberi debeat, ac si nullo modo datus, ac receptus fuisset.

Sed excluduntur qui in posterum in Archigymnasio Urbis promoti non fuerint.

§. 29. Ab hac tamen generali lege illos dumtaxat exceptos esse volumus, quos in vim Apostolici privilegii seu Indulti alicui Nationi, Civitati, Universitati, seu Collegio ab hac S. Sede concessi, vel ad munus Advocati Consistorialis, ut supra, vel ad Auditoratum Causarum Palatii Nostri Apostolici nominari, & Nobis seu Romano Pontifici pro tempore existenti, præsentari, seu alias juxta Indultorum hujusmodi tenorem eligi & deputari contingat: Ut scilicet, si illi, qui ad prædicta officia nominati seu electi fuerint, in aliqua conspicua Universitate illius Nationis, aut Civitatis, vel in ea respective Universitate aut Collegio, quibus Indulta hujusmodi seu privilegia concessa fuerunt, ad Doctoralem gradum in utroque jure promoti fuisse dignoscantur, hujusmodi gradus ab iis, ut præfertur, susceptus, juncto illius seu illorum testimonio, qui eos præsentaverint, necnon Pontificis judicio, qui eosdem ad prædicta Officia elegerit & deputaverit, satis eisdem suffragari censeatur, ad effectum assequendi hujusmodi Officia, eaque servatis servandis exercendis; absque eo quod ad iteratum prædicti gradus susceptionem in dicto Sapientiæ Archigymnasio compelli possint.

Exceptis his qui destinantur ad Officia alicui Civitati vel Nationi affecta.

§. 30. Ut igitur ordinatio & Statutum nostrum hujusmodi perpetuis futuris temporibus inviolabiliter observetur, Venerabilibus Fratribus Nostris Thomæ Episcopo Ostien., & Velitern. S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, & Annibali Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis; necnon dilecto Filio Nostro Nereo S. Eustachii prædictæ S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupatis, Signaturæ nostræ Justitiæ Præfecto, eorumque in dictis Officiis Successoribus; & dilectis præterea Filiis Collegiis Notariorum Apostolicorum, Protonotariorum nuncupatorum de numero Participantium, & Capellanorum Nostrorum, Causarum Sac. Palatii Auditorum, necnon Clericorum Cameræ Nostræ Apostolicæ, & Signaturæ Justitiæ Referendariorum Votantium, atque Abbreviarorum de Parco Majori, ipsorumque Aulæ Nostræ Consistoriali Advocatorum, & Procuratorum Causarum Sacri Palatii, eorumque respective Decanis; Capitulis quoque, seu Collegiis Basilicarum, Collegiatarum, & aliarum Ecclesiarum dictæ Urbis, aliisque Superioribus & Personis præsentibus, & futuris, ad quos nunc quomodolibet spectat, & pro tempore spectabit, per hæc eadem scripta committimus & injungimus, quatenus, ordinationi & statuto prædictis humiliter intendentes, præmissa observari & adimpleri curent, nec quemquam in posterum ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, Munera, Officia, & Beneficia prædicta, qui Doctoratus gradum in prædicto Archigymnasio non susceperint, extra casus a Nobis, ut supra, exceptos, admittant seu recipiant, neque contra ordinationis & statuti Nostri hujusmodi seriem, dispositionem, & tenorem, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari ullo unquam tempore permittant.

§. 31. Quæcumque demum Romanæ Curiæ munera prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio, tam expressis prædecessorum Nostrorum concessionibus, quam longæ consuetudinis usu privative, ut præfertur, attributa esse dignoscuntur, ea omnia & singula ita suprædicto Collegio addicta & acquisita esse declaramus, ut perpetuis futuris temporibus neque munus Promotoris Fidei; de quo decretum adest Urbani VIII. sub datum die decima tertia Januarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi primi, in favorem ipsius Collegii hactenus inviolabiliter observatum; quo Nos ipsi, dum in minoribus constituti, in eodem Collegio locum obtineremus, plures annos perfuncti fuimus; neque Officium Advocati Pauperum; aut aliud Advocati Fisci & Cameræ Nostræ Apostolicæ: quæ olim Seniori de Collegio prædicto pro tempore incumbebant, deinde verò arbitrio Summi Pontificis, in aliquem tamen de ipso Collegio semper conferri consueverunt; nec illud pariter Advocati Fabricæ Basilicæ Apostolorum Principis; aut illud Advocati Senatus, & Populi Almæ Urbis Nostræ, vel denique munus Commissarii Conclavis Sede vacante; alteri cuiquam personæ, præterquam alicui ex dicto Collegio Advocatorum Aulæ Nostræ Consistorialis, quacumque in contrarium consuetudine, si quæ forte circa aliquod ex præmissis muneribus allegari posset, minime obstante, concedi debeat aut assignari.

VII. Collegio Advocatorum Consistorialium perpetuo asseruntur infrascripta Officia.

Promotoris Fidei.

Advocati Pauperum.

Advocati Fisci, & Cameræ Apostolicæ.

Advocati Fabricæ Basilicæ S. Petri.

Advocati S. P. Q. R. Et Commissarii Conclavis, Sede vacante.

§. 32. Volumus tamen, prædicta Officia Promotoris Fidei, & Advocati Fisci, quæ duo olim ab una eademque persona conjunctim obtineri & exerceri consueverant, sed a recol. mem. Prædecessore Nostro Clemente Papa XI. justis & rationabilibus de Causis ab invicem disjuncta & separata fuerunt, per ejus Literas perpetuo valituras die septima Aprilis anni millesimi septingentesimi septimi in forma Brevis expeditas, sic etiam in posterum separatim conferri, & a duobus respective Advocatis Consistorialibus exerceri; quidquid deinceps in praxi servatum fuerit, & obtineat de præsenti in persona dilecti Filii Magistri Ludovici de Valentibus moderni Fidei Promotoris, Fisci Advocati, per specialem gratiam eidem a fel. record. Prædecessore Nostro Clemente Papa XII. concessam, & ultra ipsius personam nullatenus extendendam. Proindeque assignationem portionis panis, & vini, necnon scutorum trecentorum monetæ Romanæ, quæ deinde laudatus Clemens Papa XI. per alias suas in simili forma Literas datas die

Officia Promotoris Fidei, & Advocati Fisci deinceps disferantur.

ANNO 1744. die trigeſima Aprilis anni milleſimi ſeptingenteſimi decimi quarti, ex ſalariis & emolumentis Advocati Fiſci detracta, una cum hujuſmodi portione panis, vini, prædicto Fiſci Advocato ex Palatio Apoſtolicæ antea dari ſolita, Promotori Fidei pro tempore exiſtenti de cætero perſolvi mandavit, auctoritate prædicta & harum ſerie approbamus, confirmamus, & innovamus, atque in poſterum, quum caſus evenerit demandatæ ſeparationis reipſa iterum exequendæ, perpetuo ſervari mandamus.

Advocatus Fiſci. & Advocatus Pauperum abſtineant a Patrocinio Cauſarum ad eorum Officium non pertinentium. §. 33. Præterea diſtricte præcipimus, ut quicumque ex prædictis Advocatis ad munus Advocati Fiſci & Cameræ Apoſtolicæ, itemque ad aliud Advocati Pauperum deputati fuerint, omnino abſtineant a ſuſcipiendo Patrocinio aliarum Cauſarum, quæ ad Officium ſibi reſpective commiſſum minime pertineant; quacumque pariter in contrarium conſuetudine minime obſtante.

VIII. Licentia celebrari faciendi in Oratorio privato. §. 34. Ut autem tot tantiſque publicis graviſſimiſque muneribus aſſiduam operam impendere Advocati prædicti commode valeant, & ſpirituali ſimul eorumdem conſolationi per Apoſtolicæ benignitatis favorem conſultum ſit, quod jam per alias Noſtras in forma Brevis Literas ſub die vigeſima octava Februarii anni milleſimi ſeptingenteſimi quadrageſimi ſecundi expeditas, eiſdem elargiti fuimus, id etiam præſentium tenore, & auctoritate prædicta confirmamus & innovamus, ut ſcilicet eiſdem Advocatis Conſiſtorialibus eorumque Coadjutoribus nunc & pro tempore quandocumque exiſtentibus, in privato Domus cujuslibet eorum habitationis, etiam in hac Alma Urbe Noſtra, Oratorio ad hoc decenter muro extructo & ornato, ſeu extruendo & ornando, ab omnibus Domeſticis uſibus libero, per dilectum Filium Noſtrum in eadem Urbe ejuſque Diſtrictu Vicarium in ſpiritalibus Generalem, quoad Oratoria in dicta Urbe, & quoad alia extra eamdem Urbem, per Ordinarium Loci reſpective, prius viſitando & approbando, unam Miſſam pro unoquoque die, dummodo in Domo hujuſmodi celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri conceſſa non fuerit, per ſe ipſos, ſi Sacerdotes fuerint celebrare, ſeu per quemcumque Sacerdotem approbatum Secularem, vel de Superiorum ſuorum licentia Regularem, ſine tamen quorumcumque jurium Parochialium præjudicio, ac Paſchatis Reſurrectionis, Pentecoſtes, & Nativitatis Domini Noſtri Jeſu Chriſti, aliiſque ſolemnioribus Anni feſtis diebus exceptis, in ſua, ac quatenus conjugati exiſtant, in eorum reſpective Uxorum, necnon in eorumdem Filiorum, Conſanguineorum, & affinium ſecum inſimul in eadem Domo habitantium, ac cujuslibet eorum Familiæ præſentia, celebrari facere libere & licite poſſint, ita tamen ut Uxores, & Nati, ac Conſanguinei & Affines ſupradicti prædictam unicam Miſſam ipſis quidem Advocatis præſentibus audire tantummodo, numquam vero celebrari facere valeant, quodque Familiares eorum ſervitiis non neceſſarii ibidem Miſſæ intereſſentes, ab obligatione audiendi Miſſam in Eccleſia diebus Feſtis de præcepto liberi minime cenſeantur. Utque hujuſmodi gratia ii dumtaxat ex Advocatis Conſiſtorialibus fruantur, qui ſuper illa Apoſtolicas in forma Brevis Literas ad uniuſcujuſque favorem expediendas petierint, atque obtinuerint, & non alias.

IX. Collegii Statuta, Styli, & omnia alia Privilegia confirmantur. §. 35. Præterea omnia & ſingula ſupra expreſſa, atque alia Collegio Advocatorum hujuſmodi conceſſa Privilegia & Indulta, necnon ejuſdem Collegii laudabiles ſtylos, uſus, & conſuetudines, ordinationes quoque, Conſtitutiones, atque Statuta pro ipſius Collegii felici regimine & gubernio facta & condita, licita tamen & honeſta, ac Sacris Canonibus & Concilii Tridentini Decretis, Conſtitutionibus Apoſtolicis, & præſentium tenori ac diſpoſitioni minime contraria, Apoſtolica auctoritate earumdem tenore præſentium perpetuo confirmamus & approbamus, illiſque plenariæ & inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus; ac omnes & ſingulos tam juris, quam facti, necnon ſolemnitatum quarumcumque quomodolibet omiſſarum, alioſque defectus, ſi qui forſan intervenerint in eiſdem, ſupplemus; illaque omnia auctoritate, & tenore prædictis innovamus, & de novo concedimus, ac ab omnibus & ſingulis

Cum facultate condendi Statuta. perſonis, ad quas pro tempore ſpectat & ſpectabit in futurum, inviolabiliter perpetuo ſervari volumus, & mandamus. Utque ſupradicta eorum Statuta, Conſtitutiones, Ordinationes, ſtylos, uſus, & conſuetudines pro rerum tempore & perſonarum qualitate, ac quoties eis expedire videbitur, abrogare, caſſare, mutare, alterare, & alia illorum loco facere, condere, edere, & ſervare libere & licite valeant, quæ poſtquam facta, condita, & edita fuerint, dummodo, ut præmittitur, licita & honeſta, Sacriſque Canonibus & Decretis dicti Concilii, Conſtitutionibus Apoſtolicis, ac præſentium tenori contraria non exiſtant, eo ipſo dicta auctoritate confirmata ſint, ac ab omnibus & ſingulis, quos ea concernunt, in futurum ſub pœnis in eis contentis obſervari debeant: Inſuper ut ipſorum Collegii Secretarium; alioſque Officiales & Miniſtros pro ſuo arbitrio eligere & deputare, amovere, dimittere, & mutare valeant, quoties id eis expedire videbitur, eiſdem auctoritate & tenore præſentium, etiam perpetuo concedimus & indulgemus, plenamque, liberam, & omnimodam facultatem & auctoritatem impertimur, quacumque in contrarium conſuetudine minime obſtante. Et deputandi ac movendi Collegii Officiales atque Miniſtros.

X. Clauſula præſervativa. §. 36. Decernentes eaſdem præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod cuilibet in præmiſſis, ſeu eorum aliquo, jus vel intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis exiſtant, ſive alias ſpecifica & individua mentione & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati & auditi, neque Cauſæ, propter quas eædem præſentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel ſufficienter, aut ullo modo juſtificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis Noſtræ, aut intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & ſubſtantiali defectu, notari, impugnari, infringi retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſimili conceſſo vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe; Sed ipſas præſentes ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere & fore, ac dicto Collegio & Advocatis pro tempore exiſtentibus in omnibus & per omnia etiam perpetuo ſuffragari, ipſumque Collegium ad verificationem ſeu juſtificationem præmiſſorum, vel partis eorum, minime teneri, aut ullo modo quacumque auctoritate compelli debere, ſed eaſdem, & in eis contenta quæcumque, ab omnibus, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter & inconcuſſe ſervari.

Aliter dictari prohibetur. §. 37. Sicque & non aliter in præmiſſis cenſeri, atque ita per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis prædictæ Nuntios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia ac poteſtate fungentes & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari.

Deputatio Judicum Executorum. §. 38. Quocirca eiſdem Ven. Fratribus Noſtris Thomæ Epiſcopo Oſtienſi, & Veliterno S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, & Annibali Epiſcopo Portuen. ejuſdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis reſpective nuncupatis; necnon dilecto Filio Magiſtro Flavio Chiſio Cauſarum Curiæ Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ Auditori Generali, eorumque pro tempore in Officiis hujuſmodi Succeſſoribus, per hæc Apoſtolica ſcripta mandamus, quatenus ipſi, vel duo, aut unus eorum, per ſe, vel alios, ſeu alium, auctoritate noſtra, prædictis Aulæ Noſtræ Conſiſtorialis Advocatis, eorumque Collegio, in præmiſſis omnibus & ſingulis, efficacis defenſionis præſidio aſſiſtant, faciantque eos, & eorum ſingulos, quoties pro ipſorum parte ſuper hac fuerint requiſiti, omnibus & ſingulis præfatis pacifice frui & gaudere non permittentes eos, & eorum aliquem, per quoſcumque deſuper quomodolibet indebite moleſtari, inquietari, aut impediri: Contradictores quoslibet & rebelles cujuſcumque ſtatus, gradus, ordinis, digni-

dignitatis, vel præeminentiæ fuerint, per Censuras Ecclesiasticas, & pecuniarias pœnas, aliaque opportuna juris & facti remedia, appellatione postposita, compescendo.

Contrariis pleniſſime derogatur.

§. 39. Non obstantibus Nostra & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*; necnon præmissis omnibus, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus & Ordinationibus, necnon quibusvis Almæ Urbis Nostræ, Collegiorum quorumcumque, Tribunalium, Universitatum, necnon prædicti Advocatorum Consistorialium Collegii, & Gymnasii, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis personis, & eidem Urbi, necnon dilectis Filiis Populo Romano, aliisque Civitatibus, & locis, Collegiis quoque, Tribunalibus, Universitatibus, aliisque quibuslibet specifica & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, & decretis etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu Consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum, plenissime & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicat. præsentis Constitutionis in Urbe, tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ.

§. 40. Volumus insuper & eadem auctoritate prædicta mandamus, ipsas præsentes, seu earum transumpta in locis solitis Almæ Urbis Nostræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ & notificatæ fuissent.

Transumptis fidem præstari jubetur.

§. 41. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio pœnalis.

Dat. die 29. Aug. 1744.

§. 42. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam nostrarum constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, quarto Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 26. Septembris ejusdem Anni.

DE RITIBUS

Ceremoniis, Usibus, & Consuetudinibus in Regnis Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi Indiarum Orientalium observandis, seu vitandis, permittendis, aut abolendis. Confirmantur Prædecessorum Decreta: Et ad nova Postulata dantur opportunæ Declarationes, & Responsiones.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. Pontificis studinm pro tuenda Fidei & disciplinæ puritate, & Ecclesiæ concordia.

OMNIUM solicitudinem, quæ demandatum Nobis, Divino prorsus consilio, nulloque merito nostro, supremi universalisque Pastoris munus gravissimum præter modum, formidandumque constituunt, potissima sane, quæque magis animum nostrum exstimulat, Nosque perpetuo trepidantes, & anxios habet, ea est, ut concreditum Nobis Fidei depositum, integrum, illibatumque servemus; ideoque omne studium nostrum operamque in id conferamus, ut late diffluentes super faciem Terræ Cœlestis doctrinæ latices nullo aut corruptelæ luto, aut erroris inficiantur veneno, dumque Evangelica lux undequaque diffunditur, nulla forte Gentilitatis superstitione obumbretur; atque ut, ii, quos e potestate tenebrarum erutos, confractis ferreis infidelitatis vectibus, in admirabile lumen suum vocavit misericors Deus, in spemque evexit æternæ salutis, & hæreditatis, corde credentes ad justitiam, operibusque quod credunt comprobantes; & mystici Corporis Christi, quod est Ecclesia, digna se membra exhibentes, id ipsum dicant, ut Apostolus exoptabat ardenter, & sint perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Hinc cum primum Altissimo placuit humilitatem nostram ad summi Apostolatus apicem evehere, nulli unquam labori parcere decrevimus, quam non solum ad propagandam in omnem Terram Fidei, & salutis scientiam, sed etiam ad unitatem spiritus, & doctrinæ inter Fideles ubique fovendam & confirmandam, vel, sicubi opus esset, reconciliandam & stabiliendam, opitulante Deo, proficuum & necessarium fore deprehenderemus.

Refert dissensiones super observantia variorum Rituum in Missionibus Indiarum obortas.

§. 1. Verum quum eam ob causam ad extremas usque Orbis Terræ Plagas mentis nostræ obtutus dirigeremus, eosque peculiariter figeremus in novella illa germina Christianitatis, quæ Divina irrorante gratia, in novis Ecclesiis Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatensis dudum pullularunt, non parvam Nobis inde laborum, atque curarum materiem allatum iri verebamur, dum animo recenseremus quantum, & quam diu Apostolica Predecessorum Nostrorum desudasset industria, ut ex recens coalescentibus prædictorum Regnorum Ecclesiis, vanarum observationum, rituumque a Christiana Religione abhorrentium zizania radicitus evellerent, atque importunas controversias inter sacros ipsos Regionum illarum Operarios in re tam gravi exortas, &, quod magis dolendum erat, inimici hominis opera, nostris adhuc temporibus perstantes, componerent, atque eliminarent. Attamen fiduciam nostram collocantes in Domino, qui humanos animos, ubi vult, fortiter, suaviterque inflectit; potissimum vero quum delatis ad Nos argumentis filialis obedientiæ, qua plerique illarum Partium Missionarii suprema hujus Apostolicæ Sedis Decreta se excipere professi sunt, Nobis, expositum fuit, ad omnes demum iis de rebus controversias sedandas, ac prædictarum Ecclesiarum statum componendum, atque firmandum, nil aliud jam reliquum esse, quam ut ad nonnulla postulata, quæ ex parte aliquorum Operariorum hujusmodi Nobis proponebantur, congruæ resolutiones, & responsiones Apostolica auctoritate prodirent; magnam in spem erecti sumus, fore, ut, sublatis per opportuna rescripta propositis dubitationibus, ac finitivis demum nostris & hujus Apostolicæ Sedis mandatis atque præceptis editis, ac promulgatis, optatus aliquando finis imponeretur diuturnis molestisque dissensionibus, quæ Prædicationis Evangelicæ in prædictis Regnis olim disseminatæ fructum late inficientes, ipsasque novarum Ecclesiarum soboles vehementi discordiarum turbine agitantes, eo rem addu-

Quas per præsentium publicationem extinguendas esse non sine causa confidit.

ANNO 1744.

adduxerant, ut tot Verbi Dei præcones eximii sine causa adhuc laborasse, largosque sudores, & sanguinem ipsum frustra effudisse viderentur.

Appulsus bo. mem. Card. de Tournon, Commiss. Apostol. ad Indias Orientales.

§. 2. Ut enim multa prætereamus, quæ retroactis temporibus hac in re acciderunt; grandiores, quas innuimus, controversiæ hoc ipso ineunte sæculo eruperunt, seu potius renovatæ fuerunt, quum a fel. record. Prædecessore Nostro Clemente Papa XI. missus, ad Oram Coromandeli appulit bo: mem: Carolus Thomas, tunc Patriarcha Antiochenus, cum potestate Legati a Latere in Indiis Orientalibus Commissarius, & Visitator Apostolicus, deinde hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Tournonius nuncupatus. Is enim, eo cum appulisset, ad trutinam vocatis nonnullis ceremoniis, quæ ab aliquibus Missionariis observabantur, vel permittebantur, ab aliis vero tamquam Christianæ pietatis spiritui minime conformes rejiciebantur, unde discordiarum, & funestissimarum disputationum semina, exploratis, ea, qua par erat, diligentia, factis, & circumstantiis, e re Christiana esse, suique Officii partes exigere judicavit, plures hujusmodi ceremonias gravi interdicto proscribere, atque damnare; latoque Edicto, seu Decreto, certo, certam Missionariis normam præscribere, quam in excolendo Dominico illo Agro cuncti servarent, ut Divini Verbi semen, præcisis lolio, & vepribus, altas agere radices, & felicissime, posset propagari. Quod quidem a se editum Decretum a Missionum illarum Provincialibus, & Superioribus, sub pæna Excommunicationis latæ sententiæ, a cæteris vero Subditis Missionariis, sub pœna suspensionis a Divinis ipso facto incurrendæ, inviolabiliter observari & executioni mandari præcepit, donec aliter Apostolica Sedes provideret. Exemplum autem Decreti ejusmodi est, videlicet.

Ejusdem judicium; & Decretum super Ritibus Malabaricis.

Tenor Decreti ab eo editi Pudicherii die 23. Junii 1704.

§. 3. Carolus Thomas Maillard de Tournon, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Patriarcha Antiochenus, Sanctissimi Domini Nostri Clementis Divina Providentia Papæ XI. Prælatus Domesticus, ejusque Pontificio Solio Assistens, necnon Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem Consultor, ac in Indiis Orientalibus, & Sinarum Imperio, finitimisque Insulis Commissarius, & Visitator Apostolicus cum facultate Legati de Latere &c.

Proœmium.

Inter graviores, quibus premimur, curas pro Apostolici Visitatoris munere nobis, licet tanto oneri imparibus, injuncto, ea sane est præcipua, cum nos huc missos esse consideramus ad expurgandum Dominicum agrum a zizaniis novella Christi germina suffocantibus, & de alienis peccatis rationem esse reddituros, qui æternam Dei ultionem pro nostris nunquam satis expiandis jure formidamus: Quamobrem statim atque ad has Indiarum oras appulimus, mentis nostræ oculos per vastissimas illas Orientales Regiones circumferentes, dum corpus pertinaci morbo jaceret detentum, Missionum necessitates undique inquirere curavimus, ut iisdem pro viribus de opportuno remedio prospiceremus. Et quidem merito inter primas nostræ solicitudini occurrerunt novæ Domini vineæ in Regnis Madurensi, & Maissur, recentiusque Carnarensi, iisdem fere legibus, parique labore, ab Evangelicis Societatis Jesu Operariis Lusitanis, & Gallis plantatæ, ubi inter Ethnicorum, atque Gentilium persecutiones, ac inter tot vitæ asperitates virentes germinant Evangelii palmites, assiduis Missionariorum sudoribus irrigati. Illuc sane fuissemus, non minus laboris, quam gaudii in Christo Jesu participes esse vehementer cupientes, nisi hoc nobis diuturna infirmitas prohibuisset. Quod autem per nos ipsos immediate obtinere non licuit, exhibitum erga nos, & Sanctam Sedem Apostolicam obsequium a Patribus Venantio Bouchet Carnatensis Missionis Superiore, & Carolo Michaele Bartoldo Madurense Missionario, viris doctrina, & propagandæ Fidei zelo præstantibus, opportune suppeditavit. Enim vero cum ab illis, in moribus, lingua, & Religione istarum Regionum ex longa in his vitæ consuetudine apprime versatis, plura certius cognoverimus. quæ eosdem palmites enerves reddant; & fructu vacuos, utpote qui Gentilium vanitatibus magis inhæreant, quam viti, quæ est Christus; in multo experimento tribulationis abundantia gaudii nostri fuit. Rebus itaque maturo examini suppositis, dictisque Patribus oretenus ac in scriptis fuse auditis, atque Dei ope publicis precibus implorata, ut Fidei puritati, spiritualique Christianorum proventui salubriter in Domino consulamus, utque fiat oblatio Gentilium accepta, & sanctificata in Spiritu Sancto, ad præsens Decretum auctoritate Apostolica, etiam cum facultate Legati de Latere, devenimus.

Referuntur causæ edendi Decretum hujusmodi, in quo statuit, ut infra.

PONT. A. V.

I. De Baptismo Quod in eo administrando non omittantur Sacramentalia.

Et a Sacramentorum administratione exordium sumentes, districte prohibemus, ne in baptizandis tam pueris, quam adultis cujuscumque sexus, & conditionis, omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur & signanter saliva, sal, & insufflatio, quæ ex Apostolica traditione Catholica Ecclesia recepit, ac ob recondita in his sacris cæremoniis Divinæ erga nos bonitatis mysteria, sancte, & inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctæ Universalis Romanæ Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis facto, ob diversas rationes, & circumstantias, minime obstante.

Quod Baptizando imponatur nomen alicujus Sancti.

Et generaliter nomina rerum Sacrarum non depraventur.

Item præcipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiæ consuetudinem semper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis nominibus Idolorum, vel falsæ Religionis Pœnitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophyti hactenus appellari consueverant, antequam essent per Baptismum Divinæ Gratiæ renati. Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis prætextu liceat, Crucis, Sanctorum, & rerum Sacrarum nomina per translata immutare, nec ea ullo idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis latinæ significationi liquido, & adamussim respondeant.

Quod collatio Baptismi Infantibus non protrahatur.

Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorumdem incuria sæpe sæpius diu protrahi, non sine maximo dictorum Infantium salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut Sacrorum Canonum memores terminum breviorem, quam fieri possit, attentis circumstantiis, Genitoribus præfigant, graviter conscientiam eorum onerantes, nisi filios intra præfixum tempus ad Ecclesiam deferant sacro fonte abluendos.

II. Matrimonia non contrahantur ante pubertatem.

Præterea cum moris hujus regionis sit, ut Infantes sex, vet septem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, ex Genitorum consensu, matrimonium indissollubile de præsenti contrahant per impositionem Tally, seu aureæ tesseræ nuptialis, uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia inter Christianos fieri permittant, nec Sponsos sic conjunctos cohabitare sinant, donec completa legitima ætate, & explorato eorum consensu, in faciem Ecclesiæ, juxta formam a Sacro Conc. Trid. præscriptam, verum, & Canonicum matrimonium contraxerint. Et quoniam apud peritiores impiæ illius Religionis Sectatores Tally præseferet imaginem, licet informem, Pulleyaris, *sive* Pullajaris *Idoli nuptialibus cæremoniis præpositi, cumque dedeceat Christianas mulieres talem effigiem collo deferre in signum matrimonii, districte prohibemus, ne in posterum audeant Tally cum hac effigie collo appendere, & ne uxores innuptæ videantur, poterunt, uti alio Tally Sanctissimæ Crucis, vel Domini Nostri Jesu, vel Christi, vel Beatissimæ Virginis, vel alia quavis religiosa imagine ornato: Et cum superstitione non careat funiculus centum & octo filis compositus, & croceo succo delinitus, quo plerique dictum Tally appendunt; prohibemus etiam dictorum Filorum numerum, & unctionem.*

Prohibetur Mulieribus usus Tally ad instar Gentilium.

Nuptiarum Ritus ab omni superstitione expurgentur.

Cæremoniæ etiam nuptiales juxta harum regionum morem tot sunt, tantaque superstitione maculatæ, ut tutius remedium aptari non posset, quam eos omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant, & difficillimum sit eas a superstitiosis expurgare. At vero ut faciliori conversionum viæ, & Neophytorum commodo, quantum fieri potest in Domino indulgeamus, Missionariis, & præcipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo, superstitiosa omnia a dictis cæremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quoad Christianam pietatem offendat, & Gentilium superstitionem redoleat, & signanter præter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Arescio-mara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi præscripta qualitas, varietur: Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, & probibitum intelligatur; fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur; vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui

Fructus vulgo Cocco, non frangatur ad capienda auspicia.

Evan-

Evangelica luce edocti, ab hujuſmodi auſpiciorum deliramento ſunt alieni.

III. Mulieres non arceantur a Sacramentis ex cauſa menſtruæ purgationis.

Nullus rite, & ſufficienter diſpoſitus arceatur a Sacramento pœnitentiæ, ad peccatorum remiſſionem, tanquam inſtrumento divinæ Miſericordiæ, a Chriſto Domino inſtituto, & ſignanter mulieres menſtruali morbo laborantes; non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium, cum hæc Sacramentalis vera animæ purificatio, & non alia, ſit attendenda a Chriſtifidelibus, eorumque Paſtoribus; quibus præterea non licet nec per ſe ipſos, nec per Catechiſtas, nec per alios quoſcumque, dictis mulieribus prohibere acceſſum ad Eccleſiam, vel ad Confeſſarium, durante dicta infirmitate, & dicto purificationis tempore. Dedecet etiam Chriſtianæ Virginis honeſtatem prima vice dicto morbo laboranti, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, ac inverecunde publicare, iiſque Ethnicorum more & ritu, in ejus domum collectis, ſuper re tam ſordida feſtum inſtituere; Quocirca hujuſmodi celebritates & ritus orthodoxis puellis penitus interdicimus, & abolemus; Miſſionariiſque injungimus, ut non ſolum eas, verum etiam Genitores, quam diſſona ſit Virginei pudoris legibus hujuſmodi obſcæna conſuetudo, quæ a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita labefactata puellarum verecundia, eas effrænate ad libidinem provocare valeant.

Damnatur feſtiva gratulatio ſuper prima purgatione Puellis contingente.

IV. Quod Pareis omne præſtetur ſpirituale ſubſidium etiam in ipſorum domibus.

Ferre pariter non poſſumus, quod a Medicis ſpiritualibus pro animarum ſalute ea charitatis officia denegentur, quæ Medici Gentiles, nobilis etiam generis, ſeu Caſtæ, pro corporis ſalute præſtare non dedignantur Infirmis etiam abjectæ, & infimæ conditionis, vulgo dictis Pareas. *Quapropter diſtricte mandamus Miſſionariis, ut, quantum in ipſis erit, nemini e Chriſtianis ægrotis, quamtumvis* Pareas, *& vilioris, ſi adeſſent, generis hominibus, deſideranda relinquatur in infirmitate copia Confeſſarii; & ne ingraveſcentibus morbis, cum graviſſimo vitæ temporalis periculo, æternæ conſulere cogantur, iiſdem Miſſionariis præcipimus, ut Infirmos hujuſmodi conditionis ad Eccleſiam deferendos expectent, ſed conſultius domos, ubi ægrotant, pro viribus petant, ad eos inviſendos, ac piis ſermonibus & precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitæ diſcrimine conſtitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, abſque perſonarum, aut ſexus acceptione, expreſſe damnantes quamcumque praxim huic Chriſtianæ pietatis officio contrariam.*

V. Chriſtiani Tibicines, aliique artis Muſicæ Profeſſores operam non præſtent in Idolorum Pagodis, & feſtivitatibus.

Non ſine maximo animo noſtri mœrore accepimus etiam, Chriſtianos tympanorum pulſatores, Tibicines, aut alterius cujuſcumque muſici inſtrumenti ſonatores ad Idolorum feſtivitates, & ſacrificia accerſiri, ad ludendum, & interdum etiam cogi, ob quamdam ſervitutis ſpeciem erga publicum ab ipſis contractæ per hujuſmodi artis exercitium, nec facile eſſe Miſſionariis eos ab hoc deteſtabili abuſu avertere: Quocirca conſiderantes, quam gravem rationem eſſemus Deo reddituri, ſi hujuſmodi Chriſtifideles a Dæmoniorum honore & cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, ne in poſterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occaſione Sacrificiorum, tum quarumcumque ſolemnitatum ſuperſtitioſo cultu imbutarum, ſonare, aut canere, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ, cum nullo modo liceat Chriſti famulis Belial inſervire; Ideoque Miſſonarii non ſolum eos monere tenebuntur de præfata prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, & contrafacientes ab Eccleſia expellere, donec ex corde reſipiſcant, & publicis pœnitentiæ ſignis patratum ſcandalum emendaverint.

VI. Quod Conſtitutio Greg. XV. circa lavacra, & ablutiones comprehendat etiam Miſſionarios.

Declaramus præterea Pontificiam Conſtitutionem Gregorii Papæ XV. incipientem: Romanæ Sedis Antiſtes; *ad petitionem Patrum Societatis Jeſu editam, qua indigenis Chriſtifidelibus lavacra, non alia occaſione, & fine, quam corporis reficiendi, & a naturalibus ſordibus mundandi, ab Apoſtolica Sede permittuntur, interdictis tempore, & modo, quibus a Generalibus adhiberi ſolent, æque afficere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat ſub quacumque alia cauſa & fine, etiam ad effectum, ut exiſtimentur Sanias, ſeu Brachmanes, præ cæteris dediti hujuſmodi ablutionibus, illis uti, præſertim ſtatutis eorum horis, & ante, vel immediate poſt quamcumque ſacram functionem.*

VIII. Prohibetur uſus Cinerum, præter modum, & tempus ab Eccleſia receptum, & omnia ſigna ſuperſtitioſa damnantur.

Cineres itidem ex Vaccæ ſtercore confectos, & impiam Gentilium pœnitentiam a Rutren inſtitutam redolentes, benedicere, eoſque fronti Sacro Chriſmate delinitæ impingere, ſive alia quæcumque ſigna albi, vel rubei coloris, quibus Indi ſuperſtitioſiſſimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus; Mandantes, ut Sanctæ Eccleſiæ conſuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illiſque Chriſtianorum caput Cruce ſignandi, ad humanæ infirmitatis memoriam recolendam, religioſe ſerventur, tempore, ac modo ab Eccleſia præſcripto, ſcilicet feria quarta Cinerum, & non alias.

VIII. Quid ſervandum ſit circa librorum Gentilium uſum.

Et demum, quia, ex librorum de falſa religione, & de rebus obſcænis ſuperſtitioſiſque tractantium lectura, venenum ut plurimum ſerpere ſolet ad cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac ſtudium Miſſionariorum, qui libros ſacram Eccleſiæ Catholicæ doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continente, pro Indorum Chriſtifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, ſeu Tamulicam tranſtulere, vel novos pro illorum commodo, & inſtitutione compoſuerunt; iiſdem Chriſtifidelibus expreſſe interdicimus fabuloſos Gentilium libros, eoſque legere, & retinere prohibemus, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ, niſi prius habita licentia Parochi, ſeu Miſſionarii curam animarum exercentis, quorum prudentiæ committimus facultatem ſuper hoc diſpenſandi, & libros (ſi qui forte ſunt) noxia ſuperſtitione vacuos: & nihil contra bonos mores tractantes, pro Chriſtianorum uſu ſeligendi, eorumque lecturam permittendi.

Mandat hoc Decretum publicari, & obſervari, donec aliud fuerit a S. Sede proviſum, ſub pœnis &c.

Ea igitur univerſa, & ſingula auctoritate Apoſtolica, & tenore prædictis damnamus, ac diſtrictiori, quo poſſumus, modo prohibemus. Mandantes Patri Provinciali Provinciæ Malabaricæ, cæteriſque Superioribus Societatis Jeſu in Indiis Orientalibus, ut hoc noſtrum Decretum notificent ſingulis Miſſionariis, ſive aliis quibuſcumque curam animarum exercentibus ſibi ſubjectis, illudque perpetuo, & inviolabiliter exequi faciant, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ quoad Provinciales, & Superiores, & ſuſpenſionis a Divinis ipſo facto incurrendæ quoad Subditos contrafacientes, ſeu aliter permittentes. Atque ita decernimus, & mandamus in omnibus, donec aliud fuerit ab Apoſtolica Sede, vel a Nobis ejuſdem auctoritate proviſum, inviolabiliter ſervari, non obſtantibus quibuſcumque.

Declarat, quod per Decretum hujuſmodi non intendit approbare alia, ſi quæ ſint, reformatione digna.

Et ne his, quæ expreſſe præcepta, vel prohibita a nobis fuere, tacitum quis deducere valeat, in reliquis practicari ſolitis in iſtis Miſſionibus, noſtrum aſſenſum, ſeu approbationem, (cum plura forſan reformatione digna noſtram cognitionem effugerint, & alia maturius examen poſtulantia indeciſa remanſerint), hanc interpretationem omnino rejicimus, & menti noſtræ eſſe contrariam declaramus. Volumus autem juſtis de cauſis, ut hoc noſtrum Decretum afficiat, & pro publicato habeatur poſt illius traditionem a noſtro Cancellario faciendam Patri Guidoni Tachard Vice-Provinciali Patrum Gallorum Societatis Jeſu in Indiis; cui propterea in virtute Sanctæ Obedientiæ onus injungimus, quatuor ſimilia exemplaria tranſmittendi ad Patrem Provincialem Provinciæ Malabaricæ, ac ad Patres Superiores Miſſionum Madurenſis, & Maiſſur, & Carnatenſis, quibus poſt bimeſtre, & reliquis Miſſionariis poſt trimeſtre a die conſignationis faciendæ dicto Patri Tachard, idem Decretum pro publicato, & notificato pariter habeatur.

Præſcribit publicationis formam, ejuſdemque ſervatæ effectum.

Datum Pudicherii in Sancta Viſitatione Apoſtolica hac die 23. Junii 1704., & publicatum die 8. Julii ejuſdem anni 1704. per traditionem factam coram Illuſtriſſimo, & Reverendiſſimo Domino per me Cancellarium infraſcriptum Rev. Patri Guidoni Tachard Patrum Gallorum Societatis Jeſu in Indiis Orientalibus Superiori, preſentibus RR. Patribus Franciſco Laines, Superiore Miſſionis Madurenſis, ac Venantio Bouchet Superiore Miſſionis Carnatenſis.

Dat. 23. Junii, & publicat. 8. Julii 1704.

Carolus Thomas Patriarcha Antiochenus Viſitator Apoſtolicus.

Andreas Candela Sacræ Viſitationis Apoſtolicæ Cancellarius.

§. 4. Quoniam autem de re maxima, eaque graviſſima agebatur, idem Antiochenus Patriarcha Literis ſuis totam rei geſte ſeriem Apoſtolicæ Sedi exactiſſime renunciavit, latumque a ſe Decretum ſupremo illius judicio ſubjecit. Quibus ad Urbem allatis Literis, idem Prædeceſſor Noſter Clemens Papa XI. ſupradictum Vicarii Apoſtolici Decretum rite perpenſum, atque etiam in Congregatione

Relatum Decretum confirmatur a Clem. XI. Pont. Max. cum clauſula donec &c.

Sancti Officii diligenti examini subjectum, in omnibus servandum, & exequendum esse statuit, ea tamen addita clausula: *Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliud adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint.* Ea Pontificis in Congregatione Sancti Officii resolutio sequentis est tenoris, videlicet.

Tenor resolutionis in Congreg. S. Officii die 7. Jan. 1706.

§. 5. *Feria v. die vij. Januarii 1706. In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Vaticano, coram Sanctissimo Domino Nostro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis & Reverendissimis Dominis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus in tota Republica Christiana contrahæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.*

Idem Sanctissimus Dominus Noster, relato tenore Decreti editi Pudicherii die 23. Junii 1704. a D. Carolo Thoma de Tournon Patriarcha Antiocheno Commissario, & Visitatore Apostolico in Imperio Sinarum & aliis Indiarum Orientalium Regnis, necnon literarum inde scriptarum ab eodem D. Patriarcha, nempe die 9. Julii dicti anni 1704. ad præfatos Eminentissimos, & Reverendissimos Dominos Cardinales, ac die 10. ejusdem mensis ad R. P. D. Assessorem, diserte super iisdem de more loquutus fuit. Auditis deinde Votis præfatorum Dominorum Cardinalium, dixit, rescribendum esse Domino Patriarchæ, commendando illius prudentiam, ac zelum, & quod exacte observari debeant ea omnia, quæ in Decreto supradicto fuerunt ob ipso præscripta, donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint.

Commendat zelum, & prudentiam Cardinalis de Tournon pro Decreto edito, quod ab omnibus observari debeat, donec aliter &c.

Jussit quoque Sanctitas Sua, quod per Patrem Consultorem Joannem Damascenum Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Conventualium reassumantur ea omnia, quæ circa nonnullos ritus, ut asseritur, superstitiosos Christianis Malabaris in Indiis Orientalibus a quibusdam Missionariis, ut prætenditur, permissos, ampridem ad eamdem Apostolicam Sedem delata fuerunt a Fratre Francisco Maria Turonensi Ordinis Minorum ejusdem Sancti Francisci Cappuccinorum Missionario illarum partium, ad hoc, ut idem Pater Consultor de iis, quæ sive a san. mem. Gregorio XV. in suis literis die xxxj Januarii 1623. in forma Brevis desuper expeditis, sive ab eodem Domino Patriarcha in suo Decreto prædicto expresso damnata, vel prohibita non fuerint, conficiat Summarium, super quo discuti, ac decerni valeat, quid sit agendum.

Mandat reassumi omnia circa Ritus Malabaricos, etiam nondum expresse damnatos, ad Apostolicam Sedem delata.

Quo vero ad quæstionem de quibusdam Ignobilibus, ac infimæ sortis hominibus, qui in eisdem Regionibus vocantur Pareas, & a Nobilibus tamquam infames, & damnati vitantur, Sanctitas Sua dixit, quod separatum examinari debeat.

Quæstionem de Pareas separatim examinari jubet.

§. 6. Verum hanc providentiam, uberesque, quos inde spes erat proventuros, fructus frustratus est falsus rumor, qui paucos post annos per Indias increbuit, ipsum nempe Clementem XI. Prædecessorem, & relatum Patriarchæ Decretum revocavisse, & nonnullas ex iis cæremoniis adprobasse, quas ille tamquam superstitiosas, minimeque ferendas proscripserat. Cui falso rumori cursum intercepturus laudatus Pontifex Clemens Undecimus, utque omnibus manifesta redderet animi sui sensa, atque impugnatoribus Decretorum a Patriarcha prædicto editorum omne penitus effugium adimeret, quo a præstanda eisdem Decretis debita obedientia se subtrahere quoquo modo possent, die prima Septembris Anni MDCCXII. extrahi ex Tabullariis mandavit authenticum exemplum Decreti, quod prædicta die VII. Januarii Anni MDCCVI. emanaverat, & superius transcriptum est, illudque Episcopo Meliapurensi trasmitti jussit, ut ex eo, & is probe nosceret, & aliis etiam Episcopis, & Missionariis earum Regionum palam faceret, quid eo usque de Patriarchæ Antiocheni Decreto Apostolica Sedes judicasset. Ac ne ullo modo Pontificiæ mentis Oraculum in dubium posset revocari, Decreti exemplo jungendas alligandasque voluit Literas Apostolicas in forma Brevis, ut sequitur.

Falsus rumor per Indias spargitur de revocatione Decreti Card. Tournon.

Cui se opponit Clemens XI. & præmissæ resolutionis exemplum in Indias mittit.

§. 7. *Venerabilis Frater &c. Non sine gravi animi nostri moestitia istis in partibus evulgatum fuisse audivimus, quod præscripta in quodam Decreto die 23. Junii 1704. Pudicherii edito a bon. memor. Cardinali de Tournon, cum illuc ad Sinensis Imperii oras transmigraturus accessit, a Nobis rescissa, & abrogata, ac simul cæremoniæ, & Ritus, qui eodem Decreto superstitionis labe infecti declarantur, vel omni, vel aliqua ex parte approbati, ac permissi fuerint. Cum autem maxime cupiamus, ut in re tanti momenti non modo Fraternitatis tuæ, verum etiam, te curante, cæteris istarum Partium Antistitibus, ac Missionariis aperte veritas innotescat; Tibi conjuncta folia a Notario Sanctæ Romanæ & Universalis Inquisitionis subscripta, ac ejusdem Inquisitionis signo roborata, mittenda duximus, ex quibus abunde, ac luculenter intelliges, quænam ejusmodi in rebus hactenus fuerit, & adhuc sit nostra mens, donec a Nobis, & Apostolica Sede aliter decernatur. Quod superest, Pastorum Principem enixe rogamus, ut in arduis Pastoralis Officii curis cœlesti ope sua tibi jugiter adesse velit. Et Fraternitati Tuæ Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.*

Epistola in forma Brevis ab eo scripta Episcopo Meliapuren. die 17. Sept. 1712.

Cum qua eidem transmittit exempla authentica confirmationis Decreti Cardinalis prædicti.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 17. Septembris Anni 1712. Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.

§. 8. Quoniam autem unus, & alter annus elapsus jam erat, necdum constiterat, Sancti Officii Decretum, Pontificiasque Literas Meliapurensi Episcopo redditas fuisse, idcirco Congregatio Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis de Propaganda Fide præpositorum novum Decreti Literarumque exemplum Episcopo Claudiopolitano in Cucichensi Provincia Apostolico Vicario die XXIV. Julii Anni MDCCXIV. transmitti curavit, ipsique Pontificio nomine mandavit, ut si forte priores Literæ deperiissent, aliave de causa Decreti promulgatio secuta non esset, caveret ipse diligenter, ut posteriores hæ saltem Meliapurensi Episcopo juridice redderentur, eoque debitam Pontificiis mandatis obedientiam præstare, aut reluctante, aut differente, idem ipse Claudiopolitanus Episcopus Apostolicæ Sedis judicium, nulla interposita mora, executioni mandaret.

Congregatio de Propaganda Fide ad Episc. Claudiop. similiter scribit pro reali Decreti publicatione.

§. 9. Cum tamen Patriarchæ Antiocheni Visitatoris & Commissarii Decretum confirmatum quidem fuisset, sed ea addita reservatione: *Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint*; haud difficilem se præbuit Clemens XI. audiendis Missionariis, qui post Decreti confirmationem, aliisque temporibus, Romam venerant, eorumque preces benigne excepit, quibus enixe petebant, ut censurarum, quæ in eo Decreto continebantur, suspensionem, unaque simul moderationem aut ipsiusmet Decreti interpretationem concederet: utque res maturius expediretur, auditis jam non semel Missionariis prædictis, Nobis in minoribus agentibus, Sanctæque Universalis Inquisitionis Consultoribus munus obeuntibus mandavit, ut ab initio rem totam penitus cognosceremus, atque collectis, quæ ex utraque Parte afferebantur, rationum momentis, de illa ad Sancti Officii Congregationem plenissime referremus. Hinc productis, ex una Parte a Decreti impugnatoribus, facti, jurisque non exiguæ molis voluminibus, proditisque antiquis, & recentibus documentis, quibus vetitas Decreto observantias superstitione vacare, omnique labe carere conabantur ostendere: exhibitisque ex alia, quæ Decreto favebant, rationibus multiplicibus; plenam inde hausimus causæ totius cogitationem, eoque res, quod ad Nos attinebat, adducta erat; ut possemus jam de ea exactæ referre.

Clem. XI. ad instantiam Missionariorum totam Rituum causam reassumit.

Ejusque summam, & relationem confici mandat a P. D. de Lambertinis, nunc Summo Pontifice fel. Regnante.

§. 10. Verum Clemente XI. vita functo, ejus Successor fel. pariter record. Innocentius Papa XIII. huic causæ cognoscendæ peculiarem Congregationem ex lectissimis conflatam Viris non minus integritate, quam prudentia, doctrinaque præstantibus, (quos inter Nos etiam, etsi prædictis qualitatibus minime prædititi, adscripti fuimus) deputavit. Qui selecti Viri sæpius, per duos & amplius annos, inter se convenientes, communicatis consiliis, longa rerum indagine, & exquisita adhibita diligentia, articulatim rem totam discusserunt, Partibus, tam voce, quam scripto iterum, & sæpius auditis. Cum autem eo res pervenisset, Innocentio XIII. e vivis sublato, ad Petri Cathedram evectus est san. mem. Benedictus Papa XIII. qui eorum omnium, quæ in hac causa gesta fuerant, certior apprime factus, nec minori flagrans desiderio eam ad optatum finem perducendi, supradictam Congregationem pro ejusdem causæ recto expeditoque cursu ab Innocentio Decessore institutam confirmavit; atque inçæ-

Innoc. XIII. deputat Congregat. Particularem.

Cujus deputatio a Bened. III. confirmatur.

Eaque examini finem imponit.

 incœptum examen proſequi juſſit; eaque multo poſt examini finem impoſuit.

Reſolutio capta a Bened. XIII.

§. 11. His ita peractis, idem prælaudatus Pontifex Benedictus XIII. cauſa ad ſe avocata, Apoſtolicas Literas in forma Brevis anno MDCCXXVII. exeunte, ad univerſos Epiſcopos, & Miſſionarios Regnorum Madurenſis, Mayſſurenſis, & Carnatenſis dedit, quibus prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Tournonii Decretum confirmavit, obſervandumque præcepit. Literæ ſunt hujuſmodi, videlicet:

Ejus Epiſtola in forma Brevis ad Epiſcopos, & Miſſionarios dictorum Regnorum data die 12. Dec. 1727.

§. 12. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis Epiſcopis, & Apoſtolicis Miſſionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi.*

BENEDICTUS PAPA XIII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Ad aures noſtras pervenit, vocationem Gentium, Eccleſiæque incrementa, propter ſubortas inter Operarios Evangelicæ Meſſis controverſias, magnis iſthic difficultatibus laborare. Quæ quidem eo graviorem nobis dolorem attulerunt, quo remedia ſalubriter alias adhibita diutius a nonnullis repudiari intelleximus.

Refert Decretum Cardinalis de Tournon, & confirmationem Clementis Papæ XI.

Jam enim per bon. mem. Carolum Thomam Patriarcham tunc Antiochenum, cum poteſtate Legati de latere Apoſtolicum Viſitatorem, deinde hujus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem, pleraque ad gliſcentes lites componendas, explicandaſque difficultates ſapienter præſcripta fuerant. decreto condito Pudicherii in Sacra Viſitatione Apoſtolica die xxiii. menſis Junii Anni MDCCIV. die vero octava Julii ejuſdem anni promulgato. Partibus autem nondum acquieſcentibus, de mente fel. record. Clementis XI. Prædeceſſoris Noſtri diverſa opinantibus, & evulgantibus, idem Prædeceſſor Noſter, datis ad Venerabilem Fratrem Epiſcopum Maliapurenſem literis die xvii. menſis Septembris Anni MDCCXII. ſuam de ſervandis Decretis mentem opportune declaravit.

Eaque de novo confirmat.

Ut igitur noſtræ quoque ſolicitudinis partes ad controverſias avertendas, & ſalutem gentium concordibus ſtudiis facilius a Vobis procurandam adhibeamus; præſertim ne quis ex ſilentio noſtro detractum aliquid eſſe ſuſpicetur mandatis, & declarationibus antedictis; laudati Anteceſſoris noſtri veſtigiis inhærentes, decreta ejuſdem Patriarche Antiocheni noſtra etiam auctoritate confirmamus, eorumque obedientiam, & obſervantiam ſimiliter mandamus, & requirimus.

Decretum quoque circa Pareas confirmat, & obſervari jubet.

Decretum quoque de Sacramentis adminiſtrandi moribundis hominibus infirmæ conditionis, quos Pareas *appellant, ulteriori dilatione remota, pariter ſervari, & impleri præcipimus. Veſtrum autem erit, ut mandata per Anteceſſorem neſtrum, & per Nos ipſos Apoſtolica auctoritate, tenore præſentium, in omnibus confirmata, impigre, & obſequenter facientes opus Dei, quod tanta, cum animi alacritate ſuſcepiſtis, rite, unanimiter, ſtudioſeque perficiatis. At vobis, Venerabiles Fratres, dilecti Filii, Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur.*

Datum Romæ apud Sanctum Petrum ſub Annulo Piſcatoris die xii. Decembris MDCCXXVII. Pontificatus Noſtri Anno Quarto.

Supplicatur Clem. XII. pro reviſione Cauſæ in Congregat. S. Officii.

§. 13. Tantum vero abfuit, ut qui pro Ritibus eo Decreto damnatis pugnabant, hic novæ ejuſdem Decreti confirmationi acquieſcerent, quin potius Anno MDCCXXXII. Prædeceſſori Noſtro Clementi Papæ XII. in Benedicti locum ſubrogato declaraverint, ſe nihil de nova confirmatione audiviſſe, neque aliquid, quod eam ſpectaret, Epiſcopis, & Miſſionariis Indiarum fuiſſe legitime denuntiatum, ideoque enixis precibus ab eo poſtulaverint, ut, non obſtante Benedicti XIII. diſpoſitione, dignaretur hanc eamdem cauſam denuo Sancti Officii Congregationis examini & cognitioni ſubjicere: & quamquam, alii earum Partium Miſſionariis cauſam finitam eſſe, & in rem judicatam abiiſſe reputantibus, ſeu excipientibus, non deeſſent, qui

Eaque conceditur, & a prædicta Congregar. Patribus auditis, perficitur.

poſtulatis haud annuendum eſſe crederent, iiſque adverſarentur, attamen idem Pontifex Clemens XII. ſupremum tamdem acerrimis pernicioſiſque diſſidiis finem fieri peroptans, ſupradictorum preces admittendas exiſtimavit declaravitque in cauſa poſſe procedi. Quare totius materiæ inſtaurata diſceptatione, per duos fere annos continuata, documentis certis & neceſſariis ex utraque Parte productis: factaque præſertim Decreti impugnatoribus ampliſſima facultate afferendi quidquid in controverſum quemque Articulum deducendum, allegandumque e re ſua judicarent; poſt plures Congregationes habitas in Conventu S. Mariæ ſupra Minervam a S. R. E. Cardinalibus in negotiis Fidei Generalibus Inquiſitoribus per univerſam Chriſtianam Rempublicam deputatis, ii tandem, quid ipſorum judicio in controverſis Articulis aut confirmandum, aut moderandum, declarandum denique, aut aliqua ex parte remittendum eſſet, aperuerunt; eorumque reſolutiones probavit, confirmavitque prælaudatus Clemens Papa XII. illaſque inſerendas decrevit Apoſtolicis literis in forma Brevis, quibus Madurenſibus, Mayſſurenſibus, & Carnatenſibus Epiſcopis, ac Miſſionariis, Apoſtolica auctoritate mandavit, injunxitque, ut lata abs ſe decreta tum religioſe ipſi obſervarent, tum ab aliis omnibus ſumma fide, ac diligentia obſervari curarent. Literæ in forma Brevis ſunt ſequentis tenoris.

Clemens XII. confirmat reſolutiones a Congregat. captas.

Tenor Literarum pro hujuſmodi Confirmatione editarum die 24. Aug. 1734.

§. 14. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Epiſcopis, & Apoſtolicis Miſſionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi.*

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Prolatio Decreti a Cardinali de Tournon Pudicherii facta, ejuſque Confirmationes referuntur.

Compertum, exploratumque Vobis eſſe non ambigimus, Carolum Thomam bon. mem: tunc Patriarcham Antiochenum cum poteſtate Legati a latere Apoſtolicum Commiſſarium & Viſitatorem, deinde hujus S. R. E. Cardinalem de Tournon, a Prædeceſſore noſtro fel. rec. Clemente XI. ad Sinas anno 1703. miſſum, ubi primum ad Arcem Pudicherii appulit, ut gravibus & urgentibus Miſſionum in Regnis Medurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi ſaluberrime dirigendarum neceſſitatibus opportune proſpiceret, condidiſſe die 23. menſis Junii Anni 1704. Decreta nonnulla, quæ die 8. menſis Julii ejuſdem anni promulgavit. Cum autem aliquot ex Venerabilibus Fratribus, & Dilectis Filiis, Epiſcopis, & ſacris Indiarum Orientalium Operariis, quibuſdam in iiſdem Decretis contentis minime acquieſcentes, reclamaſſent, laudatus Prædeceſſor noſter Clemen XI: Literis in forma Brevis ad Epiſcopum Meliapurenſem die 17. menſis Septembris anni 1612. datis, eorumdem Decretorum obedientiam, & obſervantiam tamdiu requiſivit, ac mandavit, donec Apoſtolica hæc Sedes Cauſa momentis fideliter relatis, & accuratius inſpectis, quas noviſſet Juſtitiæ magis conſentaneas, & propagandæ Chriſtianæ Fidei magis idoneas providentiæ ſuæ vias, ac rationes iniret. Benedictus etiam XII. fel. rec. itidem Prædeceſſor noſter provide Clementis XI. Mandatis, declarationibus, atque veſtigiis inhærens, Literis quoque in forma Brevis die 12. menſis Decembris anni 1727. datis, memorata Cardinalis Tournonii Decreta confirmationis robore ſimiliter munivit.

Clemens XII. finalem Cauſæ reſolutionem cum voto Congr. S. Officii edere intendit.

Nos vero, qui plane immerentes ipſis Summis Pontificibus in Apoſtolica ſervitute ſucceſſimus, nihil optamus impenſius, quam ut Sacroſancta Jeſu Chriſti Fides amplius in dies promoveatur, atque omni ope curemus, ut ſi qua forte magnis ejusdem incrementis, & propagationi occurrant impedimenta, (Deo votis noſtris obſecundante) penitus auferantur. Itaque poſtquam neceſſaria, & certiora habuimus documenta Theologorum, ac præſertim Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium per univerſam Chriſtianam Rempublicam Generalium Inquiſitorum ſuffragia exquiſivimus, quæque iidem Venerabiles Fratres noſtri Cardinales confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, atque in nonnullis remittenda Nobis conſulere decreverunt, ex ſequentibus Dubiis hic inſertis plene vos dignoſcetis.

Dubia in Congregat. propoſita.

„ Dubia pro Miſſionibus Madurenſi, Mayſſurenſi,
„ & Carnatenſi exorta occaſione Decreti clar. mem.
„ R. P. D. Caroli Thomæ Maillart. de Tournon Pa-
„ triarchæ Antiocheni, poſtea S. R. E. Cardinalis,
„ editi Ponticherii die 23. Junii 1704. propoſita in Con-
„ gregationibus Generalibus S. Officii, habitis in Con-
„ ventu S. Mariæ ſupra Minervam, coram Eminentiſ-
„ ſimis & Reverendiſſimis DD. S. R. E. Cardinalibus
„ Generalibus Inquiſitoribus, præſentibus DD. Conſul-
toribus; infraſcriptis diebus: Super quibus Dubiis iidem
„ Eminentiſſimi ſuam protulerunt ſententiam, prout
„ infra, videlicet.

Feria 4. die 21. Januarii 1733.

I. Dub. ſuper præcepto adhibendi Sacramentalia in conferendo Baptiſmo.

DUBIUM PRIMUM. *An, & quomodo Decretum clar. mem. Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis:* Diſtricte prohibemus, ne in baptizandis tam
„ Pueris, quam Adultis cujuſcumque ſexus, & con-
„ ditionis, omittantur Sacramentalia, ſed omnia pa-

„ lam

„ lam adhibeantur, & signanter Saliva, Sal, & insufflatio, quæ ex Apostolica Traditione Catholica Ecclesia recepit, & ob recondita in iis Sacris Ceremoniis Divinæ erga nos bonitatis Mysteria, sancte, „ & inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctæ, & „ Universalis Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis „ facto ob diversas rationes, & circumstantias, minime obstante.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Confirmandum „ esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon; sed consulendum Sanctissimo, quod Missionariis „ Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatensis „ Dispensationem concedat ad Decennium duraturam „ omittendi in collatione Baptismi Salivam, & occulte utendi insufflationibus, in casibus tamen particularibus, & in quibus gravis & proportionata necessitas urgeat, super qua conscientia Missionariorum „ oneratur: dummodo non laborent errore habendi Salivam, & anhelitum, tamquam materiam ineptam, „ vel incapacem ad inserviendum pro Sacramentalibus „ Ceremoniis in Baptismo, utpote omnino incapaces Baptismi: Eisque Missionariis injungendum, ut „ debitam instructionem, aliasque omnes possibiles diligentias adhibeant, ut aversio Populorum a Saliva, „ & Insufflatione amoveatur, & de instructione, aliisque diligentiis adhibitis Sanctam Sedem intra tempus Decennii certiorent.

Monitum ad Missionarios.

„ Insuper monendos esse Missionarios super gravi negligentia non recurrendi ad S. Sedem pro obtinenda facultate dispensandi, & male se gessisse Episcopos concedendo hujusmodi Dispensationem, consulta „ Apostolica Sede.

II. Dub. super impositione nominis alicujus Sancti in Baptismo.

SECUNDUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Item præcipimus, ut juxta laudabilem „ Ecclesiæ consuetudinem, semper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis Nominibus Idolorum, vel falsæ Religionis Pœnitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophiti hactenus appellari consueverunt, antequam per Baptismum essent Divinæ Gratiæ renati.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Moderandum „ esse Decretum, deleto verbo, *Præcipimus*; Cum clausula; *Curent quantum fieri potest*; firma remanente „ Interdictione, quoad nomina Idolorum, & falsæ Religionis Pœnitentium.

Feria 4. die 22. Aprilis 1733.

III. Dub. super translatione nominum rerum sacrarum in aliud idioma.

TERTIUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis prætextu SS. Crucis, Sanctorum, & rerum sacrarum nomina per translata immutare, nec ex alio „ Idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, „ quatenus voces Indicæ Regionis, latinæ significationi liquido & adamussim respondeant.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Quod servetur „ Decretum Eminentissimi de Tournon, & declaretur, „ non habere locum in vocibus, & nominibus jam ab „ Institutione Missionis communiter receptis, quæ „ tamen per hanc declarationem nec approbantur, neque reprobantur.

IV. Dub. super Baptismo Infantium non protrahendo.

QUARTUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorumdem „ incuria, sæpe sæpius diu protrahi, non sine maximo dictorum Infantium salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut sacrorum Canonum „ memores, terminum breviorem, quam fieri possit, „ attentis circumstantiis, Genitoribus præfigant, graviter conscientiam eorum onerantes, nisi filios intra „ præfixum tempus ad Ecclesiam deferant Sacro Fonte „ abluendos.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum „ esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

V. Dub. super Matrimoniis impuberum.

QUINTUM DUBIUM. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis,* „ Præterea cum moris hujusmodi Regionis sit, ut Infantes sex vel septem „ annorum, interdum etiam in teneriori ætate, & „ Genitorum consensu, matrimonium indissolubile „ de præsenti contrahant per impositionem Taly, seu „ aureæ Tesseræ Nuptialis Uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus ne hujusmodi irrita matrimonia „ inter Christianos fieri permittant, nec sponsos sic „ conjunctos cohabitare sinant, donec completa legitima ætate, & explorato eorum consensu, in faciem „ Ecclesiæ, juxta formam a Concilio Tridentino præscriptam, verum, & canonicum Matrimonium contraxerint.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Exequendum „ esse Decretum Eminentissimi de Tournon; cum declaratione tamen, servandam esse formam pro Matrimoniis a Sac. Concilio Tridentino præscriptam in locis, in quibus Decretum dicti Concilii in cap. primo sess. 24. de Reform. Matrim. publicatum est, & „ in posterum publicabitur, neque ejus observantia sit „ impossibilis; & Missionarii curent, quantum fieri potest, ut in omnibus locis Missionum Concilii Decretum publicetur.

Feria 4. die 13. Maji 1733.

VI. Dub. super prohibitione Mulieris facta deferendi Taly in signum Matrimonii contracti.

SEXTUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et quoniam apud Peritiores impiæ illius Religionis Sectatores, Taly præsefert Imaginem, licet „ informem Pulleyaris, seu Pyllejaris Idoli nuptialibus „ Cæremoniis præpositi; Cumque dedeceat Christianas „ Mulieres talem effigiem collo deferre in signum Matrimonii; districte prohibemus, ne in posterum audeant Taly cum hac effigie collo appendere; & ne „ Uxores innuptæ videantur, poterunt uti alio Taly, „ vel Sanctissimæ Crucis, vel Sanctiss. Domini Nostri „ Jesu Christi, vel Beatæ Virginis, vel alia quavis Religiosa Imagine ornato.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon, quamvis „ Missionarii asserant, nunquam permisisse gestationem „ dicti Taly.

VII. Dub. super prohibitione delationis Funiculi 108. filorum, cui dictum Taly appenditur.

SEPTIMUM DUBIUM. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et cum superstitione non careat Funiculus centum & octo filiis compositus, & croceo „ succo delinitus, quo plerique dictum Taly appendunt, prohibemus etiam dictorum filiorum numerum, „ & unctionem.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse „ Decretum Eminentissimi de Tournon.

VIII. Dub. super superstitiosis Nuptiarum Ritibus abolendis.

OCTAVUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Ceremoniæ etiam Nuptiales juxta harum „ Regionum morem tot sunt, tantaque superstitione „ maculatæ, ut tutius remedium aptari non possit, „ quam eas omnino interdicendo, cum undique noxia „ Gentilitatis labe scateant, & difficillimum sit eas a „ superstitiosis expurgare. At vero, ut faciliori conversionum viæ, & Neophitorum commodo, quantum „ fieri potest, in Domino indulgeamus, Missionariis, „ & præcipue Missionum Superioribus injungimus, ut „ novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo, superstitiosa omnia a dictis Ceremoniis expungant, ita „ ut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, & Gentilium superstitionem redoleat, & signanter, præter eas, quas audivimus jam „ statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Arescioma omnino auferatur, ferculorum numeris, non minus ac sibi præscripta qualitas, varietur: Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de „ ferculis diximus, de luteis Vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, & prohibitum intelligatur.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum „ esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

Feria 4. die 22. Julii 1733.

IX. Dub. super fractione fructus vulgo Cocco nuncupat.

NONUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis,* „ Fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex „ cujus fractione prosperitatis vel infortunii auspicia „ Gentiles temere deducunt, vel omnino a Christianorum Nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

EMI-

Pont. A. V. EMINENTISSIMI DIXERUNT, Dilata.

Vide infr. post Dub. XI.

X. Dub. super admissione Mulierum ad Sacramentorum participationem tempore purgationis.

DECIMUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Nullus rite, & sufficienter dispositus arceatur a Sacramento Pœnitentiæ, & signanter Mulieres menstruali morbo laborantes, non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium; Cum hæc Sacramentalis vera Animæ purificatio, & non alia, sit attendenda a Christifidelibus, eorumque Pastoribus, quibus præterea non liceat, nec per seipsos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis Mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, & dictæ purificationis tempore.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

XI. Dub. super festivis gratulationibus pro prima anellarum purgatione abolendis.

UNDECIMUM DUBIUM. *An, & quomodo exequendum sit dictum Decretum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Dedecet etiam Christianæ Virginis honestati prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, & inverecunde publicare, iisque Ethnicorum more & ritu in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituere, Quocirca hujusmodi solemnitates & ritus Orthodoxis Puellis interdicimus, & abolemus, Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moneant, quam dissona sit virginei pudoris legibus ejusmodi obscæna consuetudo, quæ a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita, labefactata Puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem provocare valeant.

Resolutio.

EMINEMTISSIMI DIXERUNT. „ Quod curent Missionarii abolere festum sub titulo Menstrui, sed sub titulo Nuptiarum tantum permittant.

Feria 4. die 9. Septembris 1733.

Dub. XI. dilati resolutio.

Novum Dubium supradicta die 22. Julii propositum, sed non resolutum. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Fructus etiam vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum prædicti Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

XII. Dub. super spirituali assistentia Pareas præstanda.

DECIMUM SECUNDUM DUBIUM. *An, & quomodo Decretum prædicti Eminentissimi Card. de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Ferre pariter non possumus, quod a Medicis Spiritualibus pro Animarum salute ea charitatis Officia denegentur, quæ Medici Gentiles Nobilis etiam generis, seu Castæ, pro Corporis salute præstare non dedignantur Infirmis, licet abjectæ & infimæ conditionis, vulgo dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, aut, quantum in ipsis erit, meminisse ne Christianis ægrotis, quantumvis Pareas, & vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in Infirmitate copia Confessarii: & ne, ingravescentibus morbis, cum gravissimo vitæ corporalis periculo, æternæ consulere cogantur; iisdem Missionariis præcipimus, ne deferendos expectent, sed consultius Domos, ubi ægrotant, pro viribus petant ad eos invisendos, ac piis sermonibus, & precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitæ discrimine constitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, absque Personarum, aut sexus acceptione, expresse damnantes quamcumque praxim huic Christianæ pietatis officio contrariam.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon: Præterea monendos Missionarios, quod neque ad Baptismum admittant Indos, qui in ea sunt opinione, Pareas a Deo esse reprobatos, & ideo nullam posse sperare salutem nisi eam opinionem deposuerunt.

XIII. Dub. super prohibitione, ne Tibicines Christiani &c. inserviant in sacrificiis & Templis Gentilium.

DECIMUM TERTIUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Non sine maximo animi nostri mærore accepimus, etiam, Christianos Tympanorum pulsatores, Tibicines, vel alterius cujuscumque Musici Instrumenti Sonatores ad Idolorum Festivitates & Sacrificia accersiri, ad ludendum, & interdum etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem erga Publicum ab ipsis contractæ per hujusmodi artis exercitium, nec facile esse Missionariis, eos ab hoc detestabili abusu avertere; Quocirca considerantes, quam gravem rationem essemus Deo reddituri, si hujusmodi Christifideles a Dæmoniorum honore & cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, ne imposterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occasione Sacrificiorum, tum quarumcumque Solemnitatum superstitioso cultu imbutarum, sonare, aut canere, sub pœna Excommunicationis latæ Sententiæ; cum nullo modo liceat Christi famulis Belial inservire; ideoque Missionarii non solum eos monere tenebuntur de prædicta prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, & contrafacientes ab Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant, & publicis pœnitentiæ signis patratum scandalum emandaverint.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

XIV. Dub. super lavacris & ablutionibus tam Christifidelium quam Missionariorum.

DECIMUM QUARTUM DUBIUM, *An, & quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Declaramus præterea Pontificiam Constitutionem Greg. Papæ XV., incipien. *Romanæ Sedis Antistites*; ad petitionem PP. Societatis Jesu editam, qua indigenis Christifidelibus lavacra non alia occasione, & fide, quam corporis reficiendi, & a naturalibus sordibus mundandi, ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore, & modo, quibus a Gentilibus adhiberi solent, æque afficere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat sub quacumque alia causa, & fine, etiam ad effectum, ut existimentur Sanias, seu Brachmanes, præ cæteris dediti hujusmodi ablutionibus, illis uti, præsertim statutis eorum horis, & ante, vel immediate post quamcumque Sacram functionem.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERNUT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

Feria 4. die 16. Septembris 1733.

XV. Dub. super prohibitione deliniendi frontem cineribus, & aliis signis.

DECIMUM QUINTUM DUBIUM. *An, & quomodo Decretum Cardinalis de Tournon, sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Cineres itidem ex Vaccæ stercore confectos, & impiam Gentilium Pœnitentiam a Rutren institutam redolentes, benedicere, eosque fronti Sacro Chrismate delinitæ impingere, sive quæcumque alia signa albi, vel rubei coloris, quibus Indi superstitiosissimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus, mandantes, ut Sanctæ Ecclesiæ consuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illisque Christianorum caput Cruce signandi ad humanæ infirmitatis memoriam recolendam, religiose serventur, tempore, ac modo ab Ecclesia præscripto, scilicet Feria 4. Cinerum, & non alias.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Confirmandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon, servata in omnibus Constitutione Gregorii XV. edita die 31. Januarii 1623., quæ incipit: *Romanæ Sedis Antistites.*

Decretum generale, ne Gentilium Ritus admittantur, aut in Christianos usus vertantur inconsulta S. Sede.

PRÆTEREA EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Quod fiat Decretum, quod imponatur Missionariis, cujuscumque Ordinis etiam Societatis Jesu, in Partibus Infidelium degentibus, ne audeant permittere Ritus, vel Consuetudines proprias Gentilium, nec illos, aut illas proprio arbitrio vertere in Ritus, vel Consuetudines Christianæ Religionis, inconsulta S. Sede; & Missionarii meminerint præceptionis Alexandri VII. in sua Constit. incipien. *Sacrosancta* n. 46., sequentibus verbis expressis. Ne ob Instructionis defectum, qui Sacro Baptismate initiantur, immaculatam Christi legem profanis ac gentilitiis Institutis ex ignorantia fœdent, ac Idololatriam cum Orthodoxa Fide confundant, ut sæpe inibi evenire nunciatum est; caveant ii, qui iisdem instruendis incumbunt, ne imposterum ullus ad Baptisma admittatur,

Et servetur Constitutio 46. Alex. VII.

„ qui

Anno 1744.

ANNO 1744.

XVI. Dub. super prohibitione librorum Gentilium.

„ qui gentilitios mores prorsus non exuerit, & in fi- „ de non sit sufficienter instructus.

DECIMUMSEXTUM, ET ULTIMUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum sit, in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et „ demum quia ex librorum de falsa Religione, & de „ rebus obscœnis, & superstitiosis tractantium lectura, „ venenum, ut plurimum serpere solet ad Cor Fide- „ lium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam „ mores corrumpuntur, magnopere commendantes ze- „ lum, ac studium Missionariorum, qui libros Sacram „ Ecclesiæ Catholicæ doctrinam, verumque Sacrarum „ monumenta continentes, pro Indorum Christifide- „ lium eruditione, in linguam Malabaricam, seu Ta- „ lunicam transtulere, vel novos pro illorum commo- „ do, & institutione composuerunt, iisdem Christifide- „ libus expresse interdicimus fabulosos Gentilium li- „ bros, eosque legere, & retinere prohibemus, sub „ pœna Excommunicationis latæ Sententiæ, nisi prius „ habita licentia Parochi, seu Missionarii Curam Ani- „ marum exercentis, quorum prudentiæ committimus „ facultatem super hoc dispensandi, & libros (si qui „ forte sunt) noxia superstitione vacuos, & nihil con- „ tra bonos mores tractantes, pro Christianorum usu „ seligendi, eorumque lecturam permittendi.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum es- „ se Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tour- „ non.

Resolutio. Pontifex Clemens XII. resolutiones hujusmodi confirmat.

Quibus dubiis, & eorum resolutionibus Nobis per Venerabilem Fratrem Archiepiscopum Damiatæ, Congregationis Sancti Officii Assessorem, relatis. Resolutiones ipsas plene approbantes, cuncta ea, quæ juxta earum tenorem confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, ac in nonnullis remittenda visa sunt, respective confirmavimus, moderavimus, declaravimus, & in nonnullis remisimus: Quocirca, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Vobis injungimus & mandamus, ut pro singulari vestra in Nos atque hanc Sanctam Sedem reverentia, quæcumque per hasce nostras Literas ab Apostolicæ Auctoritatis plenitudine, vel confirmata, vel decreta, aut præscripta sunt, sanctissime custodiatis, atque ab omnibus servanda studiosissime curetis: Obsecrantes Vos Domino per viscera misericordiæ Dei nostri, ut Controversiis jam semotis, & omnino evulsis, alacres atque animi nostri sensibus concordes, studia & labores vestros in Animarum salutem, quæ præstantissimus vestræ vocationis est finis, pro viribus conferatis: Atque Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXXV. *Augusti* MDCCXXXIV. *Pontificatus nostri anno quinto.*

Earumque observantiam, & executionem injungit.

Partes acquiescunt, Relatum Breve publicatur, & a Missionariis subscribitur.

§. 15. Post diutinam accuratamque factorum atque rationum in utramque Partem disceptationem, post tam solemne denique causæ judicium, in magnam spem venerat Apostolica Sedes, non secus ac Romæ litigiis finis erat impositus, ita & in Indiis tandem aliquando a discordiis abusibusque cessaturum iri; cum præsertim ii, qui Decretum impugnaverant, sive illius æquitate cognita, seu moderationibus, declarationibus, & relaxationibus jam impetratis satis sibi factum existimantes, non solum æquo animo illud recepissent, sed fidem quoque suam obligassent, se omnino operam daturos, ut quæcumque in Literis Apostolicis essent præscripta, integre executioni mandarentur. Huc accedebat, quod Apostolicæ Sedi non fama solum, sed certis gravissimisque testimoniis allatum erat, publicatas jam fuisse Pontificias Literas, & subscriptas ab omnibus Missionariis, & mutuum inter Partes perfectæ communionis, atque concordiæ vinculum redintegratum, quod multis annis, non sine ingenti Missionum damno, inter illas fuerat interruptum.

Sed non ab omnibus observatur.

§. 16. At tam felicibus initiis conceptum gaudium statim evanuit; tristissimus siquidem nuntius quam citissime Sedi Apostolicæ allatus est, Missionarios scilicet, qui Cardinalis Turnonii Decretum impugnaverant, non obstantibus Clementis XII. Literis Apostolicis solemni formula ab iis acceptatis, publicatisque, damnatos tamen ritus ac ceremonias juxta earumdem Literarum præscriptum minime aboleri posse causantes, tantum sibi licentiæ sumere, ut eos easque adhuc usu permittere & retinere non dubitarent. Cumque de tandiu dilata ab iis obedientia in dies fama increbesceret, præfatus Clemens Papa XII., ut debitum Pontificiis mandatis obsequium, & observantiam vindicaret, certamque redderet in posterum eorum, quæ in prædictis Pontificiis Literis mandabantur, executionem, alteris in simili forma Brevis datis die xiii. Maji anni MDCCXXXIX. Apostolicis Literis, earum Regionum Episcopis, & Missionariis præceptum iteravit, gravioribus etiam pœnis impositis, ut nedum exactissime servarent, quæ in suis præmissis Literis mandabantur, sublata cuilibet secus interpretandi facultate, verum ad id illico se adstringerent solemni jurejurando interposito, juxta formulas respective eisdem præscriptas. Literæ in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

PONT. A. V.

Quid consili cæperit Clemens XII.

§. 17. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi.*

Altera ejusdem Epistola in forma Brevis ad Episcopos & Missionarios data die 13. Maji 1739.

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium cum mentione superioris Epistolæ ad eosdem conscriptæ.

Concredita Nobis Dominici Gregis cura continuo Nos urget in id præcipue & tota solicitudine incumbere, ut ab iis maxime, qui sortiti sunt partem Ministerii hujus, & in lucem Gentium sunt missi, erga S. Sedem, ac Apostolica mandata filiale obsequium exhibeatur, atque Fidei dogmata, sacrosque Ecclesiæ ritus & ipsi intemerate retineant, & alios edoceant, ut quos locorum immensa spatia a Petri Sede longe disjungunt, eos tamen Fides eadem in unitate spiritus, & doctrinæ conglutinet. Alias itaque per similes Literas nostras sub datum 24. *Aug.* 1734. *incipientes,* Compertum, exploratumque: *Fraternitates Vestras, omnesque Missionarios eo majori, quo potuimus, Paterno charitatis affectu requisivimus, & declaravimus, quam impense exoptaremus, ut qui in Regnis istis Christi fidei veritatem agnoscentes, convertuntur, superstitiosos Gentilium ritus omnino abjicerent, atque aversarentur, ne habeantur & ipsi ad instar eorum, qui:* Cum Dominum colerent, Diis quoque serviebant juxta consuetudines Gentium: *utque in re tanti momenti nulla esset offendiculi occasio, auditis Theologorum, ac præsertim Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempublicam Generalium Inquisitorum suffragiis, plura, juxta dubia tunc proposita, provide statuimus, & a Missionariis observanda præscripsimus; Quorum omnium in Nos observantia, ac studium amplificandæ Fidei, in certam spem Nos erigunt, ut pari contentione pro viribus obtemperare satagant, nec ullus erit, qui detestabili indulgentia aliter fieri posse cogitet, & veluti infideles filii,* Peccare eos faciant peccatum magnum: *Sane etsi hisce mediis muneri Nostro satisfecisse, ac sine solicitudine esse suaderetur; attamen rei momentum, a qua Fidei paritas atque integritas pendent, nunquam hanc in nobis curam delebit, nisi ad magnitudinem negotii opportuniora semper compararemus remedia. Quare Fraternitatibus Vestris, & Missionariis omnibus, quibus prædictas Nostras Literas direximus, sive Sæculares, sive Regulares cujuscumque Religionis, Congregationis, Instituti, Societatis etiam Jesu, fuerint, demandamus & præcipimus, ut omnia & singula, quæ in dictis nostris Literis continentur, integre, exacte, ac inviolabiliter observetis, atque ab eis, quorum cura ad vos spectat, remota penitus quavis aliter interpretandi potestate, adamussim observari faciatis, in virtute sanctæ obedientiæ, sub pœna suspensionis ab exercitio Pontificalium, Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, & respective excommunicationis latæ Sententiæ, a qua nemo Vestrum a quoquam, præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, excepto tantum mortis articulo, absolvi possitis, & quoad Regulares insuper privationis vocis activæ, & passivæ, etiam ipso facto, & sine ulla alia declaratione incurrendæ. Itidem sub iisdem pœnis, & censuris, pari auctoritate præcipimus & mandamus, ut omnes & singuli, qui ab hac Sancta Sede, sive ab eorum respective Superioribus, ad ista Regna sacris obeundis Missionibus missi eritis, statim ac de hisce Literis nostris certiores facti fueritis, vel quavis alia denunciatione de illis notitiam habueritis, juramentum præstetis, integre, exacte, ac omnimode implere, quæ provide a Nobis in iisdem Literis constituta fuerint, neque illis ulla in parte quovis sub prætextu contraire. Illis etiam, qui quandocumque hoc munus suscepturi*

Illius observantia, & executio ipsis demandatur sub censur. & aliis pœnis.

Sub quibus præcipitur eisdem, ut juramentum præstent deimplendis in ea contentis.

Nullus in posterum.

quocumque titulo Missionis exercitio se immisceat nisi juramentum hujusmodi emiserit.

pturi erunt mandamus, ac præcipimus sub iisdem omnibus censuris, & pœnis, ut nullo pacto audeant vel minimum actum explere, nisi antea & ipsi juramentum prædictum præstiterint, quin nec tamquam Presbyteri Sæculares ab Ordinariis Locorum deputati, seu veluti simplices Religiosi, vel quovis alio titulo & nomine, Christifidelium Confessiones excipere, Conciones habere, aut Sacramenta ministrare, sed omni prorsus careant potestate; derogando quibusvis privilegiis, sibi ipsis, aut vestræ respective Religionis, Ordini, Congregationi, & Societati, etiam Jesu, specialiter, aut generaliter a Nobis, & a Prædecessoribus nostris quacumque ex causa concessis. Juramenta prædicta sæculares Missionarios coram Locorum Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel Apostolicis Vicariis præstare demandamus, & Vicarios vero ipsos & Superiores in manibus Episcoporum. Nec eadem tantum verbo proferre, sed scripto juxta formam per Nos præscriptam, & infra denotandam, ac propria manu subsignare teneamini, sub iisdem Censuris, & pœnis.

Idem servetur ab Episcopis.

Hoc etiam juramentum præstandum fore mandamus, ac requirimus ab illis, qui ad Episcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipsomet die, quo in manibus Episcoporum solemnem emissuri erunt Fidei professionem, vel in actu eorum consecrationis.

Cum onere remittendi ad Congr. de Prop. Fide exempla juramenti præstiti ab eisdem subscripta.

Quorum juramentorum subsignata exemplaria, relicta isthic in Archiviis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide, per Episcopos, & Superiores Regulares respective transmitti volumus, a qua ad illam S. Officii remittantur, ut sint obsequii erga Nos, nostrasque jussiones, puritatis, integritatisque Fidei vestræ monumenta.

Injungitur, Episcopis & aliis, tam præsentis, quam præcedentis Epistolæ publicatio, & transmissio.

Ne vero tam Literarum nostrarum sub prædicta die 24. Augusti 1734. quam præsentium, ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fraternitates vestras, ac in Domino obtestamur, ut quo primum illas atque præsentes receperitis, statim publicare faciatis, ac ad singulos Missionarios, sive Sæculares, sive Regulares fuerint, sub vestra respective Jurisdictione degentes, easdem transmittatis. Hoc ipsum præcipimus Apostolicis Vicariis, aliisque Regularium Superioribus. Contrafacientes, vel negligentes declaramus incurrere ipso facto pœnam suspensionis ab exercitio Pontificalium, & interdicti ab ingressu Ecclesiæ; Regulares autem Excommunicationis latæ sententiæ, privationis Officiorum, & vocis activæ, & passivæ.

Formula Juramenti a Missionariis præstandi.

Formula autem juramenti, sicut præmittitur, a Missionariis præstandi, est, quæ sequitur, videlicet.

„ Ego N. Ordinis N. seu Societatis Jesu Missionarius „ ad Regnum N. vel ad Provinciam N. in Indiis „ Orientalibus a Sede Apostolica, vel a meis Superiori„bus juxta facultates eis a Sede Apostolica concef„sas missus, vel destinatus, parendo præcepto San„ctissimi Domini Nostri Papæ Clementis XII. „ per Literas Apostolicas in forma Brevis datas die „ 13. Maji anno 1739. injuncto omnibus Missionariis „ in dictis Missionibus, præstandi juramentum fideli„ter servandi dispositionem Apostolicam circa ri„tus Malabaricos ad formam Literarum Apostolicarum „ in forma Brevis ejusdem Sanctissimi Domini Nostri „ die 24. Augusti 1734. incipien. *Compertum, exploratumque*: mihi per integram ejusdem Brevis lecturam „ optime noto; promitto, me plene & fideliter pari„turum, illudque exacte, integre, absolute, & „ inviolabiliter observaturum, & absque ulla tergiver„satione adimpleturum, necnon ad formam dicti Bre„vis instructurum Christianos mihi commissos tam in „ Concionibus, quam in privatis instructionibus, ac „ præsertim Cathecumenos, antequam baptizentur, „ & nisi promittant observantiam dicti Brevis, ejus„que dispositionum, & prohibitionum, me ipsos non „ baptizaturum, prout quoque curaturum omni stu„dio, quo potero, ac omni diligentia, ut sublatis „ Gentium cæremoniis, illi a Christianis suscipiantur „ & retineantur ritus, quos Catholica Ecclesia pie „ præscripsit. Si autem (quod Deus avertat) in toto, „ vel in parte contravenerim, toties pœnis a Sanctis„simo Domino Nostro impositis in Decreto, seu Li„teris Apostolicis, ut supra, super præstatione hujus „ juramenti, mihi pariter per integram lecturam no„tis, me subjectum agnosco, & declaro. Ita tactis „ SS. Evangeliis promitto, voveo, & juro. Sic me „ Deus adjuvet, & hæc SS. Dei Evangelia.

„ Ego N. manu propria.

Formula Juramenti ab Episcopis præstandi.

Formula vero juramenti, ut supra, præstandi ab Episcopis, est, quæ sequitur, videlicet: „ Ego N. „ Episcopus Civitatis N. memor juramenti a me præ„stiti in actu meæ solemnis Consecrationis, quo Ro„mano Pontifici fidem, subjectionem, & obedientiam „ promisi, tum insuper eorum, quæ provide sanxit „ Clemens XII. Pontifex Maximus circa ritus Mala„baricos in Literis Apostolicis in forma Brevis, Epi„scopis, & Missionariis usque sub die 24. Augusti „ 1734. transmissis, parendo mandatis Sanctitatis Suæ „ per alias similes Literas die 13. Maji anno 1739. in„junctis, ut in argumentum meæ erga Apostolicam „ Sedem obedientiæ non minus, quam filialis obsequii, „ me juris jurandi Religione obstringam, juro, & pro„mitto, me plene, & fideliter easdem Literas Apo„stolicas sub dicta die 24. Augusti 1734. executurum, „ atque ea, quæ in illis præscripta sunt, exacte, „ integre, absolute, ac inviolabiliter observaturum, „ curaturum pariter, quantum in me erit, ut ii om„nes, qui mea in Diœcesi Missionarii, & Sacerdo„tes sunt, vel futuri erunt, illas eodem prorsus „ modo in omnibus servent, atque exequantur, & „ contra inobedientes, si qui fuerint, me processu„rum ad formam Brevis sub die 13. Maji anno „ 1739., ut tandem sublatis Gentium cæremoniis, „ illi a Christianis recipiantur ritus, quos Catholica „ Ecclesia pie præscripsit, ac jugiter servat. Utque „ de hac mea voluntate, juramento, filialique ob„sequio erga Romanum Pontificem, ejusque manda„ta perenne existat monumentum, propria manu „ me subscribo.

Ego N. Episcopus. N.

Adhortatio pro omnium executione

Cæterum etsi magna Nobis spes sit, Fraternitates Vestras, & Missionarios omnes, nostras voces, & monita excipere diligenter, ac filiali obsequio exequi, curam insuper solicitudinemque plurimam gerere, ut tam Orthodoxæ Religionis puritati, integritatique, quam Gentium saluti adjumento sitis, omnesque in hanc unicam rem, maximam utique, labores, sudoresque conferre, ut tandem, qui Christi amplectuntur Fidem superstitiosos aversentur ritus, eosque tantum suscipiant, & retineant, quos Catholica Ecclesia pie præscripsit, ac jugiter servat; attamen pro Pastoralis Officii debito, ac Paternæ Charitatis stimulo, iterum, iterumque commonere non desistimus; ne a Pastorum Principe in custodia Gregis sui minus vigilasse dijudicemur; & Vobis interim in auspicium bonorum omnium Apostolicam Benedictionem impertimur: Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIII. Maji MDCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno Nono.

Idem Clemens XII. ad Episcopos peculiariter scribit sub eadem data.

§. 18. Hasce Clementis XII. Literas aliæ subsecutæ sunt prænominatis earum Regionum Episcopis peculiariter inscriptæ, quibus idem Pontifex & conceptum animo intimum dolorem, ob nondum sibi delatam certam exoptatamque notitiam de præstita Apostolicis mandatis debita observantia, gravibus verbis patefecit, & eorumdem Episcoporum zelum ac religionem excitare curavit, ut ipsi exemplo ac diligentia sua præeuntes, cæterorum obedientiam solicite promoverent. Harum Literarum hujusmodi exemplum est.

Tenor Epistolæ in simili forma Brevis.

§. 19. *Venerabilibus Fratribus, Episcopis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssarensi, & Carnatensi.*

CLEMENS PP. XII.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Conqueritur de certo exitu primæ Epistolæ, & debita responsa exquirit.

Continere labia nostra non possumus, quin vos, Venerabiles Fratres, Apostolica voce iterum alloquamur; Moleste Nos, imo graviter ferre, usque adhuc certam denunciationem minime accepisse, qui tandem exitus contigerit Nostris Literis, quas die 24. Augusti 1734. Vobis, & Missionariis istic commorantibus dedimus. Sane taciturnitas hæc curarum, & angustiæ nostro paterno erga vos amori causa est, tum & maxime quia, incertæ licet, sparsæ hic sunt voces, easdem Nostras Literas, & Decreta in publicum ob omnibus minime posita fuisse, nec exacte, prout oportet, adimpleri, quin non deesse aliquos, qui diversa opinantes, ac loquentes, adducunt discipulos post se. Quare primum Frater-

nita-

PONT. A. V.

nitates Vestras ex animo requirimus, ut quomodo isthic res se habeat, quamprimum renuncietis, ne longior tarditas acerbiorem Nobis afferat molestiam; deinde firma spe ducimur, zelo Dei vos impellente, in doctrina sana nobiscum exsurgere in eos, qui contradicunt, ut memores officii, cui se addixerunt, ut sedulo caveant, ac diligenter prospiciant, ne culpa eorum: Gentes istæ sint timentes Dominum, sed nihilominus & Idolis suis servientes. *Hac de causa alteras misimus Literas Fraternitatibus Vestris, atque Missionariis, quibus gravioribus sub pœnis demandamus, ut nostræ voluntatis sensibus & Decretis obediant, & opere compleant. Ne vero, ut hactenus unus alterum incuset, & Nos, qui licet præsentes isthic spiritu, corpore tamen absentes, suspensos incerti nuncii diu retineant, Juramentum ab unoquoque ex Missionariis propria manu subsignandum, expetere duximus, quo quisque profiteatur Nostris jussionibus promptam atque exactam præstare obedientiam, prout latius in iisdem Literis continetur. Hoc etsi tuto Nobis polliceamur pro omnium pietate, & religione; attamen plurimum collatura erit Fraternitatum Vestrarum exempli auctoritas, quoties idem Jurisjurandi sacramentum, in certum erga S. Sedem, & in Nos obsequii vestri testimonium, præstitisse, atque Nobis misisse vos intelligant, prout in Domino etiam atque etiam obtestamur. Porro hanc unam esse detegendæ veritatis viam, unum præsidium ad obstruendum os loquentium iniqua, vosmet facile cognoscere non dubitamus: quare Pontificiam voluntatem, cæteroquin in vos propensam, magis magisque Vobis devincietis, si industriæ, cogitationi, studio denique vestro vim addatis exemplo; nec sane veremur, quin eam reverentiam, quam suscipientes Episcopale munus, huic S. Sedi, & Apostolicis mandatis spopondistis, hac tamen opportuna occasione explicaturi luculentius eritis, ut quos, ad Juramentum proferendum, vos adire obstringimus, ex facto etiam vestro obedire præceptis Nostris arctius impellantur. Ac Vobis, Venerabiles Fratres, in perpetuum amoris Nostri pignus, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die* XIII. *Maji* MDCCXXXIX. *Pontificatus Nostri Anno Nono.*

Significat superioris Epistolæ sensum, & Episcoporum zelum excitat pro omnium demandatorum implemento.

§. 20. Neque vero his, quamvis adeo enucleate præscriptis, plane contentus idem Clemens Papa XII. Superiores quoque Generales Missionariorum in Orientalibus Indis degentium, eorum præsertim, qui, ut Apostolicæ Sedi relatum erat, detrectabant adhuc obsequentis animi erga ejusdem Sedis mandata, certa argumenta exhibere, adstrinxit, eosque sub pœnis suspensionis a Divinis, privationis vocis activæ & passivæ, aliisque gravioribus arbitrio suo reservatis, Apostolicæ etiam Sedis indignationis, formali præcepto, eoque juridice indicto, adegit ad transmittenda suis respective Religiosis exempla Apostolicarum Literarum a se tunc editarum, atque ad earum publicationem, & exactam, integram, inviolabilemque observantiam pro viribus præcipiendam; ea lege addita, ut si aliquis esset e Missionariis, qui mandatis reluctaretur, aut contra facere auderet, solemni statim præcepto per Superiorem Generalem cogeretur, relictis Missionibus, e Provincia decedere, atque in Europam reverti. Et ne in re adeo gravi intentatum aliquod remedium relinqueretur, terminum annorum trium constituit, intra quem Superiores Generales prædicti tenerentur certis authenticisque documentis Sedis Apostolicæ plenam atque integram Decretorum Literarumque observantiam indubitate probare, atque præsertim exempla juris jurandi, ut præfertur, præstandi, propria uniuscujusque Missionarii manu, cujuscumque fuerit Instituti, subscripta exhibere.

Superiores Generales Missionariorum onerat de præmissarum Literarum transmissione, publicatione, & implemento.

Ac de juramenti præstiti exemplis infra triennium Sanctæ Sedi repræsentandis.

§. 21. His ita constitutis, atque mandatis obtemperantes omnes Episcopi, & Missionarii Apostolici Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatensis, nominatimque, qui pridem contra Cardinalis Tournonii Decretum steterant, fide data, sacramentoque interposito, exactam, integram, absolutam, inviolabilem observantiam Literarum, quarum superius exemplum insertum est, quodque incipit, *Compertum exploratumque*, promiserunt, secundum formulas aliis in Literis Pontificis expressas, quæ pariter enunciatæ jam sunt, quæque incipiunt, *Concredita Nobis Dominici Gregis*, Utque suum Nobis ad Pontificatus apicem evectis, Sanctæque Sedi fidele obsequium, & submissionem certo probarent argumento, ad manus nostras exempla reddi curarunt solemnis jurisjurandi, quod singuli præstiterunt.

Episcopi, & Missionarii obtemperant, & juramenta subscripta exhibentur SS. Domino Nostro.

ANNO 1744.

§. 22. Hunc igitur fructum ex prudenti constantique, quam hactenus recensuimus, Prædecessorum Nostrorum agendi ratione Nobis colligere datum est; neque jam temere videmur hanc animo spem concepisse, ut quæcumque dubia super executione eorum, quæ ab iisdem Prædecessoribus præscripta memoravimus, adhuc reliqua sunt, resolutis, ut infra, propositis quæstionibus, penitus submoveantur: omnesque demum inter sacros istarum Regionum Operarios dissensiones, & controversiæ compositæ conticescant; atque Apostolica mandata & Decreta, quæ, gravi præmissa ponderatione, ac de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum in tota Republica Christiana in negotiis Fidei Generalium Inquisitorum specialiter deputatorum aliorumque Virorum pietate ac doctrina præstantium, harum serie edituri sumus, pari obedientiæ alacritate ab omnibus istarum Partium Missionariis excipiantur, ac debitæ executioni demandentur.

Qui reliqua adhuc dubia cum consilio Congregat. S. Officii definire statuit.

§. 23. Nonnulli siquidem, postquam Literis professi sunt servatas ab se fuisse Apostolicas Literas *Compertum exploratumque*, seque accusatos idcirco perperam fuisse tamquam refractarios; affirmantes nihilominus, in maximas atque extremas animi angustias se esse conjectos, ob Juris jurandi religionem, ob excommunicationis periculum, aliasque gravissimas pœnas, quibus inobedientes, legive repugnantes inevitabili nexu obligati sunt atque obnoxii; communi illorum omnium nomine qui in pari muneris & periculi societate versantur, ad sublevandas suas, ut ajunt, oneratas trepidantesque conscientias, atque ad plurimorum Christianorum salutem, qui recenter conversi persecutionum procellis assidue conflictantur, in tuto collocandam, tria a Nobis flagitarunt.

Missionariorum postulata.

§. 24. Primum illud est, ut onere subleventur (quod quidem onus gravissimum, intolerandumque appellant) tot juramentorum, censurarumque, quibus inextricabilibus veluti laqueis eorum conscientiæ vinciuntur, quibusque fit, ut propriæ amittendæ salutis periculo expositi, de aliena procuranda cogitationem prope omnem deponere cogantur.

I. Superlendis censuris, & juramento.

§. 25. Alterum, ut dispensatio alias concessa super insufflationum, atque salivæ ritu, in Sacramento Baptismatis ministrando, prorogetur, eo vel maxime, quod non tali lege sit hujusmodi ritus inductus, in quo dispensatio locum habere non possit; imo, ut ea concedatur necessarium esse ajunt, ad conservandam propagandamque disseminatam jam ac diffusam Fidem in vastissimis illis Regionibus, quarum Incolæ ingenito veluti horrore, seu potius inveterato & communi præjudicio, ita salivam aversantur, ut de eo evellendo prope jam sit ab eis desperatum.

II. Ut prorogetur dispensatio super omissione Sacramentalium in Baptismo conferendo.

§. 26. Tertium, ut aperta, atque plena tradatur interpretatio præcepti a Cardinali Tournonio Missionariis gravissime injuncti, atque ab Apostolica Sede confirmati, eisque inculcati, ut abjectissimum hominum genus, vulgo *Pareas*, minime deserant, sed cum domi aliquo morbo laborantes detinentur, eos invisant, eisque, cum opus fuerit, Sacramenta ministrent, omnibusque erga eos charitatis atque pietatis officiis defungantur. Nam, sine aliqua præfati Decreti declaratione, perniciem ei, qui Christianæ Religioni nomen dederunt, imminere prorsus arbitrantur, Gentiliumque ad Fidem conversionem impossibilem penitus evasuram. Itaque eorumdem Parearum saluti providendum esse rentur, non adigendo Sacros Operarios ad ingrediendum eorum Domos, quod certe ut asserunt, exitio Missionibus foret, se alia ratione; atque ea potissimum, quam ipsi primo induxerunt, quaque usi sunt post Apostolicas etiam Literas promulgatas, quarum initium *Compertum exploratumque*, obtentu verbalis cujusdam declarationis, quam ipsis suus Missionum Procurator significaverat.

III. Ut detur explicatio Amicil de assistentia Parei præbenda.

§. 27. Rumore itaque ad Nos allato de hujusmodi vocali declaratione, quæ Clementi Papæ XII. Prædecessori nostro tribuebatur, & cujus etiam exemplum monumentumque in Actis, & Tabulario Sanctæ Inquisitionis relatum fuisse atque reconditum ferebatur, exemplum monumentumve hujusmodi diligentissime exquiri mandavimus. Cumque illud nusquam

Juxta prætensum vivæ vocis oraculum Clementis XII. Quod tamen Oraculum nunquam emanaverat declaratur.

quam inventum ſit, longa licet atque exactiſſima indagine inveſtigatum; cùm etiam Adminiſtri, quorum cuſtodiæ mandandum fuerat, ea de re per Noſmetipſos interrogati, nihil hujuſmodi a ſe viſum, nihil auditum fuiſſe, & numquam ad ſe perveniſſe prædictam declarationem, propptereaque & in actis, & in Archivio deſiderari, conſtanter & indubitate affirmaverint: cum denique ipſius Noſtri Prædeceſſoris ea de re mentem atque ſententiam, in Apoſtolicis ejus Literis ſupra relatis luce ipſa clarius expreſſam, exploratamque haberemus; totum hoc graviſſimum & inveteratum negotium, cum approbatione & conſilio Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Generalium Inquiſitorum, ut ſupra, deputatorum, tandem dijudicare ac definire deliberavimus. Auditiſque propterea tum eorumdem Venerabilium Fratrum Noſtrorum, tum etiam Conſultorum ſententiis, ac rurſus ad trutinam revocatis, & coram Nobis multum diuque perpenſis atque diſcuſſis moderationibus illis, quas poſtularunt a Nobis illi, qui duram atque difficilem Decretorum toties enunciatorum integram abſolutamque obſervantiam exiſtimarunt, in hunc, qui ſequitur, modum, ſtatuimus, atque decrevimus.

Et Pontifex, eo non attento, circa relatas.

I. Juramentum præſtari & ſervari jubet, & cenſuras confirmat.

§. 28. Ac primo quidem, animadvertentes impoſitam Jurisjurandi legem eſſe veluti ſaluberrimum antidotum extinguendo gliſcentium litium, diſcordiarumque veneno, aptiſſimumque ad cohibendam licentiam libertatemque opinandi, interpretandi, agendi denique pro libito in re tam gravi & periculoſa, frænum exiſtere; Cenſuras quoque a prædicto Clemente XII. Prædeceſſore Noſtro in enunciatis Literis, incipientibus *Concredita Nobis* conſtitutas, ad ſolos dumtaxat pertinere Apoſtolicæ legis præceptorumque violatores, eaſdemque in hujuſmodi tantum refractarios, quorum animos neque Eccleſiaſticæ manſuetudinis officia, neque paternæ admonitionis charitas vincere, aut inflectere ullo modo poſſent, juſtiſſimam pœnam eſſe & fore reputantes; non ſolum inopportunum cenſuimus, Jusjurandum aliqua in parte remittere, aut moderari Cenſuras, quod primo fuit ab illis propoſitum; verum etiam, de prædicto conſilio & aſſenſu, ac de plenitudine Poteſtatis a Deo Nobis concreditæ, illud, illaſque probamus, confirmamus, & innovamus, illudque, & illas omne robur & firmamentum, omnemque vim & efficaciam in poſterum ſemper habere, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri & obtinere, atque ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit inviolabiliter & inconcuſſe obſervari decernimus & jubemus.

II. Queritur dictum non eſſe de obſervantia Decreti Clementis XII. Circa Sacramentalia in Baptiſmo adhibenda.

§. 29. Quod autem attinet ad ſecundam poſtulationem, de proroganda ſupradicta diſpenſatione, quam Prædeceſſor Noſter in decennium conceſſit, ut ſcilicet per id temporis, in Sacramento Baptiſmatis conferendo, ſalivæ uſu abſtinere, & ſacras inſufflationes in occulto adhibere liceret, non tamen hoc generatim, neque indiſtincte, ſed ubi gravis aliqua & certa neceſſitas poſtularet, ut luculentius in ejuſdem Literis Apoſtolicis, quarum initium *Compertum, exploratumque* expreſſum eſt; Nos declarare ſatis non poſſumus, quam ægre feramus, quod nullis adhuc certis indiciis aut argumentis cognoſcere potuerimus, utrum Miſſionarii per id decennii tempus, quod jam elapſum eſſe dignoſcitur, ad Apoſtolicarum Literarum præſcriptum, in eo pro viribus elaboraverint, atque ea, qua par erat, fide, ac diligentia, omne ſuum ſtudium, operamque adhibuerint, ut vanus ille horror, & parum æqua averſatio prædictorum Sacramentalium, quæ Gentium illarum animis inſidere fertur, ſenſim emendata, demum ab eiſdem penitus deponeretur. Nemo quippe ignorat, Sacramentalium, de quibus agitur, uſum, ſive inſtitutionis antiquitas, ex qua Ritus illi in Eccleſiam derivati ſunt, ſive multiplex myſteriorum ſignificatio, quæ in illis continetur, ſive demum Romanæ Eccleſiæ omnium Magiſtræ ſpectetur autoritas, quæ eoſdem in ſuis Ritualibus receptos inviolabiliter obſervari præcepit, jure, ac merito venerandum eſſe, præcipueque ſemper in honore habendum, & conſequenter incapacem prorſus recipiendæ Baptiſmatis Gratiæ eum eſſe, qui falſo ſibi perſuaſerit, inſufflationes, atque ſalivam aptam haud eſſe materiam Sacramentalium cæremoniarum, graviſſimique piaculi expertem non futurum, qui ſic opinanti conferre illud auderet.

[…]torum di[…]itatem, & […]velantiam […]mmendat.

Super quibus nefas eſt Cathecumenos errare.

§. 30. Et quamquam exploratum eſſet, Gentes illas hoc pravo errore minime detineri, ſed ob id tantum a prædictorum Sacramentalium uſu abhorrere, quod ingentia quadam, ut ferunt, averſione ſalivam anhelitumque abominentur; non minori tamen induſtria Sacris Miniſtris adnitendum eſt, ut ex eorum animis perperam conceptum horrorem, ineptamque averſionem eliminent atque ablegent: aliter timendum merito eſſet, ne illarum Regionum Neophiti, confirmata in ipſorum mentibus hujuſmodi abominatione, eo uſque deſipiant, ut eamdem etiam transferant ad miracula, quæ per ſalivam Chriſtus Redemptor Noſter edidit; ipſumque propterea miraculorum & ſalutis noſtræ Auctorem, quo nihil profecto magis impium excogitari poteſt, averſentur. Utque alia prætereamus, illud tandem non diutius eſt differendum, ut in Regnis Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi, Baptiſmi Sacramentum rite ſancteque miniſtretur, iiſdem adhibitis Sacramentalibus, & ceremoniis, quibus Romana utitur Eccleſia, ex qua ad Gentes illas Fidei lux propagata eſt, dediſcantque tandem novelli Regionum illarum Fideles id horrere, quod Deus dignatus eſt facere.

Concedit prorogationem diſpenſationis ad aliud decennium a die datæ præſentium.

§. 31. Verumtamen, ut memorata Sacramentalium prædictorum abominatio ſuaviter, leviterque eorum animis divelli poſſint, neve hujuſmodi lex, quæ Sacramentalium uſum præſcribit, ad nimiam in ſpecie ſeveritatem exacta, eas adducere calamitates videatur, quæ ex illa, tamquam e fonte, in Eccleſias atque Miſſiones dimanaturæ denuntiantur; Nos enarratis de cauſis diſpenſationem, quam prædeceſſor Noſter in Literis jam relatis conceſſit, iterum concedendam, prorogandamque decrevimus in aliud decennium, quod a die datæ præſentis Noſtræ Apoſtolicæ Conſtitutionis eſt inchoandum.

Præſcribit Epiſcopis, & Miſſionariis quomodo ea uti debeant.

§. 32. Ex quo fas eſt intelligere, non eam eſſe aut fuiſſe noſtram & Apoſtolicæ Sedis ſententiam, quod ſcilicet nullus diſpenſationi locus eſſe poſſit in hujuſmodi Sacrorum Rituum, & Sacramentalium materia, nec ulla diſpenſandi neceſſitas, aut ſufficiens cauſa unquam valeat allegari. Verum, quum ex rationibus ſuperius allatis, ullo pacto permitti valeat, venerabiles adeo Ritus, ac traditum a Patribus, ſancteque ab Eccleſia ſervatum hujuſmodi Sacramentalium uſum, penitus aboleri; vel eorum contemptui, aut erroribus circa eadem inducendis, vel jam conceptis amplius confirmandis, occaſionem præberi; idcirco omnibus dictorum Regnorum Miſſionariis diſtricte præcipimus, ut hac diſpenſatione benigne a Nobis indulta, nonniſi certis in caſibus, & cum gravis id neceſſitas poſtulabit, de quo eorum conſcientiam oneramus, utantur, nec niſi in prædictis caſibus ſalivæ uſum in adminiſtratione Baptiſmatis poſſint omittere, & occultas adhibere inſufflationes; modo ii, qui ſe baptizandos offerunt, in ea non ſint opinione, ut credant ſalivam, atque inſufflationes hujuſmodi ineptam eſſe, atque indecentem Sacramentalis Ritus materiam; qui enim adeo falſa, atque diſtorta perſuaſione imbuti eſſent, tamquam indigni, & incapaces Sacramenti Baptiſmatis licite ſuſcipiendi, ab eo repellendi eſſent.

Et, ut Malabares in hac materia perperam opinantes ad Baptiſmum non admittant.

Atque interim eos inſtruere curent.

Volumus autem, atque omnibus & ſingulis prædictorum Regnorum Epiſcopis & Miſſionariis in virtute ſanctæ obedientiæ præcipimus, & expreſſe jubemus, ut & communibus ſtudiis atque conſiliis, & ſinguli pro virili parte, intra præfinitum decennii tempus, omnibus viribus nervíſque contendant, & quemadmodum fuerat eiſdem a ſanctæ memoriæ Prædeceſſore Noſtro imperatum, non intermiſſis laboribus aſſidue curent, ut ex illarum Gentium animis errorum tenebræ, maleſanæque opiniones, quibus obcæcantur, & miſerrime detinentur, penitus diſcuſſæ, ac radicitus evulſæ eliminentur. Ut vero indultum, prorogatumque a Nobis tempus, ſanctiſſimis Romanæ Eccleſiæ ceremoniis prædictis, quæ tamdiu a Sede Apoſtolica commendatæ atque inculcatæ fuerunt, facilius apud Nationes illas inſinuandis vere conducat, utque ulterior hujuſmodi Rituum prætermiſſio (quam tamen extra veræ neceſſitatis caſus, ut ſupra, nullatenus conceſſam aut licitam eſſe, iterum declaramus), alendis Populorum erroribus, atque difficultatibus augendis confirmandiſque anſam non præbeat; univerſis Gen-

Absque spe ulterioris dispensationis.

Gentium illarum Episcopis, & Missionariis prædictis notum esse volumus, hoc exacto decennio, nullis aut precibus, aut rationibus, quæ porrigi, proferrique unquam possent, aliam denuo prorogationem concessum iri.

III. Decretum Card. Tournonii circa Pareas justum, & necessarium declarat.

§. 33. Ad tertium denique quod pertinet postulatum, ut nempe apertius atque distinctius declaretur Decreti articulus, quo laudatus bonæ memoriæ Thomas Cardinalis Tournonius sancivit, ut Missionarii ad Pareas ægrotantes accedant, ut Sacramenta desiderantibus etiam domi administrent, ut denique illis omnia præstent spiritualia subsidia, quæ Charitas, Religio, & Officii ratio Evangelicis Operariis, nullo discrimine, nulloque respectu, Fidelibus universis, adversa præsertim valetudine conflictatis, administranda præscribunt: nemo profecto non videt, quantumvis maximæ proponantur difficultates, in quas incurrere Missionarii se posse dicunt, si huic præcepto tam justo, tam sancto parere velint; ferendum tamen nullo modo esse quod Casas humiliorum hujusmodi hominum ex morbo decumbentium subire recusent, atque illos in summo etiam vitæ discrimine, aut Sacramentis omnino carere sinant, aut saltem eorumdem percipiendorum maximam illis ingerant difficultatem. Nulla etenim apud Deum est personarum acceptio; nec ullum despicere fas est eorum, quos Unigenitus Dei Filius per novam generationem sibi conjunctos, non confunditur Fratres vocare; quin immo *elegit Deus pauperes in hoc Mundo, divites in Fide, & hæredes Regni, quod repromisit diligentibus se*. Quæ qui contemnunt, exhonorantes pauperem, & Fratrem humilem confundentes in humilitate sua, hi porro longe nimis discedunt a doctrina, & exemplo Christi Domini Salvatoris Nostri, qui Nos, non Divina tantum voce, sed magnis etiam atque illustribus factis edocuit, quanti apud Nos esse debeant, qui pauperes, atque abjecti per Mundi insaniam vocantur: *ecce enim*, ajebat S. Gregorius Pontifex Maximus, *ire non vult Filius Dei ad Filium Reguli, & tamen venire paratus est ad salutem Servi. Certe si nos cujuspiam Servus rogaret, ut ad eum ire deberemus, protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet: dicens: non eas, quia temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vilescit. Ecce de Cœlo venit, qui Servo in Terram occurrere non despicit*.

Idque confirmat ex Sacris Scripturis, & Patribus.

Prædecessorum super eo præcepta renovat, & hactenus im-pleta dolet.

§. 34. Quare ut gravissimo huic malo remedium afferrent Prædecessores Nostri Romani Pontifices Gregorius XV., Alexander VII., & Clemens IX. in suis Apostolicis Literis die XXXI. Januarii Anni MDCXXIII., die XVII. Jan. Anni MDCLVIII., & die XIII. Sept. Anni MDCLXIX. respective datis, omni animorum contentione, atque zelo obtinere curarunt (quod & Nos eorum vestigiis inhærentes summopere optamus, & quantum in Domino possumus, districte præcipimus, & mandamus), ut Nobiles cum Plebeis in unam eamdemque Ecclesiam convenientes, una simul Divini verbi pabulo reficerentur, & Ecclesiæ Sacramenta reciperent, utque Missionarii Regnorum, Provinciarumque Orientalium Indiarum, sui officii memores, ita animo essent comparati atque dispositi, ut non secus ac Nobilibus, abjectis quoque, & infirmæ sortis hominibus, in iis, quæ ad spiritualem eorum profectum pertinent, præsto essent, illisque in propriis etiam domibus, etsi humillimis ac sordidis, Sacrum Viaticum ministrare minime recusarent. At, quod maxime Nos angit, sive ob immodicum illum honorem, quo claro genere nati infimæ Plebis homines, ut fertur, ita aversantur, ut vel illorum contactu se commaculari, nobilitateque, & gradu cadere sibi persuadeant, (qui tamen error cum sit Christi lege damnatus, e Christianorum animis omnino est eliminandus); sive ob patrias leges, imperiaque Regum idololatrarum, quibus Christiani in iis Regionibus subjecti sunt, aliave tandem de causa id evenerit; frustra certe fuerunt Prædecessorum nostrorum consilia, paternæ exhortationes, præcepta demum, queis usi sunt, ut infimi hujus generis hominum conversioni ac saluti procurandæ, quantum optaverant, plene consulerent, atque providerent.

Missionarii Societ. Jesu proponunt Pontifici se aliquos deputaturos ed præcipuam Parearum curam.

§. 35. Cum vero & Nos, Christi Domini documentis, Prædecessorumque Nostrorum exemplo excitati, anxie cogitaremus, qua ratione illud tandem reipsa consequi possemus, quod eisdem Prædecessoribus Nostris tantopere cordi fuit; opportune accidit, ut Societatis Jesu Missionarii, quorum villicationi Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatensis Missiones potissimum concreditæ sunt, postquam declarari a Nobis articulum de Pareis postularunt, paratos se Nobis obtulerint, pollicitique sint (modo id Nos ipsi probaremus) certos aliquos delegare Missionarios, qui Pareis convertendis, dirigendisque præcipue dent operam. Quod quidem eorum consilium, quo Parearum conversioni & saluti satis bene consultum fore confidimus, paterno gaudio suscipientes, pro temporum circumstantiis probandum, commendandumque esse duximus, oblationisque Nobis factæ, ac religiosi promissi exemplum ab eorum Præposito Generali subscriptum, in hujus Romanæ, atque Universalis Inquisitionis Tabularium referri, perpetuoque asservari mandavimus.

Pontifex id probat.

Et charitatem erga omnes inculcat ex doctrina Apostoli, & ipsius Christi.

§. 36. Præmonemus itaque in primis Partium illarum Missionarios universos, ut quæ Apostolici eorum ministerii erga Fideles omnes ex Divina institutione potissimæ partes sunt, minime obliviscantur; ac serio perpendentes, quod inter eos, qui filii Dei sunt, per Fidem quæ est in Christo Jesu juxta doctrinam Apostoli, jam non est servus neque liber, non est masculus neque fœmina, sed omnes unum sunt in Christo Jesu; quod ipse quoque Salvator noster a Deo Patre suo postulaverat pro omnibus, qui credituri erant per verbum Discipulorum in ipsum, rogans nimirum: *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, & ego in te, ut & ipsi in Nobis unum sint, ut credat Mundus, quia tu me misisti*; novos credentes instruant, oportere illos eo mutuæ charitatis vinculo inter sese colligari, ex qua veluti tessera, & Divini Filii ab æterno Patre missionem, & Christianæ Religionis veritatem facile Gentiles agnoscant.

Jubet deputari sufficientem numerum Missionariorum, qui Pareis assistant.

§. 37. Denique vero tot statim pro Pareis Missionarios deputari volumus & præcipimus, quot necessarii, & re ipsa sufficientes reputabuntur, pro eorum debita cura singulis in locis exercenda; qui peculiari studio eorumdem domos, ubi ægrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus, ac precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, eosque demum in extremo vitæ discrimine constitutos sancto infirmorum Oleo deliniendos, absque Personarum, aut sexus exceptione. Ubi vero contigerit præfatos Missionarios ad Parearum curam præcipue deputatos, aut eorum aliquem, e vivis excedere, vel alio abire; alterum alterius loco continuo subrogari mandamus; & intra spatium quinquennii a die datæ præsentium, certissima atque authentica documenta de mandatorum nostrorum executione Apostolicæ Sedi reddi debere præcipimus; Quod si intra quinquennii spatium hujusmodi documenta reddita minime fuerint, vel iis redditis, minime constiterit alios Missionarios ad præcipuam illam Parearum curam exercendam subrogatos fuisse in eorum locum, quos vel obiisse, vel alia de causa officio deesse contigerit; tum etiam, si intra spatium annorum decem, omnes non fuissent adhibitæ diligentiæ, quæ tam a Prædecessoribus nostris, quam a Nobis ipsis superius præscriptæ sunt, ad evincendum expellendumque horrorem, quo Gentes earum Regionum insufflationes atque Salivam in Sacramenti Baptismatis administratione & susceptione, aversari dicuntur: de quo tamen minime dubitare Nos sinit filialis obedientia, quam ii præ cæteris Missionarii in Apostolicam Sedem se profiteri gloriantur; aut denique si omnes adhibitæ diligentiæ frustra cessissent: quod secus fore confidimus, dum mentis nostræ oculos ad Misericordiarum Patrem, totiusque consolationis Deum, cujus agitur causa, convertimus; in quemcumque eventum, ne Missiones illas tot Virorum laboribus ac sanguine fundatas deseramus, a quo sane longissime absumus; decernimus, & mandamus, ut alii Missionarii sive Sæculares, sive Regulares ex alio cætu, vel instituto, in ea Regna mittantur; ut experiamur num Deus, cujus incomprehensibilia sunt judicia, in aliorum Operariorum villicationem divitias misericordiæ suæ effundere decreverit, eorumque labore, atque industria illos fructus in præfatis Regionibus & Gentibus producere, quos Missionariorum nunc ibi laborantium sudoribus, nulla licet ipsorum culpa vel omissione, consequi non potuerimus.

Et alios aliorum loco subrogari.

Et de hujus Decreti implemento doceri intra quinquennium, & de superiori intra decennium.

Alias novos Missionarios in ea Regna mittendos statuit.

§. 38.

PONT. A. V.

ANNO 1744.

Et supradictos in Europam reverti jubet, sublata eisdem facultate exercendi Missiones.

§. 38. Et quamquam confidimus Missionarios nunc & pro tempore ibi existentes, pro suo erga Apostolicam Sedem obsequio, ab excitandis turbis alienos futuros, nec ullum jussionibus Nostris obstaculum aut impedimentum allaturos, si dum ipsi in iis Regionibus commorantur, eo novi Missionarii accederent, ibique versarentur; tamen quoniam Apostolici muneris id a Nobis ratio exigit, ut caveamus pericula, quæ Christianæ charitati offendiculo esse possent; hinc est, quod Societatis Jesu Missionariis, qui in Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi Regnis tunc erunt, virtute sanctæ obedientiæ jubemus atque præcipimus, ut quicumque casus ex supradictis evenerint, quo vel omnia, vel aliqua ex his, quæ per præsentes Literas Nostras circa præmissa decrevimus & observari mandavimus, intra præfinitum respective tempus, integre, exacteque, ut par est, impleta non fuerint, sive id ex eorum facto, sive ex omissione, sive ex prava, & contra literalem earumdem præsentium sensum distorta mentis & voluntatis nostræ interpretatione, sive demum ex qualibet alia causa etiam de necessitate exprimenda id contigerit: statim, relictis prædictarum Regionum Missionibus, quarum in iis Regnis exercendarum, & quocumque titulo, etiam deputatorum ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut simplicium suæ Religionis Presbyterorum, seu quolibet alio colore prosequendarum, jure omni, officio, & facultate ex eo tempore in posterum jam nunc eos a Nobis privatos, & imminutos declaramus, atque ex nunc prout ex tunc, & e contra, auctoritate Apostolica, & earumdem præsentium tenore privamus, & imminuimus, illico, non expectata alia nostra, & Sedis Apostolicæ declaratione, jussione, aut sententia, in Europam revertantur, uberiores, ut speramus, in hisce Partibus fructus relaturi.

Recensentur alii abusus in iis Missionibus, ut fertur, perseverantes.

§. 39. Demum, etsi ii Missionarii, qui moderandas censuras, dispensandum super insufflationum, & Salivæ Ritu in Sacramento Baptismatis administrando, atque articulum de Pareis declaranddm postulaverunt, difficultatis præsetulerint circa alia capita Decreti prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Tournonii, & Apostolicarum Literarum Clementis Papæ XII., quarum initium *Compertum, exploratumque*; ex aliorum nihilominus Literis ingenti Nostro dolore accepimus, ex Missionariis alios esse, qui nulla habita interdicti a præfacto Cardinali Tournonio lati, amplissime a Prædecessore nostro confirmati ratione, eo usque progrediuntur, ut Christianis Mulieribus gestare permittant monile collo suspensum, contracti tesseram Matrimonii quod Regionis illius lingua *Taly* denominatum, effigiem quamdam habet informem Idoli, quod profanis earum Gentium nuptiis præsidere fertur; ipsisque pariter Fidelibus, quo tempore ab illis nuptiæ celebrantur, permittant fructum, vulgo *Cocco* nuncupatum, frangere, ad hoc ut futurorum inde auspicia vel fausta vel infausta desumant: Mulieribus demum, cum mensibus detinentur, Templi accessum, & salutari Pœnitentiæ Sacramento interdicant. Quamobrem Nos animo reputantes, quam sit execrandum, Mulieres illas, quæ sub Crucis vexillo militant, ornatas incedere hujusmodi insignibus, quæ aut Idololatriam importent, aut de Gentilitatis superstitione suspecta sint, prout dubio procul est memoratum *Taly*, necessario proinde damnatum: quamque Christifideles dedeceat, ritus, cæremoniasque sequi, vel imitari, ethnicam superstitionem redolentes, qua certe non vacat illa nuptiarum tempore in prædictis Regionibus usitata præfati *Cocco* diffractio, quæ idcirco jure & merito pariter reprobata dignoscitur; quam denique justum sit, mensium tempore minime arcere a Templis, & salutari Pœnitentiæ Sacramento fideles Mulieres, quas laudabili praxi admittit Ecclesia, Redemptoris vestigiis insistens, qui sanguinis fluxu laborantem non abjecit: *Si enim*, ut olim scripsit laudatus S. Gregorius Magnus, *in sanguinis fluxu posita laudabiliter potuit Domini vestimenta tangere, cur quæ menstruum sanguinis patitur, ei non liceat Domini Ecclesiam intrare?*

Gestatio TALY.

Fractio Cocco.

Denegatio ingressus Ecclesiæ Mulieribus menstruatis aliisque damnantur.

Et injungitur observantia & executio Decretorum S. Sedis, quæ in omnibus confirmantur.

§. 40. Hæc inquam reputantes, ac relatis & minime ferendis abusibus pro Apostolici muneris ratione remedium adhibere quam maxime cupientes, mandamus, & virtute sanctæ obedientiæ, tenore præsentiis nostræ Constitutionis perpetuæ legis vim habituræ, jubemus atque districte præcipimus universis Episcopis, atque omnibus, & singulis tam Sæcularibus, quam Regularibus ex quocumque sint Ordine, Congregatione, Instituto, nominatimque ex Societate etiam Jesu, in Orientalium Indiarum Regnis Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi existentibus Apostolicis Missionariis, ut omnia & singula, quæ in supra insertis Clementis Papæ XII. Literis, quarum initium *Compertum exploratumque*, quas etiam auctoritate nostra, quatenus opus sit, in omnibus, & per omnia approbamus, confirmamus, & innovamus, contenta sunt, tam quæ supradicta capita respiciunt, quam alia quæcumque per easdem Literas præscripta, & definita, ad eorum normam, quæ idem Prædecessor Noster alterius pariter superius insertis Apostolicis Literis, incipientibus *Concredita nobis*, constituit & sanxit, non solum ipsi pro virili parte integre, exacte, absolute, inviolabiliter, perpetuoque observent atque adimpleant, verum etiam, quantum in ipsis est, ut ab universis Fidelibus, qui eorum curæ sunt concrediti, exacte serventur & impleantur, omni studio ac viribus curent atque contendant.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos, & Missionarios.

§. 41. Denique eosdem Episcopos, & Missionarios omnes rogamus, & obsecramus per Dominum Jesum Christum, & per charitatem Sancti Spiritus, ut nihil aliud sapientes, præter id, quod a Nobis, & a Prædecessoribus Nostris constitutum fuit, salutare Dei, quod per eorum ministerium Regionum istarum Gentibus missum est, pari zelo ac puritate propagare non intermittant; omnique studio dent operam, ut nedum in novellis Christifidelibus veteris hominis vestigia penitus expungantur, deleanturque, verum etiam quæcumque vel symbola, vel imagines, aut figuræ, atque omnis demum species mala, ipsaque veluti umbra, & odor ethnicæ superstitionis ab ipsis eliminentur; illud cogitantes, ejusmodi cæremoniis, vanisque observationibus, quæ Idololatriæ reliquiæ sunt, earum Gentium animos inextricabilibus veluti laqueis irretiri, ac vetustos ali confirmarique errores, quibus misere detinebantur. Quod si aliquos Regionum illarum Fideles, veluti parvulos adhuc fluctuantes, Paganorum contemptus, contumelias, aut persecutiones, propter Ecclesiæ præceptorum, & Rituum observantiam, formidare conspexerint; illud ipsis illustre monitum, quod Sanctus Augustinus, Ecclesiæ Doctor in pari argumento reliquit, commemoraro, atque inculcare non desinant: *Si quæritis, unde vincantur Pagani, unde illuminentur*; quodque ad ipsos Evangelii præcones præcipue dictum esse dignoscitur: *Si quæritis unde ad vitam vocentur; deserite solemnitates eorum, deserite nugas ipsorum.*

Clausulæ efficaces pro omnimoda præsentium executione.

§. 42. Volumus autem, atque decernimus, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod prædicti Missionarii, eorumque Procuratores, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu alias specifica mentione & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati & auditi, causæque, propter quas præsentes emanaverint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum; aliudve quodcumque, juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede præfata concessorum Privilegiorum prætextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minime refragantibus, suos plenarios, & integros effectus sortiri et obtinere, easque propterea, omnibus & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter & inconcusse servari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam ejusdem Sanctæ Romanæ Eccle-

Aliter judicari, & interpretari prohibetur, cum Decreto irritante.

Ecclesiæ Cardinales; etiam de Latere Legatos, & præfatæ Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis quibuscumque derogatur.

§. 43. Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit; Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus; necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, & quarumvis Ecclesiarum, & aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus; privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis prædictis, aliisque quibuslibet personis; etiam quantumvis sublimibus & specialissima mentione dignis, a Sede prædicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque Personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat, specialiter, & expresse derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Fides præstanda transumptis.

§. 44. Quia vero difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eamdem prorsus fidem tuam in judicio quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ habetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Tenor præsentium intimetur Superioribus Missionariorum, qui earum executionem promittant & a Subditis exigant.

§. 45. Insuper volumus & expresse mandamus, ut eædem præsentes Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur & intimentur omnibus & singulis memoratorum Missionariorum, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut, tam suo, quam prædictorum eis respective Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsionis hujusmodi in scriptis reddant; earum vero exempla prædicta, præter ea, quæ a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum, ad Episcopos prædictorum Regnorum, legitime publicanda, de mandato pariter nostro, transmittentur, iidem Superiores, aut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu Inferiores in Regnis supradictis degentes, cum arctissimis præceptis, easdem Literas, & in eis contenta quæcumque plenarie, & integre, ac vere, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi.

Earumque exempla ad illos transmittant cum opportunis præceptis.

Ipsæque præsentes semel publicatæ omnes afficiant.

§. 46. Et nihilominus, quocumque modo earumdem præsentium exempla in prædictis Regnis legitime publicata fuerint & promulgata, volumus, ut statim post hujusmodi publicationem, omnes & singulos, quos concernant, seu concernent in futurum, perinde afficiant, ac unicuique illorum personaliter intimatæ & notificatæ fuissent.

Sanctio pœnalis.

§. 47. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, præceptorum, mandatis, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 12. Sept. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, pridie Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Octobris ejusdem Anni.

APPROBATIO CVIII.

Cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali, & Episcopo Bononiæ, ex Ordine Carthusianorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium.

QUONIAM ita comparatum est, ut ea, quæ alias accuratissime expensa, & concordibus cum virorum pietate, ac sapientia insignium suffragiis a Nobis ipsi sancita ac decreta fuerint, novis deinceps supremæ Apostolicæ nostræ Auctoritatis documentis approbata, & confirmata, universi Christifideles majori cum fide, constantia, ac veneratione accipere, & debitæ executioni mandare consueverint. Eapropter Decretum, quod nuper super casu excepto a Decretis fel. record. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri in causa B. Nicolai Albergati edidimus, novo Apostolicæ confirmationis nostræ præsidio communire satagimus. Hujusmodi autem Decretum est tenoris, qui sequitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Tenor Decreti editi in causa B. Nicolai.

§. 1. *Singulare Divinæ providentiæ consilium esse videtur, quod Nobis reservaverit initium, & progressum, quousque fieri potuit, Causæ B. Nicolai Cardinalis Albergati, qui Anno MCCCCXLIII. decessit: Quo cum Nos & patriam communem, & eumdem Cardinalis Titulum Sanctæ Crucis in Hierusalem sortiti sumus, eademque Bononia Ecclesia, cujus ipse Episcopus inauguratus est Anno MCCCCXVII., & ad mortem usque gubernavit, Nobis pariter gubernanda tradita est, & ad hanc usque diem gubernamus.*

Introductio Causæ.

§. 2. *Cum in minoribus Promotorem Fidei ageremus, Canonizationis ejus causam inducere tentatum est. Quod autem tunc perfici minime potuit, id tandem in Congregatione Rituum habita die xx. Julii MDCCXLIV., dilecto filio nostro Card. Pompejo Aldovrandi tunc Prodatario, nunc Æmiliæ Legato, referente, fuit deliberatum; atque ejusdem causæ introducendæ, prout moris est, commissio manu nostra perquam libenter signata prodiit.*

Processus & sententia Ordinarii super casu excepto a Decr. Urb. VIII.

§. 3. *Decretis itaque Urbani VIII. Prædecessoris nostri inhærendo, subjici debebat examini observantia eorumdem Decretorum; & cum Nobis compertum esset, in Archiepiscopali Curia Bononiensi Anno MDCLI. auctoritate Ordinaria conditum fuisse Processum, in quo varia documenta, ac testimonia de observantia prædictorum Decretorum afferebantur; atque inde etiam deducebatur, scientia, assensuque Episcoporum Bononiensium publicum cultum fuisse exhibitum B. Nicolao Alber-*

Albergati toto tempore, quod Urbani VIII. Decreta exigunt: praeterea Jacobum Boncompagni Cardinalem Archiep. Bononiensem Anno MDCCXXV. *sententiam de more pronunciasse, qua cultum illum ad formam ipsorum Decretorum exhibitum fuisse comprobabat.*

Documenta Sanctitatis Beati Viri Pontificis jussu collecta, & vulgata.

§. 4. *Nos, ut Sanctitatis fama ejusdem Beati Viri illustrior fieret, & publici ejus cultus fundamenta magis stabilirentur, vitae illius acta a Jacobo Zeno Episcopo Feltrensi & Bellunensi, ejus familiari, conscripta, typis iterum publicati praecepimus, & cum Codice Bibliothecae nostrae Vaticanae conferri. Codex autem hujusmodi bene ornatus, & Cardinalis Petri Barbi, qui deinde Pontifex Factus Pauli II. nomen assumpsit, stemmata praeferens, cui adhuc Cardinali opus illud inscriptum fuerat, multo pretio, & aestimatione dignus esse videtur, & ad errores aliquot, qui in vetustiores ejus vitae editiones irrepserant, corrigendos apprime aptus. Id vero accurate perfecit Constantinus Ruggeri Clericus, nosterque familiaris, qui praememoratae Vitae notas addidit. Communicatis deinde illi Martini V., & Eugenii IV. Apostolicis Brevibus, quae in Archivio nostro peculiari servabantur in quibus amplissima de Sanctitate Vitae B. Nicolai Albergati testimonia continentur; tum etiam ei traditis iis, quae a Nobis alio tempore hac de re collecta fuerunt; factaque eidem tum ad nostram domesticam Bibliothecam, tum ad alias hujus Urbis celebriores, adeundi potestate, Nos ipsi singulis hebdomadis opus perlegere, & examinare curavimus; praescripto ordine, quem in eo dirigendo ordinandoque haberi volumus; atque hinc post multos labores ad Jacobi Zeni historiam adjecta sunt praedictorum, aliorumque Romanorum Pontificum testimonia; nec non & Caroli VII. Galliae, & Henrici VI. Britanniae Regnum, ac plurimorum illustrium Italiae auctorum, inter quos recenseri maxime debent S. Antoninus, & Aeneas Sylvius; tum etiam ex Gallia, Flandria, aliisque Regionibus Scriptorum: quae omnia in unum volumen ab eodem Constantino Ruggeri collecta, jussuque nostro typis in lucem edita hoc ipso anno prodierunt.*

Causa proponitur in Congreg. Sac. Rit. ipso Pontifice referente.

§. 5. *His omnibus comparatis, cum in Congregatione Rituum ordinaria proponendum esset Dubium de observantia Decretorum Urbani VIII., Cardinali Aldovrando absenti nemo alius Cardinalis fuit a Nobis subrogatus, qui causam illam referret: Sed Kalendis Augusti habita coram Nobis eadem Rituum Congregatione, Nos, ipsi Cardinalis relatoris vices supplentes, exposuimus primo, Beatum Nicolaum Albergati Bononiae illustri genere natum, in Carthusianorum claustra juvenem concessisse; ibique Sanctitatis, ac prudentiae fama in variis Carthusianis Domibus Prioris munere functum, Romae deinde fuisse Ordinis sui Procuratorem Generalem: postea Bononiensis Ecclesiae, invitum quamvis, & coactum, regimen suscepisse; in quo Ecclesiastica vivendi disciplina, largisque eleemosynis, luculentiora dedit Sanctitatis suae argumenta: quibus accessit invictum robur, quo turbulentis illis Ecclesiae temporibus, jurisdictionis, & auctoritatis Pontificiae adversariis fortissime restitit: a Pontifice Martino V. Cardinalium ordini adscriptum, praeceptoque adactum, ut eam dignitatem acciperet, sic in eo gradu se gessisse, ut quemadmodum Religiosus religiosae vitae, Episcopus religiosi Episcopi, ita Cardinalis factus Cardinalis religiosi exemplar, ac norma extiterit; cum in omni vitae genere, disciplinam regularem, austeritates, & Carthusiani instituti jejunia constantissime retinuisset: a Sede Apostolica rebus gerendis praepositum, post multos labores, pacem inter Mediolanensem Ducem Venetos, & Florentinos conciliasse; & post plura in Galliam itinera, nunc Martini V., nunc Eugenii IV. Pontificum jussu, in magno Atrebatensi conventu, inter Carolum Galliae Regem, & Philippum Burgundiae Ducem, praeclaram illam pacem, Catholicae religionis adeo proficuam, firmasse; cum inter ea singularis Dei providentia ad ejus preces insigne miraculum edidisset, ut Scriptores nonnulli memoriae prodiderunt. Exposuimus quoque sapientem illius gravitatem, cum communi Sanctitatis opinione conjunctam, in aliis Legati Apostolici muneribus, quae ille tum in Basileae, tum in Ferrariae Conciliis, tum etiam in conventu Principum Germanorum Norimbergensi, praeclare sustinuit; praeter gravissimum illud Summi Poenitentiarii, quod apud Pontificem Eugenium IV. gessit: postremo meritis plenum Senis ex hac mortali vita decessisse, communi omnium opinione, ac fama, heroicis virtutibus ornatum; ejusque corpus Florentiam, prout ipse mandaverat, ad Carthusianos fuisse delatum, ubi ad hunc usque diem requiescit: Cum illud Senis Florentiam comitatus fuisset Thomas Sarzanensis, qui deinde Cardinalis, ac paulo post Pontifex factus, Nicolaus V. vocari voluit in memoriam Nicolai Cardinalis Albergati, Viri de se optime meriti: qui post obitum (ut historici, inter quos ipsemet Thomas narrant) ei apparuit; ac tristem, moerentemque hac ipsa magistri sui & domini morte, recreavit; & inter caetera, sempiterna felicitate se potiri affirmans, Summum illi Pontificatum praedixit; quem pariter Aeneas Sylvius, Pii Secundi nomine, assecutus est: qui ambo fuerant cum eodem Nicolao Albergati obsequio & familiaritate conjuncti. Atque uno verbo diligenter exposuimus quidquid magis egregium, solidumque de B. Nicolao memoriae proditum erat in Pontificiis diplomatibus, gravissimisque Auctoribus, qui in praedicto volumine fideliter accurateque citantur. Transeuntes inde ad id, quod erat praecipuum, ad qualitatem scilicet, & vetustatem publici cultus, retulimus summa fide, quidquid causae Postulatores in suis scriptis attulerant, tum etiam illa, quae Fidei Promotor in suis animadversionibus ex officio opposuerat. Nec fuit a Nobis omissum id, quod ad ejusmodi oppositiones responderi valide poterat: illustratis, & in bono lumine collocatis principiis aliquot, quae in nostris de Canonizatione Sanctorum Operibus continentur, quibus oppositiones illae nitebantur.*

De ejus Sanctitatis fama & cultu eidem exhibito.

Congr. Resolutio pro Casu excepto a Decretis Urbani VIII.

§. 6. *Mentem autem nostram minime aperuimus; sed sententiis aliorum exquisitis, ingenti animi nostri gaudio audivimus, Cardinales omnes congregatos, communi suffragio, & una voce declarantes, Urbani VIII. decretis obtemperatum prorsus fuisse, quorum vi B. Nicolai causa esset multis nominibus excepta; adeoque veterem ac publicum ejus cultum, legitimum & canonicum esse censendum, nulloque modo iis, quae in citatis decretis praescribuntur, adversum. Atque id magis, quod publicus idem cultus tunc coepit, cum Senis corpus ejusdem Beati Viri in Ecclesia S. Augustini fuit expositum, ubi praeter totius populi concursum, qui ejus pedes manusque deosculari certabat, Eugenius IV. Pontifex Maximus, inusitato iis temporibus exemplo, ejus funeri cum tota Curia adesse voluit: testatus id se facere ob ingentem, quam de ejus sanctitate opinionem habebat, per Orbem jam longe lateque pervulgatam; imo & duarum librarum lapidem, qui in dissecto ejus corpore repertus est, devotionis causa apud se habere voluit. Addebant praeterea, Cardinalem Gabrielem Paleotti primum Bononiae Archiepiscopum, Nicolai nomen in Beatorum, ac Sanctorum Ecclesiae suae album retulisse, & Urbanum VIII., ut nonnulli memorant, affirmasse, delendos non esse ab ejus imagine radios; & splendores, quos ipse publico decreto Imaginibus eorum, qui non essent ab Apostolica Sede Canonizationis, aut Beatificationis honore donati, apponi prohibuerat, appositosque deleri jusserat: Postremo Beati Nicolai statuam jussu nostro in fronte Basilicae Liberianae inter alias aliorum Sanctorum fuisse positam, cujus Basilicae ipse fuerat Archipresbyter.*

Pontifex Resolutionem confirmat, & decernit, ut infra.

§. 7. *Audivimus haec omnia singulari animi nostri laetitia, & in omnibus unanimes, praedictorum Cardinalium sententiae voce assensi sumus, quam etiam nunc scripto probamus, & confirmamus. Quoniam vero in ejusmodi casibus Fidelium pietas, ut observavimus praescripto limites transfires facile solet; cui rei, si Deo placuerit, alio tempore Nos opportune providere cogitamus, in praesens decernimus ea, quae sequuntur.*

Ob Decret. publicationem Solemnia non celebrari.

§. 8. *Primo, evulgato hoc Decreto, nolumus ingentem publicae laetitiae significationem dari, eo modo, quo in Canonizatione alicujus Beati fieri solet, quod quidem alias contigisse non ignoramus; sed solum in Ecclesia Metropolitana Bononiae, in Basilica Liberiana Romae, & in singulis Carthusiani Ordinis Ecclesiis, post Missam, quam Conventualem dicunt, cantari posse concedimus* Te Deum *in gratiarum actionem, sine musicorum instrumentorum strepitu, nulloque campanarum sonitu praecedente.*

Imagines Beati nonnisi sub praescripta forma depingi.

§. 9. *Secundo, praeter titulum Beati, quem de jure possidet, a privatis primo illi attributum, nunc vero a Sancta Sede comprobatum, concedimus ejus imagines pingi, ornarique posse laureolis, radiis, & splendoribus; non autem diademate, juxta Decretum Sacrae Congregationis Rituum die* IX. *Februarii* MDCLVIII. *ab Alexandro VII. confirmatum. Volumus autem semper Carthusiani Ordinis habitu vestiri, quo ipse tam Episcopus, quam Cardinalis perpetuo usus est, non*

solum

ANNO 1744. *solum religionis causa, sed etiam, ut Ecclesiasticam Disciplinam eo tempore maxime vigentem observaret. Capiti vero illius neque pileolum, neque biretum rubrum apponi volumus: cum certum sit, ejusmodi ornamenta Cardinalibus Regularibus fuisse concessa a Praedecessore nostro Gregorio XIV. Anno* MDXCI.; *bene vero Cardinalis pileum, quo multo prius singulis Cardinalibus uti dedit Innocentius IV., eoque caput ornari, sive is ad pedes deponi poterit.*

Easdemque extra Ecclesias hic designatas publicae Venerationi non exponi.

§. 10. *Tertio nolumus ejus imagines in Ecclesiarum, sive Sacellorum privatorum Altaribus collocari, exceptis tamen Ecclesia Metropolitana Bononiensi, Basilica Liberiana Urbis, & singulis Ecclesiis, ac Sacellis Ordinis Carthusiani, tum etiam Ecclesiis illis sive Bononiae, sive alibi, in quibus, vel super aras, vel extra, ejus imagines in praesens existunt.*

De rationibus augendi Beatorum Cultum.

§. 11. *Postquam innotuit, ac declaratum est, Nos, in eo casu versari, quem Urbani VIII. decreta excipiunt, & post ea, quae nuper exposuimus, & quae quodammodo ex declaratione casus excepti a Decretis Urbani VIII. sequuntur; Apostolicae Sedis in more fuit, praeterito aliquo tempore, urgentibus gravibus circumstantiis, Officium, & Missam de Communi in honorem Beati concedere, alio deinde interjecto tempore, urgentibus gravioribus circumstantiis, Lectiones proprias, etiam antequam fuerint discussae & approbatae virtutes, juxta exempla a Nobis cumulata in nostro opere de Canonizatione Sanctorum* lib. 2. cap. 4. n. 6.; *denique post aliquod temporis spatium Beati nomen in Martyrologium Romanum (quamquam id perraro) referre; & quoties magni ponderis causae adessent, Decretis, & Constitutionibus Apostolicis, si quae obstant, derogare consuevit, juxta ea, quae a Nobis relata sunt in eodem Opere nostro de Canonizatione Sanctorum* lib. 4. part. 2. cap. 17. num. 14.

Conceditur Officium cum Lect. propriis, & Missa in honorem B. Nicolai.

§. 12. *Nos itaque, ingentibus B. Nicolai Albergati Cardinalis erga hanc S. Sedem, & Catholicam religionem meritis inspectis, tum etiam communi praeconio, quo Scriptores ex omni lingua, tribu, & populo, heroicis ejus virtutibus plaudunt, derogantes plenitudine auctoritatis nostrae quibuscumque adversantibus, & temporis inutiliter transacti jacturam compensare volentes, Officium Divinum de Confessore Pontifice cum Lectionibus propriis, per Nos componendis, & Oratione* Exaudi quaesumus *de eodem Communi, ritu majoris duplicis, recitari concedimus die X. Maji, in quo ad beatam vitam migravit; id vero tantum Clero tam Regulari, quam Saeculari, necnon & Monialibus, Civitatis & Dioecesis Bononiensis; tum etiam Romae Clero Basilicae Liberianae; pariterque Monachis, & Monialibus Ordinis Carthusiani universi; itaut quicumque ex praedictis praememorato die Officium illud recitaverit, horas Canonicas, ad quas tenetur, persolvisse censeatur. Eadem ratione concedimus, die x. Maji in omnibus praecitatis locis celebrari posse in honorem ejusdem Beati Missam de Communi Confessoris Pontificis; quam quidem concessionem ad alios quoque Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares, qui eo die in Basilica Liberiana, aut in Carthusiani Ordinis Ecclesiis rem Sacram confecerit, extendi volumus.*

Item anniversaria celebratio Festi, in certis Ecclesiis. Et descriptio illius nominis in Martyrol. Rom.

Concedimus quoque eadem die x. Maji in antedictis Ecclesiis celebrari posse quotannis Beati Cardinalis festum, & ejus Reliquias ad publicam venerationem exponi, non autem in Processionem deferri, juxta ea, quae Alexander VII. die XXVII. *Septembris* MDCLIX., & XVII. *Aprilis* MDCLX. *decrevit. Postremo concedimus B. Nicolai nomen Martyrologio Romano inscribi, addito Elogio, quod a Nobis instituetur.*

Pontificis sensus in hujus Causae examine & definitione.

§. 13. *Haec omnia singularibus Beati Cardinalis meritis profecto debentur. At vero praeclari quoque Carthusiani Ordinis, quem Nos peculiari studio prosequimur, merita apud Nos pondus habent, ut hac Apostolica liberalitate concedamus; eoque magis, quod ipse Ordo non tam sollicitus fuit multos Sanctos suos patefacere, quam multos Sanctos facere, ut recte fuit adnotatum. Accedit quoque spes, in quam maxime adducimur, Deum Opt. Max. ad intercessionem hujus Beati Viri, qui, quandiu vixit,* Cardinalis Pacis *nuncupatus est, daturum esse Nobis id, quod tam enixe toto corde, humiliterque rogamus, & rogaturi sumus, exoptatam scilicet inter Christianos Principes pacem, stabilemque concordiam. Neque vero dissimulare voluimus, Nos in hac tota rerum serie spirituale quoddam percepisse gaudium, simillimumque ejus, quod Pius II. Praedecessor noster in Canonizatione S. Catharinae Senensis civis suae se percepisse fatetur, quodque in ejus Canonizationis Bulla his verbis expressit:* Et si Nos quidem B. Catharinae sublimes dotes, nobile ingenium, divinam mentem, sacratissimam voluntatem in omni natione quam laetissime vidissemus, laetiores tamen in Urbe Senensi, quae nos genuit. Siquidem meritorum ejus longo magis, & magis peculiariter esse participes confidimus, quam si Virgo haec aut in Africa, aut in Scythia, aut in India nata fuisset. Neque enim fieri potest, quin Sanctorum propinquitas aliquid habeat praerogativae.

PONT. A. V.

De probatione virtutum, & miraculorum facienda, ut procedi possit ad Canonizationem B. Nicolai.

§. 14. *Quod si deinde Deo placuerit ut ab hoc cultu ad nonnullos locos restricto quem in praesens Sedes Apostolica permittit, ad cultum publicum praeceptivum, & generalem, hoc est a Beatificatione hac aequipollenti, ad solemnem Canonizationem transeundum sit; Postulatoribus causae palam facimus, heroicarum ejusdem Beati virtutum materiam ad consuetam juris formam esse proponendam: cum expositio earum, quam Nos ipsi in Congregatione Rituum fecimus, suffecerit quidem, ut debito rerum apparatu ad agendum de publico permissivo, & restricto ad quosdam locos cultu procederetur, & ut etiam inoffenso pede fieri posset, a Nobis concessio Lectionum propriarum; non autem ut discussionis, & approbationis Virtutum a Sacris Canonibus requisitae, ut ad solemnem Canonizationem transitus fiat, sufficiens esse potuerit; juxta a Nobis deducta in nostro Opere de Canonizatione Sanctorum* lib. 1. cap. 32. n. 14. & seqq. *Proponenda sunt quoque miracula, secundum ea, quae Nos die* XXIII. *Aprilis Anni* MDCCXIL. & *die* XIV. *Julii hujus* MDCCXLIV. *generatim decrevimus. Notum praeterea unicuique facimus, nemini licere transgredi in exhibendo cultu limites per praesens Decretum praescriptos: Mandamusque Patriarchae Hierosolymitano Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, ut hoc ipsum Decretum, una cum caeteris ad calcem additis, inter Regesta Sacrae Congregationis referat, & conservet. Datum hac die* XXV. *Septembris* MDCCXLIV.

Thomas Patriarcha Hierosolym.
S. C. R. Secretarius,

§. 15. Lectiones in Festo B. Nicolai Albergati Episcopi, & Confessoris; Pro secundo Nocturno.

Lectiones, de quibus in Decreto

LECTIO IV. *Nicolaus Albergatus nobili genere Bononiae est. Adolescens, dum juri Civili in patria operam daret, Monasticae, ac severioris vitae praestantia captus, Carthusianorum Institutum amplectitur; in quo brevi adeo profecit, ut Sacerdotio vix initiatus, patrio Caenobio praefectus sit, aliaque subinde Monasteria fere decennio summa cum laude administraverit. Ejus prudentiae, & Sanctitatis opinione Clerus Populusque Bononiensis permotus, ultro sibi in Episcopum plenis suffragiis delegit; quem ille honoris gradum diu constanterque refugiens, Superiorum suorum jussu invitus demum suscepit. Nihil tamen de prioris vitae cultu, atque observatione remisit; Sed verbo, & exemplo forma gregis effectus, Ecclesiasticam Disciplinam, & Christianos mores ita in Ecclesia sibi commissa restituit, ut alius omnino populus, alius Clerus videretur, & esset.*

LECTIO V. *Civium suorum ad Martinum V. Orator iterum ac tertio profectus, tantam ab eo Pontifice, qui eximias illius virtutes perspexerat, iniit gratiam, ut conciliandae pacis causa inter Anglorum, Francorumque Reges, Legatum in Gallias miserit: Ab ea Legatione reducem S. R. E. Cardinalem sub titulo S. Crucis in Hierusalem creavit; Legavitque mox in Insubriam, ut Mediolanenses, Florentinos, & Venetos discordia laborantes componeret. Post pacem Italiae ab eo feliciter restitutam, secunda in Gallias Legatione auctus est, ac vita functo Martino V. Eugenii IV. jussu in Belgium profectus, Philippum Burgundiae Ducem Carolo VII. Francorum Regi in Atrebatensibus Comitiis conciliavit. Ad Germaniae quoque Principes in Norimbergensi conventu Pontificium Legatum egit, deinde Basileensi, tum Ferrariensi interfuit Concilio, ubi Apostolicae Sedis dignitatem, majestatemque adversus schismaticos egregie tutatus est.*

LECTIO VI. *In obeundis tam variis, gravissimisque Legationibus incredibilem sibi apud Reges, & Principes venerationem adeptus, in virtutum suarum admirationem rapuit universos. Erat enim vel in summis honoribus simplicissima humilitas, animus non solum firmus, & excelsus, sed candidus etiam, prudens, ac moderatus, effusa in omnes charitas, mansuetudo, atque humanitas, cum ardenti Religionis zelo conjuncta.*

Car-

PONT. A. V.

ANNO 1744.

Carthuſiani, quod profeſſus fuerat, Inſtituti tenax, ejus aſperitates ad mortem uſque retinuit. Familiam ingenuam aluit; ſanctiſſimeque inſtitutam, ex qua duo Romani Pontifices Nicolaus V. & Pius II. prodiere. Tandem cum Eugenium IV. honoris ergo comitaretur, Senis in Hetruria renum calculo oppreſſus, ſancto fine quievit. Ejus corpus Florentiam delatum, apud Carthuſianos honorifice conditum eſt. Sanctitatis, & Miraculorum fama poſt mortem claram Benedictus XIV. Beatorum ritu coli permiſit.

Elogium de quo in Decreto.

§. 16. Elogium apponendum in Martyrologio VI. „ Idus Maji Bononiæ. B. Nicolai Albergati Monachi „ Carthuſiani, ejuſdem Civitatis Epiſcopi, & S. R. E. „ Cardinalis, Sanctitate, & Apoſtolicis Legationibus „ clari, cujus Corpus Florentiæ apud Carthuſianos con„ ditum eſt.

Confirmatio præinſerti Decreti & cum Clauſulis, & Derogationibus opportunis.

§. 17. Præinſertum itaque Decretum noſtrum, ac præinſertas Lectiones, & Elogium, ac in eo Decreto omnia & ſingula contenta ac præſcripta, quo firmius ſubſtant, ac ſerventur exactius, atque etiam quatenus opus ſit, auctoritate noſtra Apoſtolica tenore præſentium confirmamus, & approbamus, illiſque, & omnibus ac ſingulis contentis & præſcriptis, Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus; atque ita ut præmittitur, omnino ſervari mandamus. Decernentes eaſdem præſentes literas firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri & obtinere, ac illis ad quos ſpectat, & ſpectabit in futurum, pleniſſime ſuffragari, & ab eis reſpective inviolabiliter obſervari; Sicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, judicari & definiri debere, ac irritum, & inane, ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Tranſumptis plena fides adhibeatur.

Volumus autem, ut ipſarum præſentium literarum Tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur eiſdem præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Dat. die 6. Oct. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die VI. Octobris MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno V.

D. Cardinalis Paſſioneus.

CIX.

DE JURISDICTIONE

Epiſcoporum quoad Eccleſias Parochiales Regularium, & Perſonas curam Animarum Subditorum Sæcularium in eis exercentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificum ...os inhærendi Prædeceſſorum Conſtitutionibus, & Congregat. Decretis.

FIRMANDIS, atque aſſerendis Eccleſiaſticæ diſciplinæ regulis ſtudioſe intenti Prædeceſſores Noſtri Romani Pontifices, conſueverunt, peculiaribus rerum aut temporum neceſſitatibus animadverſis, ad generalis providentiæ curam animum adjicere, eaſque Apoſtolicas Conſtitutiones opportune promulgare, quibus gliſcentes morum corruptelas reſecarent, & inordinatas humanæ arrogantiæ præſumptiones reprimerent. Cui rei obtinendæ utiliſſimum plane experti ſunt, vel antiqua Patrum conſtituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium Romanæ Curiæ Tribunalium, ſive Congregationum judicata & reſponſa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, eademque prudenter atque apte conciliare, ſi quando inter ea non ſatis convenire videtur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia ſane ratione fel. rec. Prædeceſſor Noſter Clemens Papa X. per ſuam Conſtitutionem, quæ incipit, *Superna*, datam XI. Kal. Junii Anno MDCLXX. inhærendo pluribus reſolutionibus Congregationum S. R. E. Cardinalium negotiis & conſultationibus Epiſcoporum & Regularium ac Tridentini Concilii interpretationi Auctoritate Apoſtolica præpoſitorum, multa conſtituit circa debitam a Regularibus erga Epiſcopos Locorum Ordinarios obſervantiam, & ſubjectionem; tam in petenda eorum licentia & benedictione pro Verbi Dei prædicatione in Eccleſiis etiam ſuorum reſpective Ordinum habenda, quam in approbatione & facultate ab eiſdem obtinenda pro adminiſtrando Sæcularibus Pœnitentiæ Sacramento.

...lement. X. ...emplum.

Item Innocentii XII.

Ita pariter ſe geſſit recolendæ memoriæ Prædeceſſor Noſter Innocentius Papa XII. quum, ad normam plurium reſolutionum Congregationis Concilii præfatæ, certas ſacrarum Ordinationum regulas, & ſingulorum Epiſcoporum jura in proprios Subditos præfinivit, lata Conſt. quæ incipit *Speculatores*: ſub datum pridie Nonas Novembris Anni MDCXCIV.

Idipſum Pontifex a pluribus ſervatum memorat.

§. 1. Hanc ipſam rationem Nos ipſi ſecuti ſumus in Apoſtolicis noſtris Literis, quarum initium eſt: *Sacramentum Pœnitentiæ*, Anno MDCCXLI. Kalendis Junii datis, in quibus nonnulla decrevimus & ſtatuimus adverſus Sacerdotes in Sacramentali Confeſſione ſuos Pœnitentes ad turpia ſolicitantes, juxta declarationes in cauſis hujus generis, diverſis temporibus & caſibus prolatas a Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquiſitorum. Idipſum nuperrime egimus, dum Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiſcopis, Epiſcopis, cunctiſque Locorum Ordinariis per Italiam conſtitutis Encyclicas Literas dedimus ſub die XIX. Auguſti hujuſce Anni MDCCXLIV. quarum initium eſt: *Cum ſemper oblatas*, quibus a prædictæ Congregationis Concil. Tridentini Intrepretis reſolutionibus & placitis neutiquam diſcedentes, plura declaravimus circa onus, quod habent tum omnes animarum curam gerentes, Miſſam pro Populo applicandi diebus ſaltem feſtis de præcepto; tum etiam Eccleſiarum Cathedralium, & Collegiatarum Canonici, aliique de earum gremio, Miſſam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere ſpecialiter offerendi.

Et in præſenti potiſſimum obſervari declarat.

Nunc denique hoc idem a Nobis ſervatum iri declaramus, dum Epiſcoporum jura, quod attinet ad Viſitationem Eccleſiarum Parochialium ad Regularium Monaſteria pertinentium, hac noſtra perpetuo valitura Conſtitutione aſſerere, atque, ut infra, definire & conſtituere in animum induximus.

Refert Tridentini Decretum circa juriſdictionem Epiſcopi in Eccleſias Parochiales ad Regulares ſpectantes.

§. 2. Animarum curam in ſæculares perſonas exercentes in iis Eccleſiis, quæ Monaſteriis ſeu Domibus Virorum aut Mulierum adnexæ ſunt, ſive ipſi Regulares ſint, ſive Sæculares, Sacri Tridentini Concilii præſcripto, *ſeſſ. 25. cap. 11. de Regularibus*, ſubeſſe debent, *immediate in iis, quæ ad dictam curam, & Sacramentorum adminiſtrationem pertinent, juriſdictioni, viſitationi, & correctioni Epiſcopi, in cujus Diœceſi* prædicta Monaſteria *ſunt ſita*, exceptis dumtaxat iis Monaſteris ſeu locis, *in quibus Abbates Generales, aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent, atque aliis Monaſteriis, ſeu Domibus, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores juriſdictionem Epiſcopalem, & temporalem in Parochos; & Parochianos non exercent; ſalvo tamen eorum Epiſcoporum jure, qui majorem in prædicta loca, vel perſonas juriſdictionem exercent.*

Greg. XV. firmat eamdem juriſdictionem in omnes animarum curam, & Sacramenta quomodocumque adminiſtrantes.

§. 3. Cum itaque nonnulli Sacerdotes ab Epiſcopali juriſdictione exempti, quos neque Parochos, neque animarum curæ addictos eſſe conſtaret, auſi fuiſſent aliquibus Chriſtifidelium matrimoniis intereſſe, ſine prævia Epiſcopi aut Parochi licentia; quæſitum fuit, utrum hujuſmodi Sacerdotum correctio, atque in eoſdem animadverſio ad Epiſcopum, an vero ad eorum Superiores, privative ſpectaret; Cumque ii privativum ejuſmodi jus ex eo deducerent, quod Tridentina Synodus *loco cit.* dum facultatem tribuit Epiſcopis corrigendi, & puniendi Sacerdotes ab eorum juriſdictione exemptos, in his, quæ ad animarum curam, & Sacramentorum adminiſtrationem pertinent, de iis dumtaxat Sacerdotibus loquitur, qui vel Parochi ſunt, vel animarum curam exercent, cujuſmodi ſane ii non erant, de quibus agebatur: futilem hanc, vanamque præſumptionem reprimere ſtatuit fel. rec. Prædeceſſor Noſter Gregorius Papa XV. ac de conſilio Congregationis Sacri Concilii Tridentini Interpretis, edita Conſtitutione, quæ incipit *Inſcrutabili*, data Nonis Febr. Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXII. decrevit ac declaravit, *ut deinceps tam Regulares, quam Sæculares, quomodolibet exempti, ſive animarum curam perſonarum ſæcularium Monaſterii, ſeu Domibus Regularibus, aut quibuſvis aliis Eccleſiis, vel Beneficii; ſive Regularibus, ſive Sæcularibus incum-*

bentem exerceant, ſive alias Eccleſiaſtica Sacramenta, aut unum ex illis miniſtrent, prævia Epiſcopi licentia, & approbatione; ſive quoquo modo in dictæ Curæ exercitio, aut in eorumdem Sacramentorum, vel alicujus ex illis adminiſtratione de facto, abſque ulla auctoritate, ſe ingerant; in his, quæ ejuſmodi curam, ſeu adminiſtrationem concernunt, omnimodæ juriſdictioni, & viſitationi, correctioni, Diœceſani Epiſcopi, tamquam Sedis Apoſtolicæ delegati, plene in omnibus ſubjiciantur.

Pontifex alias quæſtiones circa ſimilia, cum conſilio &c. definire intendit.

§. 4. Hac controverſia per Conſtitutionem Gregorianam e medio ſublata, non ideo ab aliis quæſtionibus & litibus circa idem rerum genus promovendis ceſſatum fuit, pluraque Dubia tam in Congregationibus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium, quam in Auditorio Rotæ, frequenter agitata & reſoluta fuerunt, circa peculiarum quorumdam actuum naturam, an ſcilicet iidem cenſendi eſſent ad animarum curam, ſeu ad Sacramentorum adminiſtrationem pertinere; & conſequenter, an Epiſcopos in viſitandis Regularium Eccleſiis, quibus imminet animarum cura perſonarum ſæcularium, poſſet, nec ne, ſuam circa hujuſmodi actus juriſdictionem exercere; tum etiam, an hoc aut illud Monaſterium dici poſſet ordinaria & principalis Sedes Abbatis Generalis, ſeu Capitis Ordinis, ideoque Eccleſia hujuſmodi Monaſterio adnexa, quamvis Parochialis foret, Epiſcopo in viſitatione ſubjecta non eſſet. Cum igitur reſolutiones in prædictis Curiæ noſtræ Tribunalibus circa hujus generis quæſtiones identidem captas, earumque rationes & fundamenta, diligenter & conſiderate perpenderimus, conſilium quoque, & ſententiam audierimus aliquot ex Venerabilibus Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus, aliorumque Virorum in juris Canonici ſcientia præſtantium; nonnulla ſuper his de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine decernere deliberavimus, ac præſenti noſtra Conſtitutione inviolabilem quamdam normam præfinire, qua poſita, omnes de cætero lites, & controverſiæ prædictis de rebus, ſi fieri poſſit, penitus eliminentur, atque omnia ſubmoveantur obſtacula, quæ debitam Decretorum Sacri Tridentini Concilii executionem in re tam gravis momenti impedire, aut retardare hactenus conſueverunt.

Approbat reſolutionem Congr. Epiſcop. & Reg. quod Miſſionarii Paſtorali viſitationi præmiſſi etiam a Parochis Regul. excipi debeant.

§. 5. Optimo ſane conſilio ab Epiſcopis Paſtoralem viſitationem aggredientibus præmitti ſolent in ſingulæ Diœceſis loca aliqui Sacerdotes Miſſionarii, qui ante ipſorum adventum, prædicationibus verbi Dei, & adminiſtratione Sacramentorum Pœnitentiæ & Euchariſtiæ, ſpiritualem Populorum profectum, & animarum ſalutem, qui potiſſimus eſt Paſtoralis viſitationis ſcopus, ſtudeant promovere. Inventi ſunt autem ex iis Regularibus, quorum Eccleſiis incumbit Parochialis ſæcularium cura, qui in dubium revocarent, an hujuſmodi Miſſionarios, ſive Sæculares, ſive alterius Inſtituti vel Ordinis Regulares, ab Epiſcopo miſſos tamquam viſitationis ſuæ prænuntios, in propriiis Eccleſiis & Domibus ad exercenda munera eiſdem commiſſa admittere & recipere ipſi tenerentur. Quod dubium, quum in Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis & conſultationibus Epiſcoporum & Regularium propoſita examinatum fuiſſet ſub die 31. Auguſti Anni 1658. affirmative reſolutum fuit; ut ſcilicet prædicti Miſſionarii etiam a Regularibus Parochis ſeu Curatis libenter excipi debeant, omnibuſque rebus juvari, quibus ad injunctum ſibi onus adimplendum opus illis eſſe contigerit. Quod Nos quoque probamus, & auctoritate Apoſtolica confirmamus, atque in poſterum (quoties id opus eſſe, prudenti Epiſcopi arbitrio judicatum fuerit) ab omnibus hujuſmodi Parochis ſeu Curatis præcipimus obſervari.

Et deciſionem Cong. Concilii, quod poſſit Epiſcopus Sacramentum Confirmationis in Eccleſiis Regularium adminiſtrare.

§. 6. Sed & in ipſo viſitationis curſu, atque etiam extra illam, aliqui Regulares ee ſuorum privilegiorum & exemptionum indemnitate plus nimio ſoliciti, hanc Epiſcopis controverſiam moverunt, utrum iis liceret, in ipſorum Regularium Eccleſiis, ſive Parochialibus, ſive non Parochialibus, Sacramentum Confirmationis adminiſtrare; quæ quidem controverſia in Congregatione Concilii, partibus pleniſſime auditis, pro Epiſcopis deciſa fuit, quemadmodum & Nos generaliter & ſine exceptione eamdem definimus.

Declarat quæ viſitare poſſit Epiſcopus in Eccleſiis parochialibus Regularium.

§. 7. In exequenda vero Paſtorali viſitatione Eccleſiarum Parochialium quæ a Regularibus adminiſtrantur, minime quidem licet Epiſcopo omnia Eccleſiarum hujuſmodi Altaria viſitare, ſed illud dumtaxat, in quo Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum tum aſſervatur, & conſequenter Sacrum ipſum Tabernaculum: Fontem quoque Baptiſterii, ſi adſit; item Confeſſionale, in quo Parochus ad audiendas Confeſſiones reſidere ſolet; Pulpitum Eccleſiæ, e quo Parochus jus habet, verbi Dei, juxta præcipuum miniſterii ſui munus, annunciandi; Sacrarium pariter Eccleſiæ, ad inſpiciendum locum, in quo aſſervatur ſacra ſupellex, pro Sacramentis tam intra Eccleſiam, quam extra illam decenter adminiſtrandis; Sepulchrum excipiendis Subditorum Parochiæ corporibus addictum, Cæmeterium Parochianorum humandis cadaveribus deſtinatum; Turrim Campanariam, dummodo in ea ſint Campanæ ad Parochiam proprie ſpectantes; ac demum, præter res ſupra enunciatas, omnia ſacra vaſa, quibus vel Particulæ conſecratæ ſervantur, vel Sacra Olea ſive in Baptiſmo, ſive in extrema Unctione adhibenda, vel aqua Baptiſterii, vel alia rite benedicta, quæ pro ingredientium aſperſione ad Eccleſiæ fores poni conſuevit.

Quid circa Parochi vitam & mores cognoſcere valeat.

§. 8. Viſitationi locali proxima eſt ea, quæ perſonam reſpicit Parochi; cujus quidem, ſi Regularis ſit, agendi rationem, in iis, quæ ſpectant ad obſervationem proprii ipſius Regularis inſtituti, non eſt Epiſcopi inquirere, quum ad ipſius Superiorem Regularem privative id pertineat. Licet tamen Epiſcopo, vel potius ipſi ſpecialiter incumbit, ipſius Parochi ſeu Curati, etiam Regularis, vitam ac mores ſcrutari, quatenus ea, quæ extra Clauſtrum prodierunt, Rectoris animarum exempla, plurimum conferre ad Populi ædificationem, vel contra eidem obeſſe maxime poſſunt, quemadmodum alias eadem Concilii Tridentini Congregatio ſapienter decrevit, & Nos etiam earumdem præſentium tenore decernimus, & ſtatuimus.

Et circa alia ad ejuſdem Officium ſpectantia.

§. 9. Ad perſonalem quoque Parochi viſitationem, preindeque ad Epiſcopi jus & officium pertinet ea occaſione examinare, an titulo legitimo Parochus etiam Regularis animarum curam exerceat, an reſidentiæ lex ab eo obſervata fuerit atque obſervetur; an ad Synodum vocatus, iverit; an Congregationes ſeu Conferentias ſuper caſibus conſcientiæ haberi ſolitas frequentet; an onera, quæ ſecum fert animarum cura, adimpleverit; ac inter alia, an Miſſam pro Populo applicaverit diebus feſtis de præcepto; an iiſdem feſtis diebus omnia præſtiterit, quæ a Sacro Tridentino Concilio præſcripta ſunt, Populum verbi Dei prædicatione, & Pueros in Fidei rudimentis Chriſtianæque Doctrinæ præceptis inſtruendo; an, ſtatis diebus, excipiendis Fidelium confeſſionibus vacet; an ægrotantibus & in extremo vitæ agone laborantibus debita ſpiritualia ſubſidia ſedulo præſtet, & Sacramenta Eccleſiæ tempeſtive conferat; an Pueros & Puellas ante ſuſceptionem Sacramenti Confirmationis, tum etiam ante primam eorum Communionem, opportunis inſtructionibus erudierit; an priuſquam Fideles ad matrimonia in faciem Eccleſiæ celebranda admittat, debitas inquiſitiones adhibuerit, atque adhibeat, quibus toto deprehendere poſſit, nullum inter Contrahentes impedimentum exiſtere, eoſdemque libere matrimonio conſentire, ac demum in Doctrina Chriſtiana, maxime vero in precipuis Religionis noſtræ Myſteriis, illos inſtructos eſſe; denique an Parochus apud ſe recte ordinatos retineat libros tum Baptizatorum, ubi Fons Baptiſmalis adſit in ipſius Eccleſia, tum Sacro Criſmate confirmatorum, libros etiam Matrimoniorum, & ſtatus animarum.

Statuit Parochi correctionem ad Epiſcopum cumulative cum Superiore Regulari ſpectare.

§. 10. Uno verbo quidquid Epiſcopus a Parocho ſæculari exquirere atque exigere ſolet ac debet, id omne, Regulari obſervantia unice excepta, a Parocho Regulari exquirere, & exigere poteſt; atque ubi hunc muneri ſuo defeciſſe compererit, opportuna Decreta condere & pronunciare, ac meritas in eumdem pœnas ſtatuere; in quo nihilominus Epiſcopi facultates minime privativæ ſunt, ſed Præſul Regularis jus cumulativum cum ipſo habet; ita tamen, ut, ſi aliter a Superiore Regulari, aliter ab Epiſcopo decerni contingat, hujus, non vero illius, Decretis ſit ſtandum; prout alias a Congregatione Tridentini Concilii interprete judicatum fuit, Noſque Auctoritate Apoſtolica probamus, confirmamus, atque decernimus. Privativum tamen Epiſcopi jus eſt in Parochianorum mores inquirere, ac ſi quæ inter ipſos ſcandala oborta fuerint, auditis proborum ac prudentium Virorum ſinceris relationibus, de iis cognoſcere eaque opportunis remediis reſecare & reformare:

Parochianorum autem ad Epiſcopum privative.

mare: nec enim Superioribus Regularibus in hujusmodi sæculares Parochiæ subditos ulla competit jurisdictio.

Remotionem vero Parochi, utrique licere, sine alterius consensu.

§. 11. Eveniente autem casu, quo vel Episcopus, vel Superior Regularis aliquem ex prædictis Parochis ab exercitio Curæ removendum, eademque privandum esse judicaverint; quoniam hujusmodi Parochis, sine prævia Episcopi approbatione, ad Curam animarum accedere nequaquam licet, quamvis a suis Superioribus deputati, iidemque ad nutum sint amovibiles; dubitatum propterea fuit, an Episcopus posset ad hujusmodi remotiones procedere, sine Superioris Regularis consensu, & an remotionis causa eidem adducere, easque verificare deberet; tum etiam an Regularis Superior ad similem remotionem & privationem suo jure deveniens, consensum Episcopi exquirere, suasque agendi rationes illi notas atque probatas facere teneretur. Quadere, supradicta Congregatio Concilii decrevit, hujusmodi Parochos tam ab Episcopo, quam a Superiori Regulari, æquo jure, non requisito alterius consensu, ab Animarum cura removeri posse, nec unum alteri causas judicii sui aderire, multoque minus probare & verificare debere. Id quod a nobis in omnibus approbatur & confirmatur.

Firmat exemptionem Parochialium, in quibus Superiores Regulares jurisdictionem Episcopalem & temporalem obtinent.

§. 12. Postquam vero Tridentina Synodus loco superius laudato declaravit, prædictos Curatos seu Parochos tam sæculares, quam regulares, animarum curam exercentes in Monasteriis seu Domibus Religiosis, quibus hujusmodi cura personarum sæcularium incumbit, subesse debere immediate, in iis, quæ ad dictam curam & Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi & correctioni Episcopi, (quod quidem, juxta magis receptam Tribunalium hujus Nostræ Curiæ sententiam, intelligitur de jurisdictione Episcopi Ordinaria, non vero de delegata); illa tamen Monasteria seu Loca ibidem a Concilio excipiuntur, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem & temporalem in Parochos & Parochianos exercent; salvo nihilominus eorum Episcoporum jure, qui alia quapiam ex causa seu titulo, majorem in prædicta Loca vel Personas jurisdictionem exercent. Quare nonnullis Episcopis contendentibus, licere sibi, saltem tamquam Delegatis a Sede Apostolica, in Parochos prædictos, sive in Parochianos, aliquem jurisdictionis actum exercere, Congregatio Concilii respondit, quod ubi Abbas, aut Superior Regularis suam probat jurisdictionem Episcopalem & Temporalem in ipsos Parochos & Parochianos, & contra Episcopus probare nequit ampliorem in eosdem jurisdictionem ex alio capite sibi acquisitam fuisse, abstinere omnino debeat Episcopus tam a visitatione, quam ab alio quocumque jurisdictionis actu in hujusmodi Parochos & Parochianos. Quod quidem, veluti ipsius Concilii Decretis consonum, Nos etiam Apostolica confirmatione roboramus.

Declarat, exemptionem Parochialium Monasteriorum in quibus resident Superiores Generales, non extendi ad residentias aliorum Superiorum non Generalium.

§. 13. Similiter ab Episcopi jurisdictione, visitatione, & correctione, etiam in his, quæ ad Animarum Curam & Sacramentorum administrationem spectant, prædicta Sancta Synodus excipit tam Sæculares, quam Regulares Parochos, qui Animarum curam exercent in iis Monasteriis seu Locis, in quibus Abbates Generales aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent; Quæ exceptio, sive limitatio, pluribus controversiis occasionem præbuit. Et primo, an ad inducendam hujusmodi exemptionem ab Episcopali visitatione, satis sit, quod in aliquo Monasterio resideat Abbas Regularis, licet is Ordinis sui Generalis non existat. Super quo præfata Concilii Congregatio pronunciavit, non sufficere Abbatis cujuslibet residentiam, nisi sit Abbas totius Ordinis sui Generalis. Tunc enim Tridentinum Concilium simplices Abbates, aut Regularium Superiores nominat, quum ab Episcopi jurisdictione ac visitatione eximit Parochos Ecclesiarum seu Monasteriorum, in quibus Abbates aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem & temporalem exercent; qua jurisdictione compertum est nonnullos etiam simplices Abbates aut Superiores Regulares gaudere, quamvis non sint Ordinum Generales. De Abbatibus autem Generalibus, seu Ordinum Capitibus tunc loquitur eadem Sancta Synodus, quum a jurisdictione, & visitatione Episcopali exemptos esse indulget eorum Monasteriorum seu Locorum Parochos, in quibus Abbates Generales prædicti, aut Capita Ordinum, Sedem Ordinariam principalem habent. Cumque ea dubio procul sit Concilii mens, in hunc plane modum semper in posterum judicari & censeri debere statuimus: minime attenta distinctionis nota, quæ in plerisque Concilii Tridentini editionibus impressis apposita conspicitur inter verbum *Abbates*, aliudque *Generales*, utpote quæ nullatenus reperitur in exemplari authentico Actorum ipsius Concilii, quod in Arce Sancti Angeli asservatur; quodque, ut genuinam hujus loci lectionem certo cognosceremus, diligenter inspici fecimus, proindeque a prædictis exemplaribus impressis eadem distinctionis nota omnino est expungenda.

Indicat mentem in plerisque editionibus Concilii Tridentini.

Decernit, non requiri pro exemptione, quod Monasterium sit caput Ordinis.

§. 14. Altera quæstio est, an ad obtinendam exemptionem ab Episcopali jurisdictione & visitatione, sufficiat, quod aliquod Monasterium, Superioris Generalis Sedes Ordinaria existat, an vero præterea requiratur, ut ipsum Monasterium sit Caput Ordinis. De quo, quidquid alii opinati fuerint, decernimus sufficere, quod Monasterium seu Domus, sit Ordinaria & principalis Sedes Superioris Generalis; prout a Congregatione Concilii constanter judicatum fuit; quum verba Tridentini, de Capitibus Ordinum loquentis, non ad loca, sed ad personas Præsulum Regularium in locis residentium referantur.

Parochiales autem unitas Monasteriis residentialibus Superiorum Generalium non gaudere exemptione

§. 15. Tertio dubitari contingit, an exemptio ab Episcopi Visitatione, quam Tridentina Synodus, ut supra, concedit Ecclesiis Parochialibus eorum Monasteriorum, in quibus resident Abbates Generales aut Capita Ordinum, ad alias quoque Parochiales extendatur, quæ prædictis Monasteriis unitæ sunt, & ab eisdem dependent. Sed quum de aliis hisce Ecclesiis unitis taceant Conciliaria Decreta, neque porro eadem ratio honoris cujusdam & reverentiæ habendæ erga Superiores Ordinum Generales in propriis Monasteriis vel Ecclesiis residentes, locum habeat in aliis Parochialibus, eisdem Monasteriis, ut præfertur, unitis; quod pluries Congregatio Concilii censuit, hujusmodi scilicet Ecclesias unitas, minime exemptas esse a jurisdictione & visitatione Episcopi, quamvis illæ a Parochis regularibus administrarentur; id ipsum Nos, prædictæ Congregationis resolutionibus inhærentes, decernimus & constituimus.

Asserit privativam jurisdictionem Episcopi in Parochianos etiam hujusmodi Parochialium exemptarum

§. 16. Quæsitum fuit quarto loco, an ratione exemptionis a jurisdictione Episcopi, quæ competit supradictis Rectoribus Ecclesiarum residentialium Superiorum Generalium, & propter eorumdem Rectorum omnimodam subjectionem jurisdictioni & correctioni prædictorum Generalium Regularium, jus aliquod, & jurisdictio attributa sit iisdem Superioribus Generalibus in Sæculares Subditos hujusmodi Ecclesiarum, sive Parochianos; an vero dicendum sit jus istud ad Episcopum privative pertinere. Super quo decernimus, Episcopo plenam & privativam jurisdictionem competere in Parochianos, ad eumdemque Episcopum pertinere, non solum propriam auctoritatem & consensum (prævio examine per se ipsum, vel per Vicarium suum faciendo) interponere, quotiescumque Superior hujusmodi Generalis aliquem sive Sæcularem, sive regularem Parochum seu Curatum, etiam ad nutum amovibilem, ad exercendam in prædictis Ecclesiis animarum curam personarum sæcularium deputare voluerit; sed etiam si Episcopus hujusce Parochiæ regimen a supradictis Parochis exemptis, sive sæcularibus, sive regularibus, non recte administrari cognoverit; posse ipsum, & aliquando etiam debere pro sui Officii munere, apud Superiorem Generalem instare, ut Parochum seu Curatum hujusmodi ab animarum cura removeat; implorata quoque, quatenus opus sit, Apostolicæ Sedis Auctoritate, si nempe Generalem prædictum, aut reluctantem, aut Parocho plus æquo faventem invenerit.

Item jus examinandi, & approbandi Parochum.

Et instandi quatenus opus sit, pro illius remotione.

Statuit, residentiam Superioris Generalis ad effectum exemptionis, non vagam & arbitrariam, sed illam dumtaxat intelligi, quæ a Constitutionibus vel a consuetudine Ordinis præfinitur.

§. 17. Præcipua in hac materia quæstio illa fuit, quænam essent Monasteria, in quibus Abbates Generales, seu Capita Ordinum, Sedem ordinariam principalem habent; contendentibus nonnullis, quodlibet Monasterium, aut locum quemlibet, in quo Abbas Generalis sive Caput Ordinis manet, inibique moratur, Sedem ipsius Ordinariam principalem dici oportere, ita ut ejusdem Monasterii aut Loci Paro-

ANNO 1744.

chus ab Episcopali jurisdictione & visitatione immunis statim fiat. Verum vaga & arbitraria hujusmodi Sedes, quae a sola Superioris Generalis praesentia naturam Sedis ordinariae & principalis mutuatur, tum rectae rationi, tum Concilii verbis ac sensui plane adversatur. Quapropter quum Nobis compertum sit, in aliquibus Ordinum Regularium Constitutionibus assignatum reperiri locum pro residentia Superioris Generalis, ejusque Curiae; in aliis vero Ordinibus, ubi Constitutiones de eo nihil statuant, eamdem residentiam veteri consuetudine esse praefinitam; quoties de Ordinum hujusmodi Superioribus Generalibus agatur, eorum Sedem ordinariam principalem, ad effectum de quo agitur, illam esse, & censeri decernimus, quae ab ipsorum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine praedicta praescribendi dignoscitur; idque tantummodo Monasterium, non vero aliud, in quo, quacumque de causa, Superior Generalis commoratus fuerit, pro ordinaria Generalis Sede haberi praecipimus, licet ipse Generalis ibi actu non resideat.

Aut quam Superior Generalis semel initio elegerit.

§. 18. Quod si aliqui sint Religiosi Ordinis seu Congregationes, quorum Constitutionibus, vel consuetudinibus minime praefinitum sit Monasterium, in quo Abbas Generalis, seu Caput Ordinis residere debeat, nullum Monasterium pro ejusdem Generalis Sede ordinaria principali, ad effectum eximendi Parochum ab Episcopi jurisdictione & visitatione, ex eo tantum haberi debere statuimus, quod solus ipse Superior Generalis in eo degat, absque consuetis Ministris, quos in Ordine regendo socios habet; sed illud dumtaxat Monasterium pro Sede Generalis ordinaria principali haberi volumus, quod semel ipse Superior Generalis, seu Caput Ordinis, initio Generalatus, elegerit pro sua stabili residentia, & Officialium seu Ministrorum praedictorum. Verum si, facta semel hujusmodi electione, eamdem postmodum variare praesumpserit, declaramus, neque Monasteriorum initio electum, neque alterum etiamsi cum sua Curia eo se transtulerit, privilegia ordinariae & principalis generaliter Sedis habiturum.

Sublata facultate variandi.

Et salvo majori jure Episcoporum, si qui majoris jurisdictionis quasi possessionem habeant.

§. 19. In omnibus autem praemissis exemptionum casibus, salvum semper atque illaesum esse volumus eorum Episcoporum jus, si qui sunt, qui supradictas Parochiales Ecclesias, earumque Rectores visitare consueverint, nimirum tam illas, quae Monasteriis seu Domibus iis adnexae sunt, in quibus Generales Ordinum Superiores Sedem ordinariam principalem, vel a Suorum Ordinum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine praefinitam habent; quam eas, quae ab ipsis Superioribus Generalibus alias pro ordinaria principali residentia fuerint electae, & nihilominus, hujusmodi residentia durante, Episcopi visitationi, jurisdictioni & correctioni subjectae fuerint.

Clausulae praeservativae.

§. 20. Decernentes praesentes nostras Literas, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existant, seu alias specifica & individua mentione & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati & auditi, neque Causae, propter quas eaedem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apostolicae potestatis plenitudine simili concesso vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter & inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 21. Sicque, & non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicae Sedis praedictae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia ac potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere: ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 22. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, & cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam clausulis & decretis, etiam derogatoriarum derogatoriis, & irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones praesentibus pro plene & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi praesentis Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factae.

§. 23. Volumus insuper, & eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eaedem praesentes, & in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, & Basilicae Principis Apostolorum de Urbe; necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citatorio, & in Acie Campi Florae per aliquem ex Cursoribus nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas & affixas omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae & notificatae fuissent.

Transumptis fidem praestari statuitur.

§. 24. Utque earumdem praesentium Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio poenalis.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, & declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 6. Nov. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, octavo Idus Novembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 18. ejusdem Mensis, & Anni.

JU-

JUBILEUM

Pro Christifidelibus Italiæ, & Insularum adjacentium, Divinam opem implorantibus pro pace inter Principes Christianos, & aliis Catholicæ Ecclesiæ necessitatibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentes Literas inspecturis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium a calamitatibus Europæ, & Italiæ præsertim incubantibus.

IN Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione, quam per ineffabilem Divinæ Bonitatis largitatem Omnipotens Deus Nobis commisit, non leve imbecillitatis nostræ præsidium in generali Christianorum Principum concordia collocatum iri confidebamus: Hinc jacentem pene animum, tantique muneris magnitudine, & difficultate deterrimum, magna spes erexerat, in ea Nos sane incidisse tempora, in quibus, restinctis bellorum incendiis, asserta Regnorum conjunctione, hostium sublata formidine, & facta per Illum, qui & mari, & ventis imperat, tranquillitate, facilius Pastoralis officii Nostri partes implere, & Dominici gregis curam sustinere potuissemus. Verum quo minus aspera suscepti muneris ducebamus exordia, eo deinceps tristior & luctuosior Christianæ Reipublicæ facies sese paulatim explicuit, donec tota, veluti immissis facibus, Europa deflagrante, adeo vehementes turbulentissimæ tempestatis fluctus Nos jactant ac pene obruunt, ut cum Prædecessore nostro Divo Gregorio Magno, senescentis Mundi terminum, atque iræ & ultionis diem jamjam appropinquantem, Vobis apertius gemitu & lamentatione denuntiare quodammodo cogamur; Nam Regnum adversus Regnum, & Gentes contra Gentes, ac utrasque nomine Jesu Christi insignitas, exsurgere, earumque pressuram terris insistere, & aliunde cum angore accipimus, & hic, manantibus continuo lacrymis, propriis oculis spectamus: Terræmotus per loca non ita pridem dederunt significationem, ut fugeremus a facie arcus; arva & segetes ab eluvionibus direptæ; pestifera, & deterrima lues longe lateque Provincias depopulata, agri a Colonis relicti, quam plurimi hominum siti & fame enecati, Urbes Civibus vacuæ, obstructæ cadaveribus viæ, corpora supra corporibus inhumata, & denique tamquam aqua in circuitu sanguis effusus, satis aperta divini furoris signa undequaque præseferunt, & adhuc extentum ultricis justitiæ brachium nobis ostendunt; immo ne tot acerbissimis calamitatibus, Italiæ præsertim incubantibus, deesse aliquid videatur, Nos ipsi propemodum vivimus inter gladios, & fere timemus, ne, percusso pastore, oves dispergantur.

Divinæ opis fiducia, oratione mediante.

§. 1. At probe memores, quod Dominus, cum iratus fuerit, misericordiæ recordatur, neque vult mortem Peccatoris, sed ut fructus dignos pœnitentiæ faciens, convertatur, & vivat, etsi interea temporis cum privatis, tum publicis indictis precibus Deum exoravimus, ut indignationem suam a Nobis averteret, attamen, ut in Nos, cum fiducia adeuntes ad thronum gratiæ, misericordiæ suæ divitias largius effundat, ex prisco Romanæ Ecclesiæ more, cœlestium munerum thesauros aperire, & liberali manu erogare decrevimus, ut hoc potissimum acceptabili tempore, cum apparuerit Salvatoris Nostri Dei humanitas, oriatur in diebus suis abundantia pacis, & Ipse auferens bella usque ad finem Terræ, arcum conterat, quem tetendit, confringat arma, & scuta comburat igni.

Indulgentia plenaria conceditur implentibus opera injuncta.

In Urbe.

§. 2. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi, atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, omnibus & singulis utriusque sexus Christifidelibus tam in hac Alma Urbe Nostra, quam in universa Italia, & Insulis ei adjacentibus degentibus, quorum iis, qui in prædicta Urbe Nostra solemni Processioni die festo S. Andreæ Apostoli ab Ecclesia ejusdem Sancti Andreæ de Valle nuncupata Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum ad Ecclesiam Beatæ Mariæ Virginis supra Minervam Fratrum Ordinis Prædicatorum de eadem Urbe, universo interveniente Clero, & Populo agendæ, devoti interfuerint, vel Sancti Joannis in Laterano, vel Principis Apostolorum, aut Sanctæ Mariæ Majoris dictæ Urbis Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam, intra spatium duarum hebdomadarum, a supradicto die festo Sancti Andreæ inchoandarum, & usque ad tertiam Dominicam Adventus inclusive decurrendarum, saltem semel devote visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces, ut supra, effuderint, ac quarta, & sexta feriis, ac Sabbato alterius ex prædictis hebdomadis jejunaverint, & peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in aliqua ex Dominicis prædictis, vel alia die intra easdem hebdomadas reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, cæteris vero extra Urbem prædictam, ut præmittitur, degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut eorum mandato, & ipsis deficientibus per eos, qui ibi curam Animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hæ nostræ pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officiales, vel alios, ut præfertur faciendæ decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique ut supra oraverint, ac quarta & sexta feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis præfatis jujunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eamdem hebdomadam Sanctissima Communione refecti fuerint, & pauperibus aliquam eleemosynam, ut præmittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem, sicut in anno Jubilei visitantibus certas Ecclesias intra & extra Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus & elargimur.

Extra Urbem.

De Navigantibus & iter agentibus.

§. 3. Navigantes vero, & iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, & visitata Ecclesia Cathedrali, vel majori, aut Parochiali loci earum Domicilii, eamdem Indulgentiam consequi possint, & valeant; Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Sæcularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua præstare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a Locorum uniuscujusque Ordinariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus erogare possit, eaque injungere, quæ ipsi pœnitentes efficere poterunt, pariter concedimus, & indulgemus.

Ac degentibus intra claustra, vel alias impeditis.

Facultas eligendi Confessarium pro absolut. a peccat. & cens.

§. 4. Insuper omnibus & singulis Christifidelibus utriusque sexus tam laicis, quam Ecclesiasticis Sæcularibus, & Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, & Instituti tam in Urbe prædicta, quam extra eam in universa Italia, & Insulis ei adjacentibus prædictis, ut præfertur, degentibus, licentiam concedimus & facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Secularem, quam cujusvis Ordinis, & Instituti Regularem ex approbatis, ut præmittitur, a locorum respective Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, suspensionis, & aliis Ecclesiasticis sententiis & censuris a jure, vel ab homine quavis causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus & delictis quantumvis gravibus, & enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedi Apostolicæ, etiam in literis die Cœnæ Domini legi solitis, contentis, & alias per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, quarum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientiæ, & hac vice tantum absolvere, & liberare valeant, & insuper vota quæcumque (Religionis, & Castitatis exceptis) in alia pia & salutaria opera commutare, injuncta tamen eis, & eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus pœnitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis.

Etiam reserv.

Et pro commutatione votorum.

Præceptum de præsentium publicatione &c.

§. 5. Quapropter tenore præsentium in virtute Sanctæ Obedientiæ districte præcipimus atque mandamus omnibus & quibuscumque Venerabilibus Fratri-

tribus Patriarchis, Archiepiscopis, & aliis Ecclesiarum Prælatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque Vicariis, & Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum præsentium literarum transumpta, seu exempla, etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione, vel impedimento; per suas Ecclesias, & Diœceses, provincias, Civitates, Oppida, Terras, & loca publicent, & publicari faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent.

Exceptiones Indultorum.

§. 6. Non intendimus autem per præsentes super aliqua irregularitate publica, vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquomodo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, & in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiæ: neque etiam easdem præsentes iis, qui a Nobis & Apostolica Sede, vel ab aliquo Prælato, seu Judice Ecclesiastico, etiam eorum nomine speciatim non expresso, excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententias, & censuras incidisse declarati, vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere.

Derogationes.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, præsertim, quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes, vel dissimiles Indulgentiarum, & facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant: necnon regula Nostra de non concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum, & Congregationum, sive Institutorum Regularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores præsentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim, & expresse, ad effectum præsentium, derogamus, cœterisque contrariis quibuscumque.

Fides habenda Transumptis.

§. 8. Ut autem præsentes Nostræ, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earumdem præsentium transumptis, vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, ubique locorum, ut præfertur, eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 20. Nov. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die vigesima Novembris millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

Public. die 21. ejusdem Mensis, & Anni.

CXI.

CONTROVERSIÆ

Circa Regimen Missionum in Regno Cocinchinæ existentium, earumque limites dirimuntur.

Venerabili Fratri, Hilario Costa Episcopo Corycensi, & Apostolico Vicario Regni Tunchini Orientalis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Apostolicæ Sedis Cura pro statu omnium Ecclesiarum.

QUANTOPERE Caritas Christi & solicitudo omnium Ecclesiarum urgere pergat Apostolicam hanc Sanctam Sedem, cujus Pastorum Princeps Jesus Christus per abundantiam Divinæ Bonitatis Nobis quamvis immerentibus Vicariam auctoritatis suæ in Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione tribuit potestatem, adeo certum est, ut luculentissima Apostolicæ caritatis & sollicitudinis hujusmodi argumenta ubique terrarum luce clarius conspiciantur. Romani sane Pontifices Prædecessores nostri, Nosque ipsi, a remotissimis Orbis terrarum regionibus etsi corpore absentes, spiritu tamen præsentes, nunquam destitimus, quin per Sacros Operarios ad Evangelicam Christi Vineam excolendam omni tempore missos uberrimus Christianæ pietatis & æternæ salutis fructus colligeretur.

Missiones Concinchinæ varijs agitatæ dissidiis.

§. 1. Inter cæteras vero Apostolicas in Asia institutas Missiones, nobilior & fructuosior olim commendabatur illa Concinchinæ; sed ad statum tam perniciosum deplorabilemque jamdudum redacta est, atque in tanta perturbatione modo versatur, ut de illa non sine obortis lacrymis ingentique animi Nostri mœrore cogitare possimus. Quæ autem status perturbationisque hujusmodi causa fuerit atque in præsentia sit, manifestius Fraternitati Tuæ, quippe quæ prope oculis spectat, quam Nobis tam longe existentibus, nota est; quamplurimæ scilicet gravissimæque controversiæ & concertationes, non minus inter Missionarios diversorum Ordinum, Congregationum, & Institutorum ibi adlaborantes, quam inter nonnullos ipsorum, & Apostolicos pro tempore Vicarios, eorumque Coadjutores exortæ, quæ magno animarum ardore fotæ, in dies increscunt. Tota vero harum controversiarum concertationumque summa in finibus terminisque Ecclesiarum, earumque inibi erectarum constitutis residentiis, necnon in regimine, & directione illorum Christifidelium, ab unoquoque ex iisdem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis seorsim ac privative prætensa, consistit: quemadmodum etiam quoad varias doctrinas ac ritus, seu consuetudines, per eas Regiones jam disseminatas, vel subinductas, ab integerrima Catholicæ Ecclesiæ doctrina disciplinaque discrepantes, aut minime consentaneas, vertitur. Etsi autem Apostolica hæc Sancta Sedes, prout rerum ac temporum rationem exposcere visum fuit, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, per varias ordinationes præscriptasque rationes, & salutare, & opportunum tum auferendis componendisque exortis jam dissidiis perturbationibusque, tum avertendis impediendisque ulterioribus malis, remedium adhibere non omisit: ipsa tamen locorum distantia in causa fuit, quod Apostolicæ providentiæ hujusmodi nedum optatus excitatis ardentibusque discordiam incendiis penitus extinguendis successus minime responderit; quin imo, propter immaturum Apostolicorum Vicariorum eorumque Coadjutorum obitum, necessariamque novorum utriusque Successorum deputationem, magis dissidiorum concertationumque fervor exarserit.

Quæ nunquam penitus extingui potuerunt per Decreta Congreg. de Propag. Fide

Hujus consilio, Clem. XII. eo ablegat Episcop. Halicarn. Visitat. Apost.

§. 2. Quoniam autem ex relatis propositisque Partium studiis, rationibus, & documentis, invicem ut plurimum pugnantibus, rectum, æquum, certumque rerum tam longe dissitarum judicium haud facere, ac pronuntiare potuerat ipsa Congregatio Cardinalium Propagandæ Fidei; in eam sententiam, ne Missiones hujusmodi penitus interirent, venit anno millesimo septingentesimo trigesimo sexto, ut Apostolicus Visitator facultatibus necessariis & opportunis instructus per fel. record. Clem. PP. XII. Prædecessorem nostrum illuc adlegaretur; qui omnibus inibi perspectis ac mature expensis, præ oculis Deum habens, & ad promovendum Sacrosanctæ Catholicæ Religionis incrementum duntaxat intentus, exortas inter Missionarios aliosque controversias & dissidia componeret atque sedaret, inordinationes emendaret, salutaris providentiæ ordinem pro recto illorum Christifidelium regimine induceret, ac denique per opportuna decreta (super quibus tamen semper intelligeretur reservata ejusdem Congregationis Cardinalium auctoritas, & dictæ Apostolicæ Sedis suprema confirmatio) pristina tranquillitas, concordia, ac præsidium Missionibus illis fere languentibus restitueret firmareturque. Hujusmodi consilio adhærens idem Clemens Prædecessor, Venerabilem Fratrem Elzearium Franciscum des Achards de la Beaume Episcopum Halicarnasensem, & Pontificio Solio Assistentem, in Civitate nostra Avenionensi natum, & Metropolitanæ Ecclesiæ Avenionensis Præpositum, in Apostoli-

Pont. A. V.

stolicum Concinchinæ Visitatorem delegit & ablegavit.

§. 3. Anno itaque MDCCXXXIX. illuc appulsus, ut injuncti muneris partes expleret, vigore facultatum sibi tributarum, post cœptam absolutamque Visitationem Ecclesiarum uniuscujusque Instituti, nempe Dilectorum Filiorum Presbyterorum Sæcularium Seminarii Missionum ad Exteros Civitatis Parisiensis, Clericorum Regularium Societatis Jesu, Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum Provinciæ S. Gregorii Insularum Philippinarum, & Missionariorum ipsius Congregationis Propagandæ Fidei, de rebus omnibus, quantum cum Domino potuit, edoctus, edidit Decreta tenoris qui sequitur videlicet.

Et Decreta hic inserta promulgat.

§. 4. *Elzearius Franciscus Des Archares De la Beaume, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Episcopus Halicarnasseus, Sanctissimi Domini Nostri D. Papæ Prælatus Domesticus, Solii Pontificii Assistens, Ecclesiæ Metropolitanæ Avenionensis Præpositus, & Missionum Cocinchinæ, Cambodiæ, & Ciampæ Visitator Apostolicus specialiter Delegatus. Omnibus Venerabilibus Missionariis in hac Vinea laborantibus, salutem.*

Exordium.

Ea fuit mens Summi Pontificis, & Sacræ Congregationis de Propaganda Fide in decernenda Visitatione Apostolica; ut eradicatis zizaniis, quæ in his partibus semen Patris familias suffocabant, granum Prædicationis Evangelicæ alias & liberas radices ageret, uberesque fructus, qui hujusce Ecclesiæ horreum implerent, deinde produceret. Cum igitur tantum onus humeris nostris, licet imparibus, impositum fuerit; ex quo ad has oras appulimus, nullam non adhibuimus diligentiam, ut ab iis finibus exulem tranquillitatem reduceremus, Deoque, qui Caritas est, preces & supplicationes offerre non cessavimus, ut Plebis suæ miseratus, iis, quibus dederat fidem, largiretur & pacem. Jam votis nostris benignus annuit Deus, & cum summa animi nostri voluptate infelices hos Neophytos, quos Diabolus, aut ignorantia deceperat, rediisse ad cor, & præstare omnimodam Ecclesiæ, & Pastoribus obedientiam videmus, jam Sacra frequentantur, ac de sua nunc salute soliciti, qui a pluribus annis peccata non deponebant, ad Tribunalia advolant, & alia Ecclesiæ Sacramenta petunt ac recipiunt. Sed ad illud gaudium quo ex toto & tam subitis mutationibus repleti sumus, aliud multo majus accessit, vestræ scilicet, Venerabiles Fratres, Nos adjuvandi voluntatis affectio, vestrumque exequendi nostra decreta propositum; sic enim Dei Opus consummabitur, & pia Sacræ Congregationis desideria complebuntur. Ut itaque ad optatum finem perveniamus, paxque ista, quæ de Cœlo descendit, firma & stabilis perseveret, Christianique in plures factiones in posterum non scindantur, suosque legitimos cognoscant Pastores, & ut decet revereantur, sequentia decreta edenda existimavimus, quæ sub pœna disobedientiæ, & alia majori arbitrio Sacræ Congr. & nostro imponenda, inviolabiliter ab omnibus Vobis servari mandamus, usque dum de iis certior facta eadem Sacra Congr. aliter statuendum senserit.

Jubet singulorum districtuum fines custodiri.

§. 5. *Primo quidem, cum experientia compertum sit, jurgiorum & dissensionum non pauca præbere semina, quando diversæ Christianitates a suis legitimis non reguntur Pastoribus, mandamus, ne inposterum aliquis Missionarius cujuslibet Instituti aut Ordinis, Sæcularis, aut Regularis, etiam e Societate Jesu, audeat mittere falcem in Messem alienam, sed contentus unusquisque portionis vineæ, quæ illi contigit, illam accurate excolat.*

Servari Ordinem præscriptum a Cong. Prop. Fidei.

§. 6. *II. Et quoniam pro bono & incremento harum Missionum Sacra Congregatio usque de anno 1658. Vicarios Apostolicos duxerit deputandos, qui istarum vinearum culturæ invigilarent, & cum Sociis e Seminario Parisiensi illis adjunctis, in illis laborarent, & Clerum indigenum formarent, volumus, ut Ordo antiquus ab iisdem Vicariis Apostolicis institutus omnino observetur.*

Missionum limites distinguit.

§. 7. *III. Adhærentes Sacræ Congregationis decretis, quibus prohibitum est, ne diversi Instituti Missionarii in eodem Districtu se collocent, ut præcipue videre est in Decreto 26. Julii 1707. dato, ac ne Ordo Ecclesiasticus confundatur, unicuique Gregi juxta præscriptum Sacri Concilii Tridentini, proprios Pastores, qui suarum quisque ovium curam habeat, attribuendos, ut infra, duximus. Discussis igitur sedulo omnium juribus, & variis in Congressibus coram Nobis habitis tam verbo quam scripto Nobis ab unoquoque & ab omnibus partibus exposita sunt, decernimus Primo ut Provincia* Huè, *seu* Aulæ *remaneat communis, uti hactenus fuit, inter inclytum Parisiense Seminarium, & Venerabilem Jesu Societatem, ita ut RR. DD. Galli suas Residentias, quas possidebant, & adhuc habent in Toparchiis* Phucam, *&* Thoduc, *pacifice conservabunt, unde Christianitatibus, seu Populationibus illis annexis inservient. Similiter RR. PP. Societatis absque ulla contradictione remanebunt in possessione residentiarum, quas habent in* Kebat; *unde quoque Christianitatibus ab ipsis dependentibus occurrent. Sed cum RR. PP. Franciscani, contra tenorem Decretorum superius allegatorum, a septem circiter annis unam aperuerint Ecclesiam in Toparchia* Tho-duc *in districtu & prope Ecclesiam DD. Gallorum: mandamus, ut spatio octo dierum, post promulgationem nostrorum Decretorum, R. P.* Hieronymus a Sanctissima Trinitate, *qui memoratam Ecclesiam aperuit in* Tho-duc, *se recipiat in Ecclesiam* Soingua *sitam ad Littus Insulæ* Regis, *& quæ pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam: At vero cum hæc Ecclesia* Soingua *reperiatur in Districtu* Kebat *RR. PP. Jesuitarum, dictus P.* Hieronymus *ibi remanere poterit quoad vixerit, sed illo discedente, vel decedente, nullus alius ex Familia S. Francisci illi sufficiatur. II. Decernimus pariter ut Provincia* Cham *communis administretur, sicut hactenus consuetum est, a RR. DD. Missionariis Gallis, & RR. PP. Jesuitis, & quilibet respective in suis Districtibus curam habeat Christianitatum ab ipsis dependentium; quæ quidem Christianitates RR. DD. Gallorum incipiunt a* Con-ve, *&* Ketà *inclusive, usque ad* Suum *ex parte Boreali; Christianitates autem RR. PP. Societatis incipiunt a* Taifò, *&* Trachien *usque ad* Caytlam *ex parte Australi. Verum cum RR. PP. Franciscani a paucis annis in medio dictarum Christianitatum se collocaverint, cum magno præjudicio præcipue RR. PP. Jesuitarum semper reclamantium, mandamus ut dictæ Christianitati tam RR. PP. Societatis quam RR. DD. Gallis restituantur; & R. P.* Philippus a Conceptione, *qui in Portu* Taifò *unam aperuit Ecclesiam, quæ solum aliquot minutis distat a residentia RR. PP. Societatis, dictus R. P.* Philippus *se recipiat in Ecclesiam Superiorum* Chindoa, *quæ etiam pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam, ubi quoad vixerit, si voluerit, remanebit, ita ut illo discedente vel decedente, nullus alius Franciscanus ipsi substituatur, sed tota hæc Christianitas, vel aliæ ad proprios redeant Pastores. III. Examinata summa cum attentione ac diligentia contentione, quæ orta est inter RR. PP. Jesuitas circa Provincias Boreales* Dinhcat, Quamgbinch, *&* Dignoè, *prætendente utraque Parte illarum Provinciarum administrationem ad se pertinere, affirmantibus RR. PP. Jesuitis se eas aperuisse, & aliquot millia Gentilium Sacro Lavacro in iis abluisse: asserentibus e contra RR. DD. Gallis sibi ab ipso ingressu DD. Vicariorum Apostolicorum illas Provincias Boreales* Dinhcat, Quamgbinch, *&* Dingoè *assignatas fuisse ut illas excolerent, ut de facto eas soli ab illo tempore semper excoluere, aut per se, aut per Sacerdotes* Anamitas *suos Alumnos usque ad annum 1719. quo R. P.* Moreta *Jesuita se in eas Provincias intromisit, fabricando Ecclesiam prope alteram RR. DD. Gallorum; Nos considerantes utramque partem æqualibus inniti rationibus, & insuper consulentes æquitati, quæ videretur exigere ut dictæ Provinciæ Boreales inter Ven. Jesu Societatem, & inclytum Parisiense Seminarium communes remanerent, quandoquidem tam RR. PP. Jesuitæ, quam RR. DD. Missionarii Galli in dictis Provinciis Christianitates aperuerint; attamen cum RR. DD. Missionarii Galli omnia jura sua Nobis commiserint, & RR. PP. Societatis sint in actuali possessione dictarum Provincialium* Dinchat, Quamgbinch, *&* Dingoè, *decernimus pro bono pacis, ut res remaneant in eodem statu, in quo sunt, scilicet a RR. PP. Jesuitarum memoratarum Provinciarum Borealium* Dinhcat, Quamgbinch, *&* Dingoè *Christianitates administrentur. IV. Circa Provincias* Quinghà, *&* Quining, *cum probatum fuerit, eas ante RR. PP. Franciscanorum usurpationem, communiter administratas fuisse a RR. DD. Missionariis Gallis, & a RR. PP. Jesuitis, qui adhuc in dictis Provinciis suas habent Ecclesias, decernimus, ut caritas inter hæc duo corpora magis ac magis firmetur, ut Provinciæ* [illegible] *hà curam habeant privative RR. PP. Je-*

Anno 1744.

Franciscanis aliquas adimit Ecclesias & infra n. 2. & 4.

Jeſuitæ, & RR. Miſſionarii Galli etiam privative Provinciæ Quining *inſervient. Quoad vero RR. PP. Franciſcanos, qui ultimi dictas Provincias intrarunt, ſtationeſque prædictorum RR. DD. Gallorum, & RR. PP. Jeſuitarum invaſerunt, mandamus, ut quamprimum dicti RR. PP. Franciſcani ſe recipiant in* Raygon, *quæ eſt pars Provinciæ* Dounay, *ubi Meſſis multa eſt, undeque facile in vaſtiſſimum totius Regni* Cambodiæ *Campum poterunt ſe extendere, cum ibi ſuperſit unicus Miſſionarius Franciſcanus ex Propaganda Fide. V. Provinciis* Phu-yen, Nhrau, & Nhatlang *præficimus privative RR. DD.* Miſſionarios *Gallos, utpote ab ipſis ſolis ſemper ſine contradictione adminiſtratis. VI. Cum nullus Miſſionariorum adhuc voluerit ſuſcipere curam Provinciarum* Phanry, & Phanrang *in Regno* Ciampie, *mandamus ut RR. DD.* Miſſionarii *Galli ſuo zelo illud pondus ad majorem Dei gloriam ſuſtinere continuent. VII. Quantum ad Provinciam* Dounay *omnium majorem, ſubjacebit omnino caritati RR. PP. Societatis;*

Aliquot Eccleſiarum pertinentiam remittit judicio S. Congregationis.

reſervata tamen RR. DD. Miſſionariis Gallis Eccleſia Bingo, *quæ ad illos pertinet. VIII. & ultimo. De Eccleſiis Sacr. Congregationis, quæ omnes in Diſtrictibus RR. DD. Miſſionariorum Gallorum reperiuntur, ſcilicet in* Phucam *Provincia* Aulæ, *altera in* Phuyen, *tertia in* Nhraû. & *quarta in* Nhatlang &c. *nihil audemus ſtatuere: cum enim dictæ Eccleſiæ abſque conſenſu & ſine licentia ejuſdem Sac. Congreg. ſtructæ fuerint; nullaſque habeant Chriſtianitates ſibi adnexas, illas ſupremæ diſpoſitioni dictæ Sacræ Congr. relinquimus.*

Prohibet Miſſionariis exercitium ſuarum facultatum extra proprium diſtrictum.

§. 8. Porro ad evitanda ſcandala, quæ ex multitudine Operariorum diverſi Inſtituti, aut Ordinis naſcuntur; præcipimus ut nullus Miſſionarius ſive Sæcularis, ſive Regularis, etiam e Societate Jeſu, extra Chriſtianitates ſibi aſſignatas ullum Juriſdictionis actum exercere audeat, aut ullis facultatibus ſibi conceſſis uti poſſit; ſecus tamen ſi a Gentilibus, vel alia rationabili de cauſa, extra ſuos limites exire cogatur, tunc de licentia Vicarii Apoſtolici, & de conſenſu Miſſionarii hujus Diſtrictus exercere functiones ſolitas poterit. Et quia in hac prohibitione non intendimus comprendere caſus urgentes, in quibus Miſſionarii vocantur ad Infirmos, ſine mora illis debent ſuccurrere; quin imo hortamur omnes Noſtros Ven. Fratres Miſſionarios, ut ſeſe mutua caritate adjuvare ſatagant, Datum Huç *in Civitate* Aulæ *die 2. Julii 1739.*

El. F. Epiſcopus Halicarn.
Viſitator Apoſtolicus.

Franciſcani appellant ad S. Sedem.

§. 9. Præinſerta vero decreta ſtatim atque idem Elzearius Franciſcus Epiſcopus, Apoſtolicus Viſitator, propoſuit ac publica fecit, antedicti fratres Ordinis Minorum S. Franciſci de Obſervantia Excalceatorum ad Apoſtolicam hanc S. Sedem appellarunt; unde ad laudatam Congregationem Propagandæ Fidei, ac potiſſimum ad particularem Congregationem nonnullorum Cardinalium ſuper Miſſionibus Indiarum Orientalium ſpecialiter deputatorum, remiſimus præinſerta decreta, ut mature examinarentur. Præfatæ autem particularis Congregationis Cardinalium, qui die XIX. menſis Septembris anno MDCCXLI. Decreta hujuſmodi ad trutinam juxta nuntios, acceptaſque tunc primas rerum omnium notiones, expenderant, conſilio, non ſolum ſæpedicta Decreta die XX. immediate ſequenti ejuſdem menſis & omni Pontificio vocis Noſtræ Oraculo approbata & confirmata, verum etiam, quoad tertium, & quartum decreta, ampliata fuerunt, prout ſequitur. *Injungendum Patribus Franciſcanis etiam in virtute & ſub formali præcepto S. Obedientiæ, ut a toto Regno Cocinchinæ omnino recedant, ſeque in proximum Cambodiæ Regnum recipiant, ubi Meſſis quidem multa eſt, Operarii autem vel pauci vel nulli ſunt; ibique Miſſionariorum munus, & zeli ſui partes expleant, ſub auctoritate & protectione Sacræ Congregationis, & ſub regimine & directione Vicarii, ſeu Pro-Vicarii Apoſtolici pro tempore a S. Sede conſtituti & reſpective conſtituendi in Regnis Cocinchinæ, Ciampæ, & Cambodiæ a quo facultates neceſſarias & opportunas ad Miſſiones exequendas accipere debeant. Eccleſiæ vero, quas ad hæc uſque tempora in memorato Cocinchinæ Regno prædicti Patres Ordinis S. Franciſci vel aperuerunt, vel adminiſtrarunt, remaneant ſub libera diſpoſitione Vicarii Apoſtolici, exceptis tamen iis, quæ per recenſita decreta Viſitationis Apoſtolicæ, vel Patribus Societatis Jeſu, vel Sacerdotibus Seminarii Pariſienſis adjudicatæ ſunt, firmis remanentibus tum in ea parte, tum in reliquis, iiſdem Decretis.*

Sed Decreta confirmantur & ampliantur.

Iterum recurrunt ad Sanctiſſimum, qui ſuſpendit Decretorum executionem.

§. 10. A quibus ſane decretis ita, ut præmittitur, approbatis, confirmatis, & ampliatis habito ad Nos recurſu, dilectus Filius Vices Procuratoris Generalis gerens in hac Romana Curia reſidens, eorumdem Fratrum Ordinis Minorum S. Franciſci de Obſervantia Excalceatorum nomine Nobis humiliter exponi fecit præjudicium, ac damnum, quod ex tertio, & quarto decretis, tum juxta formam & tenorem ab ipſo Apoſtolico Viſitatore conceptis, tum juxta ampliationem eorumdem a laudata Congregatione particulari Cardinalium factam; iiſdem Fratribus inferebatur: Hinc enim emanabat quædam veluti eorumdem expulſio ab omnibus Miſſionibus Cocinchinæ, & ab Eccleſiis, reſidentiiſque, quas ipſi Fratres, prout aſſerebatur, juſto legitimoque titulo, & auctoritate Vicariorum Apoſtolicorum, non odioſo Invaſorum Occupatorumque nomine, veluti quodammodo notabantur, obtentas ſemper poſſederant, & reipſa poſſidebant; ac propterea Nobis etiam ſupplicari fecit, ut non obſtante antedicta approbatione, confirmatione, ac præſertim tertii, & quarti decretorum præinſerta ampliatione, de novo in prædicta Congregatione Cardinalium ſuper iiſdem tertio, & quarto decretis, rationum momenta diſcuterentur. Nos itaque ad Dilectum Filium Noſtrum Vincentium S. R. E. prædictæ Cardinalem Petra nuncupatum dictæ Congregationis Propagandæ Fidei Præfectum reſcripſimus die XXIII. menſis Novembris ejuſdem anni. *Eoſdem Patres Franciſcanos audiri & interim ſuperſederi in executione memoratorum decretorum in ea parte dumtaxat, quæ ipſos reſpicit, non retardata executione quoad reliqua.*

Cauſa proponitur coram SS. utraque parte informante.

§. 11. Interim animadvertentes negotium hujuſmodi non levis eſſe ponderis, præſcripſimus, ut tam Fratres Ordinis Minorum S. Franciſci, quam Presbyteri Seminarii Pariſienſis prædicti (inter utroſque namque præcipua diſſenſionum cauſa agitabatur) argumenta documentave pro utrorumque cauſa facientia ad prædictam particularem Congregationem coram Nobis habendam afferrent producerentque. Quod cum ab utriuſque partis Patronis tum voce, tum ſcripto præſtitum fuiſſet; tandem die prima menſis Septembris currentis anni, poſt exactam controverſiæ diſcuſſionem, in unanimem eorumdem Cardinalium ſententiam Nos quoque euntes, decrevimus recedendum eſſe a deciſis, necnon decreta tum tertium, tum quartum ab Apoſtolico Viſitatore edita, a particulari Congregatione Cardinalium ampliata, & a Nobis, ut præmittitur, approbata & confirmata, eſſe revocanda; ac propterea eoſdem Fratres Ordinis Minorum S. Franciſci de Obſervantia Excalceatorum in omnium Eccleſiarum, ac reſidentiarum, quibus, antequam memorata decreta edita fuiſſent, gaviſi ac potiti fuerant, & gaudere comperiebantur poſſeſſione, manutenendos & confirmandos eſſe.

Decreta revocantur, & Eccleſias Franciſcanis reddi decernitur.

Epiſcopus Cocycenſis delegatur executioni.

§. 12. Quoniam autem in accurato harum rerum examine, ut præmittitur, habito, certus veruſque numerus Eccleſiarum reſidentiarumque, ut aſſerebatur, ante ab ipſis Fratribus Ordinis S. Franciſci poſſeſſarum, aliarumque rerum ad eaſdem Cocinchinæ Miſſiones ſpectantium notitia haberi non potuit: Hinc eſt, quod Nos, quacumque ſuper iiſdem Eccleſiis, ac Reſidentiis deſignandis in poſterum altercandi occaſionem præcipere ac penitus auferre cupientes, necnon de Fraternitatis Tuæ fide, prudentia, doctrina, vigilantia, integritate, & paſtorali animarum ſalute ac zelo plenam in Domino fiduciam habentes; Te noſtrum atque hujus Apoſtolicæ Sedis Delegatum ad præmiſſa, aliaque, ut infra, negotia in Cocinchinæ Regnis peragenda cum facultatibus infra dicendis, auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium, conſtituimus & deputamus, ac Tibi committimus & mandamus, ut redditis Tibi hiſce noſtris in forma Brevis literis, ac Pro-Vicario, ad omnia & ſingula muneris Fraternitati Tuæ demandati (exceptis tamen iis, quæ Ordinem Epiſcopalem requirunt) Officia, toto abſentiæ tuæ tempore, in Regno *Tunchini Orientalis* ſupplenda ac præſtanda, apto & idoneo, cum facultatibus neceſſariis & opportunis, ad Tui arbitrium conſtituto & deputato, Te ſtatim ad Cocinchinæ Regna conferas. Volumus autem, ut ante quam pergas, Venerabilem Fratrem Armandum

Fran-

Franciscum *le Febre* Episcopum Noelen. modernum Vicarium Apostolicum Cocinchinae, de Apostolica Visitatione hujusmodi, deque tuo accessu, quemadmodum Nos etiam per alias nostras in simili forma Brevis literas eumdem admonemus, certiorem facias, ut nulla propterea intercedat animorum quoad jurisdictionem discordia, sed glutino caritatis Jesu Christo conjuncti, aeternae Animarum Christifidelium saluti opportune consulatis.

Ut Franciscanos in pristinum restituat.

§. 13. Postquam igitur illuc perveneris, primum omnium Apostolico Vicario praedicto in virtute S. Obedientiae nostro nomine, & auctoritate tua injunges, ut omnia & singula praeinserta decreta debitae executioni demandari curet & faciat, iisdem prorsus modo & forma, quibus proposita & publici juris facta fuere; exceptis tamen tertio, & quarto decretis, quorum executionem juxta nostram emendationem reformationemque Tibi dumtaxat demandamus. Porro ut imposito Fraternitati Tuae hac super re gravissima muneri secundum vota nostra satisfacere valeas, oportet, ut partes invicem contendentes aliosque neutri partium adhaerentes, sed probatae fidei, & integritatis viros extrajudicialiter sine strepitu & forma judicii audias, quoad veram omnium & singularum rerum ad effectum hujusmodi necessariorum notitiam, pro tua dumtaxat intelligentia, ductu, ac regimine, devenire valeas. Statim vero atque certum Ecclesiarum Residentiarumque ab iisdem Fratribus Minorum S. Francisci ante praedictam Visitationem justo legitimoque titulo possessarum numerum habueris, ipsis Fratribus easdem Ecclesias residentiasque restituas & restitui facias, atque in antiquam earumdem possessionem immittas & confirmes.

Omnibusque praefiniat Districtuum limites.

Praeterea unicuique tam ex dictis Ecclesiis Residentiisque, quam ex aliis Societatis Jesu, & Seminarii Parisiensis in illis Provinciis, Praefecturis, & Civitatibus, quae promiscue per eosdem Societatis Jesu, & Seminarii Parisiensis Alumnos reguntur & administrantur, habita semper ratione congruentis commodaeque distantiae unius ab altera Ecclesiae, ac insimul numeri multitudinisque Cristifidelium ibi commorantium, fines ac terminos, sive districtum, assignes: atque ipsos etiam uniuscujusque Districtus fines terminosque statuas & constituas; cum inhibitione, etiam cum poenarum, censurarumque, prout Fraternitati Tuae visum fuerit, & quatenus opus sit, ad tuum arbitrium imponendarum atque ipso facto incurrendarum denuntiatione, ne quilibet Missionarius unius Ordinis, Congregationis, & Instituti audeat irrumpere, & sese immitere in Districtum aliis Missionariis cujusvis Ordinis, Congregationis, & Instituti assignatum & praescriptum, nisi in casibus purae putaeque necessitatis, juxta normam in decretis praeinsertis, praesertim in Paragrapho *Porro*, traditam.

Declaratio super servatis judicio S. Congr.

§. 14. Insuper cum laudata Congregatio particularis die XIX. mensis Septembris Anno MDCXLI., ut praemittitur, habita, octavum ex praeinsertis Decretis declarans, praescripserit, ut *Ecclesiae ad Sacram Congregationem* (nempe Propagandae Fidei) *spectantes videlicet ea, quae aperitur in Provincia, & Civitate* Aulae, *& in qua residere consueverat bo: mem: Episcopus Nabucensis Vicarius Apostolicus, alia, quae sita est in Portu* Tayfò; *necnon illae, quae sunt in* Phuyen, *in* Nhau, *& in* Nhantlang *serventur pro Missionariis ejusdem Sacrae Congregationis; & Vicarius Apostolicus unicuique ex praedictis Ecclesiis Districtum congruum, & Christianitatem assignet a Missionario in ea constituendo regendam. Interim vero & donec Missionarii ab eadem Sacra Congregatione mittendi ad Regnum Cocinchinae pervenerint, idem Vicarius Apostolicus praedictas Ecclesias, & respective Christianitates earum cuilibet, sicut praefertur, adnexas vel assignatas, administrari curet per Sacerdotes Seminarii Parisiensis, nomine tamen praefatae Sacrae Congregationis, & non aliter, nec alio modo, & usque ad novam ipsius Sacrae Congregationis dispositionem. Quod quidem per eumdem Vicarium Apostolicum praestandum erit, & quandocumque futuris temporibus aliquis Missionarius dictae Sacrae Congregationis decesserit vel discesserit. De reliquis autem Ecclesiis ad eamdem Sacram Congregationem pertinentibus, idem Vicarius Apostolicus disponat, sicut ipse in Domino magis opportunum arbitrabitur:* Nos praeinsertam octavi decreti declarationem auctoritate & tenore paribus confirmantes, Tibi pariter committimus & mandamus, ut, si per Vicarium Apostolicum Cocinchinae declaratio & praescriptio hujusmodi debitae vel in totum, vel in partem, quoad descriptas quinque Ecclesias ad dictam Congregationem Propagandae Fidei spectantes, executioni minime demandata sit, eamdem declarationem praescriptionemque omnimodae executioni, cum ipsius Apostolici Vicarii scientia, demandari faciat & curet Fraternitas Tua.

Ejusdem jura expresse praeservanda.

In uno aut altero hujusce negotii casibus, a praedictis Seminarii Parisiensis Missionariis, qui antedictas Ecclesias, earumque districtus pro tempore regunt, & administrant, per authentica documenta ab iis, quos in unaquaque earumdem Ecclesiarum, earumque districtibus, residere & addictos esse repereris, propria manu subscripta, & interposito etiam jurejurando confirmata, & publica facta, exigas apertam, sinceramque declarationem, qua se nimirum Ecclesias, & Districtus hujusmodi precario tantum nomine regere & administrare, neque per illud temporarium sive eventuale regimen & administrationem, unquam, aut ullo prorsus modo sibi quemcumque titulum aut jus dominii, manutentionis, possessionisque venire, quaeri, deberi & indicari posse, contestentur.

Franciscani Ecclesias sibi adjudicatas ne deserant &c.

§. 15. Pari itidem modo authentica ejusmodi documenta exigas a Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci saepedictis: qui non solum declarent, sed juridice ac legitime etiam spondeant, obligentur, & obstringantur, se Ecclesias, ac Residentias in Cocinchina ipsis per Nos, prout praemittitur, adjudicatas, & propriis sumptibus eorum Provinciae Insularum Philippinarum conservaturos, & nunquam deserturos, & eum semper retenturos congruentem numerum Missionariorum, quibus Fraternitas Tua unamquamque Ecclesiam, habita rerum, personarum, locorumque ratione, indigere noverit, atque existimaverit statuere ac praescribere; quemadmodum, ut statuas & praescribas, Tibi pariter injungimus & mandamus.

Iidem in Regna Ciampae, & Cambodiae se extendere valeant, sed aliis non exclusis.

§. 16. Declarationem denique, authenticis etiam, ut praemittitur, documentis instructam exiges ab iisdem Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci, qui nomine antedictae Provinciae Insularum Philippinarum Nobis ultro obtulerunt, nimirum sese subituros totum onus, propriis sui omnino sumptibus semper substinendum, Missionum Regni *Ciampae* (in ea tamen ejusdem Regni parte, in qua nullus alterius Ordinis, Congregationis, & Instituti Operarius existat) & in Regno *Cambodiae*, quae Regna per Apostolicam hanc S. Sedem Apostolici *Concinchinae* pro tempore existentis Vicarii jurisdictioni addicta reperiuntur. Hoc certe quemadmodum Nobis pergratum accidit, in omnem altercandi deinceps aditum obstruere cupientes, volumus & mandamus ut accedente finium, seu districtuum assignatione a praedicto Vicario facienda, & ab eisdem omnino, uti supra, servanda, Fratres antedicti ad Regna *Ciampae* & *Cambodiae* Missionum hujusmodi causa accedentes, nullum penitus, propter haec Christianae caritatis sponte suscepta, & omnino in posterum praestanda officia, sibi unquam asserere, vindicare, & contendere valeant jus privativum, sive indirecte, quoad alios Operarios, quos ad eadem Regna per Apostolicum Cocinhinae pro tempore existentem Vicarium ordinariam, ut praefertur, jurisdictionem habentem, cum opportunis legitimisque facultatibus & licentiis, quocumque tempore mitti contigerit.

Praemissorum omnium authentica monumenta ad S. Sedem transmittantur.

§. 17. Caeterum authentica documenta antedictam declarationum tam Missionariorum Ordinis Sancti Francisci, quam Seminarii Parisiensis, aliorumque, si qui fuerint, Tibi exhibenda, & a Te sub paenis & censuris, quatenus opus sit, exigenda, postquam acceperis: manu tua singula subscribes, signoque tuo munies, atque ita subscripta, & munita una cum claro distinctoque omnium Ecclesiarum, Residentiarum, & Districtuum, eorumque finium & terminorum catalogo, sive indice, vulgo *Nota*, necnon dilucida amplaque non solum rerum omnium ad conficiendum hujusmodi negotium per Te gestarum, sed etiam rerum omnium ibi gerendarum, ad commissionem mandatumque nostrum, & facultates tuas pertinentium, seu, propter inordinationes etiam confusionesque, atque alia hujusmodi, necessario Apostolicae nostrae providentiae supremaeque auctoritatis remedio indigentium, relatione, & narratione, insimul conjuncta, quam tutissime, & quantocius curabis perferenda ad ipsam Congregationem Propagandae Fidei.

ANNO 1744. Facultates opportunæ conceduntur cum clausulis &c. §. 18. Præclaram vero, quam de Apostolicis Fraternitatis Tuæ virtutibus & laboribus conceptam habemus opinionem, ut magis magisque Nobis probes, atque confirmes, oblata occasio, & demandata a Nobis commissio Tibi esse debent acriori incitamento. Nos enim ad præmissa omnia opportune, salubriter, canonice, ac legitime peragenda & præstanda, facultates omnes necessarias & opportunas Tibi tribuimus & impertimur; necnon auctoritate & tenore paribus derogamus iis omnibus & singulis, quæ fortasse obstare possent; nostræ nempe, & Cancellariæ Apostolicæ Regulæ, quatenus opus sit, *de jure quæsito non tollendo*, & illis Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus, Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, necnon supradictorum Ordinum, Societatis, & Instituti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 16. Nov. 1744. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 16. Novembris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

CXII. VICARIO COCINCHINÆ

Denunciatur Ablegatio Episcopi Corycensis, de qua in Superiori.

Venerabili Fratri Armando Francisco le Febre Episcopo Neolensi Vicario Apostolico Cocincinæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

QUÆ inter ipsos Sacrarum Missionum Operarios unius aut alterius Ordinis, Congregationis, & Instituti, istic intercesserint dissidia, etiam post Decreta a Venerabili Fratre Elzeario Francisco des Achards de la Beaume Episcopo Halicarnassensi edita, Fraternitati Tuæ præ cæteris manifestiora sunt, Quæ vero dissidiis hujusmodi componendis sedandisque hic acta sint, omnia accipies a Venerabili Fratre Hilario Costa Episcopo Corycensi, & Apostolico Vicario Regni Tunchini Orientalis. Hunc enim, ut omnem plus uni quam alteri partium hac in re contendentium favendi suspicionem ab integerrima probataque Fraternitatis tuæ virtute amoveremus, Nostrum Apostolicum Vicarium, facultatibus necessariis & opportunis ad conficiendum Negotium hujusmodi instructum, per alias nostras in simili forma Brevis desuper expeditas Literas, quarum tenorem hic pro expresso, & inserto haberi volumus, de particularis Congregationis nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, constituimus, & deputavimus. De hujusmodi autem deputatione Fraternitatem Tuam certiorem facientes, Te rogamus, & in Domino hortamur, ac Tibi mandamus, ut illum isthuc advenientem, non solum iis, quæ Venerabiles Fratres Episcopi atque hujus Sanctæ Sedis Administri in remotissimis præsertim Regionibus commorantes invicem sibi præstare debent, humanitatis, studiii, & fraternæ caritatis & concordiæ significationibus tum privatis, tum publicis excipias; verum etiam, ubicumque opus fuerit, & res postulaverit, omnia eidem nota facere, atque opem, præsidium, auxiliumque tuum commodare satagas & adnitaris. Quas sane debitæ tuæ erga Nos, & Apostolicam hanc Sanctam Sedem observantiæ obedientiæque partes majori, quam Nos augurari possimus, alacritate, ac voluntate a Fraternitate Tua re ipsa explendas, dum Nobis certo pollicemur, Pastorum Principem Jesum Christum, cujus vices immerenter gerimus, supplices poscimus, ut quam certe mandatis Nostris obtemperando a Nobis atque hac Sancta Sede gratiam inibis, uberrima cœlestium charismatum copia cumulet. Interim Apostolicam Benedictionem Fraternitati Tuæ peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris 26. Nov. 1744. Pontificatus Nostri Anno V. PONT. A. V.

Cajetanus Amatus. Dat. die 26. Nov. 1744.

QUÆSTIONI PROPOSITÆ CXIII.

An Filii ex adulterio procreati legitimentur per subsequens matrimonium, disserendo rescribitur.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Sancti Dominici in Insula Hispaniola.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

REDDITÆ Nobis altero ab hinc Mense fuerunt Literæ tuæ XXVII. Maji proxime elapsi ad Nos scriptæ, ac Typis impressæ, quibus occurrentem istic cujusdam facti speciem enarras, & Nostram super eo sententiam requiris. Exordium. Non te latere arbitramur, nullum Nos diem vacuum habere, quum gravissimis assiduè curis, atque negotiis non tam occupemur, quam penè jam obruamur; in hisce præsertim asperitatibus rerum, quibus undique conflictamur, & quarum famam ad vestras quoque oras pervasisse, non dubitamus. Sed tamen, ut compertum fit omnibus, quanti te facimus, Venerabilis Frater, & quanto dignitatem Episcopalis characteris, quo præfulges, in honore habemus, aliqua temporis spatia reperire, & colligere studuimus, eaque in evolvendis privatæ Bibliothecæ Nostræ libris insumpsimus, quo possemus propositæ abs te quæstioni respondere. Quod quidem præsentibus Nostris Literis facimus, non tamen ex auctoritate Apostolicæ Sedis, quam, meritis licet imparibus, obtinemus, sed meram sustinentes personam Doctoris privati, cujus vitæ ætas fere omnis in Sacrorum Canonum studiis, quamvis non magno fortasse fructu, exacta est. Neque enim visa Nobis est ea quæstio Pontificiæ Decisionis Oraculo indigere, quemadmodum ex inferius dicendis Fraternitas Tua probe poterit intelligere.

§. 1. Itaque casus est. Vir Nobilis uxoratus rem habuit, stante matrimonio, cum libera Muliere, pari cum ipso natalium nobilitate, duosque filios ex ea procreavit. Facti species & Dubium. Defuncta vero Uxore, matrimonium contraxit cum prædicta Muliere, quæ duos, ut præfertur, filios ei pepererat. Horum alter jam mortem obierat; atque ille procul dubio natus erat priore Uxore in vivis agente. Alter superstes est, sed nondum satis est exploratum, an eadem prima Uxore vivente conceptus, aut natus fuerit. Dubitatur de utroque, an legitimi sive spurii sint habendi; seu potius, an per subsequens matrimonium cum ipsorum Matre contractum, ambo censendi sint legitimati.

§. 2. Porro, admissa Canonici juris regula, quam Nos verissimam judicamus, quamque, ut paulo infra patebit, a nemine indubium revocari posse arbitramur: Regula juris quoad legitimationem prolis ante matrim. procreatæ. quod nempe, licet proles ante matrimonium nata, legitima fiat per subsequens matrimonium inter Parentes rite contractum; attamen id dumtaxat locum habeat, quum copula intercesserit inter liberum & liberam, non autem ubi alter ex Parentibus matrimonio ligatus foret: tunc enim proles ante secundas nuptias nata nequaquam fit legitima, quamvis Adulter, post mortem prioris Uxoris, verum legitimum cum ejus Matre contrahat matrimonium; hac inquam regula semel admissa, evidens est, filium illum præmortuum, qui natus est prima Uxore superstite, legitimum non evasisse per matrimonium cum ipsius Matre contractum, postquam prima Uxor e vivis excesserat. Filius ex adulterio generatus, & natus constante matrimonio, non legitimatur per subsequens matrimon.

§. 3. Quod vero ad alterum filium adhuc viventem attinet; si constaret saltem hunc natum esse post mortem primæ Uxoris, quam illius Pater habuerat, quamvis ea superstite conceptus fuisset; in arduam illam controversiam deduceremur, quæ inter Doctores, ut nosti, agitatur, an scilicet, pro statuenda prolis legitimatione, ejusdem nativitatis tempus attendi debeat, ea præterea habenda sit ratio temporis ejusdem conceptus; Dubitari posset, ubi natus esset uxore defuncta. in qua controversia, satis, ut prædiximus, ardua, quum inveniantur Textus Textibus contrarii cumque Doctores Doctoribus, Tribunalia Tribunalibus adversentur;

si a

si a Nobis judicium nostrum in casibus particularibus interponendum foret, non aliter id a Nobis fieret, quam secundum sententiam in Tribunalibus & Curia illius Regionis receptam, in qua esset pronunciandum.

In dubio favendum, proli.

§. 4. Cum vero hactenus, ut scribis, incertum sit, quo tempore filius ille vivens conceptus, quoque in lucem editus fuerit, solumque constet de morte prioris Uxoris, & de secundo cum Altera Muliere matrimonio; supervacaneum, extraneumque remanet examen praefatae controversiae, an, ad effectum legitimationis prolis, tempus nativitatis dumtaxat, an etiam tempus conceptus attendi debeat. Sed in his facti circumstantiis, quum certum sit matrimonium inter illius Parentes rite contractum, incertum vero tempus, quo filius idem conceptus, & in lucem editus fuit; si Nostrum de eo judicium exquireretur, filium hunc legitimum censeremus, quum Judex in dubio debeat in bonum & commoda prolis propensus esse.

§. 5. Equidem intelligimus, hanc nostram responsionem neque desiderio tuo, neque praeconceptae opinioni satisfacturam. Non desiderio, inquam; propterea quod utrosque praefatos filios, per subsequens inter Parentes matrimonium, legitimatos fuisse declarari velles: Neque porro opinioni, quam foves; eo quod existimes filios etiam ex adulterio procreatos legitimari, superveniente matrimonio inter Adulteram & Patrem, Conjuge jam defuncta. Verum aequo animo feras volumus, Nos ad haec asseverando reponere, quod filii ante matrimonium nati legitimantur utique per subsequens matrimonium, si tamen ex soluto & soluta fuerint procreati, ut, inhaerendo Canonicis sanctionibus, definitum fuit a Praedecessore Nostro [Alexandro Papa III. in *Cap. Conquestus*, *Qui filii sint legitimi*; Secus autem, si iidem filii orti sint ex Patre, qui de eo tempore cum alia Muliere matrimonio conjunctus erat; licet ea postea e vivis sublata, aliam illam duxerit, ex qua prolem susceperat; ut idem Alexander III. respondit in *Cap. Tanta*, *Qui filii sint legitimi*; cujus verba sunt, quae sequuntur. *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur. Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, & ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eamdem duxerit, nihilominus spurius erit filius, & ab haereditate repellendus; praesertim si in mortem Uxoris prioris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

Textus, quibus innititur Regula.

§. 6. Neque vero postremis hisce verbis commoveri debes, ac si ex illis colligi posset, minime ab Alexandro definitum fuisse, quod proles ex adulterio suscepta, per subsequens matrimonium legitimari nequeat; sed illud dumtaxat, quod nempe proles legitima non fiat, si contra vitam prioris alteruter ex Parentibus adulteris machinatus fuerit. Etenim animadvertere te oportet verbum illud a Pontifice usurpatum, *praesertim*; quod idem sonat, ac *multo magis*; itaut vera Decretalis illius sententia sit, quod quum proles ex adulterio suscepta pro spuria perpetuo sit habenda, & ab haereditate repellenda, etiamsi legitimum postea ineatur inter Parentes matrimonium; multo magis id procedat, ubi alteruter in prioris Uxoris mortem fuerit machinatus. Ex quo minime sequitur, quod proles ex adulterio nata, si machinatio absit, legitimetur per subsequens matrimonium; sed palam fit, ejusmodi prolem ex adulterio susceptam, ideoque per subsequens matrimonium neutiquam legitimandam, multo majori ratione legitimam nunquam fieri, si alter ex Parentibus adulteris contra vitam prioris Uxoris sit machinatus. Qua de re optime opportuneque disserit *Gonzales in Cap. 6. num. 6. Qui filii sint legitimi*, per haec verba: *Arguit Alexander III. de minori ad majus. Nam si filii spurii non legitimantur per subsequens Parentum matrimonium; multo minus per matrimonium nullum, quale est, quod contrahitur, quum alter ex Conjugibus in necem Conjugis machinatus est.*

Dictio Praesertim, non est taxativa.

Rationes Archiepiscopi contra sententias.

§. 7. Sane a te dissimulata non fuit dispositio relatae Decretalis Alexandri III. in *citat. Cap. Tanta. Qui filii sint legitimi*, quin immo ultro fateris, communem Doctorum opinionem eam esse, quae nuper a Nobis exposita fuit; nimirum prolem ex adulterio progenitam, per subsequens matrimonium nequaquam legitimari. Verumtamen aperte declaras, nullam sententiam, quantumvis communi Canonistarum calculo comprobatam, apud te valere, nisi eadem in Textu Canonico fundata sit, illique innitatur; hanc autem sententiam, de qua agitur, minime dici posse Canonico Textui innixam esse; quoniam, inspecta praecitata Decretali Alexandri III. non quidem mutila, atque contracta, procul jacet in nostra Decretalium collectione a Gregorio Papa IX. confecta, sed in sua integritate; manifeste, ut putas, agnoscitur, ideo Pontificem illegitimam declarasse prolem illam ex adulterio procreatam, quamvis ejus Pater, defuncta priore Uxore, Adulteram sibi matrimonio junxisset; quia nimirum Alexandri aetate vigebat adhuc ea disciplina, qua interdictum erat Adulterae, etiam post mortem prioris Uxoris, matrimonium cum Adultero valide contrahere; & quia, tota Decretali perlecta, perspicuum est, in eo casu, praeter adulterium, adfuisse etiam machinationem Adulterae contra vitam prioris uxoris. Quibus positis, deinde concludis, quod quum, juxta praesentem Ecclesiae disciplinam, Adulterium praecedens non habeatur pro impedimento dirimente matrimonium inter maechum & maecham, nisi conjunctum sit vel cum machinatione, vel cum fide data futuri matrimonii; cumque in proposita facti specie nullum indicium adsit machinationis in prioris Uxoris necem intentatae; nullum propterea adduci valeat obstaculum adversus prolis legitimationem, sequuto jam inter ipsius Parentes legitimo matrimonio; atque adeo tuum illud systema firmiter, ut putas, stabilitur; nimirum, subsequente matrimonio, legitimari prolem etiam ex adulterio susceptam, quoties adulterio non accedat aut machinatio adversus prioris Conjugis vitam, aut promissio matrimonii post prioris Conjugis mortem inter Adulteros contrahendi.

Opiniones communes non spernendae.

§. 8. Profecto, ut ingenue loquamur, Venerabilis Frater, displicet Nobis tua haec ingeniosa ratiocinatio, in qua nescio quid arrogantius & audacius, quam par est, introspicere videmur. Nobis etenim persuasum manet, opiniones Doctorum communes non ita facile parvipendendas esse; idque didicimus ex celeberrimo vestrate Melchiore Cano, qui in suo Tractatu de Locis Theologicis lib. VIII. Cap. 7. ita de communibus Canonistarum sententiis, in his, quae pertinent ad doctrinam Canonum, loquitur: *In hujusmodi Canonum interpretatione Ecclesiae Judices, & administri concordem omnium Jureconsultorum sententiam amplectuntur. Qui enim in actionibus, vel Judiciis Ecclesiasticis, suo sensu, & non communi Jurisperitorum omnium doceretur, sine dubio, suo illum judicio Ecclesia coerceret.*

De auctoritate Textus Decretalium

§. 9. Praeterea minus recte Nobis videris de compilatione Decretalium Gregorii IX. judicare. Non hic agitur de Gratiani Decreto, quod, utpote privata auctoritate confectum, tantam vim habet, quantam Textus in eodem adducti ex se ipsi habere noscuntur. Non agitur de aliqua ex aliis quinque Decretalium Compilationibus, quae Gregorii IX. opus praecesserant, & quarum nonnullae a privatis Auctoribus concinnatae fuerunt. Res est de sexta illa compilatione, quam Gregorius Pontifex a Sancto Raymundo de Pennafort adornari jussit, quamque approbatione Pontificia munivit, mandans, ut ea sola deinceps in Tribunalibus, & Scholis deberet usurpari. En illius verba in Praefatione Decretalium. *Volentes igitur, ut hac tantum Compilatione universi utantur in Judiciis, & in Scholis, districtius prohibemus; ut quis praesumat aliam facere, absque auctoritate Sedis Apostolicae.*

In Decretalibus, in Sexto, in Clement. multa resecata sunt auctoritate Pontificum.

§. 10. Non latuit Gregorium, multa in Decretalibus resecata fuisse ab earum Compilatore, quum idem Pontifex in dicta Praefatione hoc ipsum innuat, iis verbis: *Resecatis superfluis*: Voluit tamen singulis Constitutionibus praefixum manere nomen earum Auctoris. Idem quoque deinceps praestitit Bonifacius VIII. in sua Compilatione Libri VI. similium Decretalium a Romanis Pontificibus conditarum, quibus, licet multimode, ubi opus fuit, a se immutatis, atque truncatis, nihilominus praefixum reliquit Auctorum nomen; siquidem ipse Bonifacius sic loquitur in Procemio: *Pluribus plane resecatis, reliquis quibusdam ex eis abbreviatis, aliquibus in toto vel in parte mutatis, multisque correctionibus, detractionibus, & additionibus, prout expedire vidimus, factis in ipsis.* Constat etiam Clementem Papam V. pari modo se gessisse, dum suo Clementinarum Libro inseruit Concilii Viennensis Constitutiones, tamquam a se ipso factas in eodem Concilio, quamvis, Synodo peracta, eas resecasset, atque mutasset, uti te-

 testatur Joannes Andreas in Glossa ad Præfationem earumdem Clementinarum: *Demum per peritiores fecit illas recenseri, qui aliquas & paucas in totum reservaverunt; aliquas mutaverunt quoad verba, mente servata, in aliquibus menti & verbis detraxerunt, & addiderunt; & has, licet non sub his verbis in Concilio publicatæ fuissent, voluit sub nomine Concilii reservari.* Quod pariter testatur Bernardus Guidonus, auctor illius ætatis, in suo Codice manuscripto, qui in Bibliotheca nostra Vaticana asservatur; idemque legitur in duabus Historiis de vita ejusdem Pontificis a Balutio publicatis.

Sicut etiam in Textibus Digestorum, & Codicis.

§. 11. Qua in re prædicti Pontifices, Gregorius, Bonifacius, & Clemens, exemplum sequuti sunt Triboniani, aliorumque doctissimorum Jurisconsultorum, qui veteres Leges, Responsa Prudentum, & præcedentium Imperatorum Codices in Corpus Juris nostri Civilis redigentes, non dubitarunt, quæcumque opus erant, emendare, corrigere, & immutare, & nihilominus Auctorum nomina singulis Responsis & Legibus præfixa reliquerunt; accedente nimirum expressa Justiniani Imperatoris approbatione; cujus hæc verba sunt, in promulgatione Pandectarum, & Codicis, Senatui Populoque Constantinopolitano perscripta: *Tanta autem a Nobis antiquitati habita est reverentia, ut nomina Prudentum taciturnitati tradere nullo modo patiamur; sed unusquisque eorum, qui Auctor Legis fuit, Nostris Digestis inscriptus est, ut si quid Legibus eorum supervacuum, vel imperfectum, aut minus idoneum visum esset, vel adjectionem, vel diminutionem necessariam accipiat.* Et infra: *Nam nomina quidem veteribus servabimus, Legum autem veritatem nostram facimus.* Et alibi: *Nominibus enim Veteribus relictis, quidquid Legum veritati decorum, & necessarium fuit, hoc nostris emendationibus servavimus.*

§. 12. Sic igitur Prædecessor Noster Greg. IX. suam confici jussit Decretalium compilationem, qua hodie in Scholis, & in Foro utimur, eamque, abrogatis aliis prioribus, publica auctoritate, & Pontificia confirmatione munivit. Huic Collectioni insertam voluit Decretalem Alexandri III., demptis ex ea verbis illis, quibus, ut contendis, indicabatur, matrimonium, de quo ibi agebatur, duplici ex capite irritum & nullum fuisse, nimirum & quia cum Adultera contractum fuerat, & quia machinatio in necem prioris Uxoris præcesserat. Retulit vero alia verba, ex quibus, ut jacent, considueratis, eruitur sententia superius a Nobis exposita, quod nempe proles ex adulterio procreata neutiquam legitimatur per subsequens matrimonium, post mortem prioris Uxoris, cum Adultera contractum. Non tamen ex ea Decretali nomen Alexandri III. delevit. Omnia hæc pro concessis interim habeto. Verum his positis, quidnam inde pro sententia tua erui posse putas? Potuit Gregorius ita se gerere, immo non aliter debuit facere, quam fecit. In animo illi erat locum dare in nova Compilatione Decretali Innocentii III., quæ incipit *Significasti*, quæque legitur sub Titulo *De eo, qui duxit in matrimonium &c.* In hac Decretali Innoc. III., quæ posterior est alia ab Alex. III. condita, manifeste definitur (quod & ipse agnoscis), matrimonium inter Adulterum & Adulteram consistere posse, nisi machinatio sæpedicta, aut promissio futuri matrimonii præcesserit: *Discretioni vestræ*, Innocentius ait, *per Apostolica scripta mandamus, quatenus, nisi alter eorum in mortem defunctæ Uxoris fuerit machinatus, vel ea vivente, sibi fidem dederint de matrimonio contrahendo, matrimonium illud legitimum judices.* Quum autem Gregorius collocare vellet in sua Collectione tum Decretalem hanc Innocentii III., tum alteram Alexandri III., plane vides, necesse illi fuisse abjicere ab hac Alexandrina Decretali verba illa, quæ, tuo judicio, nullitatem matrimonii inter Adulterum & Adulteram statuebant.

Cap. Tanta, concordat cum Cap. Significasti.

Quæstio decisa est, hoc jure, quo vivimus.

§. 13. Nunc igitur, bona fide disserendo, iterum quærimus: quid tandem illud est, quod contendis? Filios ne illos, de quibus agitur, legitimos esse; propterea quod, juxta Decretalem integram Alexandri III. pro legitimis habendi essent? At nihilominus illegitimi sunt, quia tales ab Innocentio III. & Gregorio IX. declarantur, & quia, malo ipsorum fato, nonnullis jam sæculis post horum Pontificum mortem in lucem sint editi. An manifestum fieri cupis, te scientiam Sacrorum Canonum funditus callere, neque contentum esse his, quæ in Gregoriana compilatione leguntur, sed altius ab ipsis fontibus doctrinam tuam repetere? Nihil tibi controversiæ nobiscum de hoc erit, Venerabilis Frater. Diligentiam potius tuam commendamus, studium laudamus: nemo tibi succensere poterit, quod integram Decretalem inspicere velis, ubi in aliquam incurreris, quæ in Gregoriana Compilatione deprehenditur decurtata. Verumtamen memineris, laudandam quidem illius diligentiam esse, qui Decretalem integram consulit, ut eam, quæ integra non est, perfectius intelligat, quemadmodum optime advertit clarissimus Antonius Augustinus in sua Præfatione, Gregorio XIII. Pontifici Maximo inscripta, quam præmisit Volumini quatuor priorum Compilationum Literarum Decretalium, quas ipse edidit: quibusque deinceps quintam adjecit Innocentius Cironius: Sed neque probandum scito, neque ferendum, quod quis ad integram Decretalem confugiat, ubi perspicua, & dilucida est illa, quæ aliquo modo mutilata fuit, & si quid huic deesse dignoscitur, id eo jubente ac volente detractum fuit, qui suprema ad hunc effectum pollebat auctoritate; eaque de causa detractum, ut disciplina, quum ipse Legislator servari voluit, in tuto poneretur; neve turbari illam, & nutare contigerit, si tota Decretalis novæ Compilationi inserta fuisset.

Standum Textui Decretalium, prout jacent in Corpore Juris.

Decretalis integra concordat in substantialibus cum minus integra.

§. 14. Hucusque disseruimus, tuum tibi permittentes assertum, quo pro certo ponis, aliquod interesse discrimen inter Decretalem integram Alexandri III., aliamque contractam; & quidem in integra Decretali nullum declarari matrimonium ibi relatum, ex duplici capite; tum scilicet, quia inter Adulteros, defuncta Uxore legitima, contractum fuerat; tum quia machinatio accesserat in vitam prioris Uxoris; & ex utroque præfato capite simul considerato, prolem illegitimam censeri: Mutilam vero Decretalem validum admittere matrimonium cum Adultera contractum post mortem prioris Uxoris, & tunc solum hujusmodi matrimonium nullum in ea statui, quando machinatio intervenerit; sed prolem nihilominus illegitimam declarari tam in uno, quam in altero casu, etiam seorsim sumptis; tam scilicet ex causa simplicis Adulterii, ex quo eadem proles progenita fuerit; quam ex causa præcedentis Parentum machinationis in necem legitimæ Uxoris. Hæc, inquam, tibi hactenus concessa voluimus. Nunc vero tandem aggredimur demonstrare, Decretalem tam integram, quam minus integram, sibimetipsi perfecte constare, eamdemque prorsus esse utriusque sententiam.

I. in eo, quod Filii ex sol. & sol. Legitimantur per subsequens matrimon.

§. 15. Integra Decretalis, quæ refertur *Tom. VI. pag. 2. Conciliorum* Collectionis Harduini *pag. 18. 19.* ita se habet. *Meminimus Nos Fraternitati Tuæ, super causa, quæ inter P. & R. de quadam hæreditate vertitur, quod idem P. nomine Sybillæ Uxoris suæ petebat, tali modo scripsisse; ut si constaret; prout Literæ tuæ continebant, inter R. Patrem & Matrem, post ejus nativitatem, matrimonium fuisse contractum, eum, omni appellatione remota, legitimum esse denunties, & ab hæreditate paterna propter causam prædictam nullatenus debere repelli. Tanta est enim vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi.*

Hic statuit integra Decretalis, quod sibi nati extra matrimonium, ex soluto, & soluta, accedente postea matrimonio inter ipsorum Parentes, legitimi fiant. Nec aliud porro statuitur in Decretali minus integra, quæ sic incipit: *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur.*

II. in eo, quod ex adulterio suscepti, non legitimatur accedente matrimonio.

§. 16. Progreditur integra Decretalis, & casum ponit, quo aliquis Uxoratus adulterium admittit, & filium ex eo habet, Adultera vero machinatur in vitam legitimæ Conjugis; &, hac demum defuncta, matrimonium inter Adulteros contrahitur: *Verum quoniam P., ultra quam in Literis tuis continetur, Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, & eum in adulterio procreasset, & quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata.* Hic vero Pontifex declarat, quod in hujusmodi facti circumstantiis, dummodo probationes legitimæ suppetant, filius censendus erit spurius, præsertim si machinatio Matris in vitam prioris Uxoris præcesserit; *Fraternitati tuæ &c. quatenus rei*

veri-

veritatem inquiras, & si tibi constiterit, quod, vivente Uxore, Pater prædicti R. Matre ipsius publice abusus fuisset, eum spurium, & ab hæreditate repellendum, præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas, quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt:

Hunc ipsum casum expendit Decretalis minus integra, & eamdem omnino definitionem pronunciat; spuriam scilicet esse prolem ex adulterio progenitam, quamvis matrimonium, Uxore defuncta, inter Adulterium & Adulteram contrahatur, præsertim si aut hæc, aut ille machinatus fuerit adversus vitam prioris Uxoris: *Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, & ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eamdem duxerit, nihilominus spurius erit filius, & ab hæreditate repellendus; præsertim si in mortem prioris Uxoris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

Nec alia intercedit differentia, quæ ad rem pertineat.

§. 17. Integra Decretalis, dum de adulterio loquitur, nihil aliud addit, quam vocem *publice*, quæ ad criminis probationem refertur, nec ullatenus sensum immutat circa id, de quo nunc inquiritur; Quod ad machinationem attinet, integra Decretalis hanc ponit ab Adultera fuisse intentatam; at minus integra eamdem machinationem considerat, sive ab Adultera, sive ab Adultero processerit. Sed neque istud ad præsentem quæstionem facit. At vero tam integra, quam minus integra Decretalis, in eo conveniunt, quod utraque declarat prolem ex adulterio procreatam, spuriam esse, nec legitimari, quamvis accedente matrimonio inter Adulteros, post mortem legitimæ Uxoris. In utraque autem, quum de machinatione agitur, verbum illud adest, *præsertim*, de quosupra dicebamus. Dumque in his adamussim inter se conveniunt, frustra exaggeratur prætensa inter integram, & minus integram Decretalem discordia.

Objicitur quod in Decretali integra adulterium supponitur esse impedimentum dirimens.

§. 18. Verum jam Fraternitati Tuæ in mentem venisse suspicamur, inconsulto a Nobis silentio præterita fuisse verba illa, quæ ad eam, quam agitamus, controversiam plus habent ponderis: & quæ in integra Decretali sunt, sed in altera minus integra desiderantur. Sic enim concluditur integra Decretalis, (quemadmodum superius fideliter exposuimus:) *Quoniam inter se legitimum Matrimonium contrahere non poterunt:* Quæ quidem verba in Gregoriana Compilatione non sunt relata. Hæc autem pro argumento tibi facile erunt, ut asseras, Alexandrum III. declarasse, Matrimonium inter Adulterum, & Adulteram suapte natura nullum & irritum esse, ob idque illegitimam esse prolem ex adulterio susceptam. Atque in hoc manifestissima, te judice, est discrepantia inter Decretalem integram, & mutilatam; dum hæc validum admittit Matrimonium inter Adulteros contractum, at nihilominus eorum prolem spuriam declarat, neque per subsequens matrimonium ullo modo legitimandam.

Relata verba intelligenda sunt de machinatione.

§. 19. Plane si ita tecum reputares, Ven. Frater, non æquum de Nobis judicium ferres. Nos enim prætermissa Decretalis verba exacte referre, eaque justa lance pensare nequaquam omisimus. Verum id, quod ex iisdem inferendum esse autumas, Nos inde colligi posse non arbitramur.

Etenim verba illa: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non potuerunt:* connexa immediate sunt cum aliis: *præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata.* Ac proinde (ex regula Jurisperitorum, juxta quam *relatio fiat ad proxima*) declaratio nnllitatis matrimonii non quidem in præcedenti adultetio fundatur, sed in machinatione adversus vitam legitimæ Uxoris, circa quam nulla inter Nos, neque etiam inter alios est controversia.

Quæ in eo casu cum adulterio juncta erat.

§. 20. Prætera concedantur etiam, verba illa: *Quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt*, non tantum ad machinationem paulo ante enunciatam referri, sed ad totum id, quod in integra Decretali expositum fuit. Porro in integro Decretalis contextu agitur de matrimonio post prioris Uxoris mortem, non solum inter Adulteros, sed etiam prævia machinatione in prioris Uxoris mortem, contracto: *Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, & eum in adulterio procreasset, & quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata.* En duas relati matrimonii circumstantias simul unitas; ex quo sequitur, quod quamvis ea verba: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non potuerunt*, referri debeant ad totam facti speciem cum suis circumstantiis in Decretali expressis; nunquam inde inferre poteris, quod integra Decretalis pro nullo habeat quodlibet matrimonium inter Mœchos contractum post obitum legitimæ Uxoris; sed illud dumtaxat, quod ibi expenditur, nullum judicatum fuisse, quia ei præcesserat machinatio in prioris Conjugis necem. Nobis autem integrum erit asserere, quod, licet validum ineatur matrimonium inter Adulteros, deficiente machinatione, aliisque circumstantiis de Jure Canonico illud irritantibus, attamen proles tempore adulterii habita, illegitima semper erit, ad normam etiam Decretalis non mutilatæ, quæ ita statuit: *Et si tibi constiterit, quod vivente Uxore, Pater prædicti R. Matre ipsius publice abusus fuisset, eum spurium, & ab hæreditate repellendum, præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas.*

Urgetur objectio tamquam innixa veteri Ecclesiæ disciplinæ.

§. 21. Sed quamquam destitutum te videas validissimo præsidio, quod, ad sententiam tuam sustinendam, integra Alexandrina Decretali constitueras; attamen, pro ea, qua polles, eruditionis Ecclesiasticæ copia, in aliud te recipies propugnaculum, asseverans, matrimonium inter Adulterum, & Adulteram, post mortem prioris Uxoris, contractum, juxta veterem disciplinam, pro nullo habitum esse; tum adhuc ætate Alexandri III. hujusmodi disciplinam viguisse; ac demum immutatam esse temporibus Innocentii III. cujus Decreto, ad irritandum matrimonium inter Adulteros, præter adulterii crimen, requiri cœpit, aut machinatio in mortem legitimi Conjugis, aut promissio nuptiarum, post prioris matrimonii solutionem, inter Adulteros contrahendarum.

Auctoritas S. Augustini pro validitate Matrimonii post adulterium.

§. 22. Non adeo tempore abundamus & otio, ut Canonicam Dissertationem super hac quæstione contexere valeamus. Nihilominus pauca quædam observare studebimus, quibus satis superque tua refellatur assertio. Sane ei obstat S. Augustini testimonium, relatum *Canone Denique 31. quæst. 1.* in quo sic legitur: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri potest conjugium, cum quo præcessit adulterium.* Profecto non ignoramus, Jacobum Cujacium asserere *in cap. 1. de eo, qui duxit in matrimonium &c.* quod ibi legendum sit: *Marito mortuo, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium non potest, cum quo prius adulterium fuit.* Sed exploratum quoque habemus, in pluribus Vaticanis Codicibus particulam illam *non* in Augustino deesse, sicuc deest in prædicto Canone *Denique;* quod etiam ii animadverterunt, qui Gratiani Opus, jussu Gregorii Papæ XIII. recensuerunt & emendarunt, ut videre est in Gratiani Decreto ipsorum opera edito. Genuinam hujusce loci controversi lectionem procul dubio Fraternitas Tua, pro sua eruditione, petendam existimabit ex editione Operum Sancti Augustini, quæ studio Monachorum Sancti Mauri, in Gallia prodiit. Sancti Doctoris locus in Canone relatus, habetur *Lib. 1. de Nuptiis, & Concupiscentia c. 10.* isque in Editione Maurina legitur *Tom. 10. p. 286.* hisce verbis: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium potest, cum quo prius adulterium fuit.* Ab hac igitur accurata Editione abest particula *non;* quæ quidem in nullo alio appareret, si seriem Contextus Editores præ oculis habuissent.

Asseritur Lectio relatæ auctoritatis, contra Cujacium.

Augustinus enim, mox ante verba, de quibus disputatur, probandum sibi proposuerat, (uti revera probat) non solvi matrimonium, quod indissolubile est inter viventes, si Uxor Maritum deserat, & ad alterius contubernium migret: idque confirmando, subdit, quod contubernium illud pro adulterio haberi non posset, si primum legitimum matrimonium dissolutum fuisset: *Cum aliis quippe adulteri non essent; nisi ad alterutrum Conjuges permanerent.* Hoc posito, quisnam bona fide legendum putabit: *fieri verum connubium non potest?* ubi orationis scopus is esse conspicitur, ut, demonstrato fine durationis matrimonii: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit;* finis etiam adulterii, & initium novi legitimi matrimonii statuatur: *fieri verum connubium potest; cum quo prius adulterium fuit.*

Consensit disciplina Sæculi XII.

§. 23. Ne vero a Nobis expectes plenam hoc loco proferri historiam disciplinæ, quæ super hac re sequentibus sæculis in Ecclesia obtinuit. Hujusmodi inquisitio nimis profecto excederet Epistolæ modum.

ANNO 1744.

Verum quia tibi persuasum esse videmus, quod ipsa ætate Alexandri III. nulla censerentur matrimonia, quæ inter Adulteros quomodocumque fierent, satis erit intra illius ætatis terminos inquisitionem hanc nostram coarctare.

Testimonium Grat.

§. 24. Non longe quidem ab Alex. III. ætate, ut optime nosti, distat Gratianus Decreti compilator, qui ante Alex. Pontificatum paucis omnino annis suum illud Opus vulgavit. Is hanc eamdem controversiam tractat *in Causa* 31. *quæst.* 1. & pro utraque sententia, ut solet, Textus discordantes adducit. Cum vero Canonem attulisset cujusdam Conc. quo statuitur, ne quis, moriente Marito Mulieris, quam adulterio polluit, cum ea matrimonio conjungatur; hunc Textum cum aliis ibi relatis, atque contrarium statuentibus, ita conciliat: *Hic subaudiendum est, nisi prius peracta pœnitentia, & , si nihil in mortem Viri machinatus fuerit; vel si vivente Viro, fidem Adulteræ non dedit, se sumpturum eam sibi in conjugem, si viro ejus supervivet.* Verum Gratianus, inquies, non habet auctoritatem, qualem Textus Canonici habere noscuntur. Neque id negamus. At gravis est Auctor, & Canonum valde peritus: Neque ipse ea scripsisset, quæ modo retulimus, si ætate illa (quam diximus in tempora Alexandri fere incidisse) locum obtinuisset disciplina, seu lex, vigore cujus, ob solum præcedens adulterium, irritum haberetur matrimonium, post mortem legitimi Conjugis, inter Adulteros contractum.

Item Innocentii III. in Cap. Significastis.

§. 25. Similiter inter Alexandrum III. & Innocentium III. Pontifices, vix quadraginta annorum spatium intercedit; quum Alexander ad Pontificatum evectus sit anno Domini MCLIX. Innocentius vero anno MCXCVIII. Hic autem, ut supra innuimus, *in cit. Cap. Significastis, De eo, qui duxit in matrimonium &c.* pronunciat, validum & legitimum existere matrimonium inter Adulterum, & Adulteram, post prioris Uxoris mortem: *Nisi alter eorum in mortem defunctæ Uxoris fuerit machinatus, vel, ea vivente, sibi fidem dederint de matrimonio contrahendo*; quod etiam ipse concedis, dum affirmas Innocentium III. novam hanc disciplinam in Ecclesiam invexisse. Sed cum Innocentius nequaquam dicat, se novam per hoc disciplinam inducere; quin immo, ad quæstionem sibi propositam ab Episcopo, sive a Capitulo Spoletano, profiteatur se responsurum juxta Canonum præscripta: *Nos igitur inquisitioni vestræ secundum formam Canonicam respondentes, &c.* evidens est, jam pridem, & ante tempora etiam Alexandri III. validum habitum fuisse matrimonium, quod inter Mœchum & Mœcham, legitimis nuptiis solutis, & prædictis irritantibus circumstantiis non concurrentibus, contrahebatur. Equidem in Compilatione Decretalium Gregorii IX. minime reperies relata verba: *Nos igitur inquisitioni vestræ secundum formam Canonicam respondentes*; sed earum loco, hæc alia leges: *Nos igitur inquisitioni vestræ taliter respondentes &c.* Verum, quoniam res Nobis erat cum eo Canonum Doctore, qui vulgata Decretalium compilatione neutiquam contentus, integram Decretalem consulere mavult; eadem ratione Nobis agendum esse judicavimus. Itaque etsi prædicta verba: *secundum formam Canonicam*, in Decretali minus integra desiderentur: leguntur tameb in integra Decretali; qua Nos quidem minime abutimur, dum eam ad Decretalis minus integræ sensum non corrumpendum, sed illustrandum, advocamus.

Qui profitetur se Formam Canonicam sequi.

Alia objectio ex Cap. Cum Haberet.

§. 26. Esto, inquies, quod ad Innocentium III. attinet. Sed nonne immediatus istius Prædecessor Celestinus III. *in Cap. Cum haberet, De eo qui duxit &c.* nulla declaravit matrimonia inter Adulteros, post prioris Conjugis mortem contracta, etiam non interveniente machinatione, aut sponsione futuri matrimonii?

Exponitur hujus Decretalis casus.

§. 27. At vide ne forte, in hac Decretali pro te allegando, hallucineris. Quidam Joannes Uxorem legitimam habebat, Allitiam nomine, ipsique simul adulterii consuetudo cum famula intercedebat. Quum vero semel Superioris Ecclesiastici præcepto adactus Adulteram dimisisset, postea tamen in idem relabens scelus, ausus est, vivente adhuc prima Uxore, reverti ad famulæ contubernium, in eoque *quasi matrimonialiter* per decennium perseverare, unde & decem filios ex ea procreavit. Defuncta demum Uxore, quum consuleretur Pontifex (quem aliqui non Cœlestinum, sed Clementem III. hujus Decessorem fuisse autumant) quidnam statuendum esset de hujusmodi Adulteris, qui in eadem prava consuetudine adhuc perseverabant, tale dedit responsum: *Ut separentur omnino, & eis competenti pœnitentia injuncta, perpetua continentia indicatur*; habita potissimum ratione ipsorum pervicaciæ, gravisque scandali, quo Ecclesiam perturbaverant.

PONT. A. V.

Unde pateat verus decisionis sensus.

§. 28. Ex ipsa simplici hac rei narratione, facile agnosces: non ibi quæstionem fuisse de validitate aut nullitate matrimonii, post mortem prioris Uxoris, inter Adulteros contrahendi, sed de pœnitentia Canonica adversus gravissimum crimen irroganda: quæ quidem hujusmodi fuit, ut non modo ipsis Adulteris prohibitum fuerit matrimonio invicem copulari; sed etiam cum alia qualibet personam matrimonium contrahere: *præsertim cum in dies suos ambo processerint, & jamdiu publice in adulterio, & perjurio, ex certa scientia perdurantes, Ecclesiam in gravi scandalo perturbaverint*, ut eadem Decretali prosequitur.

Alex. III. mens ex alia Decretali eruitur.

§. 29. De validitate quidem matrimonii inter Adulterum & Adulteram; ex instituto agit Alexander III. in Epistola sua Decretali, quæ tamen nostris Compilationibus inserta non est, sed reperitur in Actis Conciliorum Collectionis Harduini præfatæ, *Tom.* IV. *part.* 2. *pag.* 1838. ea vero sic habet: *Ex præsentium latoris confessione percepimus, quod cum ipse quamdam alterius Uxorem in adulterio polluisset, pœnitentiam inde suscepit. Sed postea in eumdem incidit, Diabolo instigante, reatum; ac eamdem Mulierem, Viro defuncto, sibi in Matrimonium copulavit, eamque asserit in præsenti pro Conjuge retinere.*

In qua vim dirimendi Machinationi tantum tribuit.

§. 30. Super his autem quum Alexandri judicium requireretur, respondit, non (quod tu quidem velles) matrimonium, ratione adulterii, invalidum fuisse; sed nullitati obnoxium fore, si machinatio, aut promissio nuptiarum intervenisset. *Verum quoniam Nos de salute Animarum ipsorum solicite compellimur in Domino cogitare, Fraternitati Tuæ &c. quatenus rem ipsam diligenter inquiras, & si tibi constiterit, quod ille, vel illa, in mortem prioris fuerit machinatus, vel si, eo vivente, fidem ipsi Mulieri dederit; se eam in Conjugem recepturum, eos non differas penitus separari.*

Hac semota jubet procedi de more.

§. 31. Neque hic sistit Alexander, quin etiam dicere non omittit, quid juris esset, si solum adulterium præcessisset; Tunc enim nequaquam matrimonium irritum fore declarat; (quod utique non taceret, si hujusmodi disciplina eo tempore viguisset; quemadmodum supra de eo matrimonio pronunciaverat, in quo ad crimen adulterii accessisset machinatio, aut promissio futuri conjugii; sed jubet procedi in causa secundum Canonicas regulas: *Quod si neutrum istorum constiterit, in causa ipsa juxta Ecclesiasticam consuetudinem, & Canonica statuta procedas*. Si autem quæsieris quidnam hac de re consuetudo Ecclesiastica, & Canonica statuta decernerent; respondemus, satis probabile videri, respexisse Alexandrum ad Concilii Toletani VI. anno sexcentesimo trigesimo octavo celebrati, constitutum, quod extat *Can. de his* 33. *quæst.* 2. & in quo præscribitur methodus cum iis servanda, qui post pœnitentiam publicam peractam, in idem reciderent crimen, pro quo subjecti fuerant pœnitentiæ. Canonem hunc, quum tibi vacaverit, legere poteris, atque perpendere; sed frustra in illo quæras nullitatem matrimonii inter Adulteros ipso jure statutam; deficientibus aliis irritantibus circumstantiis, a Nobis pluries memoratis.

Objicitur alter Textus Alexandri in Cap. Propositum.

§. 32. Attamen, quod ibi statutum non reperitur, alibi te sine ullo labore invenisse affirmabis, in nostra nempe Collectione Gregoriana sub Titulo superius allato, *De eo qui duxit in matrimonium quam polluit per adulterium. Cap. propositum*, quod est ipsius Alexandri III., ubi sic legitur: *Licet autem in Canonibus habeatur, ut nullus copulet in matrimonio, quam prius polluerat adulterio, & illam maxime, cui fidem dederat, Uxore sua vivente, vel quæ machinata est in mortem Uxoris*, & quidem validum tibi argumentum dices suppetere in ea voce *maxime* qua indicari videtur nullitas matrimonii inter Adulterum & Adulteram, (de quo Pontifex in superioribus locutus erat), etiam non concurrente machinatione, nec data fide futuri matrimonii.

§. 33. Forte putabis, Nos, adversus hæc responsionem

 sionem nostram comparantes, grammaticalem controversiam tecum agitare velle de significatione illius verbi *maxime*; eaque de re a Nobis consultum iri libros veterum Canonistarum, præsertim Abbatis, qui in citat. *Cap. Propositum* audacter sustinet vocem illam *maxime*, in relato Textu, æquipollere adverbio *solum*. Verum si ita de Nobis opinatus fueris, haud ægre feras Nos tibi respondere, non satis tibi notum esse morem, animumque Nostrum; Nos enim in veritatis inquisitione, nequaquam hujusmodi nugis, levibusque fundamentis innitimur, & quæstiones inutiles prorsus aversamur.

Alexander aliam ibi quæstionem tractavit. §. 34. Itaque respondemus, veram Alexandri Pontificis mentem, circa ea, de quibus nunc agimus, minime eruendam esse ex aliquibus verbis, quæ ipsi excidere potuerunt, dum aliam omnino quæstionem definiret. Sed videndum esse potissimum, quod ipse scripserit, quum data opera eam pertractaret quæstionem, quam præ manibus habemus. Porro Alexander in citat. *Cap. Propositum* respondet Abbati Sancti Albani, qui ab ipso quæsierat, quidnam statuendum esset de quodam homine, qui, vivente Uxore sua, alteram sibi matrimonio copulaverat, insciam conjugii quo is adstrictus erat; Uxore vero defuncta, renuebat cum prædicta Muliere permanere, sub obtentu, quod invalidum cum ipsa matrimonium contraxerat, legitima Uxore adhuc superstite. Pontifex ergo quum eam circumstantiam magni æstimaret, quod scilicet *præfata Mulier erat inscia, quod ille aliam Uxorem haberet viventem*, nec æquum censeret, prædictum Virum, qui scientes contra Canones venerat, lucrum de suo dolo reportare, statuit, ut, si quidem ipsa Mulier id postularet, divortium inter eos fieret; non vero, si, volente Muliere in hujusmodi connubio perseverare, Vir peteret ab ea separari.

Controversia tunc ab eodem decisa.

Regula pro interpretanda Legislatoris sententia. §. 35. Quæstionem hanc definiendam sumpsit Alexander in citat. *Cap. Propositum*; atque ita definivit, ut præcipuam æquitatis, prudentiæque rationem ab illo habitam esse dignoscatur; eaque definitio unice est attendenda. Si autem, dum Legislator de principali argumento verba facit, quidpiam ab ipso extraneum minus recte dictum esse comperiatur, minime debet enunciatio haud satis accurata aut Legislatori vitio verti, in veritatis præjudicium trahi; neque potest pro regula juris id accipi, quod sic ab eodem Legislatore, veluti prætereundo, dictum fuisse apparet; præsertim quum ipse, opportuniore occasione oblata, judicium suum super eadem re aperte declaraverit.

Alexandri mens abunde tuto eruitur. §. 36. Nos autem in hoc præcise casu versamur. Idem nimirum Alexander, cui in citat. *Cap. Propositum*, ea verba exciderunt, quibus, ut tibi visum est, negavit, validum matrimonium esse posse inter Adulteros, defuncto legitimo Conjuge, etiam absque aliis irritantibus circumstantiis; Idem, inquam, in alia sua Decretali, quam ex Collectioae Conciliorum Harduini supra retulimus, quum directe ab eo quæreretur, an nullum censendum foret hujusmodi Matrimonium; nullum illud esse respondit, si machinatio, aut nuptiarum promissio intervenerint. Isque Pontifex hoc ipsum firmat in *Cap. super eo, De eo, qui duxit in matrimonium &c.* ubi sic habet: *Super eo vero, quod de latore præsentium tuis Literis quæsivisti; an liceat cum ea sibi matrimonium contrahere, quam, alia sua Uxore vivente, sibi de facto matrimonio copulavit; tuæ solicitudini duximus respondendum, quod si Adultera est in mortem alterius aliquid machinata, sive iste fidem dederit, quod eadem defuncta, hanc esset ducturus, secundum Canones ab ejus consortio perpetuo prohibetur; & hæc prohibitio perpetuo est observanda.* Quibus verbis: *perpetuo prohibetur*, & *prohibitio perpetuo est observanda*, pro ea, qua polles, Canonum scientia, plane intelligis, impedimentum designari, quod a Doctoribus dirimens appellatur, illudque, per hujus Decretalis contextum, ad casum præcedentis machinationis, aut pacti connubii coarctari.

De aliis argumentis ab Episcopo allatis. §. 37. Superest nunc, ut, licet prolixior jam hæc Epistola evaserit, quam Nobis initio propositum fuerat, aliqua tamen addamus, quæ adhuc legere non graveris, quemadmodum præmissis hucusque animum patienter adhibuisti. Nec enim, levioribus prætermissis, quidquam a Nobis præteriri decet ex his, quæ in Literis Fraternitatis Tuæ gravioris sunt ponderis, & momenti.

I. A virtute Sacramenti. §. 38. Legitimationem Prolis ex Soluto & Soluta procreatæ, quæ fit per subsequens matrimonium, ex Sacramenti virtute derivandam esse putas, eodem Alexandro III. auctore, qui ait: *Tanta est enim vis Sacramenti, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi*. Unde arguis, quod, si isti ex vi Sacramenti legitimantur, nihil obstat, quominus filii pariter ex adulterio suscepti, tanti Sacramenti virtute, legitimi evadant.

Emendatur lectio Textus adducti. §. 39. Verum ubi a te legitur *Tanta est vis Sacramenti*, Nos legimus: *Tanta est vis Matrimonii*, quemadmodum scriptum est in Decretali Alexandri III. *Cap. Tanta. Qui filii sint legitimi*. Quod si ad integram Decretalem, quæ apud Harduinum est, de more provoces; rogamus, ne te pigeat in marginem quoque oculos conjicere; ibi enim, loco verbi *Sacramenti*, adnotatum reperies aliud *Matrimonii*. Nec aliter profecto res se habere poterat. Vis enim ac dignitas Matrimonii, qua Sacramentum est, in eo est posita, quod gratiam sanctificantem confert, quod unionem hypostaticam Verbi Divini cum humana natura repræsentat, itidemque illam, qua Christus cum Ecclesia per gratiam conjungitur; non autem in eo sita est, quod spuriam prolem legitimam efficiat. Neque enim hanc efficaciam Jesus Christus tribuit Matrimonio, quum illud ad dignitatem Sacramenti novæ Legis evexit; sed id ab Ecclesia institutum est, cui placuit, pro auctoritate sibi concessa, statuere, ut proles extra matrimonium, non tamen ex adulterio, procreata, per subsequens matrimonium legitima fieret.

Legitimandi vis non a Sacramento, sed a lege Ecclesiastica provenit.

II. Ab exemplo legitimationis prolis incestuosæ. §. 40. Denique addis, magis abominatam Canonicis Legibus esse prolem incestuosam, quam sit proles adulterina; ideoque, quum illa interdum legitima fiat, hanc etiam pari aut majori ratione legitimari posse. Porro legitimatur proles incestuosa, ope dispensationis, quæ dicitur *radice Matrimonii*. Ut autem obtineatur hujusmodi Dispensatio, quæ non sine urgentissima causa concedi consuevit, requiritur quod proles nata sit ex copula non manifeste fornicaria, sed putative matrimoniali, quodque impedimentum, quo matrimonii nullitas inducta est, non a jure Divino, aut naturali, sed a jure dumtaxat Ecclesiastico proveniat. Sicque, & non aliter, legitimatur proles incestuosa, vigore dispensationis, quæ dicitur *in radice matrimonii*. Tuum modo est hujusmodi circumstantias aptare ad legitimationem prolis ex adulterio genitæ; quod sane opus ingenii Nostri tenuitatem excedere fatemur.

Ostenditur non aptari ad legitimationem prolis adulterinæ per subsequens matrim.

Admonitio Pontificis. §. 41. Hactenus Fraternitati Tuæ satisfacere studuimus, quoad Nobis licuit per angustias temporis, ut plurimum somno detracti; meram gerentes in hac Epistola, ut initio dicebamus, privati Doctoris personam. Nunc demum Epistolæ Nostræ finem facientes, Supremi Pastoris partes resumimus, ut Apostolicam tibi Benedictionem impertiamur; utque præterea te admoneamus, quod, quum ea, quæ ad Nos scripsisti, a Justo Henningio Boehemero (quantumvis nullam de eo mentionem feceris) sis mutuatus, eaque descripseris ex ejus Opere de Jure Ecclesiastico Protestantium *Tom. 1. pag. 287. & sequentibus*, juxta tertiam Editionem anno 1730. Typis impressam, Sicuti laudabilis foret industria tua, si eo auctore usus esses ad venerabiles Ecclesiæ Catholicæ doctrinas illustrandas, aut si ipsum in iis, in quibus Nobis adversatur, confutare aggressus esses; ita reprehensioni te obnoxium fecisti, dum illius Opus perlegere, atque etiam tacitus transcribere ausus es, ut ad impugnandas Canonicæ Jurisprudentiæ sententias inter Orthodoxos communiter receptas, instructior accederes. At ne forte paterni hujus moniti libertatem in malam partem accipias, Tibi persuasum volumus, non minus sincero charitatis affectu Nos te complecti, ac Fraternitati Tuæ fausta omnia ex animo adprecari.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 5. Decembris 1744. Pontificatus Nostri Anno Quinto. Dat. die 5. Dec. 1744.

Anno 1744.

DE APOSTOLICIS

Constitutionibus circa Ritus Sinenses editis omnimode observandis.

Venerabili Fratri Polycarpo Episcopo Pekinensi in Sinis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Declarationes & Juramenta ab Episc. Pekin ad S. Sedem transmissa.

REDDITÆ Nobis fuerunt eodem tempore duæ Fraternitatis Tuæ epistolæ, prima quidem die decima mensis Januarii elapsi anni 1743. qua gratiarum actionem Nobis, quod Tibi Episcopatum Pekinensem in Sinis contulerimus, referre studes: altera vero die quinta mensis itidem Januarii currentis anni 1744. data, qua dolens quereris, Te apud Nos tamquam debitæ Apostolicis Constitutionibus ac Decretis obedientiæ reum fuisse peractum. Una insimul cum hisce Epistolis tuis accepimus pariter sollemnem juris jurandi a Te in Episcopali tua inauguratione delati, juxta formam, ac tenorem Tibi præscriptum in ipsis Nostris tuæ ad Episcopatum promotionis literis in simili forma Brevis expeditis, Actum; necnon duo alia a Te seorsim præscripta testimonia, alterum quidem de jurejurando super Apostolicæ Constitutionis, quæ incipit *Ex illa die*: alterum vero de jurejurando etiam super alterius Apostolicæ Constitutionis, quæ incipit *Ex quo*, observantia, præstitis. Hisce omnibus conjuncta erant nonnulla etiam præscripta Missionariorum testimonia, qui te studiosum zelantemque super observantia memoratæ Apostolicæ Constitutionis *Ex illa die*, esse testabantur, quemadmodum ut ipse Sacramento contestaris.

Adhortatio ad exactam Constitutionum observantiam.

§. 1. Sed Fraternitati Tuæ &c. *& infra*: id unum in animo semper fixum permaneat, tam apud Nos ipsos, quam apud Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales negotiis & consultationibus quarumcumque Congregationum Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis præpositos, plurimum valere hoc unicum & maximum, ad accusationum veritatem falsitatemve dijudicandam comprobandamque, argumentum, novam scilicet post criminum delationes initam agendi rationem. Quamobrem adesto animis, & enitere, ut quemadmodum Tu spopondisti, & Nos de Fraternitate Tua nobis pollicemur, ita deinceps Te in omnibus rebus geras, ut tuam erga Apostolicas Constitutiones, atque eas præsertim, de quibus agitur, obedientiam, reverentiam, zelumque non solum Nobis, sed universis etiam, & reipsa commonstrare ex animo satagas. Hinc enim fore confidimus, ut falsitatis redarguantur accusationes de gestarum rerum ratione a Te hactenus habita instructæ.

Episc. sensus circa Sinensis Ecclesiæ statum.

§. 2. Porro, ut ceteris in tuis Literis a Te propositis satisfaciamus; asseris quidem, quod cum per quatuordecim annos operam laboresque tuos in Sacris Missionibus antea peragendis impenderis, atque adeo optime noveris istarum partium ac populorum ingenia, & rerum vices, ac contestari præ cæteris possis, præsentia certe tempora exposcere, non angustiari vasa carnis, sed dilatari spatia caritatis; ac propterea melius fuisse consultum, res omnes in eodem, quo reperiebantur, statu relinquere, cum in præsentia omnis spes de exigenda a Christifidelibus istarum partium debita Apostolicis Constitutionibus obedientia penitus præcisa videatur: Apostolica namque Sacrosanctum Jesu Christi Evangelium prædicandi libertas, non tam impedita, quam certe sublata est; quippe quod Christifideles per vim metumque ad Idolorum templa trahuntur; unde timendum est, ne proximum immineat Sacris Missionibus excidium: Nec Fraternitati Tuæ, nec aliis in Vinea Dei adlaborantibus, insunt vires, quibus per vim etiam Christifideles, ut vestris mandatis ea, qua par est, reverentia obediant, cogi possint: Tartari pariter, & ipsi Fideles, tam intra Pekini mænia, quam in suburbiis, sub gravi duræ servitutis jugo degentes, omni procul dubio antiquis indulgentiis permissionibusque per abusum inhærentes, ne a Dominis ad Imperatorem deferantur, Apostolicarum Constitutionum observantiam periculis ac tormentis posthabebunt; quamvis Fraternitas tua aliique Missionarii per pastorales exhortationes monere obtestarique minime omittant.

Pont. A. V.

Pontifex ostendit necessariam fuisse Constitutionum editionem.

§. 3. At liceat ut Fraternitati Tuæ replicemus, post susceptum consilium onusque per tot annos retinendi servarique faciendi Patrios Sinarum Ritus, priscasque cæremonias, propositis tot tantisque in varias partes trahentibus dubiis & disputationibus, post diuturnam accuratissimamque, adhibitis diligentiis, requisitisque debitis notitiis, eorumdem Rituum & Cæremoniarum discussionem, fieri ne poterat, ut sine gravissimo conscientiæ angore consilia tanta providentia capta, & constitutiones tanta sapientia propositæ amplius differrentur? Certe si obfirmatis Patronorum proscriptorum Rituum Cæremoniarumque hujusmodi sensibus votisque assensum satisfactumque fuisset, nunquam profecto advenisset tempus, verba tua usurpamus, angustiandi vasa carnis? Nos quidem non latet, Vobis deesse cogendi compellendique vires; sed scimus & certi sumus, eamdem inesse vobis virtutem, quam habebant Sanctissimi Jesu Christi Apostoli (si tamen Apostolico spiritu ducti ad Evangelium prædicandum ad remotissimos populos accessistis), qui reponentes omnem fiduciam in eo, qui eos confortabat, Deo, & ferventis caritatis zelo, & verbi Divini Ministerio, non solum Gentes ad credendum perducebant, sed credentes etiam, nova Fidei germina, collectumque Jesu Christi gregem providentissime regebant, & suaviter fortiterque incendebant, & excitabant ad illud jucundissimum spectaculum a Minucio Felice descriptum, præsertim ubi ob oculos ponit lætitiam Christifidelium, qui intentatas minas objectaque tormenta despicientes, libertatem suam adversus Reges & Principes erigebant, soli Deo cedebant.

Nec pro obtinenda earum observantia vim coactivam Missionariis opus esse.

Persecutionem adversus Fideles in Sinis, ob Sedis Apostolicæ Decreta augeri non potuisse.

§. 4. Ingenti cum animi nostri dolore, & graviori, quam explicari possit, mærore, tuum excepimus sane nuntium de persecutionibus istic adversus Sacrosanctam Jesu Christi Religionem sævientibus: verum quod hujusmodi persecutiones, si minime fuissent proscripti Ritus Cæremoniæque Sinenses, si minime sublatæ fuissent indulgentiæ permissionesque laudati Caroli Ambrosii Patriarchæ, vel desinerent, vel mitiores fierent, sive prædicandi Evangelium libertas magis coalesceret, nec Christifideles ad Idolorum templa raperentur: Hæc ne ii quidem sibi, qui res juxta humanæ prudentiæ regulas dijudicant, unquam persuadebunt; quanto magis eadem in animum numquam inducent suum ii, quibus pro comperto exploratoque est, quod Christiana Religio inter persecutiones semper increverit adoleveritque.

Nullam conniventiam in causa Fidei adhiberi posse demonstrat.

§. 5. Omnibus jam notum est, in rebus ad Orthodoxam religione spectantibus, patientiam sive tolerantiam, ubi de superstitione vel idololatria agitur, nullo pacto haberi posse: tunc enim juxta Tertullianum: *Omnis patientia hujusmodi Idololatria*. Cæterum unicum ac singulare solatium, quo Nos dolentium merentesque consolamur, inde affertur, quod ex tuis literis perspicimus, Te pro debita Apostolicis Constitutionibus, ac Decretis observantia, probe studiosum planeque accensum esse. Quamobrem fore in Patre misericordiarum, & Deo totius consolationis confidimus, ut Christifideles proposito Fraternitatis tuæ exemplo, zelo, opera, consiliis, & monitis excitati, Orthodoxam Fidem integram, reliquiarumque gentilitatis omnino puram putamque, ad Principis etiam tenebrarum contemptum despicatumque, constanti pectore profiteri, & coram omnibus Jesum Christum confiteri non erubescant. Nam *utile est & salutare*, ut S. Cyprianus Episcopus, & Martyr verbo & opere docuit, *cum se Episcopus per firmamentum Fidei Fratribus præbet imitandum*. Interea a bonorum omnium Largitore Deo uberrimam cælestium charismatum copiam Fraternitati Tuæ apprecantes, Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, etiam peramanter impertimur.

Dat. die 19. Dec. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIX. Decembris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

RE-

REFORMATIO

Tribunalium Urbis. Firmatur auctoritas Judicum Romanæ Curiæ, & singulorum Jurisdictio certis limitibus præfinitur, confirmantur Decreta super Judicum recusationibus & declinationibus jam edita; & certa forma servanda præscribitur, tum in delendis Vinculis impositis super Locis Montium, Officiis Vacabilibus, & Pecuniis Depositis &c., tum in Decretis Jurisdictionis voluntariæ in Urbe, & statu Ecclesiastico interponendis,

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

ROMANÆ Curiæ præstantiam, atque præcipuam justitiæ recte administrandæ laudem, eidem omnium ubique gentium consensu tributam, summo studio atque opera tueri curarunt Prædecessores nostri Romani Pontifices, eaque de causa tum sapientissimas Leges, pro rerum & temporum opportunitate, condiderunt: tum vero, quoties in Judiciorum tractatione aliqua corrigenda, resecanda, aut in meliorem formam redigenda esse censuerunt, id Apostolicis editis Constitutionibus, quarum inferius mentionem fieri sæpe continget, præstare non omiserunt.

Reformationes Tribunalium a Romanis Pontificibus identidem peracta.

Pontificis studium pro recta Justitiæ administratione.

§. 1. Et Nos quidem ipsorum vestigiis inhærentes, ex quo Supremum hoc Justitiæ Solium Dei nutu conscendimus, inter innumeras Apostolatus Nostri curas, illam assidue præ oculis habuimus, ut tam Ecclesiastica, quam civilia Judicia, & maxima, qua par est, integritate ac fide, & rectissimo expeditoque ordine exercerentur. Itaque præter generalem providentiam, qua Ecclesiasticarum Legum conservationi, & veriori earumdem interpretationi per universam Ecclesiam pro viribus prospicere non desistimus, ac præter peculiarem Tribunalium Bononiensium Reformationem a Nobis integre peractam, per Apostolicas Nostras Constitutiones, ex quibus aliarum etiam Provinciarum Curias, per Ecclesiasticæ Ditionis tractum; exemplum & normam capturas esse confidimus, in hac ipsa Romana Curia complures atque perspicuas edidimus significationes nostri ardentissimi studii, quo de justitia in Urbe recte administranda in primis soliciti sumus; idque potissimum Nobis propositum fuit, & quum Causarum tam Ecclesiasticarum, quam Civilium aliquas Nobis ipsis cognoscendas, ac definiendas reservavimus; & quum sæpissime Congregationes Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, ipsaque aliquando Ordinaria Romanæ Curiæ Tribunalia, coram Nobis sententias dicere jussimus; ac denique quum Signaturam Gratiæ nuncupatam, ad quam pleræque lites & controversiæ, præpedito, aut expleto in cœteris Tribunalibus cursu legitimo, & jure concesso, tamquam ad Sacram Principis Aram deferuntur, semel & iterum singulis annis per Nosmetipsos publice habuimus, in eaque sententiam nostram tum circa singulas propositas causas protulimus, tum vero, occasione data, circa totam judicandi rationem coram universo Judicum, & Curialium conventu aperire curavimus.

Ejusdem providentia extra Urbem.

Item in Romana Cur.

Necessitas prosequendi Tribunalium Reformationem.

§. 2. Cum autem & diuturno nostro rerum forensium usu, & crebris gravium Virorum relationibus & querelis, compertum haberemus, nonnullos abusus in judiciali praxi Tribunalium hujus Nostræ Urbis & Curiæ invectos esse, quibus & justitiæ cursum interverti, aut saltem retardari, & litigantium dispendia magnopere augeri contingeret, illasque potissimum controversias in longum sæpe protrahi, quæ circa Judicum, & Tribunalium competentiam, eorumque recusationes declinationesque, versarentur; Cumque jam commendata singulis Tribunalibus earum rerum reformatione, quæ in ipsorum potestate erant, eaque sedulo ab ipsis peracta, satis agnoverimus, memorata incommoda non omnia posse privata Judicum sive Tribunalium auctoritate submoveri, ad ampliorem atque absolutiorem Judiciorum Reformationem, supradictorum Prædecessorum exemplo, deveniendum Nobis esse judicavimus.

Deputatio Congreg. Particularis ad hunc effectum.

§. 3. Quamobrem prædictorum omnium abusuum cognitionem delegavimus peculiari Congregationi a Nobis deputatæ, duobus nempe S. R. E. Cardinalibus, ac septem Romanæ Curiæ Prælatis in præcipuis ejusdem Curiæ Tribunalibus actu jus dicentibus; quæ quidem Congregatio, serio studio, longaque indagine, relatos abusus notavit, atque recensuit; & providis efformatis decretis, opportuna Nobis remedia suggessit; ex quibus aliqua, quæ statim approbatione digna judicavimus, statim quoque auctoritate Nostra publicari jussimus, & observari; reliqua vero maturiori examini subjecta, diuturna consideratione, rerum ac temporum opportunitati aptare studuimus; illaque, cum iisdem fere, aliisque Viris in juris scientia & justitiæ administratione apprime versatis, Ministris Nostris, necnon cum aliquibus ejusdem Curiæ Nostræ Causidicis, Forensi facultate doctrinaque præstantibus, communicata; tamdem, hac nostra Constitutione perpetuæ legis vim habitura, promulgamus, edicimus, atque sancimus.

Cujus Decr. jam edita sunt, partim in præsenti promulgantur.

I. De executione Citationum, Mandatorum &c. Rom. Cur.

§. 4. Ac primum omnium, Jurisdictionem Judicum, & Ttibunalium Romanæ Curiæ, quorum auctoritas a Nostra & Romani pro tempore Pontificis auctoritate profluit, nostroque & Pontificio nomine exercetur, sartam tectam servare, ac debita veneratione ab omnibus observari cupientes; Apostolicas Nostras Literas, *De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanæ Curiæ, seu Sedis Apostolicæ* datas Anno MDCCXLII. tertio Kalendas Aprilis; quarum initium est *Pastoralis Regiminis*, omnesque ordinationes ac dispositiones in illis contentas; pænas quoque adversus quoscumque prædictam executionem impedientes in eisdem comminatas atque statutas, cum cæteris præceptis atque mandatis, ac si prædictæ Literæ per extensum præsentibus insererentur, confirmamus, innovamus, ac de novo statuimus.

Innovatur Constitut. edita 30. Mart. 1742.

§. 5. Et quamvis post earumdem Literarum Nostrarum publicationem, delatis ad Nos quorumdam conquestionibus, & præsertim ex Provincia nostra Romandiolæ, super abusum Citationum Typis Cameralibus impressarum, quæ vulgo Citationes Camerales nuncupantur; propterea quod a nemine ex Judicibus Rom. Curiæ subscribi, seu firmari soleant, & nihilominus post legitimam earum exequutionem inhibendi vim habere dicerentur; Nos tunc, ut in re gravi cauto matureque procederemus, per quasdam Literas Secretariæ Nostræ Status nuncupatæ provisionaliter declarari fecimus, Citationes hujusmodi a nullo ex Judicibus Romanæ Curiæ propria manu subscriptas, in prædicta nostra Constitutione minime comprehendi: Postea tamen universo negotio occasione præsentis Reformationis diligentissime discusso, cum Nobis constiterit, usum prædictarum Citationum nedum doctorum Hominum suffragiis, sed etiam pervetusta, & nunquam alias interrupta tum Romanæ Curiæ, tum ipsius Provinciæ Romandiolæ, atque aliarum Status Nostri Ecclesiastici Provinciarum observantia comprobari; & quatenus specialis subscripti in eis indistincte exigeretur, non modicum inde damnum ac dispendium in Subditos atque Incolas earumdem Provinciarum fore profecturum: Nunc demum præsentium Literarum tenore certum ac stabilem cursum Citationibus hujus generis dare, & una simul quibuscumque fraudibus, quæ per eas fieri possent, quantum in Domino possumus, occurrere volentes, statuimus in primis, ordinamus, ac declaramus, quod sicuti hactenus, & a tempore antiquissimo, ita quoque in posterum unicuique pro arbitrio suo liceat per ejusmodi Citationes Typis Cameralibus impressas debitorem suum absentem, sive aliter sibi obligatum, coram Auditore Generali Causarum Curiæ Cameræ Nostræ Apostolicæ, vel altero ex ejus Locumtenentibus, in Jus & Judicium evocare, etiamsi ipsæ Citationes a nullo ex prædictis Judicibus, immo nec etiam ab eorum Notariis, subscriptæ fuerint; (memoratis Literis Secretariæ Status, Edictis Cardinalium pro tempore Legatorum; & aliis quibuscumque contrariis non obstantibus); dummodo tamen agatur de causis, in quibus ipse A. C. vigore suarum facultatum, aut virtute alicujus Privilegii, quod Instanti de jure competat, sit Judex competens Rei conventi, seu Partis citatæ, etiam in prima Instantia, alias prædictæ Citationes neque valeant, neque afficiant, perinde ac si factæ vel exequutæ non fuissent: Cum enim in hujusmodi causis

Refertur suspensio concessa quoad valorem citationum Cameralium non subscriptarum in partibus.

Sed, perpensa veteri consuetudine, earumque utilitate.

Sancitur easdem in posterum valere, in causis, quibus A. C. est Judex competens in prima instantia.

ſis unuſquiſque de jure debitorem ſuum etiam verbaliter coram A. C. in jus vocare poſſit, nihil ſane proponi poteſt cur illum pari modo per dictas Citationes Camerales etiam non ſubſcriptas citare, & in jus vocare non valeat.

Et, ſi partibus competat variatio Fori, etiam poſtquam Cauſæ jam alibi introductæ fuerunt.

§. 6. Quod ſi aliqua ex prædictis cauſis, ut præfertur, privilegiatis, in quibus nimirum A. C. eſt Judex competens etiam in prima Inſtantia, reperiatur jam conteſtata, & introducta coram alio Judice de Partibus, & nihilominus alter ex litigantibus, cui competat variatio Fori, vel vigore Obligationis Cameralis, vel virtute *Leg. unic. Cod. Quando Imper. inter Pupillos, & Viduas &c.* citaverit coram A. C. cum dictis Citationibus impreſſis, & non ſubſcriptis: Tunc etiam volumus & mandamus eas exequi, & attendi debere; ſed eo caſu A. C., vel ejus Locumtenentibus, Cauſas hujuſmodi reaſſumere non liceat, niſi in ſtatu, & terminis, refectis ſumptibus uſque tunc factis ab altera Parte, & tranſportatis actis, expenſis illius, qui Forum variare voluerit, ut hactenus laudabiliter obſervatum fuit.

Quæ tamen reaſſumi debent in ſtatu & terminis, refectis expenſis, & tranſportatis actis.

Uſus cit. per citat. Camerales coram Præfecto Sign. Juſt., ejuſque Auditore in pluribus caſibus.

§. 7. Quoniam vero paſſim citari ſolet cum hiſce ipſis Citationibus Cameralibus non ſolum in cauſis, ut ſupra, privilegiatis, coram A. C. ſub cujus nomine eædem Citationes ut plurimum imprimuntur, ſed etiam in aliis Cauſis indifferentibus coram Cardinali Signaturæ Noſtræ Juſtitiæ pro tempore Præfecto, & ejus Auditore; Idque in quatuor potiſſime caſibus; nempe cum petitur ſuperſeſſoria ad effectum adeundi plenam Signaturam; Cum citatur pro ſubdelegatione Judicis in Partibus in gradu recurſus; Cum petitur declarari Cauſam ſpectare ad unum potius, quam ad alium Judicem; Et denique cum petitur purgatio attentatorum, in ſpretum ipſius Signaturæ commiſſorum: Propterea Nos ex una parte conſiderantes nullo modo auferendam eſſe, quin potius diligenter conſervandam Subditis Noſtrarum Provinciarum & Legationum libertatem illam, qua ſemper hactenus gaviſi fuerunt, recurrendi ſcilicet pro ipſorum arbitrio, vel ad prælaudatam Noſtram Signaturam Juſtitiæ, vel ad Signaturam, quam habere dicuntur in ventre in ſua quiſque Provincia Legati Sedis Apoſtolicæ, eorumque Vice-Legati: Ac de cetero animadvertentes non abſurde eos facere, qui potius ad Signaturam Juſtitiæ, quam ad alteram Legatorum, aut Vice-Legatorum recurrunt; quia nempe illas Cauſas, quarum valor non aſcendit ad ſcuta centum, haudquaquam retinet, ſeu committit in Curia; ſed juxta providas Prædeceſſorum Noſtrorum reformationes, & præſertim recol. mem. Benedicti XIII., eas remittit ad Partes, mediante ſubdelegatione alterius Judicis in eadem Civitate, ſeu loco, ubi primus pronunciavit, ad effectum procedendi in gradu recurſus per acta ejuſdem Notarii & conſequenter abſque ulla tranſportatione actorum, atque inſuper ſine ſolutione Propinæ: contra vero Signatura Legatorum, & Vice-Legatorum, & præſertim illa Cardinalis pro tempore Legati, aut Vice-Legati Provinciæ Romandiolæ, quoties Cauſæ excedunt tenuiſſimam ſummam ſcutorum quatuor, retinere eas, ut plurimum, ſolet in ipſa Curia, in qua reſidet Legatus, aut Vice-Legatus; Ex quo ſequitur, ut Partes, non ſine magno diſpendio atque incommodo, & acta prioris Judicis ad ipſam Curiam Legationis tranſportare, & Propinam novo Judici ejuſdem Curiæ ſolvere cogantur; Immo etiam tot Propinas, quot ſunt Capita ſeparata, ex quibus, pro multiplicate diverſarum exceptionum, ſententia ſecundi, vel ulterioris Judicis quam ſæpiſſime componitur.

Utilitas Partium in hujuſmodi recurſibus.

Qui permittuntur fieri etiam per citationes Camerales non ſubſcriptas.

§. 8. Idcirco ſtatuimus ac mandamus, etiam quoad prædictas Citationes, quas fieri contingat coram Cardinali Signaturæ Pæfecto, vel ejus Auditore, prædictum antiquiſſimum uſum in poſterum obſervari, itaut quicumque de dicta Legatione Romandiolæ, aut de aliis Provinciis, Legationibus, vel Gubernis Status Noſtri Eccleſiaſtici, recurrere potius velit ad Signaturam Noſtram Juſtitiæ, quam ad Signaturam Legati, aut Vice-Legati, hoc pro arbitrio ſuo facere poſſit; citando alteram Partem cum dictis Citationibus Cameralibus; nullique liceat earum exequutionem retardare, vel impedire ſub prætextu, quod a Cardinali Præfecto, vel ejus Auditore, aut eorum Notario, ſubſcriptæ non fuerint, ſub pænis expreſſis in dicta Noſtra Conſtitutione, *De non impedienda exequutione Citationum, Mandatorum, aliarumque Proviſionum Romanæ Curiæ*, quam ad has quoque Citationes Camerales impreſſas, & non ſubſciptas, quatenus opus ſit, extendimus, & ampliamus, memoratis Literis Secretariæ Status, Edictis Legatorum, cæteriſque contrariis quibuſcumque minime obſtantibus.

Non tamen ſi præventum fuerit coram Signatura Legat. aut Vicelegat., vel ipſi in cauſa reſcripſer.

§. 9. At vero, ne utilis, & antiquus iſtarum Citationum uſus tranſeat in abuſum & corruptelam, a prædicta generali regula ſequentes caſus excipimus & præſervamus. Primo videlicet, ſi una ex Partibus, mediante Citatione legitime exequuta, prævenerit aliam coram Signatura Legati, ſeu Vice-Legati; & multo magis ſi Legatus, aut Vice-Legatus, qui habeat in ſuis facultatibus etiam facultatem Signaturæ, in Cauſa jam reſcriperit: Tunc enim non amplius Citationes prædictas coram Signatura Juſtitiæ, ejuſque Præfecto, vel Auditore; attendi volumus, ſed ſolum admitti recurſum ad Signaturam Gratiæ, & conſequenter nullas alias Citationes attendendas eſſe, vel afficere, quam Citationes ſpeciales ab Auditore Noſtro, & Pontificum pro tempore Succeſſorum Noſtrorum, ſubſcriptas.

Citationes prædictæ non attendendæ, ſi petatur ſuperſeſſ. vel ſubdelegante quam Judex de Partibus definitive pronunciet.

§. 10. Item Citationes ejuſmodi Camerales, & non ſubſcriptas, pro nihilo haberi volumus, atque impune ſperni poſſe, tam in Cauſis ſummæ appellabilis, quatenus citetur ad videndum ſuperſederi uſque ad primam Signaturam, quam in Cauſis ſummæ recurribilis, quatenus citetur ad videndum ſubdelegari Judicem in partibus in gradu recurſus, quoties nondum ab ipſo Judice de Partibus pronunciatum fuit vel per Sententiam, vel per Decretum definitivum, aut gravamen ſaltem inferens ejuſmodi, quod deinceps per ipſam Definitivam reparari nequeat. Quod ſi Judex de Partibus in Cauſam jam decreverit, ſeu pronunciaverit, ut ſupra volumus Citationes prædictas omnino attendi, & inhibere, etiamſi, contra debitum juris ordinem in Cauſa ſummæ appellabilis citatum fuerit ad videndum ſubdelegari alium Judicem in gradu recurſus, vel in Cauſa ſimpliciter recurribili citatum fuerit ad videndum ſuperſederi. Et ſolum in hiſce caſibus Præfectus Signaturæ, vel ejus Auditor, ſupplere teneatur defectum Partium, vel Defenſorum, mandando ſuperſederi in Cauſis ſummæ appellabilis, & reſpective ſubdelegando Judicem in gradu recurſus, quando Cauſa eſt ſolum recurribilis, Decretis, ſeu reformationibus Signaturæ, & quibuſcumque aliis in contrarium non obſtantibus.

Poſt diffinitivam afficiunt.

Errorque partium in petenda ſuperſeſſ. vel ſubdeleg. Judicis, a Præfecto S. J., ejuſve Aud. ſupplendus eſt.

Ennunciant. alii caſus in quibus non eſt admittendus in ſuſpenſivo.

§. 11. Item quando agitur de ſumma non excedente ſcuta quinque monetæ in Regione currentis; vel quando jam adſunt in Cauſa duo judicata conſecutiva & conformia; vel quando agitur de mercede diurna, aut menſtrua, aut etiam de alimentis futuris; vel quando agitur de reſtitutione depoſiti etiam irregularis contra Depoſitarium, aut de ſolutione Schedulæ, quæ vulgo dicitur *Pagherò per altrettanti*, aut Literarum Cambii, aut Onerum Cameralium, vel Communitativorum; Et denique cum agitur de ſolutione Canonum, aut Penſionum Domus, nullum recurſum in ſuſpenſivo a Cardinali Præfecto Signaturæ, vel ejus Auditore, admitti volumus, ſed in prædictis caſibus, & quolibet eorum, poſtquam verificati fuerint coram Judice ſubdelegato, volumus ac ſtatuimus, ejuſmodi ſubdelegationem non afficere, niſi in ſolo devolutivo, & ſine præjudicio legitime exequutionis.

In cauſis non privilegiatis: & ſumma recurribilis, extra Diſtrictum, ſubdeleg. eſt Judex in Partibus, cum clauſ. opportunis.

§. 12. Item, exceptis Cauſis, ut ſupra, privilegiatis, ideſt illis, in quibus A. C. eſt Judex competens etiam in prima Inſtantia, vel propter Obligationem Cameralem, aut habentem vim Cameralis, vel propter Privilegium *Leg. unicæ*: Quod reliquas Cauſas extra Diſtrictum Urbis, quæ ſint ſummæ dumtaxat recurribilis, ideſt non attingentis quantitatem ſeu valorem ſcutorum centum; Nolumus eas in Curia Romana retineri, aut committi poſſe; ſed ſemper in ipſis ſubdelegari volumus alium Judicem, quatenus tamen adſit in eadem Civitate, Terra, aut loco, in quo, ſeu qua pronunciatum fuit primum judicatum, cum ſolita clauſula; *Ad effectum cognoſcendi de gravamine, pro admiſſione, vel denegatione curſus, per acta ejuſdem Notarii, & ſine ſolutione propinæ & Regiſtri, &, quatenus Patres in eum non conſenſerint, ad effectum deputandi alium Judicem in ſui locum, cum iiſdem facultatibus, de conſenſu ipſarum Partium, ſin minus ex Officio.* Itaut aliter factæ ſubdelegationes nullius ſint roboris ac momenti.

Una citat. executa, & attenta, alia non attendatur.

§. 13. Postremo volumus, atque statuimus, quod postquam una ex Partibus aliquam ex prædictis Citationibus impressis, & non subscriptis, exequi fecerit coram Præfecto Signaturæ, vel Auditore; Altera vero, quæ sic citata fuit, in Actis comparuerit, cum solita protestatione *Nihil fieri*: Nulla alia deinde similis Citatio eamdem continens Instantiam, quæ in Partibus fiat, attendatur, sed impune sperni possit, absque ullo vitio Spolii, vel attentorum.

Præservantur Privilegia de non avocando & dispositio Constit. ad Militantis ed. 30. Martii 1741.

§. 14. Per hæc autem non intendimus Privilegio de Causis non avocandis, aut alteri id genus, si quo forte gaudeat Civitas, Provincia, vel Legatio aliqua Status Nostri Ecclesiastici, in aliquo derogare vel præjudicare; Multoque minus aliquid innovare circa ea, quæ ad asserendam Ordinariorum jurisdictionem, atque eorumdem Decretorum executionem, in Causis potissimum, quæ ad Ecclesiasticam Disciplinam pertinent, distincte mandavimus & constituimus per Apostolicas Nostras Literas: *De Appellationibus, & inhibitionibus concedendis vel negandis*, quarum initium est: *Ad militantis Ecclesiæ regimen*, datas tertio Kalendas Aprilis anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, quas quidem in omnibus & per omnia confirmamus & innovamus, & ab omnibus, ad quos spectat, adamussim observari præcipimus.

Provisio super multiplicat. Propinarum differtur.

§. 15. Porro, quod attinet ad præfatam multiplicationem Propinarum, quæ extra Romanam Curiam in Statu Nostro Ecclesiastico passim frequentatur; Nos etiam super eo, quod æquum fuerit & rationi consentaneum, deinceps, largiente Domino, provide statuemus, cognita prius origine, diligenterque perpensis Causis hujusmodi multiplicationis: quemadmodum pro Tribunalibus Civitatis Nostræ Bononiæ ejusque Comitatus, in altera ex memoratis Constitutionibus nostris, specialibus ordinationibus & decretis id ipsum præstare non omisimus.

II. De Jurisdictione Tribunalium Urbis.

1. Innovatur Const. super suppressione Judic. Part. edita 15. Febr. 1742.

§. 16. Ut autem omnia submoveamus obstacula, quæ, propter variarum respective jurisdictionum conflictum, promptam celeremque justitiæ administrationem in hujus nostræ Urbis Tribunalibus impedire consueverant, alteram nostram Constitutionem sub datum xv. Kalendas Martii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI. Pontificatus Nostri Secundo editam, quæ incipit *Quantum ad procurandam*, innovamus pariter, & observari mandamus; per quam videlicet, de Consilio præfatæ Congregationis pro Tribunalium Urbis Reformatione a Nobis specialiter deputate, providas fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris Nostri sanctiones per extensum insertas, super Tribunalium sive Judicum Particularium Urbis suppressione, confirmavimus, & in pristinum vigorem & observantiam reduximus, eisdemque inhærentes, nonnullas Judicaturas particulares postmodum erectas ordinationibus opportunis abolevimus.

Declaratur facultas Notarii Burgi limitative.

§. 17. Declarantes præterea, Notarium Burgi, cujus Officium in præfata Innocentii XII. Constitutione a generali Officiorum particularium suppressione excipitur; habere dumtaxat facultatem scribendi in Causis mere laicalibus, & quatenus Rei conventi sint Incolæ, vel Habitatores Burgi; Hoc autem casu competere illi facultatem hujusmodi in omnibus Tribunalibus Urbis, in quibus pro hujusmodi Causis Incolæ & Habitatores prædicti, juxta eamdem Constitutionem Innocentii Papæ XII., conveniri possunt.

2. Juris Card. Vicarii in Causis mere Laic. prorogari possit, de consensu Partium in actis expresse præstito.

§. 18. Jurisdictionem vero Nostri pro tempore in Urbe ejusque Districtu in spiritualibus Vicarii, decernimus, etiam attenta dispositione prædictæ nostræ Constitutionis, quæ incipit *Qaantum ad procurandam*, esse prorogabilem per consensum Partium in Causis mere laicalibus, & inter mere Laicos, etiam spectantibus ad Curiam Capitolinam: Dummodo tamen ipsæ Partes sciant eum esse sibi Judicem incompetentem, & nihilominus ab initio litis, & ante illius contestationem, in Actis sui proprii & competentis Judicis, coram duobus Testibus, expresse consentiant in jurisdictionem ipsius Vicarii; vel per ipsos, vel per suos Procuratores, qui habeant speciale Mandatum ad consentiendum ut supra, alias, consensu isto expresse, ut supra, præstito deficiente, omnia acta coram eo facta in Causis prædictis, sint ipso jure nulla & irrita. Causaque per Judicem competentem, ad Instantiam sive Rei, sive Actoris, in quocumque statu, & quandocumque reassumi possit.

Exceptis Causis super executione obligationis Cameralis.

§. 19. Item dummodo in prædictis Causis mere laicalibus non agatur de executione Obligationis Cameralis. Tunc enim volumus, jurisdictionem Vicarii nequidem per consensum expressum esse prorogabilem, sed Causas reassumi posse ex Officio, vel a Curia Capitolina, si Partes, aut saltem Reus conventus, ejus Foro & jurisdictioni, ut infra, subjectus fuerit, vel ab A. C. prout ab una vel altera Curia præventum fuerit.

Ejusdem Vicarii Jurisdictio privativa Causis Matrimon. & super Inst. Benef. in Urbe, & Districtu &c.

§. 20. In Causis super Matrimoniis contractis in Urbe, vel alio quocumque loco intra ejus Districtum in quo Ordinaria seu Episcopalis Jurisdictio nulli alteri competat, prout etiam in Causis super Institutione in Beneficiis Ecclesiasticis in dicta Urbe, & in iisdem locis existentibus, statuimus competere Jurisdictionem Cardinali Vicario, privative ad A. C., & ad quæcumque alia Urbis Tribunalia. In aliis vero Causis spectantibus ad ejus Tribunal, contra Clericos non exemptos, videlicet eos, qui sint Clerici Romani ratione Originis, vel Beneficii; vel contra Loca Pia existentia in Urbe competere in Civilibus Jurisdictionem cumulative cum solo A. C., & consequenter inter eos locum esse præventioni. Dummodo tamen Clerici, & Loca Pia sint Rei conventi, non etiam si per eos conveniantur Personæ mere Laicales. Tunc etiam Vicario, sine consensu expresso Partium, ut supra, nulla competet Jurisdictio.

In Causis contra Clericos non exemptos, cumulative cum solo A. C.

In aliorum Diœcesibus & Territoriis intra Districtum nullam competere Jurisd. Card. Vic.

§. 21. Item decernimus, nullam in prima Instantia Vicario competere Jurisdictionem in Diœcesibus, & Territoriis aliorum Episcoporum, sive Ordinariorum, in prædicto Districtu Urbis existentibus, nimirum intra quadragesimum lapidem, sed solum in dictis Diœcesibus & Territoriis pro Causis ad eum spectantibus citare, & procedere posse contra Clericos Romanos, ut supra, ratione Originis, vel Beneficii, qui ibi commorantur; necnon exequi posse Mandata tam realiter, quam personaliter per eum contra ipsos expedita. Et hoc ipsum servari volumus in Diœcesibus sex Episcoporum S. R. E. Cardinalium, qui Episcopi Suburbicarii nuncupari solent: Nam sive Episcopatus isti habeantur pro distinctis & diversis ab Episcopatu Romano, sive dicti Cardinales censeantur in hisce Diœcesibus tamquam Coadjutores Romani Episcopi, neutro casu decet Cardinalem Urbis Vicarium cumulativam cum ipsis Jurisdictionem in prima Instantia habere.

Sed exequi posse dumtaxat ejusdem cit. & Mandata contra Clericos Romanos.

Facultas Vicarii privativa interponendi Decreta in contractibus Reg.

§. 22. Item statuimus, Cardinali Vicario, privative ad A. C. & quoscumque alios, competere facultatem interponendi Decreta in renunciationibus, & aliisquibuscumque contractibus Regularium uttiusque sexus, in Cænobiis, & Monasteriis Urbis, aut præfatorum Locorum, tempore probationis, degentium.

3. Gubernatori Urbis non competere Jurisd. in Civilibus contra Clericos &c.

§. 23. Gubernatori autem Urbis, & ejus Tribunali, nullam in Civilibus competere Jurisdictionem contra Clericos, Ecclesias, aut Loca Pia, sine speciali commissione nostra, vel nostrorum pro tempore Successorum.

4. Causæ Mercedis & infra sc. 25. judicari possint tam a Vicario, quam a Gubernatore contra quoscumque.

§. 24. Attamen, ut Causę Mercedis diurnæ, vel menstruæ, prout etiam Causæ infra summam scutorum viginti quinque, quam citissime expediantur, hoc speciali Privilegio eas donamus, ut nempe Laici etiam in Tribunali Cardinalis Vicarii, & respective Clerici, & Loca Pia etiam coram Urbis Gubernatore, arbitrio Actoris, valide, & licite conveniri possint, ita ut nec etiam prætextu obligationis Cameralis, eorumdem Jurisdictio valeat declinari.

5. Curia Capitolina quam Jurisdictionem exercere possit intra districtum.

§. 25. Curiæ vero Capitolinæ jurisdictionem extendi decernimus etiam extra Urbem, & per omnia & singula loca Districtus intra quadragesimum lapidem, sed ad solum effectum citandi, & procedendi in causis, mere laicalibus, atque alias ad ejus Forum spectantibus, contra Cives Romanos, vel incolas, vel qui aliter juxta dispositionem Statuti *lib.* 1. *cap.* 41. ejusdem Curiæ Jurisdictioni subjecti sint; necnon exequendi contra eos, & eorum bona mere laicalia, Mandata ab ipsa Curia relaxata, dummodo, Personis vel Bonis in aliquo loco jurisdictionali existentibus, servetur quoad executionem Mandatorum, fortuna ab eodem Statuto præscripta *dicto lib.* 1. *c.* 57.

Procedere possit in Causis concursus ad Bona Laici debitoris de directo dominio Ecclesiæ.

§. 26. In Causis autem Concursus super bonis Laici debitoris, qui cæteroquin juxta dispositionem Juris, & Statutorum Urbis, sit subjectus Curiæ Capitolinæ, definimus competere eidem Curiæ jurisdictionem, etiam Bona sub concursu posita, sive pro parte

parte, sive in totum, sint de proprietate seu dominio directo Clericorum, Ecclesiarum, Monasteriorum, aut aliorum Piorum locorum, sed tamen praetatam jurisdictionem competere pro eo tantum, quod pertinet ad deputationem OEconomi ad graduationem Creditorum, necnon distributionem, seu consignationem pretii ex dictis bonis emphyteuticis retrahendi, postquam fuerint subhastata, & deliberata. Quo vero ad executionem, subhastationem, & deliberationem ipsorum bonorum emphiteuticorum de proprietate, seu directo dominio, ut supra, non spectare ad Curiam Capitolinam, sed ad A. C., aut Cardinalem Vicarium, aut aliam Curiam Ecclesiasticam competentem: Ita tamen ut Caedula Depositi a Cursore, seu Mandatario, non deponatur in actis Curiae Ecclesiasticae sed statim, & immediate deferatur ad Judicem Concursus, ut supra.

Citra tamen executionem & subhastationem,

§. 27. Nolumus autem Magistros Justitiarios ullam exercere, aut habere jurisdictionem contra Clericos & Loca Pia.

Magistri Justitiarii non procedant contra Clericos.

III. Confirmantur Decreta edita 10. Januarii 1742. Abusus Privilegiorum in Patentatis quoad declinationem Judicum.

§. 28. Sed quoniam, stabilitis etiam limitibus jurisdictionis singulorum Judicum, & Tribunalium, saepe contingit eorum auctoritatem, & forum a Partibus declinari, vel in ipso initio, vel in progressu litis, ad defatigandum vexandumque Adversarium, vel etiam in ipsius litis fine, ad evitandam aut differendam Decretorum vel Mandatorum exequutionem; idque obtentu & praesidio Literarum Patentium, quas multi obtinent ratione diversorum Officiorum & Familiaritatum, ex quibus plura sibi quoad electionem Fori competere Privilegia contendunt; ideo nonnulla Decreta super hoc efformata a praedicta Congregatione particulari pro Tribunalium reformatione a Nobis deputata, quae jam, auctoritatis Nostrae robore munita, publicari jussimus sub die x. Jan. Ann. MDCCXLII., hic per extensum inserta denuo sancimus, & praesentium quoque serie omnino servari mandamus. Eaque sunt tenoris sequentis, videlicet.

Privilegium Fori competat Patentatis solummodo in Causis concernentibus eorum Officia.

§. 29. *Privilegiati, seu Patentati cujuscumque generis (exceptis Patentatis Sacrae Inquisitionis) fori privilegio gaudere non debeant, nisi in causis, & negotiis concernentibus Officia, & Ministeria, quorum intuitu sunt privilegiati, videlicet ad normam, Decretorum; quae super hac materia prodierunt temporem san. mem. Urbani VIII. ac Innocentii XI., necnon Innocentii XII., itidemque servata forma praescripta per Decreta Congregationis Reformationis Tribunalium die 4. Aprilis Anni* MDCCXXXI., *itaut ad tramites praefatorum Decretorum, etiam in praedictis Causis, & negotiis concernentibus Officia, & Ministeria Privilegiatorum, seu Patentatorum, quantum attinet ad eorum favorem, renunciatum privilegio videatur per consensum coram alio Judice Ordinario, verbis seu factis praestitum; amplius adjecto, ut praedicto privilegio censeatur itidem renuntiatum per consensum aequipollentem, quoties illius allegatio praetermissa fuerit tempore opportuno, hoc est infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra Jura.*

Nisi privilegio renuntiaverint, etiam per consensum aequipollentem,

§. 30. *Pariformiter sub eadem lege comprehensi censeantur Privilegiati, seu Patentati Rev. Fabricae Sancti Petri, prout eos praelaudata Decreta sufficienter comprehendunt, & nominatim quoque aliud Congregationis Particularis solemniter confirmatum per Bullam san. mem. Innocentii XI., quae incipit* Decet. *sub datum 4. Kalendas Junii Anni* MDCLXXXIX., *sive sint Commissarii, sive Procuratores etiam Fiscales, sive Notarii, sive alia quaecumque Ministeria pro eadem Fabrica exercentes; cum nemini eorum liceat allegari Fori declinatoriam in causis, & negotiis indifferentibus, ipsamque Fabricam, seu praedicta Ministeria nequaquam concernentibus; rejecta prorsus, ac reprobata quacumque interpretatione, quae hactenus in contrarium forsan invaluit.*

De Patentatis Rev. Fabricae S. Petri,

§. 31. *Demum quoad praefatos omnes Privilegiatos, seu Patentatos, ut fraudibus obvietur, utque praetextu privilegiorum, Justitiae cursus retardari non possit, atque inhaerendo etiam Decreto alias a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die iii. Junii Anni* MDCLXXIX. *edito, & subinde confirmato per memoratam Bullam san. mem. Innocentii XI. 4. Kalendas Junii Anni* MDCLXXXIX. *eadem Congregatio declaravit, & censuit, tam in Causis eorum Ministeria non concernentibus, quam etiam in Causis Ministeria predicta concernentibus, in quibus ipsi consensum, ut supra, coram alio Judice Ordinario, seu alias competenti praestiterit, nullam requiri licentiam alterius Judicis, ad effectum exequendi Mandata contra eosdem Privilegiatos ser. ser. relaxata, nullumque propterea* Exequatur *peti, ac respective concedi posse.*

Exequatur alterius Judicis non requiratur pro Executione Mandatorum ser. ser. relaxat. contra Patentatos.

§. 32. *Et in omnibus, ac singulis casibus supradictis, Citationes, & inhibitiones factae coram quocumque Judice, vel Signatura vel etiam Auditore Sanctissimi, contra formam horum Decretorum, nullius sint momenti, atque impune sperni possint absque vitio attentatorum.*

Citationes, & Inhibitiones adversus praedicta non attendantur.

§. 33. Alia pariter Decreta, simul cum praemissis edita, super ea facultate primos quosque Judices ejurandi tanquam suspectos, qua plerosque abuti constabat, adnectendas in limine Judicii inutiles moras, confirmamus, & innovamus; quae sunt tenoris sequentis.

De recusationibus Judicum.

§. 34. *Recusationes Judicum non admittantur in Causis executivis certi generis, videlicet Depositi, & futurorum alimentorum, aliisque designatis per Decreta alias tempore san. mem. Clementis XII. edita a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die 4. Aprilis Anni* MDCCXXXI., *neque in quibuscumque aliis Causis non excedentibus valore scutorum viginti quinque, juxta aliud Decretum die xv. Novembris Anni Domini* MDCCXXXII., *quae servari omnino debeant.*

Prohibentur in causis quibusdam executivis, & infra valorem scut. 25.

§. 35. *In caeteris causis, praedictae recusationes, quae plerumque ad retardandum Justitiae cursum usurpantur, reformari, & moderari debeant in posterum, itaut in Causis cujuscumque generis tam executivis, quam ordinariis & in quacumque instantia (exceptis dumtaxat Causis Commissariis) unus tantummodo Judex infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra jura, ab unaquaque ex Partibus recusari possit tamquam suspectus, absque allegatione Causae suspicionis; Caeterae autem recusationes amplius non admittantur, nisi servata dispositione juris comunis; ac proinde Citationes quoad ulteriores recusationes, nempe ad videndum deputari alium, tum coram Capite Tribunalis, eum coram aliis Superioribus, impune sperni valeant, nisi in eisdem Citationibus certa atque justa causa suspicionis exprimatur.*

Unica permit. recus. Jud. absque causa; in reliquis servetur Jus commune.

§. 36. Ad haec necessarium ducimus Judicum quoque, ac Ministrorum auctoritatem praefinire, certamque agendi normam praescribere, quoad alterum rerum genus, ex quo commerciorum securitas & singulorum Patrimonia maxime pendent. Ut scilicet fraudibus, quae passim fieri solent super Locis Montium, Officiis vacabilibus, ac Depositis pecuniarum alicui vinculo suppositis, quantum in Domino possumus, in posterum occurratur, auferimus in primis, atque adimimus, ademptamque ex nunc, & ablatam esse volumus tum a Generali Administratore Locorum Montium, tum a Componendarum Datariae Nostrae Administratore facultatem omnem cassandi, seu delendi a Locis Montium tam Cameralium, quam Communicativorum, seu Baronalium, & ab Officiis vacabilibus cujuscumque generis, speciei, vel nuncupationis, clausulam in eis apponi solitam in actu capiendi possessionem: *Dummodo possessio sit vacans, & sine praejudicio habentium meliora, & potiora jura*; priusquam lapsum fuerit integrum biennium a die captae possessionis cum clausula praedicta, sine praecedenti mandato Judicis competentis; & sine *Exequatur* Thesaurarii Generalis, & respective Nostri & Romani Pontificis pro tempore Datarii. Nulli autem ex Judicibus Ordinariis licere amplius volumus intra terminum dictorum duorum annorum Mandata hujusmodi relaxare, seu concedere, cum sola fidejussione approbanda per quemcumque Notarium proprium Officium habentem, seque valide obligare valentem, prout hactenus observari consuevit. Sed Mandata hujusmodi dumtaxat relaxare liceat, vel cum Fidejussione & Cedula Bancaria alicujus publici, atque idonei Urbis Mercatoris, vel cum attergatione totidem aliorum Locorum Montium, quatenus agatur de Locis Montium; & respective Officiorum vacabilium, quatenus agatur de Officiis hujusmodi, ab omni vinculo liberorum.

4. Quando, & quomodo deleri possint vincula imposita super Locis Montium, officiis vacab. & pecuniis depositis.

Administr. Montium & Componendarum delere nequeant clausulas Possessionis Vacantis &c. intra biennium absque mand. Jud. & Exequatur Thesaurarii aut Datar. resp.

Mandata delendo inter biennium non relaxent. a Jud. sine Cedula Bancaria vel atterg. totidem LL., aut Officiorum vacabil. liberorum.

§. 37. Item nulli ex Judicibus liceat cassare seu delere ex praedictis Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, vinculum ullum Primogeniturae, Fideicommissi, Legati, Multiplici, vel alterius cujuscumque speciei, sub quocumque praetextu, sive ex quacumque causa, etiam permutationis, aut subrogationis aliorum Bono-

Vincula Primogenit. Fideicommissi &c. numquam deleri possint a LL. MM. aut Offic. Vacuorum alienatio expr. prohib. est

Bonorum, vel Censuum etiam majoris pretii, & proventus, quoties ipsorum Locorum, aut Officiorum alienatio per pactum, vel Testamentum, vel aliam ultimam voluntatem specialiter, & expresse prohibita fuerit.

In reliquis, si admittat permutatio, aut subrogat. quænam bona recipi possint, aut subrogari, de consensu omnium interesse habentium saltem legitime supplet.

§. 38. Deficiente vero speciali prohibitione hujusmodi liceat eisdem Judicibus Ordinariis delere & cassare vincula ex Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, quatenus id petatur ex causa permutationis, vel subrogationis, illaque transferre super Bonis eorum loco recipiendis, vel subrogandis, si evidens recipientis utilitas ita suadere videatur; sed solum hoc eisdem liceat, quando in permutatione recipiantur, & respective subrogentur tota Bona stabilia in Statu Ecclesiastico existentia, aut Census perpetui, tam de jure, quam de facto exigibiles, & legitime impositi vel ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco pio ejusdem Status Ecclesiastici, & quando insuper vel accedat consensus expressus omnium & singulorum interesse habentium, aut habere valentium etiam pro casu remotissimo, vel consensus hujusmodi in casu injustæ denegationis præcedenter fuerit ab eodem, vel alio Judice suppletus; causa plene cognita, & citatis, ut infra, prædictis interesse habentibus, vel habere quandocumque valentibus. Quod etiam observari volumus, quotiescumque delendum fuerit vinculum evictionis, aut molestiarum.

Quomodo deleri possit Vinculum Depositi, aut Investimentum commutari.

§. 39. Quod si agatur de pretio Locorum Montium, aut Officiorum vacabilium, Bonorum immobilium, aut mobilium, censuum, Cambiorum, aut aliorum quorumcumque nominum Debitorum, seu de pecuniis ex quacumque alia causa depositis in Monte Pietatis, aut Mensa Nummaria, seu Banco Sancti Spiritus, vel publici alicujus Mercatoris, aut etiam penes Acta, ad effectum; & sub lege investiendi cum aliquo ex prædictis, aut aliis vinculis, in tot Locis Montium: Nulli ex præfatis Judicibus licere volumus ex ejusmodi pretio, seu pecuniis, tale vinculum delere, vel Investimentum Locorum Montium cum alio commutare, nisi Investimentum fiat, vel in tot stabilibus, vel in uno aut pluribus Censibus perpetuis, quæ, & qui legitime vendantur ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco Pio Status Ecclesiastici, & insuper accedat, ut supra, consensus expressus interesse habentium, aut is ab eodem, vel alio Judice præcedenter, ut supra, suppletus fuerit.

Vincula deleri, aut Detract. conc. nequeant, nisi causa cognita, & cit. omnibus interesse habentib.

§. 40. In omnibus autem præmemoratis casibus, prout etiam cum petitur deleri vinculum aliquod Fidei commissi, Primogenituræ, Legati, Donationis, Multiplici, aut aliud quodcumque ex causa alicujus petractionis cæteroquin de jure permissæ, nempe Legitimæ, Trebellianicæ, Dotis constituendæ, vel restituendæ, vel Æris alieni a Fidei committente contracti: Non aliter Judici liceat expresse vel tacite procedere ad vinculorum hujusmodi cessationem, seu deletionem, quam causa cognita, & legitime citatis omnibus & singulis illis, quorum interest hujusmodi vincula non deleri, aut quorum quandocumque interesse poterit, etiam pro tempore, & casu remotissimo, juxta modum, & formam infrascriptam.

Omnes substituit etiam remotissimi, & interesse habentes, si domicilium habeabt in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, citentur personaliter.

§. 41. Quatenus videlicet adsint in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, ultra Filios, ac Descendentes illius, qui petit cassationem vinculorum, alii ulteriores Substituti, & præsertim Ecclesiæ, Collegia, Communitates, & Loca Pia, qui, seu quæ aliquod interesse habere possint, etiam pro casu, & tempore remotissimo, in Depositis pecuniarum quomodocumque, ut supra, vinculatis, Fideicommissis, Primogenituris, Donationibus, Legatis, Multiplicis, Evictionibus, Attergationibus, & Reinvestimentis: nemini ex judicibus Ordinariis liceat aliquod ex prædictis vinculis expresse vel tacite cassare, & debere, nisi citatis prius legitime & personaliter in singulis actibus, modo observari solito in Causis, quæ agitantur coram Judicibus Commissariis, omnibus prædictis interesse habentibus, vel, post primam ipsorum Citationem, Procuratoribus per eos legitime constitutis; etiamsi interesse ipsorum pendeat ab una, vel pluribus conditionibus mere eventualibus, sive a casibus, & temporibus remotissimis, dummodo tamen prædicti interesse habentes, habeant Domicilium in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, itaut saltem pro prima vice personaliter citari possint.

Descendentibus illius qui petit deletionem, & substitutis aut interessatis absentibus a Statu Ecclesiastico, deputatur Curator a Capite Tribunalis, unus ex Procuratoribus de Collegio, in singulis actibus legitime citandus.

§. 42. Si vero nullus alius erit ulterior substitutus, aut interesse habens, præter Filios, & Descendentes illius qui petit deletionem vinculorum; vel etiamsi adsint ulteriores Substituti, sive interesse habentes, aliquis tamen ex eis Domicilium suum habeat extra Statum Ecclesiasticum, itaut commode citari nequeat: Tunc Caput illius Tribunalis, in quo petitur deleri aliquod ex prædictis vinculis, deputare teneatur specialem Curatorem pro Filiis, & Descendentibus petentis, quatenus isti vocanti sint, aut aliquod interesse habere possint, tum etiam pro aliis ulterioribus Substitutis, aut interesse habentibus, qui fuerint, ut supra, a Statu Ecclesiastico absentes: In Curatorem vero hujusmodi deputari omnino volumus non aliquem de vulgo, & sine ullo prorsus delectu, ut hactenus fieri consuevit, Petenti, ut plurimum, addictum; sed unum ex viginti quatuor Procuratoribus de Collegio, quem deputans pro sua conscientia censuerit magis idoneum ac diligentem: Nullusque Judex ad petitam deletionem seu cassationem procedere possit, nisi prius Curatore ejusmodi personaliter & legitime in singulis actibus citato.

Curator teneatur opponere, & prosequi appellationem usque ad secundum Judicatum inclusive.

§. 43. Sicuti autem ad hunc pertinebit pro debito suscepti Officii, nedum comparere, & opponere quidquid de jure opponendum erit, sed etiam appellare, & appellationem viriliter prosequi usque ad secundum judicatum inclusive, si juxta conscientiam suam duxerit, eos, pro quibus deputatus fuit, a Judice Primæ Instantiæ fuisse gravatos: Ita consequenter, ne idem Curator debita mercede fraudatus remaneat, volumus, & mandamus, ut ipsi de omnibus & singulis tam functionibus, quam expensis per eum factis, postquam taxatæ fuerint ab eodem Capite Tribunalis, quamprimum & integre satisfiat cum fructibus illorum ipsorum Locorum Montium, & Vacabilium, pro quibus tuendis labores suos impenderit, cum privilegio potioritatis & prælationis in concursu aliorum quorumcumque Creditorum, etiam Fisci, & Dotis: Et quatenus agatur de pecuniis depositis cum aliquo ex prædictis vinculis, quæ nullos pariunt fructus; volumus, ut pro solutione dictarum functionum, & expensarum, fiat exequutio manu regia contra eum, vel eos, qui pro deletione vinculorum institerunt, expedienda ab eodem Capite Tribunalis, absque eo quod appellatio ulla, aut recursus pro illa retardanda admitti possit.

Eidem satisfiat ex fructibus LL. MM. seu Offic. Vacab., cum privilegio potioritatis &c., vel ex bonis instantis pro deletione, manu regia.

Præscribitur modus exequendi citationes personales interesse habentium, sub pœna nullitatis mandatis.

§. 44. Præterea ut in exequutione prædictarum Citationum nullus collusioni locus relinquatur, neque amplius sub sola fide & assertione illius, qui pro deletione vinculorum instat, citetur aliquis præcedenter ab eo subornatus, loco illius, qui vere citandus esset: Si cursor aut Mandatarius bene cognoverit Personam, quæ propter suum interesse, ut supra, citanda est; Volumus eum in relatione exequutionis exprimere: *Feci personaliter contra N. N. mihi bene cognitum*. Si vero is, qui citari debet, Cursori, aut Mandatario bene cognitus non erit: Tunc volumus in exequutione Citationis omnino adhiberi unum saltem Testem de vicinia probus atque honestum Cursori, & Mandatario cognitum, quique bene cognoscat Personam ejus, qui citandus est, & deinde in relatione exequutionis exprimi: *Feci personaliter contra N. N. cognitum N. N. Testi de vicinia, præsenti rogato, & mihi bene cognito*. Judex autem non modo abstinebit a delatione & cassatione vinculorum, nisi prius ipsemet viderit prædictas Citationes personaliter, & legitime, & juxta formam proxime traditam, exequutus; Sed insuper de hac sua visura in corpore ipsius Mandati fidem faciet: Alias Mandatum, quod ab eo relaxabitur, fit ipso facto nullum, atque irritum, itaut neque a Thesaurario Generali, neque ab Officialibus, aut Depositariis paulo supra memoratis, ullo pacto exequutioni mandari debeat.

Contravenientes Judices, Administratores &c. subjiciuntur refectioni damnorum, & interesse, principaliter & in solidum.

§. 45. Caveant itaque Judices, & respective Administratores, Officiales, & Depositarii, necnon Cursores, & Mandatarii, ne quid per eos fiat contra formam, & dispositionem hujus Nostræ Constitutionis: Si quis enim ei ausu temerario contraire præsumpserit, sciat se absque ulla spe veniæ, vel indulgentiæ, ultra indignationem Nostram, pœnam quoque reductionis in pristinum, ac refectionis omnium damnorum, & interesse, non in subsidium, sed principaliter, & insolidum cum iis, qui prædictorum vinculorum deletionem, seu cassationem indebite obtinuerint, ipso facto, atque ipso jure incursurum fore.

V. Qui quomodo, & quando interponere possint Decreta Jurisdictionis voluntariæ in Urbe & Statu Ecclesiastico.

§. 46. Reliquum est, ne aliqua etiam opportune statuamus pro recto usu voluntariæ Jurisdictionis in hac Alma Urbe, & Statu nostro Ecclesiastico exercen-

cendæ. Quamvis enim in prædicta Urbe, & plerisque aliis ejusdem Status Nostri Ecclesiastici Civitatibus, Terris, Castris, Oppidis, Locis, atque Provinciis, scite prudenterque statutum sit, ne aliter Mulieres, & Minores maxime vero Impuberes seu Pupilli, valide contrahere sive obligari possint, quam certis præscriptisque adhibitis solemnitatibus, & præsertim quod causa contrahendi, vel distrahendi in scriptis Judici exprimatur; isque, causa hujusmodi plene cognita, & verificata, super Contractu, seu Distractu, vel alia quacumque obligatione, Decretum, & auctoritatem suam specialiter interponat: Quia tamen experientia compertum est, nonnullos Judices, aut nulla prorsus, aut leviori tantum negotii causæque cognitione præmissa, facile nimium indulgere postulatis eorum, qui aliena sexus simplicitate, vel ætatis imbecillitate, contra jus & æquum abutuntur, atque hinc Mulieribus, Minoribus, Pupillis, qui sub cura, & protectione Principis speciali quadam ratione constituti sunt, nulla ipsorum culpa, damna gravissima irrogari.

Providæ leges circa Contractus & obligationes mulierum & Minorum, non servatæ.

§. 47. Idcirco ut eorum indemnitati efficaciter consulatur volumus in primis, ut in posterum nulli ex Gubernatoribus, Prætoribus, Vice-Ducibus, Vicariis, aut alio quocumque nomine nuncupatis Officialibus, qui actu Terrarum, Oppidorum, Castrorum, & Locorum Status Nostri Ecclesiastici, & præsertim Baronalium, regimen, aut publicum in eisdem munus & officium exercent, Decretum aliquod voluntariæ Jurisdictionis interponere liceat in Contractibus Mulierum, Minorum, vel Impuberum, nisi Laurea Doctorali in aliqua publica, & approbata studiorum Universitate fuerint insigniti, & super hoc in Cancellaria sive actis illius Civitatis, Terræ, sive Loci, publicum & legale documentum intra Mensem a die publicationis hujus nostræ Constitutionis computandum, & respective, qui in futurum deputabuntur, in principio sui Magistratus, coram Notario & Testibus in forma legitima deposuerint: Alias decreta ab ipsis interposita nullius sint roboris & momenti, & ipse Judex pœnam infamiæ, & perpetuæ inhabilitatis ad quecumque Officia, & Magistratus, aliasque etiam Corporis afflictivas arbitrio nostro infligendas, ipso jure incurrat. Sublata quavis consuetudine in contrarium. Ne autem in humilibus Oppidis, seu Locis, propterea quod ibi Prætor aut alius Officialis Laurea Doctorali sit destitutus, Mulieres, vel Minores, Impuberes contrahere vel distrahere pro ipsorum indigentia penitus impediantur; volumus eo casu, constituimus, & mandamus, ut pro necessaria Decreti interpositione, ad Episcopum, vel alium ejusdem Loci seu Oppidi Ordinarium Ecclesiasticum, sive ad illius Vicarium Generalem recurratur, etiam si agatur de Bonis laicalibus & inter mere Laicos.

Nulli Judici aut Officiali, nisi sit Juris Doctor, licet interponere Decreta.

Ubi desit Judex Laicus Juris Doctor, recurratur ad Ordinarium Ecclesiasticum.

§. 48. In Urbe vero nulli posthac liceat quacumque auctoritate, & quibuscumque Privilegiis etiam Nostris, & Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum sub quacumque forma concessis suffulto, Decreta voluntariæ Jurisdictionis in contractibus Impuberum, Minorum, & Mulierum interponere, præterquam Judicibus Ordinariis quatuor dumtaxat Majorum Tribunalium, dummodo tamen Decreta ejusmodi per se ipsos interponant; videlicet Cardinali pro tempore Urbis Vicario, ejusque Vicesgerenti, Locumtenenti in Civilibus: Gubernatori similiter Urbis, & ejus Locumtenenti in Civilibus; Auditori Generali Causarum Cameræ Nostræ Apostolicæ, & duobus ejusdem Locumtenentibus in Civilibus; ac denique Senatori Urbis, ac duobus Collateralibus. Quo vero ad Pauperum Advocatum ex Collegio Advocatorum Consistorialium assumi solitum, volumus, & ipsum quoque Decreta ejusmodi, sicuti hactenus observari consuevit, interponere posse, sed tamen pro solis Pauperibus, & Domi suæ tantum, vel in Carceribus, si inibi contractum celebrari contingat, & omnino gratis, itaut nec etiam a sponte dantibus aliquid exigere aut recipere possit: Nos enim pro effectu præmissorum quascumque concessiones favore aliorum factas, & quæcumque Indulta, & Privilegia etiam Nostra, & Nostrorum Prædecessorum, etiamsi speciali, & individua mentione indigerent, totusque eorum tenor pro sufficienti derogatione præsentibus inserendus esset, revocamus, & annullamus, ac pro nullis, & irritis, & nunquam concessis haberi volumus & mandamus.

In Urbe id non liceat, nisi Judicibus Ordinariis quatuor Majorum Tribunalium & quidem per seipsos.

Item Advocato Pauperum, Domi suæ, vel in Carceribus & gratis.

§. 49. Ut autem tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico, ubi nempe, præter alias solemnitatis, justa quoque causa cum Decreto Judicis pro actus validitate requiritur, Decreta ejusmodi non inconsulto, neque oscitanter interponantur: Statuimus, & mandamus, ut Judices prædicti tam Ecclesiastici, quam Seculares, quibus, ut supra, sive in Urbe, sive extra, facultatem hanc reservavimus, ac eorum quilibet, antequam deveniant ad actualem Decreti interpositionem, in ipso corpore Instrumenti exprimere primo loco teneantur specialem, certamque causam, sive unam sive plures, propter quas contractus, sive distractus, aut quilibet alius actus, quo Mulier, Pupillus aut Minor obligatur, videtur potius utilis, quam damnosus.

Causa utilitatis Contractus vel obligationis exprimatur in instrumento

§. 50. Rursus, ac secundo loco, disertis itidem verbis exprimere teneantur cum quibus juribus, & scripturis sive publicis sive privatis. Causam seu Causas ejusmodi verificaverint; distincte & singillatim enunciando, quoad jura vel instrumenta publica cujuslibet eorum diem, mensem, annum, & Notarium; Quo vero ad scripturas privatas, mandando eas in ipso Instrumento per Notarium originaliter inseri, atque alligari.

Item jura & scripturis, ex quibus evincitur hujusmodi utilitas.

§. 51. Ac tertio demum, non solum jura, & scripturas ejusmodi tam publicas, quam privatas per se ipsos legere, recognoscere, ac ea majori, qua in Domino poterunt diligentia, examinare, & considerare teneantur, soluta a Contrahentibus pro trasportatione ad Domum Judicis consueta mercede pro viatico, seu viaticis Notariorum: sed etiam, quod illa per se ipsos legerint, recognoverint, & majori, qua poterunt attentione, consideraverint, medio juramento affirmare.

Et juramentum super visura eorumdem jurium.

§. 52. His autem omnibus adimpletis, sicuti tam Judicem, quam Notarium ab omni prorsus periculo litis & molestiarum eximimus & liberamus: Ita e contrario, quatenus Judex & respective Notarius in aliquo præmissorum defecerint, idest Judex vel certam & specialem causam exprimere, vel jura & scripturas illam verificantia distincte, ut supra, enunciare, vel super illorum recognitione, & examine iuramentum proprium interponere; Notarius vero scripturas illas, quæ numero privatarum accensentur, inserere, & colligere, prætermiserint; damna omnia & interesse, Mulieribus, Minoribus, ac Pupillis, de proprio, directe, & insolidum cum altera parte, quæ cum eis contraxit, resarcire, ac reparare teneantur. Et nihilominus obligatio Mulieris, Minoris, aut Impuberis sit ipso jure nulla, & irrita, non obstante quocumque juramento, quod tali casu per fraudem, & dolum extortum censeatur.

Non servata præscripta forma, contravenientes teneantur de damnis & interesse in solidum & principaliter.

Et obligatio Mulieris &c. irrita maneat.

§. 53. Decernentes easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere prætendentes, ejusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione & expressionis digni existant, eisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditis fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel plures quoquo modo debuissent; aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere debere; & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari.

VI. Clausulæ præservativæ.

§. 54. Sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, præeminentia, aut potestate fungentes & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, irritum quoque & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Aliter judicari prohibetur cum Decreto irritante.

§. 55. Non obstantibus omnibus & singulis præmissis, & quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula, *de jure quæsito non tollendo*, necnon aliis Constitut. & Ordinationibus Apostolicis, ac Urbis Nostræ dictorumque Tribunalium, omniumque & sin-

Contrariis quibuscumque expresse derogat.

gu-

Pont. A. V.

Nostræ dictorumque Tribunalium, omniumque & singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium præmissorum roboratis; seu confirmatis, & innovatis statutis, ac usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, & tenore præmissis, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permansuris, amplissime, ut præfertur, derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio pœnalis. §. 6. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum reformationis, definitionis, statutorum, innovationum, derogationum, voluntatis, mandati, declarationis, & decreti infringere, vel ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 21. Dec. 1744. §. 7. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duodecimo Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. Januarii 1745.

CXVI.

ALTARE

A Pontifice consecratum, super quo Sacrum fecit, variis Privilegiis decoratur.

Carissimo in Christo Filio nostro Joanni Portugalliæ, & Algarbiorum Regi Illustri.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Fili noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Lusitaniæ Regis pietas in ang. Ecclesiarum cultu. DILECTUS Filius Emmanuel Pereyra Sampajus Militiæ Ordinis JESU CHRISTI Commendator negotiis Majestatis Tuæ apud Sanctam Sedem præpositus sæpissime Nobis declaravit Regale prorsus consilium ac pietatis plenum, excitandi magnificum Sacellum in Ecclesia, quæ in Civitate ista Lisbonæ Sancto Rocco nuncupata est: primam totius rei formam charta exaratam ac delineatam nostris subjecit oculis, nempe opera sive ex marmore, sive ex ære ducenda, aptissimas & elegantes gemmarum conjunctiones, ac tabulas effingendas ex opere concinne tessellato, quibus omnibus perficiendis peritissimi hujus Urbis Artifices sedulam modo impendunt industriam, & quæ Nos ipsi (cum absoluta penitus fuerint) invisuros promisimus, antequam Lisbonam transvehantur. Postremo idem Commendator Sampajus Nobis exposuit, gratissimum fore Majestati Tuæ, si, perfecto jam lapide Altaris erigendi in Sacello, quod superius innuimus, ad ipsum consecrandum Nos ipsi deveniremus. Itaque cum jucundissimum Nobis sit morem gerere voluntati Majestatis Tuæ, quæ Dei cultum augere semper expetit, & simul nostri Apostolici muneris partibus satisfacere; hinc absque ulla hæsitatione Nos paratissimos ostendimus, ut hujusmodi Consecrationem susci-

Altare ipsius jussu Romæ extructum a Pontifice consecrat. peremus in Ecclesia Sancti Antonii, quæ ad Lusitanos pertinet, die decimaquinta mensis Decembris anni proxime elapsi, quo in Templo octiduum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis Immaculatæ celebrabatur. Quapropter Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Sabinensem S. R. E. Cardinalem Bichium nuncupatum, olim Apostolicæ Sedis Nuntium apud Majestatem Tuam, designavimus, qui præcedenti vespera sacras Reliquias exponeret; & re integre peracta, juxta leges, quæ a sacris Ritualibus præscribuntur, Nos postera die solemni indicto comitatu ad eamdem Sancti Antonii venimus, eamque splendide magnificeque ornatam deprehendimus. Cardinales octo Nobis advenientibus in Ecclesiæ liminibus adfuerunt. Post hæc initium fecimus Consecrationi totius lapidis, qui in parte ejusdem Templi aptissime collocatus ante fuerat. Postquam, Deo juvante, finem Consecrationi imposuimus, licet plurium horarum spatium requireret, eam facultatem Nobis haudquaquam tribuimus, quæ a Pontificali conceditur Episcopo consecranti, si debilitatus longo temporis incommodo fuerit, nempe ut alium suo loco substituat, qui sacrum faciat; Sed Nos ipsi super consecrato lapide Missæ Sacrificium celebravimus. Ritus ejusmodi pietatem incredibilem ac Religionem præsetulit, ad quem, præter Cardinales, quos jam memoravimus, omnes quoque Principum exterorum Oratores, Præsules, & Optimates magna frequentia convenerunt. Res universa decenter ordinateque peracta fuit, ob eximiam operam, studium, summamque diligentiam, qua idem Sampajus Majestatis Tuæ negotiis apud Sanctam Sedem præpositus maxime præcellit.

ANNO 1744.

Prærogativæ Altarium Pontificiorum. §. 1. Equidem cum Nos ipsi sacraverimus hoc Altare, & super ipso Deo operati sacrum fuerimus, ob hanc causam Pontificium Altare appellandum est, nec ulli licet Sacerdoti ad ipsum accedere, ut Missæ Sacrificium peragat, nisi antea facultas nostra intercesserit, juxta morem, & institutum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, quæ Mater, & Magistra cæterarum Ecclesiarum habenda est. Id aperte demonstratur exemplo Altarium, quæ sunt in Ecclesiis Lateranensi, Vaticana, aliisque Patriarchalibus hujus Urbis, in quibus Aris solus Romanus Pontifex sacrum facere potest, aut etiam Cardinalis aliquis certis temporibus, facta tamen prius a Pontifice potestate, quæ per Apostolicum diploma declaratur. Anno 1588. Sixtus V. Decessor noster Sanctum Didacum sollemni ritu inter Cælites adnumeravit, ac deinde Philippo Catholico Regi dono misit Altare, ad quod sacrum fecerat, cum ritum ejusmodi Canonizationis perageret; Pontificium illud Altare pronunciavit, permisitque Cardinalibus, Episcopis, Abbatibus Thiara insignitis, & illis, qui primam Dignitatem in Ecclesiis Metropolitanis, & Cathedralibus obtinerent, demum Generali Ministro Ordinis Minorum Sancti Francisci, ac Priori in Monasterio Sancti Laurentii, Sacrificium Missæ super eodem Altari conficere diebus Festis Domini, Beatissimæ Virginis, Feria quinta in Cœna Domini, in celebritate Sanctorum omnium, ac Sancti Didaci, ut constat ex ejus Diplomate, quod die 20. Augusti promulgatum fuit eodem anno, quem paulo ante indicavimus.

Forma Privilegiorum huic Altari adnexor. §. 2. Nos quidem instituta Decessorum nostrorum retinere perpetuo volumus; sed quibusdam gravibus causis adducti, paulum declinabimus ab ea via, ac ratione, quam illi pro hujus rei exequutione tenuerunt. Ipsorum sententiæ constanter adhæremus, nemini licere ad Pontificias Aras sacrum celebrare, nisi prius Apostolicam facultatem pro re gerenda consequutus fuerit: tamen pro eadem facultate tribuenda diversum consilium a Decessoribus nostris suscipiemus; etenim cum Romæ diploma Pontificis toties necessario requiritur, quoties ad Aras hujusmodi Romæ existentes Missæ Sacrificium indicendum est, & eadem facultas solis Cardinalibus conferatur, nempe cum dies quidam festi peculiares celebrantur; Et cum Sixtus dies etiam illos designaverit, quibus liceret sacrum facere super Altari, quod ad Catholicum Hispaniarum Regem Matritum transvehi jusserat; Nos pietate singulari Majestatis Tuæ permoti, & sperantes etiam ob singularem Dei bonitatem fore, ut reliqui omnes Lusitaniæ Reges eadem pietatis laude commendentur, absque ulla dierum, aut Sacerdotum limitatione, Majestatem Tuam, & Reges Lusitaniæ pro tempore futuros constituimus, ut nostro nomine, & Sanctæ hujus Sedis, facultatem impertiant sacrum faciendi ad Altare, quod a Nobis consecratum Lisbonam devehetur; pro certo habentes idipsum negotium tam caute, ac prudenter a Majestate Tua pertractandum esse, ut nihil unquam futurum sit, quod rationi parum consentaneum videatur. Insuper idem Altare perpetuo privilegiatum declaramus, quamvis in Ecclesia S. Rocchi aliud Altare prædictum simili jam privilegio existat: Regi autem Lusitaniæ pro tempore, item Reginis, cæterisque eorum Consanguineis, & Affinibus usque ad tertium gradum inclusive, plenariam Indulgentiam, & omnium delictorum remissionem elargimur, quoties Pœnitentiæ Sacramento expiati, & Sac. Synaxi refecti, ante ipsum Altare preces ad Deum effundent, ut hæreses extinguat, Christianos Principes ad concordiam deducat, & S. Ecclesiam in altiorem gloriæ & dignitatis locum efferat.

§. 3.

ANNO 1745. §. 3. Hæc a Nobis præstanda duximus, ut Majestas Tua benevolentiam nostram magis agnosceret, gratique animi studium pro tot beneficiis, quæ in Nos amantissime congessit. Illud quoque persuasum habeat optamus, hærere defixam animo Nostro Sui memoriam, & quoties sacrum Deo facimus, enixe petere, ut Majestatem Tuam omni cumulet felicitate, cui Nos pariter Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 15. Jan. 1745. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris xv. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

CXVII.

CUM NEOPHITIS

In Loco Pio Cathecumenorum Venetiis ad Fidem conversis dispensatur super interpellatione prioris Conjugis in Infidelitate relicti, ad effectum contrahendi Matrimonium cum Fideli.

Venerabili Fratri Martino Innico Archiepiscopo Calcedonen. moderno, necnon pro tempore existenti Nostro & Sedis Apostolicæ in Dominio Venetorum Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Proœmium. IN Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione imbecillitati nostræ a Pastorum Principe Jesu Christo imposita, inter cæteras gravissimas pastoralis officii nostri solicitudines ac curas, eam præcipuam esse magis magisque in dies experimur, qua & creditarum Nobis Ovium regimini prospicere, & Animarum saluti tenemur consulere.

Loci Pii Institut. §. 1. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt Dilecti Filii Priores, & Gubernatores Loci Pii Cathecumenorum Civitatis Venetiarum, quod Locus Pius hujusmodi ab usque anno MDLVII. fundatus a tribus Virorum dissimilis conditionis, nempe Regularium, Nobilium, & Civium, ordinibus, quibus pro tempore existens Venerabilis Frater Patriarcha Venetiarum semper præesse debet, jamdudum administrari, regi, & gubernari pergit. In hoc autem Infideles, Judæi, & Turcæ utriusque sexus, in distinctis cubiculis, ab eorum respective Priore, & Priorissa, tamquam in vera & reali clausura conviventes, Catholicæ Fidei rudimenta, & dogmata edocentur, ac postmodum, præmissis longis diligentibusque examinibus, in propria dicti Loci Pii Ecclesia sacris lustralibus Aquis abluuntur: Illam subinde Priores, & Gubernatores prædicti sibi curam assumunt; ut Neophyti quidem hujusmodi in iis sese, pro suo quisque captu & ingenio, exerceant artibus, ut vitam inde honeste ducant; Neophytæ vero iis eleemosinarum subsidiis coadjuvantur, ut vel in Domino, vel in sæculo nubere possint. Quoniam autem sæpe contigit, utriusque sexus Infideles, Judæos, & Turcas hujusmodi, post contracta gentili ritu matrimonia, vel maritum uxorem, vel uxorem virum seu maritum, ut Catholicam Religionem amplecti possint, deserere, aliosque captivos factos, a propriis finibus, & propriis Conjugibus in alias regiones transferri; atque adeo dictis utriusque sexus Infidelibus, Judæis, & Turcis ad Fidem Catholicam conversis deesse modum & opportunitatem, vel quia interdum in hostilibus & barbaris Provinciis, ad quas ne nuntiis quidem patet accessus, commorantur, vel quia ignorant prorsus, in quibus regionibus sint, vel quia itineris longitudo magnam affert difficultatem, ad monendos interpellandosque utriusque sexus Conjuges, *an cohabitare velint sine contumelia Creatoris*; atque hinc fieri, ut non minima novis hisce matrimoniis objiciatur difficultas, qua obstante, sæpissima & gravissima damna consecuta sunt: Eapropter Exponentes præfati, ut hisce incommodis remedium afferre possint, per Nos opportune provideri, & , ut infra indulgeri summopere desiderant.

(Difficultas impediens Matrimonia Neoph.)

(Tribuitur Nuntio Facultas dispensandi super interpellatione Conjugum in Infidelitate relicta.)

§. 2. Nos igitur dictos Exponentes specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, & quibus quomodolibet innodati existant, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus hæreticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum consilio, Fraternitati Tuæ, & pro tempore existenti Nuntio Venetiarum, ut cum quibuscumque utriusque sexus Neophytis, vel Infidelibus, vel Judæis, vel Turcis, aliisque personis cujuscumque Sectæ hujusmodi in dicto Loco Pio pro tempore existentibus, seu in illum prius receptis & admissis, ac postmodum inde egressis, vere ad Fidem conversis, qui ante Baptismum matrimonia, ut præfertur, contraxerint, ut eorum quilibet, etiam superstite Conjuge Infideli, Judæo, & Turca, etiam ejus consensu vel requisito & non expectato, vel minime requisito, dummodo etiam Tibi constet summarie & extrajudicialiter, conjugem absentem moneri legitime non posse, aut monitum, intra tempus in monitionem præfixum suam voluntem significare neglexisse; matrimonium cum quovis Fideli, & Catholico, præmissis prius proclamationibus, seu denuntiationibus a Concilio Tridentino præscriptis, in faciem Ecclesiæ rite contrahere, ac carnali copula consummare, & in matrimonio sic contracto, quoad vixerint, remanere libere & licite possint, auctoritate nostra Apostolica dispenses & indulgeas; Præterea matrimonia inter Neophytos hujusmodi, & alios Fideles, & Catholicos alias rite contracta, etiamsi postmodum innotuerit priores Conjuges Infideles, vel Turcas, aut Judæos, nonnullis legitimis impedimentis detentos, suam voluntatem significare minime potuisse, vel ad fidem etiam tempore secundi matrimonii conversos fuisse, nullo unquam tempore rescindi minime debere, sed illa semper firma, valida, & inviolabilia existere & fore, dicta auctoritate decernas & declares, & plenam & amplam facultatem & potestatem, eadem auctoritate, tenore præsentium, tribuimus & impertimur; salva tamen semper in præmissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, cæterisque contrariis quibuscumque.

(Et permittendi celebrationem Matrimonii, per adventum pr. conjugis non rescindendi.)

(Cum derogationibus opportun.)

Dat. die 16. Jan. 1745. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

CXVIII.

ESUS CARNIUM

Diebus Sabbathi per annum permittitur in Regnis Castellæ, Legionis, & Indiarum.

Venerabili Fratri Henrico Archiepiscopo Nanzianzeno, apud Carissimum in Christo Filium Nostrum Philippum Hispaniarum Regem Catholicum nostro & Apostolicæ Sedis Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

(Summarium precum & rationum.)

JAMPRIDEM a Dilecto Filio Nostro Trojano S. R. E. Cardinale, Aquaviva nuncupato, pro parte Carissimi in Christo Filii nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici, supplicatum Nobis fuit, ut Regnis Castellæ, Legionis, atque Indiarum, in quibus veteri consuetudine licet edere partes extremas animalium, pedes nempe, alas, colla atque intestina die Sabbathi per totius anni spatium, non tamen diebus Sabbathi per Quadragesimam occurrentibus, aut cum jejunium præcipitur, Apostolica auctoritate licentiam & facultatem impertiremur reliquas etiam partes ipsorum Animalium Sabbatho edendi, uti cæteris Hebdomadæ diebus fieri consuevit: ea vero causa potissimum in medium ferebatur, arduum prorsus ac difficile esse vetitas Animalium partes satis accurate ac diligenter secernere a reliquis partibus, quæ in cibum permittun-

 tuntur, idque molestos scrupulos ac dubietates in animis Fidelium excitare.

Consilium b. m. Card. Bellugæ. §. 1. Quapropter opinionem b. m. Ludovici, dum viveret, S. R. E. Cardinalis Bellugæ nuncupati exquisivimus, qui sententiam suam scripto exaratam Nobis declaravit, nempe in Regnis Castellæ, Legionis, & Indiarum, veterem morem obtinuisse, ut Sabbathis simplicibus, idest quibus nullum jejunii, aut Quadragesimæ præceptum indicitur, edere liceret pedes, alas, & colla Animalium; eadem tamen facultate carere Regna Aragoniæ, Valentiæ, Majoricæ, Minoricæ, & Principatum Cathalauniæ, quibus in locis temperantia a carnibus eodem pacto per Sabbathum, quo per dies Veneris observatur. Tandem idem Cardinalis affirmavit eo rem devenisse, adeoque solicitos & anxios esse populos omnes, qui versantur in illis locis, ubi partibus extremis Animalium vesci solummodo, a reliquis autem abstinere debent, ut necessarium duxerit elargiri licentiam & facultatem, quæ a memorato Cardinali Aquaviva, uti dictum est, petebatur.

Pontifex aliorum sententias exquirit ex Hispania, & in Urbe. §. 2. Consilio tanti Cardinalis, quem Nos semper maximi fecimus ob singularem pietatem, doctrinam & rerum Hispanarum cognitionem, acquiescere tutissime poteramus; sed cum nulla diligentia supervacanea judicari deberet in hoc gravissimo negotio, in quo disciplina nimis relaxari, & pravæ consuetudini nova superaddi videbatur ab institutis Ecclesiæ prorsus aliena, aliorum pariter in hac re sententias requisivimus. Itaque postquam certi facti sumus, Episcopos, & Viros Ecclesiasticos Hispanos, sapientiæ, ac pietatis laude insignes, qui in Hispania degunt, in hanc opinionem convenire omnes, non modo utile, sed necessarium esse, populis, quos antea nominavimus, elargiri licentiam & facultatem, ut non solum quibusdam partibus Animalium, sed omnibus libere ad mensam utantur per Sabbatha simplicia: & si nequaquam id liceat, illud necessario consequi, ut illi, qui Deum timent, in maximas angustias ac dubietates adducantur; cæteri vero, qui parum de Ecclesiæ disciplina soliciti sunt, ipsam apertissime atque injuriose contemnant; Rem etiam universam præclaris Theologis doctisque viris hic Romæ examinandam proposuimus; Nosque ipsi accurato studio perpendimus.

Rationes & exempla colligit pro concessione Indulti. §. 3. Ac primum in mentem venit integram abstinentiam a Carnibus indicere per dies Sabbathi, quemadmodum tot aliæ Nationes & plura quoque Hispaniarum loca facere magna religione consueverunt. At Nos (omittimus hic recensere, qualiscumque sit, illorum opinionem, qui hanc consuetudinem edendi postremas Animalium partes tum cœpisse arbitrantur, cum fel: rec: Adrianus I. Egilam Toleti Archiepiscopum vehementer objurgavit, eo quod in Hispania carnes apponerentur die Sabbathi; sicuti in Græcia fieri solebat) Nos inquam permoti exemplo Sancti Greg. VII. Prædecessoris itidem nostri, qui potius admonens, quam præcipiens, hortatus est Christianos, ut Sabbathi diebus a carnibus abstinerent, nisi forte sollemne aliquod festum iisdem diebus celebraretur; adducti pariter exemplo Innoc. III. Prædecessoris similiter nostri, qui hujusce consuetudinis plurimam rationem habuit; Insuper expendentes doctrinam Sancti Antonini, aliorumque præstantium Theologorum, illos nempe lethali culpæ obnoxios esse, qui die Sabbathi absque legitima causa vescantur carnibus, *in iis locis, ubi consuetudo contraria fuerit*; postremo illud animo cogitantes, non solum in Hispania, sed etiam in quibusdam Galliæ Diœcesibus, veteri instituto, Carnis esum permitti in Sabbathis, quæ inter diem Natalem Domini, ac Festum Purificationis interjiciuntur; his, inquam, causis perducti, primum consilium, quod in mentem venerat, deposuimus, facili conjectura perspicientes maximam difficultatem, quæ futura erat, si consuetudinem diuturnitate temporis confirmatam abrogaremus iis populis, quibus edere postremas Animalium partes permittitur.

Difficultas servandi fines limitatæ licentiæ. §. 4. Post hoc consilium, aliud Nobis occurrit, nempe veterem consuetudinem ab ea, quæ recentior est, secernere, sive, quod idem prorsus est, solum indulgere ut intestina & partes extremæ Animalium in mensam afferantur, uti consuetudo jamdudum tenuit, at simul auctoritate nostra præscribere, ne reliquæ partes Animalium in cibum sumantur; sed huic sententiæ magnopere adversantur ea, quæ superius commemoravimus, nempe dubietates molestique scrupuli Fidelium ex una parte, & ex altera contemptus abstinentiæ, quam facile negligerent illi, qui Divino timore parum ducuntur: Quæ cum ita se habeant, solum supererat facultatem largiri, ut diebus simplicis Sabbathi, non vero Quadragesimæ, carnes absque ullo discrimine permittantur: siquidem hoc pacto ratio habetur humanæ fragilitatis ac tenuitatis; pii Fideles ab omni solicitudine metuque eripiuntur; ac postremo plurimis scandalis aditus intercluditur.

Plenarii Indulti concessio pro Sabbatis non privil. §. 5. Qua de causa, morem gerentes voluntati ejusdem Philippi Regis Catholici, & obsecundantes vehementi studio tot Virorum, qui in Hispania commendatione pietatis excellunt, Fraternitati Tuæ per præsentes committimus & mandamus, ut nostro nomine, nostraque Apostolica auctoritate, permittas & Indulgeas, ut in Regnis Castellæ, Legionis, atque Indiarum, per dies Sabbathi (quibus tamen neque abstinentia consueta Quadragesimæ, neque aliud jejunium præcipitur) quibuslibet Animalium partibus Fideles vescantur; eam vero conditionem adjicimus, nempe si consuetudo hujusmodi postremas Animalium partes edendi diebus Sabbathi, jamdudum in iisdem Regnis invaluerit, & a veritate aliena minime sint pericula Nobis exposita, & ipsa certo subeunda videantur, si Carnium ejus ad certas Animalium partes solum redigatur. Interea Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur. (Conditiones adjectæ.)

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 23. Januarii 1745. Pontificatus Nostri Anno V. (Dat. die 23. Jan. 1745.)

D. Cardinalis Passioneus.

DE ROTULI PARTITIONE CXIX.

Inter S. R. E. Cardinales in Urbe residentes tantummodo facienda; neque de non residentium accessu ad Curiam, atque recessu &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificis studium in exerc. Just. distribuit. IN REGIMINE Universalis Ecclesiæ, quod superna dispositione Omnipotens Deus Nobis, licet immeritis, commisit, illius rei cura animum nostrum assidue exercere solet, ut, quid deceat, & quod aptum sit Personis, sedulo prospiciamus, & in id vires nostras auctoritatemque conferamus, ut pro dignitate muneris, officii, & laboris, suum unicuique jus constanter & perpetuo tribuatur.

Accessus Card. ad Curiam, Rotuli capiendi causa, communit. Improbatur. §. 1. Quoniam autem ex eo tempore, quo Nos in minoribus constituti, Romæ versantes, Apostolicæ huic S. Sedi nostram operam studiumque pro viribus nostris impendebamus, a præclarissimis Viris improbari sæpius audivimus eam consuetudinem, ob quam nonnulli S. R. E. Cardinales longe ab Alma Urbe nostra degentes, bis per annum ad illam ventitabant, ibique incogniti plerumque, & spatio paucorum dierum permanebant, ut cum reliquis S. R. E. præfatæ Cardinalibus Romæ commorantibus in partem *Rotuli*, vulgo ut dicitur, admitterentur, nempe ut acciperent partem, seu portionem illius pecuniæ, quæ, veluti quoddam laborum stipendium, distribui solet ejusdem S. R. E. Cardinalibus prædictis, qui non sine incommodo ad Consistoria, Congr. & ad Sacellum Pontificium, ubi Sacra Mysteria celebrantur, conveniunt.

Id nunquam præstitum a SS. D. N. §. 2. Hæc præstantium Virorum opinio menti nostræ adeo adhæsit, ut cooptati inter ejusmodi S. R. E. Cardinales a fel: rec: Benedicto PP. XIII. Prædecessore nostro, & Ecclesiæ Anconitanæ regendæ ipsius Benedicti Prædecessoris beneficio præpositi, ac deinde a rec: mem: Clemente PP. XII. itidem Prædecessore nostro ad Metropolitanam Ecclesiam Bononiensem auctoritate Apostolica translati, nunquam spatio duodecim annorum Romam venerimus, ut dicti Rotuli fructum, seu partitionem perciperemus; nec Sedes nostræ curæ commissas unquam deseruimus, nisi causa Comitiorum, quæ bis interea temporis indicta fuerint eisdem Cardinalibus, ut novus Pontifex de more crearetur. Statim vero atque ad Summum Apostolatum, licet immerentes, evecti, normam aliquam super hac re præscribendam censuimus; sed tunc executioni minime demandandam esse existimavimus, eo quod perpauci Cardinales Roma absentes numerarentur, (Qui ad Pont. evect. de ea conf. tollenda deliberat.)

ANNO 1745.

tur, qui proficisci ad Urbem commode possent, ut eamdem Rotuli partitionem, seu partem deposcerent. Accedebat etiam, quod numerus eorumdem Cardinalium Romæ degentium, pluribus vita functis, adeo imminutus fuerat, ut ipsi solum exiguo detrimento afficerentur, etiamsi absentes pro comparanda sibi Rotuli partitione ad Urbem se conferrent. Attamen cum multi a Nobis Sacro Collegio Cardinales adscripti fuerint, & numerus absentium Cardinalium, qui bis per annum Romam venire fortasse deliberarent, ut Rotuli partem assequerentur, excreverit; & cum plures, quam antea, Cardinales modo in Urbe prædicta commorentur, quibus procul dubio gravius damnum inferretur, si veteri instituto pars ejusdem Rotuli Cardinalibus absentibus tribui deberet, qui statis anni temporibus ob hanc causam Romam accederent; ideo consilium a Nobis jam antea initum, probantibus nonnullis ex Dilectis Filiis nostris ejusdem S. R. E. Cardinalibus, executioni tandem demandandam esse decrevimus.

Non residentes in Urbe qualibet ex causa, Rotuli expertes esse jubet.

§. 3. Eapropter motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, primum ea omnia, quæ caventur, & præscribuntur in Constitutionibus dicti Sacri Collegii Cardinalium, & usque in hac diem observari consueverunt quoad Cardinales de Latere Legatos, tenore præsentium confirmamus; ac insuper illos Cardinales Rotuli fructu omnino carere statuimus & decernimus, (licet bis per annum Romam accesserint), qui longe ab Urbe prædicta detinentur, quamvis id facere necesse sit, ne Sedes Archiepiscopales, aut Episcopales deserant, quas administrandas acceperunt, & quamvis etiam Præfecturam aliquam, sive quodcumque aliud munus a Sede præfata sibi demendatum gerant, sine Episcopali, vel cum Episcopali dignitate conjunctum, quod si Roma absentes retinent, ejus certe naturæ & conditionis esse existimatur, ut cum ipsorum absentia copulari, &, sine eorum præsentia, Romani Pontificis vigilantia & auctoritate facile possit administrari. Cum vero Cardinales absentes pro suis negotiis expediendis, aua legitimam ob causam ad Urbem se contulerint, veterem consuetudinem & institutum servari volumus, præcipimus, & mandamus; nempe ut Rotuli partem capiant, habita ratione temporis, quo Romæ versantur: ea tamen lege obstricti, ut Nos, seu Romanos Pontifices pro tempore existentes, adeant, nec ab Urbe discedant, antequam a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus nostris abeundi facultatem obtineant. Illos autem, qui sui muneris obliti (quod vix fore credimus) aliter se gesserint, non solum ab omni parte Rotuli percipienda penitus exclusos decernimus; sed præsentibus nostris Literis (quatenus opus sit) obnoxios esse declaramus censuris ac pœnis, quas piæ mem: Joannes PP. XXII. pariter Prædecessor noster irrogavit in Extrav: quæ incipit: *Et si deceat quoslibet subditorum curam &c.* quam per præsentes pro plene & sufficienter expressam, ac de verbo ad verbum insertam habentes, ad modernos, & pro tempore existentes ejusdem S. R. E. Card. extendimus & ampliamus.

Accedentes ad Urbem ex causa legitima, partem capere pro tempore mora.

Servata tamen lege Joan. XXII. super accessu, sub pœnis in ea contentis.

Clausulæ pro omni moda lit. execut.

§. 4. Decernentes, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere prætendentes, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari & audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque quantumvis pia, juridica, privilegiata, & rationabili ac etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum cum necessario exprimenda foret, causa, & occasione, colore, seu prætextu, titulo etiam oneroso, & capite etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, & formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed ipsas præsentes Literas firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter & inconcusse observari: Sicque & non aliter per quoscumque quavis auctoritate, præeminentia & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

PONT. A. V.

Sublata &c. irritum &c.

Derogationes.

§. 5. Non obstantibus præmissis, ac, quatenus opus sit, nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis, & signanter illa, quod Cardinales in Constitutionibus & Regulis per Nos edendis non comprehendantur, nisi illæ eorumdem Cardinalium favorem concernant, vel ipsæ edendæ Constitutiones de illorum, seu majoris partis eorum consilio editæ fuerint, ac etiam de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & quibuslibet aliis decretis, statutis, usibus, studiis, & consuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis quibuscumque sub quibusvis & quibuscumque etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, & consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, editis, confirmatis, & approbatis, & quantiscumque vicibus innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum specialiter & expresse, ac plenissime & amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 3. Feb. 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Februarii MDCCLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

DECLARATIO CXX.

Super Constitutione, quæ incipit: *Sacramentum Pœnitentiæ*, adversus Solicitantes Anno MDCCXLI. edita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis solicitudo pro recta Ecclesiasticarum legum intelligentia.

APOSTOLICI muneris partes in procuranda præcipue rerum sacrarum pura illibataque penitus administratione versari debere probe intelligentes, non modo & assiduis hortationibus, & justa, ubi res postulat, legum severitate, ut ab Ecclesiasticis quibusque Ministris sancta sancte tractentur, quantum cum Domino possumus, providere studemus; verum etiam leges ipsas, ne forte sinistris interpretationibus in alterutram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut detestabilis laxitatis, perperam detorqueantur, opportune communire ac roborare pro earumdem tuendo vigore, cum occasio popocerit, non prætermittimus.

Dubia excitata super censu Const. contra solicitantes.

§. 1. Sane cum Nos alias per quamdam nostram Constitutionem, cujus initium est: *Sacramentum Pœnitentiæ*, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo; Kalendis Junii Pontificatus Nostri Anno Primo editam, omnibus & singulis Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam Regularibus interdixerimus, & prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra casum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo; & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem Sacramentalem personæ complicis in

in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum Decalogi præceptum commisso, excipere auderet; Itaut absolutio, si quam impertivisset, nulla, atque irrita omnino esset tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, & facultate ad valide absolvendum necessaria, ipsi per Nos vigore ejusdem Constitutionis adempta, privatus existeret, & alias prout in memorata Constitutione, cujus tenorem præsentibus pro plene & sufficienter expresso & inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cum Nos subinde super ea dictæ Constitutionis parte, quæ mortis articulum respicit, dubitationes quasdam exortas fuisse acceperimus, quarum resolutionem privato cujusque judicio relinquendam minime existimamus, ne Lex incertis conjecturis & opinionibus jactata, in sensus a mente Nostra alienos forsitan distrahatur, ejusque vigor paulatim langueat atque enervetur.

Constitutio confirmatur in omnibus.

§. 2. Hinc est, quod Nos omnem dubitandi rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferre cupientes, Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, memoratam Constitutionem nostram cum omnibus & singulis in ea contentis, tenore præsentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integre, penitus, & omnino, atque ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari præcipimus, & mandamus. Præterea, habita super his cum Venerabili Fratre Nostro Vincentio Episcopo Præenestino S. R. E. Cardinali Petra nuncupato Pœnitentiario Nostro Majori, ac dilectis Filiis Officii Pœnitentiariæ Apostolicæ Ministris, qui rem jussu Nostro mature perpenderunt, deliberatione, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, edicimus ac declaramus, eadem Constitutione singulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in prædicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit; ita interdici re ipsa & prohiberi prædicto modo tunc audire & absolvere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste alius simplex tantummodo Sacerdos fuerit, sive alias ad Confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse Sacerdos simplex Confessionem excipere ac absolutionem impertiri.

Præsertim quoad prohibitionem absolvendi etiam in art. mortis, ubi alius Sacerdos haberi possit.

§. 3. Porro, si casus urgentis qualitas, & concurrentes circumstantiæ, quæ vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam constitutæ in dicto articulo personæ confessionem vocari, aut accedere, sine gravi aliqua exoritura infamia vel scandalo, nequeat; tunc alium Sacerdotem perinde haberi, censerique posse, ac si revera abesset, atque deficeret; ac proinde in eo rerum statu, non prohiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem pœnitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejusmodi Sacerdos, & serio animadvertat, fore se re ipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus prædictam nostram Constitut. inobedientiæ, latisque in ea pœnis obnoxium, si prædictæ infamiæ, aut scandali pericula sibi ultro ipse confingat, ubi non sunt: imo intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel removere, opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis, absque ullius infamia vel scandalo, audiendæ. Ita enim ipsum teneri vigore memoratæ nostræ Constitutionis declaramus; & nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus & præcipimus.

Prohibitio remittitur si adsit infamiæ aut scandali periculum. Quod tamen præverti, aut amoveri jubetur.

§. 4. Quod si idem Sacerdos aut quovis modo sese nulla gravi necessitate compulsus ingesserit, aut, ubi infamiæ vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum avertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personæ in dicto crimine complicis, eoque in articulo, ut præfertur, constitutæ sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri, nulla, sicut præmittitur, necessaria causa cogente, præsumpserit; quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte pœnitentis dispositiones a Christo Domino ad Sacramenti Pœnitentiæ valorem requisitæ non defuerint: Non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat: Nihilominus Sacerdos ipse violatæ ausu ejusmodi temerario Legis pœnas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, Nobis & huic Sanctæ Sedi reservatam, incurret, prout illum eo ipso incurrere declaramus, volumus, atque statuimus. Non obstantibus omnibus & singulis illis, quæ in præfata nostra Constitutione voluimus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Contraven. nihilominus in art. mort. valid. absol. vunt.

ANNO 1745.

Sed pœnas & cens. in const. latas incurrunt.

§. 5. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Præsentium exemplis auct. tribuitur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 8. Februarii 1745. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 8. Febr. 1745.

D. Cardinalis Passioneus.

ANNUUS CENSUS CXXI.

Constituitur pro sartis tectis Basilicæ Sanctæ Mariæ Majoris.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad futuram rei memoriam.

AD Romanum spectat Pontificem, tamquam dispensatorem fidelem atque prudentem, quem constituit Dominus super familiam suam, ita de bonis temporalibus ad Ecclesias & Loca Pia pertinentibus disponere, ut si quæ alicui præter necessitatem exuberant, ea sublevandis alterius veris & sibi cognitis indigentiis attribuat. Qua quidem distributiva potestate, ac provida bonorum Ecclesiasticorum dispensatione, Venerabiles Prædecessores Nostros pluries, & variis in casibus, pro rerum opportunitate, utiliter usos esse dignoscitur.

Pontificis jus & Auct. in bona Eccles. & Loc. Pior.

§. 1. Sane per totum vitæ Nostræ cursum, quem hac fere in Urbe assidue transegimus, diversis muneribus & officiis addicti, quæ a Decessoribus Nostris Romanis Pontificibus tenuitati Nostræ demandata fuerunt, Patriarchalem Liberianam Basilicam Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatam, peculiari quodam devotionis studio jugiter prosequuti sumus, non solum ex debito venerationis affectu erga Dei Genitricem, cujus titulo & nomine eadem Ecclesia, sub Liberio Romano Pontifice, patefaciente Deo per illustria signa atque prodigia suam hac de re voluntatem, in Exquiliis extructa, ac dedicata fuit; verum etiam ob insignia Religionis monumenta, quæ in præfata Basilica asservantur; cujusmodi sunt ipsius Deiparæ Imago veteri Fidelium cultu celeberrima, quæ a S. Luca Evangelista depicta pie creditur, & a B. Gregorio Magno sacræ supplicationis ritu ad Vaticanum delata esse memoratur, qua factum sit, ut atrox pestilentiæ flagellum in Urbe Roma tunc sæviens continuo cessarit; Et Sacra Redemptoris Nostri Cunabula, in quibus infantilia membra Filii Dei Virgine Matre reclinata fuerunt; quæque ex Bethleemitico specu ad eamdem Liberianam Basilicam, titulo quoque S. Mariæ ad Præsepe ob id insignitam, septimo Christianis sæculo delata fuerunt; quibus de rebus in geminis Nostris Operibus de Canonizatione Sanctorum, & de Diebus Festis B. Mariæ Virgini dicatis, accurate pro viribus, a Nobis est actum. His accedunt insignes aliquot Sanctorum Apostolorum Reliquiæ; tum etiam Corpus Magni Ecclesiæ Doctoris Sancti Hieronymi Presbyteri, cujus Patrocinio gaudet Bononiense Collegium Sacræ Theologiæ Doctorum, quorum numero Nos olim adscripti fuimus; Item Corpus S. Pii Papæ V. Prædecessoris, & Civis Nostri, pro cujus solemni Canonizatione tantopere olim, quum Advocati Consistorialis munere fungeremur, & voce & scripto adlaboravimus: Denique jucunda sese Nobis of-

Ipsius dev. erga Basil. S. M. Maj.

Sacra monumenta in eadem asservata.

Item Sanct. Corpora & Reliquiæ.

offert recordatio B. Nicolai Albergati, itidem Civis, Nostri, & Bononiæ Præsulis, olim S. R. E. Presbyteri Cardinalis Tituli S. Crucis in Hierusalem; qui in hac ipsa Basilica Archipresbyteri dignitatem quondam obtinuit; & cui Nos paucis ante Mensibus, & solemni judicio, prævia laboriosa Causæ discussione, cum magna animi nostri voluptate, Beatorum honores asseruimus.

Basilicæ restauratio a Pontifice peracta.

§. 2. Cum vero ad summum Apostolatus apicem, nullis Nostris meritis, sed inscrutabili Dei voluntate evecti, insignem hanc Patriarchalem Basilicam in suis Ædificiis, & potissimum in anteriore Porticu, a fel. rec. Greg. Papa XIII. Prædecessore pariter & Cive Nostro vel erecta, vel restaurata, magnopere labefactatam ac pene ruinosam invenissemus; reluctantibus licet præsentium temporum angustiis, atque notoria Ærarii Nostri penuria, arduam hujusmodi restaurationis opus aggressi; Ecclesiæ primum Tecta, & Laquearia vetustate corrupta restitui, tum intra ipsam Ecclesiam Arcum, & Fornicem ante Sanctissimi Præsepis Sacellum, ad parem cum opposito Arcu altitudinem elevari, atque ita patentem Ordinis deformitatem emendari curavimus.

Porticus duplicis, & Ædium ædificatio.

Mox etiam novam magnifici Operis Porticum, lectissimis lapidibus atque Columnis ornatam, a fundamentis excitari mandavimus; insuper primariam Basilicæ Frontem, marmoreo lapide, & Statuis insignem, in eam, quæ nunc visitur, celsitudinem attolli, in eaque amplam superiorem Porticum aperiri jussimus; ex qua, post celebratam de more una cum Venerabilibus Fratribus Nostris in eadem Basilica solemnitatem Assumptionis Beatissimæ Virginis, Apostolicam Benedictionem Populo impertiri, pro sacri ritus majestate, commodissime potuimus; ac denique Ædes alteri ex ejusdem Basilicæ lateribus adnexas, quæ jam pridem inceptæ, at medio in opere desertæ jacuerant, a solo extruximus, atque ad totius Ædificii normam exegimus.

Constituendus census pro conservatione Fabricæ.

§. 3. Hæc omnia, Deo adjuvante, a Nobis perfecta sunt, non sine magnis sumptibus, pro quibus tamen sustinendis neque minimum quid attigimus ex pecuniis Cameræ Apostolicæ, sed iis dumtaxat usi sumus, quas pleno jure, & salvis Prædecessorum Nostrorum Constitutionibus, in alios quoscumque, & in nostros etiam privatos usus convertere potuissemus, easque in honorem Beatissimæ semper Virginis Mariæ libentissime impendimus. Verumtamen quum probe intelligamus, nullum esse Ædificium, quantumvis firmiter constructum, quod lapsu temporis ruinæ non sit subjectum, nisi ad ipsius sarta tecta tuenda certi ac perpetui redditus addicti fuerint, quam etiam ob causam in Canonicis statutis certa quædam fructuum portio pro conservatione Fabricæ Ecclesiæ cuilibet Beneficio adnexæ attributa reperitur; cumque Nobis perspectum sit, adeo imminutos esse proventus & redditus Capituli Basilicæ Liberianæ, ut onus hujusmodi Fabricæ conservandæ eidem imponi minime possit; idcirco post diuturnam atque maturam deliberationem hac de re Nobiscum & cum aliis quoque habitam, in hoc tandem mox declarandum consilium devenimus, quo stabilem, & sufficientem censum, ad effectum, de quo agitur, constitutum fore confidimus.

Sanctuarii Lauretani ampli redditus.

§. 4. Novimus videlicet Lauretanam B. Mariæ Virginis Ædem amplis ditatam esse redditibus, non solum in ipso Lauretanæ Civitatis Territorio, & in aliis compluribus Ecclesiasticæ Ditionis Provinciis, & Civitatibus; sed conspicuos quoque proventus quolibet anno exigere ex Locis Montium, Censibus, Domibus, aliisque fundis in hac Alma Urbe existentibus, partim provenientibus ex hæreditate bo: me: Hieronymi Loterii, aliorumque piorum Testatorum dispositionibus, partim acquisitis cum annuis superextantibus fructibus, redactis ex iisdem Urbanis fundis; quorum quidem fructuum, sive proventuum, post impleta Missarum aliorumque Piorum Operum onera, non exigua portio quotannis reliqua est, ad sustinendos etiam extraordinarios ejusdem Lauretanæ Ædis sumptus largiter sufficiens; prout inspectis jussu Nostro Libris accepti & expensi, aliisque documentis necessariis & opportunis, Nobis compertum est, & liquido constat.

Ex quibus statuit annuam portionem detrahere.

§. 5. Horum itaque reddituum certam partem, & annuam summam, veluti perpetuam Fabricæ Basilicæ Liberianæ censum, in ipsius conservationem & reparationem, prout necessitas postulabit, pro tempore erogandam, applicare decrevimus; quod quidem non solum de Apostolicæ potestatis plenitudine facimus, qua, ut supra diximus, de temporalibus bonis uni Ecclesiæ superabundantibus in alterius indigentiæ levamen libere disponere Nobis integrum est; sed consentaneum quoque videtur cuidam congruentiæ, quæ inter utrumque Sanctuarium prædictum intercedit; dum in Æde Lauretana Beatissima Virgo ab Angelo salutata fuit, & Verbum Patri coæternum naturam nostræ humilitatis ibidem assumpsit; in Liberia vero Basilica Sacra asservantur Cunabula superius memorata, in quibus idem Verbum Caro factum, & in Antro Bethleemico ex B. Virgine natum, ab eadem intemerata Parente fuit reclinatum.

Pensionem scut. 400. assignat Fabricæ S. M. Maj.

§. 6. Itaque Motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed ex certa scientia, meraque deliberatione Nostris, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, Fabricæ ipsius Basilicæ S. Mariæ Majoris de Urbe, & pro ea Dilecto Filio Nostro Hieronymo S. Angeli in Foro Piscium S. R. E. Diacono Card. Columnæ nuncupato ejusdem Basilicæ Archipresbytero, ejusque Successoribus Archipresbyteris, annuam summam seu portionem quingentorum scutorum monetæ Romanæ de juliis decem pro quolibet scuto, ex fructibus, redditibus, proventibus, obventionibus, & emolumentis tam Locorum Montium, quam Domorum, Censuum, & aliarum quarumcumque proprietatum ad prædictam Sacram Domum Lauretanam spectantium, & hic in Urbe consistentium, Hieronymo Cardinali, & Successoribus Archipresbyteris prædictis, per dilectos pariter Filios Sylvium Tituli Sanctæ Priscæ ejusdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem Valenti nuncupatum Congregationis Lauretanæ Præfectum, & Magistrum Xaverium Justinianum ipsius Congregationis Secretarium, eorumque in Præfecturæ, & Secretariatus hujusmodi muneribus pro tempore Successores, tamquam fructuum, reddituum, & proventuum prædictorum administratores, annis singulis, duabus æqualibus solutionibus, pro una videlicet in Annuntiationis B. Mariæ Virginis, a proxime ventura incipiendo, & altera, medietatibus summæ seu portionis hujusmodi, in Nativitatis ejusdem B. Mariæ Virginis immediate sequenti, festivitatibus, & sic successive de anno in annum ac termino in terminum, integre persolvendam, & per dictum Hieronymum Cardinalem, & Successores Archipresbyteros prædictos percipiendam, ac in reparationem & restaurationem Ædificiorum dictæ Basilicæ, ut intra, convertendam, Apostolica auctoritate, tenore præsentium, constituimus & assignamus: Decernentes, Sylvium Cardinalem, & Magistrum Xaverium, eorumque respective Successores reddituum Sacræ Domus Lauretanæ pro tempore administratores, ad integram solutionem dictæ summæ, seu portionis, Hieronymo Cardinali, & Successoribus suis Archipresbyteris prædictis, donec & quousque per Nos, aut aliquem ex Romanis Pontificibus Successoribus Nostris, eidem Basilicæ, pro illius Ædificiorum manutentione, de alio æque tuto ac securo reddita similis summæ, eisdem modo & forma persolvendo, aliunde commode provisum fuerit, faciendam, juxta præsentis Constitutionis & assignationis tenorem, fore efficaciter obligatos.

Donec aliter eidem Fabricæ provideatur.

De administratione, & versione hujusmodi redituum.

§. 7. Volumus autem quod tam dictus Hieronymus Cardinalis, quam quilibet ex Successoribus suis dictæ Basilicæ pro tempore Archipresbyteris, annuam summam, seu portionem prædictam, a Nobis, ut supra, constitutam & assignatam, singulasque quantitates, ducentorum & quinquaginta scutorum dictæ monetæ in singulis terminis superius statutis exigendas & percipiendas per Exactorem Capituli & Canonicorum dictæ Basilicæ, penes mensam nummariam Montis Pietatis de eadem Urbe, in proprio & particulari computo, intitulando nempe: *Fabrica della Basilica di S. Maria Maggiore*, ad ipsius Cardinalis Archipresbyteri, & duorum Canonicorum Fabriceriorum nuncupatorum ejusdem Basilicæ liberam dispositionem, deponere omnino teneantur; itaut Ordines eidem Monti Pietatis dirigendi subscribi debeant a prædicto Cardinali Archipresbytero, & Canonicis Fabricis pro tempore; & quod pecuniarum ejusmodi depositum semper distinctum & separatum esse & manere debeat, neque pecuniæ prædictæ ullo unquam tempore cum aliis redditibus & proventibus Capituli, & Canonicorum prædictorum, confundi vel immisceri possint; sed ab ipso Cardinali Archipresbytero pro tempore ipsius Basilicæ,

cum

PONT. A. V. cum consilio ad insinuationem Canonicorum Fabriceriorum prædictorum ejusdem Capituli, in reparationem, & restaurationem tam Ecclesiæ, quam utriusque novæ nempe & veteris Domus Canonicalis, aliorumque annexorum ejusdem Basilicæ, exceptis tamen Capellis Sixtina, & Paulina nuncupatis, aliisque Capellis de Jurepatronatus in eadem Basilica existentibus, quarum reparationis & restaurationis onus earum respective Patronis incumbit, dumtaxat erogari debeant. Pari quoque ratione statuentes, quod Capituli & Canonicorum prædictorum Ratiocinator, ejusmodi dispositi rationes, & computa propria, distincta, & separata habere teneatur.

De residuis. §. 8. Verum quia contingere poterit, ut integra summa dictorum quingentorum scutorum in restaurationem & reparationem prædictam quolibet anno non insumatur, contra autem fieri poterit summam longe majorem pro restauratione & reparatione ejusmodi quandoque necessariam esse; idcirco Nos eidem Hieronymo Cardinali, & Successoribus Archipresbyteris prædictis, per easdem præsentes, licentiam & facultatem tribuimus & impertimur, ut ipsi residuales summas, quæ singulo quoque anno superfuerint, pro suo, & Canonicorum Fabriceriorum prædictorum arbitrio; in Locis Montium Cameralium non Vacabilium dumtaxat reinvestire libere & licite possint & valeant.

Prohibitio aliter erogandi, sub pœna reintegr. de proprio. §. 9. Mandamus autem & districtius inhibemus, ne pecuniæ prædictæ, aut Loca Montium ex eisdem pecuniis acquisita, eorumque fructus redditusque, in alios quoscumque, quam in necessarios refectionis & restaurationis Ædificiorum prædictorum usus, ullo unquam tempore erogentur, aut insumantur; Quod si secus etiam in minima pecuniarum hujusmodi parte quandocumque fieri vel attentari contingat, contrafacientes ad debitam refectionem & reintegrationem de proprio faciendam omnino teneantur.

Clausulæ. §. 10. Præsentes quoque Nostras Literas, etiam ex eo quod quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes eisdem non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica & legitima, de ullo subreptionis, & obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, aut in controversiam revocari, seu ad terminos juris reduci nullatenus posse, sed eas semper validas, firmas, & efficaces existere, & ab iis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, inviolabiliter observari; Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & intrepretandi facultate & auctoritate, judicari & definiri debere, & quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter decernimus.

Derogationes. §. 11. Non obstantibus quoad ea, quæ præsentibus adversantur, quibuslibet testamentariis dispositionibus, ac ultimis voluntatibus quorumcumque piorum Testatorum, quas quidem, ad præmissorum effectum, auctoritate Apostolica commutamus, ac quatenus opus sit, de jure quæsito non tollendo, & de præstando consensu, aliisque Nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis, necnon quibuslibet Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, etiam in Synodalibus, Provincialibus, & Universalibus Conciliis editis, innovatis, & confirmatis, dictæque Sanctæ Domus, & Ecclesiæ Lauretanæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis Sanctæ Domui prædictæ sub quibuscumque tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in specie in contrarium præmissorum quomodolibet concessis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis & individua, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur & insererentur, præsentibus pro plene & sufficienter expressis & insertis habentes, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. ANNO 1745.

Sanctio. T. §. 12. Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc Nostræ ordinationis, assignationis, applicationis, commutationis, derogationum, statuti, decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu contraire: si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 11. Febr. 1745. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, tertio Idus Februarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.
J. B. Eugenius

Registrata in Secretaria Brevium.

DE PROCESIONE CXXII.

Generali in Solemnitate Sanctissimi CORPORIS CHRISTI, tempore Apostolicæ Sedis vacantis, in Urbe peragenda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis providentia in futurum tempus extenditur. PASTORALIS solicitudinis officium, quantum Nobis ex alto conceditur, omni ex parte implere satagentes, non solum ea, quæ sub oculis nostris geruntur, opportunis legibus apte ordinare atque dirigere studemus, verum etiam providentiæ nostræ intuitum ad ea intendere non omittimus, quæ post expletum a Nobis hujusce mortalis vitæ cursum, ubi Omnipotenti Deo, qui numeravit dies nostros, ita placuerit, aut fieri necessario debere, aut evenire posse prospicimus.

Solemnitas Corporis Christi vacante Apostolica Sede pluries occurrit. §. 1. Sane ex quo in hac Romana Urbe a prima fere ætate diversis in gradibus commorati sumus, meminimus, non semel, sed iterum, ac tertio jam contigisse, ut, vacante, per obitum Romani Pontificis, Apostolica Sede, solemnitas CORPORIS CHRISTI recurreret, in qua, ex pia Urbani Papæ IV. Prædecessoris Nostri institutione ac lege, & fructuosa universæ Catholicæ Ecclesiæ consuetudine, post exacta Paschatis, & Pentecostes solemnia, vivificum Eucharistiæ Sacramentum, continuate per dierum Octavam celebritate, & publicis Supplicationibus a Christifidelibus percolitur. Cumque hujusmodi Supplicationibus, sive Processionibus, vivente Romano Pontifice, initium det prior illa & solemnior Supplicatio, quæ incipiens ab ipso Pontificiarum Ædium Vaticani Sacello, præeuntibus & subsequentibus omnibus tam Sæcularis, quam Regularis Cleri, Romanæque Curiæ, & Pontificiæ Aulæ Officialium Ordinibus, per congruum viarum ambitum, ad Basilicam Principis Apostolorum procedit, ibique terminatur; vacante, ut prædiximus, Apostolica Sede, Nobisque, per mortem recol. mem. Prædecessorum Nostrorum Benedicti Papæ XIII. & Clementis Papæ XII. intra Apostolicorum Comitiorum septa commorantibus, quæstionem hanc, non sine sententiarum atque studiorum varietate, audivimus agitari; an scilicet in eodem Vaticano, an vero in Lateranensi Patriarchio, solemnis illa, & generalis, de qua supra dicebamus, Supplicatio peragenda esset. Et quidem præmissis in casibus, Nostris primum oculis aspeximus, deinde etiam aliorum relatione audivimus, præfatæ solemnitatis celebritatem duplici Supplicatione inchoatam fuisse, quarum altera in Basilica S. Joannis in Laterano, altera vero simul eodem tempore in Basilica S. Petri in Vaticano habita fuit; Divisionem autem factam fuisse eorum, qui primæ hu- Cum divisione Processionis generalis, communiter improbata.

jusmo-

juſmodi generalis Supplicationi intereſſe tenebantur; nonnullis videlicet ad unam, aliis vero ad alteram ex prædictis Baſilicis accedentibus, prout vel ratione, vel imperio, vel etiam propria voluntate atque arbitrio adducti fuerunt.

Præſcribitur celebratio unicæ Proceſſionis generalis, uti mos eſt, Sede plena.

§. 2. Quod quum Noſtra, & aliorum etiam complurium ſententia, nec Eccleſiaſticis regulis ac ritibus, nec piæ Prædeceſſorum Noſtrorum menti, conſentaneum eſſe judicaverimus; neque vero abſque notabili Divini Cultus imminutione, & populi ſcandalo, reipſa fieri contigerit; Nos cupientes tantæ ſolemnitatis initia, communibus omnium ordinum ſtudiis, eoque maximo cultus ſplendore, quo potiſſimum fidelium mentes ad debitum erga Divinæ bonitatis myſteria venerationis affectum excitantur, omni tempore concelebrari, Motu proprio, & ex certa ſcientia, poſt maturam deliberationem hac de re habitam, hanc in poſterum præcepti Noſtri formam volumus eſſe perpetuam, qua de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſtatuimus atque mandamus, ut ſicuti Sede plena de mane Feriæ V. Poſt Feſtum SANCTISSIMÆ TRINITATIS, unica Supplicatio, ſive Proceſſio Generalis SANCTISSIMI CORPORIS CHRISTI in Urbe peragi conſuevit, ita eadem Apoſtolica Sede vacante, ubi Solemnitatem prædictam, anno vertente, celebrandam eſſe contingat, unica pariter in Urbe Generalis Proceſſio habeatur, cum interventu omnium & ſingulorum, qui de cætero hujuſmodi Supplicationi generali adeſſe tenentur; quorum nomina, & incedendi ordo, aliis Noſtris Apoſtolicis Literis hac ipſa die manu Noſtra ſubſcriptis diſtinctius expreſſa reperiuntur.

Et quidem de more apud Baſilicam S. Petri in Vaticano.

§. 3. Dum autem pro hujuſmodi generali Supplicatione Sede vacante, ut præfertur, habenda, congruum opportunumque locum deligere, & conſtituere mente animoque verſabamus; illud Nos maxime permovit, quod animadvertimus, in cæteris per Chriſtianum Orbem Civitatibus, tempore Epiſcopalis Sedis vacantis, nihil mutari ſolere circa locum, aut Eccleſiam, in quo, ſeu qua, Epiſcopo vivente, quotannis præcipua hujuſmodi Proceſſio CORPORIS CHRISTI celebrari ſolet. Itaque quemadmodum in Urbe, Sede plena, Proceſſio Generalis hujuſmodi in Vaticano celebratur, quantumvis Pontifex in ejuſdem Vaticani Ædibus actu non commoretur, ſed in Quirinali Palatio degat, vel etiam eumdem extra Urbem motum trahere contingat; ita nihil obſtare cenſemus, quominus, etiam defuncto Pontifice proceſſio Generalis die Feſto CORPORIS CHRISTI in Vaticano pariter celebretur; quin potius id ſatis congruum & opportunum fore judicamus, habita ratione tum Vaticani Conclavis, in quo Colegium S. R. E. Cardinalium, ad maximum in Terris opus peragendum, tunc temporis permanet, tum frequentiæ Populi, qui hac de cauſa per eos dies ad Vaticanum confluit.

Proceſſionis ordo, & iter.

§. 4. Inchoanda igitur erit prædicta Supplicatio generalis a Baſilica Vaticana, ea hora, quæ a Congregatione Cardinalium in Ordine Priorum indicetur. Et quidem Miſſæ Sacrificium per eum, a quo Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum, ut infra, deferendum erit, ad Altare Cathedræ S. Petri celebrabitur. At quoniam plures cauſæ obſtant, quominus tempore Sedis vacantis amplior ille ambitus, atque ſplendidior viarum apparatus ſervetur, qui vivente Pontifice, ſive is præſens ſit, ſive abſens, obſervari conſuevit; ſtatuimus, prædictam Supplicationem per brevius illud iter procedere, eodemque apparatu perfici, quo jam alias, vacante Apoſtolica Sede, in eodem Vaticano factam fuiſſe conſtat; in ejus quoque regreſſu, volumus omnes & ſingulos, qui in Proceſſione interfuerint, cum intortitiis accenſis, intra eamdem Baſilicam de more diſpoſitos, uſque ad extremum manere; ac demum, Sanctiſſimo Sacramento ſuper Altare majus, confeſſionis videlicet Principis Apoſtolorum, per manus Diaconi Epiſcopo adſtantis collocato, & conſuetis precibus devote decantatis, ab ipſo Epiſcopo celebrante trina benedictione cum eodem Sacramento ſuper Populum data, auguſtam ſanctamque celebritatem abſolvi.

Electio Antiſtitis; qui deferat Sanctiſſimum Sacramentum Sacro Cardinalium Collegio tribuitur.

§. 5. Et quia prædicta Supplicatio, quæ ſic, ut præmiſimus, Noſtræ hujus Ordinationis vigore celebranda erit, nequaquam habenda eſt pro peculiari Baſilicæ Vaticanæ; quæ quidem Baſilica propriam Supplicationem peragit in die Octava CORPORIS CHRISTI; ſed locum tenere debet generalis illius Supplicationis, quam, Sede plena, Romanus Pontifex celebrare ſolet, & in qua Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum ab ipſo Pontifice, vel, eo impedito, ab antiquiore ex S. R. E. Cardinalibus defertur; hinc eſt, quod, Sede Apoſtolica, ut præfertur, vacante, volumus, ut a Collegio prædictæ S. R. E. Cardinalium, hoc eſt, a Congregatione trium Cardinalium in quolibet Ordine Priorum, & a Cardinali ejuſdem S. R. E. Camerario, triduo ante ſolemnitatem CORPORIS CHRISTI, aliquis eligatur & deputetur, qui præfatum Auguſtiſſimum Sacramentum deferat; unus nimirum ex Patriarchis, ſive Archiepiſcopis in Romana Curia præſentibus, cui miniſtrare debebunt Sacri illi Miniſtri, qui in Capellis Cardinalitiis Officio Diaconi & Subdiaconi ſunt perpetuo addicti.

Miniſtri, & Aſſiſtentes enunciantur.

§. 6. Acolythi pariter Capellæ Pontificiæ, necnon ejuſdem Capellæ Clerici, aliique inferiores Miniſtri, in propriis rite miniſtrabunt, ſub directione eorum ex Pontificis Cœremoniarum Magiſtris ſupra numerum, qui, juxta Conſtitutionem a ſan. mem. Deceſſore Noſtro Clemente Papa XII. de rebus Sede vacante peragendis editam, cum aliis ingredi Conclave non permittuntur.

Item Cantores ejuſdem Capellæ Pontificiæ Hymnos & laudes de more concinentes, & Miſſæ celebrationi intererunt, & totam Supplicationem in ſuo gradu & ordine proſequentur.

Sacra Supellex, lumina, & apparatus, unde deſumi debeant.

Umbellam vero ſeu Baldacchinum, iidem fere ſuis reſpective vicibus deferent, qui, vivente Pontifice, ejuſmodi decorantur prærogativa. Ejuſdemque Umbellæ latera, tam Officiales virgæ rubeæ cum intorticiis, quam Servientes Armorum, ſive Mazzeri Papæ nuncupati, cum Maziis argenteis, & Milites Helvetici cum ſuis Decurionibus atque Tribunis, militari ritu armati, claudent, & reſpective cuſtodient.

Nullam vero peculiarem Crucem volumus elevari, ſub qua tota Supplicatio incedat; ſed propriam Crucem a ſingulis tam Secularis, quam Regularis Cleri, Capitulis, Ordinibus, ſive Corporibus, ex quibus Proceſſio componitur, de more erectam deferri. Curſores etiam Cardinalis pro tempore Urbis Vicarii, quemadmodum Sede plena mos eſt, totum Proceſſionis Ordinem dirigere mandamus.

§. 7. Sacræ autem Veſtes, necnon Oſtenſorium, Thuribulum, Candelabra, argentea Funalia, Umbella, ſeu Baldachinum, & reliqua ſuppellex ad Sacram Functionem neceſſariam ab Apoſtolico Sacrario, ſeu reſpective a Pontificia Floreria ſubminiſtrari debebit. Cerei quoque, quotquot neceſſarii erunt, ſumptibus Cameræ Apoſtolicæ provideri; ac demum Porticuum Vaticani, & reliqui ambitus apparatum, Apoſtolicarum Ædium Aulæis, ut vivente Pontifice, moris eſt, in reliquo, ejuſdem Cameræ Apoſtolicæ ſumptibus, adornari præcipimus.

§. 8. Denique Pontificios Milites Urbanos per eorum Proceſſionis iter diſpoſitos de more adeſſe, eamdemque ſubſequi, & cuſtodire jubemus.

Executio generaliter injungitur.

§. 9. Quapropter omnibus, ad quos ſpectat, & ad quos in caſu pro tempore ſpectabit, committimus, & mandamus, ut quæcumque, ad Divini Cultus & Religionis incrementum ac decus, hac Noſta Conſtitutione ſtatuimus & ordinavimus, ſinguli pro virili parte reſpective impleant, & ab aliis impleri curent. Specialiter autem Venerabilibus Fratribus Noſtris Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, iiſque potiſſimum, qui pro tempore in quolibet Ordine Priores exiſtent, una cum eiuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinali Camerario, injungimus, ut opportuna mandata atque præcepta, pro præmiſſorum omnium executione expediant. Itemque ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus pro tempore Camerario, Vice-Cancellario, & Majori Pænitentiario, ut omnes ſibi reſpective Subditos Miniſtros, & Officiales, eorumque Collegia, ſive Ordines, qui hujuſmodi Proceſſioni Generali de more adeſſe debent, ſub conſuetis præceptis & pœnis, adeſſe compellant; Ac demum Cardinali, qui pro tempore in Urbe, ejuſque Diſtrictu, Romani Pontificis Vicarius exiſtet, ut omnes Cleri Sæcularis & Regularis Ordines, qui, vivente Pontifice, eidem pariter Supplicationi intereſſe ſolent, Collegia, Capitula, etiam Baſilicarum Patriarchalium, & Collegiatarum etiam inſignium, alioſque omnes etiam neceſſario ex pri-

 primendos, sub consuetis pariter praeceptis, ac poenis, auctoritate sibi a Nobis in perpetuum harum tenore delegata, jubeat interesse.

Clausulae praeservativae & derogatoriae. §. 10. Has enim Nostras Literas, & in eis contenta quaecumque, perpetuo firma, & efficacia existere volumus, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, atque ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, plenissime observari; Sublata omnibus & quibuscumque, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus praedictis, eorumque Collegio, & Ordinum respective Prioribus, & Sanctae Romanae Ecclesiae Camerario, aliter decernendi & statuendi facultate; & non obstantibus, si quae in contrarium facientes adesse dicantur, Apostolicis Constitutionibus & Ordinationibus quibuscumque; Necnon quarumcumque Ecclesiarum, Basilicarum, etiam Patriarchium, & Collegiatarum insignium, & quorumvis Ordinum, Congregationum, Institutorum, Collegiorum, Communitatum, ipsiusque Cleri Urbis, & Personarum singularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, & quavis alia firmitate roboratis Privilegiis, Statutis, Constitutionibus, usibus, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, etiamsi de iis, eorumque respective tenoribus expressa & individua mentio habenda foret; quibus omnibus & singulis, alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum, plenissime & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio poenalis. §. 11. Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc Nostrarum Constitutionis, Ordinationis, voluntatis, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 26. Febr. 1745. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, quartodecimo Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius

Registrata in Secretaria Brevium.

SCHEDULA

Motus proprii, de qua fit mentio in Constitutione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

OMNIBUS & singulis Officialibus Romanae Curiae, qui alias juxta antiquum ejusdem Curiae morem, & ritum, in generali Pontificia Processione Sanctissimi CORPORIS CHRISTI cum albis intortitiis, Apostolica Sede plena, interesse solent ac debent, quoties Processionis celebritatem hujusmodi, tempore praedictae Sedis Vacantis, occurrere contigerit, quemadmodum illius tunc peragendae formam Apostolicis nostris Literis hac ipsa die sub Plumbo datis in perpetuum praescripsimus, ita praesentis nostri Motus proprii &c. Schedula districte praecipiendo mandamus, ut ipsi pro eorum debito & condigna erga tantum Sacramentum veneratione, celerique & tranquilla actus hujusmodi expeditione, sub poena privationis a perceptione emolumentorum ratione suorum respective Officiorum per duos continuos menses ex tunc proxime futuros eis obvenientium, aliisque arbitrio tunc existentium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, quibus dictarum Literarum nostrarum executionem injunximus, in contrafacientes infligendis, in eadem Processione ordine infra assignando, absque ulla contradictione aut replicatione, vel interpellatione incedere debeant. Nos etenim eisdem Officialibus, atque omnibus & singulis eorum Ordinibus, ac Collegiis quibuslibet, super quaestionibus & controversiis quoad procedendi Ordinem, silentium imponimus, donec aliter a Nobis aut Successoribus nostris Romanis Pontificibus, vel competentibus Judicibus, definitum fuerit in Judicio petitorio, quod eis earumdem tenore praesentium reservamus.

Officiales autem Camerae, Cancellariae, & Poenitentiariae Apostolicarum, quibus consuetum in eadem Processione locum praeservamus, volumus, eodem incedere Ordine, quo descripti reperiuntur in Rotulo a Nobis sub initio, & quolibet Pontificatus Nostri anno subscribi solito, seu in aliis Rotulis a Romanis Pontificibus Successoribus nostris pro tempore subscribendis: Quorum Rotulorum seriem, & ordinem, ne vacante Apostolica Sede praedicta, de eorum vigore, & subsistentia haesitari contingat, ad praemissorum effectum tantum, ex nunc, prout ex tunc, & e contra confirmamus, & approbamus; Ac quandocumque casus obvenerit, hujusmodi Ordinem seu seriem Rotuli ultimo loco a Romano Pontifice tunc proxime defuncto subscriptis, illiusque integrum tenorem, ante ipsum Processionis praedictae initium per unum ex Pontificiis Cursoribus de more legi, & recitari praecipimus. Quo vero ad alias Personas, de quibus in dictis Literis meminimus, eorum nomina, Officia, & incedendi Ordinem, ut infra, praescribimus, videlicet.

Praecedentibus Alumnis Hospitii Apostolici, & Orphanotrophii; tum Ordinibus Regularium, Parochis Ecclesiarum Urbis cum Stolis, Clero, atque Capitulis Ecclesiarum etiam Collegiatarum Insignium, & Basilicarum etiam Patriarchalium, ordine suo.

Officiales Cancellariae Apostolicae, necnon Camerae, Poenitentiariae, aliique in consueto Rotulo descripti, juxta Ordinem ibi adnotatum.

Cantores Papae,

Gubernator Conclavis) Simul.
Gubernator Urbis)

Ambo cum Rocchetto & Mantelletta nigra, & cum intortitiis, quae ab aliquo ex ipsorum Familiaribus Nobilibus deferri potuerunt.

Duo Acolythi cum Funalibus argenteis.

Duo alii Acolythi cum Candelabris.

Acolythus cum Navicula.

Acolythi duo cum duobus thuribulis.

Duodecim ex Officialibus virgae rubeae cum intortitiis a lateribus.

Servientes Armorum a lateribus.

Item a lateribus Milites Helvetici cum suis Tribunis.

Antistes deferens Sanctissimum Sacramentum cum Diacono & Subdiacono sub Baldacchino.

Duo alii Acolythi cum Funalibus argenteis.

Minister de Mitra.

Auditor Camerae) Simul.
Thesaurarius Generalis)

Patriarchae.

Archiepiscopi.

Episcopi,

juxta eorum gradum, & respectivam antianitatem, nulla ratione habita assistentiae Solio Papae.

Prothonotarii Apostolici Participantes tam de numero, quam supranumerum, aliique in eorum Scamno locum habentes.

Abbates habentes locum in Capella,

Generales Ordinum habentes locum, ut supra.

Auditores Rotae, cum Mag. Sacri Palatii.

Clerici Camerae, ejusdemque Praeses.

Referendarii Votantes Signaturae Justitiae, cum ejusdem Auditore.

Abbreviatores de Parco majori.

Advocati Consistoriales, cum Procuratore Fiscali, & Commissario Camerae.

Procuratores Ordinum.

Referendarii Baldacchinum deferent ab Altari Cachedrae S. Petri usque ad portam Basilicae.

Officiales Collegii S. Petri a Porta Basilicae usque ad Catenam Palatii.

Magistri Viarum, aliique ejusdem Officii Ministri, a Catena ad finem Peristylii.

Officiales Collegii S. Pauli ab una ad alteram extremitatem Peristylii.

Natio Florentinorum per aliud Brachium Peristylii usque ad Portam Ferream.

Natio Senensium a Porta Ferrea usque ad Altare Confessionis S. Petri.

Servientes Armorum, & Cursores Cardinalis Vicarii cum suis Maziis totam Processionem custodiant, & hortentur ad procedendum, & non permittant sub finem aliquos exire cum intortitiis, nec ea extinguere, nisi data per Antistitem Benedictione super Populum cum Sanctissimo Sacramento.

Mili-

Militium Urbanorum turmæ Processionem sequantur atque custodiant, & fiant solitæ mortariorum explosiones in consuetis locis.

Quocirca Gubernatori Conclavis, & Gubernatori Urbis, ejusdem Urbis Vicesgerenti tunc & pro tempore existentibus, per easdem præsentes committimus & mandamus, ut in consuetis respective locis adstantes, necnon aliis Ceremoniarum Apostolicarum Magistris Supranumerum, qui etiam tunc & pro tempore extra Conclave existent, ut, pro eorum Officii debito, præsentis Mandati nostri schedulam, & in eis contenta quæcumque, singuli pro virili parte exequi & observari faciant: Notarius quoque Cameræ Apostolicæ, ut prædictis Conclavis & Urbis Gubernatori, ac Vicesgerenti assistant, describentes nomina singulorum contumacium & inobedientium; quos præmissis, & gravioribus etiam pro excessuum qualitate pœnis puniri & mulctari volumus. Præsentes quoque, & desuper si videbitur expediendas Literas, semper validas, & efficaces fore & esse, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, ad quos quomodolibet spectat, & spectabit in futurum, inviolabiliter observari; sicque & non alias per quoscumque Judices &c. etiam prædictæ S. R. E. Card. sublata &c. judicari &c. debere, irritumque &c. attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra & Cancellariæ prædictæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, & privilegiis, ac indultis, & Literis Apostolicis, Collegiis prædictis eorumque singularibus Personis, etiam in limine eorumdem Collegiorum erectionis, concessis, cæterisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis ac prædictorum Collegiorum etiam juramento &c. roboratis statutis &c. cæterisque contrariis quibuscumque; cum clausulis opportunis.

Fiat motu proprio P.

Fiat P.

ET quod dictæ Regulæ necnon Privilegiorum & Indultorum prædictorum quomodolibet concessorum tenores etiam veriores, ac Datæ, habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in Literis etiam per viam de Curia, si videbitur, expedien. Et de perpetuis mandato, commissione, derogatione, voluntate, aliisque præmissis, ut supra in dictis Literis latissime extenden. Volumus autem, quod sola præsentis nostri Motus proprii Schedulæ Signatura sufficiat, & illius quoque exempla, seu transumpta, etiam impressa, manu alicujus Notarii publici subscripta, & personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ Sigillo munita, ubique fidem faciant in judicio & extra illud: Regula quacumque contraria non obstante.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem quarto decimo Kalendas Martii Anno V.

Public. die 18. Martis ejusdem Anni.

CXXIII. JUBILÆUM

Pro Italia, & Insulis adjacen. concessum, extenditur ad Regnum Galliæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentes Literas inspecturis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium.

CUM multorum charitate refrigescente ita sæpe malitia hominum abundat, ut in durissima nos incidentes tempora, maximis laboremus periculis; omnia utriusque legis instituta, Prophetarum, & Apostolorum exemplis firmata, satis superque testantur, unum nobis, idque tutissimum paratum esse perfugium in precibus, & jejuniis, quibus Dei misericordiam flectere atque implorare satagimus. Hinc est, quod Italiæ populis ejusque Insulis adjacentibus tot calamitatibus divexatis hoc præsens Jubilæum indicimus, & ad magnam Divini auxilii spem omnes ereximus.

§. 1. BENEDICTUS PP. XIV. *in suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione &c. ut supra Pag.* 170.

Extensio Jub. ad Gal. Regnum, adjecto onere orandi pro Rege.

§. 2. Hos ergo Divinæ misericordiæ uberrimos fontes in Galliæ quoque Regnum, ejusque Provincias, nobis cura est derivare, ob id præcipue, ut ibi ab omnibus, qui harum cœlestium largitionum participes fieri volunt, præter onera a Nobis præscripta, gratiæ omnino habeantur quam maximæ Omnipotenti Deo, cujus unius beneficio Carissimus Noster in Christo Filius Ludovicus Rex Christianissimus a gravissimo & deplorato morbo nuper convaluit. Omnes igitur Galliarum cætus pro Principis salute & imperii diuturnitate vota nuncupaturi, toti sese in preces effundant, ut, qui solus est dominantium Dominus, dies superdies Regis adjiciat, & cor ejus in manu tenens, faciat, ut ambulans in præceptis ejus, semper speret in Domino, & in misericordia Altissimi non commoveatur.

Auctoritas Transumptis tribuit.

§. 3. Ut autem præsentes Nostræ, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus ut earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate const. munitis, eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 18. Febr. 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die 18. Febr. 1745. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneo.

DE JUBILÆI

Concessione pro Regno Galliæ; a cujus Indulgentiæ beneficio excluduntur Refractarii.

Carissimo in Christo Filio Nostro Ludovico Galliarum Regni Christianissimo

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Fili noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex consilia pacis in Rege laudat & fovet.

NULLIS verbis explicare satis possumus voluptatem singularem, quam Nobis attulerunt literæ Majestatis tuæ die 24. Janu. ad Nos scriptæ, ex quibus consilia deprehendimus ad pacem Europæ conciliandam aptissima, quam Nos quidem unice atque ardentissime exoptamus: Itaque Majestati tuæ gratias agimus maximas, simulque adjungimus, id Nobis insuetum, aut novum minime contingere; Quippe regalem indolem, animique tui preclaros sensus jampridem cognitos habemus, ex quibus etiam facile conjecimus, Dei beneficio Majestatem tuam ex gravissimo morbo relevatam fuisse, & prospera nunc uti valetudine, ut tamquam Angelus pacis diffidia componeret, ac populis redderet tranquillitatem.

Expetit Jub. extent. concedit, adject. lege orandi pro incolumit. ipsius Reg.

§. 1. Illud quoque a Nobis deposcit Majestas, ut Jubilæum in Italia atque Insulis adjacentibus nuper a Nobis promulgatum, Regnis pariter, ac Provinciis ditioni tuæ subjectis concedamus in quo sane voluntati tuæ morem libentissime gerimus, ob eam potissimum causam, quod Galliarum Populi partem Christiani gregis eximiam constituant. Quapropter, his nostris Literis adjunctum accipiet Majestas tua, quod expetit, Breve Apostolicum, nihil omnino diversum ab eo, quod Italiæ, & Insulis adjacentibus elargiti sumus, nisi quod tuis populis eam conditionem superaddimus ad obtinendum Jubilæum, ut Deo referant gratias, qui Majestati tuæ pristinam sanitatem restituit, eumque precentur enixe, ut incolumem & felicem Majestatem tuam diutissime conservet. Pro certo habemus neminem ex illis reperiri, qui opus hujusmodi libenti animo non suscipiat, cum tot tantisque lætitiæ signis apertissime declaraverint, se plane intelligere magnitudinem accepti beneficii, & plurimum momenti ac ponderis positum esse in prospera valetudine Majestatis tuæ ad publicam felicitatem statuendam: Et quidem Nos ipsi Deo Optimo Maximo preces ob eamdem causam assidue persolvimus, cum rem Divinam facimus, idemque institutum perpetuo retinebimus.

Refractarii Const. Unigenit. grat. Apost. Sed. expertes declar.

§. 2. Cum autem Brevis Jubilæi quod Majestati tuæ impertimur, nihil novi contineat vel diversi ab eo, quod jam Italiæ atque Insulis adjacentibus proposuimus, ejusque solum extensio ad tuos populos nuncupari debeat; ideo nullam habendam de iis mentionem duximus, qui in tuis Regnis parvi faciunt Constitutionem *Unigenitus*, ejusque auctoritatem temere labefactant; cum præsertim ignorare neminem arbitremur,

PONT. A. V.

tremur, participes Indulgentiæ fieri nullo modo posse, qui pervicaciam hujusmodi nondum deposuerint. Equidem obsecundare jam videtur Deus voluntati studiisque Majestatis tuæ, quibus ardenter cupit, ut quicumque ditioni tuæ subjicitur eidem Constitutioni omnino pareat, & illam, quo par est, honore prosequatur. Tam præclarum consilium, piosque conatus, absque fructu inanes cadere Deus nequaquam patietur; imo certum ex Divina bonitate spem animo concipimus, fore ut pervicaces, omni contentione deposita, sequantur exemplum clarissimi Regis, qui Sanctæ huic Sedi certissimis argumentis observantiam suam continuo testatur, & Ecclesiæ Decretis obsequenter obtemperat.

Pervicacium correctio speratur.

§. 3. Quod reliquum est, Majestatem tuam paterna benevolentia complectimur, & Apostolicam Benedictionem amantissime elargimur.

Dat. die 20. Febr. 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Februarii MDCCLXV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

CXXV. CLERICORUM REGULARIUM

Theatinorum Ordini unus locus Consultoris in Congregatione Sacrorum Rituum perpetuo attribuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificis studium erga Ord. Cler. Regni.

INSIGNEM Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum Familiam, dum olim minores Dignitatum gradus tenebamus, eo, quo par erat, benevolentiæ & amoris studio adeo prosequebamur, ut in hoc Sacrosancti Apostolatus apice, licet immeriti, modo constituti, majoribus Apostolicæ nostræ charitatis, benignitatisque testimoniis complecti summopere optemus; in hanc enim cogitationem animum nostrum jure & merito inducunt luculenta pietatis & religiosæ perfectionis exempla, cum sacrarum Doctrinarum splendore, atque æterna animarum salute conjuncta, quæ ab initio illius institutionis in Catholicæ Ecclesiæ utilitatem verbo & exemplo in dies proferre pergunt Religiosissimi ejusdem Alumni; Postulant enim, & a Nobis expectant illi præcipue Viri, qui huic familiæ nomen dederunt, & ejus gloriam longe lateque propagarunt, ut justos & debitos honores iisdem persolvamus. Unus instar omnium enituit, Nobis (quod semper maximi facimus) summa necessitudine conjunctus, immortalis memoriæ vir, & Venerabilis Dei Servus Josephus Maria, dumvixit. S. R. E. Presbyter Cardinalis Thomasius nuncupatus, doctrinæ præstantia, morum sanctimonia, & austerissima vivendi forma clarissimus & spectatissimus, qui summo genere natus, adolescens adhuc, jure prioris ætatis abdicato, humanisque rebus valere jussis, præclarum hoc Institutum amplexus est, & ex uberrimis Patrum fontibus, & ex venerandæ antiquitatis Codicibus studia, vigilias, omnesque elucubrationes suas in Proximi commodum, & in Ecclesiæ præsidium derivavit: Alter vero, Cajetanus Merati, non ita pridem ejusdem vestigia attingere alacriter studuit, & egregia suæ eruditionis specimina, quæ omnium judicio probantur, & manibus teruntur, scriptis etiam mandavit.

Card. Thomasii laud.

[I]tem Cajet. Merati.

[S]tatuitur [u]num Cler. [R]eg. Theati[n]um Sact. [R]it. Cong. [s]emper præ[s]e.

§. 1. Cum igitur a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris quamplurima prodierint exempla Nobis ad imitandum relicta, quibus in hac Alma Urbe nostra alia officia nonnullorum Religiosorum Cœtuum Alumnis ita semper addixerunt, ut munera hujusmodi tamquam sibi debita vindicantes eorum Præsides, quo laudabilius exercerentur, optimum quemque suorum omni studio atque cura conquirerent; Hinc est, quod Nos Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine volumus ac decernimus, ut deinceps perpetuis futuris temporibus unus ex Consultoribus Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. præfatæ Cardinalem Sacris Ritibus præpositæ, succedente illius pro tempore vacatione, uni ex Congr. Dilectorum Filiorum Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum professoribus concedi, & assignari debeat.

ANNO 1745.

Clausulæ ad perpetuam derogat.

§. 2. Decernentes, easdem præsentes Literas semper firmas validas & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon prædictæ Congregationis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque,

Dat. die 20. Mart. 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Martii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

CAPITULO GENERALI CXXVI.

Fratrum Eremitarum Sancti Augustini facultas conceditur eligendi deinceps Priorem Generalem ad vitam in Officio mansurum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Solic. Pont. pro conservationeReg. Disc.

INTER maximas Nostras gravissimasque curas, quibus propter rerum magnitudinem summopere anxios, & fere non examinatos, quotidie Nos tenet Pastoralis Officii munus tot tantisque difficultatibus obnoxium, illa sæpe, & vehementer quidem animum Nostrum urgere solet, quæ ad tuendam, instaurandamque regularem sacrarum familiarum disciplinam conferre posse videtur; Quamplurimum enim Catholicæ Ecclesiæ interesse putamus, ut qui Sæculo valere jusso, in pœnitentiæ castris, Christo Duci, sacramento se obstrinxerunt, Apostolicæ Sedis præsidio & auctoritate, charismata meliora semper æmulentur, & ad perfectæ beatæque vitæ fastigium (licet non uno sibi proposito itinere, sed diversis hinc inde arreptis semitis) contendentes, facilius deinde in viam mandatorum, charitatis igne succensi, currere pergant.

De varia rat. Reg. Ordinum Regul.

§. 1. Illud vero, quod hoc tam difficile & tam arduum iter, aut impedire, aut saltem tardare videtur, ab eo usque tempore, quo in expediendis Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum negotiis operam qualemcumque Nostram adhibebamus, in causa esse, a probatis Viris sæpe intelleximus, Generalium Præsidum certis statisque temporibus vicissitudines, ac mutationes: Valde enim mirabamur sacras hujusmodi familias, ut (secus ac in more positum est apud nonnullas alias) quem semel maturo consilio, & veluti auspicato, sibi adscivissent in earum administratione Rectorem, eumdem, non tuæ in hoc munere exercitatum, quam, id quod magis est, in omnibus domesticis negotiis expertum, perpetuo non retinerent; & elabi sinerent gubernacula e manu illius, qui frequenti usu, tanquam optimo Magistro, cursum Navis prospere moderabatur: Hinc a quamplurimis regularis disciplinæ studiosissimis cultoribus ad Nos demisse delatum est, quod ob suscepta a longe dissitis terræ partibus maxima itinera, quibus conficiendis præcipue dolent; plerumque intercedere non solum rei familiaris jacturam, sed dissolutionem, aut saltem remissionem animorum, quos a severiori vitæ instituto, quod profitentur, a silentii legibus, quibus obstringuntur, ab omnibus Mundi illecebris, quibus renuntiarunt, & ab assiduo rerum divinarum contemplationis studio, cui se devoverunt, ipsamet negotiorum ratio, & natura, Urbium, hominumque frequentia, & diversarum gentium commer-

mercium solent detorquere; Neminem enim ipsimet ignorare arbitrantur, quanta in appetendis honoribus cupiditate deflagrent quamplurimi ambitiosi homines tum cum præfinita exiguo, & brevi annorum curriculo publica munera, ad novos iterum Magistratus cupiendos rursum viam facile aperiunt; hinc crebras contentiones, miserrima Christianæ charitatis naufragia, studio, & arte obtrectationes quæsitas, & longe omnium acerrimos motus invidiæ, sæpe excitari, non sine gravi cordium ipsorum ægritudine, merito semper deplorarunt: Licet enim in nonnullis Regularium cætibus, ubi Generalium Præsidum munus non nisi ad eorum vitam explebatur, postmodum statuto temporis spatio alligari Apostolica hæc Sancta Sedes benigne indulserit, multæ tunc allatæ & perpensæ sunt causæ, quæ quidem congruæ aptæque temporibus videbantur; sed non fuerunt usus & vicissitudines rerum, semper retineri commode posse, quæ ante probabantur; & hominum mores & ingenia, facti rationem, & consilium utiliter aliquando mutari Nos docent.

Pontificis studium erga Ord. Fr. Erem. S. August.

§. 2. Dum itaque, sicut accepimus dilectorum Filiorum Fratrum Eremitarum S. Augustini Generalibus Comitiis, pro Prioris, aliorumque Superiorum Generalium electione, in Civitate Nostra Bononiensi habendis modo dicta sit dies, operæ pretium duximus ea a Nobis capienda esse consilia, quibus ejusdem Ordinis utilitati & commodo auctoritate Nostra prospiciamus. Maximi enim omni tempore fecimus insignem hujusmodi familiam, tum propter ejusdem S. Augustini tutissima atque inconcussa dogmata ab illius Alumnis tradita, ac servata, tum propter eximios Viros, quos edidit, pietate & doctrina præstantes, & quorum instar omnium bo. mem. Henricus, dum vixit, S. R. E. prædictæ Presbyter Cardinalis Norisius nuncupatus, cujus olim in minoribus constituti, amicitia fruebamur, licet quarumcumque gentium linguis celebretur, a Nobis tamen sine speciali laude, tamquam Romanæ Ecclesiæ predictæ splendidissimum lumen, nunquam est nominandus.

Card. Nor. laudes.

Jubet. deliber. in Cap. Gen. de Elect. Prioris Gen. ad vitam.

§. 3. Quamobrem licet Generales memorati Ordinis Priores ad vitam hoc munus exercere consueverint, in sexennium deinde contractum a fel. rec. Sixto PP. V. Prædecessore Nostro per quasdam suas in simili forma Brevis expeditas literas; Nos, quibus tamquam provido Patri familiæ, incumbit onus habendi rationem ingentium sumptuum, quibus premitur Ordo ipse pro itu, & reditu a dissitis ab Italia Provinciis pro Capitulis Generalibus de Sexennio in Sexennium habendis, hisce, nedum aliis incommodis, quantum cum Domino possumus, consulere cupientes, ac Fratrum prædicti Ordinis Vocalium præsertim singulares personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes; ac memoratas Sixti Prædecessoris prædicti literas, munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis ad Sexennium tantum duraturum continentes, & præscribentes, quarum tenorem præsentibus pro expresso haberi volumus, harum serie annullantes, & nullius roboris, & momenti ad effectum infra dicendum dumtaxat, esse declarantes; Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnibus & singulis Fratribus dicti Ordinis, votum sive suffragium in Capitulo Generali memorati Ordinis mense Junio in dicta Civitate Nostra Bononiensi, benedicente Domino, celebrando habentibus & ferentibus, præcipimus & mandamus, ut ipsi antequam pro electione Prioris Generalis conveniant, in unum, ut moris est, congregati, Deum, ac Ordinis decus, illiusque incrementum, commodumque, & utilitatem præ oculis habentes, dissidiis prius, partiumque studiis, quæ religiosam quietem & regularem observantiam conturbare solent, procul amotis atque eliminatis, hoc dubium sibi proponi curent: *An munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis a Capitulo Generali hujusmodi in posterum ad vitam explendum sit*: Initis subinde super ejusmodi dubio Secretis suffragiis, illisque collatis, si duæ ex tribus suffragiorum prædictorum partibus super eodem dubio in unum convenerint; illud admissum, alioquin duabus ex tribus partibus prædictis in illud minime accedentibus, rejectum intelligatur.

Alias facultates concedit.

§. 4. Præterea motu, scientia, & potestate similibus, iisdem Vocalibus per præsentes plenam, liberam, & omnimodam facultatem & potestatem, postquam præmissa impleverint, seu propositum dubium sic, ut præfertur, admissum fuerit, Priorem Generalem juxta regularia dicti Ordinis Instituta per Sedem prædictam approbata, servatis alias servandis, eligendi concedimus. Demum, si contingat Priorem Generalem, sicut præmittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam itidem facultatem tribuimus & impertimur, quidquid ei visum fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, ac Assistentium, quoad tempus, quo Officia prædicta, si Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debent, providendi, decernendi, & declarandi. Mandantes propterea omnibus Vocalibus, & Definitorio præfatis, ut omnia, & singula acta, & gesta in Capitulo Generali prædicto, juxta præmissa in præsentibus Nostris literis contenta, ad Nos transmittere teneantur, ut illa approbemus, & confirmemus.

Derogat contrariis in specie, & in genere.

§. 5. Non obstantibus præfatis Sixti, necnon aliis Clementis VIII. & Pauli V. Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Literis, quibus tempus, quo munera, seu Officia Assistentium dicti Ordinis durare debent, præscriptum reperitur, aliisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis prædicti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis, quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Cæterum si contingat Priorem Generalem, ut præfertur, ad vitam minime eligi, per præsentes non intendimus supradictis Sixti, ac Clementis, & Pauli Prædecessorum prædictorum Literis in aliquo derogare, imo illas in suo robore in omnibus & per omnia remanere mandamus.

Dat. die 31. Mart. 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXXI. Martii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

CXXVII.

PROVIDETUR.

Regimini Civitatum, & Locorum Ditionis Ecclesiasticæ, eveniente obitu Gubernatorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

AD Populorum regimen Divino prorsus consilio, absque ullis meritis Nostris, evecti, eorumque utilitatibus, quantum in Domino possumus, consulere satagentes, hanc potissimum administrandæ reipublicæ rationem tenere consuevimus, ut, animadversis rerum in diem occurentium eventis, si quæ forte incommoda, aut damna ex illis ortum habuisse novimus, ea opportunis adhibitis remediis emendare, si vero similia in posterum evenire posse prospicimus, eadem providis constitutis legibus præcavere, quoad Nobis integrum est, studeamus.

Causa præsentis Constitutionis.

§. 1. Cum itaque non ita pridem contigerit, ut duarum Pontificiæ Ditionis Nostræ Civitatum, Beneventatæ scilicet, atque Narniensis, Gubernatores, in ipso eorum muneris exercitio, diem obierint extremum; Cumque dilecti Filii utriusque Civitatis prædictæ Magistratus, sive Concilia, jus sibi esse contenderint, statim post suorum respective Gubernatorum decessum, aliquem eligendi ac deputandi, qui Gubernatoris Officium & munus exerceret, donec novus earumdem Civitatum Gubernator a Nobis electus & deputatus fuisset; Nos hujusmodi agendi rationem, nec ubique, nec semper tutam atque proficuam fore judicantes, ideoque certam ac generalem legem

legem in hujusmodi casibus perpetuo servandam præscribere volentes, Motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine decernimus, atque statuimus, ut eveniente in posterum obitu alicujus Prælati ex Pontificiæ Ditionis prædictæ Civitatum Gubernatoribus, sive Præfectis, cujus Locumtenens existat, quemadmodum existere par est, ad hujusmodi Locumtenentem ipso facto transeat, atque transire censeatur munus & Officium Gubernatoris, seu verius ejusdem muneris administratio, cum omnibus auctoritatibus, jurisdictionibus, & facultatibus necessariis & opportunis pro ipsius muneris exercitio, & cum perceptione omnium & singulorum emolumentorum & jurium, quæ ab hujusmodi Gubernatore percipi consueverunt; idque munus usque ad electionem & deputationem novi Gubernatoris a Nobis aut a Successoribus Nostris faciendam, ab eodem Locumtenente debeat exerceri.

Gubernatori Prælato decedenti substituitur ipsius Locumtenens.

§. 2. Ubi vero aliquem Gubernatorem inferioris ordinis, aut Vicesgerentem, per Apostolicas tamen Literas in forma Brevis deputatum, ex hac vita migrare contingat; Volumus, Procuratorem Fiscalem, actualem ejusdem Gubernii Ministrum, & a Procuratore Fiscali Generali Urbis per ipsius Literas Patentes deputatum, ipso facto similiter in hujusmodi Gubernii munere, cum iisdem jurisdictionibus, facultatibus, & emolumentis, usque ad novi Gubernatoris, aut Vicesgerentis deputationem, ut supra, succedere.

Gubernatori non Prælato, Procurator Fiscalis.

§. 3. In locum vero defuncti Gubernatoris, qui per simplices Literas Patentes deputatus fuerit ad Gubernium alicujus Oppidi sive Loci, cujus regimen sub immediata directione Congregationis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium ad consultanda Pontificiæ Ditionis negotia deputatæ administratur, quoniam in iis quoque locis Procurator Fiscalis a prædicto Procuratore Fiscali Generali Urbis deputatur, decernimus pariter, ad Procuratorem Fiscalem hujusmodi, Gubernatoris Officium, facultates, & jura, usque ad novi Gubernatoris electionem, ipso facto deferri.

Idem statuitur in Guberniis, Sacræ Congregationi immediate subjectis, quæ conferuntur per Literas Patentes.

§. 4. Quod si jurisdictio defuncti Gubernatoris leviorum tantummodo Causarum cognitionem habentis, alterius Gubernatoris sive Præfecti auctoritati & jurisdictioni subjecta esset; (cujus porro conditionis non pauca Locorum Gubernia in præfata Ditione nostra esse dignoscuntur): mandamus hujusmodi Superiori Gubernatori, sive Præfecto, ut interea, dum novus a Nobis aut a Successoribus Nostris Gubernator deputetur, aliquem Pro-Gubernat. in defuncti locum subrogare non differat.

Quid in aliis Guberniis inferioris Ordinis.

§. 5. In Provincia vero, seu Legatione Romandiolæ, ubi alicujus Civitatis Gubernium a Prælato administratum, per hujusmodi Prælati decessum, vacare contigerit, ejus administratio ad tempus, & cum omnibus juribus, & facultatibus, ut supra, ad defuncti Locumtenentem ipso facto deferantur; si vero defunctus Gubernator Prælatus non fuerit, ad ipsius Provinciæ Legatum S. R. E. Cardinalem, sive ad ejusdem Provinciæ Præsidem, pertinebit eum deputare, qui Gubernatoris munia, usque ad alterius electionem & deputationem, exerceat: Quod pariter observari volumus in Gubernijs, quæ intra Ferrariensis Legationis fines existunt.

Quid in Legationibus Romandiolæ, & Ferrariæ.

§. 6. In Legationibus autem Bononiensi, & Urbinatensi, si quando aliquis Gubernator, durante sui muneris exercitio, e vita migraverit, ideoque necessaria interim fuerit alterius deputatio hæc ab illis fiet, quibus jus est in duabus hisce Legationibus Gubernatores Locorum respective eligere, ac deputare.

Quid in Legationibus Bononiæ, & Urbini.

§. 7. Volumus demum, has nostras Literas, omniaque & singula in eisdem statuta atque præscripta, semper valida & firma existere & fore, suosque plenarios & integros effectus in singulis respective locis, & casibus perpetuo sortiri & obtinere, & ab iis, ad quos pro tempore quandocumque spectabit, plenissime observari, sublata omnibus & quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus, etiam de Latere Legatis, & Apostolicæ Sedis Nuntiis, necnon Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, aliter decernendi & statuendi potestate; & si secus super his per quoscumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum & inane decernimus: Non obstantibus quarumcumque provinciarum, Civitatum, Oppidorum, Terrarum, Castrorum, & Locorum prædictæ Ditionis Ecclesiasticæ Statutis, Constitutionibus, usibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, etiamsi eorum Magistratus, sive Consilia, non semel, sed pluries in præmissis casibus Gubernatores pro interim elegerint & deputaverint, eorumque electiones ac deputationes hujusmodi a Nobis, aut a Prædecessoribus Nostris quandocumque, & pluries etiam fuerint toleratæ; quas quidem electiones ac deputationes, ad effectum declinandi hujus Nostræ Constitutionis observantiam, nullatenus suffragari, aut attendi debere, & tamquam de facto, non autem de jure peractas, & attentatas, nullum statum inducere aut firmare posse decernimus & declaramus.

Clausulæ, Decreta, & Derogationes.

Status in contrarium non attenduntur.

§. 8. Verum si aliqua ex Præmissis Civitatibus, Terris, Oppidis, Castris, aut Locis, Apostolicum sibi Privilegium adversus earumdem præsentium tenorem atque præscriptum, sibi asserat concessum esse, volumus hujusmodi Privilegia in forma authentica intra sex menses a die datæ præsentium exhiberi, & in prædicta Congregatione S. R. E. Cardinalium ad consultanda Ditionis Ecclesiasticæ negotia deputatorum, examinari; & quatenus eadem Privilegia vera, legitima, atque vigentia, non autem præsumpta, aut jampridem cassata, & annullata reperiantur debitam de ipsis rationem haberi, eademque suos respective effectus sortiri mandamus. Si vero hujusmodi Privilegia vel intra prædictum tempus non exhibeantur, vel exhibita in præfata Congregatione probata non fuerint, tunc in illis quoque Civitatibus, Oppidis, Terris, Castris, & Locis, has Nostras Literas, atque omnia & singula in eis contenta, locum habere, & in præmissis respective casibus inviolabiliter observari debere, volumus & jubemus.

Sed solum Privilegia Apostolica in Sac. Congregatione approbata.

§. 9. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostræ Constitutionis, Ordinationis, Præcepti, Statuti, Decreti, Mandati, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, Kalendas Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 1. Apr. 1745.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi,

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 10. ejusdem Mensis, & Anni.

INDULTUM

CXXVIII.

Vacandi operibus servilibus, diebus alias de præcepto, vel ex voto Festivis, pro Diœcesi Niciensi.

Venerabili Fratri Carolo Francisco Episcopo Niciensi

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

INTER solicitas omnium Christi Ovium curas gratissima Nobis obveniunt solatii argumenta, quæ ex Episcopali vigilantia, in qua Canonicæ Disciplinæ opportuna sunt locata præsidia, Domino miserante, suscipimus; non sine enim ingenti gaudio ex altissima hac Apostolatus specula Pastores perspicimus vigiles stare super custodiam suam, & crediti sibi gregis servandi zelo ferventes, ad Divi honoris cultum, animarumque salutem cogitationes omnes & vires adeo solicite studioseque intendere, ut Pastorum Principi, qui constituit eos super familiam suam, fideles sic ac prudentes probare satagant.

Exordium.

§. 1. Intelligit propterea Fraternitas Tua, quam libenti animo literas tuas, eximiis in hanc Sanctam Sedem observantiæ ac reverentiæ sensibus refertas, & pastoralis vigilantiæ & charitatis notis insignes, exce-

Episcopi postulata.

reperimus, quibus, cum in lustranda ista Diœcesi cuncta ad Sacrorum Canonum normam & decorem Domus Dei pro injuncto Tibi ministerio exigere & componere nitereris, delatas Tibi, & in dies adhuc deferri narras a Parochis, & Confessariis, undique querimonias, per quas istius Diœcesis Fideles ingentem admodum Festorum dierum numerum causantes, & alendæ vitæ necessitatem obtendentes, ac finitimorum populorum, apud quos Festorum dierum numerus non est adeo auctus, exempla objicientes, a vetitis laboribus minime abstinere posse queruntur. Quoniam autem præsentissima licet, per saluberrimas Edictorum Constitutiones, & salutaria monita a sapientia tua adhibita remedii frustra esse animadvertis, & Episcoporum Conventum, quem, utpote veteris disciplinæ egregius æmulator, summopere optare ostendis, a perturbata nimis temporum conditione interpellari prospicis, ut consulas, ab hac Petri Cathedra, quæ Sacerdotalis omnino dignitatis & auctoritatis fons est, & origo, Apostolicæ potestatis & benignitatis opem ac subsidium requiris & poscis, quo fa: mem: Benedicti PP. XIII. Prædecessoris Nostri vestigiis inhærentes, isti etiam Diœcesi, perinde atque cum aliis actum est, Apostolica auctoritate permittere & indulgere dignemur, ut in aliquibus Festis Fideles, audita Missa, laborare valeant, manentibus cum obligatione integra præcepti omnibus diebus Dominicis per annum, diebus Natalis Domini, Sancti Stephani, S. Joannis, Circumcisionis, Epiphaniæ, Resurrectionis, & sequentis diei, Ascensionis Domini, Pentecostes, & sequentis diei, Festo Corporis Christi, S. Joannis Baptistæ, SS. Apostolorum Petri, & Pauli, Omnium Sanctorum, ac etiam quinque Festivitatibus B. M. V., scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, Purissimæ Conceptionis, necnon Patroni Regni, & Titularis cujuslibet Loci, dummodo tamen reliquis diebus de præcepto, sive ex voto Communitatum, audita Missa, Fideles in ista Tua Diœcesi commorantes, tuta conscientia valeant publice laborare.

Tenor Indulti. §. 2. Nos quidem sapientissimum consilium, Sacerdotalis vigilantiæ & charitatis tuæ dignissimum, collaudantes, ac precibus optatisque tuis annuentes, Tibi per præsentes committimus, & mandamus, ut omnibus utriusque sexus Fidelibus in tua Diœcesi existentibus, exceptis omnibus Diebus Dominicis, Natalis Domini, S. Stephani, S. Joannis, Circumcisionis, Epiphaniæ, Resurrectionis & sequentis diei, Corporis Christi, S. Joannis Baptistæ, SS. Apostolorum Petri & Pauli, & Commemorationis Omnium Sanctorum; præterea quinque dicatis B. M. V. Immaculatæ Festis diebus, scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni aut Titularis cujuslibet Loci, pro hominibus ejusdem Loci dumtaxat, in quibus integra maneat præcepti obligatio; in reliquis diebus Festis, sive per hanc S. Sedem præceptis, sive per Synodales istius Diœcesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per majores suos facti, quod quoad hanc partem etiam Auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, præceptis, audita Missa, labori manuum suarum incumbere, servilibusque operibus sine ullo prorsus conscientiæ scrupulo vacare possint, Auctoritate Nostra Apostolica concedas, indulgeas, & permittas.

Pontificiæ benevolentiæ significationes, cum adhortatione &c. §. 3. Ex hac autem prolixa planeque Paterna voluntate, qua votis tuis, quantum cum Domino possumus, obsecundare cupimus & curamus, probe intelligis quam præclare de Sacerdotali virtute, & insignibus animi tui dotibus sentiamus. Perge igitur, Vener. Frater, ministerium tuum implere, & Pastoralem solicitudinem ac vigilantiam Ovibus fidei tuæ commissis ita impendere, ut eas ad æternæ salutis pascua feliciter perducas. Pastorem interea & Episcopum Animarum nostrarum Christum Jesum suppliciter poscimus, ut labores tuos, ad uberiorem animarum fructum, gratiæ suæ munere præveniat & sequatur; ac Fraternitati Tuæ Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die XI. Apr. 1745. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Aprilis MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

INSTRUCTIO

Super Dubiis ad Ritus Ecclesiæ, & Nationis Cophtorum pertinentibus. De tempore conferendi Sacramentum Confirmationis, ejusque Ministro. De recipiendis ad communionem Pastoribus Schismaticis. De Ordinatione Infantium, ac de continentiæ lege, & Horarum Canonicarum recitatione, quoad Diaconos in puerili ætate ordinatos.

Dilectis Filiis, Justo Maraghi, in universa Ægypto Vicario Generali, & Jacobo a Cremifir Ordinis Minorum S. Francisci Strictioris Observantiæ, Præfecto Missionis Apostolicæ in Ægypto, cæterisque Missionis Cophtæ Missionariis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

EO quamvis tempore, quo pro demandato Nobis Apostolicæ servitutis onere tot tantisque curis circumdamur, ut pene obruamur, delata ad Nos fuerint nonnulla Postulata a Religioso Viro Jacobo a Cremir Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Strictioris Observantiæ, & Missionum Apostolicarum in Ægypto Præfecto: Nihilominus in eo, qui infirmitatem Nostram misericorditer regit, confidentes, operam studiumque nostrum ad proposita enodanda dubia libenter adjecimus, in spirituale electi illius Gregis solatium, qui magno licet intercedente Terrarum spatio a Nobis dissitus sit, Paterno tamen Cordi Nostro charitate proximus efficitur. *Exordium.*

§. 1. Quas sane Pontificiæ solicitudinis, & providentiæ partes cum a nemine desiderari patiamur, qui verum Deum per veram fidem agnoscat; peculiari sibi illas vindicat jure Inclyta Cophtorum Natio, quæ præcipui cultus, ac Filialis obsequii, quo Romanam Ecclesiam omnium aliarum Matrem & Magistram prosequitur, non semel luculenta, & perenni digna laude præbuit specimina; Præsertim vero in Sacra OEcumenica Florentina Synodo, in qua fel: rec: Eugenio PP. IV. Prædecessore Nostro expetitam diu Græcæ Latinæque Ecclesiæ Unionem promovente, veteri ejusdem Unionis incendi desiderio visa est, palamque edocuit, oportere membra sub uno in Terris Capite indivisa consistere. Id ipsum quoque testata est Successoribus Romanis Pontificibus Pio IV., & Gregorio XIII. omni conatu in præmissæ Unionis scopum enitentibus; Ac apertius etiam Clementi VIII., ad quem solemni, & honorifica decreta Legatione, obsequentis animi, ac devotæ in Romanam Ecclesiam voluntatis publica exhibuit Testimonia. Hanc quoque egregiam propensionem adhærendi Romanæ Ecclesiæ plane perspectam habuit alter Noster Prædecessor Urbanus PP. VIII., qui zelo, & sedulitate pari in id potissimum incubuit, ut prædicta Ecclesiarum Unio indissolubili charitatis fœdere pro virili parte firmaretur. *Nationis Cophtæ merita in S. Sedem.*

§. 2. Alacriores tamen præ omnium rationum momentis ad hanc exequendam Pastoralis Officii partem Nos effecit jampridem concepta, intimeque cordi Nostro infixa spes majoris incrementi Catholicæ Religionis, & lucri Animarum, quibus erudiendis in Superiori, ac Inferiori Ægypto, & in Urbe Principe Cairo, strenuam, invictamque navant operam Apostolici Missionarii ex Franciscana ut plurimum Familia adjecti, qui nullo laborum aspectu territi, sed induti fortitudine ex alto, in summa rerum ac temporum difficultate, Nationem illam toto olim Orbe Terrarum celeberrimam, nunc vero assiduis ærumnis attritam, ac pene contectam, verbo vitæ informant, vigilesque laborant, ut novi in diem palmites in Vineam Domini traducantur. *Missionariorum ex Ord. S. Francisci laudes.*

§. 3. Adhibitis itaque in consilium nonnullis Venerabilibus Fratribus Nostris Sac. Rom. Eccl. Cardinalibus, Dilectisque Filiis Consultoribus in Congregatione Supremæ & Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem confidentibus, exquisitisque, quo maturius deliberare possemus, aliorum etiam doctrina & prudentia præstantium Virorum suffragiis, eorumque præsertim, quibus Orientalium mores, Ritus, & Instituta, longo usu & experientia essent cognita planeque perspecta, privati Nostri laboris accessione singulo- *Examen adhibitum, per Dubiis quorum solutio differtur.*

gulorum sententias scripto traditas expendimus, atque libravimus. Cum tamen ad singula definienda Dubia in præsentiarum quamplurima desiderentur; idcirco hæc Apostolica scripta Missionariis exhibenda mandavimus, ut ea, quæ definitivo reliquorum dubiorum judicio facem quodammodo præferre valeant, ad Nostri Apostolatus aditum quamprimum deducenda curent.

DUB. I. *Cum Fideles Cophti Catholicam profitentes Religionem a Baptismo Ritu Ecclesiæ Latinæ collato hoc potissimum nomine abhorreat, quod Baptizatis una simul non conferatur Sacramentum Confirmationis: Quæritur, an in casu, quo Sacerdos Ritus Cophti commode adiri nequeat, permittendum sit PP. Missionariis illico post Baptismum Confirmationem conferre.*

DUB. II. *An Parochis Ritus Cophti, qui a Schismate redeunt ad Catholicæ Ecclesiæ Unitatem, tribuenda sit facultas administrandi Catholicis Sacramenta Parochialia, qua prius potiebantur inter Schismaticos; quamvis eadem administratio, nullo existente Parocho Catholico, demandata sit PP. Missionariis?*

DUB. III. *An Cophtis proprio Ritu in ætate puerili ad Diaconatus Ordinem promotis, ubi legitima ad contrahendum Matrimonium ætas advenerit, liceat nedum primum, sed alterum quoque inire Matrimonium, ex vi dispensationis obtentæ a PP. Missionariis absque ullo speciali indulto Apostolico.*

DUB. IV. *An dicti Diaconi Officium Divinum recitare teneantur?*

Ad I. Dub. Disciplina Ecclesiarum Orientalium in conferendo Sacram. Confirm.

§. 4. Quod attinet ad primum, plane compertum Nobis est, veteri more & disciplina invaluisse apud Cophtos, ut abluti Sacro Regenerationis Lavacro illico ab eodem Sacerdote post absolutas Baptismatis Cæremonias Sacro Chrismate liniantur, ut præ aliis testatur Thomas a Jesu *in suo Tractatu de Conversione Gentium lib. 7. cap. 7.* De simultanea tamen utriusque Sacramenti administratione non una eademque fuit agendi ratio cum Græcis apud Orientales Ecclesias residentibus, & illis, qui commorantur in Italia, & Insulis eidem adjacentibus. Quemadmodum enim Græcis Incolis Italiæ expresse vetita est administratio utriusque Sacramenti ab eodem Ministro contemporanee facienda; Ita patientia quadam, & facilitati Sedis Apostolicæ factum est, ut unum, & alterum Sacramentum ab eodem Sacerdote in Oriente Græcis conferretur; Nec defuere idcirco Theologi, qui hujusmodi tolerantiæ, vestem & imaginem tacitæ Dispensationis obducerent.

Propositi Dubii inspectio duplex.

§. 5. Quo opportune præmisso, apte distinguenda sunt, diversoque jure censenda duo, quæ exinde profluunt, extrema: Aliud enim est, quod Cophti ex Indulgentia Apostolicæ Sedis licitam sibi adstruant collationem utriusque Sacramenti, servato Orientalis Ecclesiæ Ritu, ab eadem Apostolica Sede non expresse vetito, sed tolerato: Longe vero diversum, quod tolerantiam in pejorem partem detorquentes, abhorreant a Baptismo Ritu Latino collato, hoc potissimum nomine quod seorsim a Confirmatione administretur. Idcirco sicuti lenitati, & patientiæ Sedis Apostolicæ consonum videri potest, quod Cophti in suo jamdiu recepto, & ab eadem Sede tolerato usu perseverent; Ita ferendum non est, quod Baptismum Ritu Latino, & seorsim a Confirmatione collatum, acerbo alienoque animo perhorrescant.

Disciplina Ecclesiæ Occidentalis circa idem Sacramentum.

§. 6. Præterea licet apud Occidentales etiam Ecclesias in more posita quandoque fuerit Baptismatis, & Confirmationis simultanea collatio, & hæc consuetudo in aliquibus Diœcesibus anteacto tempore inoleverit, juxta exempla relata a *Vicecomite in tract. de Confirmat. cap. 14.* & a *Martene de antiq. Eccles. Rit. lib. 1. cap. 2. art. 1.* Nihilominus abrogato prorsus a Romana Ecclesia aliarum Matre & Magistra hujusmodi more, consultissimis Summorum Pontificum Decretis provide cautum est, ut renatis Fonte Baptismatis conferretur Sacramentum Confirmationis in ea solum ætate, in qua Fideles, evacuatis quæ erant parvuli, intelligerent, tantum inter se differre Baptismum & Confirmationem, quantum in naturali vita distat generatio ab incremento; seque per Baptismum fuisse quidem ad militiam receptos, per Confirmationem vero ad pugnam roboratos, & ad perferendos agones per gratiam instructos.

Quam nefas sit improbare.

Ex quo fit, ut rigide animadverti in eos oporteat, si qui forte sanctioris hujusce disciplinæ instituta refugerent, aut contemnerent; omnemque curam adhibendam esse, ut ab errore, & cæcitate, Ecclesiæ Latinæ adeo injuriosa, retrahantur.

Consequentiæ declarationis expetitæ, quoad Schismaticos & Hæreticos.

§. 7. Verum attributa, juxta propositum thema; Sacerdotibus Latinis facultate conferendi statim post Baptismum, Confirmationem, tantum abest, ut Orientales captivari possint in obsequium veritatis, ut imo animo semper obfirmatiore suæ adhærerent sententiæ, erga quam facilem se ac pronam Apostolica Sedes exhiberet. Præterea Hæretici, & Schismatici, qui improbo pravoque ut plurimum ingenio Catholicorum facta interpretantur, vel inconstantiæ notam inurerent Latinis, a suscepta semel probataque disciplina deflectentibus; vel suo exemplo eos commovisse, & in suas traxisse partes superbe dictitarent, illa temere vertentes officia pietatis in elationis argumentum.

Indultum concedi potest ad utilitatem Fidelium.

§. 8. Si itaque ea sit Nationis Cophtæ conditio, ut Fideli Populo Confirmatio administrari nequeat ab Episcopis, quibus hujus Sacramenti administrandi ordinaria potestas commissa est; minime Nos latet, eamdem administrandæ Confirmationis potestatem ex Indulto Apostolico ad Sacerdotem, vel Missionarium, pro modo necessitatis quandoque deferri posse. Hujusmodi delegatio nec nova, nec inusitata videri debet, cum S. Gregorii Magni, aliorumque Romanorum Pontificum Nostrorum Prædecessorum sanctissimis innitantur exemplis. Cum enim sæpe contigerit, Christifideles Pastoris solatio esse destitutos, & Episcopis ob distantiam Locorum impossibile vel difficile admodum fuerit, Populorum necessitatibus præsentes fieri; in hanc partem Episcopalis Ministerii vocati sunt Sacerdotes, dummodo uterentur Chrismate ab Episcopo rite benedicto & consecrato: Ne alias contingeret, Fideles rem sanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere sine hoc Sacramento Divinis muneribus cumulato, & ad nostram sanctificationem instituto.

Examinandum an adsit legitima causa.

§. 9. Apostolici igitur Missionarii, non suæ auctoritatis incremento, sed lucro tantum Animarum inhiantes, qua par est sedulitate & diligentia inquirant, an Catholico Gregi, super quo vigilias custodiunt, desit præsentia Pastoris; an difficilis, vel impossibilis sit frequens illius accessus; an fidelis Populus in casu necessitatis versetur: & an demum circumstantiæ in unum collectæ præmissis consonent exemplis, ac parem exposcant providentiam. Integra porro, sinceraque fide ea omnia quamprimum renuncient Sanctæ Sedi, ut re tota sedulo cognita, intimeque perspecta, deliberare possit, an, & cui potissimum Presbytero, tamquam Ministro extraordinario, tribuenda sit hæc auctoritas confirmandi, & Episcopale hoc munus obeundi.

Pravæ opiniones interim corrigendæ.

§. 10. Ipsi interim Missionarii, quibus datum est exhortari in Doctrina sana, & eos, qui contradicunt, arguere satagant, ut fidelis Populus ab errore ad veritatem, ab odio ab obsequium erga Baptismum Ecclesiæ Latinæ reducatur, utque Gens illa tandem agnoscat, pia sanctaque ordinatione fuisse dispositum, ut seorsim a Baptismate conferretur Sacramentum confirmationis iis, qui in provectiori essent ætate, & ad percipiendam virtutem Sacramenti accommodata.

Ad II. Dub. Indulgentia Ecclesiæ in recipiendis lapsis.

§. 11. Hæc quoad primum Dubium. Quo vero ad secundum, licet in sui primordio Catholica Ecclesia hæresim ejurantibus non semel ostenderit dura, ut eos potaret vino compunctionis; ideoque promotos ad Sacros Ordines solius Laicæ Communionis participes voluerit; ab hac tamen severitate judicii successivis temporibus temperatum est, & ipsi Nicænæ Synodi Patres *Canone 8.* ultro consensere, quod Novatiani in Sacris Ordinibus constituti, ab errore in semitam veritatis reduces, nedum permanerent in Ordine Clericali, sed etiam obtentarum Dignitatum honore (providis tamen adjectis legibus) fruerentur. Hanc quoque piæ Matris Ecclesiæ lenitatem in amplexum Filiorum occurrentis, experti sunt Donatistæ. Siquidem Catholici Præsules, qui gemino adstipulante Edicto Marcellini Proconsulis, eos pro agenda Religionis causa advocaverant in illum Conventum Ecclesiasticis monumentis tantopere celebratum, quo facilius ad veræ Fidei cultum, & unitatem allicerent, retentionem gradus Episcopalis antea adepti, veluti quoddam conciliandæ pacis præliminare illis consulto obtulere.

§. 12.

Pastoribus conversis, qui digni sint permittitur recept. gradus, arbit. Vic. Gen.

§. 12. Praeclara haec lenitatis argumenta attento Nobiscum animo repetentes, aequum visum est, ut Parochi Ritus Copthi, valide tamen ac rite ordinati, qui ex atra errorum, in quibus versabantur, caligine, in lucem Catholicae veritatis emergunt, capaces sint etiam inter Catholicos Administrationis Sacramentorum Parochialium, qua prius in Schismate potiebantur, quamvis haec ipsa spiritualis auctoritas, nullo existente Parocho Catholico, tributa etiam sit Patribus Missionariis, & ab illis exerceatur. Hanc autem capacitatem, quae singulis inest, ita temperandam esse decernimus, ut non omnes indistincte hoc Pastorale munus sibi assumant, sed ii tantum, quos Vicarius Generalis Dominico Gregi praefecerit; qui pietate, castis moribus conspicui sint; qui bonorum exemplo praeluceant; & in quorum reditu ad Ecclesiam nihil fictum, aut simulatum, sed certum sincerae Conversionis indicium deprehendatur.

Condit. ab iis servand.

§. 13. Praeterea qui a Vicario Generali inter alios praelecti fuerint, abstineant ab exercitio dictae auctoritatis quousque non reportaverint necessariam in utroque foro absolutionem, rehabilitationem, nec-non dispensationem ab Irregularitate, Censuris, & poenis, lapsis in Haeresim canonice inflictis. Ritu praeterea Catholico administrent Sacramenta. Nullum eisdem cum Schismaticis in Divinis sit consortium; ex quo haeresis, pravaque mentis suspicio suboriatur; sed interjecto cum Schismaticis pariete, corde puro, conscientia bona, fide non ficta; praecepta Matris Ecclesiae, quae denuo eos in Christo genuit, intemerate custodiant.

§. 14 Ex hac porro indulgentia uberem in dies spiritualium gaudiorum messem expectamus, lucrum scilicet Animarum ad gremium Ecclesiae redeuntium: Probe enim intelligent, Nos Pastoris Jesu Christi vicem in Terris tenentes, tantum quaerere, & salvum velle, quod perierat; ovesque inventas, non virga timoris, sed officio charitatis, ad Ovile congregare.

Franc. Inst. spiritus quoad jurisdict. Parochor.

§. 15. Nec conqueri jure poterunt Missionarii suam auctoritatem hoc pacto videri imminutam, si opportune in memoriam revocaverint, quae ab eorum Patre, & Institutore S. Francisco in suo Testamento scripta leguntur: *Et si haberem tantam sapientiam, quantam Salomon habuit, & invenirem pauperculos Sacerdotes in Parochiis, in quibus morantur, nolo contra eorum voluntatem praedicare.* Cui sententiae consona sunt documenta S. Bonaventurae in suo Tractatu, *Quare Fratres Minores praedicent: Temperatissime*, inquit Sanctus Doctor, *disposuit divina Sapientia, & instituit Sedes Apostolica, ut per Ordines praenotatos in praedicatione, & Confessione defectus Cleri suppleatur, & Animae salventur, & nec in spiritualibus, nec in temporalibus Jus Clericorum aliquatenus minuatur.* Parique censura, in simili negotio cum Graecis Melchitis nuperrime discusso, a Nobis definitum est: *Licere tantum Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci Custodiae Terrae S. Parochialia munia obire circa Graecos Melchitas, eisque Sacramenta administrare in iis locorum, & temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Graeci Ritus.*

Missionar. officia.

§. 16. Neque etiam perperam timeant Missionarii sibi in Vinea Domini tanquam Operariis tota die otiosis, & a bono opere torpentibus, nullam, vel exiguam occasionem impendendi laboris esse relictam. Praedicandum est ab illis sanctum Christi Evangelium, & docenda Mysteria Christiano Homini necessaria ad aeternam salutem; explicanda vitia, quae declinare, virtutes, quas sequi oporteat; adhibenda medela sauciatis per Sacramentum Poenitentiae; Tum alia quoque administranda sunt Sacramenta in Subsidium Presbyterorum Ritus Copthi; nihil demum derelinquendum est, quod ad Animarum salutem, & Religionis incrementum pertinere possit. Potissima tamen solicitudo conferenda est, ut Sacerdotes Copthi a Fidei unitate, rectaque semita declinantes, erroris depulsa caligine, ad unionem, & amplexum Catholicae Ecclesiae revocentur, eorumque numerus augeatur; hoc enim pacto Vinea Domini Sabaoth refloreseet, optatumque fructum salutis, benedicente Domino, dabit in tempore suo.

Ad III. & 4. Dub. Copht. torum mos in ordinat. infantium.

§. 17. Ad tertium, & quartum Dubium gradientes, pro faciliori & accuratiori illorum examine juvat praemittere, verificare practice & in concreto apud Copthos, quod in abstracto, & pro suo ingenio disputant inter se Latini Teologi, & Canonistae, de Ordine sacro Infanti ante rationis usum, vel ante pubertatem collato. Praematuram hujusmodi Ordinationem apud Copthos veteri usu, & disciplina invaluisse testatur Pater Thomas a Jesu *dicto Oper. de Conversion. Gent. lib. 7. pag. 361. Conferuntur*, inquit, *Ordines, excepto Presbyteratu, omni aetati, etiam immediate post Baptismum Parvulis, simulque dantur Tonsura, & quatuor Gradus, & Diaconatus, & Subdiaconatus; nec hisce conferendis interstitia, vel tempora particularia determinata sunt. Ubi Sacros Ordines recipiunt, castitatem, & abstinentiam pollicentur, jejunare videlicet diebus Mercurii, & Veneris, & tempore Adventus, Quadragesimae, &c. Insuper etiam Quadragesimis Apostolorum Petri, & Pauli, Assumptionis. Quando autem Infantulis, aut Pueris, Sacri Ordines conferuntur, pro eis spondent, & haec vota observant ipsorum Parentes, donec decimum sextum aetatis Annum, aut circiter exegerint.*

De eodem.

§. 18. Hanc quoque vigentem inter Copthos consuetudinem assumendi ad Ordinem Diaconatus constitutos in aetate infantili, confirmat suo testimonio Carolus Franciscus a Breno *in Manuali Mission. Oriental. tom. 1. lib. 3. cap. 2. num. 5.* idemque usus evincitur in Literis P. Berna Missionarii Societatis Jesu datis Anno 1706. Cairo ad P. Solerium, magni nominis, probataeque doctrinae Bollandistam: memoratis in iisdem literis *Cophtorum*, seu *Jacobitarum* moribus & institutis, advertit, Diaconos promotos in aetate sex vel septem Annorum, in immensum excrevisse numerum, caeteroquin necessarium, ne Ecclesia debitis fraudetur obsequiis; neve Divina Mysteria absque decenti Ministrorum cultu & frequentia celebrentur, quemadmodum videre est *in continuatione Bollandi tom. 5. Mens. Jun. p. 132.*

Aetas in Ecclesia Occid. requisita ad recipiendos Ordines.

§. 19. Nemo adeo rudis est, qui ignoret in Ecclesia Occidentali diversos Ordines, & Ministrorum Gradus fuisse institutos, & in sua rite tempora dispositos. Prima etenim Tonsura initiandi sint praediti usu rationis; qui in septimo aetatis Anno praesumitur. Minoribus vero Ordinibus licet determinata aetas a Sacris Canonibus praestituta non sit, adhuc a septimo ad decimum quartum Annum conferri solent: concurrentibus tamen in Ordinando qualitatibus desideratis a Tridentino *Sess. 23. de Reform. cap. 5. & 11.* Porro ejusdem Tridentinae Synodi lege cautum est, ad Subdiaconatum aetatem vigesimi secundi Anni, ad Diaconatum vigesimi tertii, ad Presbyteratum vigesimi quinti, ad Episcopatum trigesimi esse necessaria; eo tantum inter Sacros Ordines & Episcopatum recurrente discrimine, quod pro Sacris Ordinibus satis sit unius, vel alterius respective Anni inchoatio, pro Episcopatu vero complementum trigesimi Anni requiratur.

Ordinatio Infantis est illicita sed valida.

§. 20. Si tamen in hujusmodi provide institutarum Legum contemptum contigeret forsitan ab Episcopo legitima auctoritate suffulto non solum Minores, sed etiam Sacros Ordines Infanti conferri; concordi Theologorum, & Canonistarum suffragio definitum est, *validam*, sed *illicitam* censeri hanc Ordinationem; dummodo nullo laborent substantiali defectu materiae, formae, & intentionis in Episcopo Ordinante: non attenta contraria sententia, quae raros habet Asseclas, & quae supremis Tribunalibus, & Congregationibus Urbis numquam arrisit. Aeque tamen certum & exploratum est, per hanc Ordinum collationem non subjici Promotos obligationi servandae Castitatis, nec aliis oneribus ab Ecclesia impositis; cum electio status a libera cujusque pendeat voluntate, & Altissimo nostra, non autem aliena, vota reddere teneamur.

At non imponit onera Ordini adnexa.

Vetus disciplina temperata est, quoad promotos per vim.

§. 21. Obsolevit enim vetus illa Ecclesiae Disciplina, quae coacte, aut per vim Promotos ad Sacerdotium, & Episcopatum, duro subjiciebat jugo servitutis: & observationis onerum & legum cuicumque Ordini impositarum, spreta quavis protestatione Ordinati, vel Promoti, contra vim illatam, spretaque declaratione animi a suscepto Ordine abhorrentis. Insuper licet usque ad saeculum duodecimum consueverint Parentes Filios in infantili aetate positos sacris Monachorum Coenobiis devovere, & Divino Famulatui mancipare, perpetuo vetito egressu e septis Monachorum; attamen mitioribus Clementis III. Coelestini III. & Tridentinae Synodi Decretis

Et quoad oblatos Religioni.

abro-

PONT. A. V. abrogata fuit Lex illa, contra quam naturæ, & liberi arbitrii jura clamare videbantur.

Ratihabit. post usum rationis omissa, an imponat obligationem servandi onera.

§. 22. Non desunt tamen graves Theologi, qui accuratiori etiam examine rem intime scrutentur: Ajunt siquidem, Infantes promotos ad Sacros Ordines, ubi sui compotes jam fuerint, diserte esse interrogandos super intentione permanenti, nec ne, in Ordine sibi collato. Si firmo deliberatoque animo palam assenserint; eo casu censent eos obstringi voto Castitatis; sin minus, licitum sit eisdem ad sæcularia vota transire, suspensa exercendi Ordinis potestate.

Item de Ordinato ante pubertatem.

§. 23. Alium expendunt casum Theologi, Ordinis suscepti post usum rationis, sed ante pubertatem. Affirmant ita Ordinatum tunc solum obligari voto servandæ Castitatis, quando Ordinationem *expresse* ratam habuerit, vel *tacite* aliquo exteriori signo, puta quia ministraverit in Ordine suscepto, vel quia pensum diurnum horarum Canonicarum more aliorum absolverit: Quousque ratihabitio non supervenerit, iidem Theologi nullam Ordinato imponunt obligationem recitationis Officii Divini; imo censent tamdiu interdictum exercitium Ordinis suscepti, quamdiu Ordinatus in ætate impuberi attingat alteram ætatem a sacris Canonibus Promovendis rite præstitutam.

§. 24. Expensa huc usque in abstracto ad tramites Legum Canonicarum, quibus Ecclesia Occidentalis informatur, facilem viam sternunt resolutioni non solum tertii Dubii, in quo quæritur: *An Diaconis Ritus Cophti licitæ sint primæ, & ulteriores Nuptiæ*, sed etiam quarti, in quo quæritur: *An dicti Diaconi teneantur Divinum Officium recitare*.

Ordinationes Infantium Cophtorum validæ.

§. 25. Et sane si Missionarii, qui Dubia proponunt, ultro consentiunt, apud Cophtos Ecclesiasticam Hierarchiam perseverare in suis Ordinibus, & gradibus apte dispositam, si sacræ illæ Ordinationes nullo laborant substantiali defectu ex parte materiæ, vel formæ; si demum, sublato illo, qui olim aderat, dissidentium opinionum conflictu, nemo est, qui hodie validam non fateatur Ordinationem a Ministro etiam Schismatico factam: necessario sequitur, ut quemadmodum in Ecclesia Occidentali *valide* conferuntur Ordines Sacri etiam Infantibus; ita Cophtis sacer Diaconatus Ordo in infantili ætate *valide* conferatur.

Sed non imponunt onera, absque ratihabitione.

§. 26. Imo si in Ecclesia Occidentali, ut præmissum est, eximuntur ab obligatione recitationis Divini Officii non solum Pueri, sed etiam Impuberes assumpti ad Ordinem sacrum, nisi confirmata jam ætate suam Ordinationem expresse, vel tacite ratam habeant: Ex paritate rationis idem ferendum est in hac quoque parte judicium de Diaconis Ritu Cophto in tenera ætate ordinatis, recurrente in uno, & in altero casu defectu liberi assensus, singulis ad electionem, & professionem status necessarii.

Quæ præscribitur exploratio voluntatis, ad normam Concil. Tolet. II.

§. 27. In Concilio Toletano II. relato *in Canon. de iis, dist.* 28. vbi sermo instituitur de iis, *quos voluntas Parentum a primis Infantiæ annis Clericatus Officium mancipavit*, hæc disciplinæ regula opportune præscribitur: *Ubi octavum decimum ætatis suæ compleverint annum, coram Cleri Plebisque conspectu voluntas eorum de expetendo Conjugio ab Episcopo perscrutetur, quibus si gratia Castitatis Deo inspirante placuerit, Subdiaconatus Ministerium, habita probatione Professionis suæ, a vigesimo anno suscipiant &c. Quibus autem voluntas, propriæ interrogationis tempore, desiderium nubendi persuaserit, concessam ab Apostolo licentiam auferre non possumus*. Canonicæ hujus sanctionis litera aperte edocet, Infantes a Parentibus Ecclesiasticis Ministeriis dedicatos, exacto decimo octavo anno ab Episcopo interrogari oportere, an velint in sancto perseverare proposito, vel temporale inire Conjugium. Ab hujusmodi recte agendi semita non deflectat Præfectus Missionis, sed Diaconos in prima ætate ordinatos aperte interroget per se ipsum, si commode fieri possit; sin minus, per alium a se deputatum, & quæ illorum sit mens, & voluntas diligenter exploret.

Quæ fiat expl. anno XVI.

§. 28. Hæc porro interrogatio, & inquisitio fiat postquam Diaconi Decimum Sextum ætatis Annum excesserint; consonum quippe est, Diaconos eo tempore deliberare, quo, juxta Trid. Decreta, in quacumque Religione tam Virorum, quam Mulierum solemnia Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ vota per Regularem Professionem emittuntur. Si completo decimo sexto anno Interroganti responderint, nolle diutius in Diaconali Officio persistere; liceat illis primum, eoque legitime soluto, alterum quoque inire Matrimonium. Certiores præterea fiant, nulla Ecclesiastica lege, vel præcepto, ad recitandum Officium Divinum, vel preces a Clero Cophto usitatas compelli.

ANNO 1745.

Qui sæculares vota eleg. iis non prohibentur secundæ nuptiæ.

§. 29. Nec turpe videri debet, aut indecorum, Diaconis a quavis Ecclesiastica Lege solutis aditum ad iteratas Nuptias aperiri. Pro libertate secundi Matrimonii Sacræ clamant Literæ, & Doctoris Gentium saluberrima consilia. Ad Fœminas sermonem instituens Apostolus in *Epistola ad Romanos c. 7. Si autem, inquit, mortuus fuerit Vir ejus, liberata est a lege Viri, ut non sit adultera, si fuerit cum alio Viro*: Et in II. *ad Corinth. cap. 7. Dico autem non Nuptis, & Viduis: Bonum est illis, sic permaneant, sicut & Ego. Quod si non se continent, nubant; melius est enim nubere, quam uri*. Demum Epist. I. ad Tim. *cap.* 5. florentis ævi Viduas denuo ad Matrimonium, & ad sobolem procreandam hortatur, ne forte in contemptum Castitatis sordibus incontinentiæ coinquinentur. Qua freti auctoritate Orientalis Ecclesiæ Patres graviter erroris arguunt, & tamquam hæreticos damnant, qui putant, post primæ Uxoris obitum nefas esse ad secunda vota transire, ut videre est apud Petrum Arcudium *de Concordia Eccles. Occident. & Orient. l. 7. c. 27.*

Contra, eligent. perseverare in ministerio Ecclesiæ.

§. 30. E contra si Diaconi Ritus Cophti, completo decimo sexto anno, Interroganti, & illorum voluntatem inquirenti serio ac deliberate responderint, velle se in accepto Ordine perseverare, & Ecclesiasticis vacare muneribus; eo casu sub districti severitate judicii Secundæ Nuptiæ illis aperte interdicantur, clamante Apostolo, Ep. I. ad Tim. *cap. 3. Diaconi sint unius Uxoris Viri*.

Quibus inhibetur etiam omnis bigamia.

§. 31. Insuper, cum Personas Deo consecratas maxime puritas, sanctitasque deceat, provide *Canones Apostolici* 17. & 18. quos præcipua veneratione, & cultu Ecclesia prosequitur, prohibent Episcopis, Presbyteris, & Diaconis nedum *bigamiam propriam*, quæ profluit ex secundo Matrimonio, sed etiam *similitudinariam* ortam ex primo Matrimonio cum Vidua, vel Corrupta, contracto. Disposita per Canones Apostolicos innovata fuerunt *in Canone* 3. Concilii Trullani; cujus auctoritas licet in Ecclesia Occidentali recepta non sit, illam tamen Orientalis Ecclesia suscipit, & veneratur. Alexius Aristenius (magni nominis apud Orientales Auctor, quemadmodum Balsamon, & Zonaras inferiori loco citandi) præfati Canonis Trullani Glossator, ita scribit: *Illum qui binis implicatus est Nuptiis post Baptismum, aut Pelliceum retinet, aut Viduam, aut ab alio dimissam, aut Meretricem, aut Servam, aut Scenicam ducit, non posse Episcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut Hypodiaconum fieri, juxta id quod nones de septimum & decimum octavum Apostolorum Cadecimum cernunt*.

Sub adepti gradus periculo.

§. 32. P. Bernat apud Bollandistas *loc. cit.* propius ad rem accedens, testatur Diaconos Cophtos vinculo secundi Matrimonii alligatos *adepto gradu excidere*, & ab Ordinis antea collati ministerio suspendi. Nec sane deest huic Disciplinæ satis firmum rationis præsidium. Cum enim Diaconi opportuno tempore interrogati, libero & deliberato actu voluntatis ratam Ordinationem habuerint, & novum quodam vitæ genus ratificando elegerint, ac professi fuerint; deliberato pariter voluntatis actu censendi sunt se subjecisse Legibus Ordini ratificato, & vitæ instituto necessario connexis, ac Legi præsertim prohibenti secunda Connubia, & Bigamiam, adeo ut nefas sit a proposito resilire.

De matrimoniis Diacon.

§. 33. Toti hactenus fuimus in examine secundarum Nuptiarum: Nunc vero aliqua *de primis* attingenda sunt, ut singulis propositi Dubii partibus satis fiat.

Disciplina Ecclesiæ Occid. & Or. quoad Cœl. Sacror. Ministrorum.

§. 34. Quamvis antiquissimo tempore, ad augendam Clericalis Militiæ Sanctitatem, utraque Ecclesia Occidentalis, & Orientalis æque præscripserit, nedum Presbyteros, sed alios etiam in SS. Ordinibus constitutos in perpetuo Cœlibatu versari debere, & hanc custodiendæ Castitatis obligationem numquam remiserit aliarum Mater & Magistra Romana Ecclesia: Secus tamen contingit tractu temporis in Ecclesia Orien-

Orientali, ut aperte evincitur ex *Can. aliter dist. 31. cap. quæsitum de pœnit. & remiss. & cap. cum olim. de Cleric. conjugat.* Quibus sanctionibus consonæ sunt Literæ Apostolicæ felic. record. Gregorii XIII. Prædecessoris Nostri datæ ad Patriarcham Maronitarum, legendæ apud Thomam a Jesu in supra memorato Opere pag. 490. ibi: *Cum Stephanus Papa tradat Orientalium veterem esse traditionem, ut eorum Sacerdotes Matrimonio copulati sint, cumque id illis numquam interdixerit Ecclesia, nec videtur interdicendum Maronitis; Lex enim Cœlibatus semper gravis visa est Græcis, propterea Conjugium permissum est illis &c. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad Matrimonium non compellantur, qui cœlibes esse vellent, sed ad id potius piis hortationibus inducantur.*

Quid apud Græcos.

§. 35. Junguntur Matrimonio Græci in Minoribus Ordinibus constituti, & Uxore retenta, ad majores Ordines, & ad Sacerdotii gradum rite promoventur: Ubi tamen contigerit, eos in Statu Cælibi Sacris Ordinibus insigniri, a quacumque spe contrahendi Matrimonii dejiciuntur, ut fuse edocet *Glofs. in Can. Diaconi dist. 28.*

Nuptiæ post susceptum Diaconat. interdictæ.

§. 36. Quin obstet declaratio, & protestatio de explendo Conjugio in ipsa susceptione Ordinis Sacri emissa a Diaconis, qua concurrente, compatibiles videntur Nuptiæ cum simultaneo Diaconatus Ministerio, ad præscriptum *Canonis* 10. Concilii Ancyrani, relati *in Canon. Diaconi dist. Quicumque Diaconi constituti, in ipsa ordinatione protestati sunt, & dixerunt, oportere se Uxorem ducere, cum non possint sic manere, ii si Uxorem postea duxerint, in ministerio maneant, eo quod hoc sit illis ab Episcopo concessum; si qui autem, hoc silentio prætereito, & in Ordinationem, ut ita manerent, suscepti sunt, postea autem ad Matrimonium venerunt, ii a Diaconatu cessent;* Siquidem Balsamon, qui Canonem illum accurate expendit, expresse rejicit in illo dispofita, inquiens: *Hunc Canonem ne sequaris;* & innixus solidiori doctrinæ Sexti Canonis Synodi Trullanæ, inefficacem esse concludit assensum dictæ protestationi quoquo modo præstitum ab Episcopo Ordinante: *Sextus enim Canon* (sunt illius verba) *Synodi in Trullo deponendos decernit Presbyteros & Diaconos, qui post Ordinationem matrimonium contraxerint. Quod sit autem contra Canones, non ex permissione Episcopali, nec ex eo tantum, quod tacuerint, concedetur, ut quod consistere nequit.*

Confirmatur.

§. 37. Eadem est quoque Sententia Zonaræ de Canone supra relato Concilii Ancyrani; imo ad removendam antinoniam duorum Canonum, nempe Ancyrani, & Trullani, qui inter se colliduntur, sextæ Synodi Decreta sequenda proponit: *Cum igitur sibi invicem hi Canones manifeste adversentur, sextæ Synodi Canon, qui & posterior fuit, & magis cum Apostolico Canone consentit servari debet:* Nec diversimode etiam sentit Aristenius, qui in hoc auctoritatum conflictu adhæret partibus Concilii Trullani; Ait enim: *Sed huic Canoni opponitur sextus sextæ Synodi Canon, non omnino ei qui Cælebs ad Hypodiaconi aut Diaconi, aut Presbyteri gradum venit, concedens Matrimonio sibi Fœminam conjungere, sed eum; qui hoc ausus fuerit deponi jubens. Et vim retinet ille Canon; sed hic in desuetudinem abiit.*

Matrimonium Diaconi Græci, & illicitum & nullum.

§. 38. Diu multumque agitata est inter Theologos controversia illa, plena jurgii, ac dissidii: An solum illicitum, vel potius illicitum & invalidum reputari deberet Matrimonium initum in Ecclesia *Orientali* post collationem Sacrorum Ordinum, quemadmodum nullum & irritum reputatur in Ecclesia *Occidentali*. Placuit sane pluribus, *validum*, sed *illicitum* censeri debere hujusmodi matrimonium, tum quia Canonicæ Sanctiones, & Decreta Ecclesiæ Occidentalis illud irritantia protendi non possunt indole sua ad Ecclesiam Orientalem; Tum quia Canones Synodi Trullanæ, quorum semper a Græcis commendata fuit auctoritas, nullibi expresse annullant, & irritant matrimonium post Sacros Ordines contractum. Strenue contra pugnarunt alii pro omnimoda invaliditate. Et saniori certe consilio; utpote tuentes sententiam majoribus suffragiis suffultam & menti Congregationum Urbis consentaneam. Nullitatem Matrimonii fatis erui posse judicarunt ex ipso *Can.* 3. Concilii Trullani his verbis; *Eis nefario videlicet dissoluto Conjugio.*

Consentit auctoritas Imp. Justiniani.

§. 39. Favet etiam eidem Sententiæ auctoritas Imperatoris Justiniani, qui in Codice a Gothofredo illustrato *lib* 1. *de Episcop. & Cleric. Novell.* 45. hujusmodi Nuptias nefarias, & incestuosas appellat; & soboli indi procreatæ notam illegitimitatis, & turpem Paternæ incontinentiæ maculam inurit. Et licet in Juribus Ecclesiasticis Potestati Laicæ sola relicta sit gloria obsequendi, non auctoritas imperandi; in subjecto tamen casu loquitur Imperator relative ad SS. Canones, ibi: *quæ & Sacris visa sunt Canonibus.*

Cophti in infantia Ordinati Matrim. inire nequeunt, ratihabitionem.

§. 40. Omnia itaque in unum perstringentes, si, ex hucusque dictis, Grecis ad Ordines Sacros jam promotis expresse vetitæ sunt non solum *secundæ*, sed *primæ* etiam Nuptiæ; pari sane jure in proposito thémate prohibenda est Diaconis ordinatis in tenera ætate celebratio *quarumcumque Nuptiarum*, postquam ipsi in ætate jam confirmata, serio deliberatoque animo consensere in Ordinationem jamdiu susceptam, illamque publica declaratione ratificarunt; proindeque Patribus Missionariis omnis adimitur potestas super hoc dispensandi.

Etiam post ejuratum Schisma.

§. 41. Nec opitulari quoquo modo potest Cophtis salutare propositum ejurandi Schismaticorum errores, seque devovendi ex animo unioni Catholicæ Romanæ Ecclesiæ. Si enim Divina tantum adspirante aura, nulloque humano impellente consilio, in piæ Matris gremium se receperint, & ad Nos confugerint; facile etiam intelligent, ejusdem Catholicæ Ecclesiæ Disciplinæ & observantiæ eos conformari oportere: Ideoque subjici legi Cœlibatus, quam Promoti ad Ordines Sacros, sive Latini sint, sive Græci, in Romana Ecclesia sancte & inviolate custodiunt.

De recitatione Divini Officii.

§. 42. Imminet etiam Diaconis ratam habentibus suam Ordinationem onus dietim recitandi Officium Divinum; de quo instituitur quæstio *in quarto Dubio.*

Ecclesiæ Occidentalis Lex eam imponit Sacris Ministris.

§. 43. In Ecclesia Occidentali imposita est Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis dicta obligatio, quamvis nullum Ecclesiasticum Beneficium fuerint assequuti. Cohæret enim Ordini Sacro diurnum pensum Horarum Canonicarum; Illudque veteri traditione acceptum, & immemorabili consuetudine in more positum fuisse, docet communior Theologorum opinio.

Similis consuetudo in Ecclesia Orientali.

§. 44. Quantum assequi potuimus conjectura, & testimonio Monachorum Ritus Copthi in Urbe degentium, quos ea de re percunctari non prætermisimus, Diaconi, Subdiaconi, & Presbyteri Ecclesiæ Orientis nulla lege expressa, Canone, aut Concilii Decreto adiguntur ad recitationem Officii Divini; quia vero positi in hujusmodi ministerii gradibus tenentur Omnipotenti Deo orationes, & sacrificium laudis offerre, etiam apud Orientales laudabilis invaluit consuetudo recitandi Divinum Officium.

Quæ legis vim habere debet; ut definitum fuit de Maronitis.

§. 45. Memoriæ proditum est, Patriarcham Maronitarum plura proposuisse Dubia Prædecessori nostro Gregorio XIII. ut supremo illius, & Apostolicæ Sedis judicio definirentur. Legitur §. 6. hoc potissimum: *Creamus*, inquit Patriarcha, *Pueros quinque vel sex Annorum Subdiaconos, sine obligatione legendi Horas Canonicas:* En Apostolica Definitio relata in sæpe memorato Opere P. Thomæ a Jesu: *Tenentur etiam omnes Ordinati ad Horas Canonicas, saltem illi Nationi consuetas, & a Viris doctis recognitas, non solum Beneficiati, sed etiam qui sunt in Sacris, sine Beneficio.* Qua de re, si Disciplina Ecclesiæ Orientalis subjicit obligationi & præcepto recitandi Officium Divinum *more Nationis* generatim omnes in Sacro Ordine constitutos; Eadem sane obligatio, idemque præceptum persolvendi Horas Canonicas *more suæ Nationis* afficiet Diaconos Cophtos, qui per solemnem ratificationem tempore habili emissam denuo assensum præstitere Ordini Sacro in infantili ætate suscepto.

Præmissa quatenus procedant.

§. 46. Satis hæc videri possunt pro examine tertii, & quartii Dubii, semper tamen præ oculis habita firmiterque retenta hypotesi, quod quæstio usque modo instituta referenda sit ad Diaconos ordinatos in prima ætate Ritu Cophto inter Schismaticos, qui post reditum ad Orthodoxam Ecclesiam, & post ratihabitionem Ordinis factam apud Catholicos in Statu cœlibi, vindicent sibi postea legitimi Jura Conjugii.

De his qui Ordinationem tacite.

§. 47. At suspicari Nobis non temere licet, crebrius in praxi alium dari casum a præmissa hypotesi longe

 longe diversum. Sæpissime etenim contigit, a Diaconis apud Schismaticos in ætate infantili ordinatis, ubi ætas adolevit, ratam haberi apud eosdem Schismaticos Ordinationem, si non expresse, saltem tacite, v. gr. ministrando in Ordine suscepto; & ab ipsis subinde contrahi Matrimonium. Demum ab erroribus in quibus versantur, quærunt in sinu Catholicæ Ecclesiæ salutare perfugium, sub spe tamen obtinendæ Dispensationis super Matrimonio jam inito ut in statu conjugali legitime perseverent.

Ratam habuerunt, & Nuptias contraxerunt, ante ejurationem Schismatis.

Si stricto jure ab Uxoribus separandi.

§. 48. Casus iste quo frequentior est, eo etiam explicatu difficilior. Etenim si, ad tramites jam expensarum rationum, ipso jure irrita sunt Matrimonia post Ordinem Sacrum contracta, necessario sequitur, Diaconos in reditu a schismate ad unitatem Ecclesiæ non posse pedes tenere in diversis, unum in Divinis, alterum in carnalibus, sed illico separari debere a quovis Uxoris consortio. Quis erit tamen, qui non agnoscat ac fateatur, hanc separationem gravem obicem obtrudere properantibus in viam salutis, ac plurimum obstare, ne inita de Conversione consilia ad exitum perducantur.

An expediat dispensationem concedere.

§. 49. E contra vero si facile cum Diaconis dispensetur in Matrimonio post Sacrum Ordinem contracto (quod tamen omnino novum, ac inusitatum non esset, ut perperam nonnulli arbitrantur), ineluctabiles sese objiciunt difficultates in dicta dispensatione exequutioni demandanda. Siquidem cum apud Fideles, etiam Ecclesiæ Orientalis nulla sint & irrita Matrimonia post Ordines Sacros celebrata; dispensatio grave illis scandalum ingereret, & acerbe quereretur, maximum infligi vulnus Ecclesiasticæ Disciplinæ.

Si dispensetur, necessaria esset renovatio consensus.

§. 50. Insuper cum res sit de matrimonio in radice nullo; Dispensatio suffragari non posset, nisi renovato, ac denuo in faciem Ecclesiæ rite præstito a conjugibus consensu. Hanc vero renovationem consensus novam omnino putarent Cophti, vel fortasse refugerent, tamquam plenam aleæ; probe intelligentes, unum, & alterum Conjugem posse pro libito abstinere a præstando assensu, immo potiri facultate se in libertatem vendicandi.

Facultas dispensandi alias a S. Sede concessa.

§. 51. Cæterum, ut mox innuimus, indubiis Ecclesiasticæ Historiæ monumentis edocemur, alias dispensatum fuisse, ut Orientales ad Unitatem redeuntes perseverarent in fœdere Matrimonii post Sacros Ordines contracti. Exemplum hujusmodi Dispensationis exhibent Apostolicæ Literæ fel. rec. Innocentii IV. Prædecessoris Nostri Anno 1744. data ad Magistrum & Priorem Fratrum Prædicatorum Terræ Sanctæ, quibus idem Pontifex inter alia indulget, ut per Fratres dicti Ordinis, *Qui deputantur ad prædicandum Jacobitis, Neofitritis, Giorgianis, Græcis, Armenis, Maronitis, Mossolinis, aliisque Nationibus in Partibus Orientalibus constitutis &c. dispensari valeat, ut illi ex Nationibus numeratis, qui post susceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, & casibus a Divina minime Lege prohibitis, Matrimonia contraxerunt, remaneant in eisdem.* Extat dictarum literarum Exemplar authenticum Romæ in Archivio Ordinis, exscriptum ad fidem Autographi asservati in Cœnobio Viterbiensi, ut videre est in novissimo Bullario Dominicano, edito & illustrato ab Antonino Bremond dicti Ordinis Alumno *tom.* 1. *pagin.* 136.

Suspenditur Resolutio.

§. 52. Sed hæc exempla tanti non sunt, ut Nos statim ea sequi velimus. In hoc gravi negotio, in quo multa desunt, quæ scitu digna sunt, hæremus adhuc; & præcipuum Pontificiæ sollicitudinis munus esse intelligimus, nihil intentatum relinquere, quod ad singulas circumstantias enucleate assequendas pertinere possit.

Missionarii jubentur circa subjecta capita distincte referre.

§. 53. Partes erunt igitur Vicarii Generalis, ac Præfecti Missionis, cæterorumque Missionariorum, ad quos præsentem Instructionem deferri volumus, Articulis infra subjectis congruum ac dilucidum exhibere responsum, Nosque certiores quam primum efficere, ut tandem firmo, ut ajunt, pede deliberare possimus.

I. An spes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Episcopi ad sinceram cum Catholica Ecclesia Unitatem.

II. An rebus in eo, quo hodie sunt, statu manentibus, expediat, tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam administrandi Sacramentum Confirmationis: Cui, vel quibus dicta facultas tuto delegari possit, ut Sacro Chrismate præcipue liniantur Filii orti a Parentibus Catholicis post hæresim ejuratam, & abluti Sacro Baptismate, saltem a Sacerdote Latino.

III. An in casu concessionis hujusmodi facultatis expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur administrando Confirmationem Infantibus immediate post Baptismum (nisi in casu necessitatis), sed in ea tantum ætate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere.

IV. An Diaconi Ritus Cophti attingant hodie eximium illum numerum, qui a Scriptoribus præfertur. An Diaconi ordinati in ætate puerili, ministrent adulti in Ordine suscepto, & in statu cœlibi, itaut inferri possit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; Cum compertum sit, teste P. Benart, *eos a Puero functionibus Ecclesiasticis assuescere*, & in magno numero ordinari, *ne aliquando desint, qui Ecclesiæ Ministeriis operam navent.*

V. An & quomodo tolli possit, & radicitus extirpari abusus conferendi Ordines ante legitimum tempus, & induci, quoad ætatem Ordinandorum, observantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in casu simili, ad Catholicæ Fidei præsidium, & Disciplinæ Ecclesiasticæ augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchæ Maronitarum in illis verbis: *Inducendi sunt Maronitæ, ut Concilii Tridentini Decreta observent sess. 23. cap. 12.*

VI. An plus commodi & utilitatis vel potius scandali & detrimenti allatura sit rei Catholicæ Dispensatio super Matrimonio inito post Ordines Sacros, libratis in utramque omnium rationum & circumstantiarum momentis.

Adhortatio.

§. 54. Enixe demum expetimus ea omnia, quæ Evangelici Præcones, ad Animarum salutem, ad Catholicæ Fidei propagationem, & spirituale solatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna esse cognoverint. Interim Deum, a quo sancta desideria, recta consilia, & justa sunt opera, enixe rogantes, ut Ovibus, ac Pastoribus suorum charismatum dona multiplicet, eisdem optari eventus auspicem, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die IV. Maji MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 4. Maji 1745.

DE JEJUNII DISCIPLINA CXXX.

Conservanda, vel reintegranda. De dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Diœcesibus integris, nonnisi certa ratione, & justa de causa, petendis, & concedendis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Solicitudo Pontificis pro conservatione Ecclesiasticæ Disciplinæ.

LIBENTISSIME quidem amplectimur, quæ Nobis offeruntur, ut Ecclesiasticæ disciplinæ reparandæ sedulam curam congeratis: Etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, evecti fuimus, conjunctam esse intelligimus sollicitudinem aliarum Ecclesiarum, Nobisque commendatam, qui plane tenuitatem virium nostrarum non ignoramus.

Jejuniorum observantia a Conc. Trid. Episcopis commendata.

§. 1. Cum itaque præsentium literarum argumentum totum sit de Jejunio, quod tempore Quadragesimæ, veteri Ecclesiæ instituto ac lege, Fidelibus indicitur; supervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadragesimæ Institutione, & Patrum, & Conciliorum omnes super hac de re in medium proferre auctoritatem. Difficilem id quidem Nobis parum videretur: sed potius alienum, & nullo modo consentaneum Vobis, quos doctrinæ laudem, Canonum, & Sacræ Historiæ cognitione præstantes arbitramur. Porro ad scribendas has literas adducti fuimus gravissimis illis verbis Tridentinæ Synodi, quæ *sess.* 25. *de Reformat.* præcipit Episcopis, omne studium impendere, ut Fideles ipsorum curæ traditi ma-

magna religione perficiant ea, quæ a Sacris Canonibus præscribuntur: *Ut illis omnibus, & iis præcipue sint obsequentes, quæ ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, & jejunia.*

Pontificis sententia circa quæstiones de Jejunio.

§. 2. Ubi primum Bononiensem Ecclesiam administrandam suscepimus (ad quam beneficio Clementis XII. fel. rec. a Sede Anconitana translati fuimus) Mandatum evulgavimus (quod Libro primo Institutionum Nostrarum pro viris Ecclesiasticis decimoquinto loco continetur): In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime solvendos Jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam causam, & legitima prius auctoritate interposita, quadragesimæ abstinentiam non observarent, minime, inquam, solvendos a jejunio, itaut liceret ipsis quolibet die mensam bis instituere, non unica vice, vespertina superaddita Refectione, quæ permitti jejunantibus consuevit.

Leges ad eas dirimendas promulgatæ.

§. 3. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, & præstantissimis quoque Viris demandavimus, ipsam diligenter accurateque perpendere, ac suas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis, hujusmodi controversiæ finem tribuere constituimus, illudque decrevimus, ne ulla in posterum, sive peculiaris, sive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad mensam tempore Jejunii, vel Quadragesimæ, nisi conditio servandi Jejunium, sive unius comestionis, interponatur; & illum quoque monitum addatur, nequaquam licere mensam eamdem carne, ac piscibus instruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quæstionibus, existimavimus unicam singulis diebus comestionem inducere illis etiam, qui carnibus uti, cum Jejunium indicitur, rite obtinuerunt; & pravam illam consuetudinem, quæ apud multos jam nimis invaluerat, penitus evellere, afferendi nempe carnes in mensam cum piscibus, postquam ipsi Quadragesimalis abstinentiæ præcepto soluti fuerunt, ob eam potissimum causam, quod grave detrimentum saluti ab esu piscium accipiant.

Quæ executioni mandantur.

§. 4. Hæc apertissime constant ex nostris Apostolicis Literis, quas in forma Brevis dedimus ad omnes Episcopos Orbis Catholici anno 1741., quarum primæ incipiunt: *Non ambigimus*, alteræ vero: *In suprema*. Nos profecto nulli unquam elargiti sumus vesci carnibus, cum tempus Quadragesimæ, sive aliud Jejunium præcipitur, nisi indicta, scriptaque conditione, quam superius commemoravimus. Maximam pariter lætitiam percepimus, cum redditæ Nobis fuerunt plures Epistolæ, ac Mandata vestra, Literis nostris Apostolicis omnino consentanea, quibus pro virili parte contendistis adducere Populos vobis subjectos, ut propositam in illis disciplinam servarent.

Excitatæ difficultates judicio Pœnitentiariæ Apost. solvuntur.

§. 5. Interim promulgatis iisdem Apostolicis Literis, quas paulo ante nominavimus, plures cavillationes excogitatæ sunt a nonnullis, uti Nos antea facili conjectura suspicati fuimus. Plures etiam quæstiones propositæ Nobis fuerunt, exigui quidem ponderis ac momenti, quemadmodum Nos opinamur; cum illæ, vel ipsius Legis verbis, vel sensu penitus corruant ac dissolvantur. Attamen Sacro Tribunali nostræ Pœnitentiariæ, rerum hujusmodi conscio ac peritissimo, easdem quæstiones expendendas commisimus, quibus omnibus plene cumulateque, quoties opus fuit, satisfecit.

Archiep. Compostellæ plura dubia proposuit.

§. 6. Archiepiscopus Compostellæ, in Hispaniarum Regnis Primus inquisitor, nuperrime vita functus, longam ad Nos dedit Epistolam, qua plures recensebat difficultates, quæ Literis nostris Apostolicis adversabantur, quominus executioni mandarentur; eo quod nonnulli Theologi in diversas opiniones ac sententias abirent in solvendis quibusdam quæstionibus, quibus Literæ nostræ Apostolicæ causam & occasionem præbebant; ac proinde de illis Judicium Nostrum exquirebat; Equidem Archiepiscopi Literæ Nos gravissimis ac difficillimis temporibus occupatos deprehenderunt. Attamen, dum quæstiones in ipsis expositas percurrimus, visum Nobis est non quidem expeti ut iis quæstionibus responsum fieret, ipsisque solutis, nullum impedimentum, sive obstaculum nostris Literis Apostolicis superesset; sed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipsæ minime adducerentur. Accedit etiam, quod Epistola Archiepiscopi multis argumentationibus, & obtentis vocibus redundabat, quamobrem, licet plures horterentur, ne ullum Archiepiscopo responsum redderemus; illi tamen satisfecimus, res præcipuas ex ejus literis delibantes, & quæstiones omnes ad certum numerum redigentes. Primum Nostris occupationibus tribuendum testati sumus, quod tarde ipsi responsum daremus, ejus studium commendavimus, & etiam magnopere probavimus, quod anceps ac dubius ad Sanctam Sedem confugerit, ut consilium exposceret: Deinde prolatis quæstionibus satisfacare non prætermisimus, illum tamen monentes de instituto Summorum Pontificum, qui leges condere solent, disciplinam decernere. neque ullam haberæ rationem illorum, qui dubitandi causas objiciunt, ut quæ constituta sunt, perturbent ac evertant.

Quibus Pontifex satisfecit per literas Apost.

Hæ pro norma habentur in similibus.

§. 7. Vix redditis Literis, Archiepiscopus paulo post vitæ cursum absolvit: Itaque non immerito suspicamur, responsa Nostra, quæ literis continebantur, haud cognita fuisse & perspecta illis, qui quæstiones excitaverant. Post hæc alii pariter ex Hispanis Episcopi nonnullas ex iisdem quæstionibus Nobis proposuerunt; quare iisdem responsis usi sumus, quæ tradita prius Archiepiscopo Compostellæ a Nobis fuerant. Non defuerunt etiam præstantes inter Italos Theologi, qui Literas nostras Apostolicas datas anno 1741. egregiis commentariis illustrarunt; Idem contigit Responso, quod fecimus Archiepiscopo Compostellæ *die 8: Julii anno* 1744., quod sane integrum suis Libris præfigendum curaverunt.

Earum exemplum Episcopis mittit.

§. 8. At quoniam Libri ejusmodi ad Vos fortasse nondum pervenerunt, vel curis aliis distenti illos percurrere minime potuistis, his Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum sæpius est) ad Archiepiscopum Compostellæ jam pridem scripsimus, ut quæ disciplina Vestris in Diœcesibus tenenda sit, plane cognoscatis, ac ne Vos deterreant difficultates, si quæ a captiosis hominibus concitentur.

Sequitur tenor Apostolici Brevis superius impressi num. XCIX. *pag.* 216.

Quæstionibus hisce sublatis alii abusus tollendi.

§. 9. Cum hæc ita se habeant, satis muneri nostro fecisse videmur, ne illi, quibus licet carnes edere cum Jejunium tempore Quadragesimæ, vel extra Quadragesimam Fidelibus præscribitur, unius comestionis limites excedant, ac ne piscibus simul & carnibus parari sibi mensam patiantur, neve cavillationes perscrutentur, ut legi tenebras offundant. Pauca tamen adhuc supersunt, quæ remedium a Nobis deposcunt.

Dispensationes generales nimis sæpe petuntur.

§. 10. Siquidem advertimus jam multis ab hinc annis non solum plures in qualibet Italia Urbe, vestra auctoritate, dissolvi a Quadragesimali abstinentia, sed etiam magno studio contenditis, uti universam Civitatem, totamque Diæcesim eadem abstinentia liberemus. Hinc factum est, ut in quibusdam Civitatibus ac Diœcesibus jam per multos annos Fideles universi, absque ullo discrimine, carnibus per Quadragesimam utantur.

Quid inde timendum.

§. 11. Id quidem maximam Nobis affert solicitudinem eo quod deprehendimus certis Testimoniis, in quibusdam Regionibus Septemtrionis, toto Quadragesimæ cursu, lactis & ovorum usum libere permitti, quia per plures annos eamdem facultatem petierint, & a Sede Apostolica consecuti fuerint: quamobrem illi Populi sibi in animum induxerunt, non esse rursus ad Pontificem confugiendum pro hujusmodi facultate impetranda, sed priores concessiones singulis annis acceptas sufficere, ut lactis & ovorum consuetudo per Quadragesimam comprobet.

Conc. Tridens circa dispensationes.

§. 12. Præterea maximi facienda esse ducimus ea verba Trident. Conc. *Sess.* 25. *cap.* 18. *de Refor. Sicuti publice expedit, Legis vinculum quandoque relaxare, ut plenius, venientibus casibus, & necessitatibus, pro communi utilitate satisfiat; sic frequentius Legem solvere, exemploque potius, quam certo personarum, rerumque delectu, petentibus indulgere, nil aliud est, quam unicuique ad Leges transgrediendas aditum aperire.*

Pontificis sanctio jam edita.

§. 13. In Literis nostris Apostolicis, quas *anno* 1741. ad omnes Catholicos Episcopos dedimus, huic corruptelæ viam præcludere cogitavimus ea ratione, illisque verbis, quæ rursum hic subjicimus: *Debitum igitur Paternæ uniuscujusque vestrum sedulitatis & charitatis officium jure postulat, ut omnibus notum faciatis & annuntietis, nemini quidem sine legitima causa, & de utriusque Medici consilio, multitudini vero, veluti Populo, aut Civitati, aut Genti indiscriminatim integræ, nonnisi gravissima, & urgente necessitate, & in casibus per Sacra Canonum Statuta præscriptis, cum debita Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis reve-*

reverentia, a Quadragesimali Jejunio dispensationem, toties quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque usurpandam, nec superbe & arroganter ab Ecclesia, sicut alibi in more positum esse accipimus, esse postulandam.

Ratio servata in concedendis Disp. generali.

§. 14. Porro Nos hanc normam secuti sumus, cum multitudinem, veluti Populum, aut Civitatem integram, Quadragesimali abstinentia immunem declaravimus. In primis loci Episcopus id postulare a Nobis debuit, ac gravissima, urgentique necessitate suum testimonium interponere. Deinde carnes minime permissæ fuerunt, si lactis, & ovorum usus satis esse videretur. Tum vero facultas edendi carnes tribui solum consuevit, cum interposito Episcopi testimonio id omnino necessarium judicaretur: nec sufficiens necessitati remedium afferri constaret, si ova solum, & lacticinia concederentur. Quoties autem abstinentia Quadragesimæ nostra auctoritate soluta fuit, certos tamen dies præscripsimus, quibus integra abstinentia servaretur, nempe diem Cinerum, dies quatuor temporum, vigilias præcepto obeundas, dies Majoris Hebdomadæ a Dominica Palmarum. Quandoque recensuimus etiam totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam indiximus abstinentiam Feriis sextis, ac Sabbathis, etiamsi facultas a Nobis tradita, lactis & ovorum usum solum complecteretur. Postremo eam conditionem semper addidimus, ne Jejunii lex unius per diem comestionis ullo modo violaretur, ac ne simul in mensa carnes & pisces apponerentur.

Verificatio causæ ab Episcoporum judicio pendet.

§. 15. Dum rationem hujus consilii nostri serio perpendimus, haud plene acquiescimus, ob eam solicitudinem ac dubitationem, ne causa ab Episcopo loci prolata, quam Nos legitimam credidimus ad solvendam Quadragesimæ abstinentiam, ejus naturæ fortasse non sit, quæ veram & urgentem necessitatem contineat. Quippe illud Nobis semper ante oculos propositum habuimus, ut nihil a ratione alienum, nihil inconsulto ac temere faciamus. Hærent pariter animo defixa Sancti Bernardi verba ad Pontificem Eugenium *lib. 3. de Consideratione cap. 4. Facitis hoc, quia potestis: Sed, utrum debeatis, quæstio est & quomodo:* Attamen fidem præstimus iis, quibus præstanda fuerat, Episcopis nempe locorum. Non enim alio pacto exerceri potest solicitudo peculiarium Ecclesiarum, ac Diœcesum, nisi fides habeatur Episcopis, a quibus illæ administrantur. Sed in posterum, ut gravissimum hoc negotium tutius, quam fieri possit, geratur, molestum vobis non sit, animum iis advertere, quæ subjicimus.

Causæ pro concedendis dispensationibus personalibus.

§. 16. Non ignoratis ab Innocentio III. Prædecessore Nostro *Cap. Consilium, de observatione jejuniorum*, inter causas legitimas solvendi abstinentiam a Carnibus jejunii tempore, recenseri veram, & existentem reipsa ægritudinem: *Præterea de illis, qui in Quadragesima, vel in aliis jejuniis solemnibus infirmantur, & petunt sibi esum Carnium indulgeri, spondemus: quod, cum non subjaceat legi necessitas, desiderium infirmorum, cum urgens necessitas exigit, supportare potes & debes, ut majus periculum in eis evitetur.* Idem statuerant multo ante Innocentium III. Patres octavi Concilii Toletani *Can. 9.* quod anno 653. celebratum fuit: *Quisquis absque inevitabili necessitate, atque fragilitatis evidentis languore, seu etiam ætatis impossibilitate, diebus Quadragesimæ esum Carnium præsumpserit attentare, non solum erit reus Resurrectionis Dominicæ, verum etiam alienus ab ejusdem diei Sancta Communione . . . Illi vero, quos aut ætas incurvat, aut languor extenuat, aut necessitas arctat, non ante prohibita violare præsumant, quam a Sacerdote permissum accipiant.*

Aliæ omnino requiruntur pro generalibus.

§. 17. Nemo est, qui non intelligat hujusmodi causas satis esse, ut aliqui a Jejunii legibus & abstinentia immunes existimentur; non autem, ut Populus, vel integra Civitas idem Privilegium obtineat. Quis enim sibi persuadere possit, Cives universos alicujus Urbis, vel Diœcesis, eodem tempore gravissimo morbo teneri, vel in eodem discrimine versari omnes, ut periculosam ægritudinem contrahant? Nisi forte eos morbos intelligamus, qui ab aeris intemperie, vel infectione promanant, de quibus paulo post verba faciemus. Quis credat unquam, Populum universum alicujus Diœcesis vel communi languore penitus extenuatum, vel extrema senectute confectum?

Quadragesimalium ciborum caritas non est causa sufficiens pro disp. gen.

§. 18. Non vero causa sufficiens habenda est, ut aliqua Civitas, vel Populus abstinentia Quadragesimali liberetur, ipsique Carnes permittantur, si forte pisces, vel ova caro pretio vendantur. Sicut enim Urbes habent egenos Cives, ita etiam opulentos; e quibus etiam alii vitæ sustentationem labore ac sudore sibi comparant; alii vero patrimonio ac divitiis satis superque abundant. Itaque, si pro emendis piscibus grave pretium solvendum sit, id quidem egenis Civibus, non vero divitibus suffragatur, Id asserunt etiam nonnulli Theologi haud severioris disciplinæ, quorum sententiam recensuimus Capite nono Libri tertii nostrarum Institutionum, quas Bononiæ Typis impressimus.

Nec Militum stationes.

§. 19. Illud etiam inane commentum prorsus existimari debet, solvendas esse abstinentia Quadragesimæ Civitates, vel Diœceses, ubi exercitus versantur, eo quod Milites in iis locis permanentes abstinentiæ leges minime observant. Id potius animos Civium inflammare deberet ad jejunium rite religioseque suscipiendum, ut nempe Milites tanta virtute temperantiæ permoti, ipsorum exemplum sequantur. Illud solum pro legitima causa in medium proferri potest, Copias Militum tantam afferre Civitati penuriam herbarum, atque olei, licet Quadragesimæ Jejunio non obtemperent, ut harum rerum pretia summopere augeantur. Tunc autem eadem statuenda sunt, quæ paulo ante diximus, cum pisces, & ova cariori pretio comparantur.

Nec aliæ ex peculiaribus causis supra recensitis.

§. 20. Igitur peculiares morbi, quamvis frequentes, in posterum pro causa solvendæ abstinentiæ non adducantur, nisi forte Civibus universis iidem morbi communes habeantur ob aliquam aeris corruptionem; neque in posterum herbarum, olei, piscium, & ovorum pretia tanti ponderis esse censeantur, ut omnis Civitas, vel Diœcesis, ab instituto Quadragesimæ Jejunio ac temperantia liberari contendat. Quod si veras, ac legitimas a Nobis causas ad hanc facultatem obtinendam expetitis, duas potissimum percensebimus, quarum prima ex jure Canonico, altera vero ab ipsa rerum magistra experientia deprompta est.

Causæ legitimæ. Deficientia piscium, olei &c.

§. 21. Innocentius III. quem superius nominavimus, *eodem Cap. Consilium, de observatione jejuniorum*, Archiepiscopo Bracarensi postulanti, qua pœna plectendos judicaret illos, qui tempore Quadragesimæ a Carnibus non abstinuerant ob summam rerum caritatem, & angustiam, itaut plures fame enecarentur, respondit his verbis: *Cum autem quæsieris, quæ sit illis pœnitentia injungenda, qui diebus Quadragesimalibus, tempore quo tantæ famis inedia ingruebat, quod magna pars populi propter inopiam annonæ periret, carnes comedere sunt coacti, respondemus: quod in tali articulo illos non credimus puniendos. Preces tamen Domino pro illis & cum illis fundas, ne ipsis aliquatenus imputetur; quia bonarum mentium est, ibi timere culpam, ubi culpa minime reperitur;*

Disciplinæ veteris rigor.

Si quis hoc tempore Episcopus, adductus exemplo Bracarensis Antistitis, idem consilium peteret a Sede Apostolica, tamquam ineptus, ac simplex haberetur; Sed illo Ecclesiæ felicissimo sæculo maximi pendebatur, uti æquum est, Quadragesimæ præceptum. Hinc magna severitate inquirebantur illi, qui minime paruissent, licet talis causa intercederet, ut liberi ab eodem præcepto viderentur: nec ulla ratio habebatur Virorum Principum, licet ipsorum incolumitas cum Reipublicæ felicitate conjuncta putaretur; uti Nos fuse ostendimus in decima quinta nostrarum Institutionum Libri primi. Sed iis omissis, & aliis bene multis, quæ in hanc rem congeri a Nobis possent, illud primum delibabimus ex responso Innocentii III. tunc Quadragesimæ abstinentia solvi posse integram Civitatem, vel Diœcesim, cum reipsa non suppetunt ea, sine quibus præceptum Quadragesimæ observari nequit. Itaque si revera in aliquo loco neque oleum, neque pisces comparari possint, tunc Incolis ejusdem loci permitti fas est, ut lacte, & ovis utantur: Si hæc autem revera deficiant, tunc Carnis, salubris tamen, edendæ facultas concedetur, interposita semper jejunii servandi conditione.

Exemplum dispensationis concessæ pro Insulis Americæ.

§. 22. Insula Sancti Dominici in America Meridionali in temporalibus paret Charissimo in Christo Filio nostro Ludovico Galliarum Regi Christianissimo, nec ei ullus præest Episcopus. Præfectus Patrum Societatis Jesu anno 1742. a Nobis quæsivit,

an ex concessione sibi facta a Sede Apostolica dispensandi super esu carnium, ovorum, & lacticiniorum temporum jejuniorum, & Quadragesimæ, dici posset, sibi etiam datam fuisse facultatem dispensandi nedum particulares personas, sed etiam multitudinem hominum, & omnes sui districtus Incolas, quando coram Deo id expedire judicasset: habitoque responso; facultatem ei fuisse concessam dispensationem indulgendi particularibus hominibus, non autem multitudini hominum, & omnibus Incolis sui districtus, pro concessione exoravit. Pro causa exposuit veneficam piscium qualitatem, exiguum piscatorum numerum, qui longe ab Insula piscantes, pisces deferebant aut fœtentes, aut corruptos ob nimios calores; paupertatem earum gentium, quæ oleum emere non poterant pro cibis Quadragesimalibus necessarium; deficientiam denique olerum, & leguminum, quæ in ea regione facile corrumpuntur, aut a vermibus consumuntur. Re subinde mature discussa coram Nobis in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ & Universalis Inquisitionis *die* 12. *Aprilis anno* 1742. habita ratione regionis nimis remotæ, a qua quolibet anno impossibilis erat ad Sedem Apostolicam recursus; indulgentes necessitati Fidelium degentium in Insulis Ditionis Gallicæ in America, facultatem concessimus Præfectis Missionum illarum partium, ut in casu veræ, & ineluctabilis necessitatis, & tantum de anno in annum, præfataque vera necessitate durante, & non aliter; nec alio modo, uti possent & valerent cum fidelibus Populis ipsorum regimini commissis dispensare super esu ovorum, & lacticiniorum, & etiam carnium tempore Quadragesimali, indicta simul cum hujusmodi dispensatione observantia jejunii per unicam comestionem, onerataque prædictorum Præfectorum conscientia, si adamussim juxta præscriptum concessa facultate usi non fuissent.

II. Causa, Morbus epidemicus.

§. 23. Sed jam ad experientiam deveniamus. Quindecim ab hinc annis per totam fere Europam morbus invaluit, qui pectoris inflammationem inferebat, ita tamen, ut ex una Civitate in aliam, & ex una Provincia in aliam hæc funesta lues promanaret. Id contigit annis 1730. 1733. 1740. Licet autem morbos ejusmodi, qui universos hominum ordines, atque ætates corripiebat, lentam solum in pectore inflammationem excitaret, tamen senibus matura jam ætate debilitatis extremam afferebat perniciem; nam ex ipso febres acutissimæ, ac mortales sequebantur. Idem morbus in periculum trahebat juniores etiam, qui paululum infirmo pectore laborarent. Postremo multorum pectora adeo labefactavit, ut gravissima deinde mala provenirent. Alios quoque morbos hujus generis, pectoris inflammationem magno cum periculo afferentes, ægros in discrimen vitæ adduxisse, Medici Scriptores luculenter testantur.

Medici audiendi super qualitate morbi.

§. 24. Itaque si Medicinæ Professores acciti, monitique graviter, ut nihil a veritate alienum respondeant, unanimi consensu fateantur (uti nobis ipsis accidit, cum adhuc Bononiæ versaremur) morbum esse talis naturæ, qualem superius commemoravimus, itaut nulla ætas libera, & incolumis esse queat; & affirment, illis ipsis, qui inter Cives salvi & integri numerantur, eamdem perniciem imminere; id præterea conferre plurimum ad ejusmodi luem depellendam, aut evitandam, si tum ægrotantes, tum sani a piscibus, & oleo, & quandoque pariter a lacte, & ovis abstineant, si, inquam, res ita se habeat, tum procul dubio causa sufficiens judicanda est, quæ experientiæ innititur, & quæ semper probata, & in posterum probanda videtur, ut nempe Populus, seu Civitas integra a carnibus abstinendi præcepto non teneatur.

Eorum attestationes exhibendæ.

§. 25. Neque ulla difficultas promovere vos debet a consulendis Medicis, qui præstantiores habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid revera senserint, scripto testari non prætermittant: quæ conditio si desit in posterum, nulla unquam facultas Civitati, aut Diœcesi, carnibus aut lacticiniis vescendi tempore Quadragesimæ tribuetur: quippe id necessarium omnino videtur. Accedit etiam, quod Medici facilitate quadam incredibili peculiares quidem Cives a Quadragesimæ precepto liberos, & immunes decernere soleant; (de qua re gravissime monendi a vobis sunt, ne suas animas indulgendo nimis aggravent): Cum vero pro universis Civibus idem statuendum proponitur, tum se difficiles, anxios, ac solicitos præstare, Nos ipsi experti sumus. Postremo si velint percurrere ea, quæ in Italia, & extra ipsam præclarissimi Auctores Medici Typis evulgarunt, facile deprehendent, abstinentiam, ciborumque parsimoniam ab illis magnopere commendari; discrimen inter morbos constitui, & certis rationibus ostendi, in curandis quibusdam morbis nequaquam requiri, ut jusculum, & carnes, loco piscium, olei, & herbarum substituantur; in aliis vero juvare plurimum, si sublatis carnibus, cum indicitur jejunium, oleo, vel lacte ægrotantes utantur: Demum advertent, quam diligenter, accurateque scribant de pectoris incommodis, cum in omnibus generatim excitantur, ne corripiantur eodem morbo, qui adhuc incolumes a communi lue supersunt.

Quid observandum pro indulg. esu carnium, & ovorum.

Episcopi ne facile petant Dispensationes generales.

§. 26. Hæc vobis indicanda putavimus. Reliquum est, ut Vos hortemur, ne tam facile suscipiatis negotium petendæ facultatis utendi carnibus, & lacticiniis tempore Quadragesimæ pro universa Civitate, vel Diœcesi. Quippe abrumpenda tandem est consuetudo, ob quam jam per tot annos in quibusdam locis hæ facultates tribui consueverunt. Illud etiam experientia a Vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abstinentiam Quadragesimæ nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc causam inter ægrotos, vel mortuos recenseri.

Præmissis non servatis, Dispensatio denegabitur.

§. 27. Hanc rationem, & institutum Nos ipsi secuti sumus Romæ, ac Bononiæ (cujus Sedem adhuc retinemus,) cum nuper Quadragesimæ tempus ageretur. Si vos id quoque præstabitis, neque facile a Nobis pro universa Civitate, vel Diœcesi, facultatem solvendi Quadragesimæ abstinentiam postulabitis, vel (si necessarium id arbitremini) non aliter, quam servatis præmissis conditionibus Dispensationis instantia ad Nos deferretur, non solum ii fructus provenient, quos jam indicavimus; sed etiam repulsæ pudorem evitabitis, Nosque pariter ea molestia vindicabitis, quam ferimus, dum votis vestris minime obsecundamus. Postremo vos omnes peramanter amplectimur, & Apostolicam Benedictionem Vobis, Populisque vestris impertimur.

Datum ex Arce Castri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 10. Jun. 1745.

CXXXI.

ELECTIO

Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemensem nulla & hillicita declaratur; cum censuris, & inibitione, ne Consecrationem suscipere præsumat.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Schismaticorum pervicacia.

HIERONYMO de Boch e vivis ad districtam rationem de illegitima probasaque sua in Pseudo-Episcopum Harlemensem cooptatione a Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi Petro Joanne Meyndarts funestissimis Schismatis istic Patrono dudum facta, deque sua illicita, nefaria, sacrilega, & contra suprema Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis mandata, ac Sacrorum Canonum sanctiones, fucatis cœremoniis accepta consecratione, reddendam, die XI. Mensis Decembris anni proxime elapsi evocato a Pastorum Principe æternoque Judice Jesu Christo, cujus vices in terris Nos plane immerentes agerimus; sperandum quidem erat, fore nimirum, ut ipse Petrus Joannes scelestissimus execrandæ perduellionis antesignanus, quem neque paterna Prædecessoris nostri felic. recor. Clementis PP. XII. ac Nostra monita, neque vibrata toties in ipsum omnium Ecclesiasticarum censurarum fulmina ad saniorem mentem redegerant, tam infelici ejusdem Hieronymi exitu perculsus, & sceleribus suis emergens, ad meliorem frugem rediret, & fructus pœnitentiæ dignos faceret. Verum iniquitatis filius nec conscientiæ angoribus tactus, nec tot censurarum Ecclesiasticarum formidine deteritus, nec ad tantum symmystæ sui exitium perterre factus, sed veluti is, qui lætatur, cum male fecerit, & exultat in rebus pessimis, temerario ausu ac præfracta fronte non solum eidem Ecclesiæ Harlemensi primum Generalem Vicarium, deinde Episcopum constituit

Pseudo-Episcopi electio.

tuit & designavit die xv. Mensis Maji currentis anni quemdam Schismaticum Virum Joannem Van-Stiphout Amstelodami Pseudo-Pastorem; verum ad Nos etiam literas dedit, quibus Nos de temeritate sua, detestabilique Pseudo-Episcopi designatione certiores faciens, patrati quoque criminis ac sceleris confirmationem a Nobis expostulat.

Ultrajectensis pseudo Archiepiscopi auctor. nulla Episcopat. Harlemensis irrita restitutio.

§. 1. Ad tantam audaciam pene concidimus, nec possumus satis aptis verbis explicare & debitis lacrymis deflere tam pervicacem perditi hominis in malitia sua gloriantis, & sceleribus scelera adjicientis insaniam furoremque. Etsi autem per alias in simili forma Brevis literas tum laudati Clementis Prædecessoris, Tum Nostras, quarum tenores hisce præsentibus literis pro insertis haberi volumus, tam ipsius Petri Joannis electionem & consecrationem in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem; quam defuncti Hieronymi de Boch electionem, consecrationem, & jamdudum obsoleti Episcopatus Harlemensis erectionem irritam, inanem, illicitam, illegitimam, ac sacrilegam, & utrumque excommunicatum, anathematizatum, ac a Catholicæ Ecclesiæ communione segregatum, ac prorsus Schismaticum vitandum, esse ac fore, & utrumque nullam vel minimam Jurisdictionem Episcopalem, aut pro Animarum regimine auctoritatem unquam habuisse & habere declaratum fuerit; ac propterea nulla pariter, irrita, & inanis ficta Harlemensis Episcopatus erectio, ac dicti Joannis Van-Stiphout asserta in Pseudo-Episcopum Harlemensem designatio; tamen Prædecessorum nostrorum, ac potissimum ejusdem Clementis Prædecessoris, sacrarum legum morem & exempla secuti, quemadmodum alias fecimus; tradita Nobis e Cœlo potestate, electionem Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem a Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanne, & ab ejus fictis Canonicis factam, assertique Episcopatus hujusmodi erectionem, nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac sacrilegam declaramus, eamque rescindimus, delemus, abrogamus.

Nona elect. damnatur, & annullat.

Inhibetur electo quilibet jurisdictionis actus

§. 2. Deinde sub pœna Excommunicationis ipso facto & sine ulla declaratione incurrendæ mandamus districteque indicimus eidem Joanni Van-Stiphout, ne ullam Episcopalem Jurisdictionem exerceat, ne pro suscipiendis Ordinibus Dimissorias literas dare, ne Pastores, Missionarios, Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad Animarum curam & sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis prætextu, constituere, ac deputare audeat: ac proinde, si quis per ipsius Literas Dimissorias Ecclesiasticos Ordines susceperit, se suspensum, ac propterea irregularitati obnoxium esse sciat, si susceptos Ordines exercuerit. Quascumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine sive jam factas, sive faciendas, cum omnibus inde sequutis prorsus irritas, nulliusque momenti declaramus.

Necnon Episcopalis Consecrat. susceptio.

§. 3. Præterea sub eadem pœna Excommunicationis ipso facto & sine alia declaratione incurrendæ mandamus tam eidem Joanni Van-Stiphout, ne se cuiquam Archiepiscopo, aut Episcopo consecrandum præbeat, quam ipsi Pseudo-Archiepiscopo Petro Joannis, aliisque Archiepiscopis & Episcopis, ne eumdem inaniter electum Episcopum Harlemensem consecrare audeant. Nas autem pœnas decernimus sine præjudicio illarum, quas tam Electus Pseudo-Episcopus, quam Elector Pseudo-Archiepiscopus noverint se incurrisse.

Admonitio & cohortatio ad Catholicos.

§. 4. Cæterum, Dilecti Filii, gaudium, & corona nostra, quemadmodum præclara vestra in Catholicæ Fidei & Religionis Orthodoxæ confessione virtus & constantia, rebus ipsis semper probata, & Apostolicis laudibus commendata, Nos dubitare non sinit, qui non solum ad præcavendam, sed ad procul amandandam propulsandamque etiam omnem execrandi Schismatis luem maximopere enitamini; ita paterna nostra erga Vos caritas haud patitur, quin paterni cordis nostri curas cogitationesque ad Vos, convertamus, solicite monentes atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati estis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad se conantur. Date quotidie magis operam, ut Seductores intelligant, Vos ad verum Christi Domini Ovile, & ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti estis Mundo, Angelis, & hominibus, qui Vos indutos Catholicæ lorica veritatis, & galea salutis, adversus hostes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia insidiosos, strenue pugnare undique circumspiciunt, ac vestram animi fortitudinem invictamque constantiam eximiis laudibus extollunt; non sine incredibili nostra lætitia ac solatio, qui tantam virtutem plurimi facimus; servatamque a Vobis Catholicæ Ecclesiæ, Nobis, Romanæque Sedi fidem singulari amore prosequimur; cujus pignus esse volumus Apostolicam Benedictionem, quam cum uberrima cœlestium charismatum copia conjunctam, Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Dat. die 26. Junii 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxvi. Junii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

Public. eodem die, mensis & anni.

DAMNATIO, CXXXII.

Et Prohibitio Libri, cujus titulus est: *Illustrissimorum, ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensis, & Episcopi Harlemensis Instrumentum Appellationis ad Concilium Generalem futurum, a duobus Brevibus a Sanctissimo alias expediti ad Catholicos in Fœderato Belgio.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a præcavendis animarum periculis.

Altissimo Divinæ providentiæ consilio imposita imbecillitati Nostræ suprema Catholicæ Ecclesiæ procuratio, atque adeo commendata Nobis a Pastorum Principe Jesu Christo, cujus vices plane immerentes gerimus, assidua pascendi universi Dominici Gregis cura, jure ac merito exigit ac requirit, ut ad eumdem Gregem in unitate & integritate servandum custodiendumque semper advigilantes, inter gravissimas Apostolici ministerii Nostri partes eam præcipue reputemus, qua procul ejiciamus emandemusque perditos homines, ne sub inducta Pastoris larva Oves Christi venenatis fraudolentium fallaciumque doctrinarum suarum pascuis pelliciant, ac decipiant, & ne eas a Christi ovili separantes, ad perditionis viam agant atque perducant.

Schismaticorum seditiosus Libellus.

§. 1. Cum itaque nomine duorum assertorum Antistitum, quos re ipsa haud legitime, sed nulliter electos, ac sacrilege consecratos, & supremis Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis præceptis inobedientes & contumaces, alias Nos a Catholicæ Ecclesiæ communione separavimus & sejunximus, ac separatos & sejunctos esse declaravimus, & publice denunciavimus, in lucem prodierit quidam libellus anno MDCCXLIV. editus sine Typographi nomine, & sine loci indicatione, sed hoc dumtaxat titulo; *Illustrissimorum, ac Reverendiss. Archiepiscopi Ultrajectensis, & Episcopi Harlemensis Instrumentum appellationis ad Concilium Generalem futurum, a duobus Brevibus, quæ præferunt nomen SS. D. N. Benedicti XIV. scriptis ad universos Catholicos in Federato Belgio &c.* Nos, licet titulus ipse præfatum libellum proscriptione dignum esse & fore, aliisque censurarum Ecclesiasticarum, quibus Romani Pontifices Prædecessores Nostri hujusmodi appellationes damnarunt proscripseruntque, notis, reipsa obnoxium esse demonstret, atque adeo haud necesse sit, ad illum damnandum ac reprobandum, animadvertere rationes atque momenta in eodem libello ad comprobandum dictum titulum adducta, utpote fallacia, schismatica, & seditiosa; nihilominus postquam accuratissimo tam Nostro, quam aliorum examini subjecimus, Apostolica demum censura perstringendum ac proscribendum duximus.

Damnatur, & imprimi, legi, ac retineri prohibetur, sub censuris.

§. 2. Auditis itaque plurium in Sacra Theologia insignium Magistrorum suffragiis, de plurimorum quoque Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium ad hoc specialiter deputatorum sententia atque consilio, libellum præfatum uti continentem propositiones falsas, seditiosas, scandalosas, captiosas, ad schisma ac eversionem Hierarchiæ Ecclesiasticæ pellicientes, & Apostolicæ Sedis prædictæ auctoritati injuriosas, & Ecclesiasticæ jurisdictionis eversivas, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, damna-

mnamus, & reprobamus; Ipſiuſque libelli impreſſionem, deſcriptionem, lectionem, & uſum omnibus & ſingulis Chriſtifidelibus, etiam ſpecifica, & individua mentione & expreſſione dignis, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ per contrafacientes ipſo facto abſque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam (præterquam a Nobis, ſeu Romano Pontifice pro tempore exiſtente) niſi in mortis articulo conſtitutus, abſolutionis beneficium valeat obtinere, omnino interdicimus. Volentes, & eadem auctoritate mandantes, ut quicumque libellum hujuſmodi penes ſe habuerit, illum, ſtatim atque præſentes literæ ei innotuerint, locorum Ordinariis, vel hæreticæ pravitatis Inquiſitoribus tradere atque conſignare teneatur; hi vero exemplaria ſibi ſic tradita illico flammis aboleri curent.

Simila ſcripta pariter prohibentur.

§. 3. Inſuper omnia alia ſcripta, vel manu exarata vel typis excuſa, in quibus ejuſmodi errores, ut illorum aliqui quomodolibet renovantur, vel defenduntur, ſeu eos in poſterum, quod abſit, renovari aut defendi contigerit, ſub eadem pæna, auctoritate, & tenore præfatis proſcribimus itidem, & damnamus ipſiuſque libelli impreſſionem, deſcriptionem, retentionem, & uſum, ſicut permittitur, omnino prohibemus. In contrarium facientibus non obſtantibus quibuſcumque.

Publicationis effectus, & exemplorum auctoritas.

§. 4. Ut autem eædem præſentes literæ ad omnium notitiam facilius perducantur, ne quiſquam illarum ignorantiam allegare poſſit, volumus, & auctoritate prædicta decernimus, illas ad valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, necnon Curiæ Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ de Urbe per aliquem ex Curſoribus Noſtris, ut moris eſt, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; Sic vero publicatas, omnes & ſingulos, quos concernunt, perinde afficere, ac ſi unicuique illorum perſonaliter notificatæ, & intimatæ fuiſſent: ipſarum autem literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eamdem prorſus fides tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur eiſdem præſentibus, ſi exhibitæ forent, vel oſtenſæ.

Dat. die 26. Junii 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XXVI. Junii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno V.

D. Cardinalis Paſſioneus.

Public. eodem die, menſe, & anno.

CXXXIII.

PRIVILEGIUM

Elevandi Crucem more Archiepiſcoporum, conceditur Epiſcopis Eyſtetenſibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AD Paſtoralis dignitatis faſtigium, nullo licet meritorum noſtrorum ſuffragio, per ineffabilem Divinæ Sapientiæ atque bonitatis abundantiam evecti, ad ea, quæ Eccleſiarum quarumlibet gloriam, earumque Præſulum ſplendorem & honorificentiam reſpiciunt, libenter intendimus, ut Præſules ipſi potiſſimum de laudabili bonorum operum exemplo commendatione digni, per Noſtri Miniſterii partes, optatis gratulentur eventibus, proptereaque eos pii Paſtoris affectu proſequimur, ac plenis favoribus confovemus, prout ſublimium perſonarum, locorum, & temporum qualitatibus debita conſideratione penſatis, conſpicimus in Domino ſalubriter expedire.

Eccleſiæ Eyſtetenſis illuſtres prærogativæ.

§. 1. Cum itaque, ſicut accepimus, annus milleſimus ab Inſtitutione & erectione Eccleſiæ Eyſtetenſis, in Morgavienſi Germania; tunc Gentilibus Incolis, Idoliſque ipſorum cultui dicatis referta, decurrat, ſeu prope elapſus ſit; Ipſique Eccleſiæ Sanctus VVilibaldus ex Regali Anglorum Sanguine ortus primo loco, poſtea vero felicis recordationis Ebejardus, qui poſtmodum ſub nomine Victoris Secundi ad Summi Apoſtolatus Apicem aſſumptus eſt, ex propinquo Henrici Imperatoris ſanguine in Epiſcopos & Paſtores præfecti fuerint, & in Majori Sancti VVilibaldi, & in aliis Eccleſiis Civitatis, vel Diæceſis Eyſteten. Sanctæ Valdeburgæ ipſius Sancti VVilibaldi, dum in humanis ageret, Germanæ Sororis Oſſa permultis miraculis clara in ſumma veneratione aſſerventur, ac ipſorum S. VVilibaldi, & S. Valburgæ ope, & præſidio, necnon ejuſdem S. VVilibaldi Succeſſorum Eyſtetenſium Epiſcoporum zelo, & opere, in illis Partibus Fana diruta, & Orthodoxa Fides feliciter fundata & promota, & poſtmodum contra falſa Lutheri, & Calvini dogmata fortiter defenſa reſpective extiterint; Et Civitas, & Diœceſis Eyſtetenſis, coadjuvante Venerabili Fratre Joanne Antonio libero Barone de Freliberg moderno illarum Epiſcopo, pluribus Monaſteriis aucta ſit, ipſeque Joannes Antonius Epiſcopus, recurrente mox ſæculo, ſeu centeſimo anno poſt nongenteſimum ab ipſius Eccleſiæ Eyſteten. Inſtitutione, & erectione prædictis, hujus Sæculi, ſeu præfati anni centeſimi Feſtivitatem ſolemniter celebrare, Reliquiaſque præfati S. VVilibaldi Altare Argenteum propriis ſumptibus ad id magnifice extructum, Sacriſque Supellectilibus opulenter rejectum, transferre, ut etiam accepimus, intendat.

Moderni Epiſcopi pia merita.

§. 2. Nos, qui agro Domini, divina diſponente clementia, meritis licet imparibus, præſidentes, nil in Domino ardentius exoptamus, quam ea augeri, & promoveri, quæ cultui Omnipotenti Dei, ac ſanctorum ſuorum Reliquiarum Venerationi & Eccleſiarum Præſulibus decori, & majeſtati incrementum afferre valeant, eidemque Joanni Antonio Epiſcopo ſpecialem gratiam facere volentes, ipſumque Joannem Antonium Epiſcopum a quibuſvis ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pænis, ſi quibus quomodolibet innodatus exiſtit, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutum fore cenſentes; Motu proprio, non ad prædicti Joannis Antonii Epiſcopi, vel alterius pro ſe ſuper hoc oblatæ petitionis inſtantiam, ſed ex matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, eidem Joanni Antonio Epiſcopo, ut ipſe, & ejus Succeſſores, Eccleſiæ Eyſteten. Præſules pro tempore exiſtentes, inſignio Rationalis ab ipſis Eccleſiæ Eyſteten. inſtitutione & erectione hujuſmodi, ad inſtar Archiepiſcoporum, jam gaudentes, de cætero perpetuis futuris temporibus Crucem in Civitate & Diæceſi præfatis, ac in quibuſvis functionibus publicis, & privatis, non tamen in præſentia Archiepiſcopi, niſi de ipſius conſenſu, & ſalvo in omnibus Jure Metropolitico, ante ſe elevari, & geſtari facere, illaque uti libere & licite poſſint & valeant, Apoſtolica Auctoritate, tenore præſentium, concedimus & indulgemus, ipſumque Joannem Antonium Epiſcopum, ejuſque Succeſſores Eccleſiæ Eyſteten. Præſules pro tempore exiſtentes, ſuper eiſdem præmiſſis a quoquam quavis auctoritate, & quovis prætextu, colore, vel ingenio moleſtari, inquietari, perturbari, vel impediri nullatenus unquam poſſe, neque debere.

Ipſi & Succeſſoribus conceditur Indultum geſtandi Crucem ante ſe elevatam, &c.

Clauſulæ ad perpetuam.

§. 3. Præſentes quoque ex quocumque capite, quantumvis juridico, & legitimo, de ſubreptionis, vel obreptionis, ſeu nullitatis vitio, vel intentionis Noſtræ, vel quopiam alio defectu notari, vel impugnari nunquam poſſe, ſed eas ſemper & perpetuo validas, firmas, & efficaces fore & eſſe, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri & obtinere, nec eas ſub quibuſvis ſimilium, vel diſſimilium gratiarum revocationibus, ſuſpenſionibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis diſpoſitionibus comprehenſas, ſed ſemper ab illis exceptas eſſe & fore, ac Joanni Antonio Epiſcopo, ejuſque Succeſſoribus dictæ Eccleſiæ Eyſteten. Præſulibus pro tempore exiſtentibus perpetuo ſuffragari; Sicque, & non alias, per quoſcumque Judices, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictæque Sedi Nuncios, judicari, & definiri debere, & ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus, non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, dictæque Eccleſiæ Eyſteten., etiam Juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & conſuetudinibus contrariis quibuſcumque.

Decretum irritans cum derogationibus.

Sanctio.

§. 4. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc pagi-

PONT. A. V. paginam Nostræ absolutionis, Concessionis, Indulti, Decreti, & voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 5. Julii 1745. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, quinto nonas Julii Pontificatus Nostri Anno Quinto.

CCXXXIV.

NE CONFESSARII

A Pœnitentibus exquirant Sociorum in crimine, seu complicum nomina &c.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Regnorum Portugalliæ, & Algarbiorum

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontificis studium in avertendis animarum periculis. SUprema omnium Ecclesiarum solicitudo, & Divina Jesu Christi omnium Pastorum Principis, cujus vices plane immerentes gerimus, Caritas assidue urget Nos, ut pro commissa divinitus imbecillitati nostræ universi Dominici gregis cura semper advigilantes, periculis animarum, sicubi forte superimpenderint, per omnes Christiani Orbis Populos ac Nationes, opportune, quantum cum Domino possumus, occuramus; atque iis præcipue Regnis & Locis peculiari quodam Apostolicæ nostræ Caritatis studio, auctoritatisque providentia consulamus, in quibus, cum Fides, Religio, Pietas quam maxime floreant, callidus humani generis hostis nocere Fidelibus, dum aperto bello desperat, per insidias mollitur; in Angelum scilicet sese lucis transfigurans, & ementita boni specie incautis illudens, qua ex arte non minora sæpe animarum detrimenta, quam ex aggressione manifesta, esse proventura nequissimus veterator confidit.

Refert abusum interrogandi Pœnitentes de nomine complicis seu Socii criminis &c. §. 1. In harum autem fraudum numero computamus, quod in florentissimis Portugalliæ, & Algarbiorum Regnis, & Ditionibus, quibus Vos Antistites summa cum Sacerdotalis virtutis vestræ commendatione præsidetis, & quibus pro singulari erga Catholicam Ecclesiam, atque Apostolicam hanc S. Sedem observantia, meritæ debentur laudes, nuper evenisse non sine ingenti animi nostri dolore cognovimus. Pervenit enim haud ita pridem ad aures nostras, nonnullos istarum partium Confessarios, falsa zeli imagine seduci se passos, sed a zelo secundum scientiam longe aberrantes, perversam quamdam, & perniciosam praxim in audiendis Christifidelium confessionibus, & in saluberrimo Pœnitentiæ Sacramento administrando invehere, atque introducere cæpisse; ut videlicet, si forte in pœnitentes incidissent socium criminis habentes, ab iisdem pœnitentibus socii hujusmodi, seu complicis nomen passim exquirerent: atque ad illud sibi revelandum non inducere modo suadendo conarentur; sed, quod detestabilius est, denuntiata quoque, nisi revelarent, absolutionis sacramentalis negatione, prorsus adigerent atque compellerent; imo etiam complicis ejusdem nedum nomen, sed habitationis insuper locum sibi exigerent designari: Quam illi quidem intolerandam imprudentiam, tum procurandæ complicis correctionis, aliorumque bonorum colligendorum specioso prætextu colorare, tum emendicatis quibusdam Doctorum opinionibus defendere non dubitarent; cum revera opiniones hujusmodi vel falsas, & erroneas sequendo, vel veras, & sanas male applicando, perniciem tam suis, quam pœnitentium animabus consciscerent; ac sese præterea plurium gravium damnorum, quæ inde facile consecutura fore prævidere debuerant, reos coram Deo æterno Judice constituerent.

Scandala inde exorta. §. 2. Et vero jam secuta fuisse multa ejusmodi damna, infelici experientia compertum est: Nec fieri potuit quin ea de causa & oblocutiones, & scandala, & non Ministrorum tantum, sed sacri etiam ipsius Ministerii odium, & animorum ingens conturbatio in Populo fideli exorta sint. Tristia Nos hæc nuntia cum accepimus, simul audivimus, contra exitialem hujusmodi abusum protinus justa indignatione pro munere suo commotos fuisse Dilectos Filios nostros S. R. E. Cardinales Nunum a Cunha in iisdem Portugalliæ & Algarbiorum Regnis Generalem Inquisitorem, & Thomam de Almeyda Patriarcham Lisbonensem; atque utrumque solicite gliscenti malo compescendo, atque etiam eradicando adlaborasse. ANNO 1745. Item Card. Inquisitoris, & Patriarchæ solicitudines.

Damnat relatam praxim. §. 3. Nos autem, ne in tam gravi animarum discrimine ulla ex parte Apostolico nostro Ministerio deesse videamur, neve mentem hac super re nostram apud Vos obscuram, aut ambiguam esse sinamus; Notum Vobis esse volumus, memoratam superius praxim penitus reprobandam esse, eamdemque a Nobis præsentes nostras in forma Brevis literas reprobari, atque damnari, tanquam scandalosam, & perniciosam, ac tam famæ proximorum, quam ipsi etiam Sacramento injuriosam, tendentemque ad sacrosancti sigilli Sacramentalis violationem atque ab ejusdem Pœnitentiæ Sacramenti tantopere proficuo & necessario usu Fideles abalienantem.

Episcopis mandat, ut eam inhibeant, & extinguant. §. 4. Eapropter, Venerabiles Fratres, quamquam de pastorali vestra vigilantia nihil est quod dubitemus; Supremi tamen officii quoque nostri esse censemus alacritatem ipsam vestram hac mentis nostræ aperta significatione, & Apostolicis insuper hortationibus nostris intensius acuere, & excitare, ut pro se quisque vestrum opportunioribus, quascumque prudentia suggesserit: initis rationibus, & efficacioribus quibuscumque Juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Ministros adhibitis, noxiam hujusmodi novitatem strenue insectemini, ac pene nascentem opprimatis, neque patiamini traditis curæ vestræ ovibus ibi offendiculum parari, ubi salus a Christo posita est, ab eoque Divinæ misericordiæ fonte illas averti ac deterreri, ad quem ab eodem Redemptore nostro, ad abluendas dealbandasque in Sanguine suo animas, amantissime invitantur. Interea, dum a zelo vestro, ac prudentia, luculentiora Nobis certo pollicemur vestræ pietatis & observantiæ argumenta, Apostolicam Benedictionem cum uberrima cælestium charismatum copia conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, ex animo impertimur.

Transumptis fidem haberi jubet. §. 5. Volumus autem, ut præsentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, & adhiberi posset, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 7. Julii 1745. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Mensis Julii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

CCXXXV.

DE CAPACITATE

Canonicorum Regularium Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris, ad obtinenda Beneficia Ecclesiastica sæcularia, cum cura, & sine cura, atque Pensiones Ecclesiasticas.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. QUod inscrutabili Divinæ Providentiæ consilio Nobis immerentibus demandatum est Apostolicæ servitutis Officium, inter gravissimas curas, quarum pene obruimur multitudine, hanc etiam Nobis imponit, ut eas controversias dirimere, atque aliquando de medio tollere studeamus, quæ jampridem diu agitatæ, magno Ecclesiasticæ disciplinæ detrimento indecisæ adhuc pendere dignoscuntur; idque potissimum, ubi & rei controversæ gravitas, doctorum Virorum judicio, visa est Apostolicæ Decisionis oraculum postulare; & ipsi Romani Pontifices Prædecessores Nostri ejusmodi decisionis edendæ consilium alias susceperunt; tametsi, quominus id perficerent, aliorum fuerint negotiorum occupationibus præpediti.

Controversia super capacitate Canonicorum Regularium ad Beneficia sæcularia sæpe ab Auctoribus tractata. §. 1. Celebris jamdudum est controversia, an Canonici Regulares capaces sint continendi & retinendi Ecclesias Parochiales sæculares, absque Indulto Apo-

sto-

ANNO 1745. stolico. Quam quidem controversiam tum veteres tum recentiores Canonistæ tractarunt, in suis Commentariis ad *Cap. Quod Dei timorem, de statu Monachorum*; nec defuerunt inter Ecclesiasticarum rerum Scriptores, tum Italos, tum ex Regionibus ultra Montes positis, qui hujusmodi quæstionem accurate examinaverint. Hac ipsa de re, flagitantibus Canonicis Regularibus Lateranensibus, bonæ memoriæ Franciscus Maria Pitonius magni quondam nominis in Romana Curia Advocatus, ac deinde Episcopus Imeriensis in Partibus Infidelium, & sanctæ memoriæ Benedicti Papæ XIII. Auditor, amplum composuit volumen, quod licet nunquam Typis vulgatum, a Nobis tamen visum, atque perlectum est. Præterea dilectus Filius Cæsar Benvenuti Abbas Generalis Canonicorum Regularium Lateranensium, non multos ante annos, in lucem edidit Opus a se conscriptum, pro asserendo Canonicis sui Ordinis jure obtinendi præfatas Parochiales, absque Indulto Apostolico; in quam etiam sententiam plures clarorum Jurisperitorum Consultationes editæ sunt, ac Typis impressæ in Bullario Canonicorum Regularium Sanctissimi Salvatoris. Denique innumeri propemodum sive Theologi, sive Jurisconsulti, in suis Operibus, quæstionem hanc instituerunt; quorum aliqui eo usque progressi sunt, ut prædictos Canonicos Regulares nedum ad obtinendas sæculares Ecclesias Parochiales ad præsentationem Patronorum sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum, sed ad alias quascumque Parochiales Ecclesias ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, etiam per concursum, assequendas, & ad se sistendum hujusmodi concursibus, absque Indulto Apostolico, habiles atque capaces asserere non dubitaverint. Tum a Parochialibus Ecclesiis gradum faciendo ad Canonicatus Metropolitanarum, Cathedralium, & Collegiatarum Ecclesiarum, horum quoque absque Apostolica dispensatione adipiscendorum, capaces eos esse sustinerunt. Et quod magis notatu dignum videtur, idem plane affirmarunt de Beneficiis simplicibus, & Pensionibus Ecclesiasticis; plura congerentes exempla hujusmodi Canonicorum Regularium, qui, absque Romani Pontificis Indulto, tum ad regendas Parochiales Ecclesias Sæculares, & ad obtinendos Canonicatus atque Præbendas in Ecclesiis Collegiatis, Cathedralibus, & Metropolitanis; tum etiam ab Beneficia Ecclesiastica simplicia, nimirum absque Animarum Cura, vel residentiæ onere, administranda; e Claustris exierunt.

Resolutiones Congregationum, & Summorum Pontificum Decreta. §. 2. Sane quum in Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium ad diversi generis negotia cognoscenda auctoritate Apostolica deputatorum, examinatum sæpe fuerit hujusmodi assertum jus Canonicorum Regularium; sæpe responsum est, eos, absque Apostolico Indulto, ad sæculares Parochias promoveri non posse. Ita respondit Congregatio Concilii de anno millesimo quingentesimo octuagesimo primo, ejusque responsum approbatum fuit a sanctæ memoriæ Prædecessore Nostro Gregorio Papa XIII. Ita decrevit Congregatio Episcoporum & Regularium de anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo, expensis prius rationibus fuse deductis a Procuratore Generali Canonicorum Regularium Lateranensium; atque hoc pariter Decretum a piæ memoriæ Clemente Papa X. confirmatum, deindeque ad Canonicos quoque Regulares Sanctissimi Salvatoris extensum fuit. Cumque iidem Canonici Regulares Decretis prædictis minime acquiescerent; oblata occasione cujusdam Causæ *Placentinæ* in Congregatione Concilii propositæ Anno Domini millesimo sexcentesimo nonagesimo tertio, in qua agebatur de quodam Canonico Regulari Lateranensi præsentato ad Parochialem Ecclesiam secularem, quamvis Apostolicum Indultum eidem concessum fuisset; additum tamen fuit in Rescripto, ipsis petentibus, ut omnia, quæ præcesserant super hac re Decreta unirentur, utque, auditis Procuratoribus Generalibus, certa, & universalis Lex in hac materia constitueretur, idque a sanctæ memoriæ Innocentio Papa XII. Prædecessore Nostro per Apostolicas Literas in forma Brevis fuit confirmatum.

Clemens XI. Congregationi Concilii Causæ discussionem. §. 3. Hæc tamen Decretorum unio, & generalis Causæ discussio minime peracta fuit. Verum anno Domini millesimo septingentesimo decimo tertio Procurator Generalis Canonicorum Lateranensium postulavit a felicis recordationis Prædecessore pariter Nostro Clemente Papa VI. ut totius Causæ cognitionem prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis examini & judicio subjiceret; ad hoc ut eadem Congregatio illam discuteret ac definiret, *in mero puncto Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, & Instituti Canonicorum, independenter & præcisive ab omnibus Resolutionibus & Decretis Sacrorum Congregationum, Judicatis quorumcumque Tribunalium, Rescriptis, & Oraculis Summorum Pontificum, tam favorabilibus, quam contrariis Ordini Canonicorum Regularium, a temporibus Gregorii XIII. usque in præsens emanatis*; super quo Pontificium *juxta petita* Rescriptum obtinuit. PONT. A. V.

Quæ variis ex Causis dilata fuit. §. 4. Juvat credere, tunc existentem, aliosque deinceps prædictæ Congregationis pro tempore Secretarios, pro debita erga Pontificis mandatum observantia, diligenter curasse, ut Causa isthæc in Congregatione proponeretur. Equidem cum Nos in minoribus constituti, eodem Secretarii munere fungeremur, plurium annorum cursu nihil intentatum reliquimus, ut & prædicta controversia ad examen revocaretur, & congrua tandem decisione tolleretur; sed minime licuit, novis semper impedimentis objectis, negotium hoc ad optatum finem perducere. Verumtamen minime dubitabamus (quod etiam prædictis Secretariis, qui ante Nos fuerunt, persuasum fuisse censemus,) quin interim inviolate servaretur præcitatum Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo a Congregatione Episcoporum & Regularium editum, & a Clemente Papa X. confirmatum; quum potissimum & ipsorum temporibus, & Nobis etiam hujusmodi Secretarii Officium obeuntibus; frequenter evenisset, ut ab Apostolica Dataria, tam ad ipsam Concilii Tridentini, quam ad aliam Episcoporum & Regularium Congregationem, remitterentur petiones Canonicorum Regularium, qui pro obtinenda aliqua Parochiali Ecclesia sæculari, ad quam a Patronis præsentati fuissent, vel pro assequendo Canonicatu Ecclesiæ Cathedralis aut Collegiatæ, ab aliquo Episcopo sibi collato, Apostolicum Indultum postulabant. Unde consequens erat, ut opportunis adhibitis diligentiis pro Causæ propositione ad normam Rescripti Clementis Papæ XI. non admodum interesse videretur, si ipsi Canonici Regulares ejusdem Causæ decisionem minime urgerent.

Absolutus a Sanctissimo Domino Nostro repperi in Diœcesi Anconitana. §. 5. At vero quum a sanctæ memoriæ Benedicto Papa XIII. Anconitanam Episcopalem Ecclesiam regendam accepissemus, statim ac ad eamdem, uti par erat, præsentes accessimus, sero didicimus Nostram hac de re opinionem Nos fefellisse. Siquidem in ea Civitate nonnullos Canonicos Regulares invenimus, qui post relatum Decretum anni millesimi sexcentesimi primi, nullo suffulti Apostolico Indulto, sed de licentia tantum suorum Prælatorum Regularium, ad Parochias sæculares, vel ad Canonicatus in Cathedrali Ecclesia promoti, e Religiosis Claustris migraverant. Quin etiam unum ex his invenimus, qui quum sæculares Beneficium, quod olim obtinuerat, resignasset; tamen extra Claustra similiter, in habitu Presbyteri sæcularis degebat. Atque hujus quidem conscientiæ securitati, pro Nostri muneris ratione, consulere non omisimus, implorata eidem dispensatione ab Officio Pœnitentiariæ Apostolicæ, cui rem totam referentes, demonstravimus jam moraliter impossibile Oratori fore, claustralis vitæ institutum, & Religiosorum habitum resumere; quum & octogenario major esset, & mala valetudine laboraret.

Item in Bononiensi. §. 6. Deinde paucis post annis a felicis recordationis Clemente Papa XII. Prædecessore Nostro ab Episcopatu Anconitano ad Metropolitanam Cathedram Bononiæ Patriæ Nostræ translati; idem omnino in hac etiam Civitate & Diœcesi obtinere comperimus. Contigit autem, quemdam Canonicum Regularem Lateranensem ad Ecclesiam Parochialem sæcularem de Jurepatronatus Laicorum a Patrono Laico nominari; cumque Nos, ante hujusmodi nominationis admissionem, præter consensum Abbatis Generalis ipsius Ordinis, Apostolicum insuper Indultum Nobis exhiberi postularemus, eaque de re apertissimum Clementis Papæ X. Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo editum extare diceremus; mirati profecto sumus, quum Nobis responderi audivimus receptam esse in toto Canonicorum Regularium Ordine sententiam, quod præfatum Clementis X. Decretum omne robur amisisset, & in suspenso rema-

remaneret, ex quo Clemens XI. anno milleſimo ſeptingenteſimo decimo tertio, ut ſupra dictum eſt, quæſtionem illam de ratione obtinendarum a Canonicis Regularibus Parochiarum ſæcularium, an ſcilicet conſenſus eorum Abbatis Generalis, nullo interveniente Apoſtolico Indulto, ad hoc ſufficiens eſſet, Congregationi Concilii examinandam tradiderat. Equidem Nos hujuſmodi reſponſioni, quam agnovimus omni ſoliditate deſtitutam, minime acquievimus; neque porro Canonicus ille Regularis ad regimen Parochialis Eccleſiæ, ad quam præſentatus fuerat, a Nobis admiſſus fuiſſet, niſi prius Apoſtolicam diſpenſationem petiiſſet, atque impetraſſet. Verum ex hoc plenius cognovimus, quam neceſſarium eſſet huic controverſiæ aliquando finem imponere, ac certam atque univerſalem regulam ſtabilire ſuper Canonicorum Regularium capacitate ad obtinendas Parochiales Eccleſias, Canonicatus, aliaque beneficia Eccleſiaſtica ſæcularia, vel de licentia dumtaxat eorumdem Superioris Regularis, vel nonniſi accedente Apoſtolicæ diſpenſationis auctoritate. Pro quo tamen nihil a Nobis tunc temporis factum fuit; quum ſatis eſſe duxerimus, aliarum Diœceſum curam propriis Paſtoribus relinquentes, in commiſſæ Nobis Eccleſiæ procuratione vigilare.

Qui evincunt neceſſitatem decidendi quæſtionem.

§. 7. Jam vero, nullis Noſtris meritis, in ſublimi Apoſtolatus culmine conſtituti, Noſtras eſſe partes reputavimus, quæſtionem hanc ſuprema tandem deciſione terminare, &, pro conceſſa Nobis auctoritate, declarare, an prædicti Canonici Regulares, tam Lateranenſes, quam Sanctiſſimi Salvatoris, de licentia tantum ſuorum Superiorum Generalium valeant Parochiales Eccleſias ſæculares, & in Eccleſiis Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis, Canonicatus atque Præbendas, ac demum Beneficia Eccleſiaſtica ſimplicia obtinere, aut Penſiones Eccleſiaſticas percipere; an vero, præter hujuſmodi Superiorum Regularium licentiam, Apoſtolicæ quoque auctoritatis requiratur acceſſio.

Pontifex deciſionem edere intendit.

§. 8. Porro quam methodum piæ memoriæ Clemens XI. pro hujus quæſtionis enodatione præſcripſerat, eam laudatiſſimi Pontificis mente dignam ſemper exiſtimavimus; eidemque propterea inhærentes, cupientesque rem ipſam, antequam illius examen alteri committeremus, privatis Noſtris ſtudiis penitus introſpicere, tempus illud, quod menſe Octobris proxime elapſo a publicis audientiis vacuum habuimus, in Bibliotheca Noſtra domeſtica inſumentes, quamplurimos illic exiſtentes Libros, alioſque etiam rariores e celebri Bibliotheca dilecti Filii Noſtri Dominici Tituli Sancti Bernardi ad Thermas Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Preſbyteri Cardinalis Paſſionei nuncupati Brevium Noſtrorum Secretarii, ad Nos allatos, avide evolvimus; ſedulo inquirentes, quid Juri communi, quid Concilii Tridentini ſanctionibus, quid Profeſſioni ab ipſis Canonicis Regularibus emiſſæ, ac demum quid eorumdem Inſtituto magis conſentaneum eſſet; ac ſuper his omnibus prolixam Diſſertationem, Canonici Juris principiis, & Hiſtoricis notionibus innixam, non quidem Pontificiæ auctoritatis jure, ſed privati Doctoris diligentia, elucubravimus.

Cauſam privatis ſtudiis expendit.

It ſuper ea Diſſertationem ſcribit.

§. 9. Quamvis vero, ex preſcripto relati Decreti Clementis Papæ XI. hujuſque controverſiæ examen in Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum haberi debuiſſent; nihilominus ſatius eſſe duximus totam hujuſmodi Cauſam ad Nos avocare, non quidem, ut ipſi per Nos, abſque aliorum conſilio, eam definiremus, ſed ut ſolemnior atque commodior ipſius controverſiæ diſcuſſio accuratiſſima maturitate perageretur, prout ex inferius dicendis revera præſtitutum fuiſſe apparebit.

Controverſiam ad ſe vocat.

§. 10. Siquidem in conſilium hac de re nobiſcum aſſumpſimus Venerabilem Fratrem Noſtrum Vicentium Epiſcopum Præneſtinum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem Petra, necnon Dilectos Filios Noſtros ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Preſbyteros Cardinales, de Gentilibus, Cavalchinum, Tamburinum, & Beſozzium reſpective nuncupatos, omnes, penultimo excepto, prædictæ Congregationi Concilii Tridentini adſcriptos, tres vero etiam priori loco memoratos, olim, dum in minoribus agerent, ejuſdem Congregationis Secretarios, alterum autem a pluribus annis ipſius Præfectum. His adjunximus Dilectum Filium Magiſtrum Joſephum Alexandrum Furiettum ſæpedictæ Congregationis Concilii Secretarium, necnon alios Prælatos præcipua Romanæ Curiæ munera obeuntes, nimirum Dilectos pariter Filios Magiſtros Joannem Jacobum Millo Datarium, Clementem Argenvillers Auditorem, & Xaverium Juſtinianum Subdatarium Noſtros; ex Regularibus autem Petrum Aloyſium de la Torre Abbatem Ordinis Sancti Benedicti, Congregationis Caſſinenſis in eadem Romana Curia Procuratorem Generalem, & olim in ſua Congregatione Sacrorum Canonum Profeſſorem; duoſque Societatis Jeſu Præsbyteros, Dominicum Turanum Officii Pœnitentiariæ Apoſtolicæ Conſultorem Theologum & Ægidium Mariam Giulii Sacrorum Canonum Profeſſorem, eorumdemque in Collegio Germanico-Hungarico de Urbe Lectorem.

Cardinales, Prælatos, Theologos, & Canoniſtas in conſilium adhibet.

§. 11. His omnibus, & ſingulis præfatam Diſſertationem Noſtram communicavimus, in qua aperte declaravimus, Nos meram, ut præfertur, Doctoris privati perſonam in ea geſſiſſe, nec aliis ademptam voluiſſe libertatem in contrarium opinandi, ſi ita jus & ratio ſuaderent; datoque illis trium & amplius menſium ſpatio, ut totius rei examen ad normam Juris communis, Concilii Tridentini, Profeſſionis, & Inſtituti Canonicorum Regularium utriuſque prædictæ Congregationis exigerent: juſſimus, ut ſinguli ſuum ſuffragium aperirent, ac literis conſignatum Nobis exhiberi curarent.

Eorumque libera ſuffragia exquirit.

§. 12. Neque vero opus eſſe judicavimus, ipſos prædictorum Canonicorum Regularium Ordines ad Cauſam dicendam excitare, ut ſive per ſe, ſive per alios, ea deducerent, quæ facere poſſe putarent pro eorum aſſerto jure obtinendi Beneficia ſæcularia abſque Apoſtolico Indulto; tum quia rationum, quæ in utramque partem afferri ſolent, referta ſunt, ut initio dicebamus, Theologorum, Canoniſtarum, aliorumque Scriptorum Eccleſiaſticorum Volumina; tum quia poſt ipſum Clementis XI. Reſcriptum, ut pariter ſupra adnotavimus, & Franciſcus Maria Pitonius, prolixa Diſſertatione, in qua Canonicorum Lateranenſium defenſionem ſuſcepit, & iſtorum Abbas Generalis Cæſar Benvenuti, in ſuo Opere in publicam lucem emiſſo, quæcumque ad Cauſam facere poterant, juxta ſingula Capita in præcitato Clementis XI. Decreto indicata, & a Nobis in prædicta Diſſertatione Noſtra, ut præfertur, ordinate ac ſingillatim expenſa, latiſſime ſunt proſequuti; Tum demum quia noluimus novum ipſis Canonicorum Regularium Ordinibus imponere ſumptuum onus, poſtquam toties ſuper eadem re Juriſconſultorum Curiæ Noſtræ operam, & calamum adhibuerunt.

Canonicorum Regularium interpellatio ſuperflua.

§. 13. Quum itaque prædicti omnes a Nobis requiſiti, intra præfinitum tempus ſuffragium quiſque ſuum Nobis obtuliſſent; excepto præfato Vicentio Epiſcopo Cardinali, quoniam ipſe in ſuis Commentariis ad Conſtitutiones Apoſtolicas, ſuam hac de re ſententiam pluribus in locis aperuerat, & jampridem Typis vulgaverat); Nos illorum ſcripta attente perlecta diligentiſſime expendimus; eademque, una cum prædicta Diſſertatione Noſtra, Dilecto Filio Magiſtro Nicolao Antonello, Prælato Noſtro Domeſtico, & Archivii Pontificii in Arce Sancti Angeli exiſtentis Cuſtodi, in eodem Archivio diligenter aſſervanda tradidimus; ut perpetuis futuris temporibus conſtare valeat, quam caute & conſiderate in hac Cauſa definienda agere voluerimus.

Præmiſſorum ſuffragia extenduntur.

§. 14. Et quoniam prædictorum omnium concors fuit ſententia; (unius enim diſſenſus in duodenario Conſulentium numero, uniformitatem non tollit); iidemque in eo convenerunt, quod neque Canonici Regulares Lateranenſes, neque Canonici Regulares Sanctiſſimi Salvatoris, Beneficium quodlibet Eccleſiaſticum ſæculare obtinere, aut quamlibet Penſionem Eccleſiaſticam percipere valeant; abſque auctoritate Apoſtolicæ Sedis; Nos eorumdem conſilium & ſententiam ſequentes, atque etiam motu proprio, & certa ſcientia, atque Apoſtolica auctoritate, hac Noſtra in perpetuum valitura Conſtitutione ſtatuimus, decernimus, & declaramus, eoſdem Canonicos Regulares, abſque Indulto Apoſtolico, ut præfertur, cujuſcumque Beneficii Eccleſiaſtici ſæcularis, ſive cum adnexo animarum curæ, aut reſidentiæ onere, ſive etiam Beneficii ſimplicis, & ſine cura, ac perſonalem reſidentiam non requirentis, & cujuſcumque Penſionis Eccleſiaſticæ, vere incapaces eſſe, & cenſeri debere; eiſdemque nec Jus commune, nec Tri-

Pontifex de conſilio &c. & motu proprio &c. declarat, Canonicos Regulares incapaces cujuslibet Beneficii Sæcularis, aut Penſionis Eccleſiaſticæ.

 Hh den-

ANNO 1745.

dentiæ Synodi Decreta, neque Professionem ab ipsis emitti solitam, aut eorum peculiare Institutum, neque demum ullam contrariam consuetudinem, usum, possessionem, seu quasi, aliumque omnino titulum, pro hujusmodi prætensa capacitate ullatenus suffragari.

Prohibet eisdem egressum e Claustris absque Indulto Apostolico, ratione Beneficiorum Curatorum, aut Residentialium.

§. 15. Proindeque non amplius permittendum, aut ullo modo ferendum esse, ut aliquis ex ipsis, sola interveniente ejusdem Superioris, sive Abbatis Generalis licentia, consensu, aut prætensa auctoritate, ad animarum curam in Ecclesiis Sæcularium assumendam, & exercendam, vel ad Canonicatus, sive Præbendas, Dignitates, vel alia quomodocumque nuncupata Officia, aut Beneficia residentialia in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis obtinenda, e Religiosis Claustris exeat, discedat, & extra ea moretur; sed necessarium omnino, semper, & quandocumque esse & fore speciale Apostolicæ Sedis Indultum, tam ut iidem Canonici Regulares hujusmodi Ecclesiasticorum Beneficiorum Sæcularium, sive cum animarum cura, sive cum residentiæ onere adnexo, capaces fiant, & existant; quam ut ea assequenda, regenda, & retinuenda, e Claustris discedere, & extra ea degere licite possint, similiter omnium & quorumcumque Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium nuncupatorum, aut Ecclesiasticarum Pensionum quarumlibet, eosdem incapaces esse declaramus, & ad ea assequenda ex se inhabiles haberi debere decernimus: At si aliquando aliquem ex ipsis, sive pro Religiosis ipsius indigentiis, sive ob meritum personale, sive alio quocumque titulo, aut causa, de uno aut pluribus hujusmodi Beneficiis simplicibus, vel de una, aut pluribus Ecclesiasticis Pensionibus ab Apostolica Sede provideri contingat; decernimus, non ideo hujusmodi Canonicum Regularem a Religionis suæ Claustris exire, aut extra ea vitam degere posse; sed in suis Religiosis Domibus, ut antea, & sub legitima suorum Superiorum Regularium obedientia manere debere statuimus; contravenientes vero omnibus & singulis pœnis, adversus Regulares Apostatas latis atque statutis, subjicimus; & iisdem reipsa & cum effectu affici & coerceri mandamus.

Provisiones de Beneficiis simplicibus, aut Pensionibus Ecclesiasticis intra Claustra manere jubet, sub pœnis contra apostatas.

Ipsis tamen Indulta Apostolica facilius concedenda esse agnoscit.

§. 16. Et quidem Canonici Lateranenses, quique a Sanctissimo Salvatore nomen habent, non verbo, aut specie tantum, sed revera & proprie Regulares existunt, ipsisque cum aliis omnibus cæterorum Ordinum Regularibus communia sunt Vota solemnia, Castitatis, Paupertatis, & obedientiæ; ideoque, quatenus Regulares sunt, æque ac Monachi, cæterique Religiosis quibusque Ordinibus adscripti, incapaces sunt Beneficiorum Ecclesiasticorum Sæcularium, absque Apostolicæ Sedis auctoritate, & dispensatione. Quia tamen, (ut Innocentius III. ait in præcitato *Cap. Quod Dei timorem.*) Regulæ inserviunt laxiori; æquum est, majorem cum ipsis indulgentiam adhiberi, &, ubi eorumdem Superiorum Regularium consensus adsit, benigniori quadam facilitate, per Apostolicæ auctoritatis Indulta, ad Sæcularia Beneficia eosdem admitti. Verum ut in hujusmodi casibus omnia rite recteque procedant; sequentes Regulas, inviolabiliter, respective, sub pœna nullitatis Collationis Beneficiorum, tenendas & observandas, eadem Apostolica auctoritate præscribimus atque statuimus.

Præscribit Patronis formam præsentandi Canonicos Regulares ad Ecclesias Parochiales, aut Canonicatus.

§. 17. Ubi nempe agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Sæcularibus, pro quorum collatione Concursus indici non solet, veluti sunt Ecclesiæ Parochiales de Jurepatronatus Laicorum, & in Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis Ecclesiis, Canonicatus, atque Præbendæ (exceptis tamen Theologali, & Pœnitentiaria Præbenda, quarum utraque prævio semper Concursu provideri debet); & quidem ubi hujusmodi Beneficia de jurepatronatus sive Ecclesiastico sive Laicali existant; & cessantibus quoad Beneficia Jutispatronatus Ecclesiastici reservationibus & affectionibus Apostolicis; integrum esse volumus Beneficiorum Patronis, aliquem ex prædictis Canonicis Regularibus, quem idoneum judicaverint, ad ea Beneficia præsentare, seu nominare; dummodo præsentatio, seu nominatio fiat cum expressa præservatione Beneplaciti Apostolici. Postquam vero præsentatus, seu nominatus Canonicus Regularis, præsentationem seu nominationem de se factam acceptaverit, cum clausula de obtinendo Beneplacito tam Superioris Generalis sui Ordinis, quam Sedis Apostolicæ; ad ipsos præsentantes seu nominantes pertinebit, consensum exquirere Superiorum Regularium; Qui si ex discessu hujusmodi Canonici Regularis, ad animarum curam, seu ad Canonicatum in Ecclesia Sæculari obtinendum evocati, nullum Ordini detrimentum obventurum esse, in Domino reputaverint; multoque magis, si perspectam habentes vitam ab hujusmodi præsentato seu nominato religiose institutam, & studia ab eodem in Religione laudabiliter peracta, illius operam utilem atque proficuam fore Ecclesiæ illi, cujus servitiis deputatur, in Domino pariter judicaverint; requisitum assensum in scriptis præbentes, testimonium insuper adjicient de ipsius præsentati seu nominati idoneitate, tam quoad mores, quam quoad doctrinam, sive ad animarum curam, sive ad Præbendam Canonicalem; super quorum veritate ipsorum Superiorum conscientiam districte oneramus. Sed & ab Ordinario, sive ab Ordinariis Locorum, in quibus ipse Religiosus præsentatus aut nominatus per aliquod tempus commoratus fuerit, requirendum erit, utrum ipsis aliquid adversus illius vitam & mores relatum fuerit, vel alias legitime constiterit.

PONT. A. VI.

Item Superioribus Regularibus, qua ratione licentiam impertiri debeant.

Ordinariorum attestationes exquirendæ.

His omnibus justificatis, concessionem indulti judicio Pontificis reservat.

§. 18. Quæ omnia, videlicet præsentatio, seu nominatio, & respective acceptatio cum adjectis clausulis præservativis supra enunciatis; item Superiorum Regularium consensus, eorumdemque attestatio, Ordinariorum quoque favorabile testimonium, exhibenda erunt nostro, sive Successorum Nostrorum Romanorum Pontificum pro tempore Datario, qui, facta Nobis, aut Successoribus Nostris, prædictorum omnium relatione, si ita Pontifici videbitur, Literas Apostolicas super concessione hujusmodi Beneficii eidem Canonico Regulari præsentato seu nominato ad illius vitam facienda, statim expediri jubebit; vel alias, de ejusdem Pontificis mandato, ante ipsam expeditionem, prædictæ Congregationis Tridentini Concilii Interpretis consilium exquiret.

Eadem respective servanda in provisionibus ad Ordinarios pertinentibus sine Concursu.

§. 19. Idipsum, quantum rei natura, & circumstantiarum diversitas patitur, tunc etiam observari volumus & mandamus, quoties Ordinarius ipse Canonicum Regularem Lateranensem aut Sanctissimi Salvatoris, ad Ecclesiam Parochialem, quam in casu particulari sine concursu conferri posse contigerit, sive ad Canonicatum absque concursu pariter providendum, & ad ipsius Ordinarii liberam dispositionem & collationem pertinentem, promovendum putaret. Decernentes in hujusmodi casibus nihil ab Ordinariis propria auctoritate fieri posse; sed Romano pro tempore Pontifici rem totam deferri; item consensum Superiorum Regularium, juxta formam superius a Nobis præscriptam, exquiri, & obtineri; omniaque demum, ut præfertur, ad Datarium pro tempore transmitti, ut iis, relatione Pontifici facta, opportunum super expediendis Literis Apostolicis mandatum accipiat.

Canonici Regulares ad Concursus admitti nequeunt.

§. 20. Ubi vero agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Sæcularibus, ad quæ concursus de jure indici, & haberi debet; cujusmodi plerumque sunt Ecclesiæ Parochiales ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, itemque Ecclesiæ Parochiales de Jurepatronatus Ecclesiastico, & in Ecclesiis Cathedralibus, Metropolitanis, aliisque, Præbendæ Theologalis, & Pœnitentiaria; statuimus, nullum Canonicum Regularem, sive Lateranensem, sive Sanctissimi Salvatoris, etiam accedente licentia ipsorum Superiorum Generalium, ad hujusmodi Concursus accedere posse; ipsisque Episcopis, sive aliis Ordinariis quibuscumque, districte inhibemus, sub pœna nullitatis Concursus, ne prædictos Canonicos Regulares ad hujusmodi Concursus admittere præsumant, sine prævio Beneplacito Apostolicæ Sedis; pro quo obtinendo sequentem methodum inviolabiliter tenendam, atque servandam præscribimus.

Sed licentia impetranda a Summo Pontifice, & a Superioribus Regularibus.

§. 21. Quoties videlicet Episcopus, aut alius Ordinarius, inter eos Sæculares Presbyteros, sive Clericos, qui ad Concursum pro Ecclesiæ Parochialis, aut Præbendæ Theologalis, vel Pœnitentiariæ collatione & provisione habendum, sunt accessuri, neminem ad hujusmodi Parochiam aut Prebendam idoneum revera esse, in Domino judicaverint; & e contrario aliquem ex Canonicis Regularibus ad prædictas Ecclesiam, aut Præbendas respective aptum, & idoneum existere noverit; Romani Pontificis pro tem-

tempore existentis judicio rem totam deferet; a quo si illi indultum fuerit, ut hujusmodi Canonicum Regularem ad Concursum admittere valeat, tunc ab eodem Religioso Canonico requirere debebit, an forte, accedente consensu ipsius Superiorum Regularium, hujusmodi Concursui se sistere vellet. Quod ubi is factu-rum se esse affirmaverit; idem Episcopus Superiores Regulares rogabit pro hujusmodi consensu, seu licentia; quam tamen ipsi Superiores nequaquam impertiri debebunt, nisi simul testati fuerint, & nullum proprio Ordini detrimentum extiturum, si religiosus vacantem Parochiam, aut Præbendam assequatur, & eumdem, anteactæ vitæ ac doctrinæ merito, dignum esse, qui ad illam promoveatur.

Ipsa Provisio a Summo Pontifice perficienda.

§. 22. Hisce omnibus in antecessum exacte servatis, licebit Canonicum Regularem ad Concursum admittere; Et nihilominus si eum præ cæteris probari contigerit, ipsa Parochiæ, seu Præbendæ concessio a Romano Pontifice expetenda erit; transmissis ad Datarium pro tempore omnium præmissorum documentis; ut hic facta relatione Pontifici, opportuna pro expeditione mandata recipiat.

Quid in concessione Parochiæ, aut Præbendæ Theologalis seu Pœnitentiariæ, extra Concursum.

§. 23. Si autem contigerit, ut habito Concursu pro Ecclesiæ Parochialis, aut Præbendæ Theologalis, vel Pœnitentiariæ provisione, nullus ex Concurrentibus de Clero Sæculari idoneus repertus fuerit; aut si hujusmodi Concursu indicto, intra præfinitum tempus nemo ex Clero Sæculari ad illum accesserit, Episcopus autem vacantem Ecclesiam, aut Præbendam alicui Canonico Regulari Lateranensi, aut Sanctissimi Salvatoris utiliter concedi posse crediderit, pari modo Apostolicum assensum ad hoc exquirere debebit; habitoque rescripto juxta petita, quod, annuente Pontifice, in ea verba conceptum esse poterit; *pro gratia, servatis servandis*; tunc Episcopus cum ipso Canonico Regulari, & cum ipsius Superioribus ea servabit, quæ superius a Nobis præscripta sunt; ac de præmissorum omnium implemento opportuna documenta ad Datarium transmittet, Romano pro tempore Pontifici exhibenda, ut, eo jubente, ad concessionem hujusmodi Ecclesiæ aut Præbendæ per Literas Apostolicas procedi possit.

De resignationibus, Coadjutoriis, Collationibus Beneficiorum simplicium, & Pensionum reservationibus, Pontificis judicium esto.

§. 24. Denique, quod pertinet ad Ecclesiarum Parochialium, aut Canonicatuum renunciationes, seu resignationes, vel Coadjutorias, necnon collationes Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium, aut Pensionum Ecclesiasticarum reservationes; quum in his omnibus, non solum ex superius dictis; propter Regularem qualitatem Resignatarii, aut Coadjutoris deputandi, sive de prædictis Beneficiis aut Pensionibus providendi, verum etiam ratione tituli intrinseci hujusmodi collationum, Apostolicæ auctoritatis interventus semper & omnino requiratur; Nos Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum arbitrio & prudentiæ omnia relinquenda esse ducimus. Confidimus autem, neminem fore ex præfatis Successoribus Nostris, qui in hujusmodi casibus, præter alia ad resignationes, aut Coadjutorias admittendas, sive constituendas, & ad Beneficia simplicia conferenda, vel Pensiones Ecclesiasticas reservandas, de jure requisita, rerum insuper ac personarum ratione habita, ea quæ superius a Nobis circa præmissas concessiones statuta sunt, præ oculis habere, & mature perpendere omittat.

Obtinentes Parochias, aut Canonicatus Sæculares, intra Claustra degere nequeant.

§. 25. Equidem inspecto Canonicorum Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris Regulari Instituto, non licet eis, quoad vivunt, post solemnem Votorum Professionem, e Religiosis Claustris discedere, & a Superiorum Regularium obedientia se subtrahere. Quamvis autem, ut antea dictum est, hujusmodi Legi subjecti sint & esse debeant etiam post assequutum aliquod Sæculare Beneficium simplex, aut Ecclesiasticam Pensionem, cujusmodi ceutis in casibus ab Apostolica Sede Regularibus concedi & assignari contingit; attamen satis patet, neque permanentiam intra Claustra, neque immediatam Superioribus Regularibus subjectionem consistere ullo modo posse cum animarum cura, aut cum Canonica Residentia, si aliquem ex iisdem Canonicis Regularibus Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum & Præbendam, vel Dignitatem, aut aliud Sæculare Beneficium Ecclesiasticum personalem Residentiam requirens contingat quomodolibet obtinere.

Quæstiones super delatione habitus Regularis & retentione Socii ejusdem Ordinis.

§. 26. Illud vero Dubium in Congregationibus hujus Urbis & Curiæ frequenter discussum ac disputatum fuit; an scilicet hujusmodi Canonici Regulares, post adeptam in Ecclesiis Sæcularibus Parochiam, sive Canonicatum, e Claustris egressi, retinere deberent habitum sui Ordinis, an vero Clericorum Sæcularium vestibus uti possent; Item de iis, qui ad Parochorum Officium sunt promoti, quæsitum fuit, an alterum Canonicum Regularem, dum possent, in sui consortium assumere, & apud se habere tenerentur. Super quibus non una fuit sententia, tam prædictarum Congregationum, quam eorum, quos nuper a Nobis in consilium adhibitos esse memoravimus. Verum Nos, justis & rationabilibus de causis animum Nostrum moventibus, decernimus atque statuimus, prædictos Canonicos Regulares, sive ad Canonicatum obtinendum in Ecclesiis Sæcularibus, e Claustris egressos, habitum Clericalem Sæcularem assumere posse, & ab obligatione secum retinendi Socium sui Ordinis, liberos & immunes esse, & fore. Eosdem tamen monitos volumus, ne, propterea quod extra Religiosa Claustra vitam degunt, & Clericorum Sæcularium habitum deferunt, ideo se absolutos aut dispensatos esse arbitrentur ab observatione Votorum, quibus se in Regulari Professione Deo manciparunt; sed sciant, se teneri eadem Vota servare & implere in iis omnibus, quæ cum animarum Rectoris, aut Canonici Sæcularis Officio conjungi possunt. Episcopo autem, sive Ordinario Loci, per omnia subjecti sint; ipsumque etiam Superioris Regularis loco agnoscant & colant. Ac demum suas partes esse intelligant, sanctioris conversationis exemplo, sedulitate in officio obeundo, frugalis vitæ parsimonia, copiosa eleemosynarum largitione, veluti quibusdam religiosæ perfectionis insigniis, etiam in habitu Sæculari, pro Canonicis Regularibus in oculis hominum se gerere.

Absolvuntur ab hujusmodi obligatione, additis paternis monitionibus &c.

Provisi de Parochia, ante Canonicatu Sæculari non possunt a Superioribus Regularibus ad Claustra revocari.

§. 27. Quæsitum præterea fuit, utrum hujusmodi Canonici Regulares, qui Parochialem Ecclesiam, vel Canonicatum Sæcularem essent adepti, possent a suis Superioribus Regularibus, legitimis ex causis, ad Religionis Claustra revocari; qua etiam de re non satis conformia prodierunt judicata. Sed convenientibus in unam sententiam his, qui hac occasione a Nobis consulti fuerunt, Nobis visum est statuere ac declarare, prædictos Superiores Regulares hujusmodi facultate destitutos esse; ut ubi agatur de Sæcularibus Parochiis, aut Canonicatibus in Titulum conferri solitis, & alicui ex prædictis Canonicis Regularibus in perpetuam administrationem rite concessis; sed ad Episcopum dumtaxat, sive ad Ordinarium loci pertinere, concurrentibus causis canonicis, ad legitimam contra illos privationem per sententiam procedere; vel alias ipsos, juris pariter de causis, ad animarum curam inhabiles, & ab ea perpetuo suspensos declarare; quo casu hi, qui sic per sententiam privati, aut perpetuo suspensi existent, utique Religiosum habitum resumere, & ad propria Claustra redire teneantur.

In casibus tamen hic enunciatis, ad eadem redire compelluntur.

§. 28. Denique disputatum fuit, utrum Canonicus Regularis, si resignaverit Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum Sæcularem, quem obtinuerat, habitum Regularem resumere, & Religionis Claustra iterum ingredi debeat, itidemque an id locum habeat, ubi de prædictis per sententiam privatus, vel a Parochialium munium exercitio perpetuo suspensus, sive ad ea obeunda inabilis declaratus fuerit; atque etiam, ubi Coadjutorem in Parochia aut in Canonicatu eidem deputari contingant; vel post laudabilem operam in Canonicatu per annos quadraginta assidue præstitam, privilegium Jubilationis, ut vocant, ipsi fuerit concessum. Et in his quidem cum distinctione procedendum censentes, ut omnem dubitandi occasionem perpetuo removeamus, decernimus atque statuimus, Canonico Regulari, qui se Parochia, aut Canonicatu abdicaverit, vel iis per sententiam legitime privatus, vel ad gerendum Parochiæ regimen inabilitatus, & ab eodem perpetuo suspensus fuerit, ad habitum Regularem, & Instituti sui Monasteria redeundum esse. Non ita vero si extra casum perpetuæ inabilitationis, & suspensionis, Coadjutorem habuerit in Canonicatu, aut in Parochialis curæ regimine, vel per Jubilationem a servitio Chori fuerit exemptus; quum & ii, qui Coadjutorem habent in affectæ valetudinis aut ingravescentis ætatis subsidium, teneantur in loco Parochiæ, aut Canonicatus residere; ut præsto sint, iis quos legitimum Coadjutori impedimentum obvenerit, ipsius Pa-

Non vero in casu Coadjutoriæ, aut Jubilationis.

Parochiæ, aut Chori necessitatibus quoad poterunt, inservire, & qui Jubilationem obtinuerunt, valeant pro libito Chorum frequentare, atque etiam, non obstante hujusmodi Jubilatione, si Divinorum Officiorum ratio id exigat, possint ad servitium Ecclesiæ revocari.

Præmissarum declarationum, & decretorum æquitas, & utilitas.

§. 29. His porro declarationibus atque decretis, quæ previa matura deliberatione, auditoque, ut prefertur, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum, aliorumque prudentum atque doctorum Virorum consilio, per has Nostras Literas fecimus atque Apostolica Auctoritate statuimus, pluribus controversiis finem factum iri confidimus; Eademque opera tam Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis, quam ipsis, de quibus agitur, Ordinibus Regularibus, utiliter consultum esse existimamus; Episcopis nempe, sive Ordinariis, quorum frequentes audivimus querelas, super nimia facilitate, qua hujusmodi Canonici Regulares ad Ecclesias Parochiales aut Canonicatus Sæculares convolabant, sola muniti licentia ipsorum Superiorum Regularium; quos quidem suspicabantur in ea concedenda haud difficiles se præbere, ubi de turbulentis hominibus, aut ipsi Religioni inutilibus ageretur: Ipsis vero etiam Canonicorum Regularium Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris Ordinibus quos peculiari semper benevolentia prosecuti sumus; ex quibus non paucos probitate ac doctrina insignes, suorumque respective Ordinum amantes, & olim, quum in minoribus ageremus, & postquam etiam Apostolicam hanc Sedem tenemus, aperte conquerentes audivimus, non raro evenire, ut deprecatorum studio & auctoritate, cui Superiores obsistere aut nollent aut non auderent, illos ex Collegiis suis cogerentur amittere, ex quorum permanentia majorem utilitatem atque splendorem consecuturus erat ipsorum Ordo, a quo iidem per multos annos hanc in spem educati & alii fuerant, ac religiosis virtutibus, optimisque disciplinis imbuti.

Clausulæ perpetuæ Literarum firmitatis.

§. 30. Quocirca easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod Canonici Regulares prædicti, aut quilibet alii etiam speciali nota & expressione digni, in præmissis interesse habentes, sed habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserint, aut ad ea vocati & auditi non fuerint, aut ex alia quacumque causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore Juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut alio quolibet defectu notari, impugnari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus illas aperitionis oris, aut quodcumque aliud juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari posse; sed easdem præsentes semper firmas, validas, & efficaces esse & fore, ac ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari, Sicque & non aliter in premissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, dictæque Sedis nuncios, & alios quoslibet quavis auctoritate & potestate fungentes, & quandocumque functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari, & definiri debere, & si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Derogat. opportunæ.

§. 31. Non obstantibus, quatenus opus sit, Innocentii III. Prædecessoris prædicti dispositione in prædicto Capitulo, quod *Dei timorem*, necnon de jure quæsito non tollendo, aliisque Nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis, ac quibusvis Apostolicis, etiam in Universalibus, provincialibusque Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus, Ordinis quoque Canonicorum Regularium, & utriusque eorum Congregationis prædictæ, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, Ordinationibus Capitularibus, usibus, stilis etiam quantumvis inveteratis, & quacumque ultimi status existentia, aliisque in contrarium præmissorum quomodolibet facientibus vel extantibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis utrique vel alterutri Congregationum prædictarum, earumque Monasteriis, Superioribus, & personis in genere, vel in specie quomodolibet forsan concessis, confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importentes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores, formas, Causas, & occasiones præsentibus pro plene & sufficienter expressis & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, specialiter, expresse, ac plenissime & amplissime motu pari derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

De exemplorum auctoritate.

§. 32. Cæterum quia difficile foret, ipsas præsentes Nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri; volumus, ut earum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii subscriptis, & sigillo alicujus personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem ubique fidei habeatur, tam in judicio, quam extra, quæ eisdem præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio pœnalis.

§. 33. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostræ Constitutionis, definitionis, declarationis, statutorum, decretorum, atque Ordinationum infringere, vel eidem ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 5. Julii 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, septimo Idus Julii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 23. ejusdem Mensis, & Anni.

CONSECRATIO CXXXVI.

Joannis Van Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem damnatur, ac suspensionis & excommunicationis sententia in ipsum edicitur.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Solicitudo Pontificis ne Catholici contagione Schism. attingant.

TAM præclaram quidem de egregia virtute & constantia vestra rebus ipsis semper probata & Apostolicis etiam laudibus commendata, gerimus opinionem, ut plane persuasum habeamus, Vos nullis ad procul emandandam omnem execrandi schismatis luem, & ad Catholicam Fidem Orthodoxamque Religionem palam ubique profitendam tuendamque, Apostolicæ nostræ caritatis, solicitudinis, exhortationisque novis stimulis indigere. Verum pro demandata infirmitati nostræ a Supremo Pastorum Principe æternoque Animarum nostrarum Judice Jesu Christo universalis Ecclesiæ suæ procuratione obstricti, facere non possumus, quin Vos sæpe de sacrilega perditorum hominum temeritate & audacia edoceamus, atque insimul admonemus, ut quamcumque tenuissimam suspicionem per insidias veteratorum Schismatis patronorum cuipiam vestrum de eorum reconciliata Nobiscum gratia & communione forsitan injiciendam ab animis vestris penitus removeatis.

Elect. Pseudo-Episcopi nulla.

§. 1. Postquam enim per alias nostras in simili forma Brevis Literas die XXVI. Mensis Junii proxime elapsi currentis anni MDCCXLV. ad Vos datas, typis etiam impressas, & publici juris factas, Electionem Joannis Van-Seiphout Amstelodami Pseudo-Pastoris in Harlemensem, Hieronymo de Boc e vivis sublato, Pseudo Episcopum, a Petro Joanne Meyndarts Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi, & ab ejus fictis

PONT. A. V.

ctis Canonicis, factam, afferrique Episcopatus Harlemensis erectionem nullam, inanem, nefariam illegitimam ac sacrilegam declaravimus, rescidimus, delevimus & abrogavimus, nec ad ipsius Petri Joannis de sua detestabili Pseudo-Episcopi Harlemensis designatione, petitaque a Nobis patrati criminis confirmatione, scriptam Epistolam respondimus; binas nuper Nobis inscriptas & clanculum redditas accipimus Epistolas, alteram quidem ipsius Petri Joannis Meindarts die xxx. Mensis Julii, alteram vero ejusdem Joannis Van. Stiphout die xxix. dicti Mensis Julii proxime præteriti hujus anni datas. Hic autem de sua inani designatione & sacrilega Consecratione præscribit; ille vero de nulla a Nobis data responsione primum conqueritur, deinde de eadem abs se facta Consecratione significat, tum causam obtendit, qua adductus ad tantum scelus paulo citius, dempto ternario Episcoporum numero, perficiendum devenit, diuturnum scilicet morbum, in quem incideret; ex quo liberatus, instantissimis plurimorum suorum Symnystarum quærimoniis satisfacere coactus fuit, ne Episcopalis successionis ordo istic jamdudum interruptus, & ab Apostolica hac S. Sede numquam post primam interruptionem agnitus, imo semper explosus, in præsentia morte sua abrumperetur. Quamplurimis demum fucatisque verbis uterque erga Apostolicam hanc S. Sedem Nosque ipsos observantiam obecientiamque prostantes, incautis illudere virentus.

Ejusdem Consecrat., & subdolæ schismaticor, artes.

§. 2. Nos itaque Literas hujusmodi, quæ callida arte conscriptæ, præclaram quidem obsequii reverentiæque specie preseferunt re ipsa vero latentes suffusi veneni dolos continent, posthabentes ac penitus rejicientes, pro debito nostræ servitutis supremæque potestatis officio, primum designationem electionemque ipsius Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem, cum extincti Episcopatus electione, iterum inanem ac nullam fuisse, esse, ac fore, tenore præsentium Literarum nostrarum Apostolicarum auctoritate decernimus & declaramus: quemamodum, tenore & auctoritate paribus, Consecrationem dicti Joannis Van-Stiphout, minime assistentibus ex præscripto Sacrorum Canonum duobus aliis Episcopis, nullaque Apostolica dispensatione obtenta, e memorato Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectino toties omnium Ecclesiasticarum censurarum fulminibus perculso, & ab omni exercitio Episcopalis Jurisdictionis & Ordinis suspenso, contra suprema Apostolicæ hujus S. Sedis mandata, factam fuisse, esse, ac fore illicitam, nefariam, sacrilegam, & execrandam, idem decernimus & declaramus; ac prninde ipsum temere nulloque jure Electum Joannem Van Stiphout omni Ecclesiastica & spirituali jurisdictione pro animarum regimine carere; atque illicite consecratum, ab omni exercitio Episcopalis Ordinis esse suspensum.

Pontifex iterum rejicit electionem, Consecration. damn. Consecrat. suspendit.

§. 3. Mandamus propterea districteque interdicimus memorato Joanni Van-Stiphout, sub pæna Excommunicationis ipso facto sine alia declaratione incurrendæ, ne audeat Pastores, Missionarios, Ministros, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam & Sacramentorum administrationem quovis etiam necessitatis prætextu, constituere ac deputare. Simul etiam palam edicimus & declaramus, omnes & singulas prædictorum Officiorum deputationes pro Animarum regimine quocumque nomine factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde secutis, prorsus irritas esse, ac nullius roboris & momenti. Rursus eidem Joanni Van-Stiphout præcipimus & inhibemus, ne, sub simili Excommunicationis pœna, audeat illicite Sacramentum Confirmatronis, aut Ordines conferre, aut quoquo pacto Ordinem Episcopalem, a quo suspensus est, exercere.

Tam ab exercitio jurisdictionis, quam Ordinis.

§. 4 Vobis autem, Dilecti Filii, graviter injungimus ac vetamus, ne antedictum Joannem Van-Stiphout pro vero Episcopo Harlemensi habeatis & agnoscatis, neve cum eodem ullo pacto, præsertim in Divinis, communicetis; aut ab ipso, vel ab aliis per ipsum perperam & inaniter deputatis, Sacramenta aut Ordines accipiatis. Noverit enim, qui Ordinibus initiatus ab ipsis fuerit, suspensionis se vinculo constrictum, atque irregularitati obnoxium, si susceptos Ordines exercuerit.

Ejus communionem vitandam denunciat.

Ordinat. illegitimas fere declar.

§. 5. Reliquum est, ut paternis curis nostris filialis obedientiæ fideique vestræ officia respondeant. Nullum enim jucundius dolori nostro solatium afferri potest, quam ut intelligamus, Vos caute ambulantes, non vocem alienorum audire, sed Pastorem sequi, & domum ædificare supra firmam petram. Ac Vobis, Dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem, quam cœlestis præsidii pignus, atque adversus potestates tenebrarum arma & scutum esse optamus, peramanter impertimur.

Adhortat.

ANNO 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 28. Augusti MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die 28. Aug.

D. Cardinalis Passioneus.

Public. eodem die, mensis & anni.

DECRETA QUÆDAM

CXXXVII.

A cardinali Patriarcha Lisbonensi edita collaudantur & confirmantur.

Dilecto Filio Nostro Thomæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbytero Cardinali de Almeyda nuncupato

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

SINGULAREM voluptatem sensimus ea perlegentes, quæ graviter ac sapienter a Te constituta sunt, ac die XII. Martii Anno MDCCXLIII. evulgata, ut omnibus innotescerent: Cognovimus pariter ardentissimum studium, quo tum Regulares, tum Sæculares, aliosque tuæ Pastorali Curæ commendatos vehementer excitas, ut iisdem mandatis diligenter obtemperent.

Collaudantur Card. Patriar. Decreta.

§. 1. Primo loco præcipis, ut Vespertina Officia, quæ feria V. Majoris Hebdomadæ fieri consueverunt in Ecclesiis Sæcularium, ac Regularium, ad certam horam solum protrahantur; & ipsarum Fores ad mediam horam post occasum Solis occludantur; nec mane ante pateant, quam Solius Ortus illucescat: Siquidem cognitum, perspectumque habebas ad honestos mores labefactandos causam præberi, cum magna frequentia Virorum, ac mulierum nocturno tempore in ea Templa conveniret; quam sane veterem consuetudinem ideo Prædecessores tui nunquam improbarunt, quod ii nocturni Fidelium conventus, tunc temporis pietatem, ac religionem solum præseferebant.

Officia Hebd. Maj. de die celebrari.

§. 2. Secundo loco, ne spatio illius noctis Divina Eucharistia Cultu debito careret, sapienter indixisti Viris Ecclesiasticis, eorum Ministris, & fratribus Sodalitatum, quæ a Venerabili Eucharistiæ Sacramento nuncupatur, ut occlusis Templi foribus, alternatim Christo Domino pie religioseque obsequantur, qui sub panis specie continetur.

Adorationem SS. Sacramenti de nocte continuari per certas personas.

§. 3. Tertio loco, cum Passio Salvatoris nostri intempestivis horis a Concionatoribus celebrari soleret, ideo pro tua singulari prudentia decernis, ut mane Feriæ VI. Majoris Hebdomadæ hi sermones habeantur, statim ac Evangelium, quod eo die canitur in solemni Officio, absolutum fuerit; uti vero consuetudo obtinuit, ut nocte ejusdem Feriæ VI. verba faciant Concionatores, alia hora post meridiem ejus diei seligatur, ita tamen, ut Fores Ecclesiæ designato antea tempore obserari queant.

Conciones item horis diurnis haberi.

§. 4. Quarto loco, cum illi, qui Ecclesias adibant Feria V. Majoris Hebdomadæ (quæ Sancta vulgo appellatur) peculiares quosdam cibos secum deferrent, quibus deinde etiam in ipsis Ecclesiis uterentur, ita ut cultum Dei Templo consentaneum, & legem jejunii impudenter violarent; cum, inquam, hanc corruptelam sine magno animi tui mœrore pati ac dissimulare minime posses, opportuna remedia attulisti, gravissimis sententiis, ac pœnis in eo promulgatis, qui cibos ejusmodi per illos dies venderent, vel ipsos manducare etiam in sacris Ædibus non dubitarent.

Comessationes ab Ecclesiis eliminari.

§. 5. Hæc potissimum ex Decretis tuis delibata ob eam causam commemoravimus, ut ipsa diligenter a nobis perlecta dignosceres; neque prætermisimus cætera, quæ in iisdem Decretis habentur, nempe vehementem cohortationem, ut Ecclesiis cultus exhibeatur, ne Deus hac gravissima quidem injuria atque impudentia lacessitus, ad iracundiam concitetur: Postremo cum Decreta hujusmodi probari a Nobis magno-

Quæ subjiciuntur judicio Summi Pont.

Anno 1745. gnopere deposcas, ut nostra auctoritate corroborata perpetuo firmentur, & homines facilius ad illa observanda inducantur, hoc Tibi responsum faciendum existimavimus.

Vetus Officiorum nocturnorum consuetudo. §. 6. In primis consentaneum quidem antiquis Ecclesiæ Institutis fatemur, ut noctis tempore Divina Officia celebrarentur: Imperitus enim disciplinæ Ecclesiasticæ prorsus videretur, qui ignoraret, Majoribus nostris per multa sæcula positum in more fuisse, ut nocturnis Vigiliis solemnia Festa, ac Mysteria prævenirent, & canendis Divinis laudibus, sanctisque precibus occupati, noctes integras simul in Templis traducerent. At vero diuturnitate temporis adeo labefactari cœpit hæc pia consuetudo, ut tribus Majoris Hebdomadæ diebus Vigiliæ solum statuerentur; & ob eam causam Officia illorum dierum (eo quod nocte fieri solerent,) *Matutini Tenebrarum* adhuc nominantur: Vigiliæ quoque permissæ fuerunt ante diem Natalem, & Epihaniam Domini; Diœceses autem, quæ disciplinæ laude commendantur, *Matutinos Tenebrarum* a Nocturnis horis ad postmeredianas traduxerunt; Vigiliis etiam consuetis ante Festum Epiphaniæ, matutinas horas usque ad meridiem subrogarunt: Cum tamen pristinum Ecclesiæ Institutum retinere vellent in Pervigilio Natalis Domini, nempe post mediam noctem rem Divinam conficere, & populum in certas Ecclesias confluentem admittere, cautum diligentissime fuit, ut corruptelis omnis aditus intercluderetur; & cum difficile id visum fuisset, virtute præstantes Episcopi decreverunt, ut nocte quidem in Ecclesia, sed clausis illarum Foribus, hæc sacra Officia peragerentur.

Quæ utiliter immutata fuit.

Sacræ priorum Agapæ. §. 7. Agnoscimus pariter animi tui consilium ab Ecclesiæ moribus minime alienum, eo quod coercendum putaveris illorum intemperantiam; qui sanctissimis Majoris Hebdomadæ diebus in Templa se conferunt, ibique certis quibusdam cibis indulgent. Equidem magnis laudibus prædicantur a Sacris Scriptoribus *Agapæ*, sive honestissima convivia, quæ fideles post acceptam Divinam Eucharistiam pluribus Sæculis inibant, ut mutuæ inter Christianos benevolentiæ publicum testimonium ostenderetur; & certis diebus egentes ac miseri liberali divitum opulentia sustentarentur. Itaque, si ejusmodi convivia plena honestatis; quæque ad charitatem exercendam inducta primo fuerunt, & magna cum innocentia per longum temporis spatium conservata, penitus abrogare oportuit, ob graves offensiones, & scandala, quæ dimanare ex illis cœperunt, itaut nemo sit, qui non probet Ecclesiæ Decreta, quibus ea convivia de medio auferuntur; nemo sane prudentiam tuam, & consilium non commendabit, qui pravam edendi licentiam ab Ecclesia removere ac penitus eliminare voluisti, cum præsertim ea nefaria intemperantia jejunii Leges, sanctissimis etiam diebus frangerentur, quas Majores nostri tanta severitate, ac religione coluerunt, ut nihil omnino degustarent, & cyathum quoque frigidæ recusarent.

Ob invectos abusus nunc interdictæ.

Plura de his petenda ex Libris SS. Domini Nostri. §. 8. Supervacaneum ducimus ad hæc probanda proferre in medium sacræ antiquitatis documenta, cum satis eruditorum hominum testimoniis confirmentur. Accedit, quod ipsa luce clarius innotescunt ex iis, quæ Nos ipsi congessimus in quatuor Libros a Nobis magno labore conscriptos *De Canonizatione Sanctorum*, & *in Ecclesiasticas Institutiones* quas Bononiæ confecimus, cum in illam Sedem (quam nunc etiam retinemus) translati fuimus; Alia pariter argumenta desumi possunt ex aliis nostris *Commentariis in Sacra Jesu Christi, Matrisque ejus Festa, ac Missæ Sacrificium*, quibus plurima sane addidimus, dum in Summo Pontificatu versamur, & quæ vernacula lingua primum a Nobis exarata, nuper jussu Nostro in Latinam conversa fuerunt.

In Sacellis Pontificis, & in Basilic. Vaticana fit concio post Evang. §. 9. Omittimus verba facere de hora, quam pro habenda concione Dominicæ Passionis statuisti: Idem plane mos ac disciplina jampridem invaluit in præclaris Italiæ Diœcesibus, & in ipsa Vaticana Basilica, ubi Nos in Minoribus positi Theologalem Præbendam obtinuimus. Siquidem Feria VI. Majoris Hebdomadæ, post recitatam in Choro Domini Passionem, Concio de ipsa statim instituitur: Idem fieri consuevit in Pontificio Sacello coram Nobis ipsis, Cardinalium Collegio, & reliquis Ordinibus, quibus facultas est in eum Locum conveniendi.

Præmissa Decreta approbantur, & confirmantur. §. 10. Cum igitur tua Decreta præsentibus Ecclesiæ moribus & Institutis consentanea plane videantur, ea libentissime adprobamus, & Apostolicæ auctoritatis pondus adjungentes, præcipimus observari penitus, sublata quacumque contraria consuetudine, quamvis ad honestum finem inducta fuerit, & longo spatio temporis inveteraverit: Etenim pravum hominum ingenium, & morum corruptela id necessario requirit, ut de medio tollantur ea, quæ licet initio virtutem præseferrent, labente cursu temporis virtutem ipsam corrumpunt ac labefactant. Pont. A. V.

Adhortatio. §. 11. Interea, Dilecte Fili Noster, tuis, ac tuorum precibus Nos vehementer commendamus; & quoniam Vineam Domini, Tibi creditam tam feliciter colere suscepisti, ne prætermittas operam ac laborem impendere, ut fructus in diem magis excrescat; ne te deterreant ullæ difficultates, quæ tuis præclaris conatibus objiciuntur. Nos profecto semper ad tutandam Religionem, & morum integritatem paratos invenies: Postremo Tibi Benedictionem Apostolicam, tuoque populo peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 31. Augusti MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno VI. Dat. die 31. Aug. 1745.

CXXXVIII.

DIERUM FESTORUM

De Præcepto, æstivis mensibus occurrentium, reductio, pro nonnullis Locis Regni Poloniæ.

Venerabili Fratri Episcopo Posnanien.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Agrorum cultura Mensibus Æstivis assiduam operam exigit. NUPER pro parte tua Nobis expositum fuit; quod dilecti Filii Universitates & homines, necnon Incolæ agrorum præsertim culturæ addicti, istius tuæ Diœcesis Posnanien., propter Cœli rigorem in istis partibus gravissimum, in mensibus potissimum Julio, Augusto, & Septembri ad faciendas messes aliosque Terre fructus colligendos, & agros in spem futuræ messis præparandos aptioribus, Festos dies de Ecclesiæ precepto, quamvis inviti, servare minime valeant, ac propterea operum hujusmodi causa, non sine conscientiæ angoribus, debitum Deo in iis diebus cultum negligere coacti, ad Fraternitatem tuam sæpissime confugiunt, ut licentiam ipsis impertiaris, qua sibi liceat per eosdem Festos dies, exceptis Dominicis, agros colere, & servilibus mechanicisque laboribus, impune vacare, ne ipsis eapropter non leve damnum, quemadmodum sæpe accidit, proveniat; Fraternitas vero tua, ut incommodis hujusmodi tibi bene cognitis aliquo pacto consulatur, Nobis humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Dispensatio ab observantiam dierum Fest. petitur ab Ordinario.

Qui ad S. Sedem recurrit. §. 1. Nos igitur, qui divinum cultum quantum cum Domino possumus promovere, & adaugere debemus, considerantes præmissa omnia, & opportunum, quoad Nobis integrum est, ac salutare remedium hac in parte adhibere cupientes, dictosque Incolas, homines, aliosque culturæ addictos, specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequen. harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Fraternitati Tuæ per præsentes committimus, & mandamus, ut veris existentibus narratis, si contingat aliquod Festum de præcepto Ecclesiæ, seu per Synodales ejusdem Diœcesis Constitutiones, per hebdomadas prædictorum Julii, Augusti, & Septembris Mensium extra Dominicas occurrere, eo casu factum hujusmodi, præterquam illud Assumptionis B. M. Virginis Immaculatæ, quod in suo proprio, quo occurrit die solemni cultu celebrari volumus, & mandamus in Dominicam immediate sequentem, seu aliam a Te præscribendam auctoritate nostra Apostolica transferas, illudque in eadem Dominica celebrari fa-

Conceditur, Festivitates infra Hebdomadas eorum Mensium occurrentes, ad diem Dominicum transferri.

Excepto Festo Assumptionis B. M. V.

PONT. A. VI. facias & cures; præscriptis tamen iis cautelis quas juxta datam Tibi a Domino prudentiam duxeris esse præscribendas, tam quoad onus audiendi Sacrosanctum Missæ Sacrificium, quam quoad cætera opera servilia exercenda.

Derogatiores. §. 2. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus & Ordinationibus, necnon dictæ Diœcesis, Locorum, Terrarum, Oppidorumque, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis; Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

In Choro, & in Officio nihil innovetur. §. 3. Cæterum per translationem Festorum hujusmodi non intendimus aliquid innovari tam quoad servitium Chori, quam quoad celebrationem Divinorum Officiorum.

Dat. die 1. Sept. 1745. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 1. Septembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno VI.

D. Card. Passioneus.

Simile Indultum jampridem concessum fuerat pro Diœcesi Vilnen. tali forma conceptum.

UT per tres antedictos menses liceat ipsis ad sua exercenda rusticana opera incumbere, translata in primam Julii Dominicam Festo Visitationis Sanctissimæ Dei Genitricis, & in secundam ejusdem Mensis Dominicam Festo S. Mariæ Magdalenæ, in tertiam Festo S. Jacobi, in quartam Festo S. Annæ; In Augusto, & Septembri, quæ occurrunt SS. Festivitates, unaquælibet in proxima sibi Dominica celebretur; una excepta Deiparæ in Cœlum Assumptæ, quæ in suo proprio recurrente die solemni cultu agi debeat. Volumus autem ut in Choro, Divinisque Officiis, nihil innovetur, nec a pristino ritu discedatur, sed ea peragantur in assignatis jampridem diebus. Ii vero, quibus hoc paternæ facilitatis nostræ beneficio utendum est, studeant interno ardentiori animorum obsequio compensare, quidquid externæ celebritatis ipsis imminuere necesse fuit. Quod Fraternitatem tuam strenue curaturam confidimus & Dat. &c. die XVII. Maji 1743. Pont. A. III.

D. Card. Passioneus.

CXXXIX.

FRUCTUS CENSUUM,

Cambiorum &c. a Communitatibus Ditionis Ecclesiasticæ contractorum ad æquitatis rationem reducuntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO &c.

Excessus fructuum conventorum. *CI è stato riferito da Persone degne di tutta fede, che alcuni de' nostri Sudditi nelle gravi angustie, in cui si sono trovate le Comunità del nostro Stato Ecclesiastico per l'ultimo passaggio ed accantonamento delle Truppe straniere, che incominciò l'anno 1742. scordati affatto dell'obbligo, che a ciascuno impone la natura medesima, in vece di sollevare a tutto lor potere la Patria ed il Principato, tratti e transportati dall'ingordigia di vil guadagno, non hanno avuto rossore di opprimere ed aggravare maggiormente le Comunità di esso nostro Stato con usure esorbitanti di cinque, sei, sette, e ancora otto, e nove per cento, abusando dell'estremo bisogno, iu cui quelle erano di trovar danaro; Anzi taluno di essi nostri Sudditi rivolgendo la comune e pubblica calamità in privato e vergognoso Mercimonio, aver preso da altri danaro a minore interesse, per poi darlo alle suddette Comunità a più gravi, e maggiori* Reducuntur ad 4 pro 100. *usure.*

§. 1. Quindi è, che volendo Noi da un canto reprimere la soverchia avidità di costoro, e dall'altro isgravare per quanto ci è possibile le suddette Comunità del riferito ingiusto peso: Seguendo l'esempio di parecchi altri Pontefici, e specialmente di Clemente VIII. e del Ven. Servo di Dio Innocenzo XI. nostri gloriosi Predecessori, i quali per via di legge generale ridussero i frutti de' Censi imposti similmente dalle Communità, e respettivamente delle Doti, e Compagnie d' Uffizio a quella moderata ragione, che correva communemente ne' tempi loro: Col parere, e consiglio d'una Congregazione particolare di quattro Cardinali, e sei Prelati, tenuta di nostr' ordine lì 30. dello scaduto Agosto sopra il riparto delle spese fatte, e debiti contratti per causa di detto Passaggio ed accantonamento, dalle predette Comunità: Di nostro Moto proprio, certa scienza, e pienezza della nostra Sovrana Podestà, ordiniamo, e comandiamo, che tutti e singoli Censi creati, ed imposti, oppur anche Cambj, ed altri debiti fruttiferi passivamente contratti dal giorno, e tempo, ch' entrarono le Truppe Estere dentro i confini del nostro Stato Ecclesiastico, da qualunque Comunità, e Università di esso Stato, compresevi anche le quattro Legazioni di Bologna, Ferrara, Romagna, ed Urbino, come pure tutti i Luoghi Baronali, (eccettuando solamente la Legazione d' Avignone, e il Ducato di Benevento) oppure da Persone private, ad intuitò però e contemplazione, e con promessa di rilevazione di esse Comunità, sopra qualunque sorta di Beni, tanto Urbani, che Rustici in qualsisia Provincia, Città, Terra, Castello, Territorio, e Luogo del medesimo Stato, di qualunque prezzo, valore, qualità, quantità, e denominazione, con qualsivoglia obbligo: eziandio giurato, di Guarentiglia, o Camerale, in favore di Persone del medemo nostro Stato, o soggette al nostro temporal Dominio, fieno, e s' intendano dal giorno d' oggi in poi creati, imposti, e contratti alla sola ragione di scudi quattro per cento, e non più, come Noi in virtù della presente Cedola di nostro Moto proprio da ora in poi li riduciamo, e moderiamo: Salva però sempre alle medesime Comunità la facoltà di ricomprare li medesimi Censi, come anche con espressa dichiarazione, che rispetto a gli altri Censi, e Cambj, che sono stati imposti, o contratti a meno del quattro per cento, non s' intenda per questo fatta alcuna mutazione, o innovazione.

§. 2. In sequela di che vogliamo, e dichiariamo, che le Comunità, e Università suddette Debitrici di dette Persone soggette al nostro temporal Dominio per causa di detti Censi, o Cambj, o altri Debiti fruttiferi da esse Comunità o da altri per loro eziandio obbligate come principali, principalmente, ed in solido, o in altro qualunque modo eziandio in forma della nostra Camera Apostolica, per qualunque Scrittura pubblica, o privata, e con qualsivoglia licenza, e facoltà contratti, non siano tenuti ed obbligati nè possino essere forzati, e costretti per i frutti da decorrere da oggi in avvenire, che alla sola ragione di scudi quattro per ogni centinajo, ed anno, ancorchè li creditori siano Persone constituite in qualunque dignità Ecclesiastica, o Secolare, Privilegiate, e Privilegiatissime, cosicchè per la loro Dignità, o altro qualunque titolo, fosse bisogno per comprenderle di speciale ed individua menzione; E molto più se fossero (lo che noi Noi però non vogliamo credere) Chiese, Monasterj, e Luoghi Pii, Cavalieri di qualunque Ordine Militare, o anche Gerosolimitani, Compagnia di Gesù, o Monachi delle Undici Congregazioni, o altri Regolari, rispetto a' quali li suddetti Contratti sarebbero anche più ingiusti e vergognosi: Che perciò volgiamo ed ordiniamo, che niuno affatto di tali Creditori, che abbia dato, come sopra, danaro ad alcuna di dette Comunità del nostro Stato, o direttamente, o indirettamente sotto il proprio, o anche sotto nome altrui, a maggior interesse del quattro per cento, resti escluso, ed esente da questa nostra riduzione, e moderazione, per essere così mente, e precisa volontà Nostra.

§. 3. E che così da qualunque Giudice Ordinario, o Delegato, eziandio Uditor Generale della nostra Camera, Uditori di Rota, Chierici di Camera, Cardinali eziandio Legati a Latere, debba giudicarsi, definirsi, tolta ad essi, e a ciascuno di loro facoltà, ed autorità di giudicare, e decretare altrimenti, dichiarando Noi per nullo, irrito, e di niun valore tutto ciò, che da qualsivoglia con qualunque autorità, scientemente, o ignorantemente sarà giudicato, fatto, o attentato contro questa nostra volontà, e disposizione.

Right margin notes: ANNO 1745. — Idque respectu subditorum, cujuscumque ordinis &c. — Decretum irritans, sublata &c.

§. 4.

ANNO 1744.

Derogationes.

§. 4. *Non ostan e qua'sisia Constituzione, ed Ordinazione Apostolica, Statuto, Consuetudine, Legge, e Natura di qualunque Provincia, Città, Terra, Castello, e Luogo, ancorchè muniti con giuramento, o confermati dalla Santa Sede, Legati a Latere, e Governatori, Obbligazioni fatte in qualsivoglia forma eziandio della Camera Apostolica, Sigurtà, Rinunzie e Giuramenti, Privilegi, ed Indulti, e particolarmente quelli di non essere compresi sotto qualunque Legge, e Constituzione, se non essendo specialmeute nominati*, Regola de Jure quæsito non tollendo, *o altra qualunque Regola della nostra Cancellaria, ed altre quali si vogliano, Lettere Apostoliche sì Nostre, che de' Nostri Predecessori sotto qualsisia tenore, e forma, e con qualsivoglia clausule derogatorie, di derogatorie, e Decreti irritanti concesse, e pubblicate, anche per via di Legge universale, e anche più volte confermate, ed innovate, in favore di qualunque Chiesa, Collegio, Ordine, Ospedale, Luogo Pio, Congregazione, Università Città, e Luogo, e Persone di qualunque Preeminenza, e dignità: Alli quali tutti, e singoli, avendone quì il loro tenore per espresso, e di parola in parola registrato & incerto, per quanto però sieno direttamante o indirettamente contrarj a questa Nostra determinata volontà, e non altrimente &c. in amplissima forma deroghiamo.*

Dat. die 7. Sept. 1745. *Dato dal Nostro Palazzo Apostolico di Monte Cavallo questo dì 7. Settembre 1745.*

BENEDICTUS PP. XIV.

CXL. SACRAS MISSIONES

In Diœcesibus Regni Neapolitani frequenter haberi suadetur. Earum directio demandatur Cardinali Spinellio Archiepisc. Neapolitano, cum facultatibus &c.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, & Ordinariis Regni Neapolitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontificis munus duplex, propagandæ, & conservandæ Religionis.

GRAVISSIMUM Supremi Apostolatus Ministerium, quod Nobis immerentibus delatum fuit, duo potissimum requirit: primum nempe ad Sanctam Religionem amplectendam eos Populos adducere, qui illam vel nunquam susceperunt, vel susceptam infortunio misero, funestoque deseruerunt; alterum vero, Religionem ipsam sartam tectam diligenter in iis locis tueri, in quibus integra Divino beneficio conservatur. Porro nomine Religionis non intelligimus ea solum, quæ ad salutem obtinendam necessario fide tenenda sunt; sed etiam, quæ præstari debent operibus, ut vitam moresque Christianæ disciplinæ consentaneos ostendamus, ac beatissimam in Cœlis felicitatem post hujus vitæ curriculum assequamur.

Utrumque opus ab Apostolica Sede jugiter urgetur.

§. 1. Equidem Romani Pontifices Prædecessores Nostri, ut huic muneri satisfacerent, omni tempore Viros pietate ac doctrina præstantes elegerunt, qui Fidem Catholicam in omnes terræ partes disseminarent; quorum exemplis inhærentes, pro tenuitate virium nostrarum, ac temporum difficultatibus, Nos pariter idem Institutum retinuimus. Secundo loco Romani Pontifices omnem curam semper impenderunt, ut morum disciplinam, & sanctitatem labefactatam, ac jacentem in illis Diœcesibus excitarent, ubi solius Episcopi studium, & opera pro re gerenda satis esse non putabantur: Nam vel Apostolicos Visitatores in eas Diœceses miserunt, vel aliis remediis usi sunt, quæ magis idonea viderentur. Idem consilium Nos quoque secuti sumus, quoties Fidelium corruptelæ ad aures nostras pervenerunt, ut negligentiæ notas, cum ante Supremum Judicem steterimus, quo possumus, studio declinemus. Etenim Vicarios Apostolica auctoritate præditos non semel designavimus, qui Diæceses, ubi opus esset, ad pristinam disciplinam restituerent: Multas Epistolas dedimus peculiaribus Episcopis, vel pluribus simul, vel etiam universis, ad ipsorum solicitudinem stimulandam, alia quoque consilia, ac rationes inivimus, quas hic recensere supervacaneum est.

PONT. A. VI.

Populorum indigentiæ.

§. 2. Post hæc dissimulare minime possumus, exploratum Nobis esse, vestris in Civitatibus probos quidem homines versari, sed longe plures inveniri perditos, qui præsertim in montanis locis, & a vestris Sedibus valde sejunctis, vitam ab omni virtute alienam traducunt; qui si a Fide non aberrant, uti confidimus, corruptis tamen moribus, ac flagitiis, in se concitant Divinam iracundiam, & properant ad sepulchrum, quin antea dignos Pœnitentiæ fructus ostendant.

Quibus remedia comparantur.

§. 3. Equidem vestram, Nostramque diligentiam id magnopere postulat; ne in tam gravi negotio desides, atque socordes non sine crimine videamur. Quapropter de opportunis remediis diu cogitavimus, ac primum ad Deum Patrem luminis confugimus, preces quoque nostras ad Beatam Virginem convertimus, cujus Natalitio die has literas scribimus; Deinde vos hortandos censuimus ut ea, quæ subjicimus, pro bono vestrarum Diœcesum, executioni strenue demandetis.

Missionum utilitas experimento probata.

§. 4. Quo tempore Nos ipsi in minoribus constituti munus Promotoris Fidei per plures annos exercuimus, cujus est, accurato semper examine virtutes ac merita illorum perpendere, qui inter Sanctos referendi sunt; quo etiam tempore per plures annos fuimus a Secretis Sacræ Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, qui pro ratione sui muneris summopere contendunt de medio auferre corruptelas, quæ Diœceses labefactant; insuper cum plures Episcopos doctrinæ laude, ac pietatis studio præclaros eo temporis spatio familiari consuetudine cognoverimus; ac postremo cum Sedem Anconitanam ante Pontificatum tenuerimus, ac deinde in Bononiensem translati (cujus administrationem cum Summo Pontificatu conjunctam gerimus) in illa supra decennium morati simus, diuturna experientia edocti perspeximus, ad improbos mores corrigendos, qui vel serpere incipiunt, vel nimis jam invaluerunt, vel tandem diuturnitate confirmati Diœceses latius occuparunt, nihil magis conferre, quam alienam opem ac vires implorare, videlicet Sacras Missiones ubique indicere, præsertim in iis locis, quæ magis a Civitatibus sejunguntur.

Ex in Episcoporum adjumentum institutæ.

§. 5. Et profecto Viri Missionarii merito comparantur Joanni Apostolo, ejusque Sociis, qui acciti fuerunt ex alia Navi, ut operam suam præberent Petro atque Andreæ in Mari laborantibus, itaut non possent ob copiam incredibilem piscium retia deducere, uti constat ex Evangelio Sancti Lucæ *cap.* 5., quod Maldonatus his verbis interpretatur: *Debent Ecclesiæ Pastores, cum ipsi per se aut imposito, aut suscepto oneri non sufficiunt, alios a quibus juvari possint, advocare*. Idem prorsus, ante Maldonatum, Jansenius adverterat *in Concordia Evangelica cap.* 25.

Et a Sanctissimis Viris promotæ.

§. 6. Cum Fidei Promotorem egimus, virtutes examinavimus, & res præclare gestas a Dei Famulis Juvenali Ancina Salutiarum Episcopo, Cardinali Roberto Bellarmino Archiepiscopo Capuano, Alexandro Sauli primum Aleriæ, ac deinde Papiæ Episcopo, quem Nos ritu solemni inter Beatos recensuimus; ac postremo a Sanctis Vincentio de Paulis, & Joanne Francisco Regis, quos Pontifices Decessores Nostri rite in Album Sanctorum retulerunt. Itaque, cum egregia facinora horum præstantium Virorum expenderemus, apertissime cognovimus, incredibilem gloriam tribus primis evenisse in cura animarum administranda, ob eam causam potissimum, quod omne studium posuerint, ut Sacræ Missiones in suis Diœcesibus assidue peragerentur. Duos autem, quos postremo loco nominavimus, charitate erga Deum, & Proximum maxime præditos, ornatosque deprehendimus; ac potissimum Sanctus Vincentius de Paulis eam certissime probavit, eo quod Missionariorum Congregationem instituerit, & ipsemet (donec incolumitas corporis permisit) Missiones easdem exercuerit. Joannes quoque Regis sancto charitatis igne conflagrasse palam ostendit, ob singularem alacritatem, qua difficiles & asperrimos montes adire non dubitavit, ut ignaros Populos Christiana doctrina ac moribus imbueret, & ad bonam frugem traduceretur, quoties ab ipso Episcopi, aut ejus Præpositi id postularent.

Item a Congreg. Concilii sæpe commendatæ.

§. 7. Illud etiam non ignoratis, in more positum esse Episcopis, ut statis temporibus ad Sac. Congrega-

PONT. A. VI. gationem Concilii Tridentini Interpretem de suis Ecclesiis referant, earumque statum plane exhibeant, Itaque cum Nos ipsi Secretarii munere fungeremur, quoties in aliqua Diœcesi Missiones indictas fuisse relatum fuit, toties jussu Congregationis ejusdem, vel Summorum Pontificum, hoc consilium magnopere commendavimus in responsis, quæ ad Episcopos fieri consueverunt, eosque incendere non prætermisimus, ut laudabiliter inceptum prosequeremur. Non semel etiam Episcopos redarguere jussi fuimus, qui pios Missionarios non accirent, ut languentem, sicut ipsi asserebant, in Populo pietatem, & in Viris Ecclesiasticis disciplinam excitarent, & in utrisque peccandi licentiam cum scandalo junctam coercerent.

Et ab Episcopis Regni Neap. frequentatæ. §. 8. Typis impressa est historia rerum gestarum a Benedicto VIII. de Nobis optime merito, Nationis vestræ ornamento, & Beneventanæ Ecclesiæ per plures annos Archiepiscopo. In lucem pariter edita fuit vita Cardinalis Innici Caraccioli, qui Sedem Aversæ magna virtutis commendatione tenuit, & Episcopi de Cavaleriis, qui Troyæ Ecclesiam summa pietate, ac studio religionis administravit. Si vobis ante oculos unquam proposuistis, vel in posterum eos libros proponentis, intelligetis profecto, maximos sibi, Populisque sibi traditis fructus evenisse ex Sacris Missionibus, quas suis Diœcesibus compararunt. Nos quidem has historias accurate legimus, & magna cum voluptate typis evulgata vidimus ea omnia, quæ Viri illi præclarissimi sæpius Nobis explicaverant, cum adhuc in terris versarentur. Etenim Benedictus XIII. opera nostra, dum Pontificatum gereret, semper usus est; Alios autem, quos nuncupavimus, non semel alloqui Nobis opus fuit, eisque literas dare, quibus eorum negotia expedirentur.

Peculiaris experientia SS.D.Nostri. §. 9. Tandem Sacrarum Missionum utilitatem ac necessitatem Nos ipsi compertam habuimus, quoties illas accivimus in Diœcesim Anconitanam, quo tempore Nobis commendata fuit; & quamdiu Bononiensem Ecclesiam Nosmet præsentes administravimus; Et nunc etiam curamus diligenter, ut eædem Missiones quandoque indicantur ab eo, qui juxta normam, & consilia a Nobis præscripta, vices Nostras obtinuit. Tum plane agnovimus veritati consentaneum esse, quod Paulus Segneri Societatis Jesu, Concionatoris, Scriptoris, ac Missionarii laude clarissimus, scriptum reliquit; nempe: *Missionum tempore tot Concionatores merito nuncupari posse, quot percussi piis exercitationibus ad Pœnitentiam inflamantur, suoque exemplo alios pertrahunt ad eamdem virtutem exercendam: Ex illis autem Missionibus magis copiosum fructum dimanare, quibus majori frequentia populus intersit; ea prorsus ratione, qua ignis magis augetur, si plures in unum locum carbones congerantur.*

§. 10. Quocirca neque novum, neque incertum, neque a Nobis excogitatum dici potest hoc remedium, quod Populi corruptelis corrigendis proponitur. Antiquum illud est, malis curandis aptissimum, & fortasse unicum, quod tot Episcopi pietatis gloria insignes magna cum utilitate suis in Diœcesibus adhibuerunt, quod Nos ipsi toties experti sumus, & Vos etiam qui procul dubio Populum vobis commissum Sacris Missionibus aliquando recreastis.

Divina gratia implenda. §. 11. Sed, ne virtute sua careat ejusmodi remedium, preces ad Deum effundendæ sunt; quippe: *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus.* Deinde seligendi sunt Missionarii doctrinæ laude præstantes, quive Populum diligenter instituant. Nam merito suspicamur, idque non sine lacrymis ac mœrore scribimus, suspicamur, inquam, pluries animas ex illis, quæ Nobis, ac Vobis traditæ fuerunt, ad interitum ruere, eo quod res necessarias *necessitate medii*, ut ajunt Theologi, penitus ignoraverint. Illi potissimum Missionarii vocari debent, qui postquam labes & scandala populi certo deprehenderint, ipsorum gravitatem ac turpitudinem suis Concionibus ostendant, & vehementer arguere possint. Id constat ex testimonio S. Marci *Cap.* 3. ubi Christus eligit Apostolos, *ut mitteret eos prædicare*; Idem etiam desumitur ab Actis Apostolorum *c.* 6. ubi ipsi prædicationem verbi, tanquam peculiare munus sibi demandatum, testantur: *Non est æquum, nos derelinquere verbum Dei, et ministrare mensis.* Idem S. Paulus docuit 1. ad Corinth. *Non enim misit me Christus baptizare, sed evangelizare: & Epist.* 2. 2. *ad Tymoth. Testificor coram Deo, et Jesu Christo, qui judicaturus est vivos et mortuos, per adventum ipsius, & regnum ejus; prædica verbum, insta opportune, importune.*

Instructio Fidelium potissimus Missionis scopus.

ANNO 1745.

Missionariorum agendi ratio. §. 12. At vero Missionarii suæ vitæ ratione, atque exemplis, Populum ad virtutem incendere debent. *In omnibus te ipsum præbe exemplum bonorum operum*, inquit idem Apostolus ad Titum: S. Lucas in *Actis Apost.* testatum reliquit, quod Salvator Dominus: *Cœpit facere et docere.* Postremo Missionarios Deo se penitus devovere fas est, nec ullam admiscere cupiditatem inanis gloriæ, vel spem emolumenti, licet exigui, dum Populis erudiendis incumbunt. Equidem magno fructu cumulatas fuisse accepimus Missiones, quæ peractæ sunt, cum S. Carolus Borromæus Mediolanam Sedem teneret; Idem nunc etiam contingit opera ac virtute Oblatorum, quos ille instituit, quique a S. Ambrosio nuncupantur; Nam præ cæteris illud perscriptum habent, ne ulli incommodum afferant, & ne ulla causa vel ratione unquam moveantur, ut aliquid dono accipiant, quemadmodum ab Actis Ecclesiæ Mediolanensis, quæ anno 1599. Typis edita fuerunt *part.* 5. *p.* 841. clare deprehenditur. Ad S. Joannem Chrysostomum mentem converte, qui *in Homilia* 46. *super Mattheum* fatetur, universum terrarum Orbem ab Apostolis traductum fuisse ab errore ad veritatem, a veteri superstitione ad Christianam disciplinam amplectendam, non quod mortuos ad novam vitam revocaverint, sed quia solutum avaritia & omni cupiditate animum penitus habuerint: *Quid est enim, quod eos magnos ostendit? pecuniarum contemptus, gloriæ despectus, ab omnibus vitæ negotiis ereptio, quæ si non habuissent, etsi mortuos suscitassent, non solum nullos juvissent, sed etiam Seductores æstimati essent.*

Operarii a Civit. Neapolitana suppetent. §. 13. Civitas Neapoli affluit magna copia Ecclesiasticorum, qui pietate, doctrina, & pro agendis Missionibus experientia valde commendantur. Plenæ sunt etiam virorum hujusmodi, Congregationes Sedis Archiepiscopalis Patris Pavonis, & Sacerdotum, qui a S. Gregorio nomen accipiunt, qui Pii Operarii vocantur, ac tandem non desunt Domicilia Sacerdotum, qui S. Vincentii de Paulis institutum dato nomine sequuntur. Messis quidem multa est, sed Operarii sufficient, si ita distribuantur, ut Populorum utilitas atque necessitas postulabit.

Diligentia Card. Spinellio Archiepisc. §. 14. Adhibitis Dilectum Filium Nostrum Cardinalem Spinellum Neapolis Archiepiscopum, cujus consilio res tota gerenda erit: ob hanc causam literas ad ipsum damus, ab eoque petimus, ut hanc provinciam suscipiat, facultatem quoque tribuimus, ut alios sibi Adjutores in tam gravi negotio assumant, vel illos etiam in suum locum sufficiat; cum Nos minime lateat, quam variis curis distineatur, & quot labores subierit, ac in præsentia subeat, ut Vinea Domini diligenter excolatur. Si quis Vestrum Missiones expetit, ad ipsum Cardinalem Archiepiscopum confugiat, qui Ministros idoneos designabit, ut necessitas requiret: ipsorum numerum constituet, & rationem quoque temporis habebit, quo Sacræ Missiones absolvantur; nam ipse pro sua sapientia satis intelliget, nequaquam uno tempore omnia simul perfici posse.

Cui facultates necessariæ conceduntur. §. 15. Indigent Missionarii facultatibus extraordinariis, quas Nos libenter illis ex thesauro Ecclesiæ conferemus, ut præclarissimum opus ipsi feliciter prosequantur. Eas facultates indicabimus Cardinali Spinellio, ut Missionarii ad illum accedentes, sive ad alium ipsius loco suffectum, facile obtineant, quæ magis conferre Dei Gloriam, & animarum saltem judicaverint.

Quid pro Provinciis Samnii, & Calabriæ. §. 16. At vero perspicimus difficultates, quæ facile retardabunt Missionarios, ne ad Samnites, & Calabros iter suscipiant. Attamen, cum versentur in illis Locis Patres Dominicani, & Societatis Jesu, ipsorum Præpositi Generales jussu nostro Provinciales adducent, ut ex suis Religiosis Viris aliquot eligant, qui Missiones illic exerceant; neque ullum emolumentum percipiant a Clero, sive a Magistratibus Locorum, ubi Missionibus operam præbebunt. Ipsorum nomina ad Cardinalem Spinellium descripta mittentur, ad quem Samnitum, & Calabriæ Episcopi confugient, ut in eorum Diæcesibus recte Missiones ordinentur, quemadmodum futurum procul dubio confidimus in aliis Diæcesibus, quæ ab Urbe Neapoli non adeo remotæ sunt.

Fiducia de pietate Regis utr. Siciliæ. §. 17. Sed notam velut inurere videremur eximiæ pietati, & religioni Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Utriusque Siciliæ Regis illustris, nisi Vos moneremus exposcere ab ipso Rege, ut suam au-

Anno 1745.

auctoritatem & gratiam, si pro Missionibus recte gerendis opus fuerit, liberaliter interponant. Etenim Nobis perspectum est experientia, nec Vos certe latere debet, nihil antiquius ipsi propositum esse in Regno administrando, quam Dei Gloriæ maxime inservire.

Episc. præire debent exemplo.

§. 18. Finem his Literis, ne longiusculæ videantur, imponimus; exemplum Sancti Regis Josaphat vestris oculis subjicientes. Sacerdotes, veluti quidam Administri, ipsi Regi victori præibant, qui: *docebant populum in Juda, habentes librum Legis Domini, & circuibant cunctas Urbes Juda, atque erudiebant populum*; *cap. 17. lib. 2. Paralipom.* Nec Regi satis fuit uti Sacerdotum opera, sed ipsemet ad Populum Bersabeæ se contulit, *& usque ad Montem Efraim, & revocavit eos ad Dominum Deum patrum suorum*; uti cap. 19. describitur. Idem Vobis imitandum constituite; nec solum per Diœceses Sacerdotes mittite, sed illas Vos ipsi perlustrate quoties graviora negotia Vobis id permittent: Etenim Populus vestra præsentia, ac virtute permotus, ad viam Domini capessendam magis incendetur. Si aliquod incommodum ferendum est, Deum facilius hoc pacto commovebitis, ne pænas exposcat a Vobis, ob negligentiam, qua Diæcesim aliquando invisere, & in vestris Sedibus commorari, uti oportebat, omisistis, quod nonnullis ex Vobis contigisse certe scimus. Verum huic etiam malo in diem gliscenti non deerunt Apostolicæ providentiæ partes. Interim Vestrum memoriam, Vestrique Gregis, animo nunquam deponemus, quoties ad Altare Rem Divinam operabimur. Vobis etiam, & Vestræ curæ commendatis Populis Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Diœceses visitare, & in iis residere.

Dat. die 8. Sept. 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 8. Septembris 1745. Pontificatus Nostri Anno VI.

CXLI. DE CAUTELIS

Præstandis in conficiendis Processibus super fama sanctitatis Servorum Dei. De prohibendis Imaginibus SPIRITUS SANCTI sub humana specie depicti. De aliis superstitionibus non tolerandis.

Venerabili Fratri Joseph Episcopo Augustano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Inquisitiones peractæ super vita & moribus Sororis Crescentiæ.

SOLICITUDINI nostræ dudum relatum fuerat, in Civitate Imperiali Kaufsbura, quam incolunt simul Orthodoxi, ac Lutheranæ professionis sectatores, vitam degere sanctimonialem quamdam, Crescentiam nomine, adeo sanctitatis opinione celebratam, ut assiduus ad eam concursus fieret hominum etiam virtute & genere illustrium. Quapropter multiplici experimento edocti, inanes aliquando affectatæ sanctitatis larvas obtendi, atque etiam ab animarum Directoribus, ob suos peculiares fines, eosque interdum minus rectos, deprædicari & divulgari; datis ad Fraternitatem tuam Literis die 17. Maji superioris Anni 1744. discretioni tuæ commisimus, ut in prædictæ Sororis Crescentiæ vitam & mores inquireres, deque illius agendi rationibus, sive bonis, sive malis, certiores Nos redderes.

§. 1. Quamvis autem ante Literarum nostrarum adventum, eadem Soror Crescentia extremum diem obiisset; ideoque expirasse dici posset nostra Tibi directa commissio; attamen Fraternitas tua Pastoralis vigilantiæ partes esse judicavit, graves quosdam atque prudentes Viros ad hoc subdelegare, ut in ejusdem Defunctæ mores eam inquisitionem explerent, quam, ipsa vivente, fieri cupiebamus.

§. 2. Hujus itaque inquisitionis acta, aliaque ad rem pertinentia, una cum Epistola tua scripta die 24. Maji proxime elapsi, ad Nos allata fuerunt; & Nos quidem Epistolam ipsam statim legimus & perpendimus; ipsa vero acta, aliaque adnexa, Viris expertis credidimus redigenda in summarium, quod deinde, simul ac per tot alias, quibus distinemur, occupationes & curas Nobis licuit, cum ipsis authenticis actis & documentis conferre non prætermisimus.

Pont. A. VI.

Ex Processu nihil eruitur supra communem vitæ probitatem.

§. 3. In his omnibus equidem nihil offendimus, ex quo defuncta Soror Crescentia de affectatæ sanctitatis crimine argui possit. Verum ex ipsis Testium dictis, (etiamsi integra fides iis adhiberetur, nec ulla justa adesset suspicio, eos ad favendum prædictæ Sorori præcedenter instructos fuisse,) illius quidem vitam ad normam probitatis exactam, & gravibus exemptam criminibus agnoscere Nobis visi sumus; nullam tamen heroicam virtutem, nullum signum, sive miraculum ab Omnipotenti Deo, ipsius intercessione, patratum deprehendisse, ingenue fatemur.

Idea Operis SS. D. N. De Canonizatione Sanctorum.

§. 4. Non ignotum Tibi esse Opus *De Canonizatione Sanctorum* a Nobis conscriptum, ex Fraternitatis tuæ Literis intelleximus. In quo opere elaborando, postquam ultra viginti annos in munere Promotoris Fidei versati sumus: qualemcumque operam Nostram conferre opportunum duximus; non ut Doctrinæ laudem ac nominis celebritatem consequeremur; sed ut certam ac tutam methodum traderemus dirigendi seriem Causarum Beatificationis & Canonizationis, quæ ob varias opiniones Scriptorum, qui in negotiis Congregationis Sacrorum Rituum non satis versati fuerant, aliquo modo involuta ac perturbata videbatur; atque omnium oculis pateret, quam caute ac diligenter Apostolica Sedes in hujusmodi Causarum examine se gereret.

Caute procedendum in conficiendis Processibus super fama sanctitatis.

§. 5. Inhærendo itaque Regulis in eo Opere expositis, quæ non equidem a Nobis conditæ, aut primum excogitatæ, verum ex præfatæ Congregationis disciplina collectæ, & aliorum usum productæ fuerunt, satis agnovisse poterit Fraternitas Tua, hujusmodi Causis initium fieri a conficiendis Processibus propria & Ordinaria auctoritate Episcoporum, sive aliorum Ordinariorum Præsulum. His tamen minime properandum esse in demandanda confectione hujusmodi Processuum; sed expectandum esse congruum temporis intervallum ab obitu illius Dei Servi, sive Ancillæ, de cujus virtutum, aut miraculorum fama inquirendum sibi esse duxerint; neque vero admovendam esse operi manum, nisi præcesserit vera & legitima fama virtutis hæroicæ, aut miraculi ad illius Servi Dei intercessionem, sive invocationem, a Deo patrati; Nihil enim frequentius esse, quam post mortem alicujus fidelis Viri, aut Mulieris, magnam sanctitatis vel miraculorum opinionem in populo oriri, ac potissimum si ab aliquibus de industria foveatur; quæ tamen opinio, nisi veritate innixa fit, vel ipso temporis lapsu languescere, & interire, vel etiamsi hominum artificiis aliquandiu sustentari pergat, perspicuis tandem Divinæ Sapientiæ consiliis destrui, & confundi consuevit. In conficiendis autem hujusmodi Processibus, præcipue considerandum esse extremum mortis articulum, in quo nisi aliquid illustre & sanctitate conspicuum se obtulerit, reliquæ omnes inquisitiones supervacaneæ remanent. Denique ubi a Defuncto, vel ipso jubente & probante, ab alio quolibet, aliquid scriptum fuerit; ne in præfatis concinnandis Processibus inutiliter tempus, aurumque insumatur, ante omnia ad trutinam revocanda esse hujusmodi scripta, ac diligenter investigandum, an aliquid contra Fidei veritatem, aut contra morum integritatem contineant, vel ullam peregrinæ doctrinæ novitatem a communi Ecclesiæ sensu & consuetudine alienam exhibeant.

Quid potissimum observari intersit.

De iisdem cautelis.

§. 6. Porro Fraternitati tuæ in procuranda Processus ad Nos transmissi compilatione, non id propositum fuisse putamus, ut Causam Beatificationis Sororis Crescentiæ quandocumque promovendam inchoare volueris. Novimus, potissimum inquisitionis peractæ scopum fuisse, ut de Moniali Defunctæ moribus instructos Nos redderes, & an affectatæ sanctitatis notam meruerit, Nos edoceres. Sed quoniam facile evenire posset, ut fervente adhuc plurium pio erga illam affectu, enixe a Te postularetur, ut conficiendis Processibus initium fieret; idcirco non inopportunum duximus, præmissa omnia Tibi in memoriam revocare, tutioremque agendi rationem paucis innuere; quum necessarium omnino putemus, per aliquod temporis spatium inquisitiones differri, atque interim observari, quo res evadat; an nullum appareat artificii, humanæque machinationis vestigium; an denique requisitæ conditiones adsint pro inchoandis Processibus ad Beatificationis judicium instruendum profuturis.

§. 17.

§. 7. Quod etiam in casu, de quo agitur, magis expediri censemus; tum quia in collectis nuper plurium Virorum, atque mulierum testimoniis, ut supra diximus, nulla elucet heroicæ virtutis aut miraculorum probatio, nec in obitu Sororis Crescentiæ splendidum ullum sanctimoniæ indicium apparet, tum quia complura hujus scripta supersunt, quæ ante omnia opus est ad examen vocari. Quod si etiam compilationi Processus Ordinarii, ad inchoandam Beatificationis Causam, locus esset, necessarium plane videretur exactam Instructionem pro recta illius confectione, juxta ea, quæ in prædicto Opere Nostro *De Canonizatione* conscripsimus, hinc ad vos mittere; quum in prædicto Processu Nobis oblato, nostroque jussu a peritissimis Viris discusso, animadversum fuerit, Testes in eo inductos turmatim examinatos fuisse; nec prævium, ut par erat, jusjurandum præstitisse, cumque non ita, ut oportebat interrogati fuerint, generalia dumtaxat deposuisse, nihil de peculiaribus actionibus defunctæ Sororis enarrantes.

Imagines Spiritus Sancti sub humana specie disseminatæ.

§. 8. Atque hæc, Venerabilis Frater, satis esse possent, ad accuratam illam, quam de commissa Tibi inquisitione Nobis reddidisti rationem; nec ulterius progrederetur Epistola Nostra, nisi alia quædam Literis tuis Nobis indicanda judicasses; inter quas præcipuum locum obtinet, quod scribis, de publicatis, lateque diffusis quibusdam Imaginibus Spiritum Sanctum sub speciosi Juvenis forma referentibus, subscriptis verbis: *Veni Sancte Spiritus*: de quibus Imaginibus, utpote statim undequaque sparsis, atque multiplicatis, duo potissimum inquirenda sunt; primum, an Soror Crescentia eas invenerit, vulgaverit, approbaverit; alterum, an (prætermissa imagine de earum auctore) hujusmodi Iconum usus, expressio, & veneratio, sive intra Ecclesias, sive extra illas admitti possit.

§. 9. Nos autem de prima quæstione minime verba faciemus, eamque intactam relinquemus iis, quibus forsan de virtutibus Sororis Crescentiæ quandocumque inquirendum esse contigerit; sive agendum fuerit de permittenda introductione causæ super ipsius Beatificatione, sive, introductam jam Causa, de ipsis virtutibus æstimandis, & comprobandis.

Episcopi prohibitio a Pontifice confirmatur.

§. 10. De altera vero quæstione dicturi, primum omnium Apostolicum Fraternitatis tuæ zelum, quo hujusmodi Imagines huc illuc sparsas, & per Cœnobium, per Ecclesiam, per Chorum palam expositas, auferri, & removeri jussisti, laudamus, atque probamus, Te hortantes, immo etiam auctoritate, qua fungimur, Tibi mandantes, ut in suscepto proposito firmiter constanterque perseverans, nullo pacto permittas hujusmodi Icones ulterius multiplicari, quascumque vero ullibi existere compereris, eas omnes & singulas de medio tollas; adhibitis iis auctoritatis simul, prudentiæque tuæ remediis, quibus optatum finem sine turba, ac tumultu consequi posse judicaveris.

Divina natura pingi non potest.

§. 11. Neminem profecto latet, impium atque sacrilegum errorem fore, divinæque naturæ injuriosum, si quis se putaret Deum Optimum Maximum, sicuti in se est, coloribus exprimere posse. Quum enim illius Imago depingi, atque oculis subjici nequeat, nisi tamquam materialis alicujus substantiæ, corporea figura & partibus prædita; si quis has qualitates Divinæ Naturæ tribueret, is profecto in Anthropomorphitarum errorem incideret.

Imagines Dei juxta apparitiones in Scriptura relatas licitæ sunt.

§. 12. Repræsentatur tamen Deus eo modo, eaque forma, quibus in Scripturis Sanctis legimus ipsum mortalibus apparere dignatum esse. Licet enim id ab Heterodoxis Scriptoribus improbe reprehendatur, inter quos Simonem Episcopum vidimus *suarum Institutionum Theologicarum lib.* 4. *sect.* 2. *cap.* 10. asserentem non licere Deum pingere, ne sub ea quidem forma, qua se hominibus videndum exhibuit; ex nostris vero etiam, Durandus opinatus fuerit hujusmodi Imaginum usum minime expedire; & Joannes Hesselius, Catholicus itidem Scriptor, *Cathechismi sui lib.* 1. *cap.* 65., huic opinioni favore videatur, dum ait innocuas quidem fore hujusmodi picturas, si ea doctis tantummodo Viris conspici deberent; sed quum sapientium & insipientium oculis expositæ esse debeant, facile evenire posse, ut indoctis per eas male de Deo credendi occasio præbeatur.

Auctoritates Theologorum.

§. 13. Nihilominus communiter Catholici Theologi aliter docent. Petavius *Theologicorum Dogmatum lib.* 15. *De Incarnatione cap.* 14. *ut videre est ipsius Operum Tomo VI.*, licitum esse demonstrat, Deum sub ea forma depingere, qua ipsum accepimus semetipsum conspiciendum præbuisse: *Communi Catholicorum assensu inveteravit opinio, nimirum ut eatenus figurari Deus possit, qua sub externa aliqua specie aspectabilem se præbuit hominibus.* Molanus doctus, auctor, *Historiæ sacrarum Imaginum l.* 2. *c.* 3. hanc ipsam sententiam confirmat: Eamdemque quæstionem duo alii clari nominis Theologi egregie illustrarunt, nimirum Suarez *in* 3. *part. D. Thomæ tom. I. qu.* 25. *art.* 3. *disput.* 54. *sect.* 2. *nag.* 793. & Valenza *tom.* IV. *suorum Operum pag* 284. Quibus addendi sunt duo S. R. E. Cardinales, Bellarminus, & Gotti, a Nobis alias citati in Opere Nostro *De Canonizatione Sanctorum lib.* IV. *part.* 2. *cap.* 20. *num.* 2.

Concilii Tridentini & Sedis Apost. decreta.

§. 14. Imagines Deum ita repræsentantes minime reprobat sacra Tridentina Synodos *sess.* 25. *De Invocatione, veneratione, & Reliquiis Sanctorum, & sacris Imaginibus*, sed Episcopis mandat, ut Populos edoceant, per hujusmodi Picturas erudiri & confirmari Gregem Christi *in articulis Fidei commemorandis & assidue recolendis*. Si quis vero privatus hujusmodi Imaginum usum opinione sua reprobare ausus est, Ecclesiastico judicio damnatus fuit, ut indicat Propositio XV. inter damnatas a fel. rec. Prædecessore Nostro Alexandro Papa VII. die 7. Decembris 1690. quæ sic habet: *Dei Patris sedenti simulacrum nefas est Christiano in Templo collocare*.

Ratio.

§. 15. Et profecto quum in Sacris Literis legatur, Deum ipsum sub hac, aut illa forma hominibus se videndum exhibuisse, cur sub eadem forma eumdem pingere non licebit? *Si ergo literæ legentibus permittuntur; cum tamen sacræ Literæ in maxima veneratione habeantur, cur non etiam Imagines permittentur?* Verba sunt Alphonsi de Castro *lib.* 8. *adversus Hæreses*; quo etiam argumento strenue usus est Cardinalis de Richelieu in suo Tractatu, *De faciliori ratione reducendi eos, qui se ab Ecclesia segregarunt lib.* 3. *pag.* 439.

Spiritus Sanctus licite pingitur sub specie Columbæ.

§. 16. His positis principiis minime dubiis, facile patebit, qua ratione Imago Spiritus Sancti a Pictoribus efformari debeat, & quænam ipsius Imagines approbari debeant, aut reprobari. In Sanctis Evangeliis a BB. Matthæo, Marco, & Luca conscriptis, ubi Baptismus enarratur, quem Dominus Noster Jesus Christus a Joanne accipere voluit, legitur, apertum fuisse Cœlum, & Spiritum Sanctum corporali specie, sicut Columbam, super eum descendisse. Quod cur factum fuerit, mirifice explicat Dionysius Alexandrinus in Epistola adversus Paulum Samosatenum; quæ extat in Collectione Conciliorum Labbei *tom.* 1. *pag.* 867. ita: *Cur vero in specie Columbæ Spiritus Sanctus descendit? scilicet ut nos doceret, qui misit illorum, quique eum, quem misit, accepit. Sicut enim Noe dimisit ex Arca Columbam, & ipse illam recepit; ad eam similitudinem intelligendum Nobis est, ipsius Christi esse Spiritum Sanctum coæternum, & quod erat ipsius, hoc dedisse Nobis; dividens, & effundens super omnem carnem credentium, quia Deus est & Dominus, qui divisit Nobis suum Sanguinem & Spiritum.*

De natura Columbæ in Jordane visæ remissive.

§. 17. Non hic opus est in eam controversiam ingredi, quæ inter eruditos Criticos agitur, super illius Columba natura. De hac olim egimus in Nostro Tractatu *De Festis Domini Nostri Jesu Christi, Editionis Patavinæ* §. LIV. qua editione absoluta, recentiorem quamdam super hoc argumento vidimus Dissertationem inter *Discursus Historico-Criticos ad illustrationem veteris & novi Testamenti* Typis editos *Hagæ Comitum an.* 1737. *pag.* 148.

Antiquus Ecclesiæ mos pingendi Spiritum Sanctum in specie Columbæ.

§. 18. Quod autem ad præsentem quæstionem attinet, quum Spiritus Sanctus in Columbæ specie olim visibiliter apparuerit; profecto illius Imago sub eadem specie depingi debet. Qua in re vetus Ecclesiæ disciplina nostrorum temporum consuetudini adstipulatur. De ea siquidem testatur S. Paulinus Episcopus Nolanus, qui, sæculo Christi quinto ineunte, in epistola ad Severum, describens Picturas in Basilica S. Petri jam tunc existentes ita cecinit:

Pleno coruscat Trinitas Mysterio:
Stat Christus Agno, vox Patris Cœlo tonat,
Et per Columbam Spiritus Sanctus fluit.

In Conciliis assertus.

§. 19. Pariter Christi anno DXVIII. Antiocheni Clerici & Monachi, in precibus Joanni Patriarchae, & Synodo adversus Severum congregatae exhibitis, haec habent, apud Labbeum *Concil orum tomo 5. pag. 159. Columbas aureas & argenteas in figuram Spiritus Sancti super Divina Lavacra & Altaria appensas, una cum aliis, sibi appropriavit; dicens, non oportere in specie Columbae Spiritum Sanctum nominare*: Damnatus etiam fuit in Concilio Niceno Secundo habito anno Domini DCCLXXXVII. Xenaias Catechumenus, quum ausus esset asserere, non licere Spiritum Sanctum sub Columbae forma repraesentare: *Inter caetera autem dicebat, & hoc esse pueriles animi factum, fingere in Columbae Idolo ter adorabilem Spiritum Sanctum*: ut videre est in Collectione Conciliorum, Regia nuncupata, Parisiis impressa anno 1644. *tomo* 18. *pag.* 458. & apud Cardinalem Baronium ad annum Christi 485.

Et ex antiquis monumentis comprobatus.

§. 20. In Opere quoque Italica lingua scripto Philippi Bonarotae Senatoris Florentini, quod inscripsit, *Observationes in antiqua vitrea vasa*, ex Urbis Coemeteriis effossa, *pag.* 125. plures afferuntur Imagines Spiritus Sancti, sub Columbae specie in nobilibus illis sacrae antiquitatis fragmentis expressae. Cum vero recentiores sectarii, Calvinus, Lutherus, Zuinglius, mox relatum Severi errorem renovare contenderint, neminem latet, quid de illorum deliriis Ecclesia judicaverit; quorum ampla refutatio videri potest apud Gretserum in Tractatu *De Sacris Imaginibus cap.* 9. impresso *in tom.* 17. novissimae Editionis ipsius Operum.

II. In figura Linguarum Ignis super Apostolos descendentium.

§. 21. Legitur insuper in sacris Novi Testamenti paginis, quod quum post Christi in Caelum Ascensionem congregati essent Apostoli & Discipuli, una cum Maria Matre Jesu, solemni die Pentecostes *apparuerunt illis dispertitae linguae, tamquam ignis, seditque supra singulos eorum; & repleti sunt omnes Spiritu Sancto*. De quo Mysterio fuse egimus in praedicto Opere Nostro *De Festis Domini Nostri Jesu Christi §.* 408. *& sequentibus*, Editionis Patavinae, ubi *sub. §.* 492. docuimus, licere Pictoribus, ad repraesentandum id, quod in solemniis Pentecostes ab Ecclesia recolitur, Apostolos pingere, aliosque cum iis in Coenaculo congregatos, & flammulas ignis in linguarum figuram e Caelo demissas, eorum omnium capitibus impluentes; quoniam in sacra Apostolicorum Actuum Historia *cap.* 2. refertur, Paraclitum Spiritum Sanctum hoc visibili signo adventum suum ea occasione hominibus manifestasse. Verum si quis extra hanc occasionem eumdem Spiritum Sanctum pingere velit, non aliter ipsum, quam sub Columbae forma poterit repraesentare; ut etiam recte monuit eruditus auctor Ayala in Tractatu, cui Titulus est *Pictor Christianus*, ubi *lib.* 2. *cap.* 3. *num.* 7. scribit: *Cum vero Spiritus Sanctus depingendus venit, non alia specie pingendus est, nisi illa, qua in Jordane nimirum apparuit, quamque docet Divinus Textus his verbis: Et descendit Spiritus Sanctus corporali specie sicut Columba in ipsum*. In Catechismo autem auctoritate sacri Concilii Tridentini edito, super eo Decalogi Praecepto: *Non habebis Deos alienos coram me*: ubi agitur, de pingendis Divinis Personis, haec habentur: *Columbae vero species, & linguae tamquam ignis, in Evangelio, & Actis Apostolorum, quas Spiritus Sancti propietates significent, multo notius est, quam ut oporteat pluribus verbis explicari.*

Idque dumtaxat in repraesentatione Pentecostes.

Imago Divinae Personae praeter formam ab ipsa assumptam fingi nequit.

§. 22. Quod si dicatur, minime reprobari, immo libentor admitti usum pingendi Spiritum Sanctum in Columbae specie; verum id agi, ut praeterea possit sub speciosi Juvenis, aut Viri forma repraesentari; Nos contra jure responderi posse contendimus, quod quum aliter non liceat Divinae Personae Imaginem humanis oculis intuendam exhibere, quam sub ea forma, sub qua in Scripturis Sanctis narratur eamdem Personam se olim hominibus spectabilem praebuisse; sequitur inde, non modo licitum esse Spiritum Sanctum, vel die Pentecostes in mystica figura linguarum ignis super Apostolos descendentium, vel alias in Columbae specie, depingere; propterea quod uterque ejusdem pingendi modus in Divini Textus historia & auctoritate fundantur; sed hoc insuper recte colligitur, minime licere, eumdem Spiritum Sanctum sub Adolescentis, aut Viri specie figurare; quum nullibi inveniatur in Divinis Scripturis ipsum sub hujusmodi forma hominibus apparuisse.

Imagines erroris occasionem praebentes, & insolitae a Conc. Trid. vetantur.

§. 23. Huic autem rationi addenda est auctoritas sacrosanctae Tridentinae Synodi, quae *loco superius citato*, prohibet, Fidelium oculis exhiberi *ullas falsi dogmatis Imagines, aut rudibus periculosi erroris occasionem praebentes*; & generaliter, ullam insolitam poni, aut ponendam curari Imaginem, tam in Ecclesiis, quam in aliis quibuscumque locis, directe vetat. Imago autem, de qua agimus, praeterquamquod insolita est, impium etiam, atque damnatum a Patribus errorem in animos intuentium revocare posset; eorum videlicet, qui asseruerunt, Divinam Spiritus Sancti Personam humanae conditionis naturam assumpsisse, de quibus loquitur Sanctus Cyrillus Hierosolymitanus *Catechesi* XVI. *tomo* 4. *Bibliothecae Maximae SS. Patrum Lugduni impressae anno* 1677. *pag.* 523., & S. Isidorus Pelusiota *Lib.* 1. *Epist.* 243. ejusdem Bibliothecae *Tomo* VII., praeter Auctorem Notarum ad Concilium Constantinopolitanum I. in *Collectione Conciliorum Labbei tom.* 2. *pag.* 976.

Error, qui ex praedicta Imagine oriri posset.

Objicitur Imaginis exemplum SS. Trinitatis sub figura trium hominum aequalium & similium.

§. 24. Equidem ex Epistola Fraternitatis Tuae satis intelleximus, hujusce argumenti vim ab iis quoque agnitam fuisse, qui de praesenti quaestione apud te verba fecerunt; qui tamen eam se declinare posse putarunt, adductis exemplis quorumdam Imaginum Sanctissimae Trinitatis, quibus ea sub figura trium hominum aequalis, & undequaque similis aspectus repraesentatur. Id quod alterius disquisitionis occasionem Nobis aperit; ut scilicet examinemus, an liceat Sanctissimam Trinitatem coloribus pingere; &, quatenus id licitum sit, quaenam illius Imagines damnatae sint; quaenam haud omnino approbatae, quaenam demum approbatae, & permissae; denique an ex hujusmodi Picturis ullum argumentum trahi possit, ut Imago Spiritus Sancti, de qua nunc agimus, vitio carere ostendatur.

Licitum est pingere SS. Trinitatem.

§. 25. Porro licere Sanctissimam Trinitatem coloribus pingere, communis est Theologorum opinio quam copiose propugnant Valdensis, Molanus, Catharinus, Conradus Brunus, Nicolaus Sanderus, Franciscus Turrianus, Suaresius, Vasquez; quos sequitur Theophilus Raynaudus in Libro cui titulus *Heteroclita Spiritualia Caelestium, & Infernorum pag.* 23. inter ipsius Opera *Tomo* 15., inscribens: *Ex usu Ecclesiae, & ex consensu potiorum Theologorum, fas est pingere Sanctissimam Trinitatem*, ubi etiam Durandum impugnat inter Scriptores Catholicos contra opinantem. Thuanus quidem *Lib.* 18. refert Decretum quoddam, cujus Auctorem Espencaeum fuisse asserit: *Ut Sanctae Trinitatis Effigies, tamquam Sac. Scripturae, Conciliis, & Veterum Patrum testimoniis prohibita, tollatur*; ac reprehendit Decanum Collegii Theologici Parisiensis, Nicolaum Malardum, eo quod hujusmodi Decreto obstitisset. Verum in hac re Thuani dicta refellit Gretserus *in Thuano Pseudotheologo pag.* 57. *tom.* 17. novissimae editionis Ratisponensis Operum ejusdem Gretseri, Christianus Lupus Vir non vulgaris eruditionis *in Notis ad Canones septimae Synodi cap.* 5. admittens piam consuetudinem pingendi Sanctissimam Trinitatem, quaerit quo tempore eadem introducta fuerit, seque id reperire non potuisse ingenue fatetur; quod idem Nos quoque, pari sinceritate, professi sumus *Lib.* 4. *de Canoniz. Sanctor. p.* 2. *cap.* 20. *num.* 3.

Non tamen sub qualibet forma.

§. 26. Illud tamen a Theologis Nostris communiter traditur, minime permittendum esse Pictoribus, ut Sanctissimam Trinitatem qualibet forma pro ipsorum libito repraesentare audeant; quin adversus eorum licentiam invehuntur Vasquez *Tom.* 1. *pag.* 676., & Cardinalis Bellarminus *Controversiarum tom.* 2. *cap.* 8. *de Imaginibus Sanctorum*; qui sic ait: *Notandum non debere ejusmodi Imagines multiplicari, nec tolerandum esse, quod Pictores audeant ex capite suo confingere Imagines Trinitatis; ut cum pingunt unum hominem cum tribus faciebus, vel unum hominem cum duobus capitibus, & in medio eorum Columbam: ista enim monstra quaedam videntur, & magis offendunt deformitate sua, quam juvent similitudine*; eademque docet Sylvius *Tom.* 4. *in tertiam partem Divi Thomae q.* 25. *art.* 3. *q.* 3. *pag.* 111. *editionis Antverpiae anni* 1714.

Non in utero Beatissimae Virginis.

§. 27. Inter reprobatas Imagines Sanctissimae Trinitatis ea procul dubio recensenda est, quam pluribus insectatur Joannes Gerson *Tomo* 3. *ipsius Operum Antverpiae editarum anno* 1706., quamque narrat se vidisse in quadam Domo Regularium; ubi nimirum

rum repræsentabatur Deipara Virgo Trinitatem ipsam in utero gerens, quasi vero tota Trinitas humanam carnem ex Virgine assumpsisset. Addit vero Molanus *Historiæ Sacrarum Imaginum lib. 2. cap. 4.* se numquam satis intellexisse id, quod apud Gersonem legerat, donec hujuscemodi Sanctæ Trinitatis Imagines in Belgio pluribus locis expositas conspexerit; quas quidem se quoque damnare & reprobare profitetur.

Non sub figura hominis tricipitis.

§. 28. Humani corporis figuram tribus capitibus instructam, tamquam Imaginem Sanctissimæ Trinitatis repræsentandæ aptam, tueri quodammodo conatur Valentia *Tom. 2. ipsius Operum pag. 389.* Verum super hujusmodi Imaginibus solemne Judicium fel. record. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri prodiisse referunt, Macri in *Vocabulario Ecclesiastico*, verbo, *Icona*, & Episcopus Sarnellus *Epistolarum Ecclesiasticarum Tom. IV. Epist. 13.*, qui testantur prædictum Urbanum comburi jussisse Picturas quasdam, Sanctissimam Trinitatem exhibentes sub specie hominis triplici facie instructi: idque factum fuisse *die 11. Augusti anno 1628.* Sed & longe ante ipsius Urbani, & Bellarmini supra laudati tempora, S. Antoninus *in Summa Theologica part. 3. tit. 8. cap. 4. §. 11.* ita scriptum reliquit: *Reprehensibiles etiam sunt*, Pictores videlicet, *cum pingunt ea, quæ sunt contra Fidem, cum faciunt Trinitatis Imaginem unam Personam cum tribus Capitibus. quod monstrum est in rerum natura.*

An sub figura trium hominum æqualium & similium, disputatur.

§. 29. Sequitur ut videamus quid sentiendum sit de Imagine Sanctissimam Trinitatem exhibente in Tribus Personis, statura, ætate, omnibusque aliis lineamentis omnino æqualibus. Tomas Valdensis suorum *Operum Tomo III. Tit. 29. de Sacramentalibus cap. 151.* hujusmodi Picturam approbare non dubitat. Nec dissentit Molanus *Historiæ Sacrarum Imaginum lib. 2. cap. 3.* Verum Ayala in aliam abire videtur sententiam, in præcitato Opere *Pictor Christianus lib. 2. cap. 3. num. 8.* de ea Imagine sic loquens: *Aliam alicubi conspeximus pingendæ Sanctissimæ Trinitatis rationem, hanc scilicet. Depingebantur in tabula tres Viri perquam similibus faciebus, æquali prorsus statura, & æqualibus atque omnino similibus coloribus, vestibus, ac lineamentis. Non quidem hoc tam absurde; sed tamen non omnino recte: etsi enim hac ratione servetur repræsentatio qualitatis & coæternitatis Divinarum Personarum, deficit tamen Character, & notio, ut ita loquamur, Divinæ Personæ; præterquam quod in his rebus, quæ sunt dignitate sua gravissimæ, vitanda & fugienda est omnis & quæcumque novitas.*

Argumentum pro affirmativa ex tribus Angelis Abrahamo visis.

§. 30. Ut autem variarum hujusmodi opinionum fundamenta paullo accuratius exploremus, innititur sententia Valdensis apparitioni Abrahamo factæ, quæ *Genes. cap. 18.* refertur his verbis: *Apparuit ei Dominus in Convalle Mambre sedenti in ostio Tabernaculi sui, in ipso fervore diei*; statimque subjicitur: *Cumque elevasset oculos, apparuerunt ei tres Viri stantes prope eum, quos cum vidisset, cucurrit in occursum eorum de ostio Tabernaculi, & adoravit in terram.* Post quæ animadvertere licet, quod Abraham unum tantummodo alloquitur. *Et dixit, Domine, si inveni gratiam in oculis tuis, ne transeas servum tuum*, atque vicissim unus dumtaxat Abrahamo respondet. *Dixit autem Dominus ad Abraham, &c.* In hac itaque apparitione S. Augustinus *lib. 11. de Trinitate cap. 20. tomo 8. pag. 784. Editionis Monachorum Congregationis Sancti Mauri*, agnoscit Sanctissimæ Trinitatis Imaginem, ita scribens: *Cum vero tres Viri sunt, nec quisquam in eis vel forma, vel ætate, vel potestate major cæteris dictus est, cur non hic accipiamus visibiliter insinuatam per creaturam visibilem Trinitatis æqualitatem, atque in tribus Personis unam eamdemque substantiam.* Augustini opinionem amplexi sunt Rupertus *Lib. V. Commentariorum in Genesim cap. 37.*, Suarez *de Angelis lib. 9. cap. 20. num. 10. & sequentibus.* Cornelius a Lapide, & Du-Hamel in idem *Cap. XVIII. Geneseos*, aliique.

Ea ex interpretatione S. Augustini, aliorumque.

Hebræorum opinio diversa.

§. 31. Sunt tamen, a quibus eadem S. Doctoris interpretatio non recipitur. Prætermissa siquidem Hebræorum opinione, qui putant, tres illos Abrahamo visos, non alios fuisse, quam Angelos Michaelem, Gabrielem, & Raphaelem, quorum primus, Dei partes gerens, venerit, ut inquireret in scelera Sodomæ, & justum in meritam Civitatem supplicium statueret; at reliqui duo, jussu prioris, Civitatem ipsam everterint, Lot vero liberaverint, uti narratur *sequenti Capite ejusdem Libri Geneseos XIX.* quam Hebræorum opinionem referentes Tostatus, atque Tirinus, in eamdem propendere se ostendunt; ut videre est in ipsorum Commentariis in præmissum Genesis *Cap. XVIII.* Sane non pauci ex Sanctis Patribus existimarunt, duos ex tribus, qui tunc Abrahamo apparuerunt, Angelos extitisse, tertium vero fuisse Filium Dei, Secundam nimirum Sanctæ Trinitatis Personam: atque hanc sententiam frequenti expositorum calculo comprobatam, ab ipsa Ecclesia adoptatam fuisse putat Augustinus Calmet; idque deducit ex iis verbis, quæ licet non habeantur in Sacro Textu, in Divinis tamen Officiis leguntur, videlicet: *Tres vidit, & unum adoravit*: Videatur ipse Calmet in præcitatum *Genesis caput XVIII.* necnon *Discursus XVII. in idem Caput XVIII. Genesis*, inter *Discursus Historico-Criticos Theologico-Morales in Vetus, & Novum Testamentum*, Antverpiæ editos *anno 1736. Tomo II.*

Alia SS. Patrum interpretatio.

Imagines SS. Trinitatis tuto permittendæ.

§. 32. Imagines itaque Sanctissimæ Trinitatis communiter approbatæ, & tuto permittendæ, illæ sunt, quæ vel Personam Dei Patris exhibent in forma Viri senis, desumpta ex *Dan. cap. 7. vers. 9. Antiquus dierum sedit*; in ejus autem sinu Unigenitum ipsius Filium, Christum videlicet Deum & Hominem; & inter utrosque Paraclitum Spiritum Sanctum in specie Columbæ, vel duas Personas modico intervallo sejunctas repræsentant, unam Senioris Viri, nimirum Patris, alteram Christi, medium autem inter ipsos Spiritum Sanctum, in Columba, ut præfertur: *Imagines ergo Trinitatis; quæ ab Ecclesia probantur, sunt illæ, quæ Deum Patrem continent in forma Hominis Senis, in cujus sinu sit Christus, & inter utrumque Spiritus Sanctus in forma Columbæ; vel Imagines, in quibus seorsim Deus Pater in forma Hominis Senis, & seorsim Christus, sed propinqui ambo, & inter utrumque Spiritus Sanctus in forma Columbæ efformentur.* Verba sunt Cardinalis Capisucchi, qui plures annos munere Magistri Sacri Palatii Apostolici laudabiliter functus fuit; *in Controversiis Theologicis, Controv. XXVI. de Cultu Sacrarum Imaginum §. circa finem.* Similia peti possunt ex prædicto Opere Nostro *de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 20. num. 3.* Et quamvis Molanus loquens de hac ratione repræsentandi Sanctissimam Trinitatem, ac præsertim ubi Christus in sinu Patris, veluti mortuus, depingitur, dubitare videatur, an approbari possit, propterea quod Christum mortuum nemini apparuisse legitur attamen facile dignoscitur quam levis momenti sit hujusmodi difficultas. Licet enim Salvatoris nostri mortui nullam apparitionem factam fuisse legamus; mortuus est tamen, & palam in conspectu innumerabilis Populi expiravit. Cur igitur ea forma, qua olim Hierosolymis a tot millibus hominum visus est, depingi nequit etiam in sinu Patris? aut cur sub eadem specie exponi nequit publicæ adorationi Fidelium? Quocirca facile Molani dubium resolvitur, ut observat etiam laudatus Ayala, supradicto Libro, cui Titulus *Pictor Christianus lib. 2. cap. 3. num. 12.*

De Imagine Christi mortui.

Effigies trium hominum similium si approbata non est, frustra allegatur.

§. 33. His itaque præmissis, quoniam potissimum fundamentum pro substinenda Imagine Spiritus Sancti sub humana Juvenis specie; in usu prædictarum Tabularum statuitur, quæ Sanctissimam Trinitatem exhibent in tribus Personis, statura, vultu, & lineamentis æqualibus; harum vero Tabularum legitimus usus desumitur ex trium Virorum apparitione Abrahamo facta, de qua *Genesis cap. 18.* juvat nunc ita ratiocinari. Aut usus pingendi Sanctissimam Trinitatem in tribus Personis undequaque similibus, canonicus est, in Ecclesia pacifice receptus; sicuti etiam sententia de indicato Trinitatis mysterio in tribus Viris, qui Abrahamo apparuerunt, satis tuta est, & solidis rationibus innixa; aut usus hujusmodi Tabularum, ut nonnulli putant, canonicus non est, nec ab Ecclesia probatus; & relatæ pariter opinionis fundamenta mutant, ut aliqui superius citati arbitrantur. Si nec canonicus est usus memoratæ Imaginis, nec opinio de figurato in prædicta apparitione Trinitatis mysterio tuta est, nec solidis rationum momentis suffulta: nequaquam permitti potest, ut super debilibus hisce infirmisque fundamentis tamquam certum stabiliatur, quod licitum sit

sub

sub Viri aut Juvenis specie Spiritus Sancti Imaginem exhibere.

Et etiamsi toleranda sit, non favet Picturæ, de qua hic agitur.

§. 34. Quod si usus pingendi Sanctissimam Trinitatem in tribus personis æqualibus & similibus, canonicus esset, legitimus, & ab Ecclesia probatus; atque etiam tutissima foret præfata opinio, quod apparitio trium Angelorum Abrahamo facta mysterium adorandæ Trinitatis significaverit; nihil aliud ex his inferii posset, nisi prædictum Trinitatis repræsentandæ modum, hoc est pingendi tres Viros æquali specie, & simili vultu, licitum esse & tolerandum; nunquam vero ex iisdem rite colligeretur, licere Spiritum Sanctum, seorsim a duabus aliis Personis, humana facie, & sub speciosi Juvenis forma depictum exhibere. Nec enim apparitio Abrahamo facta unius Angeli fuit, sed trium; nec ullibi in Sacris Literis narratur, Spiritum Sanctum in forma Viri, aut juvenis, seorsim a duobus aliis, qui reliquas duas Trinitatis Personas repræsentarent, hominibus apparuisse. Singulas vero Sanctissimæ Triadis Personas non alio modo pingi posse, quam quo earum quælibet hominum se aspectibus exhibuerit, jam supra a Nobis probatum est; Idemque in Catechismo Romano, *loco superius cit.* his verbis traditur: *Nemo tamen propterea contra Religionem, Deique legem quicquam committi putet, cum SS. Trinitatis aliqua Persona quibusdam signis exprimitur, quæ tamen in Veteri, quam in Novo Testamento apparuerunt.*

Quæ etiam tamquam insolita, rejicienda est.

§. 35. Denique Imago Spiritus Sancti, de qua est quæstio, insolita est, & inusitata in Ecclesia; & consequenter nullo modo recipienda, juxta mentem Sacræ Tridentinæ Synodi supra relatæ, & Conciliorum Provincialium post Tridentinum coactorum, quorum Decreta, collegit Thers in suo Tractatu *de Superstitione tom.* 1. *lib.* 2. *cap.* 1. *pag:* 214.

De ratione pingendi SS. Trinitatem.

§. 36. Pingitur Imago Sanctissimæ Trinitatis, Patris, Filii, & spiritus Sancti, repræsentando vel Patrem juxta Filium, vel Filium in sinu Patris; simulque cum iis, Spiritum Sanctum in Columbæ forma, ut antea diximus. Pingitur & Pater solus, seorsim ab aliis Personis, quoniam vocem Domini Dei deambulantis in Paradiso audivit Adam, *Genesis cap.* III. innixus mysticæ scalæ, visus est Jacob, *Genesi* XXVIII. 13. Moysi quoque miro modo conspiciendum se præbuit, *Exod*, XXXIII. 23. tum etiam Isaiæ, tamquam Rex in Solio sedens *Isaiæ* VI. 1. & Danieli, veluti senex albo vestimento amictus, *Dan.* VII. 9. Pingitur etiam æternus Filius seorsim a Patre & Spiritu Sancto, quoniam is homo factus, in diebus carnis suæ cum hominibus conversatus, atque etiam postquam a mortuis resurrexit, non semel Apostolis aliisque manifestus apparuit. Repræsentantur idem Cruci, quam pro Nobis pertulit, affixus: Quam quidem Crucifixi Effigiem nec impius Lutherus e medio tolli posse putavit; & Elisabetha Angliæ Regina nuncupata, Henrici XIII. & Annæ Bolenæ Filia, licet Sacr. Imaginibus bellum indixerit, ea tamen in Regio suo Oratorio retinere voluit; ut videre est apud Bossuetum Meldensium quondam Episcopum *tom.* 1. *ipsius Operum, Gallico Auctoris Idiomate Venetiis editarum anno* 1738. *pag.* 237. *&* *pag.* 460. Pingi quoque consuevit in forma Agni; atque huic Imagini fundamentum præbet Prophetia Isaiæ, Testimonium Baptistæ, Evangelistarum dicta, Apocalypsis Joannis Apostoli, & Epistola prima B. Petri: quapropter eamdem Salvatoris Nostri Imaginem approbat Hadrianus Pontifex in Epistola ad Tharasium conscripta, quæ lecta est in Synodo septima; *Actione* II. & vetustissima occurrunt hujusmodi picturarum exempla in Sacris Cœmeteriis, & in Basilicis hujus Nostræ Romanæ Urbis expressa. Pingitur denique Spiritus Sanctus, vel tamquam de Cœlo descendere die Pentecostes in figura linguarum ignis, vel alias in Columbæ specie, seorsim pariter ab aliis Divinis Personis; quia sub his figuris factæ sunt ejusdem apparitiones, quarum Scripta meminit; Nusquam vero invenire est in Sacris Literis, Tertiam Personam absque aliarum consortio, in similitudinem Viri, aut Juvenis apparuisse. Quapropter argumenti superius expositi vis immota manet; nimirum quod etiamsi per tres Angelos Abrahamo visos Divina Trinitas repræsentata fuerit, non ideo tamen Spiritus Sanctus seorsim a duabus aliis Personis, humana specie, seu Viri, seu Juvenis depingi potest.

Tum Personam æterni Patris.

Item Filii.

Et Spiritus Sancti.

Suadetur Episcopo constantia in proposito, cum exhibitione Pontificiæ auctoritatis &c.

§. 37. Atque hæc privatis Nostris studiis colligere, & paucis illis successivis horis, quæ Nobis ab ingruentibus undique negotiis publicis vix supersunt, ut peculiarem Bibliothecam nostram ingredi possimus, præsentibus ad Fraternitatem tuam Literis complecti voluimus; ut initam abs te rationem prohibendi prædictas Imagines Spiritus Sancti, earumque usum & cursum intercipiendi, comprobaremus. Neque porro dubitamus, quin, pro magna laudis existimatione, quam Tibi peperit egregia tua Apostolici muneris administratio, & pro ea rationum gravitate, cui innititur hujusmodi Imaginum prohibitio, debita mandatis tuis obedientia ab omnibus exhibeatur. Verum ubi, instigante humani generis hoste, contrarium eveniret, tuum erit de omnibus Nos certiores facere; Nos etenim ministerii Nostri partes esse reputabimus, Apostolicam, qua Deo volente fungimur, auctoritatem interponere, ut & refractarii meritis pœnis afficiantur, & pravæ consuetudines adversus Ecclesiæ instituta ac disciplinam invectæ, penitus eliminentur.

De aliis superstitionibus divulgatis.

§. 38. Prætermittenda autem non sunt alia quædam, quæ in eadem Epistola tua legimus: spargi nimirum, ac dispensari complures præfatæ Sororis Crescentiæ effigies; necnon coronas precatorias, earumque grana, Cruces, Scapularia, Oleum, Pulverem, Aquam, Manus denique, vel pictas, vel ex ligno affictas, cum pollice inter indicem & medium inserto; existimantibus plerisque de vulgo, prædictas Cruces, & coronas a Deo benedictas, & Indulgentiis ditatas fuisse; earum vero Manuum simulacra ad fungendos Dæmones plurimum valere; cum aliis hujusmodi nugis, quæ ab iis disseminantur, qui venditandis hujus generis superstitionibus temporalia sibi lucra comparare student.

Prudentia Episcopi commendatur.

§. 39. Et quidem ex eadem Epistola tua optime agnoscimus, Tibi satis consilii, & prudentiæ in temetipso esse, ad rectum de hujusmodi rebus judicium ferendum; nec aliud Nobis reliquum esse videtur, quam ut Fraternitatem tuam hortemur, ut quam ingressus, es viam, insistere pergas; inepta nimirum, quæ diximus, deliria non approbando, sed fidem auctoritatemque omnem iis derogando.

De Indulgentiis falso jactatis, judicium S. Sedis.

§. 40. Ut tamen circa similia Apostolicæ hujus Sedis sensum atque judicium agnoscas, consilio judicioque tuo per omnia consentaneum; notum Tibi esse volumus, fuisse olim piam Dei Ancillam, nomine Joannam a Cruce, magna Sanctitatis fama illustrem, cujus vita conscripta est ab Antonio Daca. Ferebatur in vulgus, quædam Coronarum præcatoriarum grana, ipsius intercessione a Jesu Christo benedicta fuisse, pluribusque aucta Indulgentiis. Verum hujusmodi Indulgentiæ ab hac Sancta Sede apocriphæ declaratæ fuerunt, quemadmodum videre est apud præcitatum Thiers *de Superstitione tom.* 2. *cap.* 12., qui etiam refert Decretum de iis prolatum anno 1678. a Congregatione S. R. E. Cardinalium Sacris Indulgentiis præposita, eodem *tom.* 2. *cap.* 12. *pag.* 17. *& sequentibus*; & signanter *pag.* 25. Cumque introducta esset Causa de illius Ancillæ Dei Beatificatione, & ob ejusdem præclara merita, eo usque feliciter processit, ut jam ab Auditoribus Rotæ confecta esset ipsius Relatio, juxta morem ea ætate vigentem; quum deinde eadem Causa post Decreta Urbani Papæ VIII. reassumenda esset, cito consepulta remansit, propter excitatas objectiones ex præfatis granis benedictis, & prætensis Indulgentiis eisdem adnexis desumptas, ut ostendit Pontificium Decretum anno 1664. editum, & a Nobis relatum in *Opere de Canonizatione Sanctorum lib.* 2. *cap.* 36. *num.* 18. *Editionis Patavinæ*; præter ea, quæ in Regestis Congregationis Sacrorum Rituum adnotata reperiuntur, quæque eo loci in medium afferre opportunum non duximus.

Item de Imaginibus eorum, quorum cultus non est approbatus.

§. 41. In eodem tamen Opere *lib.* 2. *cap.* 8. *n.* 3. videre poteris Decretum Prædecessoris Nostri Urbani Papæ V., prohibens distribui numismata in eorum honorem conflata, quibus aut Beati, aut Sancti cultus ab Apostolica Sede tributus antea non fuerit:

Naturalia remedia ad fugandos Dæmones inutilia.

§. 42. Demum quod attinet ad expulsionem Dæmonum a corporibus obsessis, inter plura remedia in eum finem ab Ecclesia recepta, quorum copiosam seriem exhibet diligens Scriptor Martinus del Rio *Disquisitionum Magicarum cap.* 2. *sect.* 3. *quæst.* 3., locum

cum profecto non habet incompositus ille, & parum verecundus gestus, in præfatis manuum figuris expressus. Porro an Dæmones naturalium rerum virtute a corporibus obsessis expelli queant, Nos etiam disputavimus in sæpecitato Opere *de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 1. c. 29. n. 7.* partemque negantem amplexi sumus, cum majoris Theologorum numero; quorum auctoritates ibi retulimus; quibusque addi potest Theophilus Rainaudus in Libro inscripto *Theologia naturalis, Tomo V. ipsius Operum pag. 55.* quem Librum videre Nobis contigit, dum hanc ipsam Epistolam dictaremus.

Disciplina Ecclesiæ in exorcismis servanda.

§. 43. In exorcizandis energumenis, illud potissimum interest, ut ante omnia dignoscatur, an revera obsessus sit a Dæmone is, qui talis esse affirmatur; ubi vero ita esse constiterit, eligatur ab Ordinario Sacerdos perspectæ pietatis, vitæ integritatis, atque prudentiæ; hic autem ad expellendum Dæmonem, non quidem picta, vel lignea Manu, aliisve ineptis hujusmodi nugis utatur; sed præscriptas in Rituali Romano regulas adamussim servet. Magnus ille Mediolanensis Antistes S. Carolus Borromæus, quum rectam ac tutam exorcizandi rationem in Libro a se probato tradidisset, in quarta Diœcesana Synodo a se habita anno 1754. *Decreto* 18. prohibuit, ne quis, occasione oblata, aliis quibuscumque exorcismis, precationibus, aut ritibus uteretur, quam quæ haberentur in prædicto Libro; *cui nihil ab eo*, nimirum ab exorcizante, *addi, detrahi, ac ne mutari quidem fas sit*. Postmodum vero a recol. mem. Paulo Papa V. Prædecessore Nostro, anno Domini 1614. publicatum fuit Rituale Romanum, in quo adest peculiaris Titulus *de exorcizandis Obsessis*. Ac. fel. record. Prædecessor pariter Noster Clemens Papa XI. in quadam Epistola Encyclica data die 21. *Junii* 1710. districte mandavit, ut nemo exorcizans a norma in prædicto Rituali Romano præscripta ulla ex parte discedere præsumat.

Collaudatur Episcopi cura in Sacris studiis fovendis, & promovendis.

§. 44. Præclarum tandem Fraternitatis tuæ propositum, Nos satis pro merito commendare & collaudare non valemus; quod scilicet scribis, operam Te daturum, ut in Clero regimini tuo commisso, una cum Religionis ac Pietatis cultu, Sacrarum Literarum studia conserventur, atque in dies incrementum accipiant, additis ad Theologiam Scholasticam, Ecclesiasticæ Historiæ, & Canonicæ Jurisprudentiæ disciplinis. Sane hęc Tibi non exiguam in præsentia laudem, perennem vero in Ecclesiæ monumentis nomini tuo gloriam comparabit; quodque pluris est, ingens apud Pastorum Principem meritorum pondus tibi acquiret. Nec illud prætereundum est, quod si Clerum ita instructum, sanaque doctrina eruditum habueris, non ita facile te hujusmodi molestiis vexari continget, quales nuper ex tuis Literis intelleximus, animum tuum veritati & Ecclesiasticæ Disciplinæ integritati inhærentem fatigasse. Interea Fraternitatem tuam sincero caritatis affectu complectimur, ac Tibi, totique Gregi tibi concredito, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 1. Oct. 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die prima Octobris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

CXLII.

PRIVILEGIUM FORI

Et Conservatoriæ, Scholaribus, Professoribus, Doctoribus, aliisque *Universitati Avenionensi* addictis, asseritur: Primicerii, & Judicum Conservatorum Jurisdictio præfinitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium ab amore Pontificis erga literas, & scientias.

BONARUM artium ac scientiarum studia, quibus & mentes hominum, depulsa ignorantiæ caligine, illustrantur, & mores a vitiis semoti, ad virtutem traducuntur, plurimum semper ad Ecclesiæ utilitatem & optimum Reipublicæ statum conferre judicantes; ea Nos quidem omni tempore pro viribus excolere, & juvare curavimus; præcipue vero ex quo Romanam Cathedram salutaris doctrinæ ac veritatis magistram, Deo vocante, conscendimus, singulari favore prosequi, ac Pontificiæ auctoritatis præsidio tueri & promovere non destitimus, non modo in hac Nostra Romana Curia & Urbe, verum etiam in aliis Christiani Orbis Civitatibus & Provinciis, ac potissimum in iis, quæ sub immediato Nostro & S. R. E. dominio degunt.

Avenionen. Universitatis decora & merita.

§. 1. Eapropter insignem Universitatem Studii generalis in Civitate Nostra Avenionensi existentem, quæ a recol. mem. Prædecessore Nostro Bonifacio Papa VIII. inibi erecta & instituta, pluribus aliis Studiorum Universitatibus antiquitatis vetustate, & Pontificiæ fundationis prærogativa antecellit; scientiarum vero gloria, & clara præstantium Virorum fama, tam eorum, qui successivo ætatum decursu Professoris munus in eadem obtinuerunt, quam eorum, qui disciplinarum Studiis in ipsa imbuti, Ecclesiasticis, Publicisque muneribus & dignitatibus praeclare gestis, aut utilibus editis Libris, egregiam Ecclesiæ, Reipublicæ, aut Literariæ rei operam navarunt; ac potissimum intemeratæ doctrinæ integritate, & constanti erga Apostolicam Sedem devotionis studio; cum cæteris omnibus per Orbem Universitatibus jure comparari potest; peculiarem solicitudinis Nostræ curam promereri existimavimus; ut quæ ex Apostolica plurium Prædecessorum Nostrorum liberalitate Privilegia & jura eidem concessa dignoscuntur, auctoritate quoque Nostra stabiliantur & confiementur, sublatisque dissidiis & controversiis, certam atque inviolabilem formam per opportuna providentiæ Nostræ consilia tandem accipiant.

Privilegium Conservatoriæ, & habendi Judices particulares.

§. 2. Sane inter alia Privilegia, favores, & gratias, quibus plures, ut præfertur, Prædecessores Nostri Romani Pontifices prædictam Universitatem Avenionensem respective cumularunt, Privilegium quoque Fori seu Conservatoriæ eidem Universitati, ejusque Primicerio, Magistris, Doctoribus Licentiatis, Baccalaureis, Scholaribus, & Ministris concessum, certique Judices Conservatores, & jurium prædictæ Universitatis, ac Personarum eidem aggregatarum & addictarum Defensores, cum diversis facultatibus, & jurisdictionibus, deputati dignoscuntur;

A Jo. 23. primitus concessum.

§. 3. Dudum siquidem, ut accepimus, rec. mem. Prædecessor Noster Joannes Papa XXIII. per quasdam suas Apostolicas Literas datas apud Sanctum Antonium extra muros Florentiæ VIII. Idus Septembris Pontificatus sui Anno IV. hujusmodi Privilegium Fori seu Conservatoriæ, prædictæ Universitati, ac personis, ut supra, eidem adscriptis, pro defensione & conservatione bonorum tam mobilium, quam immobilum, & jurium eidem Universitati, ac præfatis Personis conjunctim seu divisim competentium contra quoscumque, in amplissima forma concessit & indulsit; ideoque Abbatem Sancti Andræ, & Præpositum Majoris, ac Decanum Sancti Petri Avenionen. Ecclesiarum, hujusmodi Bonorum & jurium Conservatores & Defensores, atque etiam Judices in omnibus & quibuscumque Causis & controversiis super iisdem motis & movendis, etiam ex tunc coram alio quolibet Judice cœptis & contestatis, cum latissimis facultatibus ibidem expressis, dedit & deputavit. Idemque per alias similes Literas, sub ejusdem diei data expeditas, aliud Privilegium de non evocandis coram alio quocumque Judice Ordinario vel Delegato, ejusdem Universitatis Magistris, Doctoribus, Licentiatis, Baccalaureis, & Scholaribus in ea degentibus, quacumque de Causa, tam Civili, quam Criminali, & qualibet actione, reali, vel personali, dum tamen Conservatores dicti Studii ipsis in prædicta Civitate Avenionen. justitiam ministrarent, concessit pariter & indulsit. Id quod a piæ memoriæ Sixto Papa IV. per similes Apostolicas Literas datas Anno Domini MCCCCLXXIX. xv. Kalendas Septembris, & die XXIII. Maji Anni MCCCCLXXXIV. cum opportunis clausulis, & derogationibus confirmatum extitit, & innovatum: Ac deinde a fel. pariter rec. Innocentio Papa VIII. per suas Anno Domini MCCCCLXXXV. aliasque Anno MCCCCLXXXVIII. pridie Idus Decembris expeditas Literas, pari Apostolica auctoritate roboratum fuit, ac de novo concessum; cum omnium actorum adversus hujusmodi Privilegia postmodum factorum, aut exinde faciendorum annullatione & irritatione, prout in singulis dictorum Prædecessorum Nostrorum Joannis, Sixti, &

Et de non evocando &c.

Confirmationes Sixti IV. & Innoc. VIII.

ti, & Innocentii Literis plenius & uberius continetur.

Leo X. Primicerium adjungit Judicibus Conſervatoribus.

§. 4. Poſtea vero recol. mem. Prædeceſſor pariter Noſter Leo Papa X. per ſuas Apoſtolicas Literas Anno MDXIII. v. Nonas Martii datas, inter prædictæ Univerſitatis Conſervatores, ut ſupra, deputatos, ejuſdem Primicerium pro tempore, utpote ipſius Univerſitatis Caput, dummodo Clericus exiſteret, perpetuo adjunxit, & pariformiter deputavit, cum omnibus facultatibus, juriſdictione, præeminentiis, & prærogativis, eiſdem Conſervatoribus alias conceſſis; cui quidem Primicerio parem juriſdictionem, auctoritatem, præeminentiam, & prærogativam in Doctores, Licentiatos, Scholares, & alios dictæ Univerſitatis ſuppoſitos attribuit, ac Priores ſeu Rectores Univerſitatum Studiorum Italiæ & Galliæ, in earum Doctores, Licentiatos, Scholares, & alios ſibi ſuppoſitos, tam de jure communi, quam ſpeciali, haberent, & habere ſoliti eſſent; itaut dictus Primicerius, ejuſmodi juriſdictione etiam per cenſuras, & pœnas Eccleſiaſticas, aliaque juris remedia, ad inſtar aliorum Conſervatorum & Priorum, ſeu Rectorum prædictorum, reſpective uti poſſet & valeret; necnon Magiſtratibus dictæ Civitatis Avenionen., & cuilibet eorum, Apoſtolica Auctoritate inhibuit, ne eumdem Primicerium ab exercitio dictæ juriſdictionis in perſonas eidem Univerſitati addicta, quoad primam Cauſarum cognitionem, quovis modo impedirent.

Cum facultate ſubrogandi pro exercitio juriſdict. in Clericos & Exemptos,

§. 5. At vero conſiderans, quod Primicerius prædictus non ſemper Clericus, ſed ut plurimum Laicus de Collegio Doctorum dictæ Univerſitatis ſingulis annis eligebatur; prædictæ vero Univerſitati nedum Laici, ſed etiam majori ex parte Clerici, & Religioſi, & exempti, ſubjecti exiſtebant, idem Leo Prædeceſſor Anno primo ſequenti MDXIV. per alias ſuas Apoſtolicas Literas, eiſdem Primicerio & Doctoribus tunc exiſtentibus, & pro tempore futuris, licentiam conceſſit & facultatem, ut cum Virum Laicum in Primicerium eligi contigiſſet, alium aliquem Doctorem de eodem Collegio Clericum eligere ac deputare poſſent, qui vice & loco ejuſdem Primicerii Laici, donec ipſe in Officio hujuſmodi exiſteret, juriſdictionem prædictam exerceret, & alias, prout in utriſque memoratis Leonis Prædeceſſoris Literis latius exprimitur.

Controverſiæ ſuper limitibus Juriſdictionis & Privilegii.

§. 6. Licet autem hujuſmodi Privilegium Fori ſeu Conſervatoriæ, prædictæ Univerſitati ac Perſonis eidem addictis ita, ut præfertur, conceſſum, & confirmatum, a præfatis temporibus, ut plurimum ſervatum fuiſſe, memoratamque juriſdictionem a Primicerio, ſeu alio Conſervatore in ejus locum electo & ſubrogato, multimode exercitam fuiſſe conſtet; attamen plures lites & controverſiæ circa ejuſdem Privilegii & prædictæ Juriſdictionis reſpective limites, excitatæ, & coram diverſis Judicibus, potiſſimum vero coram Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, pluries & vario eventu diſcuſſæ & agitatæ fuerunt: dum eadem Congregatio, quæ primo, & uſque de Anno MDXCVII. fuerat in ſenſu, hujuſmodi Privilegium competere dumtaxat iis Doctoribus, qui in Univerſitate prædicta legendi munere fungerentur, iiſque Scholaribus, qui actu ibidem Studiis operam darent; poſtmodum vero, cognitis ſpecialibus indultis eidem Univerſitati, ut præfertur, ab Apoſtolica Sede conceſſis,

Reſolutio Cong. Conc. anno 1597.

Anno MDXCIX. declaravit, ab ejuſmodi Conſervatoriæ beneficio minime excludendos eſſe alios Doctores, qui licet actu munus legendi in Univerſitate non obirent, in ipſa tamen Avenionenſi Civitate commorantes, alia ipſius Univerſitatis munera ſuſtinerent: Quapropter Avenionenſi Archiepiſcopo, & Vice-Legato Literas commiſit, ut diſpiceret, quinam Doctores eſſent, qui revera prædictæ Univerſitatis munia obtinerent, & actu exercerent.

Alia de anno 1599.

Sententiæ Archiepiſcopi Avenionen. favore Univerſitatis.

§. 7. Hujus autem Commiſſionis vigore, cum tunc exiſtens Archiepiſcopus Avenionen. bo. mem. Joannes Franciſcus Bordinus, qui una ſimul Apoſtolici Vice-Legati partes gerebat, demandatum ſibi examen expleviſſet; duas ſua die IV. Decembris ejuſdem anni MDXCIX. ſententias tulit, per quas pronunciavit, omnes Doctores in prædicta Univerſitate Laureatos, Avenione commorantes, tam Collegio aggregatos, quam non aggregatos, ejuſdem Univerſitatis munia exercere; proindeque omnibus hujuſmodi Doctoribus prædictum Conſervatoriæ Privilegium æque competere; & conſequenter Juriſdictionem Primicerii, ſive Conſervatorum, ad omnes Doctores prædictos, eorumque Cauſas, extendi; Super quarum Sententiarum viribus, & executione octoginta ferme annorum ſpatio, nulla mota fuit controverſia.

Reſolutio Con. Conc. excludens Doctores non aggregatos.

§. 8. Verum cum de anno MDCLXXIX. apud eamdem Cardinalium Congregationem promota fuerit Inſtantia pro prædictarum Sententiarum declaratione, & infraſcripta propoſita Dubia. Primum: *An iis, qui gradum ſuſceperunt in dicta Univerſitate, & Cauſas patrocinantur in Civitate Avenionenſi, intelligantur exercere, & obire munia Univerſitatis.* Secundum: *An Doctores Collegio aggregati, qui cæteroquin non exercent munus aliquod particulare, & neceſſarium Univerſitatis, intelligantur munera Univerſitatis obire.* Eadem Congregatio die XII. Auguſti, in contumaciam, ut fertur, ipſius Univerſitatis, reſcripſit ad Primum *Negative*; ad Secundum diſtulit Reſolutionem. Cujus tamen Decreti vis & executio ſuſpenſa fuit ſpeciali Reſcripto Venerabilis memoriæ Innocentii Papæ XI. Prædeceſſoris Noſtri, qui eamdem Cauſam & Controverſiam eorumdem Cardinalium Congregationi ex integro cognoſcendam, & ipſa Univerſitate audita, ſub generali Dubio: *An & qui Doctores vigore Indultorum gaudeant prætenſis Privilegiis*, decidendam remiſit.

Innoc. XI. ſuſpendit executionem; & Cauſam ex integro revidendam committit.

Recens controverſia de an. 1738.

§. 9. Dilato tamen per alium octoginta circiter annorum lapſum hujuſmodi examine, atque interim præfatis omnibus Doctoribus in ſupradicti Privilegii, Primicerio autem, & Conſervatoribus in memoratæ Juriſdictionis exercitii pacifica poſſeſſione, ſeu quaſi, ut accepimus, remanentibus; tamdem Anno MDCCXXXVIII. pro parte tunc exiſtentis Auditoris Generalis Curiæ Legationis Avenionenſis, præſentatum fuit Primicerio & Conſervatoribus prædictis Monitum a Cauſarum Curiæ Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ Auditore Generali expeditum, ſuper executione ſupradictæ Reſolutionis Anno MDCLXXIX. a Congregatione Concilii editæ. Verum attento, quod Cauſa hujuſmodi ab Innocentio Prædeceſſore præfato jamdudum, ut ſupra diximus, ad eamdem Congregationem ex integro remiſſa fuerat, præfatum Monitorium Decreto bon. mem. Cardinalis Marcelli Paſſari tunc Pro-Auditoris ſan. mem. Deceſſoris Noſtris Clementis Papæ XII. moderatum extitit, & Cauſa ipſa iterum remiſſa fuit ad eamdem Congregationem Concilii; In qua, utraque Parte jure ſua deducente, & propoſitis quinque Dubiis; tam ſuper Perſonis, quibus præfata Privilegia competerent, quam ſuper qualitate Cauſarum, ad quas Primicerii & Conſervatorum prædictorum Juriſdictio ſe extenderet, necnon ſuper hujuſmodi Juriſdictionis privativa, die XI. Martii Anni MDCCXLII. a Venerabilibus Fratribus Noſtris prædictæ Congregationis Cardinalibus talis capta fuit reſolutio, per quam & omnes Doctores ipſius Univerſitatis Collegio non aggregati, etiam Cauſas in Civitate Avenionenſi patrocinarentur, & iis quoque ex aggregatis, qui cæteroquin aliquod munus particulare, & neceſſarium prædictæ Univerſitatis non exercerent; ipſique Lectores, aliique Univerſitatis munia exercentes, hujuſmodi exercitio finito, a prædicti Privilegii beneficio excluſi fuerunt; & Primicerii, atque Conſervatorum Juriſdictio reſtricta fuit ad Cauſas tantummodo Civiles, in quibus ii, qui Privilegio gaudere deberent, eſſent Rei conventi; ita tamen ut in iiſdem Cauſis, de ipſorum Privilegiatorum conſenſu, aliorum quoque Judicum Juriſdictio poſſet prorogari.

Noviſſima Reſolutio Congregat. Univerſitati contraria.

Confirmatur per Breve.

§. 10. Et nos quidem hujuſmodi Reſolutionem per Noſtras in forma Brevis Literas Apoſtolicas confirmare, cum clauſula tamen, *Salva in præmiſſis auctoritate memoratæ Congregationis*, minime recuſavimus. Verum cum deinde pro parte Primicerii Univerſitatis prædictæ, aliorumque Judicum Conſervatorum, & ipſius quoque Civitatis Avenionenſis, porrecta Nobis fuerit Commiſſio, per quam humiliter petebatur, ut prævia, quatenus opus eſſet, aperitione Oris adverſus prædictas Noſtras Literas in forma Brevis, cognitionem hujuſmodi Cauſæ iterum eidem Congregationi Concilii, quæ procederent cum Voto Rotæ, committere dignaremur; Noſque de hujuſmodi Commiſſione, & petita remiſſione, in Signatura Gratiæ coram Nobis habenda deliberare ſtatuiſſemus;

Inſtatur pro nova Cauſæ reviſione.

dum,

dum, prævii studiis, totam hujus Causæ summam ejusque merita distinctius animo concepissemus, animadversis amplissimis Prædecessorum Nostrorum Privilegiis supra relatis, necnon diuturna possessione, seu quasi, quæ pro eorumdem executione tam Primicerio & Conservatoribus præfatis, quam Doctoribus, allisque Personis dictæ Universitati adscriptis respective favere dicebantur; Attendentes quoque exemplum san. mem. Benedicti Papæ XIII. Prædecessoris pariter Nostri, qui ad asserendum prædictæ Universitatis decorem, per suas Litteras Apostolicas datas die XVII. Septembris Anni MDCCXXVIII. (quas etiam Nos ipsi approbamus, & confirmamus, cum conditionibus & clausulis ibi latius expressis) decrevit & declaravit, ipsius Universitatis Primiceriatum tam de præterito, quam in posterum esse & fuisse, constituere & constituisse Titulum primordialem veræ Nobilitatis ad descendentes transmissibilem, & ad omnes & quoscumque effectus allegabilem; ac dignum, & congruum reputantes, prædictæ Universitatis de Apostolica Sede, ac de litteraria Republica optime meritæ, Jura, Privilegia, & ornamenta Nostris temporibus augumentum potius, quam detrimentum accipere, nec, diuturniori concertatione permissa, in dubium atque discrimen adduci, aliquam viam atque rationem excogitandam Nobis esse duximus, qua & ejusdem Universitatis, ac Primicerii, Conservatorum, aliarumque Personarum prædictarum indemnitati, & simul Auditoris Generalis Curiæ Legationis Avenionensis, Ministri Nostri, aliorumque Judicum a Nobis & ab hac Apostolica Sede in ea Civitate deputatorum, juribus & jurisdictioni consultum foret.

Primiceriatus importat Titulum Nobilitatis transmissibilis, &c.

Pontifex deliberat extinctiones litis.

Rescriptum editum in Signatura Gratiæ.

§. 11. Quocirca in prædicta Signatura Gratiæ coram Nobis habita die XII. Januarii proxime elapsi, responsum interim dedimus, quod *provisum foret in Camera*: deinde vero negotium hoc universum examinandum commisimus Dilecto Filio Magistro Clementi Argenvillers Auditori Nostro, cujus prudentia & consilio res tota feliciter explicata fuit. Pervento siquidem ad Urbem Dilecto Filio Josepho Testa Juris Utriusque Doctore in eadem Universitate Avenionensi aggregato, & publico Professore, a Dilectis Filiis ipsius Universitatis Primicerio, & Collegii Doctoribus, ad hoc negotium tractandum ablegato, eoque, simul cum prædictæ Universitatis, aliisque ex adverso Patronis & Defensoribus, coram præfato Magistro Clemente Auditore non semel convenientibus, nonnulla capita concordata & communi Partium consensu laudata fuerunt; quæ deinde Nobis exhibita, cum rationi, & honestati consentanea, & tam Auditoris præfatæ Curiæ Legationis, quam Primicerii & Conservatorum prædictorum, Jurisdictioni atque ipsius Universitatis Privilegiis conservandis, & certo fine stabiliendis, opportuna esse dignoverimus; eisdem inhærendo, decrevimus præsentibus Nostris Litteris, omnia in posterum dissidiorum germina super his amputare, & prædictarum Jurisdictionum limites præfiniendo, ut infra, statuere.

Negotium examinatur coram R. P. Auditore Sanctissimi.

Avocatio Causæ cum clausulis opportunis.

§. 12. Volentes igitur prædictam Universitatem, ejusque Primicerium, Conservatores, Doctores, Magistros, Licentiatos, Baccalaureos, Scholares, & Ministros specialis gratiæ favore cumulare, atque omnium prædictorum singulares Personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione vel Causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes; Necnon prædictarum Literarum Joannis, Sixti, Innocentii, & Leonis Prædecessorum Nostrorum; Resolutionum quoque a præfata Congregatione Concilii diversis temporibus editarum; ac Sententiarum, ut supra, ab Avenionensi Archiepiscopo & Vice-Legato latarum, tenores, etiam veriores, præsentibus pro plene, ac de verbo ad verbum expressis habentes; Motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, memoratam controversiam, & quaslibet alias Lites, & Causas, si quæ sint, occasione Privilegii Fori, & Conservatoriæ hujusmodi quomodolibet suscitatas, & in quibusvis Tribunalibus pendentes (illarum omnium, & singularum statum, & merita, nominaque & cognomina Judicum, & Collitigantium quorumvis, etiam speciali mentione dignorum, & alia etiam de necessitate specialiter exprimenda; præsentibus pariter pro plene & sufficienter expressis habentes,) ad Nos avocamus, illasque penitus & omnino supprimimus & extinguimus, ac Partibus perpetuum desuper silentium imponimus.

Confirmatur Privil. Fori pro Professoribus, Scholaribus, & Salariatis.

§. 13. Porro quod pertinet ad Personas in sæpedicto Privilegio Fori seu Conservatoriæ comprehensas, ac deinceps comprehendendas, decernimus primo atque statuimus, quod tam Primicerius, quam omnes & singuli Magistri, & Lectores, qui in dicta Universitate studii Generalis Avenionen. actu legunt, omnesque & singuli Scholares in ea actu pro tempore studentes, item Bidelli, & quicumque alii Ministri servitiis dictæ Universitatis actualiter addicti, vel ab ipsa Universitate Salaria & stipendia recipientes, hujusmodi Privilegio perpetuis futuris temporibus omnino frui & gaudere debeant.

Decernitur competere etiam aliis Doctoribus Avenione commorantibus.

§. 14. Præterea reliquos quoque Doctores, & Graduatos, sive de numero aggregatorum Collegio prædictæ Universitatis existant, sive de eodem numero non existant, dummodo in eadem Universitate Lauream susceperint, & in Civitate Avenionensi stabiliter commorentur, quamvis in ipsa Universitate actu non legant, nec peculiaria, & necessaria ejusdem Universitatis munia re ipsa exerceant, aut etiam nunquam ante legerint, vel hujusmodi peculiaria, & necessaria munia exercuerint; pro eo tamen, quod ipsi omnes prompti & parati esse debeant ad quamcumque Commissionem subeundam, quam Primicerius pro tempore in ejusmodi Universitatis commodum eis demandaverit, proindeque ipsius Universitatis onera, & officia, habitu saltem, sustinere dicendi sunt; ac in certis quibusdam functionibus, & publicis Universitatis actibus, omnes simul frequenter convenire soleant, unumque corpus cum Doctoribus de Collegio, & Magistris atque Lectoribus in dicta Universitate actu docentibus constituant; Volumus imposterum eodem Privilegio Fori & Conservatoriæ pariformiter frui & gaudere, ad formam Sententiarum anno MDCXIX., a tunc existente Archiepiscopo Avenionen., tamquam prædictæ Congregationis Concilii Commissario, & Delegato, ut supra diximus, prolatarum; non obstantibus relatis resolutionibus ab ipsa Congregatione postmodum emanatis, a quibus in hac parte recedere opportunum ducimus.

Idque in Causis Civilibus passivis in prima instantia.

§. 15. Quod autem pertinet ad genera & qualitates Causarum, in quibus Personæ prædictæ Privilegio Fori aut Conservatoriæ gaudere debebunt, Nos in Civilibus quidem Causis, passivas ab activis, in Criminalibus vero, leviores a gravioribus distinguentes; voluimus pariter & statuimus, quod in Causis Civilibus, Privilegium Fori seu Conservatoriæ, memoratis Personis nullatenus in activis, sed in passivis dumtaxat Causis hujusmodi, & in prima tantum Instantia, suffragetur: Declarantes nihilominus, eas quoque Causas passivas censendas esse, in quibus Privilegiatus petat alicujus spolii reintegrationem, vel refectionem alicujus damni in propriis bonis sibi quomodolibet ab aliis illati.

Actiones pro reintegra spolii, aut refect. damnorum habentur pro Causis passivis.

Item in Causis Criminal. levioribus, activis, passivis.

§. 16. Insuper Causarum Criminalium leviorum cognitionem, earum nempe, in quibus secundum juris, aut statutorum Civitatis, vel Bannimentorum Legationis Avenionen. respective dispositionem, alia gravior pœna, quam pecuniaria, vel simplicis exilii, constituta non reperitur, Primicerio, aliisque Judicibus Conservatoribus prædictis attribuimus; sine ulla differentia, vel distinctione, utrum Causæ hujusmodi activæ sint, vel passivæ, & an inter duos Privilegiatos, an vero inter Privilegiatum ex una, & extraneum non Privilegiatum ex altera parte introductæ existant; Reservato tamen semper reo condemnato appellationis beneficio, prout de jure, & quatenus de jure.

Graviores reservantur Vice-Legat., ejusque Congregatio.

Si agatur de Causis pass. Privilegiati, Conservator intersit Congreg. cum Voto consultivo.

§. 17. Contra vero Causarum Criminalium graviorum, in quibus nempe secundum juris, ac statutorum, vel Bannimentorum prædictorum dispositionem, pœna Corporis afflictiva reorum criminibus imposita reperitur; omnimodam cognitionem, Processusque desuper habendos, Nostro & Sedis Apostolicæ pro tempore Vice-Legato, ejusque Congregationi Criminali, omnino reservamus, ita tamen ut in Causis gravioribus hujusmodi, in quibus Privilegiatus sit Reus, vel Inquisitus, (non autem in quibus Privilegiatus ipse auctor existat, vel Fisco adhærens,) eidem Primicerio, aut, eo impedito, alteri ex Judicibus Conservatoribus prædictis, jus competat & facultas interessendi eidem Congregationi Crimina-

minali, suumque consultivum dumtaxat, nunquam vero decisivum, suffragium ferendi.

Jurisdictio Primicerii, & Conservatorum in præmissis privativa declaratur.

§. 17. In omnibus autem superius expressis Causis, quas Primicerii, aliorumque Judicium Conservatorum Foro in prima Instantia cognoscendas & decidendas attribuimus, volumus, quod eisdem Primicerio, & Conservatoribus, non cumulativa tantum, sed privativa vere competat Jurisdictio; salvo tamen jure Ordinarii in iis, quæ pertinent ad morum correctionem. Verumtamen postquam Primicerius, aut alius ex Judicibus Conservatoribus prædictis, super hujusmodi Privilegiatorum Causis Civilibus in prima Instantia definitive pronunciaverint, si contingat easdem Causas in secunda Instantia, vel in gradu appellationis, vel in gradu recursus, adhuc revidendas, sive retractandas esse; volumus, & per easdem præsentes mandamus, ut eædem Causæ tam appellabiles, quam recurribiles, ad Auditorem Generalem Curiæ Legationis Avenionensis, cujus jurisdictionis, & dignitatis æquum est rationem haberi, semper & omnino pertinere censeantur; itaut illæ per Nostrum & Sedis Apostolicæ Vice-Legatum in dicta Civitate Avenionensi pro tempore commorantem, alteri cuicumque Judici, nisi quatenus eumdem Auditorem Generalem suspectum allegari contingat, in secunda Instantia, ut præfertur, nullatenus committi valeant.

Secunda instantia Auditori Generali privative attribuitur.

Causæ Fiscales, & aliæ præter præmissas, excipiuntur a jurisdictione Primic., & Conservatorum.

§. 19. Cæterum ipsis Primicerio, aliisque Judicibus Conservatoribus prædictis districtis inhibemus, ne ipsi in Causis Fiscalibus, & interesse Fisci quomodolibet tangentibus, quas a Privilegio Fori, & Conservatoriæ hujusmodi penitus excludimus, & excipimus; Nec in aliis quibuscumque Causis, præter superius expressas, etiam de consensu Partium, ullatenus se intromittere, vel ingerere quovis modo audeant, seu præsumant.

De perpetuo Literarum vigore.

§. 20. Præsentes quoque Nostras Literas semper firmas, validas, & efficaces esse & fore; suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime, & inviolabiliter observari, & ita ab omnibus censeri; Sicque non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, & Sedis prædictæ Nuntios, aliosque quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; Et si secus super præmissis, vel eorum aliquo, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Decreta irritantia.

Derogatoriæ.

§. 21. Non obstantibus omnibus illis, quæ Joannes, Sixtus, Innocentius, & Leo Prædecessores prædicti in singulis superius relatis Literis voluerunt non obstare; Necnon, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, ejusdemque Congregationis Concilii Tridentini interpretis absolutionibus prædictis, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac quibusvis Civitatis, & Universitatis Avenion. prædictarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, Consuetudinibus, usibus, Stylis, & stabilimentis, Privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis Clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad præmissorum omnium & singulorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse, motu scientia, & potestatis plenitudine similibus derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Fides præstanda transumptis.

§. 22. Volumus autem ut earumdem præsentium transumpta sive exempla, etiam impressa, manu alicujus Notarii publici subscripta, & sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munita, eamdem ubique fidem, & auctoritatem obtineant in judicio, & extra, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio Constitutionis.

§. 23. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum absolutionis, avocationis, extinctionis, ordinationis, deliberationis, Constitutionis, irritationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 10. Oct. 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, sexto Idus Octobris, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

DE USURIS

CXLIII.

Aliisque injustis quæstibus.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, & Ordinariis Italiæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Errores sententiæ disseminantur.

VIx pervenit ad aures nostras, ob novam controversiam (nempe, an quidam contractus validus judicari debeat) nonnullas per Italiam disseminari sententias, quæ sanæ doctrinæ haud consentaneæ viderentur; cum statim nostri Apostolici muneris partem esse duximus, opportunum afferre remedium, ne malum ejusmodi, temporis diuturnitate, ac silentio, vires magis acquireret; aditumque ipsi intercludere, ne latius serperet, & incolumes adhuc Italiæ Civitates labefactaret.

Pontifex deliberat cum consilio &c.

§. 1. Quapropter eam rationem, consiliumque suscepimus, quo Sedes Apostolica semper uti consuevit: Quippe rem totam explicavimus nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, qui Sacræ Theologiæ scientia, & Canonicæ Disciplinæ studio ac peritia plurimum commendantur: Accivimus etiam plures Regulares in utraque facultate præstantes; quorum aliquos ex Monachis, alios ex Ordine Mendicantium, alios demum ex Clericis Regularibus selegimus; Præsulem quoque Juris utriusque laurea præditum, & in Foro diu versatum adhibuimus. Diem quartam indiximus Julii, qui nuper præteriit, ut coram Nobis illi omnes convenirent, quibus naturam totius negotii declaravimus; quod illis antea cognitum perspectumque deprehendimus.

Doctrinam de usuris exponi jubet.

§. 2. Post hæc præcepimus, ut omni partium studio, omnique cupiditate soluti, rem totam accurate perpenderent, suasque opiniones scripto exararent; non tamen expetivimus ab ipsis, ut judicium ferrent de contractu, qui controversiæ causam initio præbuerat, cum plura documenta non suppeterent, quæ necessario ad id requirebantur; Sed ut certam de usuris doctrinam constituerent, cui non mediocre detrimentum inferre videbantur ea, quæ nuper in vulgus spargi cœperunt: Jussa fecerunt universi; nam suas sententias palam declararunt in duabus Congregationibus, quarum prima coram Nobis habita est die 18. Julii, altera vero die prima Augusti, qui menses nuper elapsi sunt; ac demum easdem sententias Congregationis Secretario scriptas tradiderunt.

Canones.

Usura lucrum supra sortem, ex mutuo.

§. 3. Porro hæc unanimi consensu probaverunt.

I. Peccati genus illud, quod usura vocatur, quodque in contractu mutui propriam suam sedem & lo-

& locum habet, in eo est repositum, quod quis ex ipsomet mutuo, quod suapte natura tantumdem dumtaxat reddi postulat, quantum receptum est, plus sibi reddi velit, quam est receptum; ideoque ultra sortem, lucrum aliquod, ipsius ratione mutui, sibi deberi contendat. Omne propterea hujusmodi lucrum, quod sortem superet, illicitum, & usurarium est.

Quantitas lucri, vel qualitas mutuarii lucrum hujusmodi ab usuræ labe non liberant.

II. Neque vero ad istam labem purgandam, ullum arcessiri, subsidium poterit, vel ex eo, quod id lucrum non excedens, & nimium, sed moderatum; non magnum, sed exiguum sit; vel ex eo, quod is, a quo id lucrum solius causa mutui deposcitur, non pauper, sed dives existat; nec datam sibi mutuo summam relicturus otiosam, sed ad fortunas suas amplificandas, vel novis coemendis prædiis, vel quæstuosis agitandis negotiis, utilissime sit impensurus. Contra mutui siquidem legem, quæ necessario in dati atque redditi æqualitate versatur, agere ille convincitur, quisquis, eadem æqualitate semel posita, plus aliquid a quolibet, vi mutui ipsius, cui per æquale jam satis est factum, exigere adhuc non veretur: proindeque si acceperit, restituendo erit obnoxius, ex ejus obligatione Justitiæ, quam commutativam appellant, & cujus est, in humanis contractibus æqualitatem cujusque propriam & sancte servare, & non servatam exacte reparare.

Quidam Tituli, vel contractus a mutuo diversi, justum reddere proventum ultra sortem.

III. Per hæc autem nequaquam negatur, posse quandoque una cum mutui contractu quosdam alios, ut ajunt, titulos, eosdemque ipsimet universim naturæ mutui minime innatos & intrinsecos, forte concurrere, ex quibus justa omnino legitimaque causa consurgat quiddam amplius supra sortem ex mutuo debitam rite exigendi. Neque item negatur, posse multoties pecuniam ab unoquoque suam, per alios diversæ prorsus naturæ a mutui natura contractus, recte collocari & impendi, sive ad proventus sibi annuos conquirendos, sive etiam ad licitam mercaturam, & negotiationem exercendam, honestaque indidem lucra percipienda.

Vitandi tamen excessus contra justitiam.

IV. Quemadmodum vero in tot ejusmodi diversis contractuum generibus, si sua cujusque non servatur æqualitas, quidquid plus justo recipitur, si minus ad usuram, (eo quod omne mutuum tam apertum, quam palliatum absit), at certe ad aliam veram injustitiam, restituendi onus pariter afferentem, spectare compertum est; Ita si rite omnia peragantur, & ad justitiæ libram exigantur, dubitandum non est, quin multiplex in iisdem contractibus licitis modus & ratio suppetat humana commercia & fructuosam ipsam negotiationem ad publicum commodum conservandi, ac frequetandi. Absit enim a Christianorum animis, ut per usuras, aut similes alienas injurias, florere posse lucrosa commercia existiment; cum contra ex ipso Oraculo Divino discamus, quod *Justitia elevat gentem, miseros autem facit populos peccatum*.

Nec tituli legitimi, cum mutuo, nec justæ causæ ineundi contractus a mutuo diversos, ubique suppetunt.

V. Sed illud diligenter animadvertendum est, falso sibi quemquam, & nonnisi temere persuasurum, reperiri semper, ac præsto ubique esse, vel una cum mutuo titulos alios legitimos, vel secluso etiam mutuo, contractus alios justos, quorum vel titulorum, vel contractuum præsidio, quotiescumque pecunia, frumentum, aliudve id generis alteri cuicumque creditur, toties semper liceat auctarium moderatum, ultra sortem integram salvamque recipere. Ita si quis senserit, non modo Divinis Documentis, & Catholicæ Ecclesiæ de Usura judicio, sed ipsi etiam humano communi sensui, ac naturali rationi procul dubio adversabitur. Neminem enim id saltem latere potest, quod multis in casibus tenetur homo, simplici ac nudo mutuo alteri succurrere, ipso præsertim Christo Domino edocente: *Volenti mutuari, a te, ne avertaris:* & quod similiter multis in circumstantiis, præter unum mutuum, alteri nulli vero justoque contractui locus esse possit. Quisquis igitur suæ conscientiæ consultum velit, inquirat prius diligenter, oportet, vere ne cum mutuo justus alius titulus; vere ne justus alter a mutuo contractus occurrat, quorum beneficio, quod quærit lucrum, omnis labis expers & immune reddatur.

Pontifex relatam doctrinam probat.

§. 4. His verbis complectuntur, & explicant Sententias suas Cardinales, ac Theologi, & Viri Canonum peritissimi, quorum consilium in hoc gravissimo negotio postulavimus; Nos quoque privatum studium nostrum conferre in eamdem causam non prætermisimus, antequam Congregationes haberentur, & quo tempore habebantur, & ipsis etiam peractis; Nam præstantium Virorum Suffragia, quæ modo commemoravimus, diligentissime percurrimus. Cum hæc ita sint, adprobamus, & confirmamus quæcumque in Sententiis superius expositis continetur; cum Scriptores plane omnes, Theologiæ, & Canonum Professores, plura Sacrarum Literarum testimonia, Pontificum Decessorum Nostrorum Decreta, Conciliorum, & Patrum auctoritas, ad easdem Sententias comprobandas pene conspirare videantur. Insuper apertissime cognovimus Auctores, quibus contrariæ Sententiæ referri debent; & eos pariter, qui illas fovent, ac tuentur, aut illis ansam, seu occasionem præbere videntur; Neque ignoramus quanta Sapientia, & gravitate defensionem veritatis susceperunt Theologi finitimi illis Regionibus, ubi controversiæ ejusmodi principium habuerunt.

Eamque decori & servari jubet.

§. 5. Quare has literas Encyclicas dedimus universis Italiæ Archiepiscopis, Episcopis, & Ordinariis, ut hæc Tibi, Venerabilis Frater, & cæteris omnibus innotescerent; & quoties Synodos celebrare, ad Populum verba facere, eumque sacris doctrinis instruere contigerit, nihil omnino alienum proferatur ab iis sententiis, quas superius recensuimus. Admonemus etiam vehementer, omnem solicitudinem impendere, ne quis in vestris Diœcesibus audeat Literis, aut Sermonibus contrarium docere; Si quis autem parere detrectaverit, illum obnoxium & subjectum declaramus pœnis per Sacros Canones in eos propositis, qui mandata Apostolica contempserint ac violaverint.

De peculiaribus contractibus nihil nunc decernit.

§. 6. De contractu autem, qui novas has controversias excitavit, nihil in præsentia statuimus; nihil etiam decernimus modo de aliis contractibus, pro quibus Theologi, & Canonum Interpretes in diversas abeunt Sententias; Attamen ad pietatis vestræ Studium ac Religionem inflammandam existimamus, ut hæc, quæ subjicimus, executioni demandetis.

Usuram & avaritiam caveri; sapientum consilia exquiri admonet.

§. 7. Primum gravissimis verbis Populis vestris ostendite, usuræ labem ac vitium a Divinis Literis vehementer improbari; illud quidem varias formas atque species induere, ut Fideles Christi Sanguine restitutos in libertatem & gratiam, rursus in extremam ruinam præcipites impellat; Quocirca si pecuniam suam collocare velint, diligenter caveant, ne cupiditate omnium malorum fonte rapiantur; sed potius ab illis, qui doctrinæ ac virtutis gloria supra cæteros efferuntur, consilium exposcant.

Consultos caute pronunciare: dissentientes moderate agere jubet.

§. 8. Secundo loco; qui viribus suis, ac sapientiæ ita confidunt, ut responsum ferre de iis, quæstionibus non dubitent, (quæ tamen haud exiguam Sacræ Theologiæ, & Canonum scientiam requirunt;) ab extremis, quæ semper vitiosa sunt, longe se abstineant; Etenim aliqui tanta severitate de iis rebus judicant, ut quamlibet utilitatem ex pecunia desumptam accusent, tamquam illicitam, & cum usura conjunctam; Contra vero nonnulli indulgentes adeo, remissique sunt, ut quodcumque emolumentum ab usuræ turpitudine liberum existiment. Suis privatis opinionibus ne nimis adhæreant; sed priusquam responsum reddant, plures Scriptores examinent, qui magis inter cæteros prædicantur; deinde eas partes suscipiant, quas tum ratione, tum auctoritate plane confirmatas intelligent. Quod si disputatio insurgat, dum contractus aliquis in examen adducitur, nullæ omnino contumeliæ in eos confingantur, qui contrariam Sententiam sequuntur, neque illam gravibus Censuris notandam afferant, si præsertim ratione, & præstantium Virorum testimoniis minime careat; siquidem convincia, atque injuriæ vinculum Christianæ charitatis infringunt, & gravissimam Populo offensionem, & scandalum præseferunt.

Contractuum naturam & conditiones aperiri suadet.

§. 9. Tertio loco, qui ab omni usuræ labe se immunes & integros præstare volunt, suamque pecuniam ita alteri dare, ut fructum ligitimum solummodo percipiant, admonendi sunt, ut contractum instituendum antea declarent, & conditiones inferendas explicent, & fructum ex eadem pecunia postulent: Hæc magnopere conferunt non modo ad animi solicitudinem & scrupulos evitandos, sed ipsum contractum in Foro externo comprobandum: Hæc etiam aditum intercludunt disputationibus, quæ non semel concitandæ sunt, ut clare pateat, utrum pecunia, quæ rite data alteri esse videtur, revera tamen palliatam usuram contineat.

ANNO 1745.

Temeraria dicteria comprimi mandat.

§. 10. Quarto loco vos hortamur, ne aditum relinquatis Ineptis illorum Sermonibus, qui dictitant, de usuris hoc tempore quæstionem institui, quæ solo nomine contineatur; cum ex pecunia, quæ qualibet ratione alteri conceditur, fructus ut plurimum comparetur. Etenim quam falsum id sit, & a veritate alienum plane deprehendimus, si perpendamus, naturam unius contractus ab alterius natura prorsus diversam & sejunctam esse; Et ea pariter discrepare magnopere inter se, quæ a diversis inter se contractibus consequuntur. Revera discrimen apertissimum intercedit fructum inter, qui jure licito ex pecunia desumitur, ideoque potest in utroque Foro retineri; Ac fructum, qui ex pecunia illicite conciliatur; ideoque Fori utriusque judicio restituendus decernitur. Constat igitur haud inanem de usuris quæstionem hoc tempore proponi ob eam causam, quod ut plurimum ex pecunia, quæ alteri tribuitur, fructus aliquis excipiatur.

Præsentium executionem Episcopis commendat.

§. 11. Hæc potissimum vobis indicanda censuimus, sperantes fore, ut mandetis executioni quæcumque per has Literas a Nobis præscribuntur: Opportunis quoque remediis consultetis, uti confidimus, si forte ob hanc novam de usuris controversiam in Diœcesi vestræ turbæ concitentur, vel corruptelæ ad labefactandum sanæ doctrinæ candorem & puritatem inducantur. Postremo vobis, & Gregi curæ vestræ concedito, Apostolicam Benedictonem impertimur.

Dat. die 1. Nov. 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die prima Novembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

CXLIV.

DIEBUS FESTIS

Prohibentur haberi *Mercatus* rerum venalium. Tolerantur vero *Nundinæ* sub certis conditionibus.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, & Ordinariis Ditionis Ecclesiasticæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

De reductione dierum Festorum alias deliberatum.

AB eo tempore, quo copiosus in misericordia Dominus, Nos, licet immeritos, ad summum Catholicæ Ecclesiæ Pontificatum evexit, complures diversi ordinis illustres Viri, itemque Episcopi, & Archiepiscopi in Italia, & extra commorantes, iteratis precibus institerunt, ut Dies Festos, ubique fere nimis auctos, quibus Christianus Populus feriatur, Apostolica auctoritate, imminueremus. Hoc enim prudenti temperamento, Pauperibus, qui quotidiano labore sibi victum quærunt, facile consuleretur, ac simul gravia adimerentur absurda, quæ ex Festorum dierum multitudine, ac frequenti violatione oriri solent, non sine aperto Religionis dispendio. Re expensa, negotii difficultatem probe intelleximus: quare peculiari Scripto, publicis etiam typis vulgato, rationes varias indicavimus, quibus ea immutatio fieri poterat: consilium pariter exquirentes nonnullorum S. R. E. Cardinalium, Episcoporum Italiæ, aliarumque Regionum, Ecclesiasticorum Præsulum, Theologorum, Jurisconsultorum, aliorumque Virorum Doctorum, humanas, civilesque res callentium, an hujusmodi petitio esset exaudienda: Si vero illam exaudiri æquum esset, & congruens, ipsi quoque rationes significarent, quibus utiliter, ac prudenter imminutio præscriberetur.

Et requisita Antistitum aliorumque consilia.

Quibus inter se non convenientibus, resolutio dilata.

§. 1. Petita responsa tam varia, ut solet contingere, suo tempore accepimus, ut fere sua cuique fuerit sententia. In aliud proinde tempus negotium rejecimus, eam in spem adducti, ut Episcopi cujusque Provinciæ, vel Ditionis, unanimi voto in sententiam imminuendi Dies Festos primum convenirent: deinde vero, quo commodius id fieri posset, concordi pariter suffragio medium aliquod suggererent ex tot memoratis in Scripto Nostro, ac pro illius executione Pontificum assensum exposcerent. Hoc sane pacto inita ab Ordinariis consilia in re tanti momenti non illorum voluntati referri potuissent, sed tantum Supremæ Apostolicæ Sedis auctoritati, quam fel. record. Urbanus Papa VIII. Prædecessor Noster integram esse voluit in decernenda imminutione dierum Festorum, qui in sua Constitutione recensentur. Demum una eademque Episcoporum deliberatio, Apostolicæ auctoritatis tecta munimine, nedum plurimum valuisset ad compescenda Censorum ingenia; sed etiam sublata fuisset disparitas illa ritus, quæ hodie viget, Disciplinę Ecclesiasticæ injuriosa, ut intra paucorum milliarium ambitum, & inter finitimos Populos, unus idemque dies ab aliquibus Festus de Præcepto, ab aliquibus vero ferialis haberetur.

PONT. A. VI.

Hispaniæ Populis interim provisum.

§. 2. Hæc methodus feliciori forte in universa fere Hispania excepta est: Cum enim postremi Tarraconensis Concilii Patres regulam quamdam constituerint Dierum Festorum, quibus, pro illorum conditione, atque discrimine, Populi Divino interesse Sacrificio, & servilibus operibus abstinere debent; & aliorum, quibus Missæ tantum interesse debent, tributa postmodum libertate, vacandi operibus servilibus; fel. record. Benedictus XIII. Decessor, & Benefactor Noster dispositam in eadem Provinciali Synodo ad preces Episcoporum approbavit. Quo exemplo alii subinde Hispaniarum Antistites excitati, Nobis humiliter supplicarunt, ut ad minuendum nimis auctum Festorum numerum, liceret ipsis etiam servare regulam in præfato Tarraconensi Consilio provide constitutam. Annuimus instantiæ, exindeque omnium fere Hispaniarum Diœceseon uniformitas in dierum Festorum celebratione, & ritu exorta est.

Item aliquot Poloniæ Diœcesibus.

§. 3. Aliis quoque Catholici Orbis Regionibus servata a Nobis in hoc negotio conficiendo matura dilatio profuit. Interea siquidem aliquot Regni Poloniæ Episcopi, mentis aciem ad substantiam, & modum imminuendi dies Festos dirigentes, per Literas Nobis significarunt, in illis Diœcesibus, suos late fines protendentibus, æstivo tempore Incolas, Agrorum culturæ, & aliis servilibus operibus, quibus vivunt, & sustentantur, dantes operam, difficillime ab illis abstinere posse diebus festis inter hebdomadam occurrentibus: Enixe propterea Nos rogarunt, ut quæ per hebdomadam æstivo tempore occurrunt Festa, in Dies Dominicos transferremus, excepto Festo Assumptionis B. Mariæ Dei Genitricis, quæ quovis die accideret, religiose ab universis celebraretur. Quorum petito per Nos, maturo præmisso examine, exaudita, in Regionibus illis optatam ab Episcopis, & Populis tranquillitatem peperit.

Pontifex optat Episcopos utriusque Siciliæ in unam sententiam convenire.

§. 4. Quo vero ad Italiam pertinet, credi vix potest, quam prudens, ac religiosus de re ipsa fuerit sermo, quem Nobiscum instituit Charissimus in Christo Filius Noster Carolus utriusque Siciliæ Rex Illustris. Non sine intimo, ac plane acerbo animi sui mœrore Nobis exposuit, Dies Festos, quibus Christiani Populi feriari debent, in subjectis sibi regionibus passim violari, ob nimis auctum illorum numerum; huic porro malo non aliam adhiberi posse medelam, præter diminutionem Suprema Auctoritate Nostra opportune faciendam. Significare illi non omisimus, gravem ac molestam utrique solicitudinem oborituram, si rem tanti ponderis inconsultis Episcopis conficere vellemus. Idcirco ut omnia feliciter procederent, non solum exquirendas esse illorum sententias; sed oportere, ut Antistites finitimi, vel Metropolitæ cum suis Provincialibus, studia, & voluntates in eumdem scopum dirigentes, quid tandem facto opus esset, ad Nostri deferrent Apostolatus auditum. Par omnium suffragium communem tranquillitatem subjectis Populis allaturum, & quod potissime in rebus sacris quærendum est, ritus uniformitatem, & disciplinæ concordiam.

Idipsum fuse detEpiscopis Status Ecclesiastici.

§. 5. Id ipsum significavimus Episcopis temporalis nostræ Ditionis, quorum nonnulli privato sermone Nobiscum habito, nonnulli vero suis ad Nos datis Literis, Apostolicam auctoritatem ad Festos dies imminuendos enixe implorarunt. At cum ipsi nihil hactenus præstiterint, nihil & Nos egimus; liberam, prudentemque Episcoporum concordiam in hoc negotio præstolantes, non imperantes, & exigentes. Etenim moderatio numeri Dierum Festorum non a voluntate, sed a sola pendet necessitate, quam nemo melius, quam Episcopi norunt; ideoque ad eos potissimum pertinet, mali conditionem, & apta eidem remedia proferre: Nec facile adduci possumus, ut in hoc adeo gravi, & implexo negotio quidquam decernamus, nisi audita prius quoad *substantiam*, & quoad *modum*, Episcoporum sententia.

Nihil sine eorum consilio acturus.

§. 6. Hæc

§. 6. Hæc Vobis, Venerabiles Fratres, eum in finem scribimus, ut non solum cuique Vestrum plane cognita, ac perspecta sit agendi ratio a Nobis inita in hac gravi causa imminutionis Dierum Festorum; verum etiam opportune nunciaremus, si vestra consilia ex voto nostro Nobiscum communicavissetis, vel sublata prorsus, vel saltem magna ex parte submota fuissent mala, quibus curandis congruum, ac salutare remedium non semel a Nobis expostulastis.

Abusus in celebratione Nundinarum diebus Festis.

Complures etenim vestrum voce, aut scripto improbarunt abusum Mercatuum, & Nundinarum, quæ fieri solent Diebus Festis, quibus feriari oportet, ut populus unice in res sacras incumbat, rationem a Nobis poscentes, qua grassanti in diem malo occurri possit.

Dierum Festorum non per solemnitas.

§. 7. Inter modos propositos, atque servandos in imminutione, ac celebratione Festorum, præcipuus ille est, quo inter ipsos Festos dies discrimen constituitur. Etenim in diebus Dominicis, itemque in Celebritatibus Domini, Beatæ Mariæ semper Virginis Dei Genitricis, ac in aliis solemnioribus in memorato Scripto Nostro indicatis, debet Christianus Populus nedum interesse Divino Sacrificio, sed etiam abstinere ab operibus vetitis; In cæteris vero minus solemnibus, qui tamen ex præcepto celebrari consueverunt, imposita est Christifidelibus obligatio interessendi Missæ Sacrificio, tradita in reliquis cuique illorum potestate ea faciendi, quæ fieri solent diebus ferialibus.

Nundinæ in dies minus solemnes plerumque incidunt.

§. 8. Quo cautius, ac tutius incederemus, consulere voluimus Chirographa Summorum Pontificum Decessorum Nostrorum, quibus peculiaribus Urbibus, & Oppidis temporalis suæ Ditionis habendarum Nundinarum facultatem tribuerunt. Multi iis diebus Nundinas fieri permiserunt, quibus Christifidelibus (juxta propositum Thema) servilibus operibus abstinere debeant, divinoque adesse Sacrificio; sed numerum longe majorem illarum comperimus, quæ incidunt in eos Dies Festos ex Præcepto, quibus, si expetita fieret illorum imminutio, satis fuisset Missam audire, excluso debito abstinendi ab operibus servilibus, sublatoque onere peragendi, quæ in aliis superioris ordinis Festis Christianus populus debet implere.

Quibus Divini simul cultus, & commerciorum ratio haberi posset.

§. 9. Hac via, si non omni, magna certe ex parte sublata essent mala, quibus, memorata de causa, congruens & opportunum a Nobis remedium postulastis. Enimvero bifariam divisis, ut præmonuimus, diebus Festis, affixoque inferiori ipsorum ordini debito interessendi dumtaxat Divino sacrificio; celebratæ in illis Nundinæ nullum deinceps peperissent absurdum, nec libertas operum servilium, cum interessentia Missæ compatibilis, refragari potuisset præcepto ab Ecclesia Fidelibus injuncto. Præterea nullus Urbibus, & Oppidis relictus fuisset timor, ne, cum Incolarum, & Concurrentium detrimento, Nundinarum frequentia imminueretur. Quippe juxta hypothesim præmissam, recolente adhuc Clero solemni ritu diem Festum intra Ecclesiam, sumptuoso ornatu, omnique nitore instructam; ut ipsa Sacri concentus Musices haberi de more potuissent; permitti quoque potuissent citatorum Equorum cursus, aliaque id genus, quæ Populi augere solent numerum, Mercatorum frequentiam, & Nundinarum celebritatem. Sed de re hujusmodi, veluti extranea, sermone relicto, ad propositæ quæstionis examen progredimur, dierum Festorum imminutione seclusa.

De Festorum dierum observantia, Theologorum sententiæ.

§. 10. Eruditioni vestræ, Venerabiles Fratres, ignotum non erit quod hac de re Theologi tradunt. S. Thomas *in 2. 2. quæst. 122. art. 4. ad quartum* docet, arctiorem in antiqua lege fuisse observantiam Sabbati, quam sit in nova observantia diei Dominici; dieque Sabbato vetita fuisse opera, quæ non vetantur die Dominico. Cardinalis vero Cajetanus in Commentario ad hunc locum asserit, licere Villicis diebus Festis Urbem petere, ut calceos emant, & his similia. De Alma vero Urbe sermonem instituens, morem profert hac tempestate jam obsoletum; Inquit enim: *Licitum est diebus Festis emere, ac vendere Asinos, Equos, quia sic est consuetudo in publico foro in diebus Festis, spectante Mundo; hæc enim omnia ubi antiquata consuetudo, ac per hoc a Prælatis scita, cum sint omnibus notoria, licita sunt ex ipsa consuetudine, fundata super libertate Evangelica, qua non tenemur stricto jure Veteris Legis de observatione Festorum*: Cajetano subscribunt *Sylvester in Summ. Verb. Negotium §. 2. Sylvius ad S. Thom. 2. 2. tom. 3. q. 122. art. 4. §. Ad prius, Suarez de Relig. tom. 1. lib. 2. c. 29. num. 3. ad plur. sequen. Giballin. de Negotiation. tom. 1. lib. 2. cap. 3. art. 2. n. 9. in fin.*

Item Canonistarum.

§. 11. Ejusdem sententiæ sunt etiam Ecclesiastici Juris Interpretes, ut videre licet apud *Fagnan. in cap. Multa n. 54. & seqq. ne Cleric. vel Monac.* idemque sentiunt *Gonzal. in cap. Omnes n. 8. de Fer. Pirhing. ad Tit. Decretal. de Feriis n. 18. Anaclet. eod. tit. n. 22. Engel. ibid. §. 2. 13. Pikber. n. 9. Schmalzgrueber n. 23.* aliique multi, qui facile citatis addi possent.

Qui distinguunt inter Mercatus, & Nundinas.

Nonnulli vero ex Doctoribus Sacrorum Canonum inter *Mercatus* & *Nundinas* discrimen constituunt; Ac primos quidem Diebus Festis ex præcepto observandis permitti non posse censent, secus tamen alias; quoniam nonnisi Diebus Festis Populi habetur frequentia, celebrationi Nundinarum congrua & necessaria, teste *Cappon. discep. 91. art. ult. num. 4.* Alii tandem docent, quavis consuetudine minime obstante, posse Episcopum in sua Diœcesi vetare, ne Mercatus, aut Nundinæ Festis Diebus habeantur; idque præter alios asserunt *Cappon. loco cit. num. 6. Gratian. decis. Marchiæ 21. Ventrigl. in Prax. Rer. Eccl. tom. 1. Amot. 16. §. 1. n. 19. Zaul. ad Statut. Favent. tom. 1. l. 7. observat ad rubric. 2. n. 24. Nicol. in Prax. Canonic. tom. 1 lit. C. §. 1. num. 44.*

Quid in Synodalibus Constitutionibus decretum.

§. 12. Ne quid præteriremus, consuluimus etiam illustriores Synodos Diœcesanas, habitas ab Episcopis Ditionis nostræ temporalis. In celeberrima Farfensi Synodo Cardinalis Caroli Barberini anni 1684. & in Cesenatensi Cardinalis Denhoff anni 1693. interdicitur quidem Mercatus diebus Festis, nihil tamen de Nundinis constituitur. In aliis nullo discrimine Mercatus prohibentur, & Nundinæ, ut constat ex Synodo Lauretana Cardinalis Romæ anni 1626. maxime vero deficiente Indulto, ut expresse decernitur in Senogalliensi Cardinalis Antonii Barberini an. 1627. innovata anno 1737. ab Episcopo Isolano. Senogalliensi præterea Synodo Cardinalis Barberini consonat etiam Synodus Ariminensis Cardinalis de Via, edita anno hujus sæculi vicesimo quarto.

Responsa Congreg. Concilii.

§. 13. Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Responsa ab Episcopo, qui de suis Diœcesibus retulerunt, pari cura a Nobis perlecta sunt. De re ipsa consulta, rescripsit Episcopo Placentino, ut juxta antiquam consuetudinem sineret haberi Nundinas rerum parvi pretii die Festo S. Bartholomæi Apostoli, dummodo id non fieret in Atrio Ecclesiæ ut ex *lib. Decret. anni 1629. lib. 14. pag. 207.* Episcopo Casalensi anno 1665. responsum fuit: curaret sedulo, ne Mercatus haberentur Festis diebus, sed transferrentur in diem sequentem; omnemque pro viribus impenderet sollicitudinem, ut id ipsum imposterum fieret. *si privilegium, vel immemorabilis consuetudo non adsit.* Anno 1697. Episcopo Theanensi respondit: *Tolerari posse Mercatus Diebus Festis, dummodo ad alium diem transferri nequeant; & ex eorum omissione jurgia, & scandala exoriri possint.*

Nundinæ celebrantur diebus Festis solemn.

§. 14. Probe insuper scientes, fieri non posse Nundinas sine expresso Supremi Principis permissu, cum id juris pertineat *ad Regalia, & quid majora*, ad tradita per *Sixtin. de Regal lib. 1. cap. 6. num. 30.* hac etiam in parte opportunæ doctrinæ lumina quæsituri, non omisimus (ut paulo ante monuimus) inspicere Chirographa Summorum Pontificum Decessorum Nostrorum, qui veluti Supremi Provinciarum suarum Domini, eam facultatem multis Urbibus, & Oppidis concessere, habe rique Nundinas indulserunt etiam diebus Festis institutis in honorem Domini Nostri Jesu Christi, Beatæ Mariæ Genitricis ejus, frequentissime vero Sanctorum Patronorum Principalium, vel Titularium locorum, & Ecclesiarum, ad majorem Populi frequentiam, atque celebritatem conciliandam.

Pontifex rei naturam sedulo scrutatur.

§. 15. Quæ omnia vel secum pugnantia, vel implexa, viam propositæ dissolvendæ quæstioni non compararunt, immo potius difficiliorem, & abstrusiorem reddiderunt. Ne igitur ullæ diligentiæ Nostræ partes deessent pietati, & zelo vigilum Antistitum Responsa Nostra cupientium; his omnibus seorsim positis, manus admovimus Ecclesiasticis Historiis, & Conciliis, e privatæ Bibliothecæ Nostræ penu depromptis. Quibus pressius insistentes, semper tamen præ oculis habito præsenti rerum statu, longo usu & antiquitate fulto, significandum Vobis esse censemus.

Nundinæ diebus Festis celebrari non debent.

§. 16. PRIMO, Mercatus, & Nundinas Festis die-

ANNO 1745.

diebus non licere. Nundinas autem intelligimus, *quæ sunt de rebus majoribus, & semel in anno fiunt, vel raro in eodem loco, & de longinquo ibidem conveniunt homines: Mercatus vero, qui fiunt in rebus minoribus, ad quotidianas necessitates pertinentibus, & fiunt singulis septimanis, & ab Hominibus de vicino ibidem convenientibus*: Verba sunt Venerab. Servi Dei Umberti de Romanis, Quinti Magistri Generalis Ordinis Prædicatorum, in egregio opere *de eruditione Religiosorum Prædicatorum lib. 2. Tract. 2. n. 92. pag. 351. editionis Romanæ*. Id autem pronunciamus, non quia vendere, ac emere sit opus servile, ideoque vetitum diebus Festis; sed quia actiones hujusmodi impediunt & distrahunt Christifideles a cultu divino, ad quem dies Festi sunt instituti.

Sed abusum consuetudine firmatum.

SECUNDO: Antiquum profecto esse abusum Mercatuum, itemque Nundinarum iisdem diebus.

TERTIO, Ecclesiasticis legibus quovis tempore illas fuisse vetitas.

QUARTO: Hujusmodi justas sanctasque leges caruisse effectu.

Nec nisi prudentia & maturitate corrigi posset.

QUINTO tandem: quia malum universale est, ac alte radices egit; opus est prudentia, & maturitate, ne fructu careat medela, ac vulnus exasperet: Quod possumus exigendum est, non quod optamus. Admonitionibus proinde uti satius videtur, quam minis, & si minæ quandoque intententur, servandum est exacte monitum sapientissimum S. Augustini in Epist. 22. ad Aurelium Carthaginensem Episcopum, qui agens de auferenda Conviviorum licentia totam passim Africam fœde occupante sub inani obtentu honorandi Festa Sanctorum Martyrum, scripsit: *Non aspere, quantum existimo, non duriter, non modo imperioso ista tolluntur; magis docendo, quam jubendo; magis monendo, quam minando; sic enim agendum est cum multitudine. Severitas autem exercenda est in peccata paucorum. Et si quid minamur, cum dolore fiat, de Scripturis comminando vindictam futurorum; ne nos ipsi in nostra potestate, sed Deus in nostro sermone timeatur. Ita prius movebuntur spirituales, vel spiritualibus proximiores; quorum auctoritate, & lenissimis quidem, sed instantissimis admonitionibus, cætera multitudo frangatur*.

Festi dies in pietatis operibus, non in negotiis sæcul. transigendi.

§. 17. Ad propositam a Nobis rationem firmandam, sufficit legere Catechismum Tridentini Concil. *part. 3. præcept. 3. n. 3.* ut simul addiscatur, in quæ opera Christifideles festis diebus debent incumbere. Ea nimirum sunt, Divino Sacrificio reverenter adesse; Dei verbum attente, pioque corde audire; Ecclesias frequentare; mundare conscientiam; Deo laudes persolvere, aliasque salutares exercitationes obire. Diu ante Romanum Catechismum idipsum feliciter enunciatum fuit a Sancto Nicolao Papa hujus nominis I. in Responsis ad Consulta Bulgarorum *Tom. 22. Collect. Concilior. editionis Regiæ n. 10. pag. 441*. *Sane* inquit, *sciendum est, quoniam idcirco in diebus Festis ab opere humano cessandum est, ut liberius ad Ecclesiam ire, psalmis & hymnis, & canticis spiritualibus insistere, orationi vacare, oblationes offerre, memoriis Sanctorum communicare, ad imitationem eorum assurgere, eloquiis divinis intendere, eleemosynas indigentibus ministrare valeat Christianus*: Inde etiam coacti in Conciliis Patres rationem potissimam hausere denunciandi, illicitam esse diebus Festis celebrationem Mercatus, & Nundinarum. Qua de re videnda Concilia Rhemense, ac Turonense habita an. Domini 1583. In eamdem sententiam Narbonense anni 1609. decrevit: *Mercatus, Emporia, & Nundinæ nuspiam fiant diebus Festis, sed in antecedentem, vel subsequentem Festivitatis diem transferantur*; Eorum porro Conciliorum verba fideli calamo recensentur a *Pouget in Institutione Catholic. Tom. 1. pag. 724. & sequentibus*.

De abusu Nundinarum diebus Festis pridem inducto, Testimonium S. Basilii.

§. 18. Cæterum habendarum Nundinarum, & Mercatuum diebus festis corruptelam antiquo jam tempore invaluisse, plurima evincunt monumenta. S. Basilius Cæsareensis Archiepiscopus, qui quarto Christianæ Ecclesiæ sæculo vixit, in Regula Monachorum *interrogatione 38.* post stabilitum ipsorum laborem, propriis manibus dietim absolvendum, indicavit in *sequenti interrogatione*, quomodo peracta opera vendi deberent, ut eorum pretio sustentarentur. Mox *in interrogatione 40.* scripsit: *Neque vero quoniam alii jam eam, quæ apud Sanctos obtinebat, consuetudinem violavere, qui cum pro se invicem orare debuissent, & una cum pluribus Deum adorare, & cum lacrymis implorare, ipsumque pro peccatis propitium reddere, gratias pro beneficiis rependere, ac verbis hortativis sese ædificare (quod adhuc nostra etiam memoria usitatum, & observatum fuisse novimus)*; pro his omnibus forum, Nundinasque, ac *commune emporium & tempus illud, & locum efficiunt, continuo nos etiam hos imitari par est, ejusque rei participatione absurda, & inepta confirmare*: ut videre licet *in Tom. 2. Operum* ejusdem S. Basilii *editionis Parisien. pag. 346*.

PONT. A. VI.

Cassiodori.

Aurelius Cassiodorus Senator, & ab Epistolis Theodorici Regis Gothorum, qui vivebat sæculo sexto, *in Epistola 33. lib. 8. tom. 1.* Festum celeberrimum describens, quod in Lucania agebatur in honorem S. Cypriani Martyris, itemque Miraculum a Deo hac occasione edi solitum ad Fontem Marcillianum; mentionem pariter ingerit de Nundinis longe frequentissimis ad augendam Festi celebritatem ibidem institutis. *Quidquid enim* (inquit) *præcipuum aut industriosa mittit Campania, aut opulenti Brutii, aut Calabri pecuniosi, aut Apuli idonei, vel ipsa potest habere Provincia, in ornatum pulcherrimæ illius venalitatis exponitur, ut merito tam ingentem copiam judices de multis Regionibus congregatam*. Jubet deinde Severo Provinciæ Præsidi, ut vim tumultuariam Villicorum quorumdam comprimat, qui commeantes Mercatores spoliabant.

S. Gregorii Turonensis.

Ad finem ejusdem sæculi vixit S. Gregorius Turonensis Episcopus. Is autem *in lib. 1. de gloria Martyrum c. 32. editionis Parisien. pag. 758.* describit nobile Festum, quod in honorem S. Thomæ Apostoli fiebat Edessæ, ubi sacræ illius exuviæ ex India translatæ quiescebant. Fontem mirifice scaturientem memorat, potum confluentibus ad Festum, quod triduo agebatur, tribuentem; nec reticet liberas a vectigalibus Nundinas, quæ sacram celebritatem illustriorem reddebant: *In superdicta igitur Urbe, in qua beatos artus diximus tumulatos, adveniente Festivitate, magnus aggregatur Populorum Cœtus, ac de diversis Regionibus cum votis, negotiisque venientibus, vendendi, comparandique per triginta dies sine ulla telonii exactione licentia datur*.

Landulphi Junioris.

Theodoricus Ruinartius in notis ad hunc locum animadvertit, in quibusdam exemplaribus legi: *Negotiatoribusque venientibus*; in aliis vero: *Negotiisque venientes*: negotiique nomine res venales indicari: Tandem undecimo ineunte sæculo, cum Mediolani in Templo S. Mariæ ad Portam septimo Idus Maii aliquot insignes Sanctorum Reliquiæ fuissent inventæ, constitutum est a Clero, ut ad perennem rei memoriam Dies ipse quotannis Festus haberetur; Populusque universus feriaretur, *tamquam in die Resurrectionis, & Nativitatis Domini Nostri Iesu Christi. Quo etiam die, ad frequentationem solemnitatis, statutum est, annualem esse Mercatum*, teste Landulpho Juniore *cap. 2.* suæ Historiæ, apud Muratorium *tom. 2. Collect. Scrip. rer. Italicar.*

Ecclesiasticæ Leges adversus pravam consuetudinem Latæ.

§. 19. Quod autem vigiles Ecclesiarum Præsides nunquam omiserint, in hujusmodi abusum celebrandarum Nundinarum atque Mercatuum diebus Festis, invehere, agnoscere poteslis ex *tom. 4. Anecdotorum Parisiis editorum* a Martene, & Durand. *pag. 335. & 1133*. Ex amplissima collectione Scriptorum, & monumentorum ab iisdem publicata, præsertim *tom. 7. pag. 1401. & tom. 8. pag. 1006., 1560. & sequ.*; Itemque ex Labbeana Collectione Conciliorum editionis Parisiensis *tom. 7. pag. 1177. tom. 8. pag. 111. & 127. tom. 9. pag. 422. & 584. tom. 13. pag. 1380. & tom. 14. pag. 702.* Inter Acta Mediolanensis Ecclesiæ idipsum liquet ex Tertio Provinciali Concilio, & Undecima Synodo Diœcesana S. Caroli. Quod si id genus testimonia ex Canonico quoque Jure petenda sint; in prima Decretali sub *Titulo de Feriis* vobis occurrit præceptum, quo jubentur Christifideles *diebus Dominicis ab omni illicito opere abstinere, ut in eis Mercatus minime fiat*. Quo nomine comprehenduntur etiam Nundinæ, ut in Commentariis ad allegatum Textum docent plerique Canonici Juris Interpretes. Præterea in Bullario Romano extat Constitutio quinta S. Pii V. in cujus §. 8. Pontifex vigilantissimus cavit: *Ut omnes Dies Dominici, & præcipue in honorem Dei, Beatæ Mariæ Virginis, Sanctorum Apostolorum feriati, cum omni veneratione observentur, & omnes in diebus præfatis Ecclesias frequentent, Divinis Officiis devote intendant, ab omni illicito, & servili opere abstineant, Mercatus non fiant, profanæ negotiationes, & judiciorum strepitus conquiescant*.

§. 20. Adversus tot saluberrimas Ecclesiae Sanctiones provide editas, suborta jam diu corruptela adhuc perseverat, & a Populi pertinaciter retinetur non in nostra solum temporali Ditione, verum etiam in tota Italia, ut testatur Muratorius *tom. 2. Antiquitatum Italicarum dissert. 32.* ubi postquam asseruit magnis Mercatibus tributum fuisse nomen *Feriae*, vulgo *di Fiera*: *Hisce vero hoc nomen inditum, quod plerumque diebus feriatis haberentur, hoc est, in Natali alicujus Sancti, aut Dominicis Festivitatibus*, opportune ad rem prosequitur: *Quem morem parum alioqui laudabilem adhuc Italia servat*: In Transalpinis quoque Provinciis idem abusus, antiquo tempore invectus, hodie viget; quemadmodum videre licet apud Theologos, & Sacris Juris Interpretes a Nobis paulo ante memoratos, qui tamen patrium morem, etsi minus probum, excusant obtenti Indulti, vel consuetudinis antiquae constanter toleratae. Quapropter suspicari merito possumus, toti fere Orbi Christiano accidisse, quod in Anglia contigit duodecimo Christi Saeculo. Abbas Flajensis, ut refert Matthaeus Parisius, subjectae sibi regionis populis vetaverat Mercatus, & Nundinas diebus Dominicis, quamvis illae in tota Anglia fierent; sed vix aliquandiu relicto abusu, in vetitum morem Gentes illae rediere. *Verumtamen tempore procedente, plerique, ut canes, ad vomitum sunt reversi.*

Etiam extra Italiam.

§. 21. Reliquum modo est, ut dispiciamus, quod ultimo tandem loco expendendum proposuimus, quo scilicet remedio prudenter ac salubriter uti debemus, ut grassans aetate nostra tollamus absurdum.

Pontificis consilium.

§. 22. Debito procedentes ordine, *Mercatus a Nundinis* distinguimus. Textus Juris Canonici paulo ante allegatus in *cap. 1. de Feriis* loquitur de *Mercatu*. Idem quoque Verbum in Constitutione sua usurpat S. Pius V. Communis praeterea sententia est (quidquid sit de Nundinis) Mercatum haberi non posse Diebus Festis, sed esse transferendum in antecedentem, vel in subsequentem diem, si in Festum inciderit. Huic regulae Nos inhaesimus, facultatem tribuentes die 9. Maji 1742. Viro Nobili Ferrariensi habendi Mercatum in suo Rure qualibet feria V. dummodo in illam non incideret Festum servandum ex praecepto, quo casu Mercatus transferretur in feriam quartam. Qua de re omnem dubitandi ansam praecidentes, Vobis per haec Apostolica scripta mandamus, ne in Dioecesum Vestrarum Urbibus, & Locis, *Mercatus* fieri Festis Diebus patiamini.

Mercatus omnino prohibent diebus Festis.

§. 23. Libentius praeterea id Vobis praecipimus, quia post sedulum ac maturum examen, consentanee idipsum decrevit die 2. Maji 1711. Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpres in Causa *Ripana Mercatus ex lib. 61 Decretor. pag. 203. a terg.* Quod Decretum Apostolica auctoritate Nostra comprobantes, instar regulae esse volumus, ac in omnibus Temporalis Ditionis Nostrae Provinciis, Urbibus, ac Locis S. Sedi Apostolicae mediate, vel immediate subjectis, inviolabiles observari praecipimus. Decreti hujusmodi sequens est exemplum: *Cum modernus Episcopus Ripanus die mense Septembris 1709. edictum typis mandaverit super observantia dierum Festorum, in quo signanter illud praescripsit §. 2. Le fiere, che sogliono farsi in alcune Feste determinate dell' Anno, si tollerano dopo celebrata la Messa Maggiore. Ma i Mercati, che si fanno in giorno fisso della settimana, cadendo in questo qualche Festa, si trasferiscano nel giorno antecedente, o susseguente non festivo, secondo la disposizione di tutti li Sinodi Diocesani da' nostri Antecessori stampati sotto le infrascritte pene &c. Nihilominus Civitas, & Homines Ripani impediendam ejusdem Edicti promulgationem, ex asserta immemorabili consuetudine habendi Mercatum in die Sabbathi etiamsi in eum incidat dies Festus; obtinuerunt ab A. C. Monitorium super manutentione cum inhibitione. Sed R. P. Auditoris Sanctissimi Decreto Causa remissa fuit ad hanc Sacram Congregationem, in qua concordato infrascripto Dubio, contingit hodie ex deducendis hinc inde a Patribus momentis disputari: An liceat Communitati, & Hominibus Ripae habere Mercatum die Sabbathi, intus, vel extra Civitatem, quando occurrit quod sit dies festivus in casu &c. Die 2. Maji 1711. Sacra Congregatio Concilii respondit NEGATIVE, & hujusmodi causam amplius non proponi mandavit.*

Easque de re confirmat Decretum Concilii in Ripana Mercatus.

Tenor Decreti.

§. 24. Et sane nullum huic locum habet quaevis consuetudo, etiam immemorabilis, ut, omissis generalibus jurisprudentiae regulis, perspicue liquet ex aliis momentis mox adducendis. Ante memoratam Causam Ripanam, proposita in Congregatione Concilii fuit alia, inscripta *Barchinonen. Observationis Festorum*: Contendebant Mercatores Barchinonenses, vendere posse Merces suas diebus Festis, consuetudine fulti immemorabili, rite probata, ac etiam speciem, & imaginem necessitatis praeseferente. Finitimorum siquidem Locorum Incolae reliquis hebdomadae diebus victui quaerendo, ac laboribus intenti, nonnisi die Festo ad Urbem accedebant. Adversante nihilominus Episcopo, Causa proposita fuit in Congregatione, quae die 13. Maji 1669. respondit: Id Mercatoribus non licere, quacumque consuetudine immemorabili nequaquam obstante. Putarunt tamen Mercatores succumbentes, hujuscemodi rescripto fundamentum praebuisse opinionem ingestam forte Partibus: *Se distrahere velle Merces apertis Apothecarum foribus*. Instaurato proinde judicio, ac mente patefacta, validiore conatu objectae consuetudini immemorabili institerunt. Congregatio tamen die 27. Martii 1683. in priori sententia, & decreto perstitit, silentiumque Mercatoribus imposuit.

Consuetudinem immemorabilem non suffragari decernit.

Ejusdem Congreg. judicium in Causa Barchinonen.

§. 25. Mercatibus succedunt *Nundinae*, quarum respectu propositum nostrum esset ea decernere, quae Mercatibus statuimus, pleno corde illis inhaerentes, qui Festos Dies, qua decet cura ac sedula religione, sanctificari a Christifidelibus cupiunt, & pro viribus enituntur. Sed ne pejora contingant absurda, praecipimus quod possumus, non quod optamus.

De Nundinis.

§. 26. Neminem certe latet, quo flagraverit zelo, quantumque divini honoris fuerit studiosus, celebratissimus Pontifex Alexander III. Noster Praedecessor; Ratione tamen pari, ac necessitate compulsus, indulsit quibusdam Populis, ut diebus Dominicis, aliisque Festis, piscarentur, majoribus dumtaxat Solemnitatibus exceptis; dummodo piscatione peracta, congruentem eleemosynam impertirent vicinis Ecclesiis, & pauperibus Jesu Christi, ut habetur *in Cap. licet de Feriis*.

Observantia dierum Festorum remittitur, necessitate id exigente, ab Alex. III.

§. 27. Dum in minoribus constituti a Secretis eramus memoratae Congregationis Concilii Tridentini Interpretes; prae manibus habuimus Indultum fel. record. Sixti Papae V. Praedecessoris Nostri, qui ad preces cujusdam Abbatis Ordinis S. Benedicti Dioecesis Gerunden. facultatem impertitus est piscandi Diebus Festis Habitatoribus Castri, mari adjacentis, post auditam Missam, & post meridiem, adjecto onere tribuendi Abbati, ejusque Monasterio tertiam lucri partem, in Ecclesiae instaurationem pie erogandam. Quae conditio progressu temporum cum nimis onerosa visa sit Piscatoribus, paupertate pressis, & exhaustis dispendio, quod Naves Piscatoriae exigebant; re ad Sacram Congregationem delata, imminutum fuit primaevum onus ad septimam partem, ut ex *Decreto edito die 14. Augusti 1720.*

Similiter a Sixto V.

§. 28. Fatemur sane, necessitatem, quae sese Alexandro III. objecerat, cum illa, in qua versamur, non esse conferendam. Nostra tamen gravis est, si illa fuit gravissima. Durum enim est, atque asperum a Populis adimere, quod Decessores Nostri peculiaribus Literis indulserunt: Res praeterea hujusmodi conditionis est, quae pluries vetita, atque sublata, denuo in pristinum morem emersit: De ipsa non una est Theologorum, & Canonistarum sententia: Quinimo aliquot doctrina, & pietate illustres illam illicitam non habent. De re tandem agitur, qua sublata, minuerentur Populorum commoda, atque commercia, humanae vitae longe opportuna. E contra vero retineri alio modo non potest, quam quo viget; Etenim difficillimum, ne dicamus impossibile, deprehenditur, frequentes haberi posse Nundinas extra dies Festos, quibus confertim Populi confluunt, quovis alio soluti labore, ac negotio.

Rationes indulgendi celebrationem Nundinarum diebus Festis.

§. 29. Inter Nundinas, quae in Provinciis nostris aguntur, Illustriores, ut bene nostis, sunt Senogallienses protractae multis diebus. Cum Anconitanam Ecclesiam Senogalliensi finitimam regeremus, non sine moerore intelleximus, tempore Nundinarum ea omnia fieri Festo etiam die, quae aliis hebdomadae diebus Divino cultui non consecratis, peragebantur. Huic malo occurrere satagentes, die 24. Augusti superioris anni Constitutionem Nostram de Nundinis Senogalliensibus publicavimus, qua praeter caetera jussimus, ut Diebus Festis Apothecae clauderentur; Neque matutinis horis, aut vespertino tempore, quibus Divina Officia in Ecclesiis celebrantur, vel Dei verbum

Conditiones adjectae pro Nundinis Senogalliensibus.

ANNO 1745.

Compensatio.

bum Populo nuntiatur, Contractus fierent. Imminutum vero hac de causa saecularibus negotiis tempus compensaturi, Nundinarum dies, cum iisdem Privilegiis & immunitatibus, opportune multiplicavimus. Exequutioni debitae jussa nostra hoc anno mandata, meliorem atque utiliorem rerum ordinem pepererunt, magno omnium Civium, & bene moratorum hominum solatio.

Ne certis per diem Festum horis commercia agantur.

§. 30. Id ipsum, Ven. Fratres, & vos agite. Constituite, Auctoritate Nostra, matutinas & vespertinas horas, quibus Festo Die, quo Nundinae habentur, claudi debeant Apothecae, nec publica possint exerceri commercia, ut qui ad Nundinas confluxerunt, Missae Sacrificio, & Divinis Officiis intersint, aliisque Christianis operibus Festum sanctificent. Vigilate, ut omnia plene, & exacte impleantur. Nos autem per Publicum Edictum non praetermittemus extendere Nundinarum privilegia ad diem sequentem, qui Festus non erit; ut temporalia negotia paucarum horarum spatio, propter Dei cultum & animarum salutem, intermissa, integri diei accessione commode peragantur.

Dies Nundinarum prorogantur.

§. 31. Haec sunt, Ven. Fratres, quae post maturum examen, auditamque gravium atque doctorum Virorum sententiam, de proposita quaestione Vobis significanda censuimus, quibus omnibus Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die 5. Nov. 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Maiorem die quinta Novembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

CXLV.

DIVISIO MATERIARUM

Et Gratiarum Apostolicarum, quae per Datariam Apostolicam, quaeque per Secretariam Brevium Secretorum sunt expediendae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Officiorum & jurisdictionum distinctio regimini necessaria.

GRAVISSIMUM Ecclesiae Universae reique publicae regimem humilitati Nostrae concreditum, optima, quantum Nobis ex alto conceditur, ratione moderati; simulque ab omnibus iis, quorum opera ac ministeriis utimur, concordibus atque in unicum publicae utilitatis scopum collineantibus studiis procurari cupientes; id maxime interesse arbitramur, ut singulis Officiis, quibus tam Justitiae administratio, quam Gratiarum dispensatio continetur, proprias atque distinctas in Republica partes, certosque tum auctoritatis tum jurisdictionis limites designemus: Constat enim, non aliunde certiorem gubernii concordiam, quam ex recta divisione munerum, & Officiorum partitione coalescere, nec magis firmam corporibus stabilitatem, quam ex apta atque ordinata membrorum omnium distinctione consistere. Quapropter, cum anno proxime elapso editis Apostolicis Literis XII. Kalendas Januarii, quarum initium est: *Romanae Curiae praestantiam*, hujusmodi munerum & jurisdictionum divisionem pro Judicibus & Tribunalibus huius Nostrae Curiae, in iis, quae pertinent ad legitima Causarum judicia, opportune statuerimus: animum in praesentia adjicimus ad certos constituendos, intra quos ea quoque Officia se in posterum continere debeant, quibus demandata est expeditio Gratiarum, quae de Apostolicae Sedis liberalitate tam in universos Christifideles, quam in Subditos Ditioni Nostrae Populos, assidue diffunduntur.

Reformatio Tribunalium a Sanctissimo Domino Nostro peracta.

De Officio Magistri Brevium in Dataria Apostolica.

§. 1. Porro ad expedienda complura hujusmodi Gratiarum genera, inter caeteros Apostolicae Sedis Ministros & Officiales, unus in Dataria Apostolica ab immemorabili tempore, Magister Brevium nuncupatus, cujus electionem ante Pontificatum felicis recordationis Praedecessoris Nostri Pauli Papae V. ad Collegium Secretariorum Apostolicorum absque controversia pertinuisse dignoscitur. Verum quum de anno 1614. post obitum olim Joannis Mileti ad hujusmodi Officium Magistri Brevium a praedicto Collegio Secretariorum Apostolicorum electi, super jure novum Magistrum Brevium eligendi & deputandi, triangularis orta esset lis & controversia; num scilicet ad Datariam Apostolicam, an vero ad praedictum Collegium Secretariorum Apostolicorum, vel potius ad Collegium Scriptorum Brevium, praedicti Officialis electio & deputatio spectaret; eaque Lis & Causa coram bon. mem. Marco Aurelio Maraldo tunc temporis Datario discuteretur, atque adhuc indecisa penderet; idem Praedecessor Paulus hujusmodi Litem & Causam auctoritate Apostolica ad se avocavit, atque omnibus rite perpensis, per suam Schedulam Motus proprii decrevit & declaravit, electionem personae, quae Officium Magistri Brevium exerceret, a praedicto Collegio Secretariorum Apostolicorum semper faciendam esse & fore factamque tunc ab ipso Collegio electionem in persona Joannis Jacobi Bulgarini ratam habuit, approbavit, & confirmavit.

PONT. A. VI.

Quod a Gregorio XV. in Officium Vacabile erectum fuit.

§. 2. Postea vero recolendae memoriae Praedecessor pariter Noster Gregorius Papa XV. Anno MDCXXII. Officium hujusmodi Magistri Brevium in Officium Vacabile sub eodem titulo, cum adnexis Praelaturae insigniis & honoribus, & cum facultate illud resignandi pro justo pretio, ad instar aliorum Officiorum Vacabilium, erexit, ipsique pro tempore Praelato hujusmodi Officii possessori, omnia & singula emolumenta, quae de caetero in Gratiarum expeditionibus a Magistro Brevium percipi & exigi consueverant, perpetuo cessit & assignavit; atque ita de una in alteram personam transeundo, Officium praedictum in proprietatem devenit Venerabilis Fratris Alexandri de Abbatibus, nunc Viterbiensis Episcopi. Cum autem Nos, conservandis augendisque Apostolici Aerarii utilitatibus solicite intenti, uberes ejusdem Officii redditus, cum primum illud ex persona moderni ipsius Possessoris vacare contigisset, Camerae Nostrae Apostolicae in perpetuum applicare & appropriare statuissemus; ut etiam citius hujusmodi applicatio & appropriatio suum fortirentur effectum, Officium ipsum a praedicto Alexandro Episcopo pro competenti pretio resignari curavimus. Quod quum ipse de facto in manibus Nostris sponte resignasset; Nos resignationem hujusmodi admittentes ad commodum & favorem ejusdem Camerae Apostolicae, per speciale Chirographum manu Nostra signatum sub die 6. Junii Anni Domini MDCCXLII. mandavimus, ipsi Resignanti persolvi ex pecuniis praedictae Camerae tredecim millia scutorum monetae Romanae de juliis decem pro quolibet scuto, pro pretio convento praedicti Officii, quemadmodum soluta fuerunt; & ex tunc hujusmodi Officii Magistri Brevium nuncupati annuum fructum, & emolumenta ex ipsius Officii exercitio pro tempore redigenda, eidem Camerae Apostolicae applicavimus, & perpetuo incorporavimus; ita tamen, ut a Nostro & Pontificum Successorum Nostrorum pro tempore Datario, unus aliquis Officialis eligi, & cum congrua mercedis assignatione deputari debeat, ad hoc ut sub ejusdem Datarii directione, nomine vero Camerae Apostolicae, Officium ipsum fideliter exerceat, & administret, prout supradictus Alexander Episcopus ejusque in dicto Officio Praedecessores pro tempore exercuerunt; ac de perceptis seu exactis emolumentis, statutis temporibus, & quandocumque opportunum visum fuerit, rationem reddat, prout in praedicto Chirographo manu Nostra signato, & in Instrumento indidem per acta dilecti Filii Gregorii Castellani unius ex ejusdem Camerae Apostolicae Secretariis sub die quinta Julii ejusdem anni confecto & stipulatio, latius & uberius continetur.

Ipsius reditus Camerae Apostolicae applicati a Summo Pontifice.

Qui separari jubet gratiarum genera per dictum Officium expedien. ab aliis, quae per Secretariam Brevium expediri possunt.

§. 3. Ut autem certa ratione constet, quaenam gratiarum, & concessionum genera per Datariam praedictam, & per organum hujusmodi Magistri Brevium in posterum expediri oporteat; quaenam vero sint expeditiones, quae per Literas sub Annulo Piscatoris, & per Secretariam Brevium Nostrorum Secretorum fieri permittuntur; omnisque inordinatio & confusio tollatur, quae ex promiscuo recursu ad praedictas Datariam, & Secretariam Brevium, alias usitato, oriebatur; non sine fraudum periculo, & Officiorum Vacabilium de expeditionibus participantium, adeoque ipsius Camerae Nostrae Apostolicae detrimento; mandavimus Dilecto Filio Nostro Dominico Tituli Sancti Bernardi ad Thermas Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Passioneo nuncupato Brevium Nostrorum secretorum Secretario, necnon dilecto Filio Magistro Joanni Jacobo Millo Datario Nostro, ut unanimi studio, perpensis veteri stylo & consuetudine, atque etiam ipsa multiplicis generis gratiarum & con-

& concessionum natura, consilium suum Nobis aperirent super hujusmodi negotiorum divisione & congrua partitione inter prædicta Officia inviolabiliter in posterum stabilienda & respective servanda.

§. 4. Ipsi vero præmissa omnia sedulo & accurate pensantes, auditis etiam utriusque Officii prædicti Ministris in eorum praxi, stilo, & consuetudinibus, respective peritis, post maturum examen, Elenchum quemdam, communi ipsorum consensu conceptum, & utriusque subscriptione signatum Nobis obtulerunt, in quo sigillatim continebantur materiarum seu gratiarum Apostolicarum genera: Primo quidem earum, quarum expeditionem ad dictam Secretariam Brevium Secretorum privative; secundo earum, quarum expeditionem, tam ad ipsam Secretariam, quam ad Datariam Apostolicam promiscue; tertio demum earum, quarum expeditionem ad ipsam Datariam privative spectare debere convenientius judicarunt.

Elenchus Gratiarum per Secretariam Brevium privative expedit.

§. 5. Porro concessiones, & gratiæ, quarum expeditio, juxta prædictum Elenchum, Secretariæ Brevium Secretorum privative tribuitur, tales sunt: *Altaria portatilia: Altaria privilegiata: Concessiones habitus Militiæ Domini Nostri Jesu Christi, aut alterius Militiæ similis: Avocationes Causarum, & extinctiones Litium: Abbreviatoriæ Nuntiaturarum: Indulta gaudendi privilegio antianitatis pro Advocatis Consistorialibus Coadjutoribus: Creationes in Militem auratæ Militiæ, & in Comitem Palatinum: Licentiæ ingrediendi in Monasterium educationis causa: Facultates permanendi in Monasterio in habitu sæculari: Capiendi possessionem nomine Cameræ: Vescendi prohibitis: Brevia facultativa Magnis Magistris cujuslibet Ordinis Equestris, vel Militiæ, Benedictiones Agrorum contra Animalia nociva: Commutationes voluntatis: Confirmationes Decretorum Congregationum, & Literarum patentium Nuntiorum, aut Legatorum Sedis Apostolicæ: Commutationes Officii Divini in alias precos: Creationes in Generalem, aut alios Officiales Regulares: Clericatus Cameræ: Admissiones ad privilegia Civitatis, vulgo* Cittadinanze: *Deputationes Coadjutorum in Officiis & muneribus sæcularibus, Communicationes privilegiorum & Indulgentiarum: Confirmationes electionum Personarum, non tamen super re Beneficiaria: Creationes Magistrorum, Abatum, & aliorum Graduatorum Regularium: Commissiones contra Episcopos: Dispensationes super defectu ætatis tredecim mensium, vel alterius temporis, ad effectum suscipiendi Ordines: Declarationes Capellæ publicæ: Derogationes Fideicommissorum: Doctoratus: Deputationes Fideicommissorum, Visitatorum, Collectorum, Auditorum, & Notariorum Nuntiaturarum & aliorum similium: Dispensationes super Bigamia, aut alio simili impedimento obsistente receptioni in Militiis, & Ordinibus Equestribus: Licentiæ concedendi Bona Ecclesiastica in emphyteusim ad tempus, & ad tertiam generationem, dummodo tamen Canon, aut Census annuus, summam decem ducatorum auri de Camera non excedat, prout reperitur in regestis, Erectiones Marchionatus in Principatum, aut Ducatum vel Comitatum: Erectiones Montium, Collegiorum & Provinciarum pro Regularibus: Dismembrationes Conventuum pro Regularibus: Dismembrationes Conventuum ab aliqua Provincia ad effectum erigendi aliam: Oeconomatus: Erectiones Archiconfraternitatum cum facultate aggregandi: Facultates Universitatibus Studiorum: Facultates Episcopis suscipiendi munus Consecrationis: Licentiæ patrocinandi in Causis Civilibus: Retinendi Famulam in Monasterio: Facultates absolvendi a casibus reservatis: Retinendi Sacrum Oleum Infirmorum: Et asservandi Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum: Facultates S. R. E. Cardinalium, Legatorum, Nuntiorum, & Episcoporum Pontificio Solio assistentium: Facultates assumendi nomen & Titulum Archiepiscopi, etiamsi Palium quis non habeat: Gubernia: Indulgentiæ ordinariæ, & extraordinariæ: Indulta emittendi professionem ante completum annum Novitiatus: Emittendi pariter professionem in Conventu non destinato: Utendi Birettino: Non incedendi in habitu, ratione pensionum, juxta Constitutionem Sixti V. ad triennium: Impositiones super Ecclesiasticis: Cruciatæ: Prorogationes pensionum: Exemptiones a vectigalibus, Processionibus, & oneribus: Licentiæ ingrediendi Monasteria & pernoctandi in eis: Creandi Census, eosque extinguendi: Permutationes, Bonorum non tamen super materia beneficiali vel Ecclesiastica: Indulta capiendi possessionem post signatam supplicationem, & ante expeditionem Literarum, tam pro Episcopis, quam pro quocumque Beneficio Ecclesiastico, ad sex menses: Percipiendi fructus in absentia & non residendo: Permanendi extra Statum Ecclesiasticum: Habendi Fenestram, Cancellos, & Januam in publicis Ecclesiis: Recipiendi Sacram communionem in privatis Domus Oratoriis: Retinendi, & legendi Libros prohibitos: Exercendi Opera servilia diebus festivis: Celebrandi in loco patrati delecti: Incedendi in habitu laicali, ad effectum dumtaxat gaudendi privilegio Fori, & retinendi pensiones, ut supra, Legitimationes: Concessiones habendi locum in Consilio Ferrarien., aut alterius Civitatis, & Terræ Status Ecclesiastici: Dispensationes Matrimoniales pro Principibus Supremis: Oratoria privata: Creationes Protonotariorum Apostolicorum non participantium: Prohibitiones extrahendi Libros, Paramenta, & utensilia sacra: Revocatines talium prohibitionum: Prorogationes ad tempus; non tamen ad præsentandum, aut publicandum, vel ad suscipiendos Ordines, sive aliquem gradum, juxta decretum appositum in supplicatione per Datariam: Facultates privativæ imprimendi Libros: Revalidatoriæ, seu Perinde valere super Brevibus jam expeditis: Loca seu Officia Quadraginta Virorum Reformatorum status libertatis Civitatis Bononien., & resignationes eorumdem Locorum seu Officiorum: Restitutiones in integrum, dummodo non sint in materia beneficiaria: Reductiones onerum & Missarum: Concessiones privativæ venationis: Provisiones Ecclesiarum in Partibus Infidelium ad instantiam vel commodum Congregationis de Propaganda Fide favore Vicariorum. necnon Ecclesiarum Scotiæ & Hiberniæ, quæ prædicta Secretaria gratis conceduntur: Auditoratus Rotæ Marceraten., Ferrarien., & Bononien.: Officia Signaturæ: Alia Officia & munera sæcularia, quæ a Romano Pontifice Sæcularibus conferuntur, & quæ per Breve expediri consueverunt, & similia, quæ respiciunt sæcularitatem sine ulla connexione cum re beneficiaria, cujusmodi sunt Capitaneatus Baroncellatus, Fiscalatus, & similia; necnon Deputationes Coadjutorum in eisdem; Licentia Personis Ecclesiasticis suscipiendi tutelam Minorum, & nobilibus Mulieribus viduis suscipiendi tutelam Filiorum: Item Personis Ecclesiasticis, studendi Juri in publicis Studiorum Universitatibus: Extrahendi Reliquias: Versandi cum Hæreticis: Locandi ad tempus: & Indulta liberandi Reos pro Confraternitatibus.*

Item earum, quæ tam per Datariam, quam per Secretariam Brevium expediri sunt.

§. 6. Gratiæ autem & concessiones, quæ tam per Secretariam Brevium prædictorum, quam per Datariam Apostolicam promiscue, juxta dictum Elenchum, poterunt expediri, sunt quæ sequuntur. *Confirmationes Contractuum, Statutorum, Privilegiorum, Ordinationum, Concordiarum, & Transactionum, tam in forma communi, quam in forma specifica: Absolutiones cum dispensationibus ad Ordines super Irregularitate proveniente ex defectu corporis, vel ex delicto, non tamen homicidii in Statu Ecclesiastico commissi: Confirmationes Decreti Judicis Derogationes Statutorum Urbis Spoletan., & aliarum Civitatum super excessu Dotis: Dispensationes super præmissis Irregularitatibus cum prædictis restrictivis: Extra Tempora, tam pro Italis, quam pro Ultramontanis: Erectiones Confraternitatum: Indulta medendi, & exercendi Chirurgiam: Indulgentiæ perpetuæ pro Confraternitatibus: Licentiæ transeundi ad Ordinem strictiorem: Licentiæ se immiscendi in Criminalibus, & restitutiones adversus lapsum quinquennii.*

Quænam per Datariam tantum expediri debent.

§. 7. Demum Concessiones, & Gratiæ, quarum expeditio, juxta relatum Elenchum, Datariæ Apostolicæ privative quaod Secretariam prædictam reservatur, sunt generaliter quæcumque aliæ Concessiones & gratiæ in superioribus non comprehensæ nec expressæ; & signanter illæ omnes, in quarum expeditione, de stilo & consuetudine immemorabili, solvenda est Compositio in ipsa Dataria, aut Taxa Cancellariæ, sive Jocalium.

Pontifex confirmat relatam divisionem, & privativam inter dicta Officia respective constituit.

§. 8. Non igitur, quum præmissam materiarnm & gratiarum Apostolicarum divisionem & partitionem justa lance libraverimus, eamdemque rationabilem, & æquitati consonam, & tam Secretariæ & Datariæ prædictarum juribus congruenter distinguendis, quam Cameræ & Cancellariæ Apostolicarum, illarumrumque respective Ministrorum, Officialium, & Collegiorum indemnitatibus conservandis & stabiliendis, aptam opportunamque agnoverimus; non modo ipsam, prout superius expressa est, ratam & gratam habemus; verum etiam perpetuæ ipsius firmitati, & observantiæ consulere & providere volentes, motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deli-

Anno 1745.

beratione Noſtris, eamdem, Apoſtolica Auctoritate, tenore præſentium, in perpetuum approbamus & confirmamus, illique inviolabilem Sanctionis Noſtræ firmitatem & robur adjicimus. Decernentes, & eadem auctoritate ſtatuentes, quod gratiæ & conceſſiones Apoſtolicæ alterutri ex Secretaria Brevium, & Dataria prædictis privative, ut præmiſimus, attributæ, ſi quas forte per alterum ex dictis Officiis, contra hujuſmodi partitionis & diviſionis præſcriptum, expediri quandocumque in poſterum contingat; necnon ipſæ Literæ Apoſtolicæ ſuper iiſdem confectæ, nullitatis & invaliditatis vitio ſubjaceant: prout nos illas ex nunc, prout ex tunc, & e contra, tamquam non rite & legitime, ſeu etiam nullo modo expeditas, proceſſuſque forſan habitos vel habendos per eaſdem cum omnibus & ſingulis inde quomodolibet ſecutis & ſequendis, dicta Apoſtolica auctoritate, ipſarum tenore præſentium, annullamus, irritamus, & invalidamus, neminique ad quecumque effectum ullatenus ſuffragari poſſe decernimus. *Sub pœna nullitatis expeditionum.*

§. 9. Quamobrem iiſdem Dominico Cardinali, & Magiſtro Joanni Jacobo Datario, eorumque pro tempore in muneribus hujuſmodi reſpective Succeſſoribus, per eaſdem præſentes diſtricte præcipimus & injungimus, ut ipſi in poſterum in quarumcumque gratiarum & conceſſionum Apoſtolicarum expeditione, ſuperius præſcriptam diviſionem & partitionem præ oculis habentes, eam firmiter obſervent, ac ab omnibus & ſingulis ſibi reſpective ſubjectis Perſonis, Officialibus, vel Miniſtris, inviolabiliter obſervari faciant. Et pro hujuſmodi obſervantia, omnes & quaſcumque petitiones, aut ſupplicationes pro impetratione gratiarum in alterutro ex dictis Officiis per Solicitatores Agentes, negotiorum Expeditores, aut alios quoſcumque, contra præſcriptæ petitionis normam, forſan porrectas & præſentatas, ſeu quandocumque porrigendas & præſentandas, ad alterum ex eiſdem Officiis, ad quod, juxta præmiſſæ partitionis continentiam, pertinere dignoſcuntur, fideliter dirigant, & remittant: Non obſtantibus aliis quibuſcumque ipſarum petitionum, aut ſupplicationum remiſſionibus, quæ forſan ab alio quolibet ex Noſtris Adminiſtris & Officialibus, etiam a Secretaria Noſtra ſupplicum Libellorum, ac Noſtro & Romani pro tempore Pontificis nomine, ac etiam a quacumque ex Congregationibus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium emanaverint, vel extortæ fuerint. Nos etiam remiſſiones ejuſmodi, contra memoratæ partitionis præſcriptum quomodolibet pro tempore emanatas, vel obtentas, niſi illæ de ſpeciali Noſtro aut Succeſſorum Noſtrorum mandato, expreſſam ipſarum præſentium derogationem contineant, tanquam per errorem factas, ſive per ſubreptionem aut obreptionem obtentas, ab ipſis Brevium Secretario, atque Datario, eorumque Succeſſoribus prædictis, omnino ſpernendas, & nullatenus attendendas fore declaramus. *Jubet ſupplicationes dirigi ad quem de jure.* *Non obſtantibus remiſſionibus aliunde obtentis, niſi præſentibus legitime derogatum fuerit.*

§. 10. Præſentes quoque Literas de ſubreptionis, obreptionis, aut cujuſcumque nullitatis vel invaliditatis vitio, intentioniſque Noſtræ, ac quocumque alio defectu, etiam ex eo, quod in præmiſſis quomodolibet intereſſe habentes, vel habere prætendentes, illis non conſenſerint, ac ad ea vocati, & auditi non fuerint, vel quocumque alio colore, prætextu, occaſione, vel cauſa, a quoquam notari, impugnari, in jus vel controverſiam revocari nullatenus unquam poſſe, ſed eas ſemper & perpetuo validas; firmas, & efficaces eſſe & fore, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri & obtinere, ac ab omnibus & ſingulis, ad quos ſpectat & ſpectabit quomodolibet in futurum, inviolabiliter obſervari: Sicque & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios aut Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Cardinales, & alios quoſcumque quavis auctoritate & poteſtate fungentes & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, declarandi, & interpretandi facultate, judicari, declarari, & interpretari debere, & ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum & inane decernimus. *Clauſulæ ſalutares.* *Derogatoriæ.*

§. 11. Non obſtantibus quibuſvis Conſtitutionibus & Ordinationibus Apoſtolicis, ac quatenus opus ſit, de non tollendo jure quæſito, aliiſque Noſtris & Cancellariæ Apoſtolicæ Regulis, necnon Privilegiis Indultis, facultatibus, & Literis Apoſtolicis ejuſdem ſanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinali Brevium prædictorum Secretario, ac Datario ſeu Pro-Datario pro tempore exiſtentibus, quomodolibet, & ex quacumque cauſa hic forſan de neceſſitate exprimenda, reſpective forſan conceſſis, approbatis, & innovatis, uſibus quoque, ſtilis, tolerantiis, permiſſionibus, & conſuetudinibus etiam diuturnis & inveteratis, in contrarium præmiſſorum quomodolibet forſan facientibus, vel extantibus. Quibus omnibus & ſingulis, illorum omnium & ſingulorum tenores etiam veriores præſentibus pro plene & ſufficienter expreſſis & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, ſpecialiter & expreſſe, motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque. *Pont. A. VI.*

§. 12. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Noſtræ approbationis, confirmationis, conſtitutionis, irritationis, annullationis, præcepti, ſtatuti, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. *Sanctio.*

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quinto, ſexto Kal. Decemb. Pontificatus Noſtri Anno Sexto. *Dat. die 25 Nov. 1745.*

D. Card. Paſſioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boſchi.

L. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 9. Decembris ejuſdem Anni.

CIVIUM ROMANORUM CXLVI.

Gradus certa ratione diſtinguuntur: Nobilium Ordo, & Nobilium Conſcriptorum numerus deſignatur; ac methodus præſcribitur in cooptatione aliorum Nobilium deinceps ſervanda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

URBEM Romam Imperii quondam amplitudine toto Terrarum Orbe clariſſimam, nunc autem, Sacerdotalis faſtigii Sede, atque præcipuo religionis domicilio, longe clariorem, dum, in ſubeundo Sacroſancti Apoſtolatus onere, una cum reliquis Eccleſiaſticæ Ditionis Civitatibus & Provinciis, in poteſtatem & fidem Noſtram reciperemus; ſtatim intelleximus id Nobis negotii datum eſſe, ut eam imperio Noſtro non modo tutam atque beatam, ſed etiam honeſtam atque omni ex parte illuſtrem, quantum in Nobis eſſet, ſervare & præſtare niteremur. Quod quum, pro ſingulari Noſtro erga eandem Almam Urbem amore, vel potius pietate ab ineunte ætate animo Noſtro concepta, ac toto vitæ curſu, in ipſa plerumque Urbe a Nobis honorifice jucundeque tranſacto, in dies aucta & confirmata, libentiſſime curandum, & pro viribus efficiendum ſuſceperimus; difficile dictu eſt, & tamen aliqua etiam ex parte ſatis cognitum atque teſtatum, quot & quam aſſiduas curas, cognitiones, expenſas, in duplicem hujuſmodi propoſiti Nobis Officii ſcopum ad hunc diem conferre debuerimus. Quoniam vero aſſumptum paterno ſtudio opus non intermittere, ſed ad finem uſque urgere & promovere, auxiliante Domino, firmum & conſtitutum habemus; nunc unum potiſſimum, ad conſervandum augendumque ipſius Urbis Noſtræ ſplendorem & decus, in illius conſtitutione reformandum Nobis eſſe, atque emendandum ſtatuimus; quod pluries mirati ſumus, non ſatis diſtinctos in ea eſſe Civium gradus, nec certos adeſſe & præſtitutos limites, quibus Nobilium Romanorum Cœtus a reliquis Civium & Incolarum Ordinibus diſcerneretur. Et ſane in omnibus recte conſtitutis Civitatibus hujuſmodi Ordinum & graduum diſtinctio tam municipalium Legum & Statutorum præſcripto, quam ipſa Principum voluntate & auctoritate diligentiſſime cuſtodiri, atque ſervari conſuevit: idque ad utilitatem & decus Reipublicæ magnopere pertinere exi- *Exordium. Pontificis ſtudium de Urbis utilitatibus & ornamentis.* *Civium Ordines in Urbe aptius diſtinguere ſtatuit.*

existimatur; propterea quod hominum animis id veluti insitum atque innatum videtur; ut si qua potissimum laus in Familia aliqua floruerit, hanc fere qui sunt ejus stirpis, vel ipso naturæ ductu, vel patriæ virtutis memoria & sermonibus hominum excitati, cupidissime prosequantur. Quapropter non solum decere, sed etiam expedire judicavimus hujusmodi certam in Romana Urbe distinctionem Ordinum a Majoribus neglectam, aut multis modis, hominum fraude, turbatam, accuratius stabilire.

Consilia hac de re habita.

§. 1. Cumque magis aptam viam, atque rationem ad invectas pridem inordinationes tollendas, simulque in posterum præcavendas, inire cuperemus; mandavimus dilecto Filio Nostro Prospero Sancti Georgii in Velabro Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Diacono Cardinali Columna nuncupato, ut ipse cum dilectis Filiis tunc existentibus Conservatoribus Cameræ Urbis prædictæ, & quatuor præterea Romanis Civibus Nobili loco natis, prudentia & rerum usu præstantibus, a Nobis designatis, de tota re maturo consilio deliberaret. Is vero, prædictis omnibus plurium mensium spatio frequenter coram de congregatis, atque auditis, quum eorum sententia diligentissime enucleatas atque digestas, judicio Nostro detulisset; Nos demum, omnibus libratis atque perpensis, motu proprio, & certa scientia, infrascripta mandata atque præcepta inviolabiliter in posterum observanda, ad perpetuam Urbi dignitatem asserendam, Apostolicæ potestatis plenitudine edere atque sancire decrevimus.

Adscripti inter Cives, non ideo Nobiles censeri debent.

§. 2. Cum itaque, sicut accepimus, plures olim fuerint, & nonnulli adhuc forsan existant, qui adeptis tantummodo Romanæ Civitatis juribus, se tamquam de Nobilium Romanorum Cœtu jactare, atque etiam in publicis Actis, & scriptis, seu monumentis, hujusmodi Nobilium titulo & nomine semetipsos decorare, & ab aliis compellari facere non dubitaverint; freti fortasse aliqua expressionum & clausularum exuberantia, qua in concessæ sibi Civilitatis Diplomatibus honestari, & cumulari meruerint; Nos in primis decernimus atque statuimus, neminini licuisse, aut licere, Nobilis Romani gradum aut honores & privilegia sibi arrogare, quem constet a Conservatoribus pro tempore Cameræ Urbis prædictæ Romana tantummodo Civitate donatum fuisse, neque deinceps ad superiores honores, ut infra, adscendisse; sed illos dumtaxat, & non alios, pro veris Nobilibus Romanis nunc quidem haberi volumus, & reputari, quorum infra seriem & qualitates exhibebimus; non obstante quacumque hujusmodi nominis usurpatione, vel prætensa etiam longissimi temporis possessione, seu quasi; & non attenta qualibet expressionum amplitudine aut clausularum exuberantia, quæ in eorum receptionis Diplomatibus, etiam ipsorum, vel Primogenitorum suorum meritorum intuitu, adscripta, inserta, seu adjecta fuerit; quam quidem ipsis decernimus nullum tribuere gradum majorem ea Civilitate, quam ex ipsis Cameræ Capitolinæ Tabulariis, in quæ successivis temporibus, de mandato Concilii Generalis, nomina Civium adscriptorum sive creatorum referuntur, eisdem concessam fuisse dignoscitur. Quapropter volumus & mandamus, novum confici Librum, seu Regestum, in quo omnium hujusmodi creatorum Civium nomina, sub simplici Civium Romanorum denominatione & titulo describantur; atque hujusmodi dumtaxat Librum, seu Regestum, de cætero attendi debere; Nullatenus vero præfata Diplomata; quæ omnia & singula, pro eo quod pertinet ad Patriciatus, sive Nobilitatis concessionem in ipsis forte enunciatam, prædictis motu, scientia, atque auctoritatis Nostræ plenitudine annullamus, & irritamus, & nemini ad hujusmodi effectum, sive ob nobilitatis probationem, ullibi, aut ullo unquam tempore suffragari decernimus.

Eorum nomina inter Cives simpliciter referenda.

Diplomata Nobilitatis contra formam Decret. concessa annullantur.

Qui Nobiles Romani habendi sint.

§. Porro Nobilitatis Romanę gradum & honores iis tantummodo jure competere, ac in posterum deferri volumus atque statuimus, qui vel ipsi, vel ipsorum Progenitorrs ad hunc diem, Conservatorum Cameræ Capitolinæ, aut Priorum Capitum Regionum Urbis, Officia & munera gessisse comperti fuerint; aut qui deinceps addem eam Romanam Nobilitatem rite admissi, & præviis probationibus, ut infra, faciendis, adscripti fuerint. Qua de re quum ad habendam certam eorum seriem, qui prædictis Conservatorum aut Priorum muneribus atque honoribus hucusque functi fuerunt, Libros, & Fastos Capitolinos accuratissime inspici & describi jusserimus; infrascriptæque Familiæ Civium Nobilium tam Romanæ, quam aliarum Civitatum Italicarum, repertæ fuerint; Nos easdem Familias ad hujusmodi munera & honores olim admissas, quarum scilicet descendentes masculos, sive fœminas extare accepimus, præsentibus Nostris Literis adnotamus.

Elenchus Familiarum requisitis qualitatibus gaudentium.

4. EARUM IGITUR SERIES HÆC EST.

Abbati.	*Florenzi.*
Acciajuoli.	*Fonseca.*
Accoramboni.	*Frangipani.*
Alberici.	*Gabrielli.*
Alberici.	*Gabrielli.*
Alberini.	*Galli.*
Aldovrandi.	*Gavotti.*
Amadei.	*Genga.*
Americi.	*Gentilj.*
Androsilla.	*Ghislieri.*
Androsilla.	*Ginnasi.*
de Angelis.	*Giori.*
Anguillara.	*Gottifredi.*
Annibali.	*Grassi.*
Antamori.	*Grassi.*
Aquilani.	*Grillo.*
Astalli.	*Gualtieri.*
d' Aste.	*Incoronati.*
d' Aste.	*Inghirami.*
degli Atti.	*Lancetta.*
Baldassini.	*Lercari.*
Bentivogli.	*Maccarani.*
Bentivogli.	*Macchiavelli.*
Bernardini.	*Mandosi.*
Bernini.	*Manfroni.*
Bichi.	*Mantica.*
Boccapaduli.	*Marciano.*
Bolognetti.	*Marcolini.*
Bonaccorsi.	*Mariscotti.*
Bonarelli.	*Massimi.*
Bonecchi.	*Massimi.*
Bufalini.	*Melchiorri.*
del Bufalo.	*Mellini.*
Buratti.	*Mignanelli.*
Bussi.	*Molara.*
Butti.	*del Monte.*
Caccia.	*Montecatino.*
Caffarelli.	*Moroni.*
Capizucchi.	*Muti.*
Capponi.	*Muti.*
Capranica.	*Nari.*
Carandini.	*Negroni.*
Cardelli.	*Nunez.*
Carpegna.	*Nunez.*
Casali.	*Nuzzi.*
Cavalieri.	*Olivieri.*
Cavalletti.	*Olgiati.*
Caucci.	*Origo.*
Cellesi.	*Orsini.*
Cenci.	*Ottieri.*
Cenci.	*Palagi.*
Cerri.	*Paleotti.*
Ceva.	*Palombara.*
Chigi Montoro.	*Papi.*
Ciccolini.	*Paracciani.*
del Cinque.	*Parenzi.*
Ciogni.	*Passerini.*
Circi.	*Passionei.*
Collicola.	*Patrizj.*
Colonna.	*Petroni.*
Correa.	*Pierleoni.*
Costaguti.	*della Porta.*
Cremona.	*del Pozzo.*
Crescenzj.	*Raggi.*
Curti.	*Rasponi.*
Dandini.	*Ravenna.*
del Drago.	*Ricci.*
Eustachi.	*Roberti.*
Fagnani.	*Rocchi.*
Falconieri.	*Rocci.*
Fani.	*Rondanini.*
Fantuzzi.	*Rosolini.*
Febei.	*de Rossi.*
Filonardi.	*de Rossi.*
Fioravanti.	*Sacchetti.*

ANNO 1745.

Sacrati.
Sacripanti.
Sampieri.
Scarlatti.
Serlupi.
de Signoribus.
Sinibaldi.
Soderini.
Sorbolongi.
Spada.
Stati.
Tanara.
Tarugi.
Theodoli.
Testa.
Testa Piccolomini.
Tibaldeschi.
Tomati.
Torres,
Varani.
Vecchianelli.
Vemiglioli.
Verospi.
della Vetera.
Vettori.
Vidaschi.
Vitelleschi.
Zambeccari.
Zizanni.

Nobilium Liber confici & servari jubetur.

§. 5. Itaque volumus & mandamus peculiarem quemdam Librum, seu Regestum confici in Capitolino Tabulario deinceps asservandum, in quo cum assistenti Dilectorum Filiorum Conservatorum Cameræ prædictæ, & Prioris Capitum Regionum Urbis nunc & pro tempore existentium, per manus Dilecti pariter Filii nunc & pro tempore existentis Scribæ Senatus Participantis nuncupari, describantur tam omnes & singuli præmissi, quam alii deinceps in Civium Nobilium Romanorum ordinem rite, ut infra, cooptandi.

Liber quoque & Urna LX. Nobilium Conscriptorum instituitur.

§. 6. Præterea motu, scientia, & potestate similibus, ex Familiis superius enunciatis certum & constantem numerum sexaginta Familiarum, & non ultra, designari volumus, quas quidem Nos pro prima vice, ut infra, designamus; quæ Familiæ Civium *Nobilium Romanorum Conscriptorum* appellari debeant, quæque per manus prædicti Scribæ Senatus, & cum assistentia, ut supra, describantur, in alio peculiari Libro, in Archivio Capitolino pariter asservando; earum vero nomina Tabellis, seu Chartulis inscripta in Urbe quadam; vulgo *Bussolo*, includantur, ad effectus infra dicendos.

Nobiles Conscripti a Pontifice designati.

§. 7. Nomina igitur Familiarum Civium Nobilium Romanorum Conscriptorum, quæ a Nobis designantur, sunt quæ sequuntur.

Accoramboni, Marius.
Anguillara, Carolus.
Astalli, Tiberius.
d' Aste, Franciscus.
d' Aste, Mauritius.
Bichi, Carolus.
Boccapaduli, Petrus.
Bolognetti, Jacobus.
Bonarelli, Petrus.
del Bufalo, Hyacinthus.
Bussi, Raynerius.
Capizucchi, Marius.
Capponi, Alexander.
Capranica, Camillus.
Cardeli, Antonius.
Carpegna, Franciscus.
Casali, Alexander.
Cavalieri, Æmilius.
Cenci, Virginius.
Cenci, Christophorus.
Ceva, Hortensius.
Chigi Montorio, Joannes,
Casteguti, Joannes Georgius.
Crescenzi, Virgilius.
del Drago, Paulus.
Falconieri, Horatius.
Filonardi, Scipio.
Frangipani, Pompejus.
Gabrielli, Angelus.
Gabrielli, Antonius.
Gavotti Stephanus.
Grassi, Marcus Antonius.
Maccarani, Joseph.
Mariscotti, Horatius.
Massimi, Camillus.
Massimi, Franciscus.
Melchiorri, Joannes Baptista.
Mignanelli, Jacobus.
Molara Terentius.
Muti, Innocentius.
Muti, Vincentius.
Nari, Fabritius.
Olgiati, Joannes Baptista.
Origo, Vincentius.
Orsini, Benedictus.
Ottieri, Lotarius.
Palombara, Maximilianus.
Patrizj, Patritius.
Petroni, Alexander.
Raggi, Thomas.
Ricci, Julius.
Sacchetti, Joannes Baptista.
Sampieri, Joannes Baptista.
Serlupi, Hieronymus.
Soderini, Nicolaus.
Spada, Clemnes.
Teodoli, Hieronymus.
Verospi, Hieronymus.
Vettori, Franciscus.
Vitelleschi, Franciscus.

PONT. A. VI.

Ratio servanda in adscriptione Nobilium.

§. 8. Ut autem in posterum nulli liceat indigno in Civium Nobilium Romanorum Tabulas irrepere, quoties aliquis ejusdem Urbis, sive alterius Civitatis Civis, petierit se, suamque Familiam in hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinem adscribi; volumus, ut quatuor ex præfatis Nobilibus Conscriptis, quorum nomina singulis vicibus, coram Conservatoribus, & Regionum Priore pro tempore existentibus, a Scriba Senatus Participante ex prædicta Urna sorte extracta fuerint, qui nimirum in hujusmodi respective Familiis personam capitis gerere dignoscantur, dummodo tamen xx. ætatis suæ annum expleverint, ipsius postulantis, ejusque Familiæ conditiones & qualitates diligenter inquirant, ac de iis ad Congregationem ex infrascriptis personis compositam, nimirum ex tribus pro tempore Conservatoribus prædictæ Cameræ, & Priore Capitum Regionum Urbis, necnon duobus Sindicis, ipsisque quatuor Nobilibus Conscriptis, ut supra, extractis, & Scriba Senatus Participante, dummodo is ex Civium Nobilium Romanorum cœtu existat, (cui quidem Congregationi privativum jus & auctoritatem cognoscendi de hujusmodi Nobilium receptionibus harum serie perpetuo attribuimus,) exactissime & verissime referant. Quod si ab hujusmodi postulante per authentica documenta probatum fuerit, tam suam, suique Patris stirpem, quam Matris, & Aviæ paternæ, atque maternæ Familias, integro centum annorum decursu, sive Romæ, sive in aliis Civitatibus, ut supra, in Nobilitatis splendore & juribus versatas esse; vel etiam, quod attinet ad Familias Matris, aut Aviæ paternæ, sive maternæ, eas de numero Familiarum Nobilium Almæ Urbis prædictæ, juxta præsentium Literarum tenorem & dispositionem, existere; atque hæc omnia iis, qui prædictam Congregationem constituent, majori scilicet ipsorum numero per secreta suffragia in affirmativam consentiente, probata fuerint; tunc volumus ipsius postulantis nomen, eadem Congregatione præsente, per manum prædicti Scribæ Participantis, Civium Nobilium Romanorum Albo adscribi, ejusdemque receptionis decretum, una cum omnibus authenticis monumentis ad Nobilitatis probationem ab eo prolatis, in Tabularium Capitolinum inferri. Publicum vero Diploma Nobilitatis Romanæ eidem concessæ, juxta formam inferius præscribendam, confici, ipsique nuper adscripto tradi mandamus.

Probationes ad hunc effectum conficiendæ.

Quomodo suppleri debeat numerus Nobilium Conscriptorum.

§. 9. Nec alia prorsus ratione agendum esse decernimus, quoties, deficiente aliqua ex Familiis Nobilium Conscriptorum superius enunciatis, aliam in eum numerum deinceps adsciscì oporteat. Volumus nimirum, quatuor, ut supra, ex præfata Urna extrahi, qui postulantium qualitates, & probationes ab his afferendas, examinent; & ad prædictam Congregationem de præmissis judicaturam distincte referant; ad hoc ut illius nomen, qui dignus habitus fuerit in locum vacantem subrogari, in præfato peculiari Libro adscribatur, Urnæque prædictæ includatur; ac documentis ab eo productis, Decretoque desuper condito, in Archivium relatis, ipsius Decreti exemplum, juxta aliam formam inferius pariter præscribedam, eidem expediatur. Verum, ut qui, eveniente hujusmodi loci vacatione, in numerum Civium Nobilum Conscriptorum recipi valeat, hoc insuper requirimus, ut nempe ipsius Familia inter Nobiles Romanas jam pridem adscripta sit, & fixum in ipsa

Requisita.

Urbe

Urbe Domicilium habeat; ac praeterea illibatam ducentorum annorum, tam in paterna, quam in materna, & Aviae paternae, maternaeque stirpibus Nobilitatem, authenticis, ut supra, probationibus demonstret; Si quis autem requisitas probationes quoad paternam Familiam perfecerit; Matrem vero suam, vel Aviam paternam sive maternam, ex aliqua ex Familiis Nobilium Conscriptorum esse aut fuisse demonstret, nolumus alias ulteriores probationes, quoad hujusmodi Maternae, aut alterius Aviae Familiarum nobilitatem, ad effectum de quo agitur, ab eo requiri. Quod si inter eos, qui se posterosque suos in deficientis Familiae locum subrogari petierint, aliquis sit, qui ex eadem gente, diversa vero stirpe, originem ducere se ostendat; volumus hunc, modo nullam in sua stirpe labem contra requisitae Nobilitatis candorem contraxerit, caeteris omnibus postulantibus anteferri. Eos vero, qui non ex defectu probationum repulsam tulerint, sed propter debitam alteri praelationem, in certum illum atque constantem Nobilium Conscriptorum numerum admitti nequiverint, eveniente alterius loci vacatione, ab onere novas conficiendi probationes absolvimus, dummodo relictis in Archivio Capitolino probationibus semel recognitis & approbatis, neque se postmodum, neque Familiam suam dedecore ullo, aut imparis affinitatis contractae vitio, foedatam fuisse demonstrent.

De omnibus judicandum ad normam juris, & Constitutionum Apostolicarum.

§. 10. Qui vero sint Nobilitatis tituli, quibus tam personae, quam Familiae illustrantur; quae probationes legitimam fidem facientes; quidve dicendum sit Familiarum Nobilitati officere, earumque splendorem obscurare; id ex juris communis, Statutorum, & Constitutionum atque Ordinationum Apostolicarum praescripto colligendum, & judicandum decernimus; mandantes; ut Familiae Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum in Petri Cathedra pro tempore sedentium, praedicto Civium Nobilium Romanorum Ordini, nullis requisitis probationibus, quamprimum adscribantur.

Familiae Romanorum Pontificum pro tempore, Nobilium Ordini adscribantur.

§. 11. Ut vero hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinis decus, adeoque ipsius Urbis dignitatis, firmius stabiliusque consistant, hoc speciali Privilegio universum Civium Nobilium coetum Apostolica liberalitate donamus, ut ne quis in posterum ad Officia & Munera Conservatorum Camerae Capitolinae, aut Prioris Capitum Regionum Urbis, vel Magistrorum Viarum, sive Consulum Artis Agriculturae, vel demum Curatorum publicorum Aedificiorum Urbis, *Fabriceriorum* nuncupatorum, a Nobis institutorum, eligatur & deputetur, neque in numerum quinquaginta Consiliariorum Sede Apostolica vacante assumatur, nisi de Civium Nobilium Romanorum Superioris enunciatorum, aut deinceps rite adscriptorum, Ordine & coetu existat; Sindici vero, qui a Conservatoribus praedictis in eorum Congregatione OEconomica pro tempore eligi & deputari debent, consuetis modo & forma extrahantur ex praedicta Nobilium Conscriptorum Urna, quam quidem subrogari mandamus loco alterius cujuscumque Urnae, seu *Bussolo*, hactenus ad hujusmodi effectum adhibiti. Mandantes propterea Ven. Fratri Nostro Annibali Episcopo Portuen. S. R. E. Cardinali Sancti Clementis nuncupato ejusdem S. R. E. Camerario, necnon Dilecto Filio Nostro Sylvio Tituli Sanctae Priscae ipsius S. R. E. Presbytero Cardinali de Valentibus etiam nuncupato Nostro Secretario Status, ipsisque Dilectis Filiis Conservatoribus Camerae Urbis praedictae, & Priori Capitum Regionum, eorumque in praedictis Officiis & Muneribus respective Successoribus, aliisque omnibus & singulis, ad quos spectat, seu pro tempore spectabit in futurum, ut in praefatis Electionibus & Deputationibus, hanc Decreti Nostri formam prae oculis habeant, & adamussim observent.

Aliquot Officia Nobilibus privative conferenda.

Sindici extrahantur ex Urna Nobb. Conscriptorum.

In adscriptione Civium servetur Statuta Urbis.

Mandata pro praemissorum executione.

§. 12. Demum quod pertinet ad creationes Civium Romanorum, volumus, ut ea, quae in Statis ejusdem Almae Urbis a fel. record. Gregorio Papa XIII. aliisque Praedecessoribus Nostris, approbatis & confirmatis, circa largitionem & communicationem Civitatis, praescripta sunt, exacte perpetuo serventur & impleantur.

Nihil innovetur in regimine Urbis, & Camerae Capitol. &c.

§. 13. Per haec autem, quae ad congruam certamque Civium Nobilium in Urbe Roma distinctionem, eorumque Ordinis decus, provide statuimus, non intendimus peculiare aliquod Corpus, seu Collegium, aut Magistratum Civium Romanorum Nobilium, vel Nobilium Conscriptorum, erigere aut constituere, cujus aliqua esse debeat in Urbe jurisdictio, jus, & auctoritas, extra praemissa, quodque Tribunal aliquod, seu peculiare Sigillum, aut Archivium habere valeat, & retinere; neque de aliis quibuscumque rebus Decreta condere, aut publicare; vel ullum imperii actum in Officiales, & Ministros Camerae Capitulinae, sive in alios quoscumque, exercere: Sed ipsis Camerae Capitulinae, ejusque Tribunalium, & Officiorum regimen, eodem, quo ad hunc diem, modo, & forma, administrari jubemus. Atque insuper non alios in Consilio Generali (consuetis tantummodo temporibus, & occasionibus, convocando) adesse, aut suffragium ferre permittimus, praeter eos, quos retroactis temporibus hujusmodi jure pro tempore gavisos esse dignoscitur: Districte inhibentes, ea lege, quae de Majestate est, ne ipsi praedicti Cives Nobiles Conscripti, conventus communes habere, aut in Consilium, sive in Congregationem, extra casus, & praeter numerum superius enunciatos atque praescriptos, convenire, vel aliqua communi nomine statuere aut decernere, sine praevio Nostro, & Successorum Nostrorum assensu & beneplacito, ullo unquam tempore possint, aut valeant.

Clausulae praeservativae.

§. 14. Decernentes easdem praesentes Literas, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales praedicti, seu alia specifica, & individua mentione, & expressione digni existant, eisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, facultatum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquo modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, seu in controversiam vocari nullatenus posse, sed semper & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari.

Aliter judicari prohibetur, cum Decreto irritanti.

§. 15. Sicque, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegatos, quavis auctoritate, praeeminentia, aut potestate fungentes & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri, debere; irritum quoque, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis quibuscumque expresse derogatur.

§. 16. Non obstantibus Nostra, & Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, nec non aliis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac praedictae Almae Urbis Nostrae, ejusque Camerae, & Magistratuum Populi Romani, Statutis, usibus, stylis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Facultatibus, Indultis, seu Diplomatibus, quibuslibet personis sub quacumque forma, & expressione concessis; omniumque praemissorum, etiam juramento, vel Apostolica Auctoritate, seu quavis firmitate alia roboratis, confirmationibus, & innovationibus; quibus omnibus, & singulis, ad praemissorum effectum dumtaxat, illis alias in suo robore permansuris, motu, & scientia, & potestate praedictis, amplissime ut praefertur, derogamus, & derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Diplomatum expediendorum certa forma statuitur.

§. 17. Caeterum Diplomatum, quae in concessione Civitatis, quaeque in adscriptione Nobilium, expedienda erunt, exempla subjicimus, quae quidem sub eadem invariabili forma Typis imprimi, & in singulis respective casibus tum a Conservatoribus pro tempore Camerae Urbis praedictae, tum etiam a Scriba Senatus Participante subscribi, & publico S. P. Q. R. signo muniri mandamus. Decretorum quoque in Nobilium Conscriptorum cooptatione conficiendorum authentica exempla, juxta aliam formam pariter infra subjectam, ab eodem Scriba Participante subscribi, eodemque publico signo firmari volumus, & jubemus.

§. 18.

ANNO 1745. Diploma in creatione Civis Romani.

§. 18. Forma igitur Literarum seu Diplomatum in Creatione Civium Romanorum expedien., hæc est.

BENEDICTO XIV.

Pontifice Maximo sedente, Anno VI.

⁓ Conservatores Cameræ Almæ Urbis Officio suam ⁓ erga Populum Romanum, utilemque Urbis Nostræ adfectionem, cujus non obscura ad hunc diem specimina dedit N. congruis muneribus, & præmiis ornare decrevimus. Itaque placuit ipsum N., Filios, Posterosque ejus, in Civium Romanorum numerum cooptari: ipsum, filios, posterosque ejus Civium Romanorum Tabulis adscribi; eidemque tradi publicas Literas; quarum auctoritate omnibus pateat, ipsum cum filiis, posterisque suis, studio nostro, jussu mandatoque Populi Romani, Civitate nostra donatum, hujus Privilegii ergo, omnibus Civium Romanorum juribus cum cæteris Civibus æqua lege gaudere, in fide & clientela Populi Romani. Actum in Capitolio Kalendis &c. MDCC. &c. ⁓ Nomina Conservatorum Cameræ Urbis ⁓ N. N. scriba Senatus.

Diploma in creatione Nobilis Romani.

§. 19. Forma vero Diplomatum expedien. in receptione Civium Nobilium Romanorum talis est:

BENEDICTO XIV.

⁓ Conservatores Cameræ Almæ Urbis. Cum Magistratus Populi Romani NN. &c. & N. N. N. N. Nobiles Romani Conscripti, inquisitores sortito electi, convenissent in Ædibus Capitolii, ibique verba facta essent de N. spectatis virtutibus, ejusque adfectione erga Populi Romani nomen multis argumentis testata, deque ejus Familiæ antiquo splendore certis monumentis comprobato, placuit universis ipsius merita amplissimis Urbis Nostræ honoribus cumulare. Quapropter sancitum est, ipsum N., Filios, Posterosque ejus in conspicuum Nobilium Romanorum Ordinem cooptari; publicasque Literas perscribi, quarum auctoritate omnibus palam fieret, ipsum N. plenissima Romana Nobilitate donatum fuisse; eumque in Nobilium Romanorum numerum habendum esse: ipsis, filiis, posterisque ejus licere omnibus Nobilium Romanorum juribus, honoribus, muniis, ac privilegiis frui, & gaudere. Ut quæcumque ad hunc diem ab ipso ejusve Majoribus prodierunt præclare consilia, atque facinora, haud dissimilia his in posterum eo eodem, ejusque Familia, ad Urbis Nostræ utilitatem, & decus perpetuum, conferantur. Actum in Capitolio Kalendis &c. Nomina Conservatorum Cameræ Urbis ⁓ N. N. Scriba Senatus.

PONT. A. VI.

Decretum in receptione Nobilis Romani Conscripti.

§. 20. Forma demum Decretorum expedien. in cooptatione Civium Nobilium Conscriptorum Urbis Romæ est, quæ sequitur, videlicet: *Kalendis &c. MDCC. &c. In Ædibus Capitolii: Quod Nobiles Romani Conscripti N. N. N. N. inquisitores sortito electi, cum Magistratibus Populi Romani verba fecerunt de N. Nobili Romano cum Filiis Posterisque ejus inter LX. Nobiles Conscriptos cooptando, in locum Familiæ N. pridem extinctæ: quod ipsius N. spectata virtus, ejusque Familiæ antiqua, & probata Nobilitas postulare visa est: D. E. R. I. C. uti auctoritas perscriberetur, qua idem N. in numerum LX. Nobilium Romanorum Conscriptorum adlegeretur: eoque numero deinceps esset: liceretque ei Nobilium Conscriptorum Privilegiis frui, & publica ejusdem Collegii munia obire: Ut ipse, filii, posterique ejus tempore de Patria bene mereri pergant, Populi Romani nomen augeant, Urbis Nostræ utilitates dignitatemque, opera, consilio, fide tueantur ⁓ N. N. Scriba Senatus.*

Sanctio.

§. 21. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum Constitutionis, ordinationis, adscriptionis, prohibitionis, derogationis, Mandati, Decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 4. Jan. 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, pridie Nonas Januarii Pontificatus Nostri Anno Sexto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

AP.

APPENDIX AD TOMUM I. BULLARII SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI BENEDICTI PAPÆ XIV.

N. I. NUM. I.

Constit. VII. fol. 12.

INSTRUCTIO

Sacræ Congregationis Concilii pro Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, & Patriarchis, super modo conficiendi Relationes statuum suarum Ecclesiarum, quas, occasione Visitationis Sacrorum Liminum, eidem Sacr. Congr. exhibere tenentur.

SUMMUS Pontifex Sixtus Papa Quintus, qui tempora statuit, quibus singuli Episcopi, Archiepiscopi, Primates, & Patriarchæ per seipsos, vel eorum certum Nuntium, visitare tenentur Limina Beatissimorum Apostolorum Petri, & Pauli, antiquissimæ observantiæ inhærendo, nedum voluit, ut ultra Sacrorum Liminum visitationem, Romano pro tempore Pontifici de toto eorum Pastorali Officio, & de rebus omnibus ad ipsarum, quibus præsunt, Ecclesiarum statum, ad Cleri, & Populi disciplinam, ad animarum denique, quæ illorum fidei creditæ sunt, salutem, quovis modo pertinentibus, rationem redderent, uti fusius habetur in prædicti Pontificis *Constitutione*, quæ incipit *Romanus Pontifex*, sed in alia etiam *Constitutione*, quæ incipit *Immensa æterni Dei*, Sacræ Congregationis præpositæ Interpretationi Sacrosancti Concilii Tridentini, curam demandavit, prædictam rationem, quæ dicitur *Relatio status Ecclesiæ*, perpendi, & examinandi, ac postulatis in eadem proponendis respondendi.

Sixtinæ hæ Constitutiones suo non caruerunt effectu, tum quoad Sacrorum Liminum visitationem, tum quoad Relationem statuum Ecclesiarum; sed cum nulla unquam edita fuerit instructio pro dictis Relationibus exarandis, factum hinc est, ut aliquæ ex eis aliquando fuerint exhibitæ abundantes in superfluis, & aliquæ aliquando deficientes in necessariis: dumque ad hæc avertenda, in Synodo Romana, hoc anno 1725. a SS. Domino Nostro Benedicto Papa XIII. habita in Basilica Lateranensi, præscriptum sit, ut Instructio hactenus omissa, a Sacra Concilii Congregatione ederetur; hæc idcirco Instructio publici juris fit, ut in Relationibus statuum suarum Ecclesiarum ad eamdem Sacram Congregationem in posterum transmittendis, curent Episcopi, Archiepiscopi, Primates, & Patriarchæ, ipsi se conformare, & suas Relationes ad quædam distincta Capita reducere, quorum Primum ad statum Ecclesiæ materialem: Secundum ad Personam ipsius Referentis: Tertium ad Clerum Sæcularem: Quartum ad Clerum Regularem; Quintum ad Moniales; Sextum ad Seminarium: Septimum ad Ecclesias, Confraternitates, & Loca Pia: Octavum ad Populum; & Ultimum denique referatur ad Postulata, quæ ab ipso Referente Sacræ Congregationi proponuntur.

§. I.

De Primo Relationis Capite, pertinente ad statum Ecclesiæ materialem.

In hoc primo Relationis Capite sequentia erunt exponenda.

I. Institutio.
II. Confinia.
III. Privilegia, & prærogativæ Episcopatus, Archiepiscopatus, aut Patriarchatus.
IV. Numerus Civitatum, Oppidorum, aut Locorum, qui Episcopatui, Archiepiscopatui, aut Patriarchatui subjecti sunt.
V. Status Cathedralis, Metropolitanæ, aut Patriarchalis Ecclesiæ, una cum numero Canonicorum, & aliorum, servitio Chori addictorum; & an erectæ fuerint Præbendæ, Pœnitentiaria, & Theologalis.
VI. Status Ecclesiarum Collegiatarum una cum numero pariter Canonicorum, & cæterorum, qui Choris earum intersunt, & an in Collegiatis erecta sit Præbenda Theologalis.
VII. Status, & numerus Ecclesiarum Parochialium, nec non aliarum Ecclesiarum, & Oratoriorum in Episcopatu, Archiepiscopatu, aut Patriarchatu existentium; referendo signanter, an Cathedralis, Metropolitana, aut Patriarchalis, & Collegiatæ Oratoria, necnon Parochiales, cæteræque Ecclesiæ, sint sacris suppellectilibus instructæ, & quænam ex eis habeant redditus pro fabrica assignatos.
VIII. Numerus Monasteriorum tam Virorum, quam Mulierum; exprimendo, an aliqua ex Monasteriis Virorum sint subjecta suæ jurisdictioni; & an, & quæ Mulierum Monasteria sibi subjecta sint, vel Prælatis Regularibus.
IX. An adsit in Diæcesi Seminarium Clericorum, quot Clerici in eodem alantur, an fuerit statuta taxa, & in qua quantitate, & an aliqua Beneficia fuerint eidem unita, & in universum quinam, & quot sint redditus prædicti Seminarii.
X. Numerus Hospitalium, Collegiorum, Confraternitatum, & aliorum Locorum piorum, quæ sunt in Episcopatu, Archiepiscopatu, aut Patriarchatu, & quinam sint eorum redditus.
XI. An adsint Montes Pietatis, & quot sint: una cum aliis consimilibus, ad statum materialem Ecclesiæ spectantibus, cum advertentia tamen, ut plena status materialis Relatio in prima Relatione tantum, quæ fit ab Episcopo, Archiepiscopo, aut Patriarcha exhibeatur; in subsequentibus etenim Relationibus satis erit, quod ipsi se referant ad primam; nisi aliquid novi, pertinens ad dictum statum materialem, contigisset, quod Referens notificandum Sacræ Congregationi existimaret.

§. II.

De Secundo Relationis Capite, pertinente ad ipsum Episcopum, Archiepiscopum, Primatem, Patriarcham.

In hoc Capite exponi debebit.

I. An Residentiæ præceptum, a Sacris Canonibus, Concilio Tridentino, & Constitutione Urbana præscriptum, adimpleverit; & an aliquo, & quo tempore abfuerit, & an ultra menses Conciliares, & an cum, vel sine Sedis Apostolicæ licentia.
II. An, & quoties Diœcesis sibi commissæ visitationem expleverit.
III. An per se, vel per alium Episcopum, sacras Ordinationes expleverit, & Sacramentum Confirmationis administraverit.
IV. An, & quoties Synodum Diœcesanam coegerit: &, si Episcopus nulli Archiepiscopo subjectus sit, an ad Synodum Provincialem ejus Archiepiscopi, quem ad tramites Tridentini eligere tenetur, ut ejus Synodo Provinciali intersit, accesserit; & si sit Archiepiscopus, an Synodum Provincialem habuerit, & quinam Suffraganeis eidem interfuerint.

V. An

N. II. V. An verbum Dei per seipsum prædicaverit, & an, legitimo concurrente impedimento, viros idoneos assumpserit ad hujusmodi prædicationis officium salubriter exequendum.

VI. An habeat Depositarium pœnarum, & mulctarum pecuniarum, & an eædem fuerint piis usibus applicatæ.

VII. Quænam Taxa, & an Innocentiana in sua Cancellaria observetur.

VIII. An quod habeat, quod sibi obstet circa exercitium Episcopalis Officii, Jurisdictionis Ecclesiasticæ, necnon tuendæ libertatis, & immunitatis, Ecclesiarum.

IX. An aliquod pium opus peregerit pro Ecclesia, pro Populo, aut pro Clero.

§. III.

De Tertio Capite ad Clerum Sæculare pertinente.

In hoc Capite exponendum erit.

I. An Canonici, cæterique Choro addicti Cathedralis, Metropolitanæ, aut Patriarchalis Ecclesiæ, necnon Collegiatarum, Choro jugiter intersint.

II. An, ultra Matutinum, Laudes, cæterasque alias Horas Canonicas, quolibet die celebrent Missam Conventualem.

III. An quolibet die eam applicent pro Benefactoribus.

IV. An suas habeant, Constitutiones, & ea punctualiter observent.

V. An, qui obtinent Præbendam Pœnitentiariam, aut Theologalem, adimpleant, quæ adimplenda sunt, & quomodo.

VI. An Parochi in suis Parochiis resideant.

VII. An librum Matrimonii, & Baptisiarum, aliosque libros, quos ad normam Ritualis Romani retinere debent, retineant.

VIII. An aliqui ipsorum indigeant aliorum Sacerdotum opera, ut Sacramenta Populo administrent.

IX. An iidem per se, vel per alios idoneos, si legitime impediti fuerint, diebus saltem Dominicis, & Festis solemnibus, plebes sibi commissas, pro sua, & earum capacitate, pascant salutaribus verbis, docendo, quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, juxta monitum Tridentini, & præcitati Concilii Romani.

X. An saltem Dominicis, & aliis Festis diebus, in suis Parochiis, Fidei rudimenta, & obedientiam erga Deum, & Parentes, Pueros, cæterosque hoc adjutorio indigentes, doceant: & an, & qui eis operam præstent in hoc opere adimplendo, & an fructuose hoc opus adeo necessarium in singulis Parochiis preficiant.

XI. An singuli Parochi, cæterique curam animarum exercentes, singulis Dominicis, Festisque de præcepto, Missam applicent pro Populo eorum curæ commisso.

XII. An, & quæ præmittantur, antequam quis ad Primam Tonsuram, & Minores Ordines admittatur, & an sacris Ordinibus initiandi, ante cujuscumque Ordinis sacri receptionem, piis meditationibus, vulgo spiritualibus exercitiis, vacent per aliquot dies in aliqua Domo Religiosa.

XIII. An omnes prædicti vestes jugiter deferat Clericales, & an, quo ad fori privilegium, serventur disposita a Sacrosancta Synodo Tridentina Sess. 23. Cap. 6. de Reformat. & a Constitutione Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI Papæ XIII. in eodem Concilio Romano emanata.

XIV. An habeantur Conferentiæ Theologiæ Moralis, seu Casuum conscientiæ, & etiam Sacrorum Rituum, & quot vicibus habeantur, & qui illis intersint, & quinam profectus ex illis habeatur.

XV. Quinam sint mores Cleri sæcularis, & an aliquod in eo adsit scandalum, quod remedio indigeat potentiori.

§. IV.

De Quarto Capite, ad Clerum Regularem pertinente.

In hoc Capite exponendum erit:

I. An Regulares, curam animarum exercentes qui Episcopali jurisdictioni, visitationi, & correctioni subsunt in iis, quæ ad curam pertinent, & administrationem Sacramentorum, munus sibi commissum fideliter adimpleant, juxta ea, quæ in præcedenti capite dicta sunt de Parochis sæcularibus.

II. An aliquis Regularis extra Monasterium degat: an aliqui adsint in Diœcesi, a suis Superioribus, servatis servandis, ejecti, vel aliquis fuerit Regularis intra Claustra Monasterii degens, sed qui extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo scandalo fuerit, & quomodo in hisce casibus in sic delinquentes animadvertit.

III. An sua jurisdictione delegata usus sit in explenda Visitatione Conventuum, & Granciarum Monasteriorum, in quibus Religiosi non aluntur in numero a Sacris Constitutionibus præfixo; & quinam sint Religiosorum mores, in dictis Conventibus, & Granciis degentium.

IV. Denique, an aliquod habeat, cum Regularibus offendiculum in exercitio jurisdictionis delegatæ in illis casibus, in quibus eadem ipsi tributa est a Sacro Concilio Tridentino, vel a Summorum Pontificum Constitutionibus, & signanter a Bulla Clementis Papæ X. quæ incipit, *Superna.*

§. V.

De Quinto Relationis Capite ad Moniales pertinente.

In hoc Capite exponendum erit

I. An Moniales, Episcopo subjectæ, suas servent Constitutiones.

II. An Clausura in earum Monasteriis inviolate custodiatur.

III. An aliqui abusus in iisdem Monasteriis irrepserint, qui consilio, aut auxilio Sacræ Congregationis indigeant.

IV. An, præter ordinarium Confessorem, alius extraordinarius ab ipso bis, aut ter in anno fuerit oblatus.

V. An dictorum Monasteriorum redditus fideliter administrentur, & Monialium dotes fuerint persolutæ, & quomodo erogatæ.

VI. An in Monasteriis Monialium, quæ sunt Prælatis Regularibus subjecta, curaverit, ut Clausula dictarum Sanctimonialium fuerit exacte observata; & contra inobedientes, & contradictores, per censuras Ecclesiasticas, & alia juris remedia processerit.

VII. An harum Monialium Confessarii Regulares, sive ordinarii, sive extraordinarii, fuerint ab ipso approbati, antequam earum confessiones exceperint.

VIII. An, adhibitis Superioribus Regularibus, singulis annis exegerit rationem administrationis ab his, qui administrarunt bona pertinentia ad hæc Monialium Monasteria Regularibus subjecta: & an fideliter eorum redditus administrentur, & alia fuerint adimpleta, quæ præscribuntur in Bulla Gregorii XV. quæ incipit *Inscrutabili.*

§. VI.

De Sexto Relationis Capite, pertinente ad Seminarium.

In hoc Capite exponendum erit:

I. Quot sint in Seminario Alumni.

II. An in Ecclesiastica disciplina recte instituantur.

III. Quibusnam studiis vacent, & quo profectu.

II. An Cathedrali, & aliis locis Ecclesiæ, diebus Festis inserviant.

V. An cum consilio duorum Canonicorum seniorum, a se electorum, necessaria pro recto regimine statuerit.

VI. An illud aliquando visitet, & operam det, ut Constitutiones adimpleantur.

VII. An statuta sit Taxa ad Tramites Concilii Tridentini, eademque exigatur; & an aliqui sint morosi in ejus solutione.

§. VII.

De Septimo Capite, ad Ecclesias, Confraternitates, & Loca pia pertinente.

In hoc Capite exponendum erit:

I. An in Sacristiis omnium, & singularum Ecclesiarum exposita sit Tabella onerum Missarum, & Anni-

Anniversarium, ad tramites Decretorum san. mem. Urbani VIII., & an eis punctualiter satisfactum sit.

II. An in Confraternitatibus, Scholis, aliisque Locis piis, punctualiter executioni mandentur pia opera, a Testatoribus injuncta.

III. An quolibet anno sibi fecerint reddi rationes ab horum locorum Administratoribus.

IV. An Montem Pietatis, sive Charitatis visitaverit; & an idem habeat redditus, qui superabundent sustentationi Ministrorum, aliisque necessariis expensis; & in quas causas redditus illi erogentur; & si quid exigatur ab illis, qui pecuniam, aut frumentum, si agatur de Monte frumentario, ab eo recipiunt.

V. An Infirmorum Hospitalia visitaverit, redditum rationes ab Administratoribus exegerit, & an Infirmis necessaria, quoad salutem animae, & corporis, in eis subministrentur.

§. VIII.

De Octavo Relationis Capite, ad Populum

In hoc Capite exponendum erit.

I. Quinam sint Populi mores, & an in pietate proficiat.

II. An aliquis irrepserit abusus, aut prava quaedam in eodem inoluerit consuetudo, quae consilio indigeat, & Sedis Apostolicae adjutorio.

§. IX.

De Ultimo Capite, ad Postulata pertinente.

Ultimo loco Episcopi, Archiepiscopi, Primates, & Patriarchae, qui suarum Ecclesiarum Relationes ad Sacra transmittunt Congregationem, si quae habent Postulata proponenda pro suarum regimine Ecclesiarum, proponere poterunt, cum clara facti, & omnium circumstantiarum expressione; & quatenus Postulata spectent ad negotia forensia, exponant, an ea sint in aliis Tribunalibus introducta, an adsint super iisdem aliorum Tribunalium sententiae, ut, omnibus mature pensatis, possit Sacra Congregatio congruum suppeditare praedictis Postulatis responsum.

Et haec sunt, quae opportuna visa fuerunt, ut in hac Instructione inserantur. Quod si aliqua fuerint, quae Episcopi, Archiepiscopi, Primates, & Patriarchae pro suarum indigentia Ecclesiarum, atque Dioecesum, addenda existimaverint, sciant sibi liberum esse addere, quae ipsis addenda videbuntur, & ad notitiam Sacrae Congregationis deferre; quae ex charitatis, & justitiae norma per se expediet, quae poterit, & majora ad Summum Pontificem deferet, qui Fratribus suis Episcopis, quantum cum Domino licet, gratificari semper exoptabit.

C. Card. Origus Praefectus.

Loco ✠ Sigilli.

P. Archiepisc. Theodosiae Secret.

NUM. II.

Ad Constit. XVIII. fol. 29.

LEGES,

Et Instituta Caeremonialia edita pro Provinciarum Praesidibus, Gubernatoribus Praelatis, & Apostolicis Vice-Legatis.

DECRETUM.

Cum Sanctissimus Dominus noster BENEDICTUS *Papa XIV. ex Cardinalibus, qui Congregationibus Sacrorum Rituum, & Caeremoniali praepositi sunt, quatuor selegisset, Eminentissimos nempe Rufum Sacri Collegii Decanum, Lercarium, Accorambonum, & de Gentilibus, ut ab eisdem uniforme statueretur Caeremoniale a Provinciarum Praesidibus, Gubernatoribus Praelatis, & Vice-Legatis, in suis respective Provinciis, vel Civitatibus, Sanctitate Sua prius approbante, posthac perpetuo, & inconcusse observandum; Ipsi Eminentissimi Patres pluribus idcirco praehabitis sessionibus, haec, quae sequuntur, mihi peculiaris hujus Congregationis Secretario, Sanctitati Suae referenda demandarunt.* N. II.

Factaque per me de infrascriptis omnibus Sanctitati Suae relatione, Sanctissimus non tantum ea approbavit, verum etiam pro omnimoda illorum observantia publicari mandavit. Hac die 18. Aprilis 1741.

T. Card. Rufus Episcopus Ostien., & Veliternen.

Loco ✠ Sigilli.

Ignatius Reali Secretarius.

CAPUT PRIMUM.

Quomodo se gerere debeat Praeses, aut Gubernator, seu Vice-Legatus in primo accessu ad suam Provinciam, vel Civitatem: & quid, dum in ea permanebit, erga illarum Antistites.

Statim ac Praeses, vel Gubernator Praelatus venerit in Provinciam, vel Civitatem temporali suae jurisdictioni demandatam digniorem de sua familia mittet ad Archiepiscopum, sive Episcopum inibi residentem, adventum suum patefaciendo, simulque significando se curaturum quamprimum, ut eum solemniori, qua poterit forma, publice visitatum adeat.

Officio perhumaniter accepto, non immorabitur Antistes hanc Praesidis, seu Gubernatoris publicam visitationem praevenire, invisens illum privatim amiceque sub noctem, brevioribus indutus vestibus nigri coloris; ac inter eundum, ut quaelibet Nuncii forma devitetur, sciscitari dumtaxat curabit, an Domi existat: quo comperto, ascendet ad illum, qui eodem prorsus habitu erit indutus. In discessu respuet omnino Familiarium, atque luminum comitatum, ut privatae visitationis assumptam methodum non excedat.

Praeses autem, vel Gubernator pari sub forma Archiepiscopum, seu Episcopum continuo revisitabit, quamvis paucos post dies de hoc eodem visitationis actu sit ei publice & solemniter satisfacturus.

Imminente itaque publicae visitationis die, Praeses, aut Gubernator illam Archiepiscopo, sive Episcopo, mane pro Vespere, & Vesperi, pro subsequenti mane renuntiabit; & dum ad Episcopale Palatium se transferet, in limine Portae Familiares, in summitate vero Scalarum Antistitem ipsum, qui aliquos etiam gradus descendet, obviam habebit. Sicque comiter exceptus ad dexteram ipsius Antistitis in audientiae aulam introducetur. Hinc, postquam ambo in aequalibus sedibus e regione locatis assidentes, mutuis sese officiorum colloquiis ad libitum recreaverint, discedentem Praesidem, aut Gubernatorem, Archiepiscopus, vel Episcopus usque ad finem Scalarum comitabitur; Familiares vero ipsius ad currum usque, non recessuri donec Praeses, seu Gubernator prorsus abierit.

Praemisso item Nuncio, ut dictum est supra, diutius haud differet Archiepiscopus, sive Episcopus publicam restituere visitationem Praesidi, seu Gubernatori, qui occurrendo tam per se, quam per Familiares, sedendo, & comitando adamussim ea omnia servabit quae idem Archiepiscopus, aut Episcopus in ejus visitatione secum peregerat.

Quod si, residente jam Praeside in Provincia, vel Gubernatore in Civitate, ad eam primo accesserit novus illius Ecclesiae Antistes; tunc istius erit ante de adventu suo certiorem reddere Praesidem ipsum, vel Gubernatorem, qui hujusmodi recepto officio, visitabit quantocyus eum, non jam private, sed enunciata sub forma publica; & ita ab Archiepiscopo, sive Episcopo subinde revisetur.

Advenientibus Natalitiis Domini Feriis, Praeses, aut Gubernator pergat primus ad Archiepiscopum, sive Episcopum, ut illas eis faustas felicesque adprecetur: nec praetereundum quidquam tunc erit ex iis, quae de prima publica visitatione dicta sunt. Idemque praestabit Archiepiscopus, seu Episcopus, quando Praesidem, aut Gubernatorem hoc omine vicissim erit prosequuturus.

Quamquam superius statutum sit, quod Archiepiscopus, aut Episcopus Domi ponere debeat a dextris Praesidem, seu Gubernatorem, secus tamen extra Domum servabit; quia semper, & in quocumque tertio loco, cum ipse, tum caeteri Provinciae Antistites, dexteram supra Praesidem, vel Gubernatorem retinebunt.

N. II. Quæ hactenus pro Præsidibus, & Gubernatoribus præscripta fuere, a Vice-Legatis etiam tam erga Archiepiscopum, quam Episcopos non Cardinales, in locis eorum ditioni subjectis erunt omnino adimplenda.

CAPUT SECUNDUM.

Quo habitu induti Archiepiscopi, seu Episcopi, & Præsides, sive Gubernatores mutuo publicas Visitationes exequentur.

QUotiescumque Archiepiscopus, vel Episcopus ad Præsidem, seu Gubernatorem divertit ut eum visitet in forma publica, sive ut in executione pro prima tantum vice Literarum Apostolicarum, Oratorium privatum in Palatio præfatorum Præsulum de novo erigendum approbet: supra talarem vestem capiet Mozzettam cum Rocchetto discooperto. Et Domi eodem utetur habitu, dum accedentem ad se pro enunciatis publicis visitationibus Præsidem, seu Gubernatorem, aut Vice-Legatum suscipiet.

Archiepiscopus autem utens Cruce, nullatenus illam ante se deferri permittet in consimilibus actibus.

Talari etiam Veste, Rocchetto, & Mantelletto amictus erit Præses, sive Gubernator, vel Vice-Legatus publice invisens Archiepiscopum, seu Episcopum; & quando eum pro publica visitatione, aliave de causa in publica forma advenientem, excipere debet.

CAPUT TERTIUM.

De accessu Præsidis, aut Gubernatoris una cum Archiepiscopo, seu Episcopo Cappa induto, ad Metropolitanam, vel Cathedralem Ecclesiam, pro publicis solemnibus Functionibus explendis.

ANnuis solemnioribus festis diebus recurrentibus, qui *in capite primo Libri secundi* Cæremonialis Episcoporum enumerantur, videlicet: Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, Epiphaniæ, Ascensionis, Pentecostes, Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli, Assumptionis Beatæ Mariæ Virginis, Omnium Sanctorum, Dedicationis Ecclesiæ Metropolitanæ, vel Cathedralis, Sancti Titularis illarum Ecclesiarum, & Patroni Civitatis, vel Festivitatibus aliis extraordinariis juxta peculiares locorum mores, & circumstantias, pari cum solemnitate celebrandis; Præsidis, vel Gubernatoris erit sub horam ab Archiepiscopo, seu Episcopo designatam, & per certum Nuncium ei patefactam, una cum Magistratu se conferre intra Januam Episcopii. Eo quidem tempore, & nulla prorsus interposita mora Antistitem gradus Scalæ descendentem adinveniet, quem post debita urbanitatis verba vicissim expleta, ipso Magistratu præeunte, usque ad Portam sive Metropolitanæ, sive Cathedralis Ecclesiæ comitabitur Præses, seu Gubernator, semper ad ejus sinistrum latus incedendo.

Cum ambo in limine præfati ostii steterint, accipiet Archiepiscopus, sive Episcopus asperforium, & postquam se lustrali aqua munierit, de illa primum porriget per contactum asperforii ipsi Præsidi, vel Gubernatori: sicut ante ingressum cujuscumque alterius Ecclesiæ, aut privati Oratorii pariter cum eo semper faciet: ac deinde Capitulum, Magistratum, & circumstantem Populum asperget.

CAPUT QUARTUM.

De adoratione Augustissimi Sacramenti, atque inde progressu ad Altare majus: ubi de loco, & sella Præsidis, seu Gubernatoris, aut Vice-Legati: ac de recessu a Metropolitana, vel Cathedrali, Sacris actionibus absolutis.

ARchiepiscopus, sive Episcopus, aspersione completa, eo, quo venerat ordine, Eucharisticum Sacramentum in ejus Altari adoratum simul cum Præside, vel Gubernatore progredietur. Intra Capellam, ubi illud asservari solet, genuflectent ambo: Antistes super ligneo Scabello (quod genuflexorium vocitatur) ante Altare accommodato, panno viridi, seu violaceo, pro qualitate temporum cooperto; appositis pulvinaribus superius, & inferius. Præses autem, vel Gubernator in alio genuflexorio ex latere Evangelii parato, violacei semper coloris panno, ac pulvinaribus instructo: non in æquali linea, sed per transversum locato; ac tali forma, ut illud Archiepiscopi, sive Episcopi respiciat; Ad Præsidis autem, vel Gubernatoris dexteram erit Magistratus directo ordine super pulvinaribus tantum genuflexus.

Post debitam Sacramenti venerationem, præstituto jam ordine procedetur ad Altare majus: Parum distans ab eo Archiepiscopus, sive Episcopus, mutuis consalutationibus sese dividet a Præside, vel Gubernatore, qui dum ille iterum oraturus ad suum faldistorium, ut in eo procumbat, accesserit, petet & ipse Residentiam suam hacce sub forma comparatam.

Prope, & inter Solium Pontificale, ac immobile consuetum scamnum pro Magistratu, constituetur suppedaneum, unicus nempe ligneus gradus, in cujus planitie decens Sedes Cameralis collocabitur. A tergo autem ipsius Sellæ attolletur Postergale non præaltum palmorum septem aut octo, nec latum magis quam sex, quod panno coloris violacei, nulla auri, argentive textura, sive ornatu distincto contegetur. Ante præfatam sedem congruum insuper apponetur genuflexorium, tapete, & pulvinaribus enunciati violacei coloris non absimiliter stratum, super quo Præses, aut Gubernator queat submittere genua. Haud tamen stabilis unquam, fixaque detinebitur inibi hujusmodi Residentia, sed sicut opportune apponenda quoties Præses, vel Gubernator sacris erit interfuturus actionibus, ita singulis vicibus illico removenda: Functionibus ipsis expeditis.

Quando pro Concionibus commodius audiendis, Archiepiscopo, vel Episcopo discedendum erit a sua pontificali Cathedra fixa, ut priorem adeat; tunc, si pro ipso Archiepiscopo, seu Episcopo solium cum umbella fuerit ibidem erectum; pariter, & pro eodem Præside, seu Gubernatore supradescriptum Postergale cum gradu & sella præstabitur. Si autem Baldacchinum nequaquam fuerit Antistiti exhibitum, tali casu parabitur absque postergali dumtaxat sella, alteri Antistitis prorsus uniformis, ac similis.

Quoniam vere juxta diversas locorum consuetudines contingere potest, ut seorsim ab Archiepiscopo, aut Episcopo, vel ipso etiam astante, Præses, seu Gubernator, Divinis cum Magistratu interfuturus, ad aliquam Ecclesiam a Cathedrali, seu Metropolitana aliquam divertere debeat: in hac etiam erit tunc præfata Residentia pro Præside, vel Gubernatore comparanda, modo sit in illa pariter erectus, & comparatus Thronus Pontificalis pro Archiepiscopo, sive Episcopo; adeo ut, erecto Pontificali Solio, neque Residentia unquam sit attollenda.

Ea tamen uti poterit Præses, vel Gubernator, quoties alicujus Thesis disceptationi, aut literariis lusibus, consimilibusque publicis actibus, tamquam præcipuus & principalis Patronus, præerit, licet eo tempore nec appositus, nec apponendus unquam sit Thronus pro Archiepiscopo, seu Episcopo.

Post exactas sacras Functiones, quibus una cum Archiepiscopo, sive Episcopo cappa induto astiterit Præses, vel Gubernator, repetendo augustissimi Sacramenti Altare pro fundendis in gratiarum actionem novis precibus ante illud, quidquid de primo accessu statutum fuit, ad unguem servabitur. Nullatenus tamen in discessu sinet Archiepiscopus, seu Episcopus, se a Præside, vel Gubernatore rursus perduci usque ad januam proprii Palatii, sed ab illo commeatum accipiet in limine ipsius Ecclesiæ.

CAPUT QUINTUM.

De Thure, ac Pace, Præsidi, seu Gubernatori, aut Vice-Legato deferendis: ac insuper de loco eorum, pro accipiendis Candela, Cineribus, & Palma; nec non de adoratione Crucis Feria sexta in Parasceve.

CIrca Thus, & Pacem omnimodo servabitur dispositio Cœremonialis Episcoporum, & Præses, vel Gubernator, sive Vice-Legatus nunquam erit thurificandus a Presbytero, Archiepiscopo, sive Episcopo Assistentem, qui Antistitem ipsum in Vesperis officium facientem, aut iis, vel solemnibus ab alio celebratis Missis, apud Solium astantem thurificavit: sed duplici ductu ipsum Præsidem, seu Gubernatorem, aut Vice-Legatum, post tres Canonicos in eodem

dem Solio assistentiam Archiepiscopo, vel Episcopo exhibentes, atque una cum eo individuum corpus efformantes, solum debebit incensare Minister ille, cui subinde cæteros Canonicos de Choro, licet sacris indutos paramentis, inerit onus thurificandi. Et iste modus, & ordo, quoad locum, & Personam, servabitur in delatione Pacis: Eam etenim Præses, vel Gubernator, aut Vice-Legatus, recipiet ab eo, qui distributurus mox erit illam enunciatis Canonicis in Choro existentibus.

Candelam in die Purificationis, & Palmam in distributione earum, Præsidi, seu Gubernatori, aut Vice-Legato dabit ipsemet Archiepiscopus, sive Episcopus, statim ac, propria recepta, alteram reddiderit digniori Canonico parato, a quo ipse suam prius receperat. Præses autem, aut Gubernator, seu Vice-Legatus, cum ascenderint ad Archiepiscopum, vel Episcopum, ut ab illo Candelam, seu Palmam accipiat, non genuflectet, sed stans ipsam capiet cum debitis osculis tum illius, tum manus Archiepiscopi, sive Episcopi eam sibi porrigentis.

Stans pariter recipiet Cineres ab Archiepiscopo, vel Episcopo, postquam hic eos imposuerit Canonico in illa die Missam cantaturo.

Feria sexta in Parasceve, non celebrante Episcopo, Præses, vel Gubernator, aut Vice-Legatus, ad Canonici Officium facientis sinistram incedendo, ad adorandam Crucem procedet. Episcopo vero celebrante, ibit immediate post eum, ante omnes Dignitates, & Canonicos.

CAPUT SEXTUM.

De generali Communione Feria quinta in Cœna Domini, quoad habitum, locum, & ritum Præsidis, seu Gubernatoris, vel Vice-Legati.

QUando Præses, aut Gubernator, vel Vice-Legatus sit in Sacro Presbyteratus, seu Diaconatus ordine constitutus; quia multum decet, & convenit, ut cum aliis eo die communicet: adventante Communionis tempore, Cottam superinduet Rocchetto, cum Stolam sumere, & a Collo, vel ab humero sinistro pendentem etiam habere debeat. Communionem primus omnium accipiet, & manum Archiepiscopi, sive Episcopi ante illam osculabitur.

Si autem neutro fuerit charactere insignitus, cunctorum primus pariter ad communicandum procedet, Rocchetto, & Mantelletto tantummodo indutus.

CAPUT SEPTIMUM.

De mutuis reverentiis inter Ecclesiarum Antistites, & Præsidem, sive Gubernatorem, aut Vice-Legatum: deque salutatione Concionatoris erga alterutrum.

POntificalis salutatio regulariter inter sacras actiones in eo consistit, ut manu aperta singulis benedicat: nihilominus, ut a communi cæterorum Fidelium cœtu, velut filiorum spiritualium Antistiti subjectorum distinguatur Præses, sive Gubernator, vel Vice-Legatus: sicut erga Canonicos servari jubet Cæremoniale Episcoporum *Libro primo Capite decimo octavo*; oportebit, ut Archiepiscopus, seu Episcopus capitis inclinatione Præsidem, vel Gubernatorem, aut Vice-Legatum salutet, quoties ad sedem suam ascendere, seu ab illa descendere incipiet; eique Præses sive Gubernator, vel Vice-Legatus cominus bireto deposito assurgens mutuam rependet salutationem, caput similiter inclinando.

Verum enim vero in hujusmodi consalutationibus exequendis, regula a laudato Episcoporum Cæremoniali eodem in capite designata omnino erit attendenda, videlicet: ut, dignitate gradus minime attenta, sed præ oculis actionis modo, & conmmodo dumtaxat posito, reverentia semper fiat *primo ei, a quo discedit ur, & ultimo ei, ad quem itur; nullo habito respectu quis eorum sit major*. Sicque quælibet præeminentiarum, & præcedentiarum discrepantia, quæ forsan Canonicos inter, & enunciatos Præsules fuisset unquam exorta, prorsus dirimetur.

Quos quidem reverentiales mutuos actus omittere necesse erit in Matutinis Tenebrarum, per integram Feriam sextam in Parasceve, ac Sabbato Sancto, usque ad solemnem Missam exclusive: Sicut etiam in singulis Mortuorum Officiis, quæ obvenire fortasse poterunt. Consentaneum quippe hoc erit legi, & praxi usque adhuc servatæ, abstinendi in præfatis conventibus etiam a benedictionibus tum solemnibus, tum privatis, & Cleri inferioris, & Populi circumstantis, utpote quæ sunt actus potestatis, & solemnitatis, luctuosis hisce actionibus repugnantes. N. II.

Concionator vero salutationem hujusmodi nunquam prætermittet, sive eadem Feria sexta in Parasceve sermonem de Passione, sive de laudibus alicujus Defuncti post mortualem Missam sit facturus, prout in præcitati Cæremonialis Episcoporum Libro secundo, Cap. 11., & super utroque casu decernitur: Et ideo post illam primo loco debitam Episcopo, vel Archiepiscopo, speciatim versus Præsidem, seu Gubernatorem, aut Vice-Legatum, reverentiam aliam semper faciet.

CAPUT OCTAVUM.

Præsidi, vel Gubernatori in incessu variatur locus, quando Episcopus, vel Archiepiscopus fuerit sacris Paramentis indutus.

QUod in superiori capite tertio stabilitum fixumque fuit circa locum Præsidis, seu Gubernatoris accedentis cum Episcopo, sive Archiepiscopo ad Ecclesiam, & ab Altari augustissimi Sacramenti divertentis ad principem Aram, ut scilicet ad sinistram ipsius Antistitis incederet, est solummodo intelligendum, quando Archiepiscopus, vel Episcopus fuerit sola Cappa Pontificali indutus. Nam de cætero, si sacris indumentis exornatus processerit, sive ut Deo sacrificium offerat, sive publicis solemnibusque supplicationibus cum Pluviali intersit, ibit Præses, aut Gubernator in habitu suo ordinario, hoc est Mantelletto supra Rocchetum, non amplius ad sinistram, sed immediate post Archiepiscopum, seu Episcopum.

CAPUT NONUM.

De Archiepiscopi, sive Episcopi descensu in Ecclesiam per Scalam interiorem, & privatam Portam.

SI ob aeris intemperiem, aut peragendarum Functionum qualitatem, seu ob aliam quamcumque causam, aptiorem commodioremque judicaret Antistes descensum in Metropolitanam, seu Cathedralem, tam obeundi gratia omnes illas sacras actiones a Cæremoniali circumscriptas, quam alias ab eo minime definitas, per Scalam interiosem Palatii in ipsammet Ecclesiam porrigentem; Præsidis, aut Gubernatoris tunc erit, præstituta sub hora, una cum Magistratu ad eam accedere, & in illa Antistitem jam cappa indutum descendentem officiosis verbis excipere, ac subinde comitari, prout supra fusius explicatum est. Quæ quidem obviatio a solo etiam Magistratu erit explenda, Præside, aut Gubernatore absente.

CAPUT DECIMUM.

Quo accedere debeat Magistratus, ut Archiepiscopo, seu Episcopo inserviat, absente Præside, vel Gubernatore, ac generatim de loco illius in incessu, adsit vel absit Præses, aut Gubernator.

MAgistratus sæcularis, quotiescumque legitimo impedimento detentus abfuerit Præses, vel Gubernator, non ad ostium Episcopi tantum, sed superius ascendere debebit in Aulam, seu Cubiculum ab Archiepiscopo, vel Episcopo ad hoc destinatum: atque ibi præstolari, ut eum, postquam fuerit opertus Cappa, progredientem ad Ecclesiam comitetur, & deducat; procedet autem immediate ante illum, sit quidem præsens, aut absens Gubernator, aut Præses.

Quod si fuerit Archiepiscopus utens Cruce, tunc Magistratus ibit immediate ante ipsam Crucem. Nullus enim inter eam, & Archiepiscopum incedere debet, cum sit peculiare ipsius insigne.

N. III.

CAPUT UNDECIMUM.

Quid si Archiepiscopus, vel Episcopus Cardinalitia præstet dignitate?

SI Archiepiscopus, sive Episcopus non Pontificali dumtaxat refulgeat potestate, sed præter hanc Cardinalatus superemineat dignitate, quoties Eminentia Sua erit descensura in Ecclesiam, tempestive Præses, aut Gubernator aderit in ejus Aula, seu Cubiculo præsignato, ut in illius obsequiis comitatuque sit, cum progredietur: & tunc præeunte omnino Magistratu, permittet Cardinalis, ipsum Præsidem, aut Gubernatorem ad sui sinistram incedere.

In limite Ecclesiæ, postquam Cardinalis Episcopus, seu Archiepiscopus lustrali se aqua signaverit, aspersorium tangendum porriget Præsidi, vel Gubernatori, qui deinde apud Augustissimi Sacramenti aram genuflectet super unico tantum pulvinari, quod ei præstabitur in terra post Eminentiam Suam in consueto genuflexorio procumbentem.

Postergali prorsus amoto, Residentia pro ipso Præside, vel Gubernatore apud Altare majus relinqui poterit quoad cætera ornatus genera, prout in capite quarto describitur.

Si audiendi causa Conciones exegerit commoditas, ut pro Cardinali alius aptetur locus sermocinaturo propinquior: Eminentiæ Suæ præstanda quidem erit prænobilis Sedes supra ligneum gradum tapete contectum, non omisso, ut desuper dependeat Baldachinum. At Præsidi, sive Gubernatori nil aliud, quam inferior Sella super nudo pavimento, & aliquantulum post illam Cardinalis locata, exhibebitur.

Consueta Concionatoris reverentia unice ad ipsum Cardinalem dirigetur: quod generatim, & universe ab aliis etiam, sermonem quacumque de causa habentibus, præsente Cardinali erit inconcusse adimplendum.

Sacris actionibus expeditis, nisi aliter Archiepiscopo, seu Episcopo Cardinali visum fuerit, & Præses, vel Gubernator, & Laicus Magistratus Eminentiam Suam iterum comitabuntur ad Cameram usque, sive Cubiculum, unde procedentem susceperant.

NUM. III.

Ad Constit. LXXII. fol. 142.

SYNOPSIS

Decretorum Congregationis Lauretanæ.

Administratio Bonorum, Pecuniarum &c.

ADMINISTATIO Bonorum, Pecuniarum, aliorumque effectum relictorum, vel Capitulo, vel cuilibet de dicto Capitulo, vel Inservientibus Ecclesiæ, aut Altaribus, pro Capellaniis, & Legatis Missarum, sive ad tempus, sive perpetuo, etiam de Jurepatronatus Laicorum, spectat ad ipsum Sanctuarium, & per ipsum ad Gubernatorem. *Lettere a' Monsignor Vescovo, e Governatore 1. Marzo 1700., e 25. Agosto 1717.*

Armorum Custodes.

Sex Armorum Custodes, vulgo *Armaroli*, sunt subjecti Parocho Almæ Domus, a quo ipsis Sacramenta sunt administranda. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 18 Febraro 1704.*

Avunculi vero dictorum Armorum Custodum licet cohabitent cum Nepote, non sunt subjecti dicto Parocho Almæ Domus, cum non possint dici de Familia Nepotum exempta. *ibidem.*

Artifices & Professores.

Artifices, & Professores quicumque inservientes Almæ Domui intra annum in eorum Professionibus, non tamen continuo sed juxta Sanctuarii necessitatem, absque constitutione annui salarii, licet Literis patentalibus Almæ Domus cum inhibitione fuerint muniti, non gaudent exemptione a jurisdictione Episcopi. *Dub. 15. ex 33. concurdat. 1734.*

Arx Ecclesiæ.

Arx Ecclesiæ Lauretanæ existens super dictam Ecclesiam, ubi sunt Mansiones Clericorum Sacristiæ, & Inservientium Missarum, & Lampadariorum, non est sub Ditione Episcopi; itaut possit ab eo visitari jure ordinario quoad Clericos Sacristiæ, & dictos Inservientes; quo vero ad Lampadarios jure delegato. *Dub. 6. ex 33.*

Janua dictæ Arcis erit omnino claudenda, ne Mansiones ejusdem accommodentur, ut moris est, illis qui confugiunt ad Ecclesiasticam Immunitatem. *Ibidem ut supra.*

Administratio Sacramentorum. *Vide* Baptisma, Eucharistia.

Affictuarii. *Vide* Coloni exempti.

Altare Sanctissimi Sacramenti. *Vide* Visitatio.

Alumni Collegii Illyrici. *Vide* Collegium.

Baldachinum.

Neque Episcopo, neque Gubernatori licet uti Baldachino intra limites Palatii Almæ Domus. *Resolut. 2. Decembre 1729.*

Baptisma.

Baptizare Infantes Confluentium, & eorum Cadavera tumulare, spectat ad Parochum Sanctuarii. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 2. Decembre 1717.*

Parocho Sanctuarii ægrotanti licet sui loco deputare Sacerdotem sibi benevisum, ex approbatis tamen ab Episcopo, pro administratione Sacramenti Baptismatis. *Lettere a' Monsignor Vescovo, e Governatore 24. Agosto 1705.*

Si contingat, Capellano Almæ Domus cum Nepote convivente, Filiam ex ipso Nepote nasci, baptizanda erit a Parocho dictæ Almæ Domus, licet Pater & respective Nepos literas patentales Episcopi non possunt æquivalere Literis patentalibus dictæ Almæ Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo 20. Cennaro 1740.*

Bona. *Vide* Administratio Bonorum.

Breve pro aperienda Capsula Eleemosynæ. *Vide* Eleemosynæ.

Campanarius, seu Pulsator Nolarum.

Ad Episcopum, uti Delegatum, spectat privative ordinatio pulsandi Campanas pro signo canendi Litanias in quocumque Sabatho de sero, & in quacumque Festivitate Beatæ Mariæ Virginis, & earum Vigiliis. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 6. Settembre 1698. Resolut. ad Dub. 5. 17. Aprilis 1708.*

Licet autem Episcopo in parte Palatii, ubi residet apud Lauretum, uti Campanula ad usum proprium tantum. *Resolut. 2. Augusti 1729.*

Qui habent officia Almæ Domus, sed ea exercent per interpositas Personas, veluti Pulsator Nolarum, Cantinerius, & similes, frui debent exemptione tam ipsi, ut Officiales, quam eorum Substituti, dummodo facultas exercendi per substitutum fuerit a Sacra Congregatione approbata. *Dub. 17. ex 33.*

Cancellaria, Cancellarius.

Episcopus procedens jure delegato, debet uti Cancellario Sanctuarii, nec sufficit, si emolumenta omnia, quæ alias ad ipsum spectarent, ipsi relinquat, *Lettera a Monsignor Governatore li 16. Maggio 1701. Dub. 7. ex 33.*

Episcopus aliquando, & attenta aliqua suspicione, poterit, prævia licentia Sacræ Congregationis Lauretanæ, in causis contra Privilegiatos Almæ Domus uti suo Cancellario in examinandis Testibus pro sumendis, & captivandis indiciis, dummodo tamen dicta examina Testium reproducantur per acta Cancellariæ Almæ Domus, antequam Reus constituatur, & Processus per eadem Acta Cancellariæ Almæ Domus prosequatur. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 28. Febraro 1701. Dub. 8. ex 33.*

Item

Item poterit Cancellarius Almæ Domus compelli ab Epiſcopo ad conficiendum Inventarium omnium Proceſſuum, Beneficialium, Matrimonialium, Civilium, & Criminalium, Actorum, & aliarum Scripturarum factarum, & reſpective exhibitarum in dicta Cancellaria coram Epiſcopo tanquam Delegato Apoſtolico, vel ejus Vicario, ad effectum aſſervandi dictum Inventarium in Archivio Epiſcopali ad formam noviſſimi Concilii Romani, & Conſtitutionis Benedicti XIII., & in caſu renitentiæ, compellendus erit a Sacra Congregatione. *Dub.* 10. *ex* 33.

Epiſcopus vero tenetur regiſtrare in Cancellaria Almæ Domus tam Ordinationes Exemptorum, quam eorum Literas teſtimoniales. *Lettera a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 11. *Marzo* 1704.

Candelæ, Cera.

Benedictio Candelarum in Solemnitate Purificationis eſt facienda, juxta ſolitum, in Eccleſia Lauretana, non autem in Sancta Capella. *Lettera a' Monſignori Veſcovo e Governatore* 28. *Gennaro* 1720.

Quando in Eccleſia Lauretana de ordine Epiſcopi fit Communio Generalis, vel fit aliqua Proceſſio, aut Expoſitio Sanctiſſimi Sacramenti ad implorandum Divinum Auxilium pro neceſſitatibus Populi, vel Eccleſiæ Catholicæ, debent a Miniſtris Almæ Domus ſubminiſtrari Ceræ, & alia neceſſaria pro ſupradictis Functionibus explendis. *Dub.* 2. *ex* 33.

Cantores, Muſici, Magiſter Capellæ, Organiſta.

Muſicis, & Cantoribus ſe abſentare petentibus a ſervitio Eccleſiæ ad breve tempus, ob aliquod eorum negotium, concedenda eſt licentia ab Epiſcopo, aut ejus Vicario Generali, jure delegato, non autem a Gubernatore. *Lettere a, Monſingori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698. *e* 28. *Giugno* 1700. *Dub.* 4. *ex* 33.

Ad Epiſcopum pariter, privative quoad Gubernatorem, ſpectat præſcribere Ordines Magiſtro Capellæ, Cantoribus, & Organiſtæ, circa ſervitium Chori, & Functionum Eccleſiaſticarum. *Dub.* 5. *ex* 33.

A Gubernatore vero danda eſt poſſeſſio Magiſtro Capellæ & Organiſtæ poſt eorum deſtinationem, in ſequelam Literarum patentalium, quas ipſe de mandato Sacræ Congregationis expedire ſolet. *Lettera a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 28. *Febb.* 1701. *Vide* Punctaturæ.

Capellanus, Capella, Capellania.

Capellanus Vivaldus eſt ſubjectus, una cum Fratre, & tota Familia ſecum vivente, Parocho Almæ Domus. *Reſol.* 19. *Septembris* 1710.

Inſtitutio Præſentati ad Capellaniam Domus Farſettæ reſervata tempore fundationis Cardinali Protectori, ſpectat ad Sacram Congregationem. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 19. *Decembre* 1710.

Epiſcopo competit facultas ingrediendi in Sacram Capellam cum Mozzetta, & Rocchetto detecto, nec non benedicendi Populo jure delegato. *Reſol.* 10. *Julii* 1731.

Non licet autem ipſi Epiſcopo die Præſentationis Beatæ Mariæ Virginis, & aliis diebus, quibus Miſſa cantari ſolet in Sacra Capella, illam canere in Eccleſia. *Lettere a Monſignor Veſcovo* 28. *Novembre* 1701. 10. *Gennaro* 1702.

Capellanus poſſeſſor Capellaniæ Micucci, cujus nominatio ſpectat ad Venerabilem Societatem Sanctiſſimi Roſarii Laureti, Epiſcopo ſubjectam, gaudet exemptione, ex quo deſtinatos proventus prædictæ Capellaniæ recipit ab Alma Domo, uti hærede ſupradicti Micucii. *Dub.* 21. *ex* 33.

Carceres.

Perſonæ, quæ carcerantur de mandato Epiſcopi, vel ejus Vicarii procedentis jure delegato, detineri debent in Carceribus Almæ Domus, ad excluſionem illarum ipſius Curiæ Epiſcopalis. *Dub.* 9. *ex* 33.

Cauſa.

Non poteſt Gubernator, attento privilegio Sanctuarii, trahendi ad ſuum Tribunal omnes cauſas tam activas, quam paſſivas ejuſdem Almæ Domus procedere in Cauſis activis motis a Miniſtris, & exemptis Almæ Domus contra Eccleſiaſticos non privilegiatos; id autem ſpectat ad Epiſcopum jure ordinario. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Marzo*, 1700. *Reſol.* 10 *Luglio* 1731. *Dub.* 25. *ex* 33.

Quo vero ad Cauſas tam activas, quam paſſivas, in quibus agitur de intereſſe Almæ Domus, ſpectare debent privative ad Gubernatorem, *dict. Dub.* 25. *&* 33.

Spectat autem ad Epiſcopum, jure tamen delegato, cognoſcere Cauſas activas motas a Miniſtris, & Exemptis Almæ Domus contra Eccleſiaſticos privilegiatos niſi agatur de iis, quæ reſpiciunt eorum Miniſterium, in quibus ſubeſſe debent Gubernatori. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Marzo*, *e* 26. *Aprile* 1700.

Inſtantia Cherubinorum, & Fratrum Alexandrinorum petentium, eorum Cauſam contra Sanctuarium coram Epiſcopo agitatam, & a Gubernatore reaſſumptam, iterum committi Epiſcopo, aut pro ea deputari Judicem in Curia Romana, rejecta fuit, ne inferretur præjudicium privilegiis ejuſdem Sanctuarii. *Lettere a Monſignor Governatore* 11. *Maggio* 1699.

Coadjutores.

Coadjutores Officialium Almæ Domus gaudent & ipſi exemptione, dummodo Coadjutoria fuerit a Sacra Congregatione approbata. *Dub.* 18. *ex* 33.

Collegium Illyricorum.

Conceſſio Dimiſſorialium Alumnis Collegii Illyrici, & reliqua omnia concernentia eorum ordinationem, ſpectat privative ad Epiſcopum. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 6. *Febraro* 1699.

Quoad Convictores vero ejuſdem Collegii, Epiſcopus procedit jure ordinario. *Lettera a Monſignor Governatore* 30. *Agoſto* 1700.

Ordinatio Alumni dicti Collegii eſt etiam licita, non obtentis Literis Dimiſſorialibus Epiſcopi Lauretani. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 4. *Aprile* 1709.

Concurſus.

Concurſus pro Curia Almæ Domus cemmittitur per Sacra Congregationem Epiſcopo, & firmatur, Curatum eſſe perpetuum, & non ad nutum amovibilem. *Lettere a' Monſignor Veſcovo, e Gorvernatore* 28. *Giuno* 1700.

Intimatio Concurſus pro Eccleſia Parochiali Almæ Domus facienda eſt ab Epiſcopo jure delegato, & Acta Concurſus tranſmittenda ad Sacram Congregationem. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 19 *Ottobre* 1729.

Concurſui tamen non eſt neceſſe, quod Delegatio inferatur, & indicetur peculiariter, cum habeatur vigore Bullæ. *Reſol.* 10. *Decembre* 1729.

Acta Concurſus Parochialis referuntur in Sacra Congregatione, & per Vota fit electio *ibidem*.

Confirmatio.

Epiſcopus, qui Sacramentum Confirmationis conferre poteſt ſubditis ordinario jure, exemptis vero delegato, ad hoc ut dicti ordinarii, & delegati juris differentia eluceſcat, declarare debet in actu Collationis per Acta Cancellariæ Gubernii, quoad Exemptos ſe procedere jure delegato; non tenetur tamen Exemptorum Nomina deſcribere in dicta Cancellaria. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 24. *Agoſto* 1705.

Confluentes.

Expreſſione Confluentium a qualibet Mundi parte devotionis gratia ad Almam Domum, qui juxta Literam Conſtitutionis Innocentianæ §. *Ac primo quidem*, a Juriſdictione Epiſcopi eximuntur, non comprehenduntur illi, qui petunt Lauretum propter eorum temporalia negotia, vel in dicta Civitate remanent ultra decem dies. *Lettera a Monſignor Governatore* 8. *Gennaro* 1738. *Dub.* 13. *ex* 33.

Hinc Confluentes illi, qui a Birruariis Epiſcopalibus apprehenduntur cum Mulieribus ſuſpectis, Fures, aliique

N. III. aliique quomodolibet, gaudent privilegio confluentiæ, dummodo captura sequatur intra decem dies ab illorum adventu. *Lettera a Monsignor Vescovo 8. Ottobre 1713. Dub.* 14. *ex* 33.

Quoad dictos tamen Delinquentes, Conscientia Gubernatoris oneratur eos puniendi prout de jure; additis pœnis arbitrio Sacræ Congregationis, & Summi Pontificis, in casu omissionis, *d. Dub.* 14. *ex* 33. *Cætera Vide* Licentiæ.

Constitutio.

Constitutio San. mem. Innocentii XII. nihil innovat quoad jurisdictionem privativam in Constitutione Sa. me. Pauli V. concessam Gubernatoribus in Causis activis, & passivis Sanctuarii, contra Debitores, & Possessores bonorum ipsius Sanctuarii. *Lettera a Monsignor Governatore 7. Agosto 1699.*

Minores Conventuales.

Quatuor ex Patribus Minoribus Conventualibus, qui sunt Capellani addicti servitio Sanctuarii, ex gratia ipsis concessa a clar. mem. Cardinali Alterio Protectore, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V., subsunt solum delegatæ Jurisdictioni Episcopi. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 3. Ottobre 1702.*

Nomina tamen dictorum quatuor Patrum, & aliorum Regularium similibus Capellaniis fruentium, scribenda sunt in Rollo, & in Tabella, sicuti Nomina cæterorum Capellanorum, & hoc ita, ut uno ex ipsis quomodolibet deficiente, Nomen alterius in ipsius locum subrogati, describatur: *ibidem ut supra.*

Sanctæ Crucis Lignum.

Lignum Sanctæ Crucis, quod servatur in Capella, occasione alicujus particularis Processionis ab Episcopo indictæ, subministrari debet, ad effectum illud exponendi in Altari Sanctissimæ Annunciationis, illudque processionaliter deferendi per Civitatem, & cum illo Populum benedicendi, *Dub.* 2. *ex* 33.

Custodes.

Custodes omnino obedire tenentur sine ulla exceptione licentiis ab Episcopo concessis Confluentibus, & Diœcesanis se muniendi Eucharistia in Sacra Capella, & Episcopo conceditur facultas procedendi contra ipsos inobedientes, & crescente contumacia, ab officio removendi; hac tamen adjecta lege, quod ante remotionem, de voluntate Episcopi super hoc certior reddenda sit Sacra Congregatio. *Lettere a' Monsignori Vescovo e Governatore 19. Novembre 1699.*, *e 28. Giugno 1700.*

Cæremoniæ. Vide Missa.

Cantinerius. Vide Campanarius.

Concursus. Vide Edicta.

Sacra Congregatio. Vide Jurisdictio, Solium, Sede vacante.

Curatus. Vide Parochus, Concursus, Edicta.

Custodes. Vide Licentiæ.

Deputatio.

Deputatio trium Custodum Sacræ Capellæ, duorum Sacerdotum Lampadariorum, duorum Ministrorum Capellæ Sanctissimi Sacramenti, Ministrorum Sacristiæ, ubi subministratur Vinum, & Cera pro celebratione Missarum in Ecclesia Cathedrali, Campanarii, & Servientis pro pulsatione Campanarum, tam pro Sacra Capella, quam pro Ecclesia Cathedrali, spectat privative ad Sacram Congregationem. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 1. Settembre 1698.*

Dimissoriales.

Literæ Dimissoriales Capellanis, & Ministris Sanctuarii concedendæ sunt ab Episcopo, jure delegato. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 1. Marzo 1700.*

Gubernator vero debet in dictum finem exhibere Cancellariæ Episcopali notulam Capellanorum, & Privilegiatorum: *ibidem ut supra.*

Debitores Sanctuarii. Vide Constitutio.

Dimissoriales, Vide Collegium Illyricorum, Licentiæ.

Edicta.

Edicta super observatione Festorum sunt ex juribus Episcopi ordinariis quoad Subditos, quoad Exemptos vero sunt juris delegati. *Lettera a Monsignor Governatore 2. Ottobre 1703.*

Si in Edictis non exprimatur auctoritas delegata, non obligant Curatum Almæ Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo 1. Decembre 1704.*

Edictum pro convocatione Concursus Ecclesiæ curatæ Almæ Domus faciendum est ab Episcopo jure delegato, & per Acta Cancellarii Almæ Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo 28. Febraro 1701.*

Episcopus, neque uti Delegatus, valet, inconsulta Sacra Congregatione, Edicta affigere in Sacrario Sacræ Capellæ, nuncupato *La Sagrestia del Tesoro*, circa concernentia decentiam Sacrificii, tempus celebrandi, & similia. *Resol. ad Dub.* 4. 17. *Aprilis* 1708.

Eleemosynæ.

Ad formam Bullæ Innocentianæ, spectat ad Gubernatorem aperire Capsulas Eleemosynarum, & ad ipsum dirigendum est Breve pro facultate ipsas aperiendi. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 20. Decembre 1706.*

SS. Eucharistia.

Ad formam Bullæ Pauli V., competit Episcopo facultas administrandi Populo, quotiescumque voluerit, Sanctissimam Eucharistiam ab Altari Sanctissimi Sacramenti. *Resol. ad Dub.* 2. 18. *Agosto* 1727.

Debet tamen idem Episcopus, ad evitandas confusiones, super hoc verbum facere cum Gubernatore. *Resol.* 24. *Luglio* 1711.

Ecclesiastici. Vide Causæ.

Exempti, Exemptio. Vide Capellanus, Causæ, Ordines, Status liber.

Extractio a Loco immuni. *Vide* Immunitas.

Familia. Vide Exemptio.

Exemptio.

Ministri, & gaudentes Literis patentalibus Sanctuarii, uni tantum Famulo exemptionem participare valent. *Lettere a Monsignor Governatore 14. Luglio 1705. & Dub.* 11. *ex* 33.

Pistores conficientes Panem in Civitate Laureti pro Inservientibus Almæ Domui, hoc est, qui panem conficiunt, quem Alma Domus Inservientibus facit distribuere, gaudent exemptione; non gaudent vero, qui conficiunt Panem venalem ac usum publicum, & propriam utilitatem. *Dub.* 24. *ex* 33.

Familia Servitorum, & Famulorum, qui inserviunt Ministris, Officialibus, aliisque Privilegiatis, non gaudent dicta exemptione. *Dub.* 11. *ex* 33.

Neque Famuli, aliique Inservientes Patentatis Sanctuarii, in Cauponis, & Apothecis. *Dub.* 19. *ex* 33.

Neque commorantes continuo in Civitate Lauretana, & habentes Literas patentales Quæstuatorum, Denunciatorum Legatorum piorum Sanctuarii, & similium, in eorum Patris ab eadem Civitate distantibus. *Dub.* 20. *ex* 33.

Neque Coloni, & affictuarii pro tempore existentes in Prædio in territorio Lauretano, spectante ad Venerabilem Societatem Sanctæ Annæ Recinendi, tamquam Emphyteutæ Almæ Domus. *Dub.* 22 *ex* 33.

Neque Coloni, & Affictuarii Venerabilis Societatis Laureti, existentes in Prædio, quod ipsa Societas possidet uti Emphyteuta Almæ Domus. *Ibidem.*

Exercitia Spiritualia.

Occasione Exercitiorum Spiritualium, concessa fuit Episcopo a Sacra Congregatione facultas exponendi Sanctissimum Sacramentum prima, & secunda Dominica Quadragesimæ in Altari Sanctissimæ Annunciationis, & cum eodem benedicendi Populum. *Lettera a Monsignor Vescovo 7. Febraro 1728.*

Gabella.

Clerico Petro Philippo Riccadi convento a Gabellario Laureti pro Gabella Vini, decretum fuit, Causam

ſam ſpectare ad Epiſcopum, ipſique Epiſcopo injunctum, ut Sacram Congregationem ſuper hoc inſtructam redderet. *Lettera a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 10. *Luglio* 1699.

Hoſpitalarii.

Hoſpitalarii Hoſpitalis directi a Confratribus Sanctiſſimi Sacramenti, non ſpectantis ad Sanctuarium, ſubſunt ordinariæ Juriſdictioni Epiſcopi. *Lettera a Monſignor Governatore* 18. *Febraro* 1704.

Immunitas, ſeu Loca immunia.

Si contingat, Furtum committi in Sacra Capella, & Furem confugere ad Loca immunia, extractio dicti Furis a dictis Locis immunibus ſpectat ad Epiſcopum, in reliquis procedit Gubernator. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698., *e* 23. *Febraro* 1732.

Juriſdictio.

Epiſcopus, vigore Bullæ Innocentianæ, eſt Delegatus perpetuus nec eſt aſtrictus pro exercitio Juriſdictionis delegatæ recurrere ad Sacram Congregationem, ſalva tamen Superioritate ipſius Congregationis, & ſalva obedientia ab Epiſcopo eidem debita ad tramites ejuſdem Bullæ, *Dub.* 32. *ex* 33.

Juriſdictio in Cauſis Civilibus Militum ſubjectorum in Civilibus, & Criminalibus, Gubernatori, competit Epiſcopo cumulative cum Gubernatore. *Lettera a Monſignor Governatore* 8. *Gennaro* 1738.

Juriſdictio Capellæ Sanctiſſimi Sacramenti deſtinatæ ad ſolam Sanctiſſimæ Euchariſtiæ adminiſtrationem, non ſpectat privative ad Epiſcopum. *Dub.* 3. 17. *Aprilis* 1708.

Inventarium. Vide Cancellaria.

Libri.

Epiſcopo competit facultas viſitandi libros Baptizatorum, Deſponſatorum, & Defunctorum Parochi Almæ Domus ad formam Bullæ. *Reſol. ad Dub.* 4. 18. *Auguſti* 1727.

Non poteſt tamen idem Epiſcopus inſpicere libros, & inquirere circa adimplementum onerum Miſſarum, aliarumque Functionum Piarum. *Reſol. ad Dub.* 12. 17. *Aprilis* 1708.

Licentia.

Epiſcopo, uti Delegato, privative competit licentias concedere Confluentibus, & Diœceſanis, ſeſe muniendi Euchariſtia in Sacra Capella. *Dub.* 12. *ex* 33.

Et hoc etiam poſt diſceſſum trium Cuſtodum diſcedentium ab Eccleſia poſt abſolutum officium, id petentibus Confluentibus nobilioris conditionis. *Reſol. ad Duc.* 8. 17. *Aprilis* 1708.

Excepto tamen Gubernatore, ejuſque Familia. *Lettere, a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698.

Competit etiam Epiſcopo, eodem jure delegato, approbare Dimiſſorias petentium licentiam celebrandi in dicta Capella. *Reſol.* 12. *Februarii* 1731.

Licetque ulterius recognoſcere, an a Clericis, qui præſunt Sacriſtiæ dictæ Capellæ, paritum ſit licentiæ a ſe impertitæ: *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698.

Horam vero, & tempus aſſignare competit Miniſtris Sanctuarii. *Reſol.* 13. *Februarii* 1731.

Ad Gubernatorem privative ſpectat impertiri licentiam tam Confluentibus, quam Diœceſanis, ingrediendi in parva Sacra Capella, ſeu Camino: *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698.

Pro cantandis Miſſis extraordinariis in Sacra Capella cum invitatione Capituli, & Cleri, non debet præcedere licentia, vel aſſenſus Epiſcopi, antequam invitetur Capitulum; non poteſt tamen id peragi, nulla requiſita dicti Epiſcopi licentia. *Reſolut. ad Dub.* 11. 7. *Aprilis* 1708. Cætera *Vide* Cantores, & Cuſtodes.

Miſſa.

Epiſcopo auſcultanti Sacrum in Altari Sanctiſſimæ Annunciationis, vel in eo Sanctiſſimi Sacramenti, uti Delegato Apoſtolico, ſervari debent a Capellanis Almæ Domus cæremoniæ ſervari ſolitæ in Miſſis, quæ celebrantur coram Epiſcopo in ſua Diœceſi: eadem pariter ſervari debent ab Inſervientibus, & ſignanter circa Evangelium porrigendum Epiſcopo ad oſculandum. *Dub.* 1. *ex* 33. *Vide* Capella.

Miniſtri. Vide Cauſa, Deputatio, Exemptio, Synodus.

Mons Pietatis. Vide Viſitatio.

Magiſter Capellæ, Muſici. Vide Cantores.

Officiales.

Epiſcopus, ſive ejus Vicarius Generalis, procedens jure delegato, tam in Cauſis Civilibus, quam in Criminalibus contra Privilegiatos Almæ Domus, tenetur uti Officialibus ipſius Almæ Domus, ad excluſionem illorum ſuæ Curiæ Epiſcopalis. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698. *Dub.* 7. *ex* 33.

Ordines.

Epiſcopo non licet ordinare auctoritate delegata Exemptos Almæ Domus extra Eccleſiam Lauretanam. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 11. *Marzo* 1704. *Dub.* 10. *ex* 33.

Et ſervanda ſunt ab ipſo omnia, ex quibus dignoſci poſſit, in Ordinatione proceſſiſſe jure delegato, *Lettere a Monſignor Veſcovo* 9. *Settembre* 1719.

Ordinationes. Vide Cancellaria, Collegium Illyricorum.

Paramenta.

Epiſcopo, juxta Conſtitutionem San. mem. Pauli V., debetur uſus Paramentorum Eccleſiaſticorum, in ſuo Sacrario ſeparato aſſignandorum. *Dub.* 31. *ex* 33.

Non valeat tamen ipſis Paramentis uti etiam in Functionibus explendis in Diœceſi Lauretana *ibid.*

Neque licet Epiſcopo uti Sacris Supellectilibus Almæ Domus, tempore Viſitationis; & ad mentem: Mens autem fuit, quod ſcriberetur Gubernatori, ut ratione urbanitatis ipſas ſupellectiles tribueret dicto tempore. *Reſolut.* 13. *Februarii* 1731.

Epiſcopo pro devotione ſua celebrare volenti privatе in Sacra Capella, aut ſollemniter in Eccleſia cum Paramentis ab R. P. D. de Carolis donatis, & a Summo Pontifice benedictis: dicta Paramenta a Gubernatore ſubminiſtranda ſunt. *Lettera a Monſignor Governatore* 28. *Gennaro* 1720.

Parochus.

Functiones Parochiales in Matrimonio contracto inter privignam Subſtituti Montis Almæ Domus, & Famulum Hoſpitalis Sanctuarii, ſpectant ad Parochum ejuſdem Sanctuarii. *Reſolut.* 14. *Septembris* 1722.

Adminiſtratio Sacramentorum, & tumulatio Cadaverum Sororis Aromatarii, Matris Muſici, & Matris Curati Sacræ Capellæ, conviventium in eadem Domo cum iiſdem reſpective Officialibus, prævia revocatione contrariarum reſolutionum, firmatum fuit, ſpectare ad Parochum ejuſdem Sanctuarii. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 10. *Gennaro* 1702.

Proclamationes Matrimonii Filiæ Promontiſtæ Sanctuarii, reſolutum fuit, faciendas eſſe a Parocho ipſiuſmet Sanctuarii; probationem vero ſtatus liberi Contrahentium, per Acta Cancellariæ Almæ Domus: attento quod Promontiſta eſt Miniſter dictæ Almæ Domus, ideoque Filia eſt de Familia exempta: juxta Conſtitutionem San. mem. Pauli V. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 16. *Gennaro* 1703.

Proclamationes, & exhibitio Fidei ſtatus liberi Mulieris conviventis cum Fratre, qui non eſt Operarius ſtabilis, ſed in dies conductus a Fabro lignario Almæ Domus, ſpectant ad Parochum Epiſcopalem: Mareſchalli vero dictæ Almæ Domus, ſpectant ad Parochum Sanctuarii. *Lettere a Monſignor Veſcovo, ed al Parroco della Santa Caſa* 2. *Febraro* 1721.

Declarata fuit nulla, & attentata tumulatio Cadave-

N. III. veris Filii Pastoris habentis Literas patentales Almæ Domus, facta per Parochos Episcopales de licentia Vicarii itidem Episcopalis, pendente inhibitione quoad hoc de nihil innovando, & demandata fuit restitutio emolumentorum Parocho Almæ Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo 3. Luglio 1737.*

Confluentibus Peregrinis, & Forensibus, intra decem dies eorum adventus ad Almam Domum, administranda sunt Sacramenta per Parochum Almæ Domus, & funera peragenda. *Lettera a Monsignor Vescovo 29. Maggio 1737.* Cætera *Vide* Baptisma, Armorum Custodes.

Pontificalia.

Episcopo Bussi concessa fuit ex gratia a Sacra Congregatione, die solemnis sui ingressus, facultas exercendi Pontificalia ad Altare Sanctissimæ Annunciationis. *Resol. ad Dub.* 1. 18. *Augusti* 1727. Cætera *Vide* Solitum.

Pradella.

Nihil est innovandum quoad Pradellam, qua utitur Gubernator dum assistit Sacris Functionibus prope Altare Sanctissimæ Annunciatæ. *Lettera a Monsignor Vescovo 11. Febraro 1711. Dub. 27. ex 33.*

Præventio.

In captura Philippi Angeli Palmerii, resolutum fuit, Gubernatorem fuisse ab Episcopo præventum, & ideo confectionem Processus ad eumdem Episcopum spectare, & Reum ipsius Curiæ Episcopalis Carceribus esse tradendum. *Lettera a Monsignor Vescovo 19. Luglio 1699.*

Puncturæ.

Episcopus jure delegato tantum potest cogere Cantores ad retinendum Librum Puncturarum, illasque solvendum in casu deficientiæ, ut practicatur in Patriarchalibus Urbis. *Dub.* 16. 17. *Aprilis* 1608.

Pecuniæ. Vide Administratio Bonorum.
Peregrini. Vide Confluentes.
Pistores Panis. Vide Exempti.
Possessores Bonorum Sanctuarii. *Vide* Constitutio.
Processio. Vide Candelæ, Lignum S. Crucis, Vicarii.
Proclamationes. Vide Parochus.

Sede Vacante.

Vacante Sede Lauretana, Sacra Congregatio subdelegat Vicarium Capitularem in concernentibus gubernium Spirituale Almæ Domus, secluso Gubernatore. *Lettera a Monsignor Governatore 19. Aprile 1727.*

Semestre scutorum viginti, quod Sanctuarium persolvit Episcopo partim pro stabulo, partim pro Coquina, decursum Sede Episcopali vacante, non debetur novo Episcopo. *Resolut.* 2. *Augusti* 1729.

Solitum.

Solitum semper servandum est, & si aliqua prætensio insurgat, antequam quidquam innovetur, exhibenda est Sacræ Congregationi, & ejus resolutio expectanda. *Lettera a Monsignor Vescovo 28. Novembre 1710.*

Solitum item servandum est quoad celebrationem Missarum in Pontificalibus ab Episcopo apud Altare Sanctissimæ Annunciationis.

Episcopo non licet, postquam Pontificaliter celebravit primas Vesperas Sanctissimæ Circumcisionis Domini, incedere cum Vestibus Pontificalibus, Pastorali, & Mitra, contra solitum, ad incensandum Altare Sanctissimæ Annunciationis, & Imaginem Beatissimæ Virginis in Sacra Capella. *Lettera a Monsignor Governatore 10. Gennaro 1733.*

Status liberi Fides.

Probatio Status liberi unius Fratris, qui aliunde habet unde vivat, licet sit Socius Mensæ duorum aliorum Fratrum exemptorum facienda est coram Episcopo jure ordinario. *Lettera a Monsignor Vescovo 1. Marzo 1700.*

Synodus.

Licet Episcopo, occasione convocationis Synodi, vocare ad se Ecclesiasticos privilegiatos Almæ Domus, tam ad Concilium quam ad reliquos actus necessarios pro explenda dicta Synodo, eodem modo, quo se gerit respectu suorum subditorum. *Dub* 28. *ex* 33.

Licet etiam, facultate delegata, renuentes debitis pœnis compellere. *ibid.*

E contra vero occasione Synodi promulgandæ in Ecclesia Lauretana, non tenentur Almæ Domus Ministri subministrare ea omnia, quæ necessaria sunt pro promulgatione. *Dub.* 19. *ex* 33.

Sacramenta. Vide Parochus.
Sacrarium. Vide Edicta.
Supellectiles Sacræ. *Vide* Paramenta.
Tumulatio Cadaverum. *Vide* Parochus.

Vicarius Generalis.

Vicarius Episcopi, in his, quæ respiciunt exercitium Jurisdictionis delegatæ, non debet procedere uti Subdelegatus Apostolicus, sed uti Subdelegatus Episcopi. *Dub. ultimo ex* 33.

Licet Vicariis Generalibus Laureti, & Recineti, processionaliter cum Capitulis ambarum Civitatum, ad Almam Domum, in Festivitate Sanctissime Annunciationis, vel alia die non impedita, ingredi in Sacram Capellam indutis Mantelletta supra Rocchetum, dummodo habeant privilegium utendi dictis Mantelletta, & Rocchetto. *Dub.* 3. *ex* 33.

Visitatio.

Episcopo competit facultas visitandi Sanctissimum Sacramentum in ejus Altari, ad effectum recognoscendi, an asservetur debita decentia, ac veneratione. *Dub.* 3. 18. *Augusti* 1727.

Item visitandi Sanctissimum Sacramentum, quod asservatur in Hospitali ejusdemmet Almæ Domus, ac recognoscendi libros, in quibus notantur Infirmi, & Defuncti ejusmet Hospitalis, ibique facere absolutionem Defunctorum occasione suæ Visitationis. *Dub.* 5. *ut supra.*

Non potest autem jure delegato Episcopus visitare Montem Pietatis, ad solum effectum inquirendi, & recognoscendi, an adimpleantur Legata, & alia opera pia cum onere a Particularibus relicta. *Dub.* 7. 17. *Aprilis* 1708. Cætera *Vide* Arx Ecclesiæ.

Vicarius Capitularis. *Vide* Sede Vacante.

D U B I A
A BENEDICTO XIV.
SUMMO PONTIFICE
Decisa, & Resoluta.

Primum Dubium.

AN Episcopo auscultanti Sacrum in Altare Sanctissimæ Annunciationis, vel in eo Sanctissimi Sacramenti, uti Delegato Apostolico, servari debeant a Capellanis Almæ Domus Cæremoniæ servari solitæ in Missis, quæ celebrantur coram Episcopo in sua Diœcæsi; Et an ab Inservientibus eadem debeant servari, & signanter circa Evangelium porrigendum Episcopo ad osculandum.

Resolutio. Affirmative quoad utramque partem.

II. Dubium.

An quando in Ecclesia Lauretana de ordine Episcopi fit Communio generalis, vel fit aliqua Processio, aut Expositio Sanctissimi Sacramenti, ad implorandum Divinum Auxilium pro necessitatibus Populi, vel Ecclesiæ Catholicæ, debeant a Ministris Almæ Domus subministrari Ceræ, & alia necessaria pro supradictis Functionibus explendis, & præcipue Lignum Sanctissimæ Crucis, quod servatur in Sacra Capella, occasione alicujus particularis Processionis, ad effectum illud exponendi in Altare Sanctissimæ Annunciationis, illudque processionaliter deferendi per Civi-

Civitatem, & an liceat in hujusmodi Casibus Episcopo, uti Delegato, cum Sanctissimo Sacramento, vel Ligno Sanctissimæ Crucis, solemniter Populo benedicere in eodem Altari Sanctissimæ Annunciationis, vel in eo Augustissimi Sacramenti?

Resolutio. Affirmative in omnibus.

III. Dubium.

An liceat Vicariis Generalibus Laureti, & Recineti processionaliter cum Capitulis dictarum ambarum Civitatum, ad Almam Domum, in Festivitate Sanctissimæ Annunciationis, vel alia die non impedita, ingredi processionaliter, ut supra, in Sanctam Capellam, indutis Mantelletta supra Rocchettum?

Resolutio. Affirmative, dummodo habeant.

IV. Dubium.

An Musicis, & Cantoribus se absentare petentibus a servitio Ecclesiæ ad breve tempus ob aliquod eorum negotium, sit concedenda licentia a Gubernatore, vel potius ab Episcopo, aut ejus Vicario Generali, jure delegato?

Resolutio. Negative quoad primam partem, & affirmative quoad secundam.

V. Dubium.

An ad Episcopum, privative quoad Gubernatorem, spectet præscribere Ordines Magistro Capellæ, Cantoribus, & Organistæ, circa servitium Chori, & Functionum Ecclesiasticarum?

Resolutio. Affirmative.

VI. Dubium.

An Arx Ecclesiæ Lauretanæ existens super dictam Ecclesiam, ubi sunt Mansiones Clericorum Sacristiæ, & Inservientium Missarum, & Lampadariorum, sit sub Ditione Episcopi, itaut possit ab eo visitari jure ordinario, quoad Clericos Sacristiæ, & supradictos Inservientes; quo vero ad Lampadarios jure delegato?

Resolutio. Negative: Sed cum Personæ in Dubio descriptæ non habitent in Arce, sed Mansiones Arcis accommodentur illis, qui confugiunt ad Ecclesiasticam Immunitatem, Januam Arcis esse omnino claudendam.

VII. Dubium.

An Episcopus, sive ejus Vicarius Generalis Laureti, procedens jure delegato tam in Causis Civilibus, quam in Criminalibus contra Privilegiatos Almæ Domus, teneatur uti Officialibus Tribunalis Almæ Domus, seu potius uti valeat illis suæ Curiæ Episcopalis: Et quatenus affirmative quoad primam partem.

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, & negative quoad secundam.

VIII. Dubium.

An possit aliquando, & attenta aliqua suspicione, uti suo Cancellario Episcopali in examinandis Testibus, pro sumendis, & captivandis indiciis, dummodo tamen dicta Examina Testium reproducantur per acta Cancellariæ Almæ Domus, antequam Reus constituatur, & Processus per eadem acta Cancellariæ Almæ Domus prosequatur?

Resolutio. Affirmative prævia tamen licentia Sacræ Congregationis.

IX. Dubium.

An Personę, quæ carcerantur de mandato supradicti Episcopi, vel ejus Vicarii, procedentis jure delegato, detineri debeant in Carceribus Almæ Domus, vel potius in illis ipsius Episcopalis?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, & negative quoad secundam.

X. Dubium.

An Dominus Cancellarius Almæ Domus possit ab Episcopo compelli ad conficiendum Inventarium omnium Processuum Beneficialium, Matrimonialium, Civilium, & Criminalium Actorum, & aliarum Scripturarum factarum, & respective exhibitarum in dicta Cancellaria coram Episcopo, vel ejus Vicario, tamquam delegato Apostolico, ad effectum asservandi dictum Inventarium in Archivio Episcopali, ad formam novissimi Concilii Romani, & Constitutionis Benedicti XIII. N. III.

Resolutio. Teneri, & in casu renitentiæ, compellendum esse a Sacra Congregatione Lauretana.

XI. Dubium.

An juxta prætensam dispositionem Constitutionis san. mem. Pauli V. §. *Nihilominus*, privilegio Exemptionis a Jurisdictione Episcopi gaudere debeant Familiæ Servitorum, & Famulorum, qui inserviunt Ministris Officialibus, aliisque Privilegiatis Almæ Domus?

Resolutio. Negative: Nihil tamen esse innovandum quoad jus exemptionis concessum Ministris pro uno tantum eorum Famulo.

XII. Dubium.

An Episcopo uti Delegato Apostolico, privative competat licentias concedere Confluentibus, & Diœcesanis, sese muniendi Eucharistia in Sacra Capella?

Resolutio. Affirmative.

XIII. Resolutio.

An sub expressione Confluentium a qualibet Mundi parte devotionis gratia ad Almam Domum, qui, juxta Literam dictæ Constitutionis Innocentianæ §. *Ac primo quidem*, a jurisdictione Episcopi eximuntur, comprehendantur illi, qui petunt Lauretum propter eorum temporalia negotia, vel in dicta Civitate remanent per plures dies; Et quatenus affirmative, per quantum temporis durare debeat privilegium Confluentiæ?

Resolutio. Quoad primam partem negative; & quoad secundam, privilegium confluentiæ durare per decem dies.

XIV. Dubium.

An hujusmodi privilegio Confluentiæ gaudeant Confluentes illi, qui a Birruariis Episcopalibus apprehenduntur cum Mulieribus suspectis, Fures, aliique quomodolibet Delinquentes?

Resolutio. Affirmative, dummodo captura sequatur intra decem dies, juxta Responsionem ad Dubium præcedens: onerata quoque Gubernatoris conscientia, eos puniendi prout de jure; additisque pœnis arbitrio Sacræ Congregationis Lauretanæ, & Summi Pontificis, in Casu omissionis.

XV. Dubium.

An eadem exemptione a jurisdictione Episcopi gaudere debeant Artifices, & Professores quicumque inservientes Almæ Domui intra annum in eorum Professionibus, non tamen continuo, sed juxta Sanctuarii necessitatem, absque constitutione annui Salarii, licet Literis patentalibus Almæ Domus cum inhibitione fuerint muniti?

Resolutio. Negative.

XVI. Dubium.

An frui debeant eadem exemptione omnes Coloni, Affictuarii, & Emphyteutæ etiam parvorum Prædiorum Almæ Domus cum tenui Canonis responsione?

Resolutio. Negative.

XVII. Dubium.

An, qui habent Officia Almæ Domus, sed ea exercent per interpositas Personas, veluti Pulsator Nolarum, Cantinerius, & similes, frui debeant dicta exemptione tam ipsi uti Officiales, quam eorum Substituti?

Resolutio. Affirmative, dummodo facultas exercendi per Substitutum fuerit a Sacra Congregatione Lauretana approbata.

N. III.

XVIII. *Dubium*.

An gaudeant dicta exemptione etiam Coadjutores Officialium Almæ Domus?

Resolutio. Affirmative, dummodo Coadjutoria fuerit approbata a Sacra Congregatione Lauretana.

XIX. *Dubium*.

An eadem exemptione gaudeant Famuli, aliique Inservientes Patentatis Sanctuarii in Cauponis, & Apothecis?

Resolutio. Negative.

XX. *Dubium*.

An aliqui commorantes continuo in Civitate Laureti, & habentes Literas patentes Quæstuatorum, Denunciatorum Legatorum piorum Sanctuarii, & similium in eorum Patris ab eadem Civitate distantibus, eadem exemptione gaudere debeant?

Resolutio. Negative.

XXI. *Dubium*.

An Sacerdos Possessor Capellaniæ Micucci, cujus nominatio spectat ad Ven. Societatem Sanctissimi Rosarii Laureti Episcopo subjectam, eodem privilegio exemptionis fruatur, ex quo destinatos proventus prædictæ Capellaniæ recipit ab Alma Domo, uti hærede supradicti Micucci?

Resolutio. Affirmative.

XXII. *Dubium*.

An Coloni, & Affictuarii pro tempore existentes in quodam Prædio sito in Territorio Lauretano, & spectante ad Ven. Societatem S. Annæ Recineti, tamquam Emphyteutæ Almæ Domus, gaudeant supradicta exemptione?

Resolutio. Negative.

XXIII. *Dubium*.

An hujusmodi exemptione gaudeant Coloni, & Affictuarii Ven. Societatis Laureti existentis in Prædio, quod dicta Societas possidet ut Emphyteuta Almæ Domus?

Resolutio. Negative.

XXIV. *Dubium*.

An Pistores Panis venalis Civitatis Laureti gaudeant eadem exemptione?

Resolutio. Pistores Panis, quem conficiunt pro Inservientibus Almæ Domui, hoc est, qui Panem conficiunt; quem Alma Domus Inservientibus facit distribuere, gaudere; Secus illos, qui Panem venalem conficiunt ad usum publicum, & propriam utilitatem.

XXV. *Dubium*.

An liceat Gubernatori, attento privilegio Sanctuarii trahendi ad suum Tribunal omnes Causas tam activas, quam passivas ejusdem Almæ Domus, procedere contra Clericos, Ecclesiasticasque Personas, & Loca Pia, in dictis Causis Almæ Domus, uti Reos conventos, seu potius id competat Episcopo tamquam Delegato Apostolico, vel ejus Vicario uti Subdelegato?

Resolutio. Non posse Gubernatorem procedere in Caussis Activis motis a Ministris, & Exemptis Almæ Domus contra Ecclesiasticos non privilegiatos, idque ad Episcopum pertinere jure delegato, in Causis activis motis a Ministris, & Exemptis Almæ Domus contra Ecclesiasticos privilegiatos, nisi agatur de iis, quæ respiciunt eorum Ministerium, in quibus subesse debent Gubernatori; Quo vero ad Causas tam activas, quam passivas, in quibus agitur de interesse Almæ Domus, spectare privative ad Gubernatorem.

XXVI. *Dubium*.

An Episcopo liceat ubique in sua Diœcesi, ubi ordinationes habuerit, etiam extra Ecclesiam Lauretanam, ordinare auctoritate delegata Exemptos Almæ Domus, ita tamen, ut Episcopus teneatur registrare in Cancellaria Almæ Domus, tam Ordinationes Exemptorum, quam eorum Literas testimoniales?

Resolutio. Negative quoad primam partem, & affirmative quoad secundam.

XXVII. *Dubium*.

An reducenda sit ad mensuram præscriptam Predella, qua utitur Gubernator, dum assistit Sacris Functionibus prope Altare Sanctissimæ Annunciatæ, ad instar Pradellæ, quæ pro eodem Gubernatore extat in Choro?

Resolutio. Nihil esse innovandum.

XXVIII. *Dubium*.

An occasione Convocationis Synodi liceat eidem Episcopo vocare ad se Ecclesiasticos privilegiatos Almæ Domus tam ad Concilium, quam ad reliquos Actus necessarios pro explenda dicta Synodo, eodem modo, quo se gerit respectu suorum Subditorum; Et an, facultate delegata, possit renuentes debitis pœnis compellere?

Resolutio. Affirmative quoad utramque partem.

XXIX. *Dubium*.

An occasione Synodi promulgandæ in Ecclesia Lauretana, debeant Almæ Domus Ministri subministrare ea omnia, quæ necessaria sunt pro dictæ Synodi promulgatione?

Resolutio. Negative.

XXX. *Dubium*.

An Episcopo, uti Delegato Apostolico, liceat Infirmis Hospitali Almæ Domus degentibus impertiri Benedictionem in Articulo mortis?

Resolutio. Affirmative.

XXXI. *Dubium*.

An eidem Episcopo, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V. debeatur usus Paramentorum Ecclesiasticorum in suo Sacrario separato assignandorum; Et an valeat ipsis uti etiam in Functionibus explendis in Diœcesi Lauretana?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, & negative quoad secundam.

XXXII. *Dubium*.

An Episcopus vigore Bullæ Sa. me. Innocentii XII. sit Delegatus perpetuus? sive potius: An, & in quibus casibus recurrere teneatur ad Sacram Congregatione Lauretanam?

Resolutio. Episcopum vigore Bullæ Innocentianæ esse Delegatum perpetuum, nec esse adstrictum recurrere ad Sacram Congregationem Lauretanam pro exercitio dictæ jurisdictionis delegatæ, salva tamen superioritate dictæ Sacræ Congregationis, & salva obedientia eidem ab Episcopo debita, ad tramites ejusdem Constitutionis Innocentianæ?

XXXIII. *Dubium*.

An Vicarius ejusdem Episcopi possit procedere uti Subdelegatus Apostolicus; sive ipsius Episcopi.

Resolutio. Vicarium Episcopi in his, quæ respiciunt exercitium jurisdictionis delegatæ, non debere procedere uti Subdelegatum Apostolicum, sed uti Subdelegatum Episcopi.

Sequens XXXIV. Dubium jussu Sanctissimi Domini Nostri inter Partes concordatum, & ab eadem Sanctitate Sua, ut infra, resolutum.

XXXIV. *Dubium*.

An, & cui competat Electio, Approbatio, & respective Expeditio Literarum Patentium Rectoris Ecclesiæ Parochialis Sancti Petri Castri Fidardi, in casu &c.

Re-

Resolutio. Electionem, & Literarum, Patentium Expeditionem pertinere ad Gubernatorem, nomine Congregationis Lauretanæ: Examen vero, ac Approbationem ad Episcopum, jure delegato.

A P P E N D I X
A D
SYNOPSIM LAURETANAM.

CUM post prælo traditam Synopsim Lauretanam, jussu ac auctoritate Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI XIV. in unum collectam, nonnullæ aliæ insurrexerint Controversiæ jurisdictionales inter Curiam Episcopalem, & alteram Domini Gubernatoris Lauretani, eas itidem definire Apostolico suo Oraculo dignatus est itidem Pontifex Optimus Maximus; Ut vero Resolutiones hujusmodi in posterum pro quibuscumque similibus casibus inservire valeant, eo quo pollet zelo in dirimendis litibus, & dissensioniaus pro publica utilitate, jussit præfatæ Synopsi hanc superaddi Appendicem, expresse decernens, decisiones, & resolutiones iu ea contentas, vim, & efficaciam legis perpetuo obtinere, perinde ac si illæ impressæ, ac insertæ in ipsa Synopsi reperirentur.

D U B I A
A BENEDICTO XIV.
SUMMO PONTIFICE

Resoluta post Annum 1743. quo evulgata fuit Synopsis Lauretana.

Primum Dubium.

AN tumulatio Cadaverum, & administratio Sacramentorum, quoad Capellanos, qui pro Principibus exteris Missam assidue celebrant in Sancta Capella, & ab Alma Domo mercedem non recipiunt, spectet ad Curatum Almæ Domus, seu potius ad Parochos Episcopales?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, & negative quoad secundam.

II. Dubium.

An Pictor Cereorum, qui die Purificationis benedicuntur, & Culcitrarum Confector pro servitio Almæ Domus, gaudeant exemptione a jurisdictione Episcopi?

Resolutio. Negative.

III. Dubium.

An privilegio Exemptionis frui debeat Affictuarius parvi Prædii Almæ Domus ad usum Fornacis lateritiæ, ex quo ipse tantum retrahit ab eodem Prædio, quantum sufficit ad illius, & Familiæ sustentationem pro toto anno, vel saltem pro ejus majori parte?

Resolutio. Affirmative.

IV. Resolutio.

An cognitio furti commissi in Ecclesia Lauretana, extra tamen Territorium exemptum, pertineat ad Gubernatorem, seu potius ad Episcopum; & quatenus affirmative ad secundam partem.

V. Dubium.

An, ubi Fur sit confluens devotionis gratia, & non Clericus, idem Episcopus procedere possit jure delegato.

Resolutio. Ad primum, pertinere cumulative ad Gubernatorem, & ad Episcopum, itaut sit locus præventioni: Ad secundum, negative.

VI. Dubium.

An, & quando Exteri censeri debeant Lauretum petere propter eorum temporalia negotia, seu potius devotionis gratia ad Almam Domum, itaut intret privilegium confluentiæ?

Resolutio. Omnes, & quoscumque Exteros ex quacumque Mundi parte Lauretum accedentes, censendum esse illuc petere devotionis gratia, exceptis iis, qui in Civitate, vel Territorio bona possident? ita tamen, ut privilegium Confluentiæ duret dumtaxat per decem dies, nisi longior permanentia procedat ex causa gravis infirmitatis contractæ infra decem dies.

VII. Dubium.

An Administratio Sacramentorum quoad Joannem Rubeum, ejusque Conjugem, conviventes quidem cum Gaetano Borgognoni privilegiato, sed tamen propriis eorum redditibus, spectet ad Curatum Almæ Domus, seu potius ad Parochos Episcopales?

Resolutio. Negative ad primam partem, & affirmative ad secundam.

VIII. Dubium.

An probatio status liberi Francisci Raffaelli continui Commensalis, Antonii Nicoli patentati, qui etiam dictum Raffaelli tanquam unice proprio servitio adscriptum declaravit, fieri debeat per acta Cancellariæ Almæ Domus seu potius in Curia Episcopali?

Resolutio. Affirmative ad primam partem, & negative quoad secundam.

IX. Dubium.

An quoties de mandato sive Sacræ Congregationis Lauretanæ, sive Gubernatoris ejusdem Civitatis, aliquis ex Canonicis, Beneficiatis, seu aliis Capitularibus Basilicæ Lauretanæ, nullo ei assignato stipendio, eligitur pro servitio Almæ Domus, pro quo ipse, sive attenta absentia a dicta Civitate, sive aliter, præpeditus remaneat interessendi Divinis Officiis; taliter electus, & deputatus, possit percipere omnes distributiones quotidianas; ita quod a quoddam nullo modo punctari possit?

Resolutio. Affirmative, quamdiu necessitas servitii Almæ Domus perduraverit: & quoad Custodes, & Sacristas observetur Constitutio San. mem. Pauli V. §. *Decernimus*.

N U M. IV.

Ad Constit. LXXXIII. fol. 164.

D E C R E T U M

Quod SS. Apostolorum Principes PETRUS & PAULUS Urbis Romæ Patroni Principales nuncupentur.

CUM omnium communi æque, ac pio Ecclesiarum more institutum sit, ut quos e Sanctorum numero sibi singulæ Patronos elegerint, eos etiam, adjecto illustri Patronorum titulo, suis unaquæque Calendariis inscribant: Minime dubitandum est, quin Romana potissimum Ecclesia, Principum Apostolorum PETRI, & PAULI Martyrio consecrata, ac supra alias in summum honoris, & gloriæ culmen evecta, a Fidei primordiis eosdem Apostolos uti Patronos habuerit apud Deum, seque in illorum tutela positam jure putaverit. Clarum antiquæ huic traditioni perhibent testimonium tum Sanctus Leo Papa *ser.* 1. *de SS. Petr.*, *& Paul.* ubi eos Romæ Patronos nominat speciales: *Sicut autem*, inquit, *& Nos experti sumus*, *& Nostri probavere Majores*, *credimus*, *atque confidimus inter omnes labores istius vitæ*, *ad obtinendam misericordiam Dei*, *semper Nos specialium Patronorum Orationibus adjuvandos*: tum quoque Sanctus Maximus Episcopus, Taurinensis *Homil.* 3. *de iisdem* ubi eos Romæ Patronos appellet peculiares: *Horum hodie concursu lætissimo recolit Roma Martyrium*: *& quorum dudum impia persecuta est sanguinem*, *eorum nunc peculiari devota Patrocinio gloriatur*. Eisdemque celebri Disticho concinit Sanctus Venantius Fortunatus: *A facie hostili duo propugnacula præsunt*: *Quæ Fidei Turres Urbs caput Orbis habet*.

At quia compertum est, in Ordine Divini Officii, debita hac nota, ac insigni titulo Patronorum principalium Almæ Urbis, Sanctos eosdem Apostolos nun-

N. VI. nuncupari non consuevisse, eam fortasse ob causam, quod SS. PETRUS, & PAULUS Catholicae Ecclesiae Patroni, caeteroquin Generales habeantur, eaque propter in communibus suffragiis ubique per Ecclesiam ipsam invocentur: Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. solerter advertens, per hujusmodi Ecclesiae universae generale Patrocinium non effici, quominus iidem sint quamplurium per Orbem Ecclesiarum Patroni simul etiam peculiares, sive ut ajunt, Principales, & hoc nomine in earum Calendariis inscribantur; ratus est, non decere, ut quae ipsorum Patrocinio Roma prae caeteris laetatur, eos ubi maxime oportet, Sacris videlicet in Festis, Patronos non appellet.

Qua de re Sanctitas Sua, ut imposterum debita honoris & obsequii ratio servetur in recolenda memoria Principum Apostolorum, quorum praesenti ope, ac tutela Christiana Respublica, undique procellis acta, ut gravioribus in diem aerumnis confecta, tandem erigatur: Mandat, ac praecipit, memoratos Apostolorum Principes SS. PETRUM, & PAULUM posthac Romano quoque Calendario, sive Ordini Divini Officii pro degentis in Urbe Cleri directione quotannis imprimendo, similiter inscribi, titulo scilicet principalium Urbis Patronorum non omisso.

Praeterea eadem Sanctitas Sua, inhaerens Decretis alias editis a Sacra Rituum Congregatione, & a Praedecessoribus suis Romanis Pontificibus approbatis, declarat, quod Commemorationi, quae in unaquaque Civitate; & Dioecesi, ex laudabili consuetudine, & Rubricarum dispositione, fit Sanctorum suorum Patronorum Principalium inter Suffragia Sanctorum, post Laudes, & Vesperas in Divinis Officiis, quando Commemorationes, sive Suffragia Sanctorum recitantur, tum Romae, tum alibi, ubicumque Sancti Apostoli PETRUS ET PAULUS uti Patroni principales coluntur, satisfactum censeatur per eam Commemorationem ordinariam, seu communem, quae fit eorumdem in universa Ecclesia, post commemorationem Beatissimae Virginis Mariae. Atque ita Sanctitas Sua mandat, decernit, & declarat. Hac die 16. Octobris 1743.

Fr. J. A. Card. Guadagni Pro-Praefectus.

Loco ✠ Sigilli.

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secret.

NUM. V.

Ad Constitut. LXXXIV. fol. 167.

DE DELATIONE

Et usu Rocchetti.

Sacrae Congregationis Caeremonialis Decreta

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

Jussu edita.

CUM de mandato Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI PAPAE XIV. propositi fuerint in Sacra Congregatione Caeremoniali nonnulli abusus, qui de recenti irrepserunt, inter quos est, quod Praelati Rocchetti usum habentes, illo indiscriminatim induti per Urbem incedant, ac insuetis, indebitisque lemniscis, vulgo *Fiocchi*, equos proprii currus exornent: brevioribus insuper nigris vestibus amicti Ecclesias adhuc lucente die, ingrediantur, Sacramentum publice expositum veneraturi, vel recurrentibus Sanctorum solemnitatibus Cultum adhibituri: atque debita erga Sacrum Cardinalium Collegium publica visitationis officia, aliquando non expleverint, tam in prima Praelatitii habitus susceptione, vel in nova Dignitatum, aut munerum assecutione, quam erga eosdem Eminentissimos extra Urbem degentes, dum per Civitates, ubi ipsi resident, Praelati iter agentes, quamvis tempus congruum id permitteret, eos invisere non fategerint.

Eadem proinde Sacra Congregatio ad eos omnino eliminandos, enunciatis die, & mense, ita decrevit.

I. Nulli Praelatorum, cujusvis ordinis; aut Collegii fuerit, qui Rocchetti praerogativa potitur, imposterum liceat eodem induto per Urbem incedere; cum hoc gestare unice ex Summorum Pontificum munificentia una cum lemnicis nigris ad equos proprii cursus appensis, praecipuorum suorum officiorum ratione ac praestantia, permissum sit Almae Urbis Gubernatori Vice-Camerario, Generalibus Reverendae Camerae Apostolicae Auditori, ac Thesaurario, nec non utriusque Sacri Palatii Apostolici Praefecto, atque insuper ob distincti habitus accessionem, Mozzettae scilicet a San. mem. Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Constantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, & Hierosolymitano concessae, dum Mantelletto, a praedicta Mozzetta ornati processerint.

II. Praelati autem, qui Rocchetti praerogativa fruuntur, tunc tantum sument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apostolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum aut Collegialium Actionum, quae in eodem Palatio cum Rocchetto fient, ingressuri; nec non quando primum in promotione Sacro Senatui de Novo adscriptos, & iterum Cardinalatus Insigni decoratos, eos in suis Domibus visitabunt; quoties quemcumque ex DD. Cardinalibus primo invisent, vel Cardinali Rocchetto similiter induto in comitatus obsequiis erunt, sive Domui fuerit, sive extra: Conveniendo insuper cum Oratoribus Principum, qui Aula gaudent Regia, publica solemni pompa procedentibus, & in actu pariter dumtaxat cujuscumque alterius publicae, privatae vel actionis, in qua Roccheti usus, Dignitatis, vel muneris ratione eis competere potest.

III. jussit item, ut Lemnisci, vulgo *Fiocchi*, aut quid similis ornatus, quocumque praetextu, titulo, colore, aut forma, in Ephipiis Equorum Praesulum currus raptantium non apponantur. Etsi forte apposita diuturno tempore ingredi liceat.

IV. Nulli praeterea Praelatorum, nisi Praelatitio habitu induto, publicas Ecclesias, in quibus Sanctissimum Sacramentum Fidelium venerationi fuerit expositum, vel alia quaecumque solemnia inibi peragantur, diuturno tempore ingredi liceat.

V. Statuit insuper S. Congreg. ut Decreto alias per eam emanato die scilicet 16. Aprilis 1701., & a San. mem. Clemente XI. approbato, nempe: Praelati usum Rocchetti habentes, eodem induti, Eminentissimos Dominos nuper creatos visitabunt, quos denuo cum Rocchetto, ut supra, visitabunt, post susceptа Cardinalatus Insignia: adderetur, quod ipsi Praelati ejusdem visitationis officium explere teneantur, non solum statim ac Praelatitium sumpserint habitum; sed etiam cum aliqua distincta nova Dignitate, vel munere fuerint insigniti, & occasione publici alterius Officii sibi ab Apostolica Sede collati, pro quo explendo ad Urbe sint recessuri, & quando, illo adimpleto, in Urbem redierint permansuri.

VI. Utque suprema Cardinalatus Dignitas semper, & ubique debito non fraudetur honore, decrevit itidem eadem Sacra Congregatio, quod Praelati tam privata, quam publica Causa itinerantes, dum eos per Civitates, in quibus aliquis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis adfuerit, transire acciderit, erga ipsum, praefatum visitationis officium, prout tempus & circumstantiae ferent, explere non praetermittant.

Et facta per me Secretarium Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO Papae XIV. de praemissis omnibus relatione. Idem Sanctissimus Dominus Noster praedicta Decreta, non solum approbavit, sed inviolabiliter praecepit servari, ac peculiariter Collegiis omnibus Praelatorum jussit significari, ne sub quovis praetextu, tolerantiae causa vel colore, quae superius praescripta sunt, secus interpretando, variationi, vel omissioni subjaceant; sed omnino prout exprimuntur, ab omnibus servanda mandavit, & quatenus opus fuerit, pro eorumdem Decretorum executione ad omnia alia necessaria, & opportuna remedia se deventurum expressit. Hac die 23. Novembris 1742. Sanctissimi Domini Nostri Pontificatus Anno III.

T. Episcopus Ostien., & Veliternen. Card. Rufus Sac. Collegii Decanus, Vice-Cancellarius, Praefectus,

Loco ✠ Sigilli.

Ignatius Reali Secretarius.

NUM.

NUM. VI.

Ad Constit. XCII. fol. 190.

ACTA CONSISTORIALIA

Pro Concessione Pallii Patriarchæ Antiocheno Græco-Melchitarum

In Consistorio Secreto habito die 3. Februarii 1744.

ARGUMENTUM.

Seraphinus Tanas, qui, juxta Græcorum morem, electus Partiarcha Antiochenus Græco-Melchitarum, Cyrilli nomen assumpserat, & jam a Sancta Sede Apostolica Electionis confirmationem obtinuerat, per Joannem Aminionem Sacerdotem ejusdem Ritus Procuratorem specialiter deputatum Pallii honorem instanter, atque humiliter postulavit. Itaque in Aulam Consistorialem, in qua Prælati, Nobiles plurimi, ac Collegiorum tam de Propaganda Fide, quam Græcorum Alumni jam frequentissimi convenerant, antequam fores Consistorii de more clauderentur, præcedentibus ad arcendum populum duobus ex servientibus armorum, qui & Mazzerii vocitantur, ab uno ex DD. Cœremoniarum Magistris D. Thomas Franciscus Scaramutius Advocatus Consistorialis, & præfatus Electi Patriarchæ Cyrilli Procurator introducti fuere, & e regione Pontificiæ Sedis flexis genibus antedictus D. Scaramutius Sanctitatem Suam sic fuit allocutus.

BEATISSIME PATER.

AD Patriarchatum Antiochenum, qui a pluribus sæculis a Sanctæ Sedis unione desciverat, electus juxta Grecorum morem fuit sub anno millesimo septingentesimo vigesimo quarto R. P. Seraphinus Tanas, qui Cyrilli nomen assumpsit, pietate, bonisque moribus, ac scientiis imbutus apud Collegium Urbanum de Propaganda Fide, cui inter Alumnos diu fuit adscriptus. Romano Pontifici B. Petri Successori obedientiam præstiturus, prompte ablegavit ad San. mem. Benedictum XIII. Joannem Amenionem Sacerdotem ejusdem Ritus Græco-Melchitarum, & Alumnum antea ejusdem Collegii, cum speciali mandato, ut suæ confirmationem Electionis a Sancta Sede, & a Summo Pontifice, a quo omnis Ecclesiastica potestas descendit, humiliter postularet, & pro concessione Pallii suo Nomine deprecaretur. Acta Electionis talia comperta fuere, ut confirmatione digna visa fuerit Electio. Sed ut certiora de perfecta unione, & obedientia erga Sanctam Sedem a Cyrillo haberentur testimonia, non prius confirmationis actus, probato Religioso Viro delegatus, publici juris factus est quam idem Patriarcha Fidei Catholicæ professionem juxta præscriptam formam emitteret, ac mandatis Sanctæ Sedis parere jurejurando adfirmaret. Æquo libentique animo omnia implevit Cyrillus, & licet commissas sibi Gentes ad obsequium, & unionem Sanctæ Sedis alacrius excitans, persequutionem a schismaticis passus sit, ahuc vigilis Pastoris curas gerens, & novum sinceræ fidei erga Sanctam Sedem documentum exhibens, dubitationes in sui Gregis regimine exortas, ejus judicio submisit. Earum tamen discussio assumi non potuit ob superventam Apostolicæ Sedis vacationem. Reservatum sane erat, Deo Optimo Maximo sic disponente, hujus operis complementum Tibi, Beatissime Pater, qui summo zelo duce, & omnigena sapientia comite, ab illa die, qua ad supremam hanc Cathedram evectus fuisti, Catholicæ Fidei ubique servandæ studuisti, & in orbem totum diffundendæ. Idcirco Sanctitas Vestra dubitationes a Patriarcha exhibitas, coram se discussit; ac matura deliberatione composuit, prout in Literis, quas ad eumdem Patriarcham, eique suffraganeos Episcopos Græco-Melchitarum Ecclesiarum scribere dignata est, disertissime explicavit. Plene sic unione cum Sancta Romana Ecclesia constituta, Cyrilli Procurator spondens, quod ille Sanctitatis Vestræ mandatis erit omnimode pariturus, resumpsit intermissam Pallii postulationem; quæ cum non nisi in hoc loco, ubi auctoritate Sanctitatis Vestræ graviora negotia peraguntur, tractari possit, ideo supplicatio ista nunc reverenter exponitur: petitque Cyrillus Patriarcha Antiochenus, quo par est, obsequio, totaque animi submissione, Pallium, quod e Corpore Divi Petri sumitur, & in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur; spemque fovet, ut voti compos fieri mereatur, quia Antiochenæ Ecclesiæ prærogativæ illi viam sternunt amplissimam, ac tali honore ipse Cyrillus se dignum exhibet, dum erga Sanctam Sedem semper fuit obsequentissimus. Decens propterea videtur, quod Eum Sanctitas Vestra hoc dignetur cumulare beneficio, pro quo idem Joannes Aminion hic præsens Orator legitimo suffultus mandato, supplicat instanter, instantius, & instantissime. N. VI.

Venerabiles Fratres.

MAGNUS Pontifex Innocentius Primus in Epistola ad Alexandrum Antiochenum, nunquam futurum affirmavit, ut Sedes Antiochena Romanæ cederet, *nisi quod illa in transitu meruit, ista susceptum, & apud se consummatum gaudet.* Primis quidem temporibus eam Sedem occuparunt Episcopi Sanctitate clarissimi, Evodius, Ignatius Martyr, Meletius, & Flavianus. At vero sæculo quinto vergente, dilacerato per Nestorii, & Eutychetis hæreses Oriente, Antiochena Ecclesia turpiter deformata est: quippe quæ divisa fuit inter eos, qui Concilii Chalcedonensis definitionibus sese opposuerunt, quique adhuc per hos dies Jacobitarum nomine subsistunt; & inter illos, qui e contrario Concilii dogmata ac decreta venerantes, Marciani Imperatoris edictis obsequentes fuerunt, atque hinc Melchitæ, hoc est Regii, nuncupati sunt. Cum vero subinde Antiochenam Ecclesiam P. triarchæ hæretica pravitate infecti invasissent, omnem lapidem Patriarchæ Constantinopolitani moverunt, ut illam sibi subjicerent; maxime vero postquam OEcumenici titulum sibimet arrogarunt: Neque id frustra. Nam occupata sæculo septimo Syria una cum proximis Provinciis a Saracenis, & inde sæculo decimo ab Imperatore Nicephoro Phoca ex eorum manibus erepta, in Græcorum Imperatorum potestatem Antiochia devenit: proinde Antiocheni Patriarchæ a Constantinopolitano selecti, ordinatique sunt; atque ita Melchitæ Græcorum schismatici se se immiscentes, Melchitæ Græci mox appellati sunt.

Post hæc, ineunte sæculo undecimo, Petrus III. Patriarcha Antiochenus de more Antecessorum suorum, S. Leonis IX. Romano Pontifice se ad Patriarchatus dignitatem fuisse promotum significavit, in ea petens ab illo confirmari, sicuti revera confirmatus est, a schismate hac ratione secedens. Dorotheus I. cum Ecclesia Romana in Concilio OEcumenico Florentino se se conjunxit. Cum autem idem Patriarchatus rursus esset in schismatis tenebras delapsus, nulla resipiscentiæ lux affulsit, nisi labente sæculo decimo septimo, ad quam iter primo stravit Euthymius Melchita Tyri, & Sidonis Archiepiscopus: deinde Athanasius Patriarcha, quique ei Primus successit Cyrillus, transmissa ad hanc Sanctam Sedem Fidei professione, cui Sancta Sedes penitus non acquievit, proinde nec Pallii dignitatem illis concedere opportunum judicavit.

Unus id temporis Patriarcha Cyrillus alter est, qui præsenti sæculo ad Patriarchatum evectus, electionis suæ a Sancta Sede confirmationem obtinuit, cum suæ erga hanc Sanctam Sedem obedientiæ signa minime dubia dederit, fortissimumque se gesserit in ea asserenda adversus Sylvestrum schismaticum, qui Sedem Patriarchalem invasit; quamobrem in Monte Libanno exulare cogitur. Præest insuper Cirillus noster genti, quæ hodie Catholicos ingenti numero complectitur, quæque a decem Episcopis, qui ipsum tamquam legitimum Patriarcham venerantur & colunt, provide gubernatur. Atque in Melchitis hisce vere Orthodoxis Venerabiles Antiochenæ Ecclesiæ reliquiæ, jampridem consepultæ, reviviscunt. Huic itaque venerando viro, huic præclaro Orthodoxæ Fidei propugnatori Nos in hoc ipso Consistorio honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, postquam Orthodoxæ Fidei professionem coram eo, cui id delegabimus, emiserit, libenter impertimur; ut factis comprobemus, id quod Leo XI. dixit Petro III. Antiochiæ

N. VI. chiæ Patriarchæ respondens: „ *Maxima Mater, Romana scilicet ac prima Sedes, tam dilectæ sibi Filiæ:* „ *immo Consociæ, nusquam, & nunquam deerit.*

Peracta Oratione Pontifex, benedictione signo Crucis eis impertita, dimisit, atque etiam omnibus aliis simul exclusis Aulæ Consistorialis fores de more clausæ fuerunt, & Sanctissimus cum DD. Cardinalibus solus remansit, ut quæ in Consistorio Secreto peragenda erant, absolveret; Sicque Antiochenæ Ecclesiæ Negotio, quoad Consistorium attinet, completo, quoniam laudati Patriarchæ Cyrilli Procurator desiderio fragrabat pro singulari impertito beneficio Sanctitati Suæ ejusdem Patriarchæ nomine gratias saltem privatim reddere, cum in publico id facere ei non licuerit, ideo post Consistorium, voti compos a Pontifice perhumaniter effectus in intimo suo Cubiculo, familiaribus tantum admissis, in hunc modum verba fecit.

EST sane, BEATISSIME PATER, cur hodie Antiochenus meus electus Patriarcha Cyrillus III. & immortaliter gaudeat, & glorietur in Domino, & gratias amplissimas Tibi non agat modo, sed referat. Pallium Patriarchale, tamdiu ab illo desideratum, ac per tria & ultra lustra sine intermissione quæsitum, en tandem a Te, & per Te hodierno die summa cum celebritate consequitur; Causæ quamplurimæ, quæ ad Spirituale totius Patriarchatus sui regimen spectabant, & quæ nunquam tot annorum cursu ex omni parte expediri potuere, a Te felicissime expeditæ: omnia Rituum dissidia, quæ universam Græcorum Gentem exagitabant, & quæ nunquam hactenus componi valuerunt, a Te sapientissime composita, Patriarcha tandem, exul, afflictus, Patria, Domo, bonis cunctis expoliatus, undequaque vitæ periculis circumseptus, & ab omnibus destitutus, ita adiutus est a Te, ita defensus, & beneficiis, atque honoribus cumulatus, ut in Te uno invenerit, & Julium I., qui Sanctissimum Athanasium fraudibus, ac perfidia dejectus fuerat, restituit; & Paschalem II., qui *nullo modo Antiochenæ Sedis dignitatem imminui passus est*; & Leonem IX., conatibus tutatus est honorem, *quem Antiochenæ Ecclesiæ relinquerunt omnia Sanctorum Patrum Concilia*. Quantum autem ponderis accedit his omnibus, si pensetur, facta hæc esse a Te eo tempore, in quo publicæ, gravissimæque totius Orbis Christiani calamitates, & curæ solicitum Te semper distentumque habent, ac momentis singulis agitatum? Tanta hæc profecto sunt, ut Cyrillus ab his potissimum excitatus, glorietur ad instar Apostoli in infirmitatibus, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis, pro Christo, & Sede Apostolica toleratis, paratusque sit ad majora in dies ex hac ipsa de causa toleranda. Quid autem dicam de Decretis, a Sanctitate Tua nuper publicatis? Sicut sexcenti Chalcedonensis Concilii Patres, auditis Leonis literis, exclamarunt: *Petrus per eos Leonis loquutus est*: ita Cyrillus cum suis Episcopis, acceptis literis Tuis, exclamabit; *Petrus per eos Benedicti loquutus est*. Filius scilicet ille est obsequentissimus Sanctæ Sedis a tenerrimis etiam unguiculis: in hac enim Urbe educatus, in hac sacris literis imbutus fuit, & in hac se totum Deo, & Sedi Apostolicæ consecravit, in Pontificio nimirum Collegio de Propaganda Fide, ubi per integrum decennium ad pietatis, & literarum studia totus incubuit. Hi sunt, Pater Sanctissime, genuini Cyrilli sensus; hæ totius Melchitarum Gentis, a Te in pristinum splendorem suum restitutæ, gratæ æternumque memores significationes, quas in hoc amplissimo Orbis terrarum, augustissimoque Consessu, omnium nomine Tibi contestor. Et quoniam pauperies nostra, debitas Apostolicæ Tuæ, qua nos complecteris, charitati, grates referre non potest; vices saltem referet Fides, Obedientia, Veneratio, Amor, Tuorumque in nos beneficiorum immortalis memoria. Augebitur scilicet in nobis omnibus, Religionis Catholicæ propagandæ studium, & indefessus erit in omnibus labor, ac vigilantia in extirpandis erroribus, in Ecclesiastica disciplina restituenda, & in Sedis Apostolicæ juribus defendendis. Prædicabitur a nobis nomen Tuum in sæcula, requiretur a generatione in generationem; Sapientiam Tuam enarrabunt Gentes, & laudes Tuas enunciabit Orientalis Ecclesia.

NUM. VII.

Ad Constit. CI. & CII. fol. 221.

ACTA CONSISTORIALIA

Pro approbatione Synodi super obedientia præstita Patriarchæ Antiocheno Maronitarum, cum concessione Pallii dicto Patriarchæ

In Consistorio Semipublico habito die 13. Julii 1744.

ARGUMENTUM.

POstquam R. P. D. Simon Petrus Evodius Patriarcha Antiochenus, & Archiepiscopi, atque Episcopi nationis Maronitarum, omnia quæcumque ipsis Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS *Papa XIV. per suas Apostolicas Literas in forma Brevis die 1. Septembris 1741., 14. Februarii 1742. 13. & 16. Martii 1743. injunxerat & præceperat, exacte accurateque in Conventu Harissæ in Monte Libano mense Octobri anni 1743. exequuti sunt; Synodicas Literas rerum gestarum seriem complectentes ad Sanctitatem Suam, & ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide scripserunt, quas Romam hoc anno 1744. die 31. Maji P. Desiderius de Domo Basciana, P. Jacobi Lucensis Ablegati Apostolici Secretarius, pertulit. His in Literis significant, teterrimum schisma, quod ex duplici in Patriarchæ Maronitarum Electione conflatum fuerat, utroque Electo mandatis Pontificis obtemperante, penitus evanuisse; ac Simonem Evodium auctoritate Apostolica electum Patriarcham, ab universis Maronitis exceptum fuisse: Synodi præterea, Montis Libani a Sanctitate Sua probatæ, ac confirmatæ statuta, legesque sese adamussim servaturos, Partiarcham ipsum, Archiepiscopos, & Episcopos coram antedicto Ablegato Apostolico spopondisse.*

Tam læto accepto nuncio, Sanctissimus Dominus Noster statuit in proximo Consistorio facti tam memorabilis seriem Fratribus suis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus palam facere; eaque insuper peragere, quæ Electus Simon Petrus Patriarcha, & Præsules Maronitæ postulabant. Indictum itaque fuit de more Secretum Consistorium die 13. Julii 1744. & peculiariter nomine Sanctitatis Suæ per R. P. Ignatium Reali primum Cæremoniarum Magistrum Collegiis tam Episcoporum Pontificio Solio Assistentium, quam Prothonotariorum de numero Participantium, nec non Reverendæ Cameræ Apostolicæ Procuratore Fiscali hac de re admonitis, eadem die, postquam in Secreto Consistorio Ecclesiarum propositiones, ac alia occurrentia negotia fuerant absoluta, Aulæ Consistorialis foribus undequaque apertis in illam, preter prædictos ordines, quamplurimis etiam Nobilibus, & Collegiorum Pontificiorum Alumnis, aliisque Orientalibus, & præcipue Maronitis, introeundi patuit aditus.

His dispositis, admonitisque Eminentissimis Marino, & Mosca antiquioribus ex præsentibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Diaconis, ut ad latus Sanctitatis Suæ accederent, eidem Assistentes, præcedentibus ad ascendum populum duobus ex servientibus armorum, qui & Mazzerii vocantur, ab uno ex DD. Cæremoniarum Magistris, per Aulæ portam e regione Pontificiæ Sedis in Consistorium introducti fuere D. Joseph Andreas Scaramutius Sacræ Consistorialis Aulæ Advocatus, R. P. Josephus Simonius Assemanus Procurator Electi Patriarchæ, & P. Desiderius de Domo Basciana ab antedicto Ablegato Apostolico cum literis ejusdem Patriarchæ, & Præsulum Maronitarum in Urbe adlegatus. Cum autem ante Consistorialescamnum anterius in Tetragoni exitu in genua provoluti essent, Dominus Scaramutius scilicet in medio, R. P. Assemanus a dextris, & P. Desiderius a sinistris, idem Dominus Scaramutius Sanctitatem Suam sic fuit alloquutus.

Allo-

Allocutio D. Advocati Sacræ Aulæ Consistorialis.

BEATISSIME PATER.

HAbet SANCTITAS VESTRA ad sacros provolutum pedes Procuratorem Simonis Petri Electi Patriarchæ Antiocheni Maronitarum. Nunciat idem Procurator, Reverendus nempe Pater Joseph Assemani, quid ante, quid post Electionem tum ab Electo Patriarcha, tum ab Archiepiscopis, & Episcopis dictæ Nationis opportune gestum est, Deo Optimo Maximo annuente piissimæ SANCTITATIS VESTRÆ voluntati, quæ sicuti universis Catholicis gentibus prospicere indesinenter curat, ita sapientissima dedit mandata, quibus Maronitas ad Religionis, ac disruptæ inter ipsos pacis tranquillitatem restitueret; Et profert transmissa authentica documenta, SANCTITATI VESTRÆ exhibenda, quibus hæc omnia humillime significet, atque testetur.

Tum vero Sanctissimus de Maronitarum patria, origine, Patriarchatu, fide, & eximio in Sanctam Sedem obsequio præfatus, quid ante & post electionem Patriarchæ in Monte Libano a Maronitis Præsulibus, & hic in Urbe a Sanctitate Sua gestum fuerit, ornatissima & doctissima hac Allocutione exposuit.

Allocutio Sanctissimi Domini Nostri.

Venerabiles Fratres.

ANTEQUAM Vos certiores faciamus de iis, quæ contigerunt in electione Venerabilis Fratris Simonis Petri Patriarchæ Antiocheni, nonnulla Vobis in antecessum referre necesse est.

Non dubitamus eruditioni vestræ compertum esse, Maronitas Christianos Syros ad Patriarchatum Antiochenum pertinere: quippe qui Syriam, & Phœniciam maritimam ac mediterraneam, tum etiam Palæstinam, Cyprum, Ægyptum, aliasque Orientis partes incolunt; quorum tamen maxima pars in Monte Libano commoratur.

Eruditioni pariter vestræ notum esse censemus, quod sæculi septimi prope finem cum hæresis Monothelitarum in Patriarchatum Antiochenum grassaretur, Maronitæ, quo se ab ea contagione integros servarent, statuerunt sibi Patriarcham eligere, qui a Romano Pontifice confirmaretur, ab eoque Pallii dignitatem acciperet. Cum autem, pluribus deinde sæculis elapsis, Saraceni Antiochiam, depulsis inde Latinis, occupassent; cumque Latini ipsi Catholici in Montem Libanum, ubi a Patriarcha Maronitarum perbenigne recepti sunt, secessissent; Alexander IV. Romanus Pontifex Patriarcham ipsum Maronitarum Antiocheni Patriarchæ titulo decoravit: quem quidem titulum ad hancusque diem Patriarchæ Maronitæ retinent, etiamsi in Monte Libano sedem perpetuam habuerint.

Profecto Maronitæ fuerunt semper, quales & hodie sunt, integre Catholici, cum hac Sancta Sede conjuncti, & erga suum Patriarcham, tum etiam erga Romanum Pontificem obsequii ac reverentiæ pleni. Cum autem homines sint, mirandum non est, aliquando humani, quicquam inter eos accidisse, & accidere, in eo præsertim, quod eorum Patriarcham spectat.

Recordari potest unusquisque Vestrum; quid acciderit in Pontificatu felicis recordationis Clementis XI. qui, Patriarcha Jacobo deposito, cum injuriam præclaro illi Præsuli, tum etiam Apostolicæ Sedis juribus, quæ electionem ejus confirmaverat, illatam nosset, Patrem Laurentium a Sancto Laurentio ex Minoribus Observantiæ, tum Sancti Sepulcri Custodem, deinde Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem, eo misit, ut, auditis iis, quæ Patriarchæ opponebantur, ad hanc Sanctam Sedem illa referret. Quo facto, cum in Congregatione de Propaganda Fide fuisset res mature discussa, Congregatio ipsa, optimi Præsulis innocentia cognita, in Patriarchalem Sedem, unde fuerat injuste dejectus, eum esse restituendum censuit. Cumque sententiam hanc Summus Pontifex ratam habuisset, ad optatum finem deducta res fuit. Quocirca Maronitæ hoc novum suæ erga Romanam Sedem obedientiæ dederunt argumentum.

Pontificatus quidem nostri tempore nullus fuit, Deo favente, apud eos Patriarcha depositus. Sed aliud contigit, quod molestia non exigua animum nostrum affecit. Decessit anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Josephus Petrus Gazenus Patriarcha: & cum Archiepiscopi, & Episcopi Maronitæ ad Successorem eligendum de more convenissent, in factiones duas divisi sunt; quarum altera elegit, seu postulavit Patriarcham Eliam Archiepiscopum Arcensem, altera Tobiam Archiepiscopum Cypri. Facile erit unicuique vestrum animo concipere, qualis esset Maronitarum Catholicorum Montis Libani ex duplici illa electione conflictus animorum, ac perturbatio. Alii quidem uni, alii alteri electo adhærebant: & ecce dissensio, & schisma eo magis periculosum, quo magis regio illa ab Apostolica Sede remota est, & in medio Principum infidelium, immo, dici potest, in manibus Turcarum posita. Quare Nos ex his omnibus summam Catholicæ Religionis perniciem in ea ragione metuebamus, in qua perpetuo, peculiari Dei gratia, incorrupta viguit. N. VII.

Uterque electus, sed postulatus Romanæ Sedis auctoritatem imploravit: uterque nuntium ad Nos ablegavit, precibusque institit, ut competitoris electione, seu postulatione rejecta penitus ac deleta, electionem, seu postulationem sui firmam ratamque haberemus, cum utraque pars opportuna ad id documenta, & bene longas facti & juris Scripturas a Patronis & Advocatis utriusque partis Romæ compositas Nobis exhibuisset.

Cum igitur de electione, aut postulatione in Orientem facta res ageretur, visum fuit Nobis expedire, ut Cardinales aliquot ex Congregatione Generali de Propaganda Fide seligerentur, qui coram Nobis congregati, utriusque competitoris jura rationesque accurate perpenderent. Examinatis itaque, quanta potuit diligentia, pro utraque parte juribus, & rationibus, una eademque fuit Cardinalium sententia, neutram electionem, seu postulationem posse a Nobis ex præscripto Sacrorum Canonum admitti, seu confirmari. Ex quo autem neutra subsisteret, propositum fuit, an, & quænam ex illis a Nobis sanari, seu Apostolica auctoritate roborari deberet. Sed communi pariter consensu decretum est, nullam esse sanandam. Consultum fuit denique, quid consilii in ejus nodi rerum statu capere expediret. Summa fuit, illud arbitrio, & prudentiæ nostræ relinqui.

Obversabantur animo nostro variæ, & graves cogitationes propter ejusmodi rei difficultates, quæ passim occurrebant. Communicata itaque re cum Venerabili Fratre nostro Vincentio Cardinali Petra Episcopo Prænestino, & Congregationis de Propaganda Fide Præfecto, cujus doctrinæ, & spectatæ in rebus Canonicis intelligentiæ atque usus, præter tot præclara Opera edita, Nos certe Testes sumus, cum sæpe, dum in minoribus essemus, frequenti cum eo congressu convenerimus, statuimus aliquorum Pontificum Prædecessorum nostrorum vestigiis insistere: qui licet sedulo caverent, ne jus alienum læderetur, neque electionum canonicarum jure privarentur ii, qui illud obtinebant, cum nihilominus animadverterent, electum, nulla licet sua culpa, Ecclesiæ tamen bono minime profuturum; aut pluribus electis, si alter alteri præferretur, turbas nequaquam sedari, sed magis augeri; neque inde pacem populorum regimini adeo necessariam sperari ullo modo posse; alium quidem extra electos, seu postulatos assumpserunt, sive assumptum probaverunt.

Quocirca illustre satis exemplum Nobis in Annalium Ecclesiasticorum monumentis occurrit. Defuncto S. Eustachio Patriarcha Antiocheno, cum Ariani quemdam ex suis, Euzojum nomine, Catholici vero Meletium Patriarcham elegissent, Lucifer Calaritanus, & Eusebius Vercellensis Episcopus, qui id temporis in Oriente Sedis Apostolicæ legatione fungebantur, electionem utriusque nullam irritamque declararunt, & Patriarcham statuerunt Paulinum: id quod Summis Pontificibus Liberio, & Damaso confirmatum fuit, tum etiam Sancto Athanasio cum Ecclesia Alexandrina, & Divo Hieronymo, qui ab eodem Paulino ordinatus fuerat Presbyter, maxime probatum.

Hoc præclarum exemplum & nos secuti, ad elidenda discordiarum semina, pacemque inter Maronitas conciliandam, Simonem Petrum Evodium Damasci

N. VII. sci Archiepiscopum in Patriarcham Antiochenum Maronitarum elegimus, & constituimus. Fuit Evodius Romæ a puero in Collegio Maronitarum educatus, ibique liberalibus disciplinis institutus, clarum de se nomen reliquit. Est ille inter Episcopos Maronitas Decanus. Aberat longe a turbarum præsentium tumultu, quibus se minime miscuerat; seseque ab omni ambitu alienum ostenderat, cum omnem operam posuisset, ne Patriarcha eligeretur. Hunc itaque Patriarchatu præ cæteris dignum censuimus, atque illi Patriarchæ dignitatem contulimus, spe freti, hac ratione Nos Ecclesiæ illius bono maxime profuturos, & schisma omne penitus extinctum iri. Complures igitur Apostolicas Literas expediri mandavimus, easque Fratri Aloysio ex Ordine Minorum de Observantia, in Collegio Sancti Bartholomæi ad Insulam linguæ Arabicæ Lectori traditas, per usum deferri curavimus ad Patrem Jacobum Lucensem ejusdem Ordinis in Terra Sancta Visitatorem, & Vicarium Apostolicum, quem quidem Nos ad Maronitas Apostolicæ Sedis ablegatum constituimus. In iis autem Literis illud expresse declaravimus, hanc Patriarchæ electionem non a Nobis esse factam ad jus tollendum Episcopis Maronitis in futuris successive electionibus suorum Patriarcharum, sed ad dissensiones amputandas, eorumque Ecclesiæ pacem, ac tranquillitatem restituendam.

Ecce, quod Vobis exponendum erat, antequam Patriarchæ electi, tum Episcoporum, & Archiepiscoporum Maronitarum literæ, tum etiam documenta perlegerentur, ex quibus quidquid in ejusmodi re factum sit, facile intelligetis.

Expleta Sanctissimi Allocutione, R. P. Assemanus Procurator, & P. Desiderius Literas Patriarchæ, & Præsulum Maronitarum in theca auro ornata repositas præ manibus gestans, comitante Cæremoniarum Magistro, ad deosculandum Sanctitatis Suæ pedes, consuetis emissis genuflexionibus, accessere. Et Assemanus quidem eductas e theca literas, ori prius in obsequii signum admotas, Sanctissimo Domino Nostro humillime obtulit: Sanctissimus autem illas R. P. Vincentio Lucchesinio Brevium Apostolicorum ad Principem Secretario tradidit, ut prius Arabice a D. Andrea Sander, linguæ Arabicæ in Urbis Archigymnasio, & in Collegio Urbano de Propaganda Fide Professore, atque Interprete, recitarentur: deinde Latine ab eodem R. P. Lucchesinio. Inde vero præfati R. P. Assemanus, & P. Desiderius redeuntes, in loco suo juxta D. Advocatum Consistorialem genuflexi constiterunt; donec Literæ, quo hic impressæ sunt ordine, legerentur.

ARCHIEPISCOPORUM, ET EPISCOPORUM Maronitarum Documentum.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

Die septima mensis Octobris Anno 1743. hora quarta post meridiem, convenerunt Illustrissimi ac Reverendissimi Domini Archiepiscopi, & Episcopi Nationis Maronitarum in Ecclesia Sanctæ Mariæ & Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli Fratrum Minorum in Arissa, jussu Reverendissimi Patris Jacobi de Luca Ablegati Apostolici. Postquam autem idem Ablegatus antedictos Antistites adhortatus fuisset, eorumque animum ad hoc præparasset, ut debitam Decretis Sanctæ Sedis obedientiam, submissionemque exhiberent, invocato Sancto Spiritu jussit, primum quidem recitari, atque promulgari Ablegationis suæ Breve Pontificium: deinde alterum Breve, quo Illustrissimorum ac Reverendissimorum Episcoporum Eliæ, ac Tobiæ ad Antiochenum Nationis Maronitarum Patriarchatum Electiones irritæ, ac nullæ declarabantur. Tertium denique Breve, quo Simon Archiepiscopus Damasci a Summo Pontifice feliciter Regnante ad eumdem Patriarchatum evehebatur. Cumque hæc Brevia omnes auditione accepissent, ut propensiori quodam studio se obedientes, ac morigeros mandatis Pontificiis ostenderent, illico ad Aram maximam, cujus in medio Illustrissimus ac Reverendissimus electus ac declaratus Patriarcha sedebat, sese contulere, eique tamquam suo Patriarchæ se subditos subjectosque professi sunt.

His quiete tranquilleque gestis, agitari cœptum est de modo ac tempore peragendæ publicæ Ecclesiasticæ Cœremoniæ, quæ ab ipsis in Patriarcharum inauguratione servari consuevit. Ea vero ad undecimum ejusdem mensis diem, divino favente Numine, indicta fuit. Sacram autem illam functionem, qua majori optandum esset pace ac tranquillitate, circa horam diei septimam, in eadem Ecclesia inchoavit, perfecitque Illustrissimus ac Reverendissimus Dominus Elias, una cum reliquis Illustrissimis ac Reverendissimis Archiepiscopis, & Episcopis, qui ut horum omnium indubium darent testimonium, præsentibus literis scripto chirographum, propriumque sigillum apposuere.

Datum in Arissa die 12. Octobris anno 1743.

Archiepiscopi, & Episcopi.

Elia Arcæ.
Philippus Lystræ.
Stephanus Botri.
Gabriel Ptolemaidis.
Ignatius Tyri.
Joannes Beryti.
Michael Paneadis.
Tobias Neapolis.

Epistola electi Patriarchæ ad Sanctissimum.

Sanctissimo ac Beatissimo Patri, ac Domino Nostro

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Christi Domini Vicario, & Petri Apostoli Successori.

SANCTISSIME PATER.

Ego Simon Petrus Evodius, olim Damasci Archiepiscopus, nunc vero miseratione Dei, & Sanctitatis Tuæ beneficio Patriarcha Antiochenus, flexis genibus ad purissimos tuos Pedes submisse ac reverenter provolutus, Beatitudini Tuæ expono, Apostolicas me literas accepisse, quibus mihi demandasti, ut Patriarchalem Nationis Maronitarum Dignitatem susciperem. Tua igitur ipsius gratia, & in obsequium Apostolici mandati tui, id munus suscepi, tamen nihil esse in me cognoscerem, quare hoc mihi beneficium conferatur, aut quo pacto humeris meis onus istud portare queam. Venerabiles autem Fratres mei Archiepiscopi non modo non sunt mihi reluctati, sed summa potius cum reverentia & obsequio, subjectionem, & obedientiam coram Reverendissimo Patre Jacobo de Luca, Sanctitatis Tuæ Ablegato, exhibuere. Oro itaque, quæsoque, pro tua illa Tibi insita erga omnes benignitate singulari, ut cœleste mihi auxilium precibus tuis a Deo implores, cujus in terris vices geris: sum etenim undequaque calamitatibus, ac molestiis circumseptus.

Porro nostrarum apud Sanctam Apostolicam Romanam Sedem causarum Procuratorem deputavi, ac præfeci R. P. D. Josephum Assemanum, Virum in Ecclesia Dei celebritate nominis clarum: qui Pallium confirmationis a Sanctitate Tua supplex nomine meo petat, impetret, atque recipiat: Quam mihi gratiam in Apostolicis literis, pro tua Te humanitate non denegaturum significasti. Eidem vero Procuratori ante omnia mandavi, ut debitam Sanctitati Tuæ, & Apostolicæ Sedi, quæ Orthodoxæ Fidei petra est, & fundamentum, sine quo salus æterna obtineri nequit, obedientiam omnino præstet; & quoniam mihi procul agenti, quantum vellem, & optarem, fas non est, ipse coram maximas Beatitudini Tuæ gratias verbis accuratissimis agat, de collato mihi Patriarchalis Dignitatis beneficio, deque acceptis muneribus omnibus, quæ ad bonæ memoriæ Decessorem meum a Te trasmissa fuerant: quæque per Ablegatum tuum sunt mihi tradita. His sane donis incredibilem tuum erga me amorem, ac singularem humanitatem, ut libenter agnosco, ita studio colam sempiterno.

Idem Ablegatus tuus recitavit mihi, & Venerabilibus Fratribus meis Archiepiscopis, & Episcopis alias Apostolicas literas, quibus nostram Synodum in Monte Libano nuper celebratam Sanctitas Tua confirmare digna-

dignata est. Reliqua praeterea Decreta ad eam rem spectantia, quae post confirmatam Synodum edita fuere. Haec porro omnia, qua decet animi submissione & excepimus, & probavimus: Nosque eadem ad exitum perducturos, spopondimus: quod Apostolicis tuis Deo acceptis, gratisque precibus freti speramus.

Antequam autem Patriarchalem Dignitatem inirem, orthodoxae Fidei Professionem, ac juramentum fidelitatis de more praescriptum emisi coram Venerabili Fratre meo Elia Masebi, Archiepiscopo Arcensi, & coram Apostolico Ablegato tuo, quem commissi sibi muneris partes omnes prudenter, diligenter, accurateque implevisse testamur.

Obsecro itaque, ut me in tuorum servorum numerum amodo adscribas; sunt enim & alia quaedam negotia, quae ad Me, & ad nostram Antiochenam Sedem pertinent, quaeque laudatus noster Procurator Sanctitati Tuae est expositurus. Id quaeso gratiae mihi novellae plantae tuae concede, ut quas ille nomine meo porriget, ne patiaris pro tua eximia, ac universum terrarum orbem complectente benignitate, irritas esse, & inanes preces.

Ipsius vero Procuratoris mei rationem habere velis. Sunt enim magna illius in Apostolicam Sedem merita, nec minora erga Antiochenam Ecclesiam nostram beneficia. Nos autem non fugit, extitisse quosdam, qui apud Sanctitatem Tuam ipsi labem infamiae aspergere sunt conati. Te igitur etiam, atque etiam rogo, ut pro tua, quae in universo mundo celebratur clementia, illius rationem habeas, neve fidem tribuas eorum dictis qui eidem adversantur. Praeclara etenim, quae gessit opera, animique ipsius candor, ac fervens Religionis studium, eumdem declarant contra jus, & aequum ab adversariis insimulatum fuisse.

Haec omnia, Sanctissime Pater, precibus a Te, quam possum, studiosissime contendo, tuisque iterum sanctis pedibus demississima oscula defigens, Deum oro, & obtestor, ut ad multos Te annos sanum, & incolumem servet.

Datum in Conventu Arissae in Chesroano die 12. Octobris Anno 1743.

Sanctitatis Tuae humillimus & obsequentissimus Servus, & Creatura,
Simon Petrus Evodius Patriarcha Antiochenus.

Epistola Archiepiscoporum, & Episcoporum ad Sanctissimum.

Sanctissimo ac Beatissimo Patri, ac Domino Nostro

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Christi Domini Vicario, & Petri Apostoli Successori.

SANCTISSIME PATER

NOs Archiepiscopi, & Episcopi Antiochenae Sedis, Sanctitatis Vestrae Servi, ad puros Vestros Pedes submisse, ac reverenter provoluti significamus, Reverendissimum Patrem Jacobum de Luca Ablegatum Vestrum, statim atque huc pervenit, Apostolicas ad Nos literas Vestras pertulisse, quibus lectis & auditis, continuo Nos omnes Reverendissimo Domino Simoni Patriarchae a Sanctitate vestra constituto obedientiam exhibuimus, tanta cum animorum consensione, ut nemo nostrum contra vel hiscere, vel unum verbum proferre ausus sit. Idque in obsequium Sanctitatis Vestrae, & Sedis Apostolicae: est enim Nobis exploratum, & compertum, Apostolicam Sedem esse Petram Orthodoxae Fidei, quam a Majoribus nostris accepimus: Nosque universi parati sumus sanguinem nostrum in illius gratiam profundere. Gratias igitur Sanctitati Vestrae agimus, quam possumus maximas de Apostolica, quam nostri gessistis cura, in hoc praesertim calamitoso rerum statu, in quo eramus constituti.

Idem Reverendissimus Ablegatus Vester, qui munere suo apud Nos prudenter, sapienter, ac studiosissime defunctus est, alias Nobis tradidit Apostolicas literas Vestras, quibus Synodum nostram Libaniticam confirmatis: quas quidem literas, qua filios obsequentissimos decet, reverentia suscepimus: obsecrantes Deum Optimum Maximum, ut quae in ea Synodo sunt constituta, opere impleamus, quoad sanctis precibus Vestris, & Apostolica Benedictione freti, Nos facturos speramus. N. VII.

Quod reliquum est, Te etiam atque etiam, Beatissime, rogamus, ut antedicto Patriarchae nostro una cum reliquis consuetis spiritualibus muneribus Pallium confirmationis mittatis; atque iterum prono corpore ad terram procumbentes, Sanctos Pedes Vestros reverenter deosculamur, Deumque rogamus, ut Sanctitatem Vestram diu servet incolumem. Amen.

Sanctitatis Vestrae humillimi, & obsequentissimi Servi Archiepiscopi, & Episcopi.

Elias Arcae.
Philippus Lystrae.
Stephanus Botri.
Gabriel Ptolemaidis.
Ignatius Tyri.
Joannes Beryti.
Michael Paneadis.
Tobias Neapolis.

Absoluta antedictarum Epistolarum Arabica lectione, & Latina earumdem interpretatione, D. Advocatus Consistorialis hanc Allocutionem adjecit.

Allocutio D. Advocati Consistorialis.

AUdivit ex his SANCTITAS VESTRA, quanta Electus Patriarcha se gesserit humilitate simul, atque solertia: quanta Archiepiscopi, & Episcopi obedientia, ut quae sibi per Literas in forma Brevis injuncta fuerunt, sedulo exequutioni mandarent. Dum ergo obsequentissimos sese Filios praestiterunt, paternam SANCTITATIS VESTRAE exorant clementiam, ut Apostolicam, quatenus opus est, confirmationem iis omnibus, quae in ipsorum Synodo tam ante, quam post receptam praefati Patriarchae Electionem acta sunt, elargiri dignetur.

Post haec Sanctissimus, intermissam Allocutionem prosequens, Electum Patriarcham, & Praesules, totamque Maronitarum nationem, necnon ipsum Ablegatum Apostolicum, hoc laudum praeconio exornare, simulque quaecumque ab ipsis in executionem Brevium Apostolicorum gesta fuerunt, benigne approbare, & quatenus opus sit, Apostolica auctoritate confirmare dignatus est.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

INtellexistis jam, Venerabiles Fratres, omnipotentis Dei ope, Antiocheni Patriarchae electioni finem summa cum pace impositum, & ea ratione, quam Nos, Deo ipso, ut putamus, inspirante, proposuimus. Simon Petrus Evodius Damaschi Archiepiscopus ad Patriarchatum evectus est. Apostolica nostra Brevia singulari veneratione recepta sunt, & executioni mandata. Pater Jacobus Lucensis, Ablegatus Apostolicus, multa cum laude se gessit. Duo illi Praesules, Elias, & Tobias, qui, ut paulo ante audistis, in Patriarcham electi fuerant, vix audita Patriarchae electione a Nobis facta, statim acquieverunt; & ipsimet Patriarchae sese subjicientes, palam profecto fecerunt, quanta sit eorum erga hanc Sanctam Sedem obedientia. Commendatione pariter summa digni sunt Archiepiscopi, & Praesules Maronitae, tum etiam tota Maronitarum gens. Proinde Nos amplissima illa elogia quibus Romani Pontifices Praedecessores nostri eam cohonestarunt, libenter subscribimus, cum Pius IV. in quibusdam suis Apostolicis Literis affirmaverit, tot millia hominum, quibus componitur, nunquam adorasse Baal; qui tametsi haereticis, & schismaticis circumsessi, semper tamen in Christiana Fide, & Catholica Religione constantes perstiterunt: cum Clemens VIII. hoc ipsum confirmaverit, addendo, Maronitas Romanae Ecclesiae, Parenti omnium fidelium, & Magistrae, semper obedientiam praestitisse: cum Paulus V. in suis Literis Maronitas rosarum similes esse dixerit, quod, singulari Dei gratia, inter spinas infidelitatis in Oriente florerent: cum Urbanus VIII. in suis pariter Apostolicis Literis

N. VII. ris asseruerit, non concidisse Carmeli decus, neque extinctam esse Libani gloriam; quandoquidem Patriarcha, Præsules, & Sacerdotes Maronitæ in Apostolica Sede, ac Romano Pontifice Divi Petri auctoritatem venerantur: cum denique Clemens XI. in suis Apostolicis Brevibus in lucem editis similia, & alia plurima in Maronitarum commendationem congesserit.

Utantur Maronitæ Ritu huic Sanctæ Sedi probato, quique ad Ritum Romanum quamproxime accedit: cum & ipsi in azymo, non in fermentato conficiant: Sacras Vestes ad Ecclesiæ Romanæ formam adhibeant: Missas privatas, pluresque in diem super eodem Altari celebrent; neque in Missa aquam calidam, ut Græci, apponant; cum denique soli Episcopi Confirmationis Sacramentum conferant: & novum Calendarium juxta correctionem Gregorianam apud eos in usu sit. Quare nonnulla legentes ipsorum monumenta ad Nos hac occasione transmissa, mirati sumus, quod quæ circa novum suum Patriarcham, licet antea ordinatum Episcopum, præstant, ea Consecrationis nomine vocarent: At vero si conferantur, quæ ipsi faciunt cum Patriarcha, qui Episcopus non sit, cum iis quæ facere solent cum Patriarcha ad Episcopatum jam promoto, facile erit intelligere, hanc quidem non esse Ordinationem, neque veram Consecrationem, sed solemnem potius benedictionem, ac publicæ obedientiæ protestationem, aut etiam Divini super ipsum Patriarcham, ejusque regnum auxilii implorationem. Et sane apud nostrates quoque Auctores, immo in quibusdam Pontificum Romanorum Literis Ordinatio, & Consecratio pro benedictione, electione, ac solemni auguratione usurpantur. Neque vero apud illos id novum ac recens inventum; sed ritus, & cæremonia ex vetusto Rituali Syriaco deprompta; quemadmodum Petrus Maronitarum Patriarcha ad Leonem X. retulit, & in ultimo Libanensi Synodo ab hac Sancta Sede confirmata, tantoque, ut audistis, plausu recepta, explicatur.

Ut vero eo revertamur, unde discessimus, primum Deo immortali, bonorum omnium datori, gratias, quantum possumus, ex corde agimus. Deinde quæcumque gesta sunt in executionem Brevium nostrorum ab Episcopis, & Archiepiscopis Maronitis pro Simone Evodio Damasci Archiepiscopo, & a Nobis Patriarcha Antiocheno per Literas Apostolicas constituto, approbamus, &, quatenus opus sit, auctoritate Apostolica confirmamus.

Peracta Sanctissimi Allocutione, Dominus Sacramutius Advocatus Consistorialis instantissime, eidem Pontifici pro Pallio supplicavit, in hæc verba.

Instantia D. Advocati pro Pallio.

NOn beneficentiæ Tuæ, PATER SANCTISSIME, hic finis est. Ecclesiam Antiochenam a dissidiis purgasti: Patriarcham ei dedisti acceptissimum, ac meritissimum: Quæ acta sunt, Tua benignitate, atque auctoritate confirmasti. Superest nunc, ut quod complementum est, Patriarchalis Dignitatis, eidem pari humanitate concedas; Pallium scilicet de Corpore Beati Petri Apostolorum Principis sumptum, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, & pro quo obtinendo idem Rev. Pater Joseph Assemani hic præsens peculiari legitimo mandato suffultus, Electi Patriarchæ Simonis Petri nomine, instanter, istantius, & istantissime supplicat.

Cui postulationi Sanctissimus Dominus Noster benigne annuit, inquiens.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

NON semel hac nostra ætate Archiepiscopi, & Patriarchæ Orientales honore Pallii donati sunt. Consimili celebritate Pallium a Clemente XI. pro Patriarcha Alexandrino Nos postulavimus, & obtinuimus, cum inter Advocatos Consistoriales ageremus. Nos item manibus nostris eodem ornavimus Petrum Abrahamum Armenorum Catholicorum Patriarcham. Nos ipsi hoc anno ad Cyrillum Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum electum illud solemni ritu misimus. Itaque libenter admittimus petitionem Pallii Nobis factam pro Simone Petro Patriarcha Maronitarum electo, statim ac ipse Fidei professionem rursus emiserit, erga hanc Sanctam Sedem juramento fidei de more præstito.

Quin etiam uberiora tam erga ipsum Patriarcham electum, quam erga Clerum universum, & Populum Maronitarum, benevolentiæ Nostræ argumenta exhibere cupientes, Pauli V. Prædecessoris Nostri exemplo, qui peculiari sua Constitutione ad Petrum Patriarcham Maronitarum Apostolicam Benedictionem misit, cum facultate Clero, & Populo Maronitarum benedicendi, & Indulgentias elargiendi, Nos quoque prædicto Simoni Patriarchæ Apostolicam Nostram Benedictionem amantissime impartimur, ut sive per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuscumque, solemni ritu semel benedicere; iis vero utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctissima Eucharistia refecti, benedictioni hujusmodi præsentes interfuerint, Plenaria omnium peccatorum suorum Indulgentiam, eadem auctoritate nostra Apostolica largiri possit ac valeat.

Hac allocutione completa Procurator Generalis Sanctitatis Suæ, & Cameræ Apostolicæ in Consistorio Cappa indutus ad RR. PP. Protonotarios & Notarios Apostolicos conversus, in hunc modum interpellavit.

EGO Johannes Philippus Toppi Sanctissimi Domini Nostri, & Cameræ Apostolicæ Procurator Generalis rogo vos omnes Protonotarios, & Notarios Apostolicos hic præsentes, ut de omnibus gestis a R. P. Simone Petro Electo Patriarcha Antiocheno, ut ex authenticis Literis ejusdem nuper lectis, audistis; nec non de Actorum per eumdem Electum Patriarcham, Archiepiscopos, & Episcopos gestorum approbatione, ac concessione Pallii eidem Patriarchæ a Sanctissimo Domino Nostro, Decretoque super illius concessione a Sanctitate Sua benigne edito, unum, seu plura, publicum, seu publica conficiatis Instrumentum, vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam.

Tunc antedictorum Protonotariorum Decanus subdidit; Conficiemus. *Et ad intimos Sanctitatis Suæ Cubicularios conversus, dixit:* Vobis Testibus.

Denique R. P. Assemanus electi Patriarchæ Procurator, pro singularibus a Sanctitate Sua collatis beneficiis, ejusdem Patriarchæ nomine gratias acturus, in hunc modum verba fecit.

Gratiarum actio nomine electi Patriarchæ.

BEATISSIME PATER.

NON uno Tibi nomine Simon Petrus Evodius, Consanguineus meus, a Te electus, & confirmatus Antiochenus Maronitarum Patriarcha, gratias agit immortales, & referet quotidie maximas. Nam Synodum Nationalem in Monte Libano Apostolica auctoritate celebratam, cujus ipse pars magna fuit, ejusque leges, atque Constitutiones, quibus *Ecclesiastica Disciplina facilius retineri possit, & omnis suspiciosa consuetudo a rebus sacris prorsus amoveatur*, supremo Tuo judicio decretoque probasti, ratas habuisti, servandasque jussisti. Quum vero Maronitarum Archiepiscopi, & Episcopi *duas in factiones divisi, ac duplici electo suæ Nationis Patriarcha, schisma conflassent, & Catholicum suum Gregem, Deo, & Apostolicæ Sedi fidissimum, in discrimen adduxissent, ne per domesticas discordias a vera pietate discederet*, huic malo sapientissime occurrere properasti, deleta utraque illa in Patriarchalem Sedem illegitima cooptatione. Cumulus denique eximiæ Tuæ in Maronitas omnes, & in ipsum præcipue Simonem Petrum, benevolentiæ ac benignitatis tum accessit, quum eumdem, ad tantam Dignitatem non modo sua studia non conferentem, sed ne cogitantem quidem, Patriarcham Antiochenum delegisti, eique honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis officii plenitudo continetur, summa cum celebritate contulisti. Verum his omissis, quæ tantopere testata vulgataque sunt, illud plane verbis exprimere haud facile fuerit, quantum Sanctitati Tuæ debeat, quod cum ipsius, tum suæ Gentis fidem, & obedientiam tam diserta oratione, tamque incomparabili eloquentia, laudum præconiis exornasti. Quidquid autem hoc est, quod nuper

per Maronitæ fecerunt, Tui unius nutus omnes intuentes, & sequentes; id Tibi, BEATISSIME PATER, omni jure debebatur propter immortalia Tua, tuorumque Civium erga illos beneficia. Te enim admirante vehementissime, quod in tanta Dignitate vigil semper & intentus, quum maxima quæque totius Christiani orbis optime ac prudentissime regas atque disponas, in rebus etiam Montis Libani mira diligentia atque sedulitate, quasi id Tibi solum agendum esset, verseris. Bononiensium vero Civium Tuorum, qui de Maronitis optime sunt meriti, memoria nunquam apud ipsos consenescet; Gregorii, inquam, Tertii decimi Pontificis Maximi, Gabrielis Palæotti Cardinalis, primi Bononiæ Archiepiscopi; & Jnannis Baptistæ de Lambertinis Societatis Jesu, gentilis Tui, viri Dignitatum abdicatione clarissimi: quorum primus Collegium hic in Urbe pro Maronitis fundavit, ex quo Collegio, tanquam ex Equo Trojano, tot Patriarchæ, Archiepiscopi, Abbates, & præstantissimi doctrina atque pietate Viri prodiere: in quo etiam electus meus Patriarcha a prima ætate literis humanioribus eruditus, cæteras facultates, cum humanas, tum divinas summa cum laude est adsequutus. Alter ejusdem Collegii Protector, Tertius denique Rector, eum laborum curarumque suarum fructum retulere, ut complures insignis eruditionis, eximiæque probitatis Alumnos temporibus suis floruisse gauderent. Hæc igitur studiose, diligenterque meus Patriarcha apud se cogitans, Tuorumque magnitudine meritorum inductus, quod olim Decessori Tuo Leoni Decimo Petrus Maronitarum Antiochenus Patriarcha pietate ac religione conspicuus, exemplo Majorum, palam ac publice professus est, *quia sive vivimus, sive morimur, pro Dei, Ecclesiæ, ac* SANCTITATIS VESTRÆ *honore, quæcumque etiam durissimo perpeti æquanimiter parati sumus: sumus namque sub perfecta obedientia* SANCTITATIS VESTRÆ, *& Sanctæ Romanæ Ecclesiæ in omnibus, quæ nobis præcipit, & imponit:* Eamdem ultro hodie Maronitæ omnes, eamdem Electus meus Patriarcha, in SANCTITATEM TUAM, & Apostolicam Sedem non verbis tantum, sed illustribus etiam factis ostendunt, & pollicentur obsequii significationem. Sibi enim, suæque Genti testantur devinctam beneficio voluntatem ob susceptam, gestamque perpetuam ab hac Sanctissima Sede curam fovendæ in ipsis Catholicæ Religionis, *quam a Petro Apostolorum Principe sibi traditam, integreque a majoribus suis conservatam, nec Infidelium jugum tam grave corrumpere, nec Hæreticorum, aut Schismaticorum propinquitas labefactare potuit*. Ita Electus meus Patriarcha, & Maronitæ omnes, de fide Catholica, deque suo erga Sanctam Romanam Ecclesiam obsequio, ac veneratione senserunt semper, ac sentire pergunt. Hac grati animi significatione studium Tibi suum agnoscendis, & prædicandis Tuis erga ipsos beneficiis, in hoc Augustissimo Consessu declarant. Quod superest, SANCTISSIME PATER, *Nationem istam tot tantisque inter Hæreticos, Schismaticos & Infideles, veluti rosa inter spinas circumdatam augustiis & calamitatibus*, amplissimo SANCTITATIS TUÆ patrocinio, quod Innocentius III. Decessor Tuus fuerat, fulcire velis, & in clientem accipere, Tuo Patriarcham ipsum præsidio tuere. *Perfice eam, quam plantavit dextera tua: Fiat manus Tua super virum dexteræ tuæ, & super filium hominis, quem confirmasti Tibi.*

Gregor. XIII. Bul. in fundat. Collegii Maronitar. die 27. Junii 1584.

Gabriel Card. Paleottus Protector. Collegii Maronit. ab anno 1591. ad annum 1597.

P. Jo: Baptista de Lambertinis Soc. Jesu, Rector ejusdem Collegii a die 27. Jun. 1594. ad diem. Feb. 1596.

Concil. Labb. Tom. 14. p. 33. Vide Epist. Monach. S. Maronis ad Hormisdam Papam Tom. 4. Conc. Labb. p. 1461. & Responsionem ejusdem Hormisdæ Tom. 5. Concil. Labb. pag. 143.

Pius IV. Epist. ad Moysem Maronit. Patriarcha 1. Sep. 1562.

Clem. VIII. ad Sergium Patriarch. 1. Aug. 1595.

Urb. VIII. ad Joann. Patriarch. 10. Aug. 1625.

Clem. IX. ad Jacobum Patriarcham, Episcopos & Maronitas omnes 19. Jan. 1721.

Breve SS. D. N. die 16. Martt. 1743.

Innocentii XI. Bulla ad Hieremiam Maronitarum Patriarcham die 3. Jan. 1715.

Psalm. 79.

His expeditis, una cum P. Desiderio idem R. P. Assemanus ad deosculandum Sanctitatis Suæ pedes, factis more genuflexionibus, iterum accessit.

NUM. VIII.

Ad Constit. XX. fol. 30. & CXX. fol. 298.

DECRETUM

Sanctæ Universalis Inquisitionis super perpetua inhabilitatione Sacerdotum ad turpia solicitantium, vel Sacrificio Missæ abutentium ad sortilegia.

Feria 5. Die 5. Augusti 1745.

IN Generali Congregatione Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO Divina Providentia Papa XIV., & Eminentiss., ac Reverendiss. DD. S. R. E. Cardinalibus adversus hæreticam pravitatem Inquisitoribus Generalibus a S. Sede Apostolica specialiter deputatis.

Sanctissimus Dominus Noster solicite animadvertens, quam grave sit delictum illorum perditorum hominum, qui Sacrosancto Missæ Sacrificio, ac salutaris Pœnitentiæ Sacramento, ad Animarum reparationem a Christo Domino institutis, in illarum perniciem, & damnationem abutuntur, decrevit, quod in posterum Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares cujusque Ordinis, Instituti, Congregationis, & Societatis etiam de necessitate exprimendæ, vel in actu Sacramentalis Confessionis, sive illius occasione, aut prætextu, ad turpia solicitantes, vel Sacrificio Missæ abutentes ad sortilegia, præter pœnas a Jure, & Apostolicis Constitutionibus, ac signanter san. mem. Sixti V., & Gregorii XV. contra eosdem inflictas, perpetuam etiam inhabilitationem incurrant ad præfati Sacrificii celebrationem; Quodque ejusmodi Decretum significetur singulis cujuscumque Ordinis Superioribus, ac Præpositis, ad hoc ut de illo, sicuti, & de prædictis, aliisque Summorum Pontificum Constitutionibus, juxta præscriptum in generali Decreto Supremæ Inquisitionis diei 15. Decembris 1633. semel saltem in Anno, Feria sexta post Octavam Assumptionis B. Mariæ Virginis in publica Mensa, vel in Capitulo ad hoc specialiter convocato, ac insuper in quocumque Generali, vel Provinciali Capitulo, vel alio quovis nomine nuncupato Capitulari Congressu suos Subditos, ac Religiosos commonendos curent, ejusdemque commonitionis coram Suprema Congregatione juratum Testimonium exhibeant.

Paulus Antonius Cappellonus S. Romanæ, & Universalis Inquisitionis Notarius.

Loco ✠ Sigilli.

Die 21. Augusti 1745. supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum Palatii S. Officii, ac aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Petrum Romolatium Sanctissimæ Inquisitionis Cursorem.

NUM. IX.

Ad Constit. XCII. fol. 299.

CELEBRATIO CAPELLÆ

Pontificiæ in Basilica S. Mariæ Majoris die Festo CONCEPTIONIS Beatæ Mariæ Virginis decernitur.

In Consistorio Secreto habito die 26. Novem. 1744.

Venerabiles Fratres.

PATERNA animi Nostri commiseratione non minus quam consilio vestro permoti statuimus, publicas in hac Urbes preces indicere, ut Pater Misericordiarum Deus dignetur vota Nostra respicere, quæ pacem Christianorum Principum unice tendunt, & ad optatam tranquillitatem Orbis, qui (quod nemo Vestrum ignorat) horribili malorum procella concutitur. In plures itaque Urbis Ecclesias variæ distribuentur

N. IX. tur Missiones, ut per veram peccatorum pœnitentiam obsecrationes, & vota fiant coram Deo magis accepta, & unusquisque ad Sanctæ Indulgentiæ fructum percipiendum magis aptus ac paratus accedat. Cessabunt Sacræ Missiones pridie Festum CONCEPTIONIS Virginis Immaculatæ, in quo solemni die Nos Capellam Pontificiam in Liberiana Basilica haberi volumus. Quod quidem non hoc anno tantum, sed singulis quibusque annis fieri mandamus, ac præcipimus, ut Capella hæc Pontificia in honorem Immaculatæ Virginis quotannis celebranda cæteris annumeretur, ut nimirum ipsa Beatissima Virgo a Deo pro Nobis implorare dignetur, quod petimus; suoque patrocinio non minus Catholicam Religionem, quam hanc Apostolicam Sedem benigne regere velit ac fovere. Hoc Vobis significandum esse censuimus.

Sequitur Decretum de Cardinali, a quo Missarum solemnia dicta die celebranda sint.

Cum Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. *in Secreto Consistorio diei 26. Mensis Novembris proximi præteriti alloqutionem habuerit Eminentissimis Patribus, qua publicas in Urbe indictas preces, ut Pater misericordiarum Deus sua vota respiceret, quæ ad Pacem Christianorum Principum, & ad optatam Orbis tranquillitatem unicè tendunt, significavit; Eosdemque Missionibus in variis Urbis Ecclesiis distributis certioratos reddidit, ut quisque Fidelium per veram peccatorum pœnitentiam Plenariæ, quam indulsit, Indulgentiæ fructum uberiorem perciperet; nec non ut B. Mariæ Virginis Intercessione, cujus* CONCEPTIONIS *Festum imminebat, ferventius Urbs tota deposceret, singulis annis in Basilica Liberiana Pontificiam Capellam, ipsa recurrente* CONCEPTIONIS *die, perpetuo habendam decrevit. Ut autem de Cardinali celebrante in prædicta sic instituta Capella in futurum consuleret; Pontificum Prædecessorum suorum exemplo, qui in recurrentibus anni solemnitatibus Missas celebrandas nonnullis S. R. E. Cardinalibus, quibus vel ordinis, vel muneris ratione id congrue competere videbatur, assignarunt, a Cardinali pro tempore Burghesiani Sacelli Protectore singulis annis die Festo* CONCEPTIONIS *B. Mariæ Virginis, sive dicta Capella Papalis in Liberiana Basilica, sive propter obveniens aliquod impedimentum in Palatii Apostolici, vel Vaticani, vel Quirinalis, publico respectivè Sacello habeatur, semper, & ubique Pontificalem Missam fore concinendam, statuit: Hanc vero Sanctissimam suam voluntatem, perpetuis futuris temporibus valituram, idem Dominus Noster suæ vivæ voci oraculos in Diariis redigendam, ac in forma Decreti publicandam, ubi necessitas expostularet, ex injuncto mihi officio demandavit. In quorum omnium, & singulorum fidem præsens hoc documentum proprio charactere subscriptum, solitoque sigillo munitum dedi Romæ die 3. Decem. 1742. ejusdem Sanctissimi in Christo Patris Pontific. III.*

Ignatius Reali Apostolicis Cœremoniis Præfectus.

NUM. X.

Ad Constit. CXLVI. fol. 364.

ADMISSIO

Nonnullarum Familiarum inter alias Civium Nobilium Romanorum.

S. P. Q. R.

CUM post editam Sanctissimo Domino Nostro Domino BENEDICTO PP. XIV. Constitutionem quæ incipit *Urbem Romam sub datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 4. Januarii 1746.* porrectus fuerit Sanctitati Suæ per Illustrissimos & Excellentissimos Dominos Almæ Urbis Conservatores libellus supplex nomine aliquarum Nobilium Familiarum, quæ Magistratibus Capitolinis perfunctæ, in enumeratione Familiarum, quæ in antedicta Bulla ad Romanam Nobilitatem adsciscebantur, fuerant prætermissæ; Placuit Sanctitati Suæ dictis Dominis Conservatoribus rescribere, Constitutionem non obstare, quin immo consentaneum esse menti, & voluntati Sanctitatis Suæ, & Familiæ prædictis honoribus olim perfunctæ, demonstrata Personarum nunc existentium descendentia, absque aliis Nobilitatis probationibus Nobilium Romanorum libro adscribantur, prout de his omnibus constat ex dicto supplici libello cum rescripto ex Audientia Sanctissimi die 12. Januarii 1746. in Tabulario secreto Excellentissimæ Cameræ Capitolinæ asservato, ad quod &c. In horum igitur executionem, præviis probationibus ad formam supradicti rescripti fuerunt usque adhuc plures Familiæ de mandato Illustrissimorum & Excellentissimorum DD. almæ Urbis Conservatorum per me infrascriptum Sacri S. P. Q. R. Scribam in albo Nobilium Romanorum adscriptæ, nempe de anno 1746. die 25. Januarii Familiæ *Bonadies*, & *Boncompagni*, & die 5. Octobris Familia *Gherardi*, die 14. Decembris Familia *Mazzizi*; De anno vero 1747. proxime elapso die 30. Maji Familia *Olignani*, die 30. Augusti Familia *Orsini*, & die 2. Martis, currentis anni 1748. Familia *Mazzanti*. De quibus omnibus plenissime constat ex publicis documentis in Tabulario secreto Excellentissimæ Cameræ Capitolinæ asservatis, nec non ex libro Decretorum penes me Scribam Senatus infrascriptum existente. Insuper attentis probationibus in prælaudata Bulla decretis coram quatuor ex Illustrissimis Nobilibus Conscriptis scrutatoribus singulis vicibus sortito electis per authentica documenta peractis, fuerunt aliquæ Familiæ in hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinem per secreta suffragia cooptatæ, nimirum de anno 1746. die 22. Julii Familia Roncioni, die 10. Novembris Familia *Panimolle*, ac de anno proxime præterito 1747. die 30. Januarii Familia de *Carticella*, & die 25. Maji Familiæ *de Laviniis*. De quibus pariter satis superque constat ex publicis Diplomatibus, ac Scripturis in prædicto Tabulario secreto Excellentissimæ Cameræ Capitolinæ repositis, ac etiam, ex libro præfato Decretorum penes me asservato. Ut autem de his omnibus & singulis veritas ubique pateat, has præsentes Literas manu mea subscriptas, & solito, quo utor, Sacri S. P. Q. R. Signo munitas dedi, ac publicavi requisitus. In quorum fidem &c. Ex Capitolio anno ab urbe condita 2498. Ab Orbe autem redempto 1748. Quarto non. Martii.

Ita est Virginius Cincius S. P. Q. R. Scriba.

Loco ✠ Sigilli.

INDEX

I N D E X
RERUM, ET VERBORUM.

Numerus Romanus denotat Constitutionem: Arabicus autem indicat paragraphum, & paginam.

A

AU-

Bea-

D

Et,

E

Electio

Refer-

G

JOAN-

K

L

MA-

Mis-

N

NO-

ORA-

P

Ab-

Re-

S

Sacra-

T

V

VI-

F I N I S.